

8-A-17.

ANACREONTIS TEII CARMINA

GRAECE

RECENSIONE
GVILIELMI BAXTERI

CVM EIVSDEM NOTIS

TERTIVM EDIDIT

VARIETATEMQVE LECTIONIS

ATQVE FRAGMENTA

CVM SVIS ANIMADVERSIONIBVS

ADIECIT

IOH. FRIDER. FISCHERVS

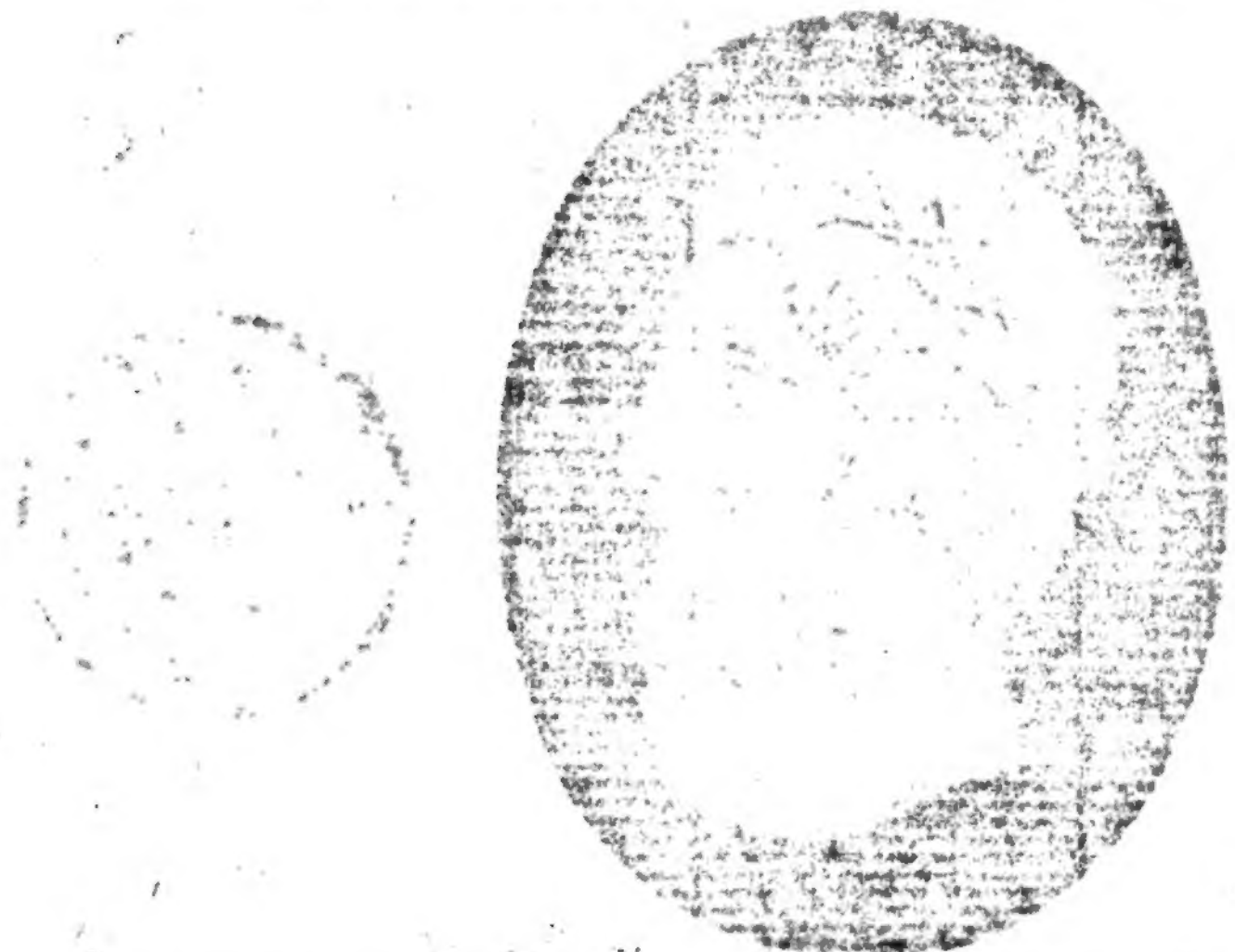

LIPSIAE

SVMTV HEREDD. IOH. IRENOTHEI MYLII

A. C. CIOIOCLXXXIII

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1733 E. 57th St.
Chicago, Ill.
U.S.A.
1954

Q. B. V

Et si haec, quae Anacreonti Teio etiam nunc a multis tribuuntur, carmina inde ab anno sexto, et septuagesimo, huius saeculi usque adhuc tot sunt editores, atque interpretes, naeta, quot nullis facile aliis nec summorum Graeciae poetarum carminibus multo, et grauioribus, et utilioribus, per aequae paucorum annorum spatium contingere: at nullus tamen eorum assequutus esse nobis, nedum superasse, Henr. Stephani, Taneguidi Fabri, et Iosuae Barnesii, in poetam merita videtur. Nam Bruncquius quidem, qui haec odaria Argentorati ter edidit, primum in Analectis veterum poetarum Graecorum, iterum separatim biennio post, tertium ante hos septem, sexque, annos, senis denis, per pauca sane attulit, quibus intelligentia eorum adiuuaretur, et in constituendo textu Graeco ipso fere sequutus est coniecturas Salmasii, Lennepii, aliorumque, ita, ut mirandum neutiquam sit, cum in tertia eius recensione alias nonnullorum locorum lectiones substituisse pro his, quas in secunda recepisset in ordinem, ² neque

1. P. 1. p. 79. — 119. Argent.
A. C. 1776. octonis;

2. Ut odor. 10, 8. 15, 3. f. 18;
1. 15. 22, 5. 23, 1. 27, 3. 4. 53, 3.

que omnino satis constantem vbique fuisse. } Hoc enim accidere fere solere videmus iis, qui nimio coniecturarum, siue propriarum, siue alienarum, levitatis amore, studioque, capti ducantur, ut alias haec, alias illa, recta, et vera, esse existiment, et vtriusque linguae copias metiantur scientiae eius suae angustiiis. Nihilo tamen secius reliqui horum poematum editores, ut Degenius,⁴ Holstius,⁵ Brigerus,⁶ Bornius,⁷ Ioerdensius,⁸ fama scilicet doctrinae, et solertiae, viri, ut fit, impulsii, exempli eius, vel secundi, vel tertii, scripturam reddi in exemplis suis certatim iussere: quorum quisque quantum profuerit opera sua rationibus studiosorum Graecarum literarum, quantum ea adiuverit studia lectorum horum carminum, vnde coegerit, collegeritque, copias doctrinae Graecae in notis productas, alii cognoscant, et videant, iudicent, et statuunt. Bodonius certe, qui ante hos octo annos textum Graecum exempli Stephani primi Parmae literis vncialibus repetiit quaternis,⁹ nostrae quidem expectationi adeo parum respondit studiis suis, ut vllum huius editionis exemplar, quamvis facie splendidum, tamen nolumus nobis nec quatuor denariis redimere. Nam

pri-

3. Ut in tit. odor. 8. et 44.: odor. 22, 11. 29, 18. 50, 9.
4. Erlangae A. C. 1781. et 1786.
5. Idem Degenius paucis annis ante, A. C. 1776., ediderat eodem in opido disputationem super philosophia Anacreontis, lingua patria conscriptam, octonis.
6. Lipsiae A. C. 1782. 8.
7. Lipsiae A. C. 1787. 8.
8. Lipsiae A. C. 1789. 8.
9. Berolini, et Libaviae, A. C. 1789. 8.: quae editio continet tantum septem, et quadraginta, odaria, eaque alio collocata ordi-

ne. His editionibus addi potest Patthenopolitana A. C. 1781. 8. Nam exemplum, quod eadem in urbe A. C. 1777. 8. exiit, textum exhibet Baxterianum, e nostro exemplo secundo expressum.
9. Index operis est, *Ἀνακρεόντος Τῆς Μέλῃς* Anacreontis Tei Odaria, praefixo commentario, quo poetae genus traditur, et bibliotheca Anacreonteia adumbratur, additis varr. lectionibus. vid. Annales liter. Helmstadd. a 1787. p. 134. — 140. et Commentarii Lipsi. de libris novis a. 1786. p. 1761. ff.

primum animadversiones Stephani ipsae omissae sunt: deinde quae in Prolegomenis de vita poëtae,¹⁰ et de editionibus horum odariorum variis, disputantur,¹¹ ea multo diligentius, et accuratius, a Barnesio, et a nobismet ipsis in superiore Praefatione, exposita sunt*: denique varietas lectionis, quae adiecta comparet,¹² neque plena est, et vix tribus coniecturis propriis Thomae Valpergae, Calusitani, iisque leuissimis,¹³ aucta. Sed longe melius de his poematiis, eorumque lectoribus, meritus est Iosephus Spaletius, Romanus, eo, quod illa laminis aeneis incisa e codice Vaticano ante hos duodecim annos Romae edidit.¹⁴ Hic codex, qui e bibliotheca Palatina in Vaticanam venit, nuncque eius tertius, et tricesimus, codex Graecus numeratur, in membranis formae maximae, saeculo circiter decimo, scriptus est, et, praeter alia opuscula Graeca plura,¹⁵ continet Anthologian Constantini Cephalae, cuius caput quintum decimum exhibet octo foliis¹⁶ odaria Anacreontia, sed ordine ab eo, qui nunc in libris editis est, diuerso, vnde sexaginta, vel potius duo, et sexaginta.¹⁷ Haec igitur codicis istius folia octo la-

minis

10. c. 3. — 4.

11. c. 5. — 11.

* Amadutius, Romanus, is, qui a. 1786. 4. edidit Parmae capita characterum ethicorum Theophrasti *περί φιλοπονίας*, et *περί αίσχροκερδίας*, anno superiore misit epistolam ad Bodonium, typographum, qua commentarius de Anacreonte, huius odis in editione Bodoniana praemissus, emendatur, et suppletur. Sed hanc epistolam nobis nondum contigerat inspicere.

12. p. 79. — 100.

13. Vid. odor. 24. 7.

14. Index operis splendidus est,

Ἀνακρεόντος Τῆς Συμποσιακᾶς ἡμιῶμβια Anacreontis Teii Conuiuialia semiambia. Romae a. 1781. Praesidibus annuentibus. Repetitur est formulis literarum vulgaribus biennio post in eadem vrbe.

15. Haec opuscula diligenter recensentur a Bruncquio Praefat. ad Analect. P. 1. p. 9. f. De satis bibliothecae Palatinae breuiter exposuit Schurzfleischius in notitia bibl. principalis Vinarientis p. 12. ff.

16. p. 676. — 691.

17. Haec duo, et sexaginta, odaria scripta sunt in codice isto

minis aeneis summa diligentia exprimenda curauit Spaletius, ita, vt subiunxerit odaria singula figuris literarum hodie vsitatis reddita, cum textu eorum Barnesiano, et versione Latina noua, aliisque ea ornamentis, quorum specie oculi lectorum liberales caperentur, tenerenturque, auxerit. Quae quidem viri eruditissimi cura quanti facienda sit, quam grato animo prosequenda, quantis laudibus efferenda, ab studiosis doctrinae Graecae, vel ex eo intellegitur, quod codex Vaticanus restat monumentum vnicum, cuius fide, ac testimonio, constet, haec odaria non esse Anacreonti a Stephano supposita, immo multis ante ipsum saeculis seni Teio tributa.

Nos igitur, qui exemplum eorum a nobis ante hos duodeuiginti propemodum annos adornatum, diuenditis eius exemplaribus, a librario, vel emendare, vel nouis etiam copiis instruire, iussi essemus, quum neque nunc Baxterianum immutare textum grauissimis de causis placuisset, in primis hoc agendum esse censuimus, vt, non modo in notis ostenderemus, quorum locorum lectiones nobis a Baxtero sine idonea causa immutatae esse viderentur, sed etiam varietatem scripturae codicis Vaticani quam diligentissime enotare-

mus,

ordine, qui in nostro exemplo est, hoc: p. 676. odor. 65. 48. et 49., vt vnum, 17. 18.: p. 677. odor. 59. 11. 15. 31. 12.: p. 678. odor. 70. 13. 14. 32.: p. 679. odor. 9. 28.: p. 680. odor. 29.: p. 681. odor. 21. 30. 66. 19. 22.: p. 682. odor. 20. 1. 2. 33. 16.: p. 683. odor. 16. et 55., vt vnum, 45. et 46., vt vnum, 44. 7.: p. 684. odor. 4. 3. 43.: p. 685. odor. 40. 23. 8. 41.:

p. 686. odor. 47. 24. fragm. 3. odor. 42. 6.: p. 687. odor. 5. 25. 37. 38. 26.: p. 688. odor. 27. 39. 34. 36. 54.: p. 689. odor. 15. 53. 50.: p. 690. odor. 51. fragm. 2. odor. 52.: p. 691. fragm. 1. Caeterum odaria paginarum trium, 676. 677. 678., aliae videntur scripsisse manus, non ea, cui scriptura reliquorum odariorum debetur.

mus, lectionesque diuerfas superiorum exemplo-
rum adaugeremus iis, quas nuperi editores in or-
dinem receperant, quo lectores iis in locis, qui-
bus Baxterus errasse, atque lapsus esse, reperire-
tur, haec eius peccata corrigere, aliena quoque
sapientia adiuti, possent. Atque hanc ipsam ob
causam variantium lectionum syluam exornau-
mus coniecturis hominum doctissimorum omni-
bus, quas indagare nobis adhuc, atque reperire,
contigerat. Odariis porro ipsis addidimus e co-
dice Vaticano vnum,¹⁸ nondum a quoquam, quod
sciamus, editum, fragmentorumque in numerum
alia nonnulla e libris, vel scriptorum, vel grammatico-
rum, veterum recepimus. Sed vt has carminum Ana-
creontis reliquias multis illustrare modis conati su-
mus, ita in explicandis odariis, quae ei tribuuntur, ip-
sis maiore etiam diligentia, atque ita, versandum no-
bis esse putauimus, vt etiam causae interpretatio-
nis loci cuiusque afferrentur, demonstrareturque,
quid spectare, quid agere, oporteret lectores
studiosos, si assequi mentem poëtae, atque adeo
iudicare de grauitate, vel leuitate, interpretum
ipsi vellent. Denique vt videre vno in conspectu
liceret omnibus rationem Graecitatis horum poë-
matorum omnem, indicem eius plenum, et per-
fectum, adiungere visum est: quo in conficiendo
nos esse cura Metarii, atque diligentia, non pa-
rum adiutos, laeti, gratique, fatemur. Caete-
rum vt deo O. M. gratiam habemus maximam,
quod nobis numine suo adfuit in peragendo huius
quoque laboris penso, ita precamur eundem ex
toto pectore, acerrimeque rogamus, velit hanc
a 4 operam

18. Odar. 66.

operam omnem, a nobis in hisce odariis denuo illustrandis, edendisque, positam, iubere esse omnibus adolescentibus Graecarum literarum studiosis quam vtilissimam, et quam maxime salutarem. Scripsi Lipsiae in schola Thomana a. d. III. Nonas Martias A. C. ciciaccclxxxiii

LECTORI

LECTORI GRAECARVM LITERARVM STVDIOSO

S

IOH. FRIDER. FISCHERVS AA. M
SCHOLAE THOMANAE RECTOR

De odariis Anacreontiis, quae circumferuntur, non vnam semper fuisse doctorum hominum, eandemque, sententiam constat. Alii enim omnium horum carminum vetustatem, atque integritatem, oppugnare aucti sunt, nullumque eorum, quae quidem ab Henrico Stephano prolata essent, ab Anacreonte, Teio vate, * profectum esse contenderunt. Atque huius quidem sententiae dux, et princeps, fuit Franciscus Robortellius, Vtinensis, acutissimus saeculi sexti decimi criticus;

a 5

* *Historiam poëseos Graecae* [breuioris ab Anacreonte usque ad Meleagrum ex *Anthologia Graeca* adumbratam edidit Car. Aenoth, Son- tagius Lipsiae A. C. 1785. 8.

1. In disputatione de arte, siue ratione, corrigendi antiquorum libros, quae inserta est *To. 2. thes. crit. Gruter.*, et adiuncta Gasp. Scioppii de A. C. commen- tario, Amstel. a. 1662. 8. Ver- ba Robortellii sunt p. 17. *Grut.* p.

103. Amstel., Haec ego de generi- bus chartarum dicere volui, ut in- telligatis omnem illarum usum, et antiquitatem. Quare perridiculus est is, qui nuperrime, editis qui- busdam insulsi hominis Graeci lusi- bus, Anacreontis odas esse scribit, hoc utens argumento, quod in cor- tice essent descripti; ut hac ratione scilicet nobis imponeret. add. p. 27. *Gruter.* p. 119. Amstel.

ticus: quam eius auctoritatem nostra aetate, praeter Tib. Hemsterhusium,² et paucos alios, Ioh. Corn. Pauus ita sequutus est, ut hanc sententiam multis rationibus tueri, et confirmare, conatus sit. Alii vero assensisse reperiuntur Robortellio haecenus, ut dederint, atque concesserint, magnam horum odariorum partem a poetis recentibus compositam esse, qui experiri ingenii vires voluissent, et videre, si forte assequi doctrinam Teii senis hoc in genere carminum possent: sed in nonnullis tamen odariis cernere sibi visi sunt vestigia certa eiusmodi venustatis, et elegantiae, quae, nec ingenio, nec stylo, Anacreontis indigna esset censenda. Atque hanc de istis carminibus sententiam primum superiori saeculo, et dixisse, et propugnasse, inuenio Taneguidum et Fabrum, acris hoc in rerum genere, et circumspecti, iudicii virum: qui, praeter multos alios, assensorem nactus est Ricardum Bentleium:⁴ quem ipsum viguisse eo ingenii subacti acumine, et sagacitate, ut in libris scriptorum veterum genuina, et antiqua, facile odorari, et indagare, potuerit, eaque iudicii subtilis solertia, et firmitate, fuisse praeditum, ut adulterina, et suppositicia, a veris, et bonis, recte internoscere, atque discernere, valuerit, quis nescit? Aliis denique visum est

2. ad Aristoph. Plut. p. 483.: *Extant in illis, quae nomen Anacreontis gerunt, reliquiis od. 38.* Sic e verbis Aegidii Menagii ad Diogen. Laërt. 1, 97. p. 36. Meib. his, inter epistolas, quae sub nomine Phalaridis circumferuntur, Ric. Bentleius in dissert. de Phalaridis epistolis p. 7. opuscul. philologg. edit. Lips. recte sibi iudicare posse visus est, virum doctissimum epistolas illas ab alio quouis potius, quam a Phalaride, Agrigentinarum tyranno, scriptas esse putasse.

3. Vid. Valesiana p. 128. Paris. a. 1694. 12.

4. ad Horat. 2. od. 17, 14.: *Nam ut Alphius ille. — ita hic scriptor; si is est Anacreon: nam ex iis, quae sub eius nomine hodie feruntur, multa spuria sunt; aperte animis imitatus est eundem Archilochum locum.* add. idem Bentleius in ep. ad Franc. Gaconium, a Brunecquo edita ad calcem exempli odariorum Anacreontiorum. Argentoratensis utriusque p. 127. f. et p. 146. f. Atque in hac ipsa sententiauisse video lae. Phil. Meidenbachium amoenitat. litter. c. 8, p. 45. et Brunecquium, maxime ad od. 35. 36. 37. 41, 48, 50.

est discedere in alia omnia, ita, vt vniuersa illa odaria, quae nomen Anacreontis, auctore Stephano, inscriptum ostentarent, ingenio Teii senis, styloque, deberi contenderint, et, qui aliter sensissent, eos vltimum verae, antiquaeque, venustatis, et pulchritudinis, gustum, iudiciumque, habuisse negarint. Quam quidem sententiam defendere patrum nostrorum memoria, et propugnare, studuerunt omnibus modis Baxterus maxime, et Barnesius, ita, vt inuenerint in omnibus ciuitatibus humanis assensores, et laudatores, quam plurimos: quo in numero nosmet ipsos fuisse nuper, ex iis, quae ea de re disputauimus in praefationcula ad editionem primam horum odariorum, intellegi ab omnibus potest. Quomodo enim iuuenis verecundus, qui carere se scientia Graecarum literarum idonea, iustaque iudicii subacti, et acris, grauitate, sciret, eam suscipere audaciam potuisset, vt oppugnaret sententiam, quam dixissent viri eiusmodi, quorum auctoritatem sequutos esse videret tot accuratae doctrinae, acutique ingenii, et iudicii subtilis, laude florentissimos homines? Sed quum collegissem vsum hoc in genere literarum maiorem: quum intellegere coepissem, non eam sententiam grauem iudicari deberi, et veram, quae subscriptores, et approbatores, numeraret plurimos, verum hanc, quae confirmari reperiretur argumentis, et rationibus, maximis; quum instituissem pondus argumentorum sententiae cuiusque saepius mecum, et diligentius, examinare, atque expendere: vidi tandem, et perspexi, rationes eius sententiae, quam secundo loco pro-

5. Vid. Commentarii de libris nouis, qui inscribuntur *Bibl. rijn-sonnée des ouvrages des Savans de l'Europe*, To. 8. P. 1. art. 4. p. 101. — 126: ubi vir quidam doctus factis facere Pauli dubitationibus co-

natus est. Conf. Clericus *biiblioth. sel.* To. 11. p. 335. — 346. et Bodonius *Prolegg.* ad editionem horum carminum *Permentem* p. 53. — 61.

pronunciaui, esse omnium ponderosissimas, atque adeo ipsam illam sententiam praeferri duabus reliquis debere; ita, ut nunc quidem affirmare non dubitem, vix vnum, alterumue, illorum carminum quinque, et quinquaginta, quae ab Henr. Stephano, adolescente,⁶ primum euulgata sunt, Anacreontem auctorem habere.

Etsi enim non ignoramus, quam parum fidei habendum sit orationi Stephani tum, quum loquitur de codicibus calamo scriptis, quos in edendis scriptorum veterum libris adhibuerit; quippe quem constet fere gloriari consueuisse, se in illis recensendis, atque emendandis, adiutum esse eorum codicum copiis, quos ipse nunquam vidisset; qua de vanitate viri, et leuitate, quam facile appareat profectam esse ab incredibili quadam inuidencia, quae laudes aliorum, et merita in hoc literarum genus, Germanorum in primis, animo ferre aequo non posset, grauissime quidem nuper nosmet ipsi, sed etiam verissime, conquesti sumus in praefationibus, cum ad Platonis dialogos quatuor primos, tum ad characteras Theophrasti ethicos: tamen non dubitandum putamus, quin codices illi duo, e quibus a se edita esse haec carmina Stephanus ait, boni fuerint, certe antiqui; praesertim quum haec ipsa odaria propemodum omnia, sed alio tamen ordine collocata, extent in eo codice, qui e bibliotheca Palatina in Vaticanam venit, et quem Doruillius,⁷ alique iudices idonei, vno ore confuen-

6. Stephanus disert. de criticis vet. Graecis, et Latinis, p. 94. Inter quorum testimonia omittendum non est hoc illius, quem mihi veteris Graecorum lyrae studiosi debent. Ταύτην δὲ, καὶ μὴ τῆς Μίσσας ἡμέρας, ὡς περ οἷσιν, id est, loquitur autem de Cupidine, Statimque tendit illum, Ferit et mihi sagitta Medium iecur, quasi ve-

strum: ut quidem in adolescentia sum interpretatus, eodem, quo et Graecos versiculos edidi, tempore.

7. Van. crit. p. 7. Obtuleram quoque [Pau] collationem eiusdem poetae [Anacreontis], nam me ad antiquissimam, et fere unicam, membranam Vaticanam institutam. Ob-

foruatt, miscell. Belgg. p. 364. vol.

7.

tur ita scriptum esse in membranis, vt notas, et signa, vetustatis certa, neque vlllo modo dubia, ostendat. Neque vero e bonitate, et antiquitate, horum codicum recte collegi posse, quis non videt? carmina ipsa, quae in iis seruata fuere, omnia composita esse a poëta quodam melico, qui Polycratis, Samiorum tyranni, Cyriue maioris, saeculo floruerit, et cuius patria Teos, Ioniae opidum, fuerit; quum multa huic rationi repugnare reperiantur. Etenim quamquam Maximus Tyrius, Athenaeus, Hephæstio, Stobaeus, Pollux, Hesychius, Etymologici magni auctor, Eustathius, alique, et scriptores, et grammatici, veteres multos versiculos, multas particulas, multa verba, multorum carminum Anacreontis laudant: tamen nullum locum ex quinque illis, et quinquaginta, odariis, quae a Stephano prolata sunt, afferunt, multo minus ita afferunt, vt eum ex Anacreontis libris sumtum esse ostendant, praeter odarium septimum decimum, duoque versiculos⁸ duodequadragesimi odarii. Hi enim, et ab Hephæstione,⁹ et ab Aristophanis scholiasta,¹⁰ Anacreonti diserte tribuuntur: illud Gellius protulit quodam Noctium Atticarum loco.¹¹ Quod quidem vt non dubito quin auctorem habeat

Ana-

2. si Vaticano codici veterrimo fides, — illa enim membrana — Bruncquius in notis ad odor. 5, 9. p. 93. edit. Argentor. 1. vocat *Vaticanam peructuslam membranam*: qui idem de hoc codice, quo continentur haec odaria, paulo diligentius disputauit in Praefat. ad *Analecta* vet. poetarum Graecorum p. 9. ff. To. 1. Particula certe quidem codicis ea, qua haec continentur odaria, scripta esse videtur saeculo fere a Christo nato decimo. Qua quidem de re iudicium facere iam quisque sponte potest, quum ista codicis folia, nu-

per Romae laminis aethæis incisa, edita sint cura Spaletii. Sed de hac carminum Anacreontis editione plura a nobis dicta sunt in Praefat. editionis nostrae tertiae. Caeterum etiam in bibliotheca Parisiensii regia est Anacreontis odarium, nesciebam quod, in charta saeculo sexto decimo quaternis scriptum, vid. Catal. codd. MSS. biblioth. Paris. regiae To. 2. p. 560. cod. 2847. n. 15.

8. v. 6. f.

9. Enchir. p. 16. Pau.

10. ad Plut. 392.

11. 19. 9.

Anacreontem; Gellius enim versus eius vocat lepidissimos versiculos Anacreontis senis: cui quis credat eos tributurum fuisse tantum, et tam acrem, criticum, si essent ab recente quodam poeta profecti? praesertim quum illo ipso loco *Ἀνακρεόντεια*,¹² et Sapphica, distinxerit a poetarum recentium *ἐλεγεῖαι* eroticis, eaque vixerit aetate, qua restarent genuina Anacreontis odaria, ut potuerit eo facilius ab illis discernere suppositicia: ita quum nec illud odarium, e quo Hephaestio, et Pluti Aristophanis enarrator, laudauere duo versus, Anacreontis ingenio indignum videatur, nemini speramus antiquitatem eius, et integritatem, dubiam videri, suspectamque, vlllo modo posse. Cur vero tot alia odaria a scriptoribus,¹³ et grammaticis, antiquis neglecta esse putemus, ut nullas ex iis glossas, nullos versiculos, particulas nullas, attulerint; quum tamen in multis eorum multa inueniantur, e quibus de coronis veterum conuiualibus, de ipsis eorum conuiuiis, et compotationibus, de multis aliis rebus ad Bacchum, Veneremque, pertinentibus, illa ipsa disci propemodum melius posse videantur, quae iidem illi homines, auctoritate locorum ex aliis Anacreontis carminibus suntorum, docere instituerunt? Cur in hoc tanto odariorum numero omnino nullum reperitur, quod Horatius, studiosissimus ille Anacreontis imitator,¹⁴ expresserit? Nonne ea ex re existimari recte possit, si non omnia, at tamen pleraque eorum, post illa tempora composita esse ab aliis poetis, qui experiri ingenii vires vellent in eodem genere carminum, quo Anacreontem scirent tantam doctrinae laudem, et gloriam, esse consequutum? Quid? an conuenire putabimus in haec odaria eas laudes, quibus

Ana-

12. Vid. Gregorius in de dialectis p. 182. Roën. et Suidas v. *Ἀνακρεόντεια* p. 167. To. 4. Necor.

13. Ut a Stobaeo eclogg. ethic. c. 61. et c. 96.

14. Vid. Stephanus ad odar. 31.

Anacreontis carmina leguntur ornata esse, atque adeo cumulata, ab antiquis grammaticis? Haec enim quum composita tradantur fuisse omnia Ionica dialecto; quum dialectus Ionica, vt caeterae dialecti, suas literas, suas syllabas, sua verba,¹⁵ suam verborum structuram, et ordinem,¹⁶ suam totius orationis formam, habuerit: si haec carmina, quae nunc Anacreonti tribuuntur, ab eo essent facta: sane necesse esset, vt haec linguae Ionicae vestigia in iis ita impressa extarent, vt in particulis odarum illis, quas libri scriptorum, et grammaticorum, veterum seruauerunt. Nonne vero in plerisque istorum odariorum signa orationis Ionicae illa fere omnia desunt? Haec quidem, inquit, deleta sunt, et sublata, librariorum, grammaticorumue, recentium inepta, et stulta, sedulitate. At quam leuis sit ista ratio, et quam parum idonea, quis non intellegit? Nam formae verborum, et nominum, etiam particularum, Ionicae quin multis in locis mutari in communes potuerint, et vero mutatae fuerint, dubitari non potest; praesertim quum huius dialectorum commutationis exempla innumerabilia in libris Herodoti, atque Hippocratis, inueniantur non minus, quam in scriptis eorum auctorum, qui reliquis dialectis vsi sunt. Neque tamen reperietur facile quisquam, qui non videat sponte, ista ingenii, manuumque, licentia longe minus violari potuisse poetarum carmina, quam libros aliorum scriptorum; quippe quum

15. V. c. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Ἀπαλάζειν· ἐκκλη-
τάζειν· Ἰωνες.

16. Herodo. 3, 130. ὡς βασιλεὺς
ἔπαιε· εἰς τὴν ψυχὴν ἀπέδωκε· 4,
79. τῶν τις Βορυσθευιτέων· 5, 101.
τῶν τις Σπαρτιωτέων· 6, 37. τῶν τις
πριουτέων· 6, 80. τῶν τινὰ αὐτο-
μόλων· 7, 146. τῶν τινὰς δούρο-
ρων· 8, 89. ἀπὸ μὲν Ἰθακῆος Σπαρτι-

γός — ἀπὸ δὲ ἄλλοι πολλοί· 9, 5.
κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτῶ τὴν γυναῖκα,
κατὰ δὲ τὰ τέκνα· 6, 50. ἀνευ γὰρ
μιν Σπαρτιωτέων τῶ κοινῇ ποιεῖν
ταῦτα· 8, 138. ἐν ταῖσι καὶ ὁ Σι-
ληνός τοῖσι κῆποισι ἦλθ· 9, 93. καὶ
εἰ γὰρ ἔλαβε τὰς Ἀπολλωνιήτας
ταῦτα γενόμενα· 9, 109. τῇ δὲ κα-
κῶς γὰρ εἶδε πανοικίῃ γενέσθαι —
ἀλλ' εἰ γὰρ ἐπιείθει.

quum ipsae metri leges eam magis coërcuisse intelligantur. Quis vero credat, etiam glossas Ionicas a grammaticis, et librariis, esse fere omnibus ex locis eiectas, et pro iis substituta verba communia? quis sibi persuadeat, istorum hominum libidinem mutandi omnia tam importunam fuisse, tamque effrenem, ut etiam ordinem, structuramque, verborum, atque adeo sententiarum vim, et seriem, attigerit? Nam quanquam scriptores, et poëtae, vernaculi nostrorum temporum ii, qui elegantis sibi, et amoeni, scilicet, ingenii laudem vindicant, qui sensum pulchri omnem, atque iudicium, gloriantur secum, et natum esse, et extinctum iri, qui se venustatis, leporisque, vernaculi omnis auctores, et iudices, graues iactant, qui vindices se, atque praesides, sermonis patrii certos dictitant, eo licentiae progrediuntur, ut omnes glossas e libris, et carminibus, atque adeo hymnis, superiorum sacculorum tollere audeant, et in earum locum verba suae aetatis substituant; ut totam orationis faciem, atque formam, mutant, ac diffingant: tamen non modo valde iniqua est, atque iniusta, illa ratio;

17. Ioh. Guil. Bergerus in Pro-
lusione de Martini Lutheri pruden-
tia rhythmica, quae est in libro
summi viri, qui inscribitur *Eloquen-
tia Publica*, prima, et vicelima,
quam velim totam nostrae aetatis
correctores scilicet, atque nduato-
res, hymnorum diligenter legant,
relegantque, quum laudasset [p.
294. II.] gravissima, lectuque dignis-
sima, verba, quibus vir sanctissimus
rogavit, et admonuit, ad vnum
omnes, ut hymnos suos immutare
ne auderent, dillere pergit [p.
296. I.] ita: *Vides, hoc loco, ut
alia mittam, optimi, sanctissimique,
viri. piam, ac mirum, quo flagret
ille, desiderium: vides summam eius
desiderii aequitatem. Nam vehe-*

gat, ut suum sibi libellum relin-
quant integrum, idque per amorem,
quo ferantur in purum dei verbum.
Qui tandem vehementius te rogare
possit? Hanc mihi iam, amabo te,
da veniam, ut percontex te, qui
manum Lüthero infers, velisne tu
aliis in te tantum indulgere, ut ea,
quae, diu, ac multum, curis quo-
que posterioribus, expensa, scripse-
ris, atque edideris, arbitrata suo
mutent, atque corrigant, quo poli-
tiora fiant illa. Abnuis vero, id-
que recte. In istos quoque iam sto-
macho exardescis, qui tale quid in
te sibi permittant, te utique inuito,
tuisque magnis ingratis. Cur au-
tem tu tam iniquo in Lütherum ce-
animo, ut id, quod in alio ferre
nulla ratione velis, in illum tibi

ratio; quis enim, salvis naturae legibus, attingere possit verba aliorum integra; inuitis auctoribus, ¹⁷ praesertim quum talis oratio vix possit ita mutari, quin simul sententia eius mutetur, quum ingeniorum, animorumque, dissimilitudo easdem cogitationes, eadem verba, nullo parere modo possit? sed etiam ipsi linguae vernaculae ita obest, ut posterius ignoraturi sint, quae fuerit eius, saeculo quoque, forma, et facies, quae pulchritudo, et venustas, quae vbertas, et copia. Poetae quidem recentes vtriusque linguae ab ista importuna vanitate, et impudenti, stultaque, superbia, alienissimi fuere, ita, ut, si viderent, carmina antiquorum poetarum non intellegi, ob mutarum sermonis genus, ab omnibus posse, ipsi noua eiusdem generis poemata pangere instituerent oratione sui quisque saeculi, antiqua carmina intacta relinquerent; quo videretur posteritas, quae fuisset aetate quaque Graeci, Latinique, sermonis facies. ¹⁸ Huius igitur exempli barbarorum hominum grauitatem excellentem ita sequi, imitarique, debebant nostrae aetatis scriptores hymnorum Christiani, ut noua huius generis carmina conderent, antiqua integra, et intacta, sinerent. Neque vero grammatici, et critici, veteres fuere ita insolentes, et temerarii, ut e carminibus poetarum Graecorum glossas Atticas, Ionicas, Doricas, eiicerent, earumque in locum verba vulgaria substituerent. Certe versiculi Anacreontis

sumas, omnes tamen obtestatum, ut suum sibi libellum liceat habere saluum. Tu vero, mihi crede, si hymnos Lutheri tanta erga deum reuerentia, tantaque in Christum fide, quam creberrime cecineris, quanta scripti sunt illi, hac quidem religione animi apud deum inibis gratiam longe maiorem, quam

omni floris rhythmi, ulliusque poetici, cultu.

¹⁸ Cic. Brut. 15. Illius aetatis qui sermo fuerit, ex Naenianis scriptis intellegi potest. Quintil. 1, 6. 40. Saliorum carmina, vix sacerdotibus suis satis intellecta. Sed illa mutari vetat religio, et consecratis utendum est.

tis illi, qui ab Athenaeo, Hephaestione, aliisque, laudantur, pleni sunt omnibus orationis Ionicae vestigiis. Haec vero quum fere nusquam compareant in iis odariis, quae a Stephano emissa sunt: quis non recte dubitet de antiquitate eorum? quis sibi persuadeat, ea esse ab Anacreonte composita? praesertim quum in multis eorum legantur eiusmodi verba, quae ignorauerit aetas Teii senis;¹⁹ multis verbis eiusmodi significatus tributi reperiantur, qui iis tributi fuerint post eius tempora.²⁰ At in primis venusta, inquires, et dulcia, et lepida, sunt haec odaria: qua virtute, et dote, excelluisse Anacreontis carmina, scriptores antiqui omnes, vno consensu, tradiderint.²¹ Ego quidem non ignoro, Anacreontem laudari a veteribus, ut auctorem, et parentem, omnis leporis, et venustatis, carminum eroticorum, et symplosiacorum: neque me fugit, Ludou. Christi. Crellium, popularem meum, virum de rebus academiae Lipsiensis non minus, quam de scholae Nicolaitanae rationibus, praeclare meritum, conatum esse persequi, peculiaribus libellis, partes venustatis singulas, quam reperisse sibi in his odariis visus esset.²² At primum haec virtus sola quomodo possit Anacreontis ingenio vindicare haec carmina, non video, quum multi recentes poëtae potuerint sua huius generis poemata eodem distinguere lepo-

19. V. c. ἡ κάρα odor. 36, 9: ἐντελίζω odor. 45, 10: πείραν ποιῆν odor. 53, 11. De usu nominis βότρυς v. Athen. 14, 19. p. 653. B, et ibi Cataubonus p. 930.

20. V. c. μεσονυχτιοὶ ὥρεσι odor. 3, 1: σηκοὶ odor. 5, 13: δώριάζειν odor. 10, 6: ἐκβοῆσαι odor. 33, 19: ἀνάγκαι odor. 36, 2: ἔργε odor. 9, 9.

21. Vid. Gellius NN. AA. 19, 9.

22. Horum libellorum primus, qui inscribitur, περὶ χαριεντισμῶ

Ἀνακρεόντος, seu de eo, quod in Anacreonte venustum, et delicatum, est, exiit Lipsiae A. C. 1706. 4: defensu publice a dubitationibus, reprehensionibusque, eruditorum hominum a Christi. Frider. Vilschio: quem tamen an secutus esset alter, nesciebamus. Vnde Joh. Christi. Henricius V. C. Leucoreae A. C. 1791. 4. edidit Prolusionem elegantem de Charientismo Anacreontis ad Demetrii Phalereti disciplinam expenso.

leporè, eademque venustate ornare. Naturā enim hominibus ita fauere reperitur, vt omnibus saeculis ingenia, si non multorum, at saltem quorundam, aequè liberaliter impertiat suis bonis. Deinde libenter quidem confiteor, neque vllò modo inficias eo, nonnulla horum odariorum²³ non carere venustate, nec qua sententias, nec qua verba, eorumque iuncturam, et ordinem. * At illa ipsa poëmatia quum non sint lingua Ionica composita: quis non in eam suspicionem adducatur, vt credat, ea a recentibus poëtis imitando expressa esse ex Anacreontis odariis; praesertim quum in multo pluribus eorum omnes partes, et numeri, venustatis desiderentur? Nam quum pulchritudo natua censeatur, cum sententiis venustis, et acutis, neque tamen arcessitis, sed ab ipsa rerum natura sponte profectis, earumque iunctura, et concinnitate, elaborata illa quidem, sed latente, quae non manifesto deprehendatur; tum verbis elegantibus, et aptis, quae ipso sono aures delectent, neque tamen quaesitis, sed iis, quae subito occurrisse menti videantur, eorumque structura laeui, nec aspera, vt ipsa occupasse locum quaeque suum, versusque confecisse, appareat: profecto lectores horum odariorum vel mediocriter attenti facile, spero, inuenient, in plerisque eorum, ²⁴ non tantum sententiarum elegantiam, et concinnitatem, simplicem, iuncturaeque earum laeuitatem gratam, requiri, sed ipsius quoque orationis eam rationem esse, et structuram, videbunt, vt verba vndique conquisita, ex Homeri in primis carminibus, miren-

b 2

tur,

23. Vid. odarr. 8. 11. 14. 15. 16. 17. 19. 20. 23. 28. 29. 30. 32. 33. 36. 40. 44.

* Nam in pleraque horum odariorum cadit id, quod Cicero Orat. 55. dixit de omnibus carminibus lyricis, sed in versibus, inquit, res est apertior; quanquam etiam

a modis quibusdam, cantu remoto, soluta esse videatur oratio, maximeque id in optimo quoque eorum poëtarum, qui λυγικοί a Graecis nominantur: quos quum cantu spoliaueris, nuda paene remanet oratio.

24. Vid. odarr. 3. 13. 18. 39. 41. 42. 50. 51. 52. 53.

tur, nonnulla etiam noue facta, vt versus complerentur; quorum tamen modi, et numeri, innumeris in locis reperiantur non constare.²⁵ Quibus quidem, et orationis, et sententiarum, vitiis conati sunt recentiores interpretes ita mederi, vt nunc alia verba inferciri, ad explendas rimas, iusserint, nunc ordinem verborum, et versuum, mutarint, nunc integros versus diffinxerint. Sed hunc eorum laborem omnem vanum esse, atque inutilem, vel ex eo patet, quia ista vitia, neque librariorum neglegentiae illiberali, neque malae grammaticorum sedulitati, debentur, verum manifestae ipsorum, quicunque tandem illi fuerint, auctorum horum poematum inertiae, ita, vt mirandum non sit, nullum adhuc, nec solertissimum, interpretem potuisse ea sic emendare, vt idoneis verae, antiquaeque, simplicitatis, et venustatis, arbitris omni ex parte probarentur. Quod quidem ipsum Phaedri-
narum quoque fabellarum interpretibus accidisse, quis nescit? ita, vt magna carminum istorum pars vel hanc ob causam recte existimetur alii poetae cuius potius, quam Phaedro, Augusti liberto, esse tribuenda. Praeterea his in odariis nusquam videas commemorari Polycraten, tyrannum, cuius tamen laudibus plena fuisse Anacreontis carmina accepimus.²⁶ nusquam laudantur, neque Smerdiae capilli, neque Cleobuli oculi, quos Maximus Tyrius²⁷ auctor est ab poeta Teio cantatos fuisse in primis: sed attinguntur in his ipsis poematis nonnulla, quae facile appareat Anacreontis aetate fuisse Graecis nondum cognita.²⁸ Denique Aristarchus, Heracleon Aegyptius, Seleucus Emesenus, Tryphon Alexandrinus, aliique grammatici doctissimi,

25. Vid. Faber, ad odor. 24. et 27., atque Salmasius ad odor. 44, 6. apud Brunquium p. 113. edit. Argentorat. pr.

26. Vid. Strabo lib. 14. p. 638. Casaub.

27. dissert. 8. p. 96. Dauis. min.

28. Vid. ad odor. 28, 32, 55, 3.

mi, leguntur carmina poetarum lyricorum veterum, atque adeo Anacreontis, diligenter explicasse,²⁹ ita, ut ex horum hominum commentariis multae istorum carminum glossae cum suis interpretamentis in glossaria grammaticorum posteriorum temporum translatae fuisset, atque ex his tandem in Hesychii,³⁰ aliorumque, lexica migrassent, videantur: sed maxima horum odariorum pars, neque verbis, neque sententiis, continetur eiusmodi, quarum interpretationem homines Graece docti expectare a tantis grammaticis debuerint. Omnino tota horum poematorum facies, atque forma, mihi quidem, non antiqui cuiusdam vatis, sed recentium poetarum, ingenium, et orationem, arguere videtur. Et nos haec odaria omnia Anacreonti tribuenda esse censebimus? Immo vero ex iis, quae hactenus a nobis disputata sunt, intellegi posse speramus, pleraque eorum a recentibus poetis esse, vel ex Anacreontis odariis expressa, vel ad eorum modum composita. Quae quidem si singula forte non persuadent tibi, lector, id, quod persuadere tibi volumus: at certe uniuersa inter se connexa, atque coniuncta, persuadere debebunt. Nam in hanc talem variorum carminum amatoriorum, conuiualiumque, syllogen, qualem sane continet codex Vaticanus, Stephanique libri scripti continuere, facile fieri potuisse, ut a grammaticis vnum, alterumue, Anacreontis odarium eiusdem argumenti coniiceretur, quis non intellegit?

Sed illa tamen sententia, quae haec poemata omnia Anacreonti addixit, conciliauit illis ubique mul-

b 3

tos

²⁹ Vid. Athen. 15, 3. p. 671. F., et 15, 4. p. 673. E: add. 12, 2. p. 533. F: Suidas v. Ἡρακλέων, v. Σέλευκος Ἐμασσηνός, et ex eo Eudocia Ion. p. 386.: v. Τρύφων. Sic Callias Sapphus, et Alcaci,

enarrator laudatur a Strab. 13. p. 618. Casaub. p. 919. B. Almel.

³⁰ Vid. ep. ad Eulogium, Hesychiano glossario praemissa, et Valquenarius in schediasmate de hac epistola p. 153.

tos semper, cupidosque, lectores. Quo quidem eorum studio factum est, ut, post Henr. Stephanum, multi, in ciuitatibus humanis fere omnibus, exorti sint, qui haec carmina ederent, in alias linguas converterent, enarrarent, emendarent. Stephanus enim, qui tot aliorum linguae Graecae auctorum libros e tenebris bibliothecarum in lucem publicam protulit, horum quoque odariorum quinque, et quinquaginta, Lutetiae Parisiorum edidit primus,³¹ anno saeculi sexti decimi quarto, et quinquagesimo, quaternis. Vsum se esse ait duobus codicibus, quorum vnus in cortice arboris³² scriptus fuerit, alter in membranis.³³ Sed primum non ostendit, nec vnde illos acceperit,

31. Vid. Stephanus schediasm. 3. 30. p. 122. supplem. To. 5. thes. Gruter. et dissertat. de stylo N. T. Graeco p. 12. Honert.: Scaeu. Sammarthanus. Elogg. Gallorum lib. 4. c. 23.

32. Vid. Stephanus ad odar. 1. et 2, 4. De codicibus in charta corticea scriptis legi possunt Annales literarii Helmstadd. a. 1782. m. Sept. p. 193. f., in primisque operis, quod inscribitur *Nouveaux Traité de Diplomatique*, To. 1. p. 513. ff.

33. Henr. Stephanus in epistola ad Pe. Victorium, quam praemissit opusculis quibusdam Dionysii Halicarnassei, Lutetiae a. 1554. 8., ante Anacreontis carmina, a se editis; *Haec igitur, mi Victori, nunc accipe, dum me ad Anacreontis Tei editionem comparo: cuius tu quidem certe poësin vna ex oda, vel potius ex odario vno, quod a me acceperas* [vid. ad odar. 11, 5. in variet. lectionis], *ut ille olim ex vngue leuam, aestimasti: quantum vero ea in te iudicio valueris, sum demum facile intelliges, quum corpus totum protulerō. Proferam autem, ut spero, propediem: et iam*

protulissem, nisi me vana spes tenuisset, fore, ut ad duo eius exemplaria, quae diuersis in locis non sine immenso labore inuenire mihi contigit, tertium accederet. Nam ex duobus his alterum in membranis, alterum in cortice arboris, scriptum erat: illud confusum, et alicubi non satis emendatum; hoc adeo antiquum, ut in singulis verbis litera aliqua oculos fugeret, ut taceam, adeo diuersam fuisse elementorum formam a nostris, ut prius, an legi posset, cogitandum fuerit, quam an posset intelligi. Nec tamen interim superfluum in meis manibus, ut sine lude, ita sine fructu, tanto tempore versari. Ex vno enim Anacreontis tres feci: ut iam non Graecus tantum, sed Latinus etiam, et Gallicus, proditurus sit hic poëta: idque eo feci, ut etiam a linguae Graecae rudibus aliquam gratiam inirent. Iam in Catalogo librorum biblioth. Acad. Leidensis p. 396. n. 18. in codd. MSS. Vossian., [vid. Catal. librorum MSS. a Colomesio confectus p. 854. n. 90. opp. eius edit. Fabric. et Catal. codd. MSS.

rit, ³⁴ nec quot annos habuerint: deinde non docuit; nec an vterque codex continuerit totidem odaria eodem ordine, nec ex vtro ipse illa codice duxerit. His quinque, et quinquaginta, poëmatiis subiunxit alia quaedam, et Anacreontis, et Alcaei, carmina, e variorum scriptorum libris congesta, ³⁵ etiam duo Sapphus odaria. Hanc Graecorum carminum syllogen excipiunt ipsius Stephani in odaria Anacreontis observationes, in quibus proferuntur, et variae quaedam librorum veterum lectiones, et coniecturae, vel propriae, vel alienae, multique loci, cum Anacreontis, tum aliorum scriptorum, egregie explicantur. Claudet libellum versio Latina triginta odarum, et vnus, ³⁶ ab ipso Stephano confecta. * Hoc exemplum totum repetitum est annis duobus post, eadem in vrbe, a

b 4

Guil:

MSS. Angliae To. 2. p. 59. n. 2201. et Montefalconius in bibliotheca codd. MSS. noua p. 676. A To. 1.] laudatur codex manu scriptus quaternis, isque chartaceus, continens, praeter alia opuscula Graeca, Anacreontis, et Sapphus, odas. Ex hoc codice ibidem dicitur editio Henr. Stephani facta esse. Scilicet hic codex, si ordo odarum in eo idem est, qui in Stephaniano exemplo inuenitur, aut ab ipso Stephano scriptus fuisse, aut ab alio quodam descriptus e Stephaniana carminum Anacreontis editione, videtur: sed si ordo poëmatum respondet ordini, quo in Vaticano codice scripta sunt, fieri potest, ut Ioh. Frider. Gronovius ea [vid. not. 61.], aut Vossius ipse, aut Sylburgius, ex libro illo descripserit. Conf. Barnesius ad odar. 11, 10. Certe in codd. MSS. Voss. fuit etiam Anthologia Graeca, a Frider. Sylburgio e cod. bibl. tum Palatinae, nunc Vaticanae, descripta: vid. Catal. codd. MSS. Angliae d. 1. p. 61. n. 2273.

34. Baclius in Lexico v. *Anacreon* ait, Henr. Stephanum accepisse vnum codicem ab Ioh. Clemente, Britano, Thomae Mori familiari, et conuictore, alterum secum ex Italia attulisse.

35. Stephanus in exemplo suo post odarium quintum, et quinquagesimum, adscripsit p. 52. verba Graeca haec, Τῶν ἐξῆς μελῶν, τὰ μὲν εἰσιν Ἀνακρέοντος, τὰ δ' ἄλλ' καὶ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν εὑρομεν, τὰ δὲ καὶ πανταχόθεν συνηγὰγομέν. Ἐκείνοις δὲ μόνον τὸ ὄνομα αὐτῶν προσγέγραπται, ἃ σαφῶς οἶδαμεν αὐτῶν ὄντα, ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς παρέχονται μαρτυριῶν, μαθόντες.

36. H. e. odarr. 1. 2. 3. 4. 5. 9. 11. 12. 14. 15. 16. 17. 19. 20. 23. 26. 28. 29. 31. 33. 34. 35. 37. 40. 43. 44. 45. 46. 47. 53. 55.

* Exemplar huius exempli Stephaniani, observationibus MSS. Aegid. Menagii auctum, est Parisiis in bibliotheca Collegii Consilii magni, vid. Catal. librorum eius p. 162., qui Paris. A. C. 1739. editus est.

Guil. Morelio, et Rob Stephano, Henrici. fratre, octonis, sed auctum tertio Sapphus odario, et versione Latina nova omnium odariorum Anacreontis, cuius auctor est Helias Andreas,³⁷ qui eam inscripsit Petro Montaureo,³⁸ consiliario regio: quae versio Latina anno ante³⁹ separatim Lutetiae quaternis exierat. Etiam Cantabrigienses reddidere, anno quarto, et octogesimo, superioris saeculi, idem illud Henr. Stephani exemplum integrum, neque mutatum, ut Londinenses annis septem, et viginti, ante, * duodenis.

Nam

37. Christius NN. AA. 2, 11, p. 151. *Prius ab Elia Andrea, de quo non habeo, quod dicam, nisi quis me moncat, qui fuerit.* Fuit scilicet Burdigalensis, et literas bonas tum Lutetiae docuit: edidit etiam ibi A. C. 1551. apud Vasconum librum Grammaticae Graecae Theodori Gazae, qui est de compositione partium orationis. vid. Chronicon rerum Burdigalensium, auctore Gabr. Lurbeo editum, Burdigalae A. C. 1590.

38. De hoc vid. Scaeu. Sammarthanus Elogg. Gallorum lib. 2. c. 14.

39. A. C. 1555. apud Tho. Richardum. Epistola ipsa Andreae ad Montaureum haec est. *Petro Montaureo, consiliario, et bibliothecario, regio, viro doctissimo, et clarissimo, Helias Andreas S.* Quod tibi sub discessum tuum nuper ostenderam, me Anacreontis odas, tum animi, tum stili in hoc genere exercendi, causa libenter versurum esse, ita feci. Ad te vero ante omnes ob id praecipue mittendas censeui, ut pro ea molestia, quam ex nonnullarum lectione, quas tibi plane rudes, ac vixdum inchoatas, ausus sum ostendere, percipere te oportuit, parem voluptatem, si possim, rependam, totum opus, si non plane perfectum, affectum quidem certe, et aliqua ex parte politum, offerens, atque

adeo consecrans. Res enim cogit me lucubrationem meam, qualiscunque est, nunc in lucem edere. Sed eadem res impedire non potest, quo minus eam expoliam, atque te dignam, ut quidem spero, aliquando tandem efficiam. Tametsi argumentum est eiusmodi, ut apud graues viros nihil leuius videatur, ob idque te minus dignum. Sed venerandam antiquitatem mortalium nemo magis admiratur, quam tu: quo nomine, ut spero, totus tibi placebit festius Anacreon, etiam Latine loquens. Cuius genus carminis praeter reliquas virtutes diligenter secutus sum. Duobus, aut tribus, omnino in locis obscenitatis tegendae gratia pusillum quiddam immutavi, aut praeterii. Totidem fere locis parum integris mihi diuinandum fuit, nisi non attingere malui. Sed haec ad te pluribus, quam necesse est. Quamobrem finem faciam, ubi te etiam atque etiam rogauero, ut hoc, quidquid est, munimenti summae nostrae in te obseruantiae, ea humanitate accipias, qua me tibi adhuc ita deuinxisti, ut nemini plus debeam. Vale. Lutetia VIII. Calend. Ianuarias.

* Cantabrigiensis editionis exemplar possidemus ipsi: sed exemplar exempli Londinensis legimus fuisse in bibliotheca cleri Londinensis in collegio Sionensi.

Nam Mōrelius quidem textum Graecum mutavit locis quibusdam: 40. quod fecit annis nonnullis post ipse Stēphanus in sylloga carminum poëtarum lyricorum, quae tertium prodit anno sexto, et octogesimo, saeculi sexti decimi, senis denis: 41. qua in editione iis odariis, quae Stēphanus non verterat ipse, addita est Latina versio Andreae, nec solum numerus fragmentorum Anacreontiorum auctus est nonnullis aliis, sed etiam castigationes ipsius Stēphani, novae in Anacreontis odas adiectae sunt. Hoc exemplum Stēphani secundum expressit Aemilius Portus, qui reliquias poëtarum melicorum emisit, annis duodecim post, ex Hieronymi Comelini officina, octonis; sed omisit partem quandam auctarii fragmentorum; lectionem duobus, tribusue, locis mutavit; et versionem Latinam Andreae totam addidit cum notis Stēphani integris, et paucis quibusdam coniecturis propriis. Atque hoc Porti exemplum reddidere Geneuenses, in corpore poëtarum Graecorum veterum, quod anno quarto decimo superioris saeculi adornarunt forma chartarum maxima. Sed textum Graecum, qui in primo exemplo Stēphani est, retinuerunt fere editores odariorum Anacreontis reliqui omnes usque ad saeculum superius extremum. Nam Eilhardus Lubinus ea Rostochii edidit emendatissime descripta, quaternis, anno septimo, et nonagesimo, saeculi sexti decimi, cum versione Latina nova, eaque metrica, ita tamen, ut nonnullis in locis receperit lectiones exempli Stēphani secundi, 42. cuius ordinem etiam

b 5 in

40. Vid. v. c. odar. 37, 13. 38, 7. 41, 17. 42, 15. 51, 13.

41. Primum exiit A. C. 1560.: iterum A. C. 1566.: repetita est, mortuo Stēphano, ter a Paulo Stēphano A. C. 1600. 1612. 1626. Etiam Antuerplae carmina poëta-

rum lyricorum Gr. et Lat. edita sunt A. C. 1567. 12.

42. Hoc ipso saeculo, A. C. 1577., Henr. Stēphanus edidit octonis Anthologiam Graecam, quae praeter epistolia, dialogos breves, oratiunculas, aliaque poëmatica, com-

in reddendis fragmentis sequutus est. Sed Taneguidus Faber etiam versionem Latinam Stephani, et Andreae, textis Graecis adiunxit vna cum animaduersionibus variae doctrinae copiis plenissimis. Nam ut omnium editorum, et interpretum, primus ausus est multarum odarum antiquitatem oppugnare: ita multos locos Anacreontis non minus, quam aliorum scriptorum, et grammaticorum, in primis Hesychii, vel emendauit solerter, vel egregie explicauit. Extant autem huius editionis duo exempla: quorum primum curatum est ab ipso Fabro Salmurii, anno sexagesimo superioris saeculi, duodenis,⁴³ alterum exiit in eodem opido, post mortem Fabri, viginti annis post, repetitum Neapoli⁴⁴ a Dominico Antonio Parrino: sed scatet multis, et magnis, scripturae mendis, praesertim in notis:⁴⁵ quibus notis etiam Amstelodamenses Dacieriae, Fabri filiae, editiones⁴⁶ auctae sunt. Auctoritatem Fabri, et exemplum, sequuti textum Stephanianum retinuerunt Michaël Metarius,* et Ioh. Corn.

complectitur odaria Anacreontia quinque, 1. 2. 3. 16. 40. Hanc excepit *Ἀνακρέοντος μελῶν Ἐκλογή* Parisiis A. C. 1588. 8., h. c. odor. 1. 2. 3. 15. 16. 17. 19. 25. 37. 40. 43. 46., cum vers. Lat. metrica Stephani. vid. Metarius praefat. edit. Anacr. sec. et Ind. Annall. typographicc. To. 1. p. 38. Sed Romae A. C. 1599. 12. carmina Anacreontis selecta Graece edita sunt. vid. Catalog. biblioth. Barberin. p. 30. To. 1.

43. Huius exempli exemplar est in bibliotheca Academiae Leidensis, cuius margines If. Vossii manu notati sunt: vid. Catal. librorum huius bibliothecae p. 260.: aliud in bibliotheca principali Vinariensi, in quo manus viri cuiusdam docti, fortasse Schurzleischii, adscripsit nonnulla etiam e Vossiano codice petita, vid. Suabii Prolusio Vinariae A. C. 1778. edita, quae animad-

verss. critt. in Anacr. carmina continet.

44. A. C. 1700.: quae editio commemoratur a Bodonio in Prolegg. ad editionem Anacreontis Parmensem p. 45.: de qua plura a nobis dicta sunt in Praefat. tertia.

45. Huius exempli exemplar fuit in bibliotheca Pe. Francii, et Pe. Burmani iunioris, cuius orae domini commiserant notas, vid. Catal. bibl. Franc. p. 141. et Catal. codd. MSS. biblioth. Burman. p. 63. n. 698. et 702.

46. A. C. 1693. 1699. 1716. 12. In postrema editione adiectae sunt notae Fabri Latinae, et versio Fossaei Francogallica.

* Metarius Anacreontis carmina edidit Londini bis, primum A. C. 1725. 4., iterum A. C. 1740. 4., non A. C. 1712. et 1725., ut putauit Bodonius in Prolegg. p. 67. Et

Corn. Pauus: quorum hic Anacreontis odaria edidit, anno secundo, et tricesimo, huius saeculi, Traiecti ad Rhenum, quaternis, ita, vt addiderit copiosas notas, in quibus multa comparent, et certa, vestigia acuti cuiusdam ingenii, et iudicii subtilis, nec mediocris Graecarum literarum scientiae: 47 Certe magna, non tam reprehensionum iustarum, quam acerbissimorum conuiciorum, pars, quae Doruillius fudit in bonum Pauum, vana est, et inanis, quam facile appareat exaestuasse, vt fit, ex animo commotabile feruenti. Caeterum video, etiam alios horum odariorum editores saeculi superioris reddidisse in exemplis suis fere textum Stephanianum: quo in numero sunt Frider. Hermanus Flaiderus; Flanderum male nominat Bodonius; 48 qui, anno secundo, et vicesimo, istius saeculi, odaria Anacreontis, eorumque fragmenta, versione Latina triplici, hoc est, sua, Stephaniana, Andreaeiana, notisque, illustrata Tubingae, duodenis, edidit; 49 Ioh. item Armandus Butchil-

Et primae quidem editionis exemplar fuit in bibliotheca Menckenia: secundae in bibliotheca Badenhauptia, et Solgeria [vid. Catal. librorum bibl. Solger. To. 1. p. 193.]: sed vtriusque exempli exemplaria habet bibliotheca principalis Dresenensis. Descripta enim sunt vtriusque editionis exemplaria tantum centum: quae fere omnia in bibliothecas Britanorum migrauerunt, ita, vt mirandum non sit, ea in Germanorum orbe esse rara non minus, quam cara. Illud quidem exemplar, quod in bibliotheca Menckenia fuit, venditum esse scimus septem numis Vallengibus. Prima editio ipsa observat. miscell. Belgg. p. 5. Vol. 5. vocatur *editio maioris voluminis, et pretii, quam utilitatis, vel eruditionis*: sed eadem haec sententia de secunda quoque editione ferri debet. At prior tamen editio praestat poste-

riori. Etenim haec quidem, praeter textum Graecum, Latinaeque Stephani, et Andreae, versiones odarum quinque, et quinquaginta, nil fere continet, nisi scholia Butchillierii Graeca, et in ea observationes quasdam: sed illa, praeter odas omnes, earumque versionem Latinam, et fragmenta, et epigrammata, et summam animadversionum interpetum superiorum prope modum omnium, disputatiunculamque de vita Anacreontis, et metris odariorum eius, complectitur etiam indicem verborum Graecorum studiis lectorum admodum utilem.

47. Vid. Acta erudit. Lipsiensia A. C. 1732. p. 202. — 295.

48. Prolegg. p. 53.

49. Flaiderus recepit nonnullis in locis, vel coniecturas Stephani, vel lectiones ab eo in notis allatas:

Buthillierius, qui eadem poematibus scholis Graecis explicata duodecim annorum puer emisit: ⁵⁰ denique Hadr. Föppensius, ⁵¹ Macropetræus, et Dacieria, quae, ut Macropetræus, ⁵² versioni odarum poetae Francogallicae animaduersiones adiecit. ⁵³ Hoc vero ipsum an ab Rëgnierio, ⁵⁴ atque aliis, ⁵⁵ quorum cura emissæ sunt Anacreontis carmina saeculo septimo decimo, factum sit, quum exempla eorum mihi quidem non licuerit inspicere, alii viderint.

Primus enim, quod sciam, textum Graecum horum odariorum, a Stephano traditum, sponte mutare multis in locis ausus est Guil. Baxterus, qui ea Londini edidit bis, primum anno quinto, et nonagesimo,

tas: vid. odar. 3, 25. 9, 6. 15. 31. 21, 6. 9. 22, 5. 29, 35. 32, 18. 50, 1. 2. 52, 2. 15. 53, 11. 54, 1. f.: et numerum fragmentorum a Stephano, Vrsinoque, collectorum paucis quibusdam aliis auxit.

⁵⁰, Parisiis, primum A. C. 1639. 8., iterum A. C. 1647. Index utriusque exempli est hic, Ἀνακρέοντος Τῆς τὰ μέλη μετὰ σχολίων Ἰωάννη Ἀρμάνου Βασιλλικῆς Ἀρχιμανδρίτου. Et prioris quidem editionis exemplar fuit in bibliotheca Bozii: vid. Catal. eius p. 169.: alio usus est Metarius in adornanda editione sua Anacreontis secunda. Sed scholia Graeca, quae praeceptorum Buthillierii tribuuntur ab auctore notarum ad opus Baellæti, quod inscribitur *Jugemens des Savans sur tous les principaux ouvrages des Auteurs*, To. 6. p. 174., in exemplo secundo auctiora esse videntur. Certe Olearius, dissert. de poetiis Graecis p. 20., Lipsiae A. C. 1708. 4. edita, et in notis ad Philostrat. p. 39, 7., inde laudat, σοφιστὰς δὲ, καὶ σοφῆς, ἔλεγον τὰς ποιητὰς, quae in primo exemplo non leguntur. Haec autem scholia ab antiquo quodam grammatico profecta esse,

putavit Ioh. Ern. Imman. Valchius in Introd. in linguam Gr. p. 170. edit. sec. Caeterum scholia illa pertinent tantum ad odaria quinque, et quinquaginta, ab Henr. Stephano edita.

⁵¹. Föppensii opera odæ Anacreontis Graece, et Latine, exiere, sublatis tamen, vel mutatis, iis, quibus casta mens, et aures verecundae, offendi posse viderentur, Antverpiae A. C. 1650. 12. vid. Metarius Ind. Annall. typographicæ, p. 38. To. 1.

⁵². Paris. A. C. 1680. 1684. 1692. 12. Vid. Acta erudit. Lipsiens. A. C. 1693. p. 13. f.

⁵³. Paris. A. C. 1682. 12.: vid. Acta erudit. Lipsiens. A. C. 1681. p. 402. f.: Amstel. A. C. 1693. 1699.: A. C. 1726.: Roterod. A. C. 1714.: Amstel. A. C. 1716.: qua in editione accessere etiam Fossæi notae, quae primum Parisiis editae erant A. C. 1704. 12. Vid. Clerici biblioth. Ancienne, et Moderne, To. 5. P. 2. p. 439. ff.

⁵⁴. Paris. A. C. 1683. 1693. 8. vid. Catal. biblioth. Prustellianae p. 158.

⁵⁵. Andegavi A. C. 1611. 4.: Paris. A. C. 1626.

fimo, superioris saeculi, 56. iterum decimo huius saeculi anno, octonis. Mihi vero, neque versio Latina viri probatur, neque notae. Illa enim admodum obscura est, quum annumeret verba Graeca lectori: quo ipso obscuritatis vitio etiam animaduersiones laborare reperimus. In emendanda oratione Graeca fere ingenium sequutus est, sed ita, ut paucissimis in locis assequutus veritatem videatur. Cuius quidem rei causas, partim a nimia audacia ducendas esse putamus, qua ablatus etiam sanissimas lectiones attigit, partim ab effreni illa Barnesio repugnandi libidine, etiam iis in locis, ubi eum videret vinci recte non posse. Nam Iosua Barnesius haec ipsa odaria a se emendata, certe multis modis immutata, edidit, post Baxterum, Cantabrigiae anno quinto huius saeculi, 57 duodenis: quae editio repetita est, eodem in opido, sex, et decem, annis post, et Londini anno quinto, et tricesimo. 58 In versione Latina, quam addidit, deprehenditur eadem obscuritas, ob quam nobis displicere ostendimus Baxteri versionem: et quanquam in constituendo textu Graeco adhibuit, praeter Scaligeri, Salmasii, 59 et Dan. Heinsii, coniecturas, lectiones codicis Vaticani, quas excerpserat inde Isaacus Vossius, cuius exemplar acceperat Barnesius 60 a Ioh. Cottono, qui, ut Lu-

CAS.

56. Huius editionis exemplaria fuere in bibliotheca Pe. Francii: vid. Catal. eius p. 140. et in bibliotheca Ioh. Erh. Kappii. vid. Catal. eius p. 14. n. 219. P. 2.

57. Vid. Acta erudit. Lipsiens. A. C. 1706. p. 457. ff. et Clericus biblioth. sel. To. 11. p. 335. ff.

58. Vid. Biblioth. raisonnée To. 15. P. 1. p. 236.

59. Notae MSS. Salmasii in Anacreontem sunt in bibliotheca regia Parisiens. vid. Catal. codd. MSS. eius To. 4. p. 488. cod. 8740. n. 12. Iis usus est ad augendam, exornandamque, editionem carminum poetae Argentoratensem

utramque Bruncquius, qui in notis ad odor. 43. 7. p. 126. Argent. 2. ostendit, Salmasium, praeter codicem Vaticanum, alias veteres schedas, bibliothecae puta Palatinae: vid. Bruncquius ad odor. 14. 1. p. 98. Argent. 1.: quae ab eo saepe commemorarentur, inspexisse.

60. Vid. eius notae ad odor. 11. 10.. Sed in bibliotheca Vossii ipsa fuit exemplar codicis Vaticani, ab Vossio, aut Gronovio aucto, inde descriptum, quod nunc est in bibliotheca Academiae Leidensis: vid. not. 33. et quo usi esse videntur homines docti plures alii: vid. not. 33.

cās Langermanus, Hamburgensis, vir eruditissimus,⁶¹ et nostro saeculo Seuinius simul cum Furmontio,⁶² constituerat Anacreontem denuo edere, et cui Nic. Heinsius patris sui emendationes tradiderat:⁶³ tamen nec omnes illius libri attulit lectiones, nec veras ubique laudavit.⁶⁴ id quod Doruillius iam recte animadvertit, qui codicem Vaticanum, etiam a Ioh. Frider. Gronouio descriptum,⁶⁵ rursus contulerat.⁶⁶ Quae quidem de re omni statuere nunc cuique licet certius, quum ea codicis Vaticani particula, quae haecce odaria

61. Reinesius epp. ad Christi. Daumium ep. 55. p. 148.: *Anthologiam nouam e codic. Vaticanis, adiectis multis ineditis epigrammatibus, propediem dabit Lucas Langermanus, Hamburgensis, is, qui Nic. Heinsio in Italia haecenus comes adhaesit, nuper inde reuersus in Sueciam transit Amstelodamo.* — Idem Langermanus Theocritum, et Anacreontem, in quibus multum operae posuit, primum dabit. Daumius epp. ad Ioh. Andr. Bosium ep. 11. p. 16.: *Anacreontem ex MSS. bibliothecae Vaticanae, et Florentinae, auctiorem, emendationemque, a Luca Langermanno editam, narrat Grauius.*

62. Vid. Villosionius ad Longi Pastorall. 4. p. 237.

63. Nic. Heinsius ep. 344. scripta A. C. 1660. a. d. 26. Iunii ad Ioh. Frider. Gronouium Syllog. Burman. p. 411. Vol. 3.: *De Casaubono omitte sollicitudinem. Adfuit enim Cottonus ipse nobis, cui ego, et gemina Euripidis exemplaria, manu magni Scaligeri passim emendata tradidi utenda, et Anacreontem a parente meo locis non paucis castigatum. Si a Vessio nostro non impetrauit, quae desiderabat, Anacreontis uersuota, Langermannus, ea mihi petenti facile concesserit. Hoc, quaeso, doctissimus Casaubonus ex te intelligat. Quanquam et tu desiderio eius potes respondere, qui Pala-*

tinum codicem descripsisti. Franciscus tamen Iunius iam non semel mihi serio affirmauit, se nonnulla Anacreontis Londinum misisse, et quidem inedita: quae qualia sint, haud scio. Nam amicus noster ad huiusmodi quaestiones raro, ut scis, accurate respondet. Cum tamen, illo praesente, spem fecissem nobilissimo Cottono, fore, ut a Langermanno obtinerem Anacreontem auctiorem vulgatis editionibus, regerebat is, se longe plura Anacreontis habere, quam Langermannum. Sed et Cottonum ab edendo cultissimo poeta reuocare enisus est, dum praetendit, virum nobilem, et ad haec opibus affluentem, fouere literas debere, et bibliothecam domi instruere, ipsas literas non esse tractandas, nisi a minorum gentium dls, aut, ut eius utar voce, magistrallis. Haec quo consilio ille Cottono persuasa voluerit, haud scio; scio, non persuasisse.

64. Brunquius enim in notis ad Anacr. odor. 14, 19. p. 98. Argutor. I. ait, Barnesium vsum esse collatione cod. Vatic. parum accurata.

65. Vid. not. 63.

66. Vid. Van. crit. p. 7. Primum omnium odariorum in illo codice est illud, quod in Baxteriano exemplo quintum, et sexagesimum, est, *Ἀνακρέων ἰδὼν μὲν*, eodem auctore, ibid. p. 570.

ria continet, Romae nuper ⁶⁷ tandem ⁶⁸ laminis aeneis accuratissime expressa, cura Iosephi Spaletii, Romani, Romae prodierit: de qua eius editione, et alii ⁶⁹ iam diligenter exposuere, et a nobis plura dicta sunt in Praefatione tertiae nostrae horum carminum editionis. In ipsis notis a Barnesio traduntur multa studiosis doctrinae Graecae, omninoque antiquae, admodum vtilia; quae tamen magnam partem illuc ex Stephani maxime, et Fabri, obseruationibus translata sunt; ⁷⁰ quaeritur item diligenter de legibus metricis, quarum ratio etiam in Prolegomenis explicatur, quibus praemissa est copiosa disputatio de vita Anacreontis: de qua non minus, quam de metris, post Barnesium, denuo exposuit Metarius. Caeterum textum Barnesii Graecum reddidit in sua Anacreontis editione ante annos tres, et triginta, Ioh. Lamius Florentiae, ⁷¹ vt Veneti sex annis ante: ⁷² quod idem an factum sit ab iis, qui editionibus Glasguensibus ⁷³ praefuere, quum nobis eas non licuerit contendere cum aliis exemplis, latet. Sed Iosephus Trappius, qui haec poëmata suis illustrata notis, numerisque elegiacis expressa, additis etiam aliorum carminum poëtae fragmentis, Londini anno tertio, et tricesimo, annoque secundo, et quadragesimo, duodenis emisit, suum in iis recensendis ingenium sequutus esse videtur. ⁷⁴ Atque

67. A. C. 1781.

68. Huius enim libri Vaticani editionis spes iam A. C. 1759. facta erat studiosis literarum. vid. Commentarii de libris nouis Lipsienses A. C. 1759. p. 481. f.

69. Vid. Annales literarii Helmstädiens. A. C. 1785. m. Ianuar. p. 7. — 18. et Commentarii de libris nouis Lipsiens. A. C. 1784. p. 835. — 840.

70. Vid. ad Odar. 20. 5. 33, 5. 34, 7. 46, 10. 50, 6.

71. A. C. 1742. 12.

72. A. C. 1736. 4. Vid. Acta erudit. Lipsiens. A. C. 1738. p. 419. f.

73. A. C. 1744. 1751. 1777. 16. Exemplar secundi exempli fuit in bibliotheca Bodeniana.

74. Vid. Doruillius Van. crit. p. 69. 557: et Acta erudit. Lipsiens. A. C. 1739. p. 664. f. Exemplar primae editionis fuit in bibliotheca Frider. Ottonis Menckeni.

Atque haec de editoribus carminum Anacreontis dicta sunt hoc tempore. Neque enim quenquam a nobis postulaturum esse sperabamus, ut etiam de iis exponeremus, qui eadem poemata in linguam Etruscam,⁷⁵ Francogallicam,⁷⁶ Hispanicam,⁷⁷ Anglosaxonicam,⁷⁸ Theo-

75. Interpretes Etrusci horum carminum sunt fere hi, quorum plerique etiam notas eadem lingua conscriptas addidere. *Anonymus*, Venet. A. C. 1742.: Franc. Anton. *Capponius*, A. C. 1670.: Barthol. *Corfinius*, Paris. A. C. 1672. 12.: Gaëtanus, Rom. A. C. 1775. 8.: Alex. *Marchetius*, Lucae A. C. 1707. 4.: Cidalmus *Orius*, Venet. A. C. 1753.: Ios. *Pagninus*, Venet. A. C. 1766.: Domini. *Pompeatus*, A. C. 1754.: Franc. *Seraph. Regnierius*, Paris. A. C. 1683. 1693. 12.: Paulus *Rollius*, Tudertinus, Londin. A. C. 1740. 8.: vid. *biograph. raisonnée* To. 32. 2. p. 48. 1.: Franc. *Sauerius de Rogati*, Colle A. C. 1780. 1786. 8.: vid. *Commentarii de libris novis* Gottingg. A. C. 1783. p. 1792. et A. C. 1786. p. 1421.: Christo. *Ridolphus*, Venet. A. C. 1736.: Anton. Mar. *Saluini*, Florent. A. C. 1695. 12. et 1719.: Mich. *Torciglianus*, Lucae A. C. 1683. Sed versiones carminum Anacreontis Etruscae metticae in vnum volumen coactae prodierunt ter, Mediolani A. C. 1727. 8., cura Phil. Angelati: Venetiis A. C. 1731. 4. A. C. 1736. 4.: vid. *Acta erudit.* Lipsi. a. 1738. p. 419. f.: Florentiae A. C. 1783. Et opusculum, quod Brunou. A. C. 1784. 8. editum est, et inscribitur *Scherzi poetici o fia- no traduzione libere dal Greco di Domenico da Gattinara*, completitur multa odaria Anacreontis Etruscae conuersa. Cont. *Masseius* in opere, cuius index est *Traduttori Italiani*, Verona A. C. 1720. edito: Iac. Maria *Paiconius* in *biograph. degli antichi autori Graeci, et Latini*, quae Tomis quinque

constans exiit Venetiis A. C. 1766.: et Phil. Angelati *biograph. dei volgarizzori*, Mediolani A. C. 1767.

76. Praeter Eubrum, et eius filiam, *Macropetraeum*, et *Foflaeum*, carmina Anacreontis in Francogallicam linguam conuerterunt Pe. *Ronsardius*, Paris. A. C. 1555-8.: Remig. *Bellaqua*, Paris. A. C. 1556. 1574. 8.: vid. *Menequeni* *biograph. virorum militia, et scriptis*, illustrum, p. 80. ff.: *Regnierius*, Paris. A. C. 1700. 8.: Franc. *Gaconius*, Roterod. A. C. 1712. 12.: Aloysius *Poinfinetius de Siury*, cuius versio edita est Nancii A. C. 1758., et quartum Paris. A. C. 1758. 12. Harum versionum Francogallicarum numerus auctus est alia A. C. 1775.: cuius opusculi index est hic, *Anacreon, Sappho, Bion, et Moschus: traduction nouvelle en prose, — par M. M. C. C. à Mons a. 1775. 8.*

77. A. C. 1774. exiit octonis opus, quod inscribitur *las Eroticas*: Tomo eius secundo p. 205. ff. continetur Hispanica versio duodeleptuaginta odarum Anacreontis: etiam grammaticam linguae Hispanicae, quae Erfordii A. C. 1788. 8. edita est, auctam esse nouimus Hispanica interpretatione notissimorum horum poematorum.

78. In linguam Anglosaxonicam haec poemata verterunt, additis etiam notis, *Theo. Stanleius*, Londini A. C. 1649. et 1651. 8.: vid. *Vottonii* *elogium Stanleii* p. 314. ad calcem *elogiorum Gallorum Sammarthani*, quae cura *Heumani* edita sunt: *Abrah. Canleius*, et *S. B.*, Oxon. A. C. 1683. 8.: *Adamsius*, Londini A. C. 1735. 8.

Theotiscam, 79 Polonicam, 80 Belgicam, 81 oratione, vel
vorsa, vel prosa, transtulissent; quod quidem non nesci-
mus factum esse a non paucis, et addito textu Graeco,
et eo omisso: quippe quum eius rei cognitio non perti-
neret ad textus harum odarum Graeci historiam, cuius
adumbrationem complecti hac praefatiuncula consti-
tuisslemus. Placuer enim haec odaria semper mirifi-
ce multis, adeo, vt ex iis etiam alia huius generis
poëmatia exprimere aggressi sint in linguis barbaris, 82
atque adeo Graeca. 83

Sed, praeter editores Anacreontis, quibus recte
annumerari possunt Chrestomathiarum, et Antholo-
giarum, Graecarum conditores nostrae aetatis, vt
Harlesius, Strothius, 85 Gedicquius, 86 Lindnerus, 87
Koep-

79. Versionum horum poëma-
tum theotiscarum auctores extitere
adhuc Casp. Ern. Trillerus, Nord-
husae A. C. 1697. 12. adiuncto
textu Graeco: Ioh. Nic. Goezius,
Lipsiae A. C. 1746. et Carolerem.
A. C. 1760. 8.: Meinecquius, Lip-
siae A. C. 1776. 8.: Valius, Erfor-
dii A. C. 1783. 8.: Degenius, Onol-
di A. C. 1782., et, adiuncto tex-
tu Graeco, Palaeop. A. C. 1787. 8.:
Bramleuius in Carmin. lyricc. Vol.
1., Dessauiae A. C. 1783. 8.: Ano-
nymus, Berolini A. C. 1787. 8.
His addi possunt ii, qui nonnullas
tantum odas vernacula lingua in-
terpretati sunt, vt Stolbergius,
Hamburgi A. C. A. 1782. 8.:
Schlichtingius, Leucor. A. C. 1789.
8.: Ramlerus mythol. P. 1., Berol.
A. C. 1790. 8.

80. Carmina Anacreontis in lin-
guam Polonicam conuersa exie-
runt Varsoviae A. C. 1774. et 1788.
8.

81. Altmariae A. C. 1726. 8.,
auctore Kaempfero.

82. *Imitation des Odes d' Ana-
creon, en vers François, dédiée au*

Roi de Prusse, par Mons. de S....
à Berlin A. C. 1754. 12. Poems,
and Odes, after the manner of
Anacreon, by T. B., London A. C.
1746. 4. Germanorum autem poë-
tarum, vt Gleimii, Lessingii, alio-
rumque, hoc in genere studia quan-
ta fuissent semper, quum videre-
mus inter nos satis constare, nihil
de iis quidquam dicere placuit.

83. Iob. Balibaf. Bernheldi *Avā-
κροντα μίλην* cura Munzii exiere
Noribergae octonis, sine indicio
anni. Etiam Nic. Reusneri libri
duo Epodon continent carmina
aliquot Anacreontia: quibus libris
aucta est Pars secunda operum eius,
Ienae A. C. 1593. 8. editorum.

84. Coburgi A. C. 1768. 8. No-
rib. A. C. 1775. 8. Byruthi A. C.
1792. 8.

85. Quedlinburgi A. C. 1776. et
A. C. 1780. 8.

86. Berol. A. C. 1785. 8. edit.
tert.

87. Arnstadii A. C. 1781. 8.

88. Brunou. A. C. 1785. 8. P. 2.
Et Iob. Frider. Chrislii, vir ob-
summa in literas bonas merita im-
mor-

Koeppenius,⁸⁸ qui haec corpuscula sua pluribus, paucioribusue, poëtae odariis adauxere, praeter hos igitur Anacreontis editores reperti sunt viri docti multi, qui, vel emendare, vel explicare, conarentur multos carminum eius locos. Et alii quidem illud fecere obiter in notis ad scriptores alios, vt Salmasius ad Solinum,⁸⁹ et Achillen Tatium,⁹⁰ Dauisius ad libros Ciceronis de natura deorum,⁹¹ Lennepius ad Coluthum,⁹² Doruillius ad Charitonem,⁹³ alii ad alios vtriusque linguae auctores, etiam Trillerus, medicus Graece doctissimus.⁹⁴ Sed nonnulli in animadversionum libris, quas edidere in varios scriptores veteres, etiam in his poëmatis illustrandis multum operae posuere, vt Guil. Canterus,⁹⁵ Lamb. Bosius,⁹⁶ Georgius Arnaldus,⁹⁷ et in Vanno critica⁹⁸ Doruillius, etiam Clericus in Bibliotheca selecta,⁹⁹ et auctores commentariorum Treuultianorum,¹⁰⁰ atque observationum miscellanearum:¹⁰¹ quorum numerum auxere nuper, praeter Clotium,¹⁰² Iac. Phil. Medenbachius,¹⁰³ et Ioh. Car. Zeunius.¹⁰⁴ Alii denique horum

mortalis memoriae honore dignissimus, municeps meus, NN. Acadd. P. 2. p. 142. — 150. Latinis versibus reddidit, adiuncta e regione Fossaei versione Francogallica metrica, odarr. 1. 2. 14. 16. 19. 33. 45.: et in *Iob. Floderi* opusculis oratoriis, et poëticis, quae filius eius Vpsalae a. 1791. 8. edidit, extat versio Latina nouem odarum Anacreontiarum. Anno superiore Edinburgi exiit oëtonis editio secunda libelli, qui inscribitur *Ἀνάκτα Ἑλληνικὰ ἦσσανα, Collectanea Graeca minora; cum notis philologicis, atque paruo Lexico, ad usum tironum accommodata*. His Collectaneis insunt Anacreontis quoque odaria nonnulla.

89. p. 737. aliisque in locis.

90. p. 664.

91. lib. 2. c. 47.

92. p. 7. f. 47. f. 107.

93. p. 161. 296. 381. 479. 528. 548. 718.

94. In opere, quod inscribitur *Poëtische Betrachtungen* P. 1. edit. sec.

95. *Leßt. nouu* 3, 11. 5. 7.

96. *Animaduerss. ad scriptores quosdam Graecos* c. 18. — 20. p. 75. — 85.

97. *Animaduerss. critt. ad aliquos scriptores Graecos* p. 1. — 48.

98. p. 557. — 576.

99. *To*. 11. p. 335. — 346.

100. *A. C.* 1702. m. Ianuar. p. 96. f.

101. *Vol.* 2. p. 4. ff. p. 364. ff.

102. *Miscell. critt.* c. 1. *Trai.* ad *Rhen.* *A. C.* 1763. 8.

103. *Amoenitatt. literarr.* c. 8. p. 45. — 52. *Traictt.* ad *Rhen.* *A. C.* 1770. 8.

104. *Animaduerss. ad Anacreontem,*

horum odariorum non pauca peculiaribus libellis illustrare, vt Schneiderus,¹⁰⁵ Borhecquius,¹⁰⁶ Grimmus,¹⁰⁷ Barthius,¹⁰⁸ Schmiderus,¹⁰⁹ Suabius,¹¹⁰ instituerunt.

Neque vero praetermittendam silentio putamus curam eorum, qui varias carminum Anacreontis particulas congersere e libris veterum, vel grammaticorum, vel aliorum scriptorum. Eius enim rei initium quum fecisset Henr. Stephanus, cum in ipsa editione Anacreontis, tum in poëtarum lyricorum sylloga: mox hanc viri industriam, et diligentiam, praeter Andrean Schottum,¹¹¹ Fulvius Vrsinus¹¹² ita sequutus est, vt eam multum praeterierit. Post Vrsinum, et Flaiderum, numerum horum fragmentorum luculenter auxere Barnesius, atque Pauus, qui etiam notas copiosas addiderunt. Nam de Iosephi Trappii quidem, aliorumque, hoc in genere opera nobis nunc quidem nihil constabat. Metarium autem videmus in

C 2

exem-

tem, Platonem, et Xenophontem, Lipsiae A. C. 1775. 8.

105. Edidit librum, qui inscribitur *Anmerkungen über den Anacreon*, Lipsiae A. C. 1770. 8.

106. *Aug. Christi. Borhecquius* edidit plures Praelectionum super multis Anacreontis odariis libellos, lingua vernacula compositos, Parthenopoli, octonis, inde ab A. C. 1778: aliorum interpretationem complexus est opus, cui titulus est *Magazin für die Erklärung der Griechen, und Römer*, Norib. A. C. 1784. 8. Vol. 1. P. 1. 2.

107. *Henr. Adolph. Grimmus* explicauit odas Anacreontis nonnullas prolusionibus aliquot, sermone vernaculo conscriptis, Duisburgi A. C. 1778. 4.

108. *Frider. Theoph. Barthius*, Propertii editor, stricturas aliquot animaduersionum ad Anacreontem proposuit Numburgi A. C. 1777. 4.

109. *Beni. Frider. Schmiderus* V. C. multa Anacreontis odaria Lati-

ne conuersa, et notis illustrata, proponere prolusionibus aliquot instituit Halis A. C. 1782. 4.

110. *Ioh. Aenoth. Sam. Suabius* V. C. animaduersiones criticas in Anacreontis carmina edidit Vindobonae A. C. 1778. 4.: quas subsequi iussit notas ad odar. 28. sermone patio conscriptas, et eadem in vrbe descriptas, A. C. 1781. et 1783. Caeterum Hindenburgius quoque, V. C., in specimine animaduersionum philologicocriticarum in Musaeum, Lipsiae A. C. 1763. 4. edito, locos odariorum Anacreontiorum non paucos illustrauit.

111. *Observat. human. 2, 61.*

112. In Carminibus lyricorum p. 130. — 152. 320. — 328., Antverpiae A. C. 1568. editis: cuius editionis exemplar, notis, et accessionibus, Andreae Schotti, et Pauli Colomesii, locupleratum, fuit in bibliotheca Isaaci Vossii, vid. Catal. codd. MSS. Angliae To. 2. p. 70. n. 2714.

exemplo suo primo fragmenta carminum Anacreontis, a Barnesio collecta, reddidisse omnia.

Nos enim quum, ante viginti annos, et vnum, haec odaria, quae tum nobis persuasissimus Anacreontem auctorem habere, formulis describenda stanneis curaremus, quo interpretaremur ea alumniis disciplinae Thomanae; reddi ab operis iussimus exemplum Baxteri secundum, sed ita, vt versio Latina omitteretur; idque Gesneri maxime, summi viri, auctoritate, qui duobus annis ante idem fecisset in repetendo exemplo Horatii Baxteriano.¹¹³ Itaque quum, redemptoris opusculi admonitu, noua eius editio adornanda esset; vt constantes reperiremur, et graues: auctores fuimus, vt exemplum superioris editionis totum retineretur. Sed quia sciebamus, multa a Baxtero in Graeco textu temere * mutata esse, et mota; vt lectoribus lectionis loco quoque elegendae optio esset: subiecimus textis verborum lectiones variantes, cum ex editione principe, hoc est, Stephaniana, tum ex aliis, de quibus supra expositum est, hoc est, e Moreliana, Comeliniana, Barnesiana, etiam e sylloga poetarum lyricorum a Stephano tertium edita: et ne quis forte Fabri, et Lamii, paulo rariora exempla requireret; vt videret quisque ipse, texta in iis Graeca non discrepare a textis superiorum editionum: horum quo-

¹¹³ Hanc editionem carminum Anacreontis nostram commemorari videmus a Bodonio in Prolegg. ad edit. poetae Parmensem p. 63.

* Vt odar. 25, 5. κᾶκοντα pro κᾶν μὴ θίλω. odar. 50, 8. πεπηδημένον pro πεπεδημένον. Et quamquam odar. 39, 25. 27. e lectione Baxteriana, quam Bruncquius nuper, aliique, sequuti sunt in suis exemplis, sensus existit satis commodus: tamen nescio, an scriptura cod. Vatic., Stephanianique

exempli, μόνω — μετα πάντα contineatur sententia etiam elegantior. Ostendit enim poeta hilaris, mortem sibi esse communem cum omnibus, sed se bibendi vini auiditate ita delectari, vt hoc putet sibi esse praecipuum bonum, atque proprium, quo adeo viuens frui velit. Certe sic verba μόνω, et μετα πάντων, aptissime inter se referuntur, et μόνω planissime respondet verbis μετα πάντα.

quoque exemplorum nomina visum est nominibus caeterorum adiungere. Codicis Vaticani lectiones hausimus e Barnesiana editione: sed quia vidimus, nonnullas a Barnesio omissas a Doruillio in Vanno critica afferri, quasdam etiam aliter laudari; vtriusque generis lectiones subiicere hic placuit. ¹¹⁴ Ex eiusdem Barnesii exemplo petimus Scaligeri, et Heinsii, coniecturas; quibus addidimus coniecturas aliorum nonnullas, non omnes. Nam Fabri quidem coniecturae poterunt ex eius notis sponte collegi: et Pauli editionis non minus, quam Bosii, Arnaldi, Schneideri, et Zeunii, observationum, ea prostat exemplarium copia, ut eini a quoque, et inspicere facile possint. Sed omnino laborem emendandi vitia orationis, eamque ad leges metricas reuocandi, frustra consumi in his odariis putamus, quum nec ipsis eorum auctoribus curam orationis, et metri, propositam fuisse, e multis, et certis, indiciis intellegatur. ¹¹⁵ Itaque in notis, quas adiecimus, maxime id egimus, ut verba explicaremus breuiter, sed ita tamen, ut tirones, et alii, in legendis his poematis carere facile omnibus aliis adiumentis possent, adeo, ut recte supersedisse videremur indicem verborum Graecorum addere. Hesychii, aliorumque veterum grammaticorum, glossaria saepe laudauimus, non quod glossas ex his odariis sumtas crederemus, sed ut studiosi Graecarum literarum noscerent mature subsidia ad comparandam idoneam earum scientiam necessaria. Et quia tantum Anacreontia odaria enarranda nobis sumseramus;

C 3

oda-

¹¹⁴. Odar. 17, 6. cod. Vatic. legit *βαθύναι*. v. 7. κατ' αὐτῶν v. 10. *ἡλυσάων*. v. 11. *Βούτα*. Odar. 18, 13. *προτῶσα*. Odar. 21, 9. *παρὰ*. sed inter versus a manu antiqua E impositum est literae ζ, vid. Van. crit. p. 560. f. Reliqua a

nobis notata sunt in varietate lectionis textis verborum Graecis subiecta.

¹¹⁵. Vid. Reisquius ad Theocriti Idyl. 5, 149. p. 182. et ad Idyl. 17, 121. p. 260.

adaria Sapphus, et Theocriti, vel potius incerti auctoris, poematum, non attigimus, sed contulimus tamen cum iis libris, in quibus Anacreontis odis subiuncta leguntur. Auximus denique hanc editionem carminum poetæ reliquiis, et quae ad constituendam earum lectionem pertinerent, diligenter attulimus.¹¹⁶ Neque vero dubium est, quin earum numerus multum augeri possit e libris, et scriptorum,* et grammaticorum, glossographorumque, veterum, cum iam editorum, tum nondum editorum; quippe quum ab iis glossae Anacreontiae magno studio laudatae, atque explicatae, inveniuntur: quo in numero est is, cuius *Συναγωγή λέξεων συλλεγμένη ἐκ διαφόρων βιβλίων* extat in bibliotheca nuper Coisliniana,¹¹⁷ nunc Sangermanensi, Arsenius item, cuius *Ἰωνιὰν*, hoc est, locorum, sententiarumque, variorum scriptorum veterum syllogen, bibliotheca Laurentiana habet Florentiae,¹¹⁸ et Philemon,¹¹⁹ alique grammatici, etiam anonymi,¹²⁰ quorum lexica, et etymologica, bibliothecae in primis publicae multae possident. Caeterum speramus, doctos, aequosque, lectores de opera nostra omni liberaliter esse, benigneque iudicaturos, hoc est, ita, ut peccatis, et nostris, et operarum,¹²¹ facile ignoscant, atque corrigant.

^{116.} Reinesius *Lect. varr.* 1, p. 168. *Fragmenta veterum, quorum integra opera interciderunt, industria maxime grammaticorum reliqua facta, colligere, digerere, connectere, non inutile studium est.*

* Sic Nicetas Eugenianus in carmine, quod de Drosillae, et Chariclis, amoribus composuit versibus iambicis, et quod Passius in bibliotheca regia servatur, etiam Anacreontis odas totas, non tam expressit, quam ad verbum descripsit.

vid. Villosionius ad Longi Pastoral. 1, p. 9.

^{117.} Vid. Montefalconius Catal. bibl. Coislin. p. 338.

^{118.} Vid. Bandinius Catal. codd. MSS. biblioth. Laurent. p. 547. 549. To. 1.

^{119.} Vid. Villosionius ad Apollonii Lex. Homer. p. 698. ff. 704. 706, 729. etc.

^{120.} Vid. Catal. codd. MSS. biblioth. Paris. reg. p. 531. f. To. 1.

^{121.} Vid. Reiskius ad Theocriti Idyl. 18, 46, p. 264. f.

gigent, nos non perfectam, et omnibus numeris absolutam, editionem horum carminum tradere tironibus voluisse, sed studiis eorum utilem, atque eam, quae perfecta aliquando reddi, vel nostra, vel aliorum, cura posset. Scripsi Lipsiae in Schola Thomana m. Decembri A. C. cıııccclxxv, et m. Ianuario A. C. cıııccclxxxııı

LECTORI BENIVOLO

S. D

IOH. FRIDER. FISCHERVS AA. M.
SCHOLAE THOMANAE CONR.

Quae res impulit me nuper, vt Aeschinis Socratici dialogos denuo ederem; ea etiam Anacreontis, suavisissimi poëtae, carminum nouam adornare editionem coëgit. Quippe scriptor Graecus erat quaerendus, quem, per aestiuos hosce, hibernosque, menses, disciplinae nostrae alumnis interpretarer. Itaque quum praeter libros eos, qui superioribus annis, vel Ernestii, viri celeberrimi, collegae nostri, egregia, diuinaque, doctrina illustrati, vel etiam a me utcunque explicati, fuissent, reperirem nullum, cuius facilis, et bona, in tabernis librariis copia esset; ego autem in schola nostra e Latinae linguae auctoribus adhuc Horatium enarrassem: animum induxi poëtam Graecum eum, cuius ingenio Venusini Musa in odis maximam partem deberet sua, hoc est, Anacreontem, inter-

* Hanc Praefationem duabus superioribus subiungendam esse censuimus maxime propterea, vt antea hos vndequadraginta annos appareret, quantum nostra nunc fuisset, auctore eorum carminum, quae

Anacreonti Stephanus tribuit, sententia discreparet ab ea, in qua

interpretari, ut, quomodo versandum in imitandis scriptorum veterum locis esset, quatenusque aliena suo premere pede liceret, eo facilius viderent tirones, cuiusque adeo carmina, ut facile possent comparari, neque male, ut fit, emerentur, de nouo cedere. Sed ante, quam de ipsa hac eorum editione plura dicamus, paucis diluenda videntur esse, atque infirmenda, ea, quae contra nostrum hoc consilium dici posse intellego.

Etenim haud scio, an multi futuri sint, qui commendandum quam maxime, elaborandumque, aiant esse in eo, ut Anacreon, qui, non, ut Gorgonius, hircum, nec, ut Rufillus, pastillos, sed vina mera, redoleat, nilque, nisi multo Venerem cum vino confundere, praecipiat, si non eiiciatur e ciuitate eruditiorum, at certe, ut pestifer, virtutisque, ac pudicis moribus, inimicissimus, ciuis, opprimatur, neque ei honoris habendum hoc, ut eius odaria saepius emitantur; multo autem maxime cauendum esse, et providendum, ne illa adolescentibus a magistris scholarum enarrentur. Sed quam leuis sit, et vana, haec reprehensio, facile, puto, doceri poterit, et demonstrari. Neque enim cani ab Anacreontis Musa facta Atreidarum, Cadmiue fata, sed Amoris pharetram, et tela, Liberique munera, res quidem est confessa, atque manifesta. At primum id fit verbis, non turpibus, nec obscenis, sed verecundis, et honestis, quod neminis aures pudicas temere offendant, neque lectorum ora, ut lasciuia Ouidii Ars, Catullique Elegi leues, rubore facile notent. Deinde Amorem, et Vinum, res esse per se honestas constat, de quibus nemo facile, si modice quidem iis, nec nimis crebro,

1. Vid. odor. 29, 37, 51, 10, 29.
52, 22, 24.

2. Vid. Plato Sympos. c. 8, et
Gellius NN. AA, 17, 20.

et vero etiam legitime, vtatur, soleat vituperari; sed quae fiant turpes, et deformes, vitio, atque peruerfitate, hominum. Postremo Anacreon Amore, et Vino, praedicando nihil videtur docere voluisse aliud, quam quod non oporteret vnquam triftitiae indulgere, neque fe curis conficere, nec quae effent futura cras, anxie, et folicite, quaerere; immo, pulfis e pectore mordacibus curis, lacto femper, hilarique, et otiofo, animo effe: quae munera mortalibus Liber, Venusque modica, fed legitima, praefarent. 3 Cur igitur poëtam eum, cuius Mufa res non, malas canat, haud male, fic, vt Romani Horatii aetate Satyricos, oderis? Quidni fcholarum magiftris liceat eiuſmodi poëtae carmina ingenuis adoleſcentibus interpretari? Niſi velis forte Ariſtophanem, Plautum, Terentium, Horatium, hoc eſt, optimos vitae, morumque, magiſtros, e manibus iuuentutis ſimul excuti. Quis enim inficietur, ab iis magis, quam ab Anacreonte, non Academicorum verecundiam, fed Stoicorum loquendi libertatem, amari? Atque quum grauiora quiſque opera ſoleat luſibus, et iocis, honeſtis, atque liberalibus, recte diſtinguere: quin literarum doctores, et grammaticis, permiſſum ſit, interdum libros, quibus hilarentur animi, explicare iuuenibus, praefertim iis, quorum membra iam, animumque, aetas durauerit, et qui ſciant adeo vitae, morumque, praecepta e limpidioribus haurire fontibus? 4 Cur nos tandem pudeat eorum hominum ſcripta legere, aliisque legenda proponere, ad quorum ſapientiae laudem nobis non liceat adſpirare vnquam? Accedit ad haec, quod enarrantur maxime eo, vt Graecae linguae Veneribus, et gratia, capti adoleſcen-

3. Vid. Seneca de tranquillit. Gellius NN. AA. 15, 2.: Faber ad mimi c. 15. p. 386. f. To. 1. Gron.: odor. 8, 3.

4. Vid. Quinctil. 1, 8. 7.

centes eo maiorem operam in discendis literis Graecis ponant. Quo quidem eo magis videtur optimo cuique esse nitendum, quum harum literarum studia, quoniam vernaculi oratores, et poëtae, ut volunt vocari, magis nunc, quam viri Graece docti, secus, ac olim, probantur, et amplioribus, magisque opimis, muneribus praeficiuntur, nostra aetate, cum magno summae rei, et literariae, et Christianae, incommodo, ac detrimento, paene iaceant. Sed bene est, speramusque, fore, ut sapiens, et gravis, posteritas magnos homines, singulatim theologos, doctrinae, et virtutis, sanctitatisque, praestantia metiatur, non corporis dignitate, et proceritate, nec suauitate, claritateque, vocis, nec plebis denique, cum sordidae, tum splendidae, gratia, et fauore.

Quid vero? Si potest demonstrari, et ostendi, carmina, quae Anacreontis nomen ferunt, aut non esse ab eo profecta, sed a multo iuniore quodam, neque tam diuitis, elegantisque, ingenii poëta contexta, aut, si sint a Teio vate composita, certe multis in locis deprauata a librariis, grammaticisque, atque interpolata: nonne videantur esse regionibus scholarum, et finibus, arcenda? nonne ii scholarum magistri parum intellegenter putentur facere, qui ea suae disciplinae alumnis lectitanda proponant? Non opinor. Etenim fac, quaedam in his odis esse minus sana, et vitiosa, quae recentioris cuiusdam poëtae ingenium arguant: qui sustineas dicere, propter pauca haec ἀνacreontικὰ cas non oportere explicari studiosis Graecarum literarum, quum tamen maxima earundem pars sit integra, et adolescentes admoniti a perito magistro possint facile praua a rectis, mala a bonis, discernere? Sic, ut hoc vtar, in Theophrasti libello, qui de characteribus morum est, multa, ut constat, viri

viri docti volunt esse παρεμβεβλημένα, et suppositicia: fed quis est, qui opusculum istud; cum ob elegans scribendi genus; tum quia quoddam quasi promptuarium antiquitatis Graecae in primis locuples est; non edendum in vulgus; studiose legendum, interpretandumque iuuenibus; esse censeat? Deinde vero non tot loci pravi in his carminibus, neque tot odae, quae pinguioris ingenii foetus sint, videntur esse, quot se reperisse ibi Faber, Pauus, et alii, credunt. Nam si velis ea in scriptis veterum omnia deleri, quae tibi minus pulchra, atque elegantia, videantur, quot locos non induci, et deleri, et mutari, oportebit in libris vel optimorum scriptorum? Cur vero non liceat etiam bonis auctoribus, quod de Homero ait alicubi Horatius, dormire nonnunquam? Quid? si ea, quae tibi deformia videantur, venusta alii, atque pulchra, esse existiment? Cur igitur alios prohibere iniquus iudex velis libros eiusmodi legere? Sed multo incertior, minusque similis veri, est eorum sententia, quibus omnium harum odarum integritas dubia videtur. Nam ut ad quaedam tantum argumenta, quibus in oppugnanda earum antiquitate utuntur, paucis nunc, et obiter, respondeam: quo pacto possit ex eo, quod primus ea carmina ediderit Stephanus e codicibus, de quorum aetate, et bonitate, non constet, recte collegi, Anacreontem non esse eorum parentem? Nam ne ante Stephanum emitterentur a quoquam haec odaria, fieri potuit, vel propterea, quod vereretur hominum sanctitas, ne lectio eorum animum, morsque, iu-

5. Franc. Robortellius, Vrinen-
sis, in disputat. de arte, siue ra-
tione, corrigendi antiquorum li-
bros, p. 27. To. 2. thes. Gruter.,
Nunc exstiterunt, si diis placet, qui
excitant gl' infelix Anacreontis;
Halicarnasscos: breui etiam reuixisse
audietis Sappho illam, et Menan-

drum: ne dubitate. Exstiterunt,
inquam, qui manuscriptos libros
citant, nec tamen proferunt, qui
sint, ubi sint, cuius notae sint. Ec-
quis scit, an somnia illa sint, an
quisquiliat, mraeque nugae? Quae
tandem igitur his est habenda fi-
des?

ventutis corrumpere; vel ob codicum paucitatem, quae non minus, quam ipsa tot odarum iactura, tribuenda est, ut e Petri Alcyonii verbis, quae post Praefationem Baxteri leguntur, apparet, intempestivae, et ineptae, monachorum quorundam pietati, vel superstitioni potius, quae tam foedi scilicet, et mali, libelli exemplaria ex oculis, et conspectu, hominum remouenda vel igni censeret. Quod autem, neque indicavit usquam Stephanus, unde acceperit suos codices, neque, quam vetusti illi fuerint, dixit; id more aliorum quorundam hominum aetatis suae doctorum, non omnium,⁶ fecit: qui mos an laudandus magnopere, neque potius reprehendendus, sit, iam non quaeritur. Sic in recensendo, et emendando, Platone Arlenius, et Serranus, sese usos testantur esse codicibus, sed de vetustate eorum silent. Quis vero, qui horum hominum intelligentiam huius generis rerum, et in tractandis veterum libris, cum integritatem, tum diligentiam, norit, inuenietur, qui codices istos bonae notae, et vetustos, fuisse neget? Sed cum de hoc, aliisque, argumentis, quibus Pauus maxime ad minuendam horum carminum fidem utitur, tum de iis, quibus eorundem auctoritatem defendere, ac tueri, queas, dicemus alias pluribus, et diligentius, si nostra aliquando poetae editio prodibit.

Quippe iam ante duos annos constitueram Anacreontis odas, earumque, et caeterorum eius carminum, reliquias, in tironum usus sic edere, ut primum orationis contextui, ad optimos libros recensito, subiiceretur, cum lectionis varietas e codicibus non magis, quam e scriptoribus, grammaticisque, antiquis, ut Hephaestione, Athenaeo, Gellio, et aliis, qui locos poetae laudant; tum coniecturae virorum doctorum, tanquam Canteri, Salmasii, Bosii, Davi-

⁶ Vid. Robertellius d. l.

et vero etiam legitime, vtatur, soleat vituperari; sed quae fiant turpes, et deformes, vitio, atque peruersitate, hominum. Postremo Anacreon Amore, et Vino, praedicando nihil videtur docere voluisse aliud, quam quod non oporteret vnquam tristitiae indulgere, neque se curis conficere, nec quae essent futura cras, anxie, et solícite, quaerere; immo, pulsus e pectore mordacibus curis, laeto semper, hilarique, et otioso, animo esse: quae munera mortalibus Liber, Venusque modica, sed legitima, praestarent. 3 Cur igitur poëtam eum, cuius Musa res non, malas canat, haud male, sic, vt Romani Horatii aetate Satyricos, oderis? Quidni scholarum magistris liceat eiusmodi poëtae carmina ingenuis adolescentibus interpretari? Nisi velis forte Aristophanem, Plautum, Terentium, Horatium, hoc est, optimos vitae, morumque, magistros, e manibus iuuentutis simul excuti. Quis enim inficietur, ab iis magis, quam ab Anacreonte, non Academicorum verecundiam, sed Stoicorum loquendi libertatem, amari? Atque quum grauiora quisque opera soleat lusibus, et iocis, honestis, atque liberalibus, recte distinguere: quin literarum doctoribus, et grammaticis, permissum sit, interdum libros, quibus hilarentur animi, explicare iuuenibus, praesertim iis, quorum membra iam, animumque, aetas durauerit, et qui sciant adeo vitae, morumque, praecepta e limpidioribus haurire fontibus? 4 Cur nos tandem pudeat eorum hominum scripta legere, aliisque legenda proponere, ad quorum sapientiae laudem nobis non liceat adspirare vnquam? Accedit ad haec, quod enarrantur maxime eo, vt Graecae linguae Veneribus, et gratia, capti adolescen-

3. Vid. Seneca de tranquillit. Gellius NN. AA. 15, 2.: Faber ad animi c. 15. p. 386. f. To. 1. Gron.: odor. 8, 5.

4. Vid. Quinctil. 1, 8. 7.

centes eo maiorem operam in discendis literis Graecis ponant. Quo quidem eo magis videtur optimo cuique esse nitendum, quum harum literarum studia, quoniam vernaculi oratores, et poëtae, ut volunt vocari, magis nunc, quam viri Graece docti, secus, ac olim, probantur, et amplioribus, magisque opimis, muneribus praeficiuntur, nostra aetate, cum magno summae rei, et literariae, et Christianae, incommodo, ac detrimento, paene iaceant. Sed bene est, speramusque, fore, ut sapiens, et grauis, posteritas magnos homines, singulatim theologos, doctrinae, et virtutis, sanctitatisque, praestantia metiatur, non corporis dignitate, et proceritate, nec suauitate, claritateque, vocis, nec plebis denique, cum sordidae, tum splendidae, gratia, et fauore.

Quid vero? Si potest demonstrari, et ostendi, carmina, quae Anacreontis nomen ferunt, aut non esse ab eo profecta, sed a multo iuniore quodam, neque tam diuitis, elegantisque, ingenii poëta contexta, aut, si sint a Teio vate composita, certe multis in locis deprauata a librariis, grammaticisque, atque interpolata: nonne videantur esse regionibus scholarum, et finibus, arcenda? nonne ii scholarum magistri parum intellegenter putentur facere, qui ea suae disciplinae alumnis lectitanda proponant? Non opinor. Etenim fac, quaedam in his odis esse minus sana, et vitiosa, quae recentioris cuiusdam poëtae ingenium arguant: qui sustineas dicere, propter pauca haec ἀνacreontικὰ cas non oportere explicari studiosis Graecarum literarum, quum tamen maxima earundem pars sit integra, et adolescentes admoniti a perito magistro possint facile praua a rectis, mala a bonis, discernere? Sic, ut hoc utar, in Theophrasti libello, qui de characteribus morum est, multa, ut constat, viri

viri docti volunt esse παρεμβεβλημένα, et suppositicia: sed quis est, qui opusculum istud, cum ob elegans scribendi genus, tum quia quoddam quasi promptuarium antiquitatis Graecae in primis locuples est, non edendum in vulgus, studiose legendum, interpretandumque iuuenibus, esse censeat? Deinde vero non tot loci pravi in his carminibus, neque rot odae, quae pinguioris ingenii foetus sint, videntur esse, quot se reperisse ibi Faber, Pauus, et alii, credunt. Nam si velis ea in scriptis veterum omnia deleri, quae tibi minus pulchra, atque elegantia, videantur, quot locos non induci, et deleri, et mutari, oportebit in libris vel optimorum scriptorum? Cur vero non liceat etiam bonis auctoribus, quod de Homero ait alicubi Horatius, dormire nonnunquam? Quid? si ea, quae tibi deformia videantur, venusta alii, atque pulchra, esse existiment? Cur igitur alios prohibere iniquus iudex velis libris eiusmodi legere? Sed multo incertior, minusque similis veri, est eorum sententia, quibus omnium harum odarum integritas dubia videtur. Nam ut ad quaedam tantum argumenta, quibus in oppugnanda earum antiquitate utuntur, paucis nunc, et obiter, respondeam: quo pacto possit ex eo, quod primus ea carmina ediderit Stephanus e codicibus, de quorum aetate, et bonitate, non constet, recte collegi, Anacreontem non esse eorum parentem? Nam ne ante Stephanum emitterentur a quoquam haec odaria, fieri potuit, vel propterea, quod vereretur hominum sanctitas, ne lectio eorum animum, moresque, iu-

5. Franc. Robortellius, Vrinen-
sis, in disputat. de arte, siue ra-
tione, corrigendi antiquorum li-
bros, p. 27. To. 2. thes. Gruter.,
Nunc exstiterunt, si diis placet, qui
excitant qd. inscribat Anacreonticae,
Halicarnassos: breui etiam reuixisse
audietis Sappho illam, et Menan-

drum: ne dubitate. Exstiterunt,
inquam, qui manuscriptos libros
citant, nec tamen proferunt, qui
sint, ubi sint, cuius notae sint. Ec-
quis scit, an somnia illa sint, an
quisquilliae, mraeque nugae? Quae
tandem igitur bis est habenda fi-
des?

ventutis corrumpere; vel ob codicum paucitatem, quae non minus, quam ipsa tot odarum iactura, tribuenda est, ut e Petri Alcyonii verbis, quae post Praefationem Baxteri leguntur, apparet, intempestivae, et ineptae, monachorum quorundam pietati, vel superstitioni potius, quae tam foedi scilicet, et mali, libelli exemplaria ex oculis, et conspectu, hominum remouenda vel igni censeret. Quod autem, neque indicavit usquam Stephanus, vnde acceperit suos codices, neque, quam vetusti illi fuerint, dixit; id more aliorum quorundam hominum aetatis suae doctorum, non omnium,⁶ fecit: qui mos an laudandus magnopere, neque potius reprehendendus, sit, iam non quaeritur. Sic in recensendo, et emendando, Platone Arlenius, et Serranus, sese usos testantur esse codicibus, sed de vetustate eorum silent. Quis vero, qui horum hominum intelligentiam huius generis rerum, et in tractandis veterum libris, cum integritatem, tum diligentiam, norit, inuenietur, qui codices istos bonae notae, et vetustos, fuisse neget? Sed cum de hoc, aliisque, argumentis, quibus Pauus maxime ad minuendam horum carminum fidem utitur, tum de iis, quibus eorundem auctoritatem defendere, ac tueri, queas, dicemus alias pluribus, et diligentius, si nostra aliquando poetae editio prodibit.

Quippe iam ante duos annos constitueram Anacreontis odas, earumque, et caeterorum eius carminum, reliquias, in tironum usus sic edere, ut primum orationis contextui, ad optimos libros recensito, subiceretur, cum lectionis varietas e codicibus non magis, quam e scriptoribus, grammaticisque, antiquis, ut Hephaestione, Athenaeo, Gellio, et aliis, qui locos poetae laudant; tum coniecturae virorum doctorum, tanquam Canteri, Salmasii, Bosii, Davi-

⁶ Vid. Robertellius d. l.

ſii, Arnaldi, aliorumque: deinde in notis ipsis trade-
rentur tantummodo ea, quae ad criticeſ pertinerent;
quae vero ad verba, et formulas dicendi, illuſtran-
das valerent, ea in indiceſ Graecitatis conſilcerentur
omnia. Sed quoniam laborem hunc nondum proſſi-
gare, nedum finire, per alias occupationes licuerat:
viſum eſt, ne editionem libri praecipitaremus, neque
tamen noſtri diſcipuli carerent exemplaribus, nec iu-
ſto maiori ea pretio emere cogerentur, aliena interim
diligentia, et ingenio, recensitas, illuſtrataſque, Ana-
creontis odas edere. Stephanum enim, et Fabrum,
Pauumque, multa manifeſto falſa, e quibus nulla, nec
probabilis, ſaepe ſententia cogi poſſet; in contextu
retinuiſſe videbamus. Contra vero Barnesium, qui
vnuſ poſt Stephanum libri ſcripti, Vaticani puta, vel
Palatini porius, copiis uſus eſt, cognoueramus nimis
multa, praeter rem, muſaſſe, atque ex ingenio emen-
daſſe; vt neminem fore ſperarem, cui hoc eius
conſilium probaretur, niſi forte quiſ Bentleianam
quoque rationem in edendis veterum libris laudan-
dam putaret. Baxterus autem, vt in Horatio, ita
etiam in Anacreonte, recensendo media via inceſſiſſe
mihi quidem videbatur, vt aperte falſa eiecerit, niſi
vero praeter aequum mutauerit, neque quidquam,
quod a vulgata lectione nimis recederet, intruſerit.
Itaque Britani huius doctiſſimi exemplum Anacreontis
carminum, et quidem ſecundum, quod ante quatuor,
et quadraginta, annos Londini prodiit, repetere,
ſublata tamen verſione Latina, placuit. 7 Atque quo-
niam

7. Biblioth. raiſonnée To. 15. P.
1. p. 236., Il ſeroit à ſouhaiter,
qu'on reimprimât la ſeconde édition
de l'Anacréon de Baxter, qui eſt
devenue aſſi extrêmement rare, et ou
l'on trouve une Critique vive, et
ſenſée, des notes de Barnes. Mul-

to vero etiam rariora ſunt exem-
plaria exempli carminum Anacreon-
tis Baxteriani primi. Nobis qui-
dem certe nullum eorum reperire
contigerat in bibliothecis Lipſien-
ſibus, neque publicis, neque priuatis,
ita,

niam notae eius sunt breues, sensumque poëtae non obscurant, ut fere philosophici nostrorum hominum iusto longiores commentarii, vel centones potius, libros sacros, sed illustrant non parum; eas subiici contextui verborum recte posse existimauimus. Nam Pauli iudicium, qui eas ineptas pronunciauit, ego quidem non curandum, sed contemnendum, atque irridendum adeo, arbitror. Etsi enim in hoc viro longe maior fuit, atque accuratior, Graecarum literarum scientia, quam in multis eorum, qui eas in Academiis vel celeberrimis profiteantur; etsi libri eius mihi haud parum ad eiusdem literarum generis intellegentiam profuere: tamen non videtur is fuisse, qui posset, et deberet, de Casaubonorum, Dausqueiorum, Rhodomanorum, Schmidiorum, Baxterorum, aliorumque huius generis hominum doctorum, fama detrahere, eosque inscitiae sermonis Graeci temere accusare, quod in notis ad Theophrastum, Aristaeonem,⁹ Callabrum, Anacreontem, Pindarum, et alios scriptores antiquos, fecit quam saepissime; praesertim quum ipse sine dubio multa ab iis didicisset, neque fortasse de emendandis, restituendisque, multis auctorum veterum locis vnquam cogitasset, nisi a summis hisce viris via ei fuisset, ratioque, monstrata. Multo vero minus decebat eorum cogitata *ineptias*, et *nugas*, nullis praesertim rationibus additis, vocare. Baxteri notis, ut in viam redeamus, subiunximus animaduersiones Henr. Stephani, et Taneguidi Fabri, tum ut appare-

nesciremus, an, quibusue in locis, lectiones, notaeque, primi exempli a notis, et lectionibus, secundi exempli discrepant. In titulo quidem editionis secundae addita leguntur verba, *editio altera aliquanto emaculatio, et elucubratio*. Sed quia Baxterus ipse Praefationem primae editionis omisit in

editione altera: nihil sane videtur ea contineri, quod ad res poëtae, eiusque carmina, magnopere pertineat.

8. Vid. Heinius praefat. ad Pindari carmina p. 15., et in hist. editionum eorundem p. 114.

9. Vid. Acta erudit. Lipsiensia A. C. 1738. p. 22. II. et p. 296. II.

pateret, quid deberet Anacreon utriusque diligentiae, atque ingenio, tum quia breues sunt, et rarae. Stephani notae, quae Cantabrigiae anno superioris saeculi quarto, et octogesimo, repetitae fuere, multa, faetor, continent aliena illa quidem, sed bona tamen, atque utilia.* Quod quidem videtur neutiquam esse admirandum, quum eas adolescens vix sex, et viginti, annos natus conscripserit; qua aetate ingenia solere saepe, sicuti arbores, luxuriari, quis nescit? In nasutuli Fabri, ut eum Baxterus alicubi¹⁰ vocat, annotationis, quae et ipsa paulo diligentius poterant scribi, sunt etiam nonnulla minus recte dicta. Sic, verbi causa, negatur ibi,¹¹ δῶκεν Graecis veteribus esse fugere s. aspernari. Quare pro φῖλτα δῶξεν apud Anacreontem legi dicitur debere φῖλτα δῶσης. Sed errare virum doctum, et Paus iam, Doruilliusque,¹² videre, et satis docet vel Xenophontis locus in Agefilao¹³ hic, πάντων τῶν καλῶν ἥρα, καὶ πάντα αἰσχρὰ [ἐκ πάντων τὰ αἰσχρὰ] ἐδίωκεν. Hic enim, quoniam ἐραῖν significat sectari s. amare, quid δῶκεν aliud potest esse, nisi fugere, auersari, odisse? Et quum eidem verbo Graeci veteres saepe notionem currendi subiecerint,¹⁴ quia

* Vid. notae Stephani ad odor.
31. 3.
10. ad odor. 18, 1. Solanus in disert. de stylo N. T. contra Pfochenium s. 38. p. 291. Rhenf., Vir ille clarissimus, et eruditissimus [Faber], sed in corrigendis, mutantisque, nulla MSS. auctoritate, lectionibus audacissimus. Perizonius ad Aelian. V. H. 13, 13., Ego vero miror etiam praevariginem illam criticam Fabri, pro auctoritate, vel imperio, pronunciantis ita legendum. Burmanus ad Phaedri 4. fab. 24, 23. p. 223., Tanquam Faber ex classe illa criticorum fuit, qui omnia ferro, et igne, curant. Sed Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. roit. p. 360, Fabro acumen sub-

tile verissime tribuit.

11. ad odor. 34, 5.
12. Van. crit. p. 562.
13. Cāpaz, 3, 10. Vide Victorius varr. lectt. 37, 17. Repetit hanc observationem nostram, omisso auctoris nomine, Zeunius ad Viger. de idiom. L. Gr. 5, 5. 11. p. 228.

14. Vid. Lucian. Amorr. 22. et 43, p. 422. 446. To. 2.: Observatt. miscell. Belgg. Vol. 5. To. 3. p. 92. s.: Abreischius ad Aeschylum p. 84. ff. To. 1.: Kypquius observatt. in N. T. p. 316. To. 2.: Lennepius ad Phalar. epp. p. 114. s.: Reitius ad Lucian. Hermotim, 77. p. 821. To. 1.

quia hi, qui currunt, se, corpus suum, *agunt*: quae quidem prima est, et propria, verbi potestas: ¹⁵ ii vero, qui currunt, aut sequantur alios, aut fugiant: quidni possit *διώκειν*, ut *sequi*, ¹⁶ ita etiam *fugere*, significare? Hesychius: *Διώκειν* — — *κατατρέχειν ἐν κλίμακι, καὶ Φεύγειν μεθ' ὁρμῆς*. Insigne exemplum, quod doceat, quam saepe rarior alicuius vocabuli usus grammaticos alioquin haud indoctos eo deducat, ut locum, ubi legitur verbum tale, pro suspecto, sed temere, habeant. Barnesii denique notae, ut ad propositum reuertamur, vel parum, vel nihil, illustrant poëtae verba, et longiores sunt, quam ut potuissent a nobis nunc quidem repeti, nisi molem libri augere, atque adeo cum nobismet ipsis pugnare, voluissimus. Quod quidem ipsum de Pauli quoque animaduersionibus dictum esto. Nam de Dacieriae, quae ferè, id quod a femina expectari poterat, patris sui commentaria ad verbum exscripsit, itemque de Macropetraei, aliorumque huius notae, annotamentis quid attinet dicere?

Hac igitur Anacreontis editione utere interea, Lector, nobisque faue. Scripsi Lipsiae in Schola Thomana a. d. m. Idus Apriles A. C. cccccliiii

15. Vid. proluss. Palaeophatt. 2, 10, 30. 11, 75. Sic *agitare* pro *seclari* legitur apud Horat. A. P. 4. p. 28.
16. Vid. Theocritus Idyl. 6, 17. 456.

~~XXXXXXXXXX~~

WILLIÉLMVS BAXTER
ΤΩΙ ΚΥΡΙΩΙ ΙΗΣΟΥ ΒΑΡΝΕΣΙΩΙ
ΥΓΙΑΙΝΕΙΝ

Nosti, puto, illud Heracliti dictum, ἡ πολυμαθὴ καὶ
ἐλάττει νόον. Laudas tu quidem, atque plus semel lau-
das, simplices, atque aureos, veterum mores, can-
didaeque ingenia: quin et odisti *homines ignava opera,*
et philosopha sententia: me tamen, horum omnium
oblitus, nunquam, quod sciam, lacesitus, neque
laudis aemulatorem expertus, indigne habes, laceras,
derides; imo rictu plane Cynico oblatras immerenti.
Quid? si lauti homines, sacerdotiorumque patroni,
officii sui immemores, nulla tui habita ratione, ho-
nores tibi inuideant, imo antehabeant tuis meritis
vel proprios filiolos, et nepotes; vel forsan etiam,
quod tu quereris, calumniatores, nundinatores, et
parasitos? Estne, quod ob eam rem succenseas ami-
cis, et in obuium quemque bilem tuam euomas? Est-
ne, quod Academicos etiam tuos arguas inscitiae, at-
que impudentiae, quorum nonnullos tu dicis brutis
esse pectoribus, asininis auribus, Theoninis dentibus,
aheneis frontibus, plumbeis cerebris, venenatis lin-
guis, et margiticis plane ingeniis? Dii boni! quae
monstra! Verum quaerat aliquis, quid a me commis-
sum? Dicam, quod res est. Anacreontem, scripto-
rem

rem Graecum, tuae prouinciae hominem, ausus sum interpretari, emendare, et in lucem edere. Illud mihi nocuit vnice. Quis enim ego, qui melli tuae meam immitterem falcem? Paucula quaedam, fateor, a vicesimo pene anno in perelegantem istum scriptorem subnotaueram, idque vacuius tantum horis, quantum scilicet licuit per negotiola: haec aliquanto post, precibus vnus, vel alterius, amici adductus, publici feci iuris. Perpauca, inquam, illa fuerant, quaeque orae mei codicis illeueram: neque enim, vel vacabat, vel libebat, vt in Professoria pergula, per scriptores omnes euagari; neque sane, si illud contigisset, vt gloriosulus merces meas omnes in publica explicuissim facie: alia nobis mens, consilium aliud; quippe quibus haud incompertum foret, eiusmodi commentariorum sarcinas cordatis omnibus magis oneri, atque odio, fore, quam, vel vsui, vel oblectamento. Equidem perlegi μακρόν tuum ληρόν. Anacreontis vitam ipse appellas. Quem omnes nouere, vt tyrannicae aulae comitem, et corruptum, et vinosum, et mollem, hunc tamen tu, et pudicum, et sobrium, et quantiuis pretii homuncionem, si diis placet, nobis propinas. Dixisses illum, et genere clarum, et potentum gratia nobilem; ingenio etiam facili, et perquam amoeno, urbanum, atque liberalem: neque me, neque quenquam alium, habuisses tibi repugnantem. In homine certe pagano praeclarae sunt istae virtutes semper habendae, quibus naturae vitia cum diis suis sunt communia. Mox tu, relicto, quem prae te ferebas, Anacreonte, plurimus es in laudibus ipsius Polycratis, atque Pisistratarum, Persicae tyrannidis clientum, qui, postquam barbarum iugum patriae praetulissent libertati, ipsi sibi tandem pesti fuere, atque exterminio.

Certe Pisistratidarum dementem insaniam, atque perfidiam, nobilis in omne aeuum dux, Miltiades, fugato immani Persarum exercitu, atque ipso perfuga, Hippias, interfecto, ne sic tamen prorsus deleuit. Philosophorum principi, Pythagorae, in tantum inuisus est Polycrates, quod tu dissimulas, vt Aegyptum, et Babylonem ipsam, praetulerit patriae suae, Samo, atque exinde barbaras tunc temporis Italiae oras vel cultissimis natalis soli locis. Ita enim geographiae pater, Strabo, *Ἐπὶ ταῦτα δὲ καὶ Πυθαγόραν ἰσορῶσι, Φυομένην ἰδόντα τὴν τυραννίδα, ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἀπελθεῖν εἰς Αἴγυπτον, καὶ Βαβυλῶνα, φιλομαθείας χάριν ἐπανίστα δ' ἐκεῖθεν, ἐρῶντα ἔτι συμμένεσαν τὴν τυραννίδα, πλεύσαντα εἰς Ἰταλίαν, ἐκεῖ διατελέσαι τὸν βίον.* Hic tamen tibi PIVS PRINCEPS habetur, quod, trucidato Pantagnoto, fratre suo, tyrannidisque socio, Apollini Delio, scelera suorum Auerrunco, Rhenaean insulam dicauerit. Neque meministi, fratrem huius alterum, Sylosontem, a Dario, Hystaspis filio, patriae impositum, nobilissimam Samiorum ciuitatem eo redegitte solitudinis, vt vel in prouerbium Graecum cesserit, *Ἐκπῆτι Συλοσῶντες εὐρυχωρία.* Oportet esse nihili, quae tu alieno loco ἀκριβολογεῖς, vt chronographus: sola enim fama, atque coniectura, nidae sunt illorum temporum rationes, quae pro turbatis semper habitae sunt a summis viris; tuque ipse lectoris candorem in tam lubrica materia obtestaris. Verum ad Anacreontem redeamus. Quid? si quis minus, quam tu es, doctus huius vitam in hunc describat modum?

Anacreon, lyricus, Tei natus est, Sardibus regnante Croeso, si famae fides, Parthenio patre, atque Ecchia matre. ita enim vetus Herologion, *Παρθένιος πατὴρ Λιγυρὸς παῖς, Ἡστίης τε, Ἦν ἄρα μελπομένης Τῆος*

1. lib. 14. p. 638. Casaub.

2. Vid. Zenobius paroemum. 3^a 2^a.

Τῆος Ἀνακρέων. Alii vero, quod ait Suidas, Scythi-
no natum prodidere; alii Eumelo; atque alii denique
Aristocrito. Hic non solum indole erat nobili, atque
egregia, verum etiam claro genere. nam, ut scribit
Plato, et Solonem, et Codridas, genere attigit.
Ineunte iam adolescentia ad quaerendas novas sedes ad
Thracum urbem, Abdera, una cum vniuersa Teiorum
ciuitate, se contulit, Ioniae, atque Aeolidis, liber-
tati imminente Harpago, satrapa regis Cyri: quo
tempore et praecleara fuerat Phocaeorum in Gallias
migratio. Vrbs enim eo facto nobilissima est, quod
barbarae tyrannidi infensa, et dira cum execratione,
commutarit sedes; incultas Gallorum oras amoenissi-
mo Asiae litori, amissa cum libertate, anteponiens.
Teiorum commigrationem testatur et ore Graecorum
tratum prouerbiū, "Ἀβδηρα καλὴ Τηϊῶν ἀποικία" quod
apud Strabonem 3 legimus. Abderis Anacreon ac-
cessit est Samon a tyranno Polycrate; eratque illi
intima iunctus amicitia. Putat etiam Tyrius Maximus,
insignis Platonius, eum dulcedine Ionicae lyrae, car-
minumque amoenitate, quadantenus cicurauisse, et
deliniuisse, efferatum tyranni ingenium. Stobaeus
scripto prodidit, Polycratem illi dedisse quinque auri
talenta muneri; Anacreontem vero magno animo re-
cusasse donum; siue quod opus ei non esset pecunia, siue
quod tyrannicae amicitiae obstringi nollet, libera natus
in ciuitate, hoc equidem existimauerim similis vero. In-
certum, an addiderit, quae ille apponit, μισῶ δωρεάν,
ἥτις ἀναγκάζει ἀγρυπνεῖν. Certe vnam, atque alteram,
oden, quae vel hodie exstant, in hanc composuit
materiam. In deliciis habuit, praeter opinatissimos
tyranni anasios, Bathyllum, atque Smerdin Thracem,
Cleobulum, et Megisten; et in altero sexu Eurypylen
d 3 quan-

quandam, et poëtriam Sappho. Constat, cum minus placuisse delicatulae Lesbiae, vel ipsius versiculis, quorum meminit Deipnosophista Athenaeus, ⁴ Ἄδ' ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτης Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην, Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται, Πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει. Incertum, an rigorem tyrannicae amicitiae expertus Samo Athenas commigrauerit ad Hipparchum, Pisistrati filium, virum sane doctum, atque liberalem, etsi tyrannum. Apud hunc plurimum gratia valuit: siquidem Pausanias ⁵ auctor est, Hipparchum statuam ei posuisse in ipsa Atheniensium arce iuxta Periclem, atque huius patrem, Xanthippum, proximamque a Sapphus imagine, verum sub ebriosis cantantis figura. Interiecto dein tempore Teon rediit: ubi summa cum animi tranquillitate domi suae vitam ad octogesimum, et quintum, annum extendit. quod docet Lucianus Samosatensis libello de Longaevis. ⁶ Tandem vero, imperante scilicet Xerxe, hausto acino vuae passae strangulatus animam ridendo efflauit. Huius opuscula pleraque omnia, vel vinosa fuerant, vel amatoria. Tertiū Anacreontis libri meminit Pomponius Porphyrio, vetus Horatii interpres. ⁷

Laudo equidem diligentiam tuam, mi Barnesi, atque otiosum laborem, in enarrandis lepidissimi huius scriptoris fragmentis. Verum cum vel sententia sint plane nulla, vel perquam exigua: fatius duxi quicquillas istas ad pristinas suas sedes, siue potius latibula, remittere, quod non sint instituti nostri. Vnum est, quod te adhuc velim. Satis mirari nequeo, tibi, tali viro, potuisse placere nequissimi nebulonis oden in *Apollinem*, atque alteram etiam in *Aurum Fugitium*.
Illam

4. Vid. fragm. 36, 7. ff.

5. l. 25. p. 59. Kuhn.

6. p. 475. f. To. 2. Gracu.

7. ad l. od. 27, 1.

Illam tu sustines præferre vel caeteris melioris notae, non sine graui iudicii tui iactura. En autem exemplum egregium illius, quam tu iactas, sublimitatis! Σαόφρων γὰρ ἐστὶ κῆρυξ, Τὸ μὲν ἐκπέφρυγε κέντρον. Apponam et perelegans Professoris academici scholion, præfātὸ prius honore: Κέντρον· αἰδοῖον, ὡς Σωκράδης Πτολεμαίῳ τὴν ἀδελφὴν αὐτῷ γήμαντι· Εἰς ὅσον ὀσίνην τρυμαλινὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς, Censen' tu, decuisse liberale Anacreontis ingenium huiusmodi conuicium in pudicam Nympham Daphnen; neque esse plane βαμολόχος τινός, et impuri scurrae? Erit tibi forsan μεγάλη χάρις a Fabri filia: nobis certe incutis ruborem. Vale,

Aduerte, lector, Anacreontis numeros esse iam-bicos dimetros catalecticos, grammaticorum tamen legibus minus adstrictos, quibus longe vetustiores sunt: ii autem, qui ab anapaestis incipiunt, caeteris hilariores, et concitatiores, videntur.* Superuacanea sunt, quae Barnesius differit de metris.

* Scriptor anonymus MS. περί μέτρων apud Cangium Glossar. Graec. v. κικέλλιον p. 727. Το. ι. Τα Ἀνακρέοντεια ἐπιδέχονται μὲν οἱκοὶ Ἀνάπαιστον, καὶ δύο Ἰαμβοὺς, καὶ μίαν περιττὴν συλλαβὴν ἀδιάφορον, οἷον, Ἀπὸ τῆς λίθας τὸ ρεῖθρον. — Τῶ Ἀνακρέοντος [ι. Ἀνακρεοντεία] ἡ πρώτη χώρα ἐπιδέχεται

Ἀνάπαιστον ἢ δευτέρα, καὶ τρίτη, τὸν Ἰαμβον ἢ τετάρτη ἀδιάφορον, οἷον, Ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμης· καὶ πάλιν, Βλέπε πρὸς κόνις τὰ πάντα. Exemplā versuum ipsa a manu grammatici profecta, non ex poetæ carminibus desumpta, esse videntur. Conf. scholiastes Hephaestionis ad enchir. p. 88. Pau.

EX PETRI ALCYONII
LIBRO PRIORE DE EXSILIO

Audiebam etiam puer ex Demetrio Chalcondyla, Graecarum rerum peritissimo, sacerdotes Graecos tanta floruisse auctoritate apud Caesares Byzantinos, ut integra eorum gratia complura de veteribus Graecis poemata combusserint, in primisque ea, ubi Amores, turpes lusus, et nequitiae amantum, continebantur; atque ita Menandri, Diphili, Apollodori, Philemonis, Alexis, fabellas, et Sapphus, Erinnae, Anacreontis, Mimnermi, Bionis, Alcmanis, Alcaei, carmina, intercidisse: tum pro his substituta Nazianzeni nostri poemata: quae etsi excitant animos nostrorum hominum ad flagrantiorum religionis cultum, non tamen verborum Atticorum proprietatem, et Graecae linguae elegantiam, edocent. Turpiter quidem sacerdotes isti in veteres Graecos maleuoli fuerunt, sed integritatis, probitatis, et religionis, maximum dedere testimonium.

Sunt verba Iobannis de Medicis, qui, dignitate Pontificis Romani auctus, Leo X. dictus est. vid. Colonius Kiumλ. literar. cap. 15. Opp. p. 291. Fabric. et Elingius hist. linguae Gr. p. 114. ff. Lips. Laudantur etiam a Schelhornio commentat. de studio Vfenbachii bibliothecaric, praemissa Commericii epist. Vfenbach. select. P. 4. p. 138. et Amoenitt. literar. To. 7. p. 93.

LOCUS
SCRIPTORVM QVORVNDAM VETERVM
ET

NONNVLLORVM RECENTIORVM IVDICIA
DE ANACREONTE EIVSQUE
CARMINIBVS

ACCESSIT
VITA ANACREONTIS
E SVIDAE GYRALDI BORRICHE

ET
IOH. ALB. FABRICII
SCRIPTIS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

I. LOCI SCRIPTT. VETT
UTRIUSQUE LINGVAE
DE ANACR. EIVSQUE
CARMINIBVS

---

1. Σκέψαι δ', ὅτι Ἰβυκὸς ἐκεῖνος, καὶ Ἀνακρέων ὁ Τηϊός, καὶ Ἀλκαῖος, οἵπερ ἀρμαίναν ἐχύμισαν, Ἐμιτροφόρον τε, καὶ διεκλόνον Ἰωνικῶς. *Aristophanes Thesmophorr. v. 167. ff. Verba, Ἀνακρέων, Ἀλκαῖος, οἵπερ ἀρμονίαν ἐχύμισαν, laudantur a Suida v. ἐχύμισαν, et ex eo a Phavorino h. v., sed omissis nominibus Anacreontis, et Alcaeï.*

2. Οἱ δὲ ἐλάσσοιτες λέγασσι, πέμψαι Ὀροίτεια ἐς Σάμον κέρυκα, ὅτεν δὴ χρήματος δεησόμενον. Οὐ γὰρ ἂν δὴ τῷτό γε λέγεται· καὶ τὸν Πολυκράτεια τυχεῖν κατακείμενον ἐν ἀνδρεῶνι, παρεῖναι δὲ οἱ καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τηϊόν. *Herodotus lib. 3. c. 121.*

Vrsin. carmm. lyricc. p. 147.

3. Δῆλον δ' ὅτι τινῶν ἀκήκοα, ἥ περ Σαπφῶς τῆς καλῆς, ἢ Ἀνακρέοντος τῆ σοφῆς, ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν. *Plato in Phaedro p. 235. C To. 3. Steph.*

Vrsin. d. l. p. 144. f.

Verba ἥ περ Σαπφῶς — τῆ σοφῆς repetiit ex hoc loco Platonis Maximus Tyr, dissert. 8. p. 90. Davis. min. qui,

qui, ἔγω γὰρ αὐτήν, inquit, ὀνομάζων χάρεσι διὰ τὴν ὄραν τῶν μελῶν, καίτοι μικράν ἔσαν, καὶ μέλαιναν· ut Anacreon vocatur ὁ σοφὸς, quia fuit poëta, isque suo in genere bonus. vid. Clericus A. C. 2, 1. 2. 30. p. 195. To. 1. Amstel., cuius observationem, auctore non nominato, attulit Danifius ad Max. Tyr. d. l. p. 91. Sic Anacreon dicitur ὁ Τήϊος σοφιστὴς apud eundem Max. Tyr. dissert. 8. p. 96.: sed dissert. 10. p. 104. ὁ Τήϊος ποιητής. Nam verba σοφός, et σοφιστὴς, idem declarant. Etiam Athen. 15, 10. p. 687. D Alcæum vocat ποιητὴν, sed Anacreontem τὸν σοφόν. add. 13, 8. p. 600. D. Ab eodem scriptore hic ipse poëta appellatur ὁ ἡδίστος 14, 8. p. 634. C: ὁ χάρις, et ὁ μελιχρὸς ποιητής, 11, 3. p. 463. A, et 15, 3. p. 671. E: ὁ καλὸς 15, 4. p. 674. C.

4. Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον πεντηκόντορον εἰλάς, ἐκόμισεν εἰς τὴν πόλιν [ὁ Ἰππαρχος]. Plato Hipparch. p. 228. O To. 2. Steph.

Vrsin. d. l. p. 147.

Add. Plato Charmid. p. 157. E To. 2. Steph., ubi gens, et domus, paterna Charmidæ perhibetur, ὑπὸ Ἀνακρέοντος, καὶ ὑπὸ Σόλωνος, καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν πρῆτα, ἐγχεκωμιασμένη.

Vid. Pauus ad Aeschyl. Prometh. 128. p. 891. To. 2.

5. Τέως [τῷ Πολυκράτει] συβίωσεν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, καὶ δὴ καὶ πᾶσα ἡ πόλις πλήρης ἐστὶ τῆς περὶ αὐτὸ μνήμης. Strabo lib. 14. p. 638. Casaub. p. 945. C. Amelou.

Vrsin. d. l. p. 148.

6. Καὶ ἡ Τέως δὲ ἐπὶ χερρόνησῳ ἴδρυται, λιμένα ἔχουσα. Ἐνθεν δ' ἔστιν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἐφ' ᾧ Τήϊον τὴν πόλιν ἐκλιπόντες, εἰς Ἀβδηρα ἀπώκησαν Θρακίαν πόλιν, ἧς οἶτες τὴν τῶν Περσῶν ὕβριν [vid. Herodo. 1, 168.] [ἐφ' ᾧ]

καὶ τὸτ' εἴρηται, Ἐβδρηα καλὴ Τηϊῶν ἀπαικία. *Strabo lib. 14. p. 644. Casaub. p. 953. A Almelou.*

Vrsin. d. l. p. 150.

7. Οἶμαι — ἔδ' ἐ γε ἄδειν τὰ Σαπφῶς, ἢ Ἀνακρέοντος, ἐρωτικά μέλη πρέπον ἂν εἴη τοῖς βασιλεῦσιν. *Dio Chrysostomus orat. 2. περὶ βασιλείας p. 24. B Morel. p. 81. Reisqu. To. 1.*

Vrsin. d. l. p. 146. et p. 151.

8. Ὁ Ἴωνων ποιητὴς Ἀνακρέων. *Idem Dio ibid. p. 81. D Mor. p. 91. Reisqu. To. 1. ut Pollux 3, 98. Ἀνακρέων δ' αὐτὸ [ἦδεν] εἴρηκεν, Ἴων, καὶ ποιητὴς ἀνὴρ.*

9. Ὅτε καὶ Σαπφῶς ἀναδεδχομένης, καὶ τῶν Ἀνακρέοντος, ἐγὼ μοι δοκῶ καταθέσθαι τὸ ποτήριον αἰδόμενος. *Plutarchus Symposs. 7, 8. p. 711. D To. 2. Veschel.*

Vrsin. d. l. p. 150.

10. Τί δέ; ἐὰν ποιητικὴν πάλιν, ἢ μιμητικὴν, ἀποφαίνοντες, ἔχ' ἑτέραν μὲν ἀνδρῶν, ἑτέραν δὲ γυναικῶν, ἔσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τὴν τὰ Σαπφῶς μέλη τοῖς Ἀνακρέοντος, ἢ τὰ Σειθύλλης λόγια τοῖς Βάκιδος ἀντιπαραβάλλοιμεν, ἔξει τις αἰτιάσασθαι δικαίως τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι χαίροντα, καὶ τρεπόμενον, ἐπάγει τῇ πίσει τὸν ἀκροατὴν; *Plutarchus in γυναικῶν Ἀρεταῖς p. 243. B To. 2.*

Vrsin. d. l. p. 150.

11. Τὸτο μὲν ἐν Ἡρακλείδῃς ὁ Ποντικός ἐλέγχει τοῖς Ἀνακρέοντος ποιήμασιν, ἐν οἷς ὁ περιφόρητος Ἀρετέμων ὀνομάζεται [*vid. fragm. 27.*], πολλαῖς ἐμπροσθεν ἡλικίαις τῷ περὶ Σάμον πολέμῳ, καὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων. *Plutarchus V. Periclis p. 167. A To. 1. add. ibid. p. 153. A.*

12. Ἐστὶ δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει καὶ Περικλῆς ὁ καυθίσπης, καὶ αὐτὸς ὁ Ξάνθιππος, ὃς ἐναυμάχησεν ἐπὶ Μυκάλη Μήδοις [*vid. Plutarchus V. Pericl. p. 153. C To. 1.*]. Ἀλλ' ὁ μὲν Περικλῆς ἀνδρείας ἐτέρωθι ἀνάκειται τῷ δὲ τῷ Ξάνθιππῳ πλη-

πλησίον ἔστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τηϊός, πρῶτος μετὰ Σαπφῶ τὴν Λεσβίαν τὰ πολλὰ, ὧν ἔγραψεν, ἐρωτικά ποιήσας· καὶ οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν, οἷον ἄδοντας ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἀνθρώπων. *Pausan.* 1, 25. p. 59. *Kuhn.*

Vrsin. d. 1. p. 146.

13. Συνῆσαν δὲ ἄρα καὶ τότε τοῖς βασιλεῦσι ποιηταί· καὶ πρότερον ἔτι καὶ Πολυκράτει, Σάμῃ τυραννῶντι. Ἀνακρέων παρῆν. *Pausan.* 1, 2. p. 6. *Kuhn.* *Conf. Himerius orat.* 30, 3. ff. p. 858. f. *Vernsd.*

Vrsin. d. 1. p. 147.

14. Ἀνακρέων δὲ, ὁ τῶν μελῶν ποιητής, ἔζησεν ἔτη πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα. *Lucianus* ἐν Μακροβίοις p. 475. f. *To. 2. Graec.* c. 26. p. 227. f. *To. 3. Reit. add. ver. hist.* 2, 15. *To. 2. Reit.* p. 673. *To. 1. Graec. Sympos.* p. 641. *To. 2. Graec. c.* 17. *To. 3. Reit.*

Vrsin. d. 1. p. 151.

15. Πολυκράτην μὲν γὰρ ἔδδ' τὸ ἐξ Αἰγύπτου νεθέρημα [vid. *Herodo.* 3, 40.] ἔπεισε μὴ Φρονεῖν μέγα ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ, ὅτι ἐπέκρητο θάλατταν Ἰωνικὴν, καὶ τριήρεις πολλὰς, καὶ σφειδόνην καλὴν, καὶ Ἀνακρέοντα ἑταῖρον, καὶ παιδικὰ Σμερδίην. *Maximus Tyr. dissert.* 19. p. 192. *Danif. min.*

Vrsin. d. 1. p. 147.

16. Ἡ δὲ τῇ Τηϊᾷ σοφιστῇ τέχνῃ, τῇ αὐτῇ ἡθρῇ, καὶ τρόπῳ· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν, καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μετὰ δὲ αὐτῇ τὰ ἄσματα τῆς Σμερδίου κόμης, καὶ τῶν Κλεοβέλλης ὀφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλης ὥρας· ἀλλὰ καὶν τέτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα. *Maximus Tyr. dissert.* 8. p. 96. *Danif. min.*

Notatus exstat hic philosophi locus in edit. Anacreontis Comelin. p. 148.

17. Σμερδίου Θραξ ὑπὸ Ἑλλήνων, κάλλος μισγάκιον βασιλικῷ, ὀφθῆναι γαῦρον, ἐκομίσθη δῶρον τυράννῳ Ἰωνί, Πολυκράτει τῷ Σαμίῳ. Ὁ δὲ ἦσθη τῷ δώρῳ, καὶ ἐρᾷ Πολυκράτης Σμερδίᾳ, καὶ αὐτῷ συνερᾷ ὁ Τηϊός ποιητής, Ἀνακρέων.

κρέων. Καὶ Σμερδῆς παρὰ μὲν Πολυκράτης ἔλαβε χρυσόν, καὶ ἀργύρον, καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν μισθάκιον καλὸν παρὰ τυράννῃ ἐρωήντος· παρὰ δὲ Ἀνακρέοντος ὠδὰς, καὶ ἐπαίνους, καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν παρὰ ποιητῇ ἐρασῇ. *Maximus Tyr. dissert. 10. p. 104. Davis. min.*

Vrsin. d. l. p. 148.

18. Οὕτω καὶ Ἀνακρέων Σαμίσις Πολυκράτην ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Σμερδίᾳ, καὶ Κλεόβυλῳ κόρῃ, καὶ αὐλῆς Βαθύλλῃ, καὶ ὠδὴν Ἰωνικὴν. *Maximus Tyr. dissert. 21. p. 218. Davis. min.*

Vrsin. d. l. p. 149.

19. Τοιαύτην Φασὶ καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἐκεῖνον τὸν Τήϊον ποιητὴν δῆναι δίκην τῷ ἔρωτι. Ἐν τῇ τῶν Ἰώνων ἀγορᾷ, ἐν Πανιώνίῳ, ἐκόμιζε τιτθὴ βρέφος· ὃ δὲ Ἀνακρέων βαδίζων, μεθύων, ἄκων ἐσεφανώμενος, σφαλλόμενος, [*leg. ἐσεφανώμενος, ἄκων σφαλλόμενος*] ὠθεῖ τὴν τιτθὴν σὺν τῷ βρέφει, καὶ τι [*leg. τοι*] καὶ εἰς τὸ παιδίον ἀπέρριψε βλάσφημον ἔπος· ἡ δὲ γυνὴ ἄλλο μὲν ἔδεν ἐχαλέπηνε τῷ Ἀνακρέοντι, ἐπεύξατο δὲ τὸν αὐτὸν τῶτον ὑβριστὴν ἄνθρωπον τοσαῦτα, καὶ ἔτι πλείω, ἐπαινέσαι ποτὲ τὸ παιδίον, ὅσα νῦν ἐπηράσατο. Τελεῖ ταῦτα ὁ Θεός· τὸ γὰρ παιδίον ἐκεῖνο δὴ αὐξηθεὶς γίνε-
ται Κλεόβυλος ὁ ὡραιότατος, καὶ ἀντὶ μικρᾶς ἀρεᾶς ἔδωκεν ὁ Ἀνακρέων Κλεόβυλῳ δίκην δι' ἐπαίνων πολλῶν. Τί κωλύει, καὶ ἡμᾶς τήμερον, κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα ἐκεῖνον, δῆναι δίκην τῷ ἔρωτι αὐτὰς ἐκόντας γλώττης ἀδίκης; *Maximus Tyr. dissert. 11. p. 116. Davis. min.*

Vrsin. d. l. p. 149. f.

20. Ὅν [Ἐρωτα] ὁ σοφὸς ποτὲ ὕμνων Ἀνακρέων, πᾶ-
σιν ἐστὶ διὰ σώματος. Λέγει ἔν περὶ αὐτῇ καὶ ὁ κρᾶτιστος Κριτίας ταῦδε, Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ὠδὰς Ἡδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδα ἀνῆγεν, Συμπο-
σίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἡπερόπευμα, Λύλῶν ἀντίπαλον Φι-
λοβαρβίτον, ἡδὺν, ἄλυπον. Οὔποτε σε Φιλότης γηράσεται,
ἔδὲ θανεῖται, Ἐς τ' ἂν ὕδωρ οἶω συμμ. γιγύμενον κυλίχισσι

Παῖς διαπομπεύσῃ προπόσεις ἐπὶ δεξιὸν ὤμων [Casaub. conie. ἐπιδέξια νωμῶν], Παννυχίδας θ' ἱεράς θήλεις χοροὶ ἀμφιέ-
 πωσιν, Πλάστιγξ θ' ἡ Χαλκὴ θυγάτηρ ἐπ' ἀκροῖσι καθίζουσι
 [codd. MSS. ἐπ' ἀκραισι καθίζει. leg. καθίζη] Κοττάβη
 ὑψηλαῖς κορυφαῖς βρομὶς ψευδάδουσιν. Athen. 13, 8. p.
 600. D Casaub. Nam Anacreon, auctore scholiasta Ae-
 schyli ad Prometh. 128., ἐπεδήμησε τῇ Ἀττικῇ Κριτίᾳ
 ἐρῶν, καὶ ἠγάσθη λίαν τοῖς μέλεσι τῆ Τραγικῆ. Eodem loco
 p. 598. f. Athenaeus offert versiculos aliquot e libro ter-
 tio Elegiarum Hermesianaclis, quibus Sappho dicitur
 amata esse ab Anacreonte: sed isti rei addit repugnare
 ordinem temporis, quod Sappho vixerit Alyattae, patris
 Croesi, saeculo, Anacreon Cyri, et Polycratis, aetate.
 add. Athen. 14, 9. p. 635. E.

Quam quidem in rem consuli potest Ioh. Chri-
 sto, Cramerii dissertatio chronologicocritica de συγχε-
 ρισμῷ Sapphus, et Anacreontis, edita Ienae A. C. 1755.

4. Vrsin. d. l. p. 146.

21. Ἀτοπος δὲ ὁ Ἀνακρέων, ὁ πᾶσαν αὐτῆ τὴν πόλιν
 ἐξαρτήσας μέθης. Τῇ γὰρ μαλακίᾳ, καὶ τῇ τρυφῇ, ἐπι-
 δὲς ἑαυτὸν, ἐν τοῖς ποιήμασι διαβέβληται, ἔκ εἰδότην τῶν
 πολλῶν, ὅτι νήφων ἐν τῷ γράφειν, καὶ ἀγαθὸς ὢν, προσ-
 ποιεῖται μεθύειν, ἔκ ἕσσης ἀνάγκης. Athen. 10, 7. p.
 429. B.

Vrsin. d. l. p. 146.

22. Ἐκ πάντων ἂν τῶν ἀξίων θαυμάζειν τὸν τύραν-
 νον, ὅτι ἑδαιμόθεν ἀναγέγραπται γυναῖκας, ἢ παῖδας, με-
 ταπεμφάμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ὁμιλίας ἐπτοη-
 μένος, ὡς καὶ ἀντεξᾶν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ, ὅτι καὶ δι' ὁρ-
 γὴν ἀπέκειρε τὸν ἐρώμενον. Athen. 12, 9. p. 540. E.

Vrsin. d. l. p. 147.

23. Ἐμί-

23. Εμμένητο δὲ οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀττικῶν ἐκείνων
σκολίων, ἅπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστι σοι ὑπομνημονεύσαι, διὰ
τε τὴν ἀρχαιότητα, καὶ ἀφελείαν, τῶν ποιησάτων, καὶ τῶν
ἐπαινυμένων ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἰδέᾳ τῆς ποιητικῆς. Ἀλκαίᾳ τε, καὶ
Ἀνακρέοντος· ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν ἐν Δαιταλεύρῳ, Αἴ-
σον δὴ μοι σκολιόν τι λαβὼν Ἀλκαίᾳ, καὶ Ἀνακρέοντος.
Athen. 15, 14. p. 693. F.

Vrsin. d. l. p. 149. P. Leopardus Emendatt. 12, 8. p.
249. To. 3. thes. Gruter. Guil. Canterus Nouu. Lectt. 9, 1.
p. 710. To. 3. thes. Gruter.

24. Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ Ἑρωτικῶν τὰ ἑρωτικά Φη-
σιν ἄσματα, καὶ τὰ Λοκρικὰ καλούμενα, ἔθεν τὰν Σαπφῶς,
καὶ Ἀνακρέοντος, διαφέρειν. *Athen.* 14, 10. p. 634. A.

Vrsin. d. l. p. 150.

25. Καὶ τὸ Τετῶνον δὲ καλούμενον ὄργανον Ἰόβας ἐν
τέτάρτῳ Θεατρικῆς Ἱστορίας, Σύρων εὐρημά Φησιν εἶναι, ὡς
καὶ τὸν καλούμενον λυροΦοίνικα Σαμβύκην. Τῆτο δὲ τὸ ὄργα-
νον Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῳ Ὁρῶν, εὐρημα εἶναι λέγει
Ἰβύκῃ τῇ Ρηγίνῃ ποιητῇ, ὡς καὶ Ἀνακρέοντος τὸ Βάρεβιτον.
Athen. 4, 23. p. 175. E.

Vrsin. d. l. p. 150.

26. Πηκτὶς δὲ, καὶ Μάγαδις, ταυτὸν, καθά Φησιν
δ' Ἀριστοξένος, καὶ Μέναιχμος ὁ Σικυώνιος, ἐν τῇς περὶ τεχ-
νιῶν, καὶ τὴν Σαπφῶ δὲ Φητινὸς ἔτος, ἥτις ἐστὶν Ἀνακρέοντος
πρεσβυτέρα, πρώτην χρῆσασθαι τῇ πηκτίδι. Ὅτι δὲ καὶ
Τέρπανδρος ἀρχαιότερος Ἀνακρέοντος, δῆλον ἐκ τούτων.
Athen. 14, 9. p. 635. E.

Vrsin. d. l. p. 150.

27. Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος.
Athen. 12, 8. p. 533. E.

28. Κτησάμενος τὸ τῇ Μηροδότῃ συγγραμμάτιον, καὶ
ἐπιδείξας πολλοῖς ἐξ αὐτῇ τὸ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ζητούμενον.
Λαβὼν δὲ παρ' ἐμῇ ὁ πᾶσι κλοπὴν ὀνειδίζων Ἡφαισίων ἐξ-
δια-

διοποιήσατο τὴν λύσιν, καὶ ζύγγραμμα ἐξέδωκεν, ἐπιγράψας, Περὶ τῆ παρ' Ἀνακρέοντι λυγίνης σεφάνης, ὅπερ νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ εὑρομεν παρὰ τῷ Ἀντιμοττύρῃ Δημητρίῳ. *Athen. 15, 4. p. 673. D.*

29. Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τηϊὸν πεντηκόντορον ἔστειλεν [ὁ Ἰππαρχος], ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὡς αὐτόν. *Aelianus V. H. 8, 2.*

Vrsin. d. l. p. 147.

30. Καὶ Πολυκράτης Ἀνακρέοντος [ἀπήλαυσε]. *Aelianus V. H. 12, 25.*

Vrsin. d. l. p. 147.

31. Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μήσαις ἦν, καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα τὸν Τηϊόν, καὶ διὰ σπυδῆς ἦγε, καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ τοῖς ἐκείνης μέλεσιν· ὅκ ἐπαινῶ δὲ αὐτῇ τὴν τεύφην. Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίνην θερμότεραν, τὰ παιδία Πολυκράτης εἴτα ἤσθη τὸ μειράκιον τῷ ἐπαίνῳ, καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἠσπάζετο σεμνῶς, εὖ μάλα ἐρῶντα τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ὃ τῆ σώματος· μὴ γάρ τις ἡμῖν διαβαλλέτω, πρὸς θεῶν, τὸν ποιητὴν τὸν Τηϊόν, μηδ' ἀκάλαστον εἶναι λεγέτω. Ἐξηλοτύπησε δὲ Πολυκράτης, ὅτι τὸν Σμερδίνην ἐτίμησε, καὶ εἶρα τὸν ποιητὴν ὑπὸ τῇ παιδὸς ἀντιφιλάμενον. Καὶ ἀπέκλειρε τὸν παῖδα Πολυκράτης, ἐκείνον μὲν αἰσχύων, οἴομενος δὲ λυπεῖν Ἀνακρέοντα. Ὁ δὲ ὃ προσεποίησατο αἰτιάσθαι τὸν Πολυκράτην σωφρόνως, καὶ ἐγκρατῶς· μετήγαγε δὲ τὸ ἐγκλημα ἐπὶ τῷ μειράκιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ, καὶ ἀμαθίαν, ἐπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτῇ τειχῶν. Τὸ δὲ ἄσμα τὸ ἐπὶ τῷ παθεῖ τῆς κόμης Ἀνακρέων ἀσάτω· ἐμὲ γάρ αὐτὸς ἀμεινον ἄσεται. *Aelianus V. H. 9, 4.*

Vrsin. d. l. p. 151. Vid. ad fragm. 42.

32. Τὰ ἐρωτικά [ἐπενόησεν] Ἀνακρέων Τηϊός. *Clementis Alex. Strom. 1. p. 308. C Colon.*

33. Καὶ ὡς γέρον γέροντι γλῶσσαν ἠδίστην ἔχει· ὅτῳ οἱ μὲν ἐρωτομανεῖς, καὶ μέθυσοι, τὰς Ἀλκαίς, καὶ Ἀνακρέον.

κρέοντος, ποιήσεις ἀναγνόντες, προσεκκαλούνται. *Sextus Empir. adv. mathematic. 1, 13. 298. p. 282. Fabric.*

34. Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθ' ῥαέλη σέμνα,
καὶ χαρίεντα· τρυφᾷν γὰρ ἔλαχεν ἐκ Μοιρῶν [in m. γε.
Μουσῶν]. *Julianus in Misogog. p. 337. A Spanhem.*
Vrsin. d. l. p. 150.

35. Εἰ δέ μοι θέμις ἦν, κατὰ τὸν Τῆϊον ἐκείνον μελο-
ποιόν, εὐχῇ τὴν τῶν ὀρνίθων ἀλλάξασθαι φύσιν, ἔκ ἂν δῆπρ
πρὸς Ὀλυμπον, ἔδ' ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς, ἀλλ' εἰς αὐτὰς
ἂν τῶν ὑμετέρων ὀρῶν τὰς πρόποδας ἔπτην, ἵνα σε τὸ μέλημα
τῆμόν, ὥς φησιν ἡ Σαπφώ, περιπτύξωμαι. *Julianus in*
epistola 18. ad Eugenium p. 386. B Spanhem.
Vrsin. d. l. p. 81.

36. Κλητικοὶ μὲν ἔν, ὅπόσοι [leg. ὅποιοι] εἰσὶν οἱ πολ-
λοὶ τῶν τε περὶ [leg. παρὰ] Σαπφοῖ, ἢ Ἀνακρέοντι, ἢ τοῖς
ἄλλοις ματρικοῖς, κλησὶν ἔχοντες πολλῶν θεῶν. *Menander*
de Encomiis 1. cap. 2. περὶ ὕμνων τῶν εἰς θεοὺς, p. 594. f.
Ald. p. 30. Heren. Vid. odor. 60. et fragm. 29.

Vrsin. d. l. p. 146. Conf. Snedorfius in libello de hymnis
vett. Graecorum p. 36. ff., Hafniae A. C. 1786. 8. edito.

37. Ἀνακρέων δωρεᾶν παρὰ Πολυκράτης λαβὼν πέντε
τάλαντα, ὡς ἐφρόντισεν ἐπ' αὐτοῖς δυοῖν νυκτῶν, ἀπέδωκεν
αὐτὰ εἰπὼν, ὃ τιμᾶσθαι αὐτὰ τῆς ἐπ' αὐτοῖς φροντίδος. *Sto-*
bæus Eclogg. Ethic. c. 91, p. 508. Turic.

Vrsin. d. l. p. 148. Vid. fragm. 132.

38. Μέγα φρονεῖ μάλλον, ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ
μεινῆται ταύτης Ἀνακρέων, καὶ Πίνδαρος ἐν Εὐμεονικάῃς.
Zenobius Proverb. 5, 20.

Ita legitur etiam ap. *Vrsin. d. l. p. 144.* Sed pro
Εὐμεονικάῃς reponendum esse Νεμεονικάῃς, *Fabricius* do-
cuit *Bibl. Gr. 2, 15. 7. p. 538. f. p. 559. Vol. 1.* Re-
spici enim videtur ad *Nemeon. od. 3, 56. f.* Iam
Andreas Schotus in notis ad Zenobii Paroemiarum

corpus p. 120. reponendum esse Νεμεονίαις, aut certe Ἰσθμιονίαις, censuit, vt post eum Metarius in vita Anacreontis p. 54. Νεμεοτικάις. His vero coniecturis primam illam praeferendam esse, cum res ipsa, tum linguae, et artis criticae, leges, loquuntur.

39. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. — Οὗτος δὲ ὁ εἶχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι, ὅς ἡμᾶς μάλιστα κατὰ Κύρον τὸν Πέρσην· τρίτος δὲ ἐστὶν ἀπὸ Κύρου Δαρείου. Zenobius Proverb. 5, 80.

Vid. fragm. 78.

40. Τῷτο δὲ [τὸ ἱππομάραθον] σμυρνεῖον, καὶ κῆψιον, καλῶσί τινες· ὡς Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ Ριζοτομικῆς. Schol. Nicandri ad Theriacc. 596. p. 39. Colon.

Vrsin. d. l. p. 145.

Sed Fabricius B. Gr. 2, 15. 12. p. 547. f. p. 572. Vol. 1. ostendit, Anacreontem illum alium esse, non poëtam lyricum: qua ipsa in opinione fuerunt Cuor. Gesnerus in biblioth. p. 38. et Gyraldius in vita Anacreontis, lib. 9. de poëtt. hist. Barnesius tamen in vita Anacreontis f. 32. p. 59. ipsum poëtam lyricum intellegi contendit, quod non incredibile sit, eum etiam res ad artem medendi, remque herbarianam, pertinentes attigisse. non credo. Alii pro Ἀνακρέων re- scribi iubent Διονύσιος, cuius τὰ Ριζοτομικά laudentur ab eodem scholiasta ad Theriacc. 520. p. 34., quum veteres nullum alium Anacreontem, praeter poëtam huius nominis, laudasse reperiantur. Caeterum τὸ Ριζοτομικὸν Ameriae Macedonis commemoratur ap. Athen. 15, 8. p. 681. E, et Metrodori ἐπιτομή τῶν ριζοτομικῶν ap. Plin. H. N. 20, 81. Hard., vt Sophoclis fabula, cui titulus fuit Ριζοτόμοι, ap. Macrobi. Saturn. 5, 19. et ap. Hesychium v. αἰτώσας.

41. Ἡ ἐξισθμεν τοῖς εὐτελέσι πράγμασι τὰς λόγους, καὶ ποιῶμεν ἀΦέλειαν, ὡς πολλὰ τῶν Ἀνακρέοντος. *Schol. Hermogenis p. 405. Ald.*

Vrsin. d. l. p. 145.

42. Ἰδίως δ' ἂν λέγοιντο ἀΦελεῖς αἱ τῶν ἀπλάσων ἡθῶν, καὶ ὑπό τι νηπίων, ἵνα μὴ ἀβελτέρων λέγῃ τις· οἶον τὸ περὶ πραγμάτων διεξιέναι τινῶν, καὶ λέγειν αὐτὰ, μηδ' ἐμίας ἀνάγκης ἔσης, μηδὲ ἐπερωτῶντός τινος, ὡς τὰ πολλὰ ἔχει τῶν Ἀνακρέοντος. — Καὶ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι δὲ ὡσαύτως, παρὰ τε αὐτῷ Μενάνδρῳ, μυρία ἂν εὖροις τοιαῦτα, καὶ γυναῖκας λεγῆσας, καὶ νεανίσκους ἐρῶντας, καὶ μαγείρας, καὶ θρυπτομένας παρθένους, καὶ τινὰς ἄλλους. *Hermogenes de Formis orat. 2, 3. p. 387. f. 389. Laurent.*

Vrsin. d. l. p. 145.

43. Ἐποποιῶν μὲν ἔν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τρίτον τὸν χαρακτήρα [γλαφυρᾶς, καὶ ἀνθηρᾶς, συνθέσεως] ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον· μελοποιῶν δὲ, Σαπφῶ, καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε, καὶ Σιμωνίδην. *Dionys. Halic. de Strucl. orat. f. 23. p. 204. Vrsin.*

44. Οὐδὲν ἔραστῇ παρ' ἐρωμένῳ [leg. ἐρωμένῃ] βαρὺ, καὶ δύσκαλον. Ἐσπυιδε μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους σελλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον πρὸς φθέγγασθαι. *Himerius orat. 5, 3. p. 476. Vernsd.* Ἐνδοξότερα δὲ ἀσπίς τὸ Ἄϊαντος στένον καλύπτειν, καὶ Θρόνος, ὅταν δικάζῃ Κύρος, καὶ κιθάρα, Πινδάρη, καὶ Ἀνακρέοντος, πλήττοντος. *Idem orat. 5, 9. p. 486.* Ἡρμοσε μὲν καὶ Ἀνακρέων μετὰ τὴν νόσον τὴν λύραν, καὶ τὰς Φίλῃς ἐρωτας αὐτῆς διὰ μέλους ἡσπάζετο. *Idem orat. 22, 5. p. 756. 758.* Ὡς ἔδει γε τῆς Ἀνακρέοντος Μίσσης ἀπορροήν τινα τήτοις ἐργάζεσθαι τὰς ᾠδὰς. *Libanius orat. 19. p. 501. D To. 2. Morel.*

45. Ταῦτα δὲ τείνει καὶ εἰς τὰς περὶ Ἀλκαῖον, καὶ Ἰβύκον, καὶ Ἀνακρέοντα, καὶ εἴτινες τῶν πρὸ αὐτῶν δοκῶσι περὶ τὰ παιδικὰ ἡσυχολῆσθαι. Οὗτοι γὰρ παλαιότεροι Πιν-

δάρε. Ἀνακρέοντα γὰρ ἐρωτηθέντα Φασί, διὰ τί ἔκ' εἰς θεοὺς γράφει ὕμνους, ἀλλ' εἰς παῖδας; εἰπεῖν, Ὅτι ἔτοι ἡμῶν θεοὶ εἰσι. *Schol. Pindari in Isthmionn. od. 2, 1. p. 444. Stephan.*

Vrsin. d. 1. p. 149.

46. Καὶ γνωρίσματα μὲν εἰσι λυρικῶν ποιητῶν, τὰ πρὸς λύραν τὰ τέτων ἀδεσθαι μέλη, ὡς τὰ Πινδάρου, καὶ Στησιχόρου, καὶ Ἀνακρέοντος. *Ioh. Tzetzes ad Hesiodi Ἔργα p. 1. Heins.*

47. Ἐν δ' αὖ Ἀνακρέοντα, τὸ μὲν γλυκὺ κῆνο μέλισμα Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους εὖσπορον ἀνθέμιον. *Meleager Gadarenus in Carmine, Στεφάνῳ παραμισθῶ, v. 35. f. ap. Brunquium Analectt. vet. poet. Graec. p. 2. To. 1. et ap. Reisquium in Notitia poetarum anthologg. p. 237. f.*

Conf. Salmasius Prolegg. ad Hylen iatr. p. 4.

48. Εἰς Ἀνακρέοντα Μακεδονίᾳ Ὑπάτη· Τὴν γὰρ Ἀνακρέοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω Παρφασίην, ὅτι δὲ Φροντίδα μὴ κατέχειν.

Macedonii epigramma, cuius haec particula est, extat Anthol. 1, 25. 4. p. 34. Steph. p. 72. Lubin., ap. Brunquium Analectt. vet. poet. Gr. To. 3. p. 122., et ap. Vrsin. d. 1. p. 127.

49. Εἰς τὸν αὐτὸν Ἀδελφον· Παρθενίᾳ δὲ πατρὸς, λιγυρὴς παῖς ἡετιήνῃ, Ἦν ἄρα μελπόμενος Τήϊος Ἀνακρέων.

Sic edidit Vrsinus d. 1. p. 128.: etiam Franc. Floridus Sabinus lect. subsec. 1, 15. p. 1074. To. 1. thes. Gruter., qui tamen ἡετιήνῃ habet: sed legi debet, cum Barnesio in vita Anacreontis f. 2. p. 4., Παρθενίᾳ πατρὸς λιγυρὴς παῖς, Ἠετιήνῃ τε, Ἦν ἄρα μελπ. Τεῖρος Ἀνακρέων. Totum Ἠρωελεγειον, cuius ista particula est, legitur ap. Franc. Floridum d. 1. Idem Vrsinus eodem loco attulit duorum epigrammatum Ioh. Tetzæe [Chill. 4, 131. v. 235. — 244. et 8, 228.] particulas, quas

quas omittere visum est, quia nihil magnopere ad Anacreontem pertinent. Add. epigrammata incerti auctoris in nouem poëtas lyricos, quae extant Anthol. 1, 7. 10. et 11. p. 92. Steph. p. 193. Lubin. et apud Bruncquium Anall. To. 3. p. 260. Conf. Valquernarius animaduers. Ammonn. p. 56. Synesius hymn. 1, 1. ff. p. 6. Steph. Ἄγε μοι λίγεια Φόρμιγξ, Μετὰ Τηϊαν αἰοιδάν, Μετὰ Λεσβίαν τε μολπάν, Γεραρωτέροις ἔφ' ὕμνοις Κελαῖδαι Δωρίον ᾠδάν.

50. *Anacreontis quidem tota poësis est amatoria.*
Cic. Tusc. 4, 33.

Vrsin. d. l. p. 146.

51. *Ihic in reduc̃ta valle caniculae Vitabis aestus, et fide Teia Dices laborantes in vno Penelopen, vitreamque Circen.* Horat. 1. od. 17, 18. ff.

Vrsin. d. l. p. 128.

52. *Nec, si quid olim lusit Anacreon, Deleuit aetas.* Horat. 4. od. 9, 9. f.

Vrsin. d. l. p. 129.

53. *Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo Anacreonta Teium: Qui persaepe caua testudine fleuit amorem, Non elaboratum ad pedem.* Horat. Epodd. 14, 9. ff.

Vrsin. d. l. p. 129.

54. *Quid, nisi cum multo Venerem confundere vino, Praecepit lyrici Teia Musa senis?* Ouid. Trist. 2, 363. f.

Vrsin. d. l. p. 129.

Sit tibi Callimachi, sit Coi nota poëtae, Sit quoque vinosi Teia Musa senis. Idem A. A. 3, 329. f.

Me certe Sappho meliorem fecit amicae, Nec rigidos mores Teia Musa dedit. Idem Remedd. amor. v. 759. f.

55. *Aut etiam ut Anacreon poeta acino uuae passae — strangulatus.* Plin. H. N. 7, 7. Gron. c. 5. Hard. add. Alexander Neapolit. DD. GG. 6, 5. p. 475. To. 2.

Vrsin. d. l. p. 152.

56. *Sicut Anacreonti quoque, quamuis statum humanae vitae modum supergresso: quem uuae passae succo tennes, et exiles, virium reliquias fouentem vnius grani pertinacior in aridis faucibus humor absumpsit.* Valerius Max. 9, 12. ext. 8.

Vrsin. d. l. p. 152.

57. *Ingenia Asiatica inclyta per gentes fuere. Poetae, Anacreon.* — Solinus Polyh. c. 40. add. Alexander Neapolit. d. l. p. 472. To. 2.

Vrsin. d. l. p. 152.

58. *Verum haec quidem statua est cuiuspiam puerum, quem Polycrati tyranno dilectus,* Anacreon Teius, amicitiae gratia, cantillat.* Apuleius Floridor. p. 351. Elmenh.

Vrsin. d. l. p. 149.

* Copiersius obseruatt. philologg. c. 11. p. 141. coni. *dilectum*. bene.

59. *At enim ludicros, et amatorios, fecit [versus Apuleius]. Num ergo sunt haec crimina mea? et nomine erratis, qui me magiae detulistis? Fecere tamen et alia talia, et, si vos ignoratis, apud Graecos Teius* quidam, et Lacedaemonius, et Cens, cum aliis innume- ris; etiam mulier Lesbica.* Apuleius Apolog. p. 278. Elmenh.

Vrsin. d. l. p. 149.

* Sic correxit Pe. Bithoeus Aduers. 2, 11. p. 791. To. 2. thes. Gruter. Antea legebatur *Teuis*.

60. *In his libris [Didymi grammatici] de patria Homeri quaeritur, in his de Aeneae matre vera, in his, libidinosior Anacreon, an ebriosior, vixerit. Seneca ep. 88. p. 392. To. 2. Gron.*

61. *Oblectati autem sumus, praeter multa alia, versiculis lepidissimis Anacreontis senis. — Saepeque percontabantur, quid de Anacreonte, caeterisque id genus poetis, sentiret? et ecquis nostrorum poetarum tam fluentes carminum delicias fecisset? Gellius NN. AA. 19, 9.*

62. *Anacreon autem Satyram scripsit, amicus Lyfandri. Alii dicunt, quod scripsit Circen, et Penelopen, in uno laborantes. unde in 1. lib. in ode Velox amoenum, Dices laborantes in uno Penelopen, vitreamque Circen. Acro ad Horat. 4. od. 9, 9.*

Vrsin. d. l. p. 144. Sed pro Anacreon dubitari non potest, quin alius poetae nomen reponi debeat: fortasse Timoreon.

63. *Anacreon, lyricus poeta, Teius fuit, id est, ab urbe Teia, quam in Paphlagonia esse, Sallustius indicat, quum de situ Pontico loquitur. Porphyrio in Horat. 1. od. 17, 18.*

Vrsin. d. l. p. 152.

64. *Ode προτερπτικὴ est ad hilaritatem, cuius sensus sumtus est ab Anacreonte in libro tertio. Idem ad Horat. 1. od. 27, 1.*

Caeterum de metris carminum Anacreontis in primis Hephaestion Alexandrinus in Enchiridio de metris, eiusque scholiastes, consuli debent: qui liber A. C. 1726. 4. exiit Traiecti ad Rhen. cum luculentis animaduersionibus Ioh. Corn. Paui.

II. SCRIPTORVM QVORVNDAM RECENTT IUDICIA DE ANACREONTE EIVSQVE CARMINIBVS

1. Festiuissimus poëtarum Anacreon. *Ciofanius ad Ouid. Metamm. 10, 446.*

2. Quidquid Anacreonti damus, optime a nobis collocari putamus, praesertim in carmine illo [*odas. 29.*], quod, et Graecorum omnium, et Latinorum, ingenia prouocat. *Dan. Heinsius ad Sil. Ital. 6, 297.: ad quem ipsum locum Anacreon a Dracquenborchio vocatur elegantissimus poëta.*

3. Festiuissimus Anacreon. *Nic. Heinsius ad Ouid. A. A. 2, 659.*

4. Dulcissimus Anacreon. *Brucsius ad Tibul. 4, 1. 198.* Lepidissimus Anacreon. *Salmasius ad scriptt. hist. Aug. p. 385. B Paris.*

5. Mellitissimus Anacreon. *Hemsterbusius ad Pol-luc. 10, 42. n. 9. p. 1192.*

6. Nihil castigatius Anacreonte. *Valquenarius Animaduerff. ad Ammon. 2, 14. p. 33.*

7. Anacreon inter veteres, et elegantissimos quidem, auctores haud dubie ponendus. *Trillerus ad Tho. Mag. p. 171. Add. Scaliger A. P. multis in locis, maximeque 1, 44. et Ioh. Frider. Christius Noët. Academicc. 2, 11. p. 138. f.*

8. Cum nouem lyricorum carminum apud Graecos scriptores fuerint: vni Anacreonti cultissimo pariter, et festiuif-

festiuissimo, poëtae, maiores carminum deliciae concessae sunt: nimirum quem omnes Musae, Veneres, et Charites, suo nectare vsque adeo imbuerunt, vt, qui eius lectione non magnopere delectetur, ille, velut Timon aliquis, nimis ἀμυσος, et tetricus, cum Heracleto perpetuo plorare ex merito iubeatur. *Eilb. Lubinus praefat. ad Anacreontis carmina p. 4.* Caeterum Hagedornii, Sulzeri, Ramleri, aliorumque cuiusmodi hominum, quos aetas vocare nostra aestheticos scilicet solet, de Anacreonte, eiusque poëmatis, sententias nec nunc attingere placuit. Fuerunt enim illi fere Latinarum non minus, quam Graecarum, literarum ita imperiti, atque expertes, vt Francogallorum maxime, aliorumque barbarorum, voces sequuti sint. Horum vero leuitas hoc in primis in genere quanta reperta sit semper, quis nescit?

III. VITA ANACREONTIS

E SVIDA

P. CLXVII. ΤΟ. Ι. ΝΕΟC

Ἀνακρέων Τήϊος, Λυρικός, Σκυθίνου υἱός· οἱ δὲ, Εὐμήλα· οἱ δὲ, Παρθενία· οἱ δὲ, Ἀριστοκρίτης, ἐδόξασαν. Ἐγραψεν Ἑλεγεία, καὶ Ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ. Γέγονε κατὰ Πολυκράτην, τὸν Σάμῃ τύραννον, Ὀλυμπιάδι νβ'· οἱ δὲ ἐπὶ Κύρῃ, καὶ Καμβύσῃ, τάττεσιν αὐτὸν, κατὰ τὴν καὶ Ὀλυμπιάδα. Ἐκπεσὼν δὲ Τέῳ διὰ τὴν Ἰστιάειν ἐπανάστασιν, ὤκησεν Ἀβδήρῃ ἐν Θράκῃ. Βίος δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς ἔρωτας παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ᾠδὰς· καὶ συνέγραψε παροίτια τέμνη, καὶ Ἰάμβους, καὶ τὰ καλόμενα Ἀνακρεόντεια.

Idem Suidas in v. Τέῳ· Ἀνακρέων Τήϊος, λυρικός ὁ μελοποιός, διὰ τὴν Ἰστιάειν ἐπανάστασιν ἐκπεσὼν Τέῳ, ὤκησεν Ἀβδήρῃ ἐν Θράκῃ.

r. Faber in notis ad Anacreontis odaria c. i. reponi iussit ξβ' : sed Metarius in Vita poëtae p. 51. rescribendum vε esse censuit. Eudocia autem Ion. p. 60. verba ista Suidae contraxit in hæc, Ἀνακρέων Τήϊος, λυρικός· ἔγραψεν Ἑλεγεία, καὶ Ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ· ἤτοι παροίτια τέμνη, καὶ τὰ καλόμενα Ἀνακρεόντεια.

III. VITA ANACREONTIS

EX LILII GREG. GYRALDII LIB. VIII

DE POETARVM HIST

Post Pindarum erat Anacreontis imago; cuius pater Scythius dictus, a quibusdam Eumelus, ab alijs Parthenius, seu Aristocritus, vocatus. Fuit vero Anacreon, auctore Strabone, Teius, ex vrbe Teo, quae in media Ionia fuisse dicitur: et idcirco ipse lingua Ionica in iis, quae scripsit, carminibus vsus est. Porphyrio in Horatium, *Teon*, inquit, *urbem in Paphlagonia esse Sallustius indicat, quum de situ Pontico loquitur.* vnde est apud Ouidium *Teia Musa*, et apud Horatium *fides Teia*. et idem alibi, *Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo Anacreonta Teium.* Pusionem enim Bathyllum Anacreon amasse traditur. Leonides, epigrammatum scriptor, Bathyllum, et Megistea, eius pueros nominat: Simonides, et ipse epigrammatographus, Megistea, et Smerdiei Thracium amorem, hoc est, vt quidam interpretantur, obscenum, minusque pudicum, vtpote apud Thraces excogitatum, seu, quod verius videtur, vt etiam Antipater Sidonius innuit suo carmine, et aperte Max. Tyrius ostendit, quod puer ipse Smerdieus tantopere ab Anacreonte amatus, fuerit Thracius: quem Smerdin alio loco

voca-

vocavit. Eurypylen quoque puellam amavit. quod idem scribit Antipater. Hinc, ut puto, Cicero, *Anacreontis quidem*, inquit, *tota poësis est amatoria*. idem Ovidius: a quo et illud canitur, quod scilicet vini appetentior fuerit. quod et ipse Anacreon indicat hoc, qui legitur, versiculo, οἶνοπότης δὲ πεποίημαι et hoc, qui a Demetrio Phalereo adducitur, Φέρε' ὕδωρ, Φέρε' οἶνον, ὦ παῖ· atque eo etiamnum carmine iambico, dimetro, catalectico, quo Vulcanum alloquitur, ut sibi vasculum fabricet: quod inter Graeca epigrammata legitur, et in Noctibus Atticis Gellii tametsi quidam id pernegent, ut in Automedonte pluribus dicemus. Sed et a Simonide iuniore οἶνοβαρής Anacreon, id est, *vino gravis*, vocatur. Antipater etiam Sidonius in tertio epigrammatum idem pluribus versibus ostendit. Quid igitur mirum, si pronior is in utramque Venerem fuerit? vulgato enim apud Graecos carmine, utriusque amoris insatiabilis senex fuit. Hinc et grammatici, qui in Pindarum commentaria scripsere, Anacreontem produnt amore percitum, non in deos, sed in pueros, hymnos scripsisse: quos et deos suos appellare solitus erat. Dion hos Anacreontis versus ad Cupidinem citat, *O domitor rerum, et dux, Amor, Quicum nymphae caeruleae, Et purpurea ludit Venus, En genua supplex amplector tua, Tu propitius teneras exaudi preces, Fave Cleobulo, suscipe amorem meum*. De hoc vero puero Cleobulo historiam, si non fabulam potius, apud Max. Tyrium comperi: *Quum ebrius*, inquit, *ac parum pedibus insistens, esset Anacreon, in Panio, Ionum foro, *nutri-*

* In Anacreontis vita, a Lilio Gyraldio Latine scripta, legitur in Panio, Ionum foro. Sed, nisi fallor, legendum potius in Panionio foro. Herod. lib. 2. 37. 39. docet, Panioniam fuisse locum, in quem omnes Iones de rep. consultaturi

conveniebant, [Ἴωνες δὲ] συνελίσσοντο ἐς Πανιώνιον κ. τ. λ. et. 38. 18. Αἱ δὲ δώδεκα [τῶν Ἴωνων] κομισαὶ αὐταὶ τῷ τε [τῶν Ἴωνων] ἀγῶματι ἡγάλλοντο, καὶ ἱερὸν ἱστοῦσαντο, ἐπὶ τε σφίσι καὶ τῶν τέκνων.

gem quampiam Cleobulum infantem deferentem obuiam habuit: illosque prae temulentia impulit, simulque conuicio, et contumelia. Tum vero Anacreonti est nutrix facta irata, deumque rogauit, ut, quo maiore puerum conuicio affecerat, eo in posterum maiore laude celebraret, idque postea euenisse traditur, adoleuit enim infans, omniumque eius aetatis formosissimus euasit: quem Anacreon mox multis versibus celebravit. Et haec quidem Maximus de Cleobulo, Pausanias etiam Anacreontis ebrii statuum describit, in quam, ut opinor, adhuc extat Leonidae poëtae carmen. Qua vero aetate vixerit Anacreon, varie a scriptoribus traditur. Eusebius quidem 61. Olympiade eum commemorat: alii, ut Suidas refert, 62.: quo tempore Sami felicem tyrannidem Polycrates exercuit, a quo et Anacreon ipse summopere amatus, ita, ut ei frequentissime assisteret, quod Herodotus scribit. Tradunt Graeci scriptores, quod et Arsenius in Graecis collectaneis retulit, Anacreontem, quum donatus quinque talentis ab ipso Polycrate fuisset, duabus noctibus ex cogitatione pene somno caruisse: qua ex re ea restituisse, dicentem, ὃ τιμᾶσθαι αὐτὰ τῆς Φροντίδος. Strabo quoque Anacreontis poësin Polycratis laudes continere ait. Sunt etiam, qui non quidem 35. Olympiade, ut perperam apud Suidam scribitur, sed 65., vixisse velint, quo scilicet tempore Cyrus, et Cambyfes, regnarunt: quod Suidas refert. Nec desunt, qui huius poëtae aetate scribant Teios, relicta vrbe, in Abderam Thraciae demigrasse, quum haudquaquam Persarum contumelias, vel, ut Suidas ait, Histiaci info-

ἔθεντο Πανιώνιον· et 39. 14. Τὸ δὲ Πανιώνιον ἔστ' τῆς Μυκάλης χάρος ἱρὸς, πρὸς ἀρχτὸν τετραμμένος, καὶ τῇ ἐξαρωρημένους ὑπὸ Ἰώνων Ποδοιδέωνι Ἑλικωνίᾳ· ἡ δὲ Μυκάλη ἐστ' τῆς ἡπείρου ἀκρῆς, πρὸς Σίφυρον

ἄνεμον κατήκασα Σάμῳ· ἐς τὴν συλ-
λεγόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων, ἀγασκον
ὁρτὴν, τῇ ἔθεντο ἄνομα Πανιώνια.
Consule et Eustath. Aemil. Porcius
in edit. Comelin. carmin. poëti. ly-
rici, nouem p. 187. f.

insolentiam, ferre possent. unde illud prouerbii loco usurpatum, *Abdera pulchra Teiorum colonia*: cuius mentio est apud Strabonem. Scripsit vero, praeter hymnos, Anacreon elegias, et iambos, lingua Ionica: item et mela, quae Anacreontia dicta sunt, quae suavia, et iucunda, fuisse innuit Gellius. meminit Hephæstion, et Dion Prusieus. Scripsit et *Rhizotomica*, quae in commentariis Nicandri citantur: nisi forte haec sint alterius Anacreontis. Acron, Horatianus interpres, super ea Horatii verba, *Nec si quid olim lussit Anacreon Deleuit aetas: bene lussit*, inquit, *quia iocis, et conuiujs, digna cantauit*. Anacreon autem Satyram scripsit amicus Lyfandri. Alii dicunt, quod scripsit *Circen*, et *Penelopen*, in vno Vlyssæ laborantes. unde in primo libro, *Dices laborantes in vno Penelopen, vitreamque Circen*. Neanthes Cyzicenus *barbiron* ait Anacreontis poetæ inuentum fuisse, ut trigonon Ibyci: id quod et in coenis Athenaei ab Vlpiano refertur. Inter longaeuos vero connumeratur a Luciano, quod quinque, et octoginta, annos natus obierit. Plinius, et Valerius Maximus, acino vuae passae Anacreontem suffocatum tradunt: qua de re hoc est nostri Caelii carmen, * *At te, sancte senex, acinus sub Tartara misit, Cygnene clausit qui tibi vocis iter. Vos hederæ tumulum, tumulum vos cingite lauri: Hoc rosa perpetuo vernet odora loco. At vitis procul hinc odiosa faceffat: Quae caussam diræ protulit vna necis. Creditur ipse minus vitem nunc Bacchus amare, In vitem tantum quae fuit ausa nefas*. Plato non semel ipse meminit, ut in Theage, et in Hipparcho: a quo et ei nauem quinquaginta remorum obuiam missam scribit.

* Hoc epigramma auctorem habet Ludou. Caelium Rhodiginum, popularem, et amicum, Gyraldii, non Caelium Sedulium, presbyterum

rum, cui illud temere tribuit Valius in versione carminum Anacreontis theotisca p. 44.

V. OLAVS BORRICHIVS

Dissertat. Acad. de Poësis 2, 59. p. 24. f. Francof. a. 1683. 4.

Anacreon Teius, lepidissimus omnium lyricorum, sed amorum, et vini, appetentior, varia scripsit, in quibus hymni, elegiae, iambi, μέλη Anacreontica; antiquis ob dulcedinem metrorum suorum iam ἡδὺς provocatus, iam γλυκὺς, iam χαρῆς. * Dictio eius florida, et perspicua: dialectus Ionica. Qui Sapphus amore irretitum credunt, confutantur diuersitate aetatis utriusque, et interuallo temporum; quippe Sappho Olymp. 44. amores mereri potuit, Anacreon nonnisi Olymp. 62. eosdem prouocare: vixit nempe eodem Polycratis, Samiorum tyranni, aetate, ei que familiaris, ut ex Pausania constat. Acino viae pallie imprudenter deglutito suffocatum Anacreonta referunt Plinius, et Val. Maximus. Ita qui in vino suauissimam vitam inuenerat, in ossibus eius acerbam invenit mortem. Quam autem suaue eidem vinum, vel quipso his testabitur; Τί με τὰς νόμους διδάσκεις, Καὶ ῥητό-
υρ αὖ τοσοῦτον ἐνὶ στήθεσσι μέλει;

* Περὶ χαριεντισμῶ Ἀνακρεόντος, seu de eo, quod in Anacreonte s'venustum, et delicatum, est, separatim scribere instituit Lipsiae A. C. 1706. 4. Ludou. Christi. Crel-
lius, popularis meus, scholae Ni- colaitanae Lipsiensis Rector: et nu- per A. C. 1791. de Charientismo Anacreontis ad Demetrii Phalerei disciplinam expensio singulari li- bello, Leucorae quaternis edito, ex- posuit Ioh. Christi. Henricius. R.

ρων ἀνάγκας; Τί δέ μοι λόγων τοσούτων τῶν μηδὲν ὠφελόντων;
 Μᾶλλον δίδασκε πίνειν Ἀπαλὸν πόμα Λυαίῃς. Plura eius
 Libitinam euaserunt, quae curis P. et H. Stephani,
 aliorumque, iam in publica luce versantur. Ab illo
 excogitatum est genus carminis iambicum dimetrum
 catalecticum, Anacreonticum vocant, quod nostro
 saeculo imitati Scaliger, Barthius, Reusnerus, et
 praesertim Taubmanus in epithalamio Melissi, dulce-
 dinem inuenti luculenter confirmarunt. *

* De Anacreonte, cuius de vita,
 et moribus, et poematis, eorum-
 que metris, omnium diligentissi-
 me exposuerunt Barnesius [p. 1.
 — 75.], et Metarius in editione sua
 carminum poetae prima [p. 51. —
 65.], legi possunt, praeter com-
 plures alios, Cunr. Gesnerus, Io-

hias Simlerus, et Ioh. Iac. Frisius,
 in Bibliotheca p. 38. Turic.: Tho.
 Pinedus in Indice scriptorum a
 Stephano Byzantio laudatorum v.
Anacriou p. 754. Gronou.: Taneg.
 Faber in Vitis poetarum Graeco-
 rum, quae insertae extant To. 10.
 thes. AA, GRR, Gronou. n. 13.

VI. PRAEFATIO IN ANACREONTEM
AD MVSARVM STUDIOΣOS

EX GRAECO HENRICI STEPHANI SERMONE IN LATINVM
VERSA *

Sapienter profecto, si quicquam aliud, diuinus Archilochus hoc dicit, de nulla re esse desperandum, nullamque esse, quam fieri non posse, iureiurando sit contendendum. Ecce enim Teium Anacreontem,
f 2 qui,

* Hanc Stephani epistolam describendam ab operis curauimus ex editione fragmentorum carminum poetarum lyricorum nouem Stephaniana tertia, p. 73. — 75. Graece scripta legitur in exemplo odariorum Anacreontis principe: ex quo eam repetiit Metarius in editione sua carminum eiusdem poetae prima, post indicem verborum Graecorum, p. 68. f. Nos igitur, quo Latina cum Graecis cominode comparari a lectoribus doctrinae antiquae studiosis possent, nec ipsi dubitauimus hoc eruditionis, et grauitatis, Stephanianae insigne monumentum grati seruare. ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ τοῖς φιλομέσσοις εὖ πράττειν. Σοφῶς ἄρα τῆτο, εἴτε καὶ ἄλλο, ὁ δαιμόνιος Ἀρχίλοχος ἀπεφήνατο, ὅτι χρημάτων αἰετὸν ἐστὶν εἶναι, καὶ ἀπὸ

μοτον. Ἰδὲ γὰρ ὁ Τήϊος Ἀνακρέων παρὰ πᾶσαν τὴν τῶν ἀνδρῶν ἱλαπίδα εἰς Φῶς ἤλθεν ποτε, ἀποβήξας μὲν τὰς ἀδαμαντίνας πέδας, αἷς κατείχετο, ἀποσφάξας δὲ τὰς μυριωπὰς φύλακας, ὑφ' ὧν καθείργετο. Ἠγάμασι δὲ, ὅτι, ὅσῳ ἀνελπιστοτέρα ἡ παρσία αὐτῶν γινήσεται, τοσάτῃ μᾶλλον αὐτῶν, ὥσπερ διοπετῇ τινε, οἱ τοιούτοις τῶν ποιημάτων χαίροντες φιλοφρονήσονται. Τῆτο δὲ φημι, εἰδῶς, ὅτι, καθάπερ τῶν ποιητῶν πολὺ διαφέρουσιν αἱ φύσεις, ἕτως ἄρα καὶ τῶν ἀκροατῶν διάφοροί εἰσιν αἱ ἐπιθυμίαι. Ἄλλος γὰρ ἄλλῃ καρδίῃν ἰαίνεται, φασίν. Αὐτίκα γὰρ τῶ Πινδάρῳ ἄλλος μὲν τὸ ἀξιωματικόν, καὶ μεγαλοπρεπές, τῶν μελῶν ἀγανταί, ἄλλος δὲ τὸ κύστηρόν, καὶ ἀκόμψευτον, τῆς συνθέσεως αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν ἐννοιῶν δυσπαρακολέδητον, ἀποτρέπονται. Τίνας

qui, praeter spem omnium mortalium, in lucem pro-
diit tandem, abruptis adamantinis, quibus adstrictus
tene-

Τίνας δὲ εἰσὶν ἄνθρωποι; οἱ Φιλόμαστοι
μὲν, καὶ Φιλόπονοι δέ. Οἱ γὰρ τοιαῦ-
τοι, ἢ Σαπφοῖ τῇ καλῇ, ἢ Ἀνα-
κρέντι τῷ σοφῷ, ἥδιον ἂν ἐντύχοιεν,
ὥν τοῖς μέλεσι πῦσαι χάριτες ἐπαν-
θῆσαι, καὶ ὧν ἢ γλαφυρά, καὶ ἀν-
θηρά, σύνθεσις τὰς εὐφώνας μόνον,
καὶ λείας, καὶ μαλακάς, τῶν λέ-
ξεων ἀποδέχεται, καὶ παρ' οἷς σαφῆ,
καὶ εὐρογγύλα, καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα
τῶν ὀνομάτων ὑποτετόρνευται. Τέ-
τοις δέ, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐκείνοι δε-
λεάζονται, καὶ τέτοις τὸν νῦν προ-
σέχουσιν μόνοις εἰώθασιν, ὅτε δὴ τῶν
ποιημάτων ἔδην, πλὴν τῆς ἡδοῆς,
ἀπολαῦσαι βελομένοι. Ὡς περ γὰρ,
οἶμαι, ἐκίοις τῶν βρωμάτων οἱ μὲν,
ὅταν ἀσθενῶσιν, ἀντὶ φαρμάκων
χρῶνται, λίχνοι δέ τινες, καίπερ
εὐρώσοι, τὰ αὐτὰ καθ' ἑαυτοὺς πα-
θῶσι τὸν αὐτὸν ἄρα τρόπον καὶ τοῖς ποιη-
ταῖς, οἱ μὲν, οἷον διδασκάλους,
πρόσερχονται, οἱ δέ, ὡς συμπαίτας
μόνον, συγγίνεσθαι βέλονται. Δῆ-
λον δέ, ὅτι οἱ τὰ τερπνὰ μόνον ἐκ
τέτων θηρεύειν βελομένοι ἔργον
παιεῖν τὸ πάρεργον· οἱ δέ νῦν
ἔχοντες, ἐν πολλῇ διαφορῶν ποιη-
μάτων, ἀφ' ὧν, ὡς περ ἐν μεγά-
λῃ συμποσίᾳ παρασκευῇ, τοῖς ὀφε-
λιμωτάτοις τῶν ποιημάτων, ὡς περὶ
σιτίων τοῖς ὑγιεινωτάτοις, πρῶτον
χρῶμενοι, ἔπειτα τῷ δείπνῳ τὰ
τερπνὰ ἐπιτραγηματίζονται. Οὐδὲν
δὲ θαυμαστόν, εἴπερ οἱ τὸ αὐτὸ εὐ-
τεριζόμενοι ὄνομα, τοσαῦτον ἀλλή-
λοις διαφέρουσι. Καὶ γὰρ καὶ τῶν
ζαγραφῶν, καὶ τῶν αἰδουριαιτοπειῶν,
τῶν τὴν αὐτὴν μετερχομένων τέχνην,
πολύ διεσῶτα ὁρᾶμεν τὰ φιλότεχνή-
ματα· ὅπως γὰρ ὁ μὲν αὐτῶν παρὰ
τοῖς Ῥωδαῖοις κολοσσὸν τινα, ὃν εἶποι
ἂν Ὀμηρος ἀρανομήνη, κατασκευά-
σαι λέγεται· ἄλλος δέ τις ἐξ ἐλί-
φαιτος ἄνω σμικρὰν ἐδημιούργησε
ταῦν, ὥς μελίττης πτέρυξι πάντο-
θεν καλύπτεσθαι. Καθ' ἑκάστην δὲ τὴν

μὲν κολοσσὸν ἐκείνον πᾶσι καθορᾶν
ἦν ῥαδίον, μονοκχι καὶ τοῖς λημῶ-
σι, ταύτην δὲ τὴν ναῦν ἐκίτε πάντες,
μόνοι δὲ οἱ ὀξυδερκέστατοι, βλέπειν
ἠδύναντο· ἄνω ἄρα καὶ τῶν ποιη-
μάτων τὰ μὲν ὑπέρογκα, καὶ ὑψη-
λὰ, τὰς ἑαυτῶν ἀρετὰς καὶ τῷ τυ-
χόντι φανερὰς καθιστῶσιν· ἡ δὲ τα-
πεινὰ, καὶ οἷον χαμαιπιτῇ, ἐστὶ,
λανθάνοντά τινα ἔχει καλλωπισμὸν,
ἔπερ, καὶ πάντες, μόνοι δὲ οἱ ἀγχι-
νέστατοι, αἰσθάνονται λαμβάνουσι. Καὶ
περὶ μὲν τέτων ἄλλοι. Δεῖ δὲ καὶ
τέτο εἰδέναι, ὅτι, ἐννέα ὄντων
τῶν μελοποιῶν, πλέον ἀπάντων ὁ
Ἀνακρέων τρυφᾶν ἔλαχεν ἐκ Μι-
σῶν· ὅθεν καὶ παρὰ τῶν παλαιῶν,
ποτὲ μὲν ὁ γλυκὺς, ἢ ὁ ἡδύς, κα-
λεῖται, ποτὲ δὲ ὁ χαρίεις προσαγο-
ρεῖται, ὑπὸ δὲ τῷ Πλάτῳ καὶ
τῆς τῷ σοφῷ προσηγορίας ἀξιεῖται·
ὅς καὶ τσαύτης τιμῆς παρὰ τῷ Ἰπ-
πάρχῃ τυχεῖν τέτον τὸν ποιητὴν
φησι, ὥς καὶ πεντηκόντορον σείλαι-
τα εἰς τὴν πόλιν αὐτὸν κομίσαι.
Πολλῶς δὲ θαύμασα, οἶμαι δὲ
καὶ ἄλλοι πολλοὶ, τὸ περὶ αὐτοῦ
μνησμευόμενον, ὅτι δωρεὰν παρὰ
Πολυκράτους λαβὼν πέντε τάλαντα,
ὡς ἐφρόντισε δύο νύκτας περὶ αὐτῶν,
ἀπέδωκεν, εἰπὼν, καὶ τιμᾶσθαι αὐτὰ
τῆς φροντίδος. Οὕτω μεγαλόφρων
τις ἦν, καὶ μεγαλοπρεπής, ὁ ποιη-
τῆς, ὥς καὶ χρημάτων ἥττων εἶναι
βέλεισθαι. Καὶ μή τις ἔμοι πρός
θεῶν τὴν αὐτῇ τρυφὴν διαβαλλέτω.
Ἐστὶ γὰρ, ὡς φησὶν Ἡρακλείδης ὁ
Ποντικός, τὸ μὲν ἡδιστὸν, καὶ τρυ-
φᾶν, ἐλευθέραν· ἀνίσχει γὰρ τὰς
ψυχὰς, καὶ αὐξάνει· τὸ δὲ ποιεῖν, δέ-
λων, καὶ ταπεινὸν· διότι καὶ συεῖλ-
λονται ἄνθρωποι καὶ τὰς ψυχὰς. Εἰ δὲ
τῷ ἄπιστον δοκεῖ, ὅτι εἰς ἄνω μα-
κρὴν γῆρας ἐληλακώς ὁ ποιητῆς, τῶν
ἐρωτικῶν ἔτι ἀπρίξ ἐχέτο· σκοπεῖ-
τω τὸ ὑπὸ τῷ Σοφοκλέει λεγόμενον,
ὅτι Ἰππάρκῃ θυγερῇ, καὶ ἢ γέροντι, ἐν
τοῖς

tenebatur, compedibus, iugulatisque custodibus multifariam oculatis, a quibus detinebatur. Existimo autem fore, ut, quo magis insperatus fuerit eius adventus, eo maiori cum benevolentia, et comitate, illum excipiant, tanquam e coelo delapsum, quicumque hoc poematum genere delectantur. Atque istud eo dico, quod sciam, sicut poetarum multum inter se discrepant ingenia, sic et varia auditorum esse studia. Ut enim vulgo aiunt, *Trahit sua quemque voluptas*. Exemplo sit Pindarus, cuius carminum alii quidem maiestatem, et magnificentiam, admirantur, alii vero structuram eius, velut asperam quandam, et incultam, obscurasque sententias, auersantur. Quinam autem sunt illi? Nimirum Musarum quidem, at non item laboris, amantes. Tales enim, aut Sapphus venustae, aut docti Anacreontis, carmina lubentius legerint, in quibus gratiae omnes efflorescunt, et quorum scita, floridaque, structura canoras duntaxat, laeuesque, et molles, voces admittit: in quibus denique perspicua sunt vocabula, et eiusmodi, quae rotundo pronuntiari ore possint, velutique torno quodam affabrefacta. Nimirum illi his, aliisque, huiusmodi illecebris delinuntur, animumque ad hos appellere consueverunt, utpote qui nullum alium, quam voluptatis, fructum ex poematis percipere velint. Quemadmodum enim nonnulli sunt cibi, quibus alii, quum aegrotant, tanquam medicamentis, utuntur, alii vero, cupediis dediti, etiam quum valent, illis

f 3

ad

τοῖσι δεινοῖς θυμὸν ἐκ ἀπώλεσι. Φησὶν ἔν' ὁ Τήιος, Γέρων δ' ὅταν χαρεῖν, Γρίχας γέρων μὲν ἔσι, Τὰς δὲ φρένας νεύσει. Ἀλλὰ καὶ Ὀμηρος τί φησιν; Ἡ δ' ἐπιτεροπέσθω πολιορκητὰ φησι γέραςιν, Ἐν ὧρῃ μὲν ἀπαμβλυνθῇ, θυμὸς δὲ μεινοῖται. Καὶ ταῦτα μὲν ἴσως ἐν τῇ τῷ χαριεστάτῃ, καὶ κομψοτάτῃ, τῶν ποιη-

τῶν μνήμῃ ἐκ ἀπρεπῶς παρ' ἡμῶν πέπαικται· ὑμεῖς δὲ τέρψιν τινα, καὶ ψυχαγωγίαν, τῶν τῶν μελῶν ἀπολαύσαντες, εἰ μὴ παντάπασιν ἀχαριστοὶ ἔσε, ἡμοῖ χάριν τινα εἴσεσθε, τῷ διὰ πολλῶν κινδύνων, καὶ μόχθων, ἡδονὴν ὑμῖν ταύτην προξενήσαντι. Ἐγὼ γὰρ εἶπα.

ad voluptatem abutuntur: eodem sane modo ad poëtas quoque alii, tanquam ad praeceptores, se conferunt, alii eorum consortio, tanquam congerronum duntaxat, delectantur. Sed enim ii, qui delectabilia duntaxat ex illis venantur, quin ei, quod postremum est, primum, praecipuumque, dent locum, quod Graeci ἐγγενεῖν facere τὸ πρῶτον dicunt, minime dubium est. At vero quicumque sapiunt, non aliter in multa variorum scriptorum copia, quam in magno conuiuii apparatu, vtilissimis poëmatibus, tanquam saluberrimis cibis, primum vtentes, postea iis, quae voluptatem afferunt, velut bellariis, suam claudunt coenam. Porro minime cuiquam debet mirum videri, quod, qui idem sibi nomen vendicant, adeo inter se differre comperiantur. Siquidem, et inter pictores, et inter statuarios, eandem artem profitentium longe diuersa videre est artificia. Quid enim? nonne quidam eorum apud Rhodios colossus, quem Homerus αἰγανομήκη appellaret, Virgilius autem *coelum aequare* diceret, fabricatus dicitur: alius autem ex ebore adeo exiguum nauem, vt apis alae eam vndique contegerent? Quemadmodum autem illum quidem colossus omnibus conspici facile erat, atque adeo iis, qui lippitudine laborarent: at nauem non item omnes, sed illi demum, qui acutissima oculorum acie praediti essent, intueri valebant: sic profecto et ex poëmatibus ea, quae grandia sunt, et elata, suas virtutes cuilibet conspicuas exhibent: at vero, quae humilia sunt, ac veluti serpunt humi, occultum quendam ornatum habent, cuius sensu non omnes, sed sagacissimi quique solum, afficiuntur. Sed de his haecenus. Illud praeterea nosse operae pretium est: quum nouem fuerint μέλῳ, id est, *lyricorum carminum*, scriptores, Anacreonti maiores, quam aliis, concessas fuisse a Musis

car-

carminum delicias. unde ab antiquis modo γλυκὺς, aut ἡδύς, id est, *dulcis*, seu *iucundus*, modo χαρίεις, id est, *festivus*, vocatur. at vero Plato eum σοφῶν etiam appellatione dignatus est. Qui et tanto in honore ab Hipparcho scribit habitum hunc poëtam, ut missa quinquaginta remorum naue eum in urbem euocaret. Saepe autem miratus sum, et alios multos mecum admiratos puto, quod de eo memoriae proditum est, eum quinque talentis a Polycrate donatum, quum iam per duas noctes de iis sollicitus fuisset, reddidisse, se minime sollicitudine digna ea iudicare dicentem. adeo magnos spiritus gerebat, et magnifice de se sentiebat, poëta, ut ne pecuniis quidem succumbere vellet. Nec vero mihi quisquam luxum eius criminetur, quaeso. Sunt enim, ut ait Heraclides Ponticus, gaudia, et deliciae, ingenuorum: siquidem relaxant animos, et incrementum illis praebent: at labores, seruatorum, et abiectae conditionis hominum. Unde fit, ut tales ingenia sua, velut in angustum contracta, habeant. Quod si cui incredibile videtur, poëtam, ad tantam prouectum senectutem, amatoria mordicus adhuc retinuisse, quod a Sophocle dicitur, consideret, equum generosum, quamuis senex sit, in periculis animositate non destitui. Quin etiam ipse Teius canit, *Senex at in choreis Senex quidem est capillis, Iuuenis sed usque mente est.* Iam vero et Homerus ait, *Gaudeat haec senibus, quorum iam tempora canent, Robore quos languente, animi non deficit ardor.* Atque haec fortassis, in mentione festiuissimi, et cultissimi, omnium poëtarum, non praeter decorum iocatus fuerim. Vos autem, ubi lyrica ista cum aliqua oblectatione legeritis, nisi omnino ingrati estis, mihi gratiam habebitis, qui per multos labores, multaque pericula, vobis eam voluptatem procuravi.

VII. IOH. ALB. FABRICIVS

BIBL. GR. LIB. II. CAP. XV. S. XII. VOL. I

Anacreon ex Ioniae ciuitate Teius, ¹ nobili familia; Solonis enim cognatam innuit Plato in Charmide; ingenio nobilior, sub Cyro maxime floruit, notante Zenobio 5, 80. prouerbb., et quo tempore Polycrates Sami, Hipparchus, Pisistrati filius, qui naui quinquaginta remorum Anacreontem Athenas arcessiuit, teste Platone in Hipparcho, tyrannidem tenuit Athenis, ut ex Herodoto, Platone, Aeliano, Pausania, aliis, constat. Croesi meminit carmine 26, 3. Interfectus est Cyrus Olymp. 62. a. 4: Anacreon autem aetatem produxit, teste in Macrobiis Luciano, usque ad annum aetatis 85., vuae passae acino tandem suffocatus, si credimus Suidae in οἶνονότης* alii enim hoc mortis genere periisse tradunt Sophoclem. Neque adeo incredibile mihi videtur, Sapphonem, et Anacreontem, aliquo tempore eodem vixisse, licet amorem, quo Sappho Anacreontem arsisse fertur, commentis, et lusibus, poëticis cum Athenaeo lubens adscribam. De vita huius poëtae, praeter editores, Dacieriam maxime, ac Barnesium, et qui de poëtis scripserunt, consulendum Lexicon clarissimi Baclii, editione altera.

Poësin

¹ De Teo, Anacreontis patria, rellium in specimine rei numariae vide, praeter geographos, A. Mó- veteris p. 202.

Poësin Anacreontis totam amatoriam esse, iam olim affirmavit Cicero 4. Tusc.: neque aliud fere praecipit Teia Musa lyrici senis, nisi, quod ait Ovidius, *cum multo Venerem confundere vino*. Scripsit dialecto Ionica, nisi quod interdum, Homérico more, aliis etiam dialectis nativam temperavit, ut notatum Barnefio est p. 32. Minima pars eius poëmatum tulit aetatem. nam, Suida teste, scripserat dialecto Ionica Ἑλεγεία, καὶ Ἰάμβους, παροινία τε² μέλη, Athenaeo hinc inde laudata, καὶ τὰ καλόμενα Ἀνακρεόντεια, siue proprio carminis genere,³ quod *Anacreonticum* ab auctore appellatur, composita; qualia sunt pleraque eius, quae hodie supersunt, et quod servavit Gellius 19, 9. *Hymni in Dianam* fragmentum affert Hephaestio in Enchiridio p. 69.: Glyconium carmen, cuius initium ὦ ἰαξ, ὦ Δαμάλης ἔρω, Dio Chrysost. 2. de regno p. 31. Videntur et hymni esse, quae hodie extant 9. 62. et 64. *Epigrammata* quaedam Anacreontis nomine leguntur in Anthologia. Anacreontis *Odas*, quarum undecimam in antiqui libri tegmine reperit, teste Pe. Victorio 20, 17. Varr. Lect., reliquas e duobus MSS. Codicibus,⁴ quorum vnum a Ioh. Clemente, Anglo, Tho. Mori contubernali, alterum ex Italia, acceperat, collegit, primus in lucem protulit, ediditque Graece typis nitidissimis, et Latine, *H. Stephanus*, addita *Eliae Andreae*, et sua ipsius, ver-

f 5

sione

2. Julian. Misopogone: Ἀνακρεόντι τῷ παιητῇ πολλὰ ἐποίησεν μέλη σιμένα, καὶ χαρίεντα. Τρυφᾷ γὰρ ἔλαχεν ἐκ Μισσῶν. Elegias eius laudat Hephaestio p. 4. Δεύτερον τῶν μελῶν. Athenaeus 15. p. 671: quo in loco Aristarchum in Anacreontis carmina commentarium scripsisse innuit, et alios eorum ἐξηγητὰς olim exstitisse, docet. Hephaestionis liber περὶ τῶν παρ' Ἀνακρεόντι λυγίων memoratur eidem p. 673. Anacreontis icon

laureata exstat in tabula 41. Tomi secundi Thesaur. Antiquitat. Graecae, Gronoviani, et in fronte praecellerae Barnesianae editionis.

3. Sunt et alia genera carminum, quae ab Anacreonte *Anacreontia* vocantur. Vid. Marium Plotium p. 2638. et 2655.

4. Vide Baelii Lex. edit. 2. p. 214: qui idem auctor est, utrumque codicem paulo ante mortem Stephani manibus ipsius esse discissum, et sublatum.

sione Latina, vtraque carmine Anacreontico, Paris. 1554. 4. Versionem sub H. Stephani editam nomine Iosephus Scaliger in codice suo notauerat auctorem agnoscere *Iohannem Auratum*, vt ex Is. Vossii fide refert Colomesius p. 109. Opuscc. Anacreon porro Graece, et Latine, frequenter recusus est inter Lyricos primum a Guil. Morello Paris. A. 1556. 8. collectos, tum ex H. Stephani officina plus simplici vice, tum apud Plantinum, Commelinumque, tum in corpore poëtarum Graecorum, denique Geneuae, vulgatos, vt supra in Pindaro dicere me memini. Praeterea recusus est Anacreon cum versione profaria *Frid. Hermanni Flayderi*, Prof. Tubing., et H. Stephani, atque Eliae Andreae, iam dictis metaphrasibus, et Flayderi notis, Tubing. 1622. 12.: cum fragmentis *Sapphonis*, notisque eruditis *Tan. Fabri*, Salmur. 1660. et 1680. 12. Anacreon Graece et Latine cura *Guil. Baxteri*, Lond. 1695. 8.

2. Denique Anacreon prodiit e recensione Graecantissimi viri, *Iosuae Barnesii*, qui MS. Vaticanis lectionibus vsus, notisque *Io. Cottoni*,⁶ Baronetti, et *Tbo. Stanleii*,⁷ hunc poëtam ingenio, ac doctrina sua, mire expoliuit, castigauitque, et numeris suis; qua in re aliquid indulgere sibi videtur vir doctissimus; restituit, praeterea versione profaria, notisque perpetuis, et fragmentis plurimis vndique conquisitis, a v. 903. ad v. 1385., et iustis aliquot poëmatibus, auxit, praemissa Anacreontis vita, et dissertatione de lyrica poësi, subiectoque, quem ipse clarissimus editor, felici vena

5. Barnesius p. 40.: Hoc MS. Vaticanum toties laudatum peruetustum est, et a Domino Isaaco Vossio in praesentia D. Iohannis Cottoni gratum olim delibatum, a Scaligero, Salmasio, aliisque magnis viris, visum, vt ex eorundem nominibus,

propria singulorum manu ad eundem MS. codicem adscriptis, constat. Vossii exemplar mihi communicauit Baronettus praedictus.

6. id. p. 36. 40. etc.

7. id. p. 6. 54. etc.

venâ poëtam imitatus, composuit, ac separatim quoque edidit, Anacreonte Christiano. Dicata est haec egregia Anacreontis editio duci inclyto, ac belli praesentis fulmini, Marlboraeo, lucemque vidit Cantabrigiae 1705. 12.

3. Anacreon, et Sappho, cum versione Gallica profaria, et notis perelegantibus, *Annae Dacieriae*, Taneg. Fabri filiae, Paris. 1682. 12. et Amstel. 1693. 12.: cui editioni Latinae Taneg. Fabri notae sunt adiectae.

4. Anacreon, et Sappho, cum versione metrica Gallica, et notis haud minus eruditis, *Longapetræi* [de Longepierre de Reicquelaine], Nobilis Burgundi, Paris. 1684. Amstel. 1692. 12.

5. Prodierat etiam Anacreon A. 1556. et 1585. 12. apud Patissonium e Gallica metaphrasi *Remi Belleau*, siue *Remigii Bellaquae*, quam e Latina versione H. Stephani composuit, et *Richardus* quidam *Renuoisius* circa A. 1557. modulis animavit musicis, licet ab hoc Richardo et ipso Anacreontem Gallice redditum tradat Antonius Verderius. Vide Baelii Lexicon ed. 2. p. 214. Sed et *Henr. Stephanus* in praefatione ad editionem suam Graecolatinam A. 1554. testatur, se Odas Anacreontis prius iam tum Gallicas fecisse: et *Petrus Ronfardus*, nobilis poëta Gallus, plerasque illarum patrio carmine induit. De versione Gallica, prosa, an versu, edita, an inedita, *Armandi Iohannis Bouthillerii Rancei*, postea notissimi sub nomine *Abbatis de la Trappe*,⁸ mentio extat apud Adr. Bailletum libro de infantibus doctrina claris p. 359. et Malpeolum [*Mr. de Maupeou*] in Rancei vita, vbi testatur, ab eodem Armando vix tredecim annos nato illustratum

prae-

8. Obiit die 26. Sept. 1700. natus 9. Ian. 1626. De vita eius consule Ephemeridas Paris. 1702, mens. fe Nou. p. 87., et Memorias literarias Treuultinas A. 1704. mens. Martio p. 174.

praeterea Anacreontem *scholiis Graecis*, vulgatumque Parisiis 1639. 8. et recusum A. 1647. Extat et metaphrasis Gallica *Gaconi*, et altera poëtae insignis *Fossei* Paris. 1704. 12. Gallico carmine cum notis.

6. Hetrusco carmine Anacreontem reddidit *Bartholomaeus Corsini* Paris. 1672. 12.; et nouissime *Franciscus Seraphinus Regnerius Maresius*, Secretarius Academiae Gallicae, ibid. 1693. 12., additis notis. Idem Regnerius Gallicam suam metaphrasin poëticam plerumque Odarum Anacreontis exhibet ad calcem libri 1. Iliados Gallico versu a se translatae Paris. 1700.

8. *Antonii* praeterea *Mariae Saluini* versio Hetrusca Anacreontis celebratur, quemadmodum *Alexandrum Marchettum*, itemque *Petrum Franciscum Toccium*, novas eiusdem poëtae metaphrases moliri, didici. e Io. Marii Crescimbeni commentar. 1. in historiam poëseos Italicae lib. 3. c. 18.

7. Carmine Anglico Anacreontem maximam partem expressit *Abrahamus Cowleius*, et cum Bione, Moscho, aliisque, *Thomas Stanleius* Lond. 1651.

8. Nobilissimum virum, *Lucam Langermannum*, Anacreontis editionem molitum constat ex Reinesii ad Daumium epistolis p. 148. Specimen nouarum emendationum, nescio cuius auctoris, in Anacreontem, audacium nimis, si quid iudico, occurrit in *Memoriis Treuultianis* A. 1702. mense Ianuario p. 96. f. Fragmenta quaedam Anacreontis ab H. Stephano omissa persequitur A. Schottus II. 61. Obs. humani. Alius Anacreon fuit, quem ἐν τῷ πρὸς ῥιζοτομικῆς laudat scholiastes Nicandri ad Theriaca. *

* Conf. Catal. biblioth. Bunau. To. 1. P. 1. p. 81. f.: Hambergeri Nachrichten von den vornehmsten Schriftstellern p. 112. ff. To. 1.:

Harlesii Isagogen in histor. linguae Graecae, P. 1, 2. 19. p. 326. — 235.: biblioth. Gr. Fabric. p. 91. — 104. To. 2, edit. nouill.

VIII. IOH. IAC. REISQVIVS
NOTIT. POETT. ANTHOLOGICORVM
P. CLXXXIII. S.

AΝΑΚΡΕΩΝ. ANACREO. Visus aliquando mihi fuit hic Anacreo, non ille Teius, celeberrimus a poësi lyrica, cuius princeps habetur, sed recentior aliquis epigrammatarius, esse; idque in notis ad C. 428. significavi; nisus eo potissimum fundamento, quod Anacreontem maxime lyrica scripsisse nossem, elegos condidisse non nossem. Verum retracto nunc, et muto, sententiam, ob auctoritatem Meleagri, qui praefationis suae versu 35. 36. omnino celebrem illum Anacreontem lyricum, non alium ignobiliorem, significare videtur. Ait enim, 'Εν δ' ἄρ' Ἀνακρεϊοντείῃ γλυκὺ κεῖνο μέλισμα Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγῃς εὐσπορον ἀνθέμιον. Sane illud κεῖνο nobilem, celebrem, poëtam significat; ipsoque illo disticho Anacreonti eidem tribuit, et μέλη *cantica*, et ἐλέγῃς *elegias*, pangendi dexteritatem. Coniecturam Fabricii perquam speciosam, ἀνθέμιον, in fine citati distichi, non esse floris, sed poëtae, nomen, hoc non admittere videtur, quod Meleager singulis, quos laudat, poëtis flores singulos tribuit, quorum suo carendum esset Anacreonti, si Fabricii coniecturam optares. Sunt quidem characteres temporis, illis carminibus, quae sub Anacreontis nomine in nostra Anthologia exstant, impressi, subobscuri. Sunt tamen vel in illis quidam satis luculenti, ut auctorem veterem illum Teium prodant. E. c. epigramma in equum Phidolae, nobis 424., in quo interpretando passus aliquid humani fui, significat, auctorem aequalem fuisse

fuisse Phidolae, et celebri eius equo. Vixit autem Phidolas circa Olympiadem 64. Nam eius filium Lycum celete Isthmia vicisse circa Olympiad. 68. ait cl. Corsini in dissertt. Agonisticis pag. 225. ed. Lips. Floruisse Anacreontem Teium sub Cyro seniore, constat. Cyrus Olymp. 62. obiit. Ergo tempora bene congruunt. Admodum diu vixit Anacreon, et nonagesimum aetatis annum prope attigit. Quare fieri potuit, vt bellum Persicum viuendo attingeret, aut superaret. Quod vt credam, facit nomen Anaxagorae statuarii, quem C. 428. laudat, et quem eundem existimo esse cum illo statuario, cuius esse signum Iouis a Graecis vrbibus, post profligatos cum Mardonio Persas apud Plataeas, dedicatum in Olympia perhibet Pausanias p. 437. Echecratides quoque, quem C. 431. laudat, videtur idem cum illo esse, quem memorat Pausanias p. 836.: e cuius verbis apparet, hominem perantiquum fuisse. Ait enim, Ἐχεκράτιδης ἀνὴρ Λαρισαῖος τὸν Ἀπέλλωνα ἀνέθηκε [nempe Delphis] τὸν μικρὸν, καὶ ἀπάντων πρῶτον τεθῆναι τῶν ἀναθημάτων τῷ τό φασιν οἱ Δελφοί. Ergo Croesum aetate nonnihil antecesserit Echecratides necesse est. potest tamen nihilo minus hunc ipsum Anacreon Teius attigisse, idemque Xerxen quoque, et Mardonium.

ADDENDA ET EMENDANDA

In prolegomenis.

P. 4. v. 11. *leg.* exempli. P. 27. not. * v. 3. *leg.* bibliotheca. P. 30. not. 63. v. 13. *post* Langermaninus *tolle* notam incis. P. 47. not. 7. *leg.* ita, vt nesciremus. P. 71. v. 4. *leg.* 1, 67. P. 80. v. 11. *lego* Anacreon: et v. 26. *leg.* procul hinc, procul hinc.

In contextu verborum Graecorum.

P. 47. v. 8. *leg.* ἐκμάθης. P. 104. v. 17. *leg.* κελαινήν. P. 484. v. 2. *leg.* νίκης. P. 507. v. 2. *leg.* ANAKPEONTOS.

In varietate lectionis.

P. 24. ad v. 1. *leg.* τὸ ῥόδων. P. 63. ad v. 3. *post* Arg. 2. *deberi* oportet ἔθ'.

In annotationibus.

P. 9. v. 8. *leg.* II. κ', 174: et v. 9. *del.* verba et θανείν. P. 10. v. 3. *leg.* Idyl. 22, 184. P. 13. v. 14. *post* verba Metamm. 10, 446. *adde*, et Scaliger ad Manil. 5. p. 467., qui legit Μεσονυκτίους ἐν ὥραις — τὴν Βωώτειω. Ibid. v. 32. *post* verba ad 2, 1100. *adde*, et Scalig. ad Manil. 5. p. 433. P. 18. v. 7. *leg.* γελᾷ. P. 27. v. 3. *leg.* simplicem. P. 32. v. 16. *leg.* εὐπρεπῆς. P. 43. v. 13. *post* p. 691. E *insere*, Conf. Scaliger ad Manil. 5. p. 509., qui v. 15. legit ὄρεῖς. P. 46. v. 1. *leg.* verum. P. 74. v. 18. *leg.* sacra. P. 80. v. 6. *post* humidi *insere*, vid. Pseudaristoteles in de mundo c. 4. p. 852. C To. 1. Duval., et Aristoteles problemm. 23, 6. p. 186. C To. 4. P. 83. v. 50. *leg.* ὥς. P. 93. v. 29. *post* τὸ πρίασθαι *adde* τὸ ζῆν. P. 109. v. 11. *post* verba sed etiam *insere* Antipater Sidonius: et v. 12. *pro* 52. *leg.* 51. P. 152. v. 28. *post* vitae *adde*, Sic ap. Demetrium Cydon, in de contemn. morte c. 22, 5. eleganter scriptum legitur, θανμασὴ δὲ τις γαλήνη ταῖς ψυχαῖς ἀντὶ τῆς πρὶν χειμῶνος ἀντισταχθήσεται. P. 153. v. 17. *post* verba fruar hoc bono *adde* verba haec, quoad, dum, viuiam. Et ead. p. v. 21. *post* verba ad Marc. 10, 30. *insere* ista, Sed, vt, quod sentio, dicam, lectio μετα πάντα mihi ab ipsius poetæ mente plane aliena esse videtur. Nam sensus versiculi est, mors enim mihi cum omnibus communis est: ad quam sententiam eleganter refertur sententia, quae v. 25. continetur, haec, hoc bonum mihi soli, vni, proprium est, atque praecipuum, et peculiare: qua declarare animus poetæ commotus vult nouam plane, incredibilemque, potandi voluptatem, ad quam ipse omnia ita referat, vt nemo alius. Itaque nec scriptura μόνῳ attingi a Baxtero debebat. Nam, ea mutata, perit, atque exstinguitur, orationis venustas, et gratia, omnis, quae vt in eo posita est, quod vocabulum μόνῳ refertur ad verba μετα πάντων, ita maxime in ipsa sententiae inopinata nouitate cernitur. Conf. Praefat. nostra edit. sec. p. 36. not. *. P. 180. v. 18. *leg.* A. C. 1749. P. 184. v. 35. *leg.* A. C. 1767. P. 198. v. 10. *leg.* γάμων. P. 219. v. 22. *leg.* quae. P. 237. v. 21. *leg.* Strabone. P. 318. v. 21. *leg.* βομβεῖν δὲ, καδδὲ et v. 31. *leg.* A. 1665. P. 319. v. 5. *leg.* dolos. P. 329. v. 21. *leg.* Theodotionem: et v. vlt. *post* Conf. fragm. 83. *adde*, et Vorstius in de Hebraïsmis N. T. c. 9. p. 263. Lips. P. 354. v. 19. *leg.* et θέλει. P. 378. v. 7. f. *leg.* Holst., et Sylburgius. P. 383. v. 29. *leg.* ponderare. P. 384. v. 4. *leg.* Μείλιχος. P. 398. v. 4. *leg.* ἀσπιδιώτης. P. 419. v. 3. *leg.* λυροπ. P. 496. v. 10. *leg.* οἱ. P. 501. v. 17. *leg.* τό.

In

In indice primo Odariorum

leg. στεφανῶσαι ἀνήτῳ —.

In indice secundo verborum Graecorum

ante nomen ἄνδρος *insere verba*, ἀνήτῳ στεφανῶσαι F. 115.: v. εὐ-
δοῦς *lege* Εὐδοκίῳ· v. μέτωπον *lege* ὁ Ἔρως· v. οἱ *adde* O. 65, 3.: v.
ὁξέων *lege* ἀναύρων· v. πέντε *lege* τρεῖς· v. ποίω *lege* μεταμάζιον· v. ῥόδον
lege ῥοδίνην· v. σέφαι *dele verba* στεφανῶσαι τῇ λύγῃ F. 12, 3.: *pro*
σφυτὸς *lege* στρατὸς· v. τὸ Σῶμα *post* ἐλέγχον *adde* O. 28, 31. f.: v. τό-
ξον *lege* πειράσωμεν, et v. τορεύσας *lege* ἄργυρον· *pro* Φιδάνῳ *lege*
Φιδάνῳ· v. Φιδόνον *lege* Φιδονῶ, et v. ὁ Φίλος *lege* Φιλοῖεν *pro* φιλοῖεν.

Reliquas scripturae mendas minores lector humanus ipse observa-
bit, atque corriget.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΤΗΙΟΥ
ΜΕΛΗ *

Α' ΕΙΣ ΛΥΡΑΝ **

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας·
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἄβαρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μῦνον ἤξει.
5 Ἡμεῖψα νεῦρα πρῶην,
Καὶ τὴν λύρην ἄπασαν·
Καὶ γὰρ μὲν ἤδον ἄθλος
Ἡρακλῆος· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
10 Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἡρώες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνος Ἔρωτας ᾄδει.

VARIETAS LECTIIONIS.

* Hic titulus servatus est, ut ab omnibus, qui exemplum H. Stephani redidere, atque adeo a Bodonio, ita etiam a Baxtero: nisi quod simpliciter habent Τηῖς, cmissō articulo, quem nos, legum linguae iussu, addidimus cum Vrsino p. 123., et Holslio. Ἀνακρέοντος Ωίδαὶ Argent. 1. 2. Brig. Born.: certe Anacreon a Theocrito epigr. 16, 4. vocatur τῶν πρόσθ' ἃ τι περισσὸν ὠδοποιῶν, ut carmina eius a Critia ap. Athen. 13, 8. p. 600. Δ μελίων ὠδαί. Sed Ἀνακρ. Τηῖς Μέλη Συμ-

ποσειάνα ἡμιάμβια habet Barn., qui verba συμποσιανά ἡμιάμβια e cod. Vatic. a se addita esse ait. At hoc in codice p. 676. legitur, Ἀνακρεόντος Τριτὰ συμποσιανά ἡμιάμβια: quem indicem Guictus in exemplari suo verbis auxerat bis, καὶ Ἀνακρεόντεια, καὶ τρίμετρα, ex eodem illo codice. At verba ista pertinent ad reliqua odaria, quae Constantinus Cephalas capite quinto decimo Anthologiae suae complexus est. Vid. Brunquius in praefat. ad Analect. To. 1. p. 10. et in notis ad Anacreontis carmina p. 98. Argent. 2.

* Eis κιδάρην τῇ αὐτῇ cod. Vatic.: quo in cod. hoc odarium est odarium tertium, et vicefinum, p. 682. Sed Brunquius in Anall. To. 1. hoc, et reliqua, odaria suis carere titulis iussit: qui sane grammaticos habere auctores videntur.

3. Ἡ βάρβιτος Barn. Lam. Argent. 1. Deg. 1. 2.

7. ἦδον cod. Vatic.

11. ἔρωτες cod. Vatic.

ANNOTATIONES

Verba Συμποσιανά ἡμιάμβια, quae in cod. Vaticano addita sunt, ab Constantino Cephalas profecta esse videntur, qui declarare iis voluerit, quem ad usum apta essent haec carmina, et quo genere verium composita essent. Nam μέλος significat proprie quidem modum, h. e. legem quandam, et ordinem, vocalium intervallorum, et differentiam, atque adeo continetur certa quadam, et apta, mensura, et iunctura, et mixtura, sonorum longorum, et brevium, altorum, et depressorum. Vid. Aristoxenus στοιχ. ἁρμον. lib. 1. Deinde hoc nomine appellatur carmen quodvis modis temperatum, quod canitur, cani potest: vid. Eurip. Alcest. 454. Aristoph. Rann. 1286. 1410.: ut βραχολικά μέλη Aelian. V. H. 10, 18.: λυρικὰ μέλη Plutarch. Lycurg. p. 141. C To. 1. Vechel.: σχολιά μέλη idem de music. p. 1140. F To. 2.: ita, ut poëtae, modulatores cantus, quibus dicantur μελοποιῖ, et μελίων ἀοιδοί. vid. Sextus Empir. c. mathemat. 6, 16. p. 359. Fabric. et Eurip. Alcest. 454.: ut a Latinis melici poëtae: vid. Gellius 2, 22. coll. Cic. de opt. gen. oratt. c. 1.: sed maxime tamen carmen lyricum: poema aptum lyrae [Apul. Florr. p. 347. Elmenh.]: quod ad fides canitur: ut Σιμωνίδῃ μέλος ap. Aristoph. Nubb. 1359. add. Plato Ion. p. 533. f. To. 1. Stephan. et Anthol. 1, 67. 14. p. 195. Lubin. Vid. Maius ad Lucian. Macrobb. 26. p. 227. To. 3. Perizonius ad Aelian. V. H. 4, 26. Lennepius ad Phalar. epp. p. 99. f. Quapropter poëtae, qui carmina ad lyram composuerunt, quos Cicero Orat. 55. λυρικὰς nominat, dicti sunt simpliciter μελοποιῖ, ut Alcaeus, Alcman, Melanippides, Pindarus, Simonides. vid. Athen. 7, 17. p. 311. A, 10, 7. 8. p. 429. A F: schol. min. Homeri ad Il. γ', 250. coll. ad v. 242. et schol. Ven. ad Il. ν', 588.: Clemens Alex. Strom. 5. p. 602. D Colon.: Diod. Sic. 11, p. 10. et p. 22. To. 2. Rhodom. Sic ipse Anacreon vocatur odor. 65, 2. ὁ Τηϊὲς μελωδός: fragm. 1, 31. ὁ ὠλοδῖμος μελιστής: fragm. 2, 31. ὁ λυρωδός a Strabone 14. p. 638. Casaub. ὁ μελοποιός a Luciano d. l. ὁ τῶν μελῶν ποιητής, ut Sappho a Strab. 17. p. 808. ἡ τῶν μελῶν ποιήτρια: conf. ad od. 65, 2.: et carmina eius dicuntur τὰ μέλη etiam ab Aeliano V. H. 9, 4., ab Athenaco 14, 3. p. 617. E, et ab auctore Etymol. M. v. μῦς

μῦθος. Athenaeus 10, 8. p. 419. B eadem nominat ποιήματα. Sed nomini μέλη Constantinus Cephalas vocabulum συμποσιακὰ addidit, ut Suidas v. Ἀνακρέων nomen παροίτια, quo ostenderet, haec carmina fuisse carmina conuiualia, quae inter pocula canerentur. vid. odor. 48, 8. Atque huiusmodi carmina, quorum inuentor, Pindaro auctore, Terpan-der fuit: vid. Plutarch. de music. p. 1140. To. 2.: peculiari vocabulo dicta sunt σκολιά, scilicet μέλη, vel ᾠσματα: vid. Plut. d. l. Athen. 10, 7. p. 427. D, Clemens Alex. Paedag. 2. p. 165. D, Proclus ap. Phot. cod. 239. p. 524. Hoesch., et schol. Aristoph. ad Rann. 1337., cuius verba descripsit Suidas v. σκολιόν. Erant autem tria eorum genera. Alia enim canebantur simul ab vniuersis compotantibus; alia ab singulis deinceps; alia denique ab humanioribus tantum, et eruditioribus, eo loco, quem quisque teneret: quae quidem κατ' ἐξοχήν appellata sunt σκολιά. vid. Hesychius h. v., schol. Luciani p. 27. To. 1. Graeu., in primisque Artemo, Cassandreus, ap. Athen. 15, 14. p. 694. et Dicæarchus ap. schol. Aristoph. ad Rann. d. l. E recentioribus accurate de scoliis, variisque eorum generibus, exposuere Iunius Animaduers. 3, 7.: Nossius Com-mentarr. Acad. Paris. inscriptt. To. 9. p. 323. — 346.: Gludius, et San-tenius, biblioth. literat. antiquae Goetting. part. 1. et 5. add. Politus ad Eustath. in Il. p. 699. To. 2. Denique nomen ἡμιμέμβα f. ἡμιμέμβικ adiectum est, ut intellexeretur, haec odaria, maximam certe partem, constare *Anacreonticis colis* [Quintil. 9, 4. 78.], h. e. *versibus iambicis dimetris catalecticis*: vid. Hephaest. enchir. p. 16. Pau.: quod metrum, et Ἀνακρεόντειον vocatur, et ἐφθήμεμερής. vid. schol. Aristoph. ad Anu. 1313. et ad Plut. 302. Sed quam sententiam de metro Pindarico tulit Heinus, V. C., ad Pind. Nemeonn. 3, 27., eandem nos quoque de metro horum odariorum ferendam esse arbitramur: de quo, praeter Barnesii, et Metarii in editione horum poematum prima, disputationes, v. Stephanus ad calcem notarum in has Anacreontias odas. Sic enim facillime oblitum posse videmus multorum interpretum libidini vertendi in iis, et mutandi, omnia. Nam, *Satis, puto, habuit poeta*, inquit vir summus, *tempora animo tenere, et numeros, modosque, ad aurium sensum exigere, idque, quod mente semel conceperat, schema per totum carmen ante oculos habere*. Conf. Quintil. 9, 4. 53. Geln. et Horatius epod. 14, 11. f. Caeterum descripta fuere Anacreontis carmina in *libros quinque*, auctore Crinagora in epigrammate, quod cum aliorum poetarum in Anacreonta epigrammatis edidimus n. 19., post ipsa poetae epigrammata. Et *secundus* quidem eorum liber memoratur ab Ammonio v. διαβόητος, ab Etymol. M. v. μῦθος, et v. σινάμοροι, indeque a Phauo-rino v. σινάμοροι, et ab Athen. 15, 3. p. 671. E: sed *tertius* ab Por-phyrione, scholiasta Horatii, ad 1. od. 27, 1., a Photio in Lex. MS. v. Ταντάλα τάλαντα: vid. Albertius ad calcem Glossar. N. T. p. 324. a Suida v. τὰ Ταντάλα τανταλίζεται et ab Apostolio Paroem. 18, 14.

O D E I

1. Materiam epicam. Vid. od. 16. B. Scilicet per Ἀτρεΐδας significatur *bellum Troianum*: cuius belli summa data erat *Menclao*, et Agamemnoni, Atrei, regis Mycenensium, filii: vid. Herodo. V. Hom. 38.: qui etiam a Pindaro Olympion. 9, 107., a Sophocle Aiac. 97. et Theocrito Idyl. 17, 118., dicuntur Ἀτρεΐδας ab Aeschilo Agam. 69. Ἀτρείς παῖδες coll. v. 42. 44.: a Sophocle Aiac. 57. δισσοὶ Ἀτρεΐδας v. 253. δικορατεῖς Ἀτρεΐδας v. 979. f. διπλοῖ βασιλεῖς Ἀτρεΐδας Philoctet. 263. coll. v. 313. 320. οἱ δισσοὶ στρατηγοὶ v. 1019. f. οἱ Ἀτρείς διπλοῖ

στρατηγοί v. 1347. αὐτῶν παῖδες. Horatius 2. od. 4, 7. Agamemnonem vocat simpliciter *Atriden*, ut Ovidius Menelaum herr. ep. 5, 101. *minorem Atriden*. Constat autem, etiam Homeri carmina ad fides esse cantata: vid., praeter odar. 48, 1. f., Sextus Empir. c. mathemat. 6. p. 360. et Timomachus ap. Athen. 14, 10. p. 618. A: omninoque heroum facta, et laudes, vid. Homer. Il. 1, 189. Horat. 1. od. 12, 1. f. Sed per Κάδμω, Cadmeae, Boeotiae urbis, conditorem, significatur *bellum Thebanum*, quod gestum est ab Polynice, Oedipi, regis Thebanorum, filio, contra Eteoclen fratrem, fere annis 37. ante bellum Troianum, vid. Euseb. chronn. 2. p. 90. 92. Scal. Quo quidem respexere etiam Isocrates Euag. p. 448. Volf. et Ovid. Amorr. 3, 12. 15.: ubi v. Burmanus. add. Hesiod. *Erg.* 162: ff. Caeterum λέγειν idem est, quod ᾄδειν, ut odar. 16, 1. 53, 29.: quemadmodum Latini poëtae *dicere* ponunt pro *cannere*: v. Brucutius ad Tibul. 2, 1. 54. et Vrsinus Virgil. illustr. p. 47. Valqu. Sic ἀπειν legitur odar. 54, 12.: atque λόγοι odar. 61, 4. et fragm. 1, 33. sunt *carmina*. Nam ᾄδειν, quod verbum ab interprete Graeco Dionysii Perieg. ad v. 1. explicatur verbis ποιητικῶς λέγειν, καὶ διηγέσθαι, poëtis ita proprium est, ut ipsi dicantur αἰδοί, vel αἰδοπόλοι, vel σιχαοῖδοι, atque adeo carmina eorum αἰδοαί, a Theocrito Idyl. 17, 2. 6. 115. 22, 218. 223. Anthol. 1, 67. 19. 3, 25. 38. 65. 73. 74. 4, 4. 19. 4, 31. 4. Vid. Strabo 1. p. 18. Cas. et Eustathius ad Il. α p. 9. Rom. Et δὲ vim particulae καί, vel τε, habet, ut odar. 4, 14. f. 19, 2. ff. 22, 3. 26, 6. 54, 14., aliisque in locis. vid. Bosius Animaduersi. p. 75. Sic Pindarus Olympion. 1, 114. dixit ἄγχι δ' ἐλθών ubi scholiastes notauit haec, ἀντὶ τῆς τε τοῦ δὲ παρέλαβεν. Caeterum contulit cum hoc loco verba Galli Vibii, *Amorem describere volo*, ap. Senecam controu. 2, 9. p. 160. To. 3. Gron. Schottus in notis ad istum locum p. 592.: Vrsinus Virg. illustr. p. 54. locum Virgilii ecl. 6, 3.: et Lambinus verba Horatii 1. od. 6, 13. ff. in notis ad hunc poëtae Venusini locum.

3. Anacreon εὐστομίας χάριν utitur Dorismo, quo saepius recurrat idem sonus. Theocritus nonnunquam Doricam vitat vocalem, κακοφωνίας fuga, ut in isto [1, 129.]: Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χᾶλος ἐλικτάν. [At Valquenarius ibi e cod. Florent. rescripsit ἐκ κερῶ]. Quin et Anacreon πλατειασμῶ gaudet in Ionismo ad fines versuum, quo hilaris, et sonorus, videatur. Barnesius igitur minus litauit Musis, reposito Ionico articulo. Erat autem *barbitos*, auctore Horatii interprete, *lyra maior septichordis eburnea*. B. Ad. 1. od. 1, 34. Euphorio ap. Athen. 4, 25. p. 182. F, Τὸν γὰρ βάρωμον [14, 9. p. 636. C legitur βάρμος], καὶ βάρβιτον, ὡς Σαπφῶ, καὶ Ἀνακρέων, μνημονεύσαι, καὶ τὴν μάγυδιν, καὶ τὰ τρίγωνα, καὶ τὰς σαμβύκας, ἀρχαῖα εἶναι. Auctor eius, et inuentor, dicitur ab aliis ipse Anacreon: v. Neanthes Cyzicenus ap. Athen. 4, 23. p. 175. E: ab aliis Melpomene Musa: v. Anthol. 1, 67. 22.: ab aliis Polyhymnia: v. Horat. 1. od. 1. extr. et schol. Apol. Rhod. ad 3, 1.: a Pindaro Terpander: v. Athen. 14, 9. p. 635. D. Conf. Begerus thes. Brandeb. p. 577. To. 2. Primum autem ad barbiton carmen composuisse fertur Alcaeus. vid. Horat. 1. od. 32, 4. f. A Theocrito Idyl. 16, 45. vocatur βάρβιτον πολύχορδον. Sed a Dionys. Halic. Archaeol. R. 7. p. 476. Lips. λύραι ἐπτάχορδοι ἐλεφαντίναι ab τοῖς λεγομένοις βαρβίτοις distinguuntur. Nam putatur vocabulum esse barbarum, non Graecum, ut auctor Etymol. M. praecipit, h. e. Phrygium, aut Persicum. vid. Strabo 10. p. 471. Cas.: Relandus dissert. de reliquiis vet. ling. Pers. h. v. p. 145. f. To. 2.: et Valius ad h. l.

h. l. p. 225. ff. Dicitur autem, non tantum ἡ βάρβιτος; sed etiam ὁ βάρβιτος, et τὸ βάρβιτον vid. odor. 9, 34.: quo in genere poetae Latini Graecos imitati inueniuntur. vid. Horat. 1. od. 1, 34. 1. od. 32, 4. f. Ouid. herr. ep. 15, 8. Et ut nomen βάρβιτος legitur v. 6. 8. 11.; ut odor. 48, 1. 7., nomine λύρα commutatum: ita etiam in epigrammatis Antipatii, aliorumque poetarum, in Anacreontem nominibus βάρβιτος, λύρα, χέλυς, vnum, idemque, organon significatur. vid. epigr. 1, 7. 3, 10. 5, 2. 11, 8. 12, 5. 13, 6. Caeterum nomine χορδαί, quo proprie *intestina tenuia quadrupedum*, maximeque *ouicularum*, indicantur: vid. schol. Aristoph. ad Equitt. 214., cuius verba in Lexicon suum transtulit Phauorinus v. χορδαί hoc loco *fides* declarantur, fila, quae etiam tum ex intestinis ouicularum siccatis, contortisque, fieri solebant: vid. Hom. Odyss. φ', 407. f., h. in Merc. 51. et Anthol. 1, 46. 9. 11. f. Conf. Antigonus Caryst. hist. mirabb. c. 7. Gloss. vett. Χορδή, τὸ ἐντερον, *Chorda, tendicula*. Χορδή, ἡ νευρά, *Fides, chorda*. Χορδαί λύρας *Fides*. add. Pollux 4, 62. Paulo post v. 5. vocantur νευρά, ut ab Horatio 3. od. 11, 4. *perui*. Gloss. vett. Νευρά, τὰ τῆς κιθάρας, *Fides*. Proprie enim νευρά, *perui*, sunt vincula, et firmamenta, membrorum. vid. Gellius NN. AA. 13, 22.

4. H. e. *carmina erotica, amatoria, canit: modos reddit carminibus eroticis, amatoriis, aptos*, ut v. 9. Ἐρωτας ἀνταφώνει, et v. 12. Ἐρωτας ᾄδει quod fragm. 2, 11. f. dicitur. αἰεῖδεν ἐρωτικὰς αἰσδάς. Nam carmina erotica, fieri non potest, quin Cupidinis laudes attingant: et ᾄδειν v. 12. ipsi lyrae tribuitur, quia hoc verbum, ut Lat. *canere*, significat omnino *sonos dare modulatos*. Sic Horat. 3. od. 11, 7. dixit, *Dic modos* [testudo]: sed 1. od. 32, 3. f. *age, dic Latinum, Barbite, carmen*: quem Horatii locum contulit cum illis Anacreontis locis Tullius animaduersit. ad Longin. p. 364.

5. Aduertendum, veteres, pro diuersa materia carminis, immutasse sibi fidiculas. Hinc et inferius [odor. 48.], Δότε μοι λύρην Ὀμήρου Φοίνης ἀνενδε χορδῆς. Hoc equidem adnotaui ante Barnesium. B. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Ἡμεῖς αἰεῖδον. Gloss. vett. Πρῶην *Nuper, olim, ante*.

6. H. e. *reliquum apparatus, et ornatum, lyrae*, qui quidem moueri, et mutari, poterat, *omnino omnem*, velut verticillos, pectinem, ponticulum.

7. Eadem forma dicitur ἄεθλος de verbo ἄω *halo*, qua et γενέθλη et similia alia. Certantium enim anhelare est. B. Etiam *Herculis labores* laudantur, ut argumentum carminis heroici, et epici. Canuntur a Lucretio 5, 24. ff., et Anthol. 4, 8. 5. 6. 7., et a Sophocle Trachinn. 1097. ff.: quem eius locum Latine vertit Cicero Tusc. 2, 9.: et Anthol. Lat. Burman. 1, 42. et 43. To. 1. Dicuntur ab antiquis scriptoribus fere ἄεθλοι, ut ab Hesiodo Θεογ. 951. Ἀσπ. 94. 127. vid. Dio Chryss. orat. 8. p. 136. A Morel. Sed Sophocles hoc in genere vsus est nominibus ἀγῶνες, et πόνοι, Trachinn. 162. 174., atque Clemens Alex. Protr. p. 40. D Colon., ut Pausanias 5, 10. p. 400., nomine ἔργα. Conf. index Palaeph. v. Ἡρακλῆς.

10. Χαίροιτε *valeatis, valete*: ut Anthol. 2, 10. 11. 1. 2, 47. 15. 5. Hesychius: Χαίρειν — ἔστι δὲ καὶ τῶν ἀπαλλασσομένων προσαγόρευσις. vid. Hom. Odyss. ο', 151. Triclinius ad Sophocl. Electr. 1498. αἰῶθασιν οἱ Ἀττικοὶ ἔσθ' ὅτε τὰ προστακτικὰ εὐκτικῶς φέροιεν ut ἔλθοις

Philoct. 828.: ὁλοισθε ibid. 1278.: σώζοισθε Anthol. 3, 22. 7.: χαίροις Anthol. 3, 12. 47. Sic Ouid. Amorr. 2, 1. 35. f. *Heroum clara valete Nomina.* Λοικὸν est iam, posthac, deinceps. Phauorinus, nesciebam unde: Λοικὸν, — ἀντὶ τῆ δια τῆτο, καὶ ἀντὶ ἀπὸ τῆ νῦν. Gloss. vet. Λοικὸν, ἐπίρρημα, Postsecus, iam. Ἐκ τῆ λοιπῆ Deinceps. Atque sic τὸ λοιπὸν extat odor. 28, 29.: Matth. 26, 45. et Marc. 14, 41. καθεύετε τὸ λοιπὸν, καὶ ἀναπαύεσθε. add. Xen. Cyrop. 2, 3. 11. 7, 2. 8. 8, 3. 10. 8, 5. 12. Sophocl. Philoct. 460. Eurip. Alcest. 1148. Aristoph. Plut. 321. Theocrit Idyl. 21, 59. Sophocles autem coniunxit fere particulas τὸ λοιπὸν ἤδη vid. Trachinn. 171. 931. Philoct. 454.: et grammatici veteres, non solum adu. τὸ λοιπὸν explicarunt verbis εἰς τὸ ἐξῆς, vt schol. Doruil. ad Arist. Plut. 780., sed etiam particulas ἤδη, νῦν, ἄρτι, interpretati sunt particula λοιπὸν, vt Suidas v. ἤδη, et schol. Doruil. Arist. ad Plut. 919. 976. Anacreontis igitur verba Latine verti posse videntur, *valete iam, valete igitur, nobis heroës.*

12. Suauiter Anacreon vsus est παρομοίῳ in vocibus Ἡρώες, atque Ἐρωτας. nam heroum genus, prodente Hesiodo [*Erg.* 156. ff.], in bello Troiano, atque Thebano, consumtum est. Bene igitur poeta subiecit Ἡρώες, cum ante meminisset Atridarum, Cadmi, atque Herculis. B. Hesychius: Ἡρώες ὁι διαφέροντες ἀρετῇ, ἡμίθεοι, ἄνδρες γενναῖοι. Gloss. vet. Ἡρώες *Vir fortis.* Scilicet Ἡρώες dicti sunt, primum *semidei*: v. Hesiod. *Erg.* 159. f. Plato Cratyl. 16.: deinde *viri, vt nobilitate generis, ita sapientiae, fortitudinisque, magnitudine, et copia, excellentes.* Sic Homerus vocatur ἄνδρῶν ἡρώων κοσμήτωρ, et ἡρώων κάρυξ ἀρετῆς, Anthol. 3, 25. 3. 6. Caeterum per Ἐρωτας intell. Venus cum comitibus suis, h. e. Cupidine, Ἐρωτι, et loco, Ἰμέρω v. Hesiod. *Θεογ.* 195. ff.: quorum deorum laudes complectuntur fere carmina amatoria. Hinc *lyra* vocatur, et *iocosa*, et *imbellis*. v. Horat. 3. od. 3, 69. et 1, 6. 10. Ait igitur poeta, se, abiecto studio pangendi carmina heroica, cui se natura ineptum esse videat, operam omnem ponere in componendis carminibus eroticis velle. Tribuit enim lyrae id, quod sibi, suorumque carminum modis, tribuere debebat. Quapropter Ouid. Amorr. 2, 1. 36. ff. expressit v. 12. sic, *non apta est gratia vestra mihi. Ad mea formosae vultus adbibete puellae Carmina, purpureus quae mihi dicat Amor.* Caeterum metrum huius odarii est metrum iambicum dimetrum catalecticum,

Β' ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ •

Φύσις κέρατα ταύροις,
 Ὀπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις
 Ποδωκίην λαγωῖς
 Λέσσι χάσμι' ὀδόντων
 5 Τοῖς ἰχθύσι τὸ νηκτόν
 Τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι
 Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.
 Γυναιξὶν ἔκ' ἔτ' εἶχεν.
 Τί δ' ἐν δίδωσι; κάλλος
 10 Ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 Ἀντ' ἐγχείων ἀπάντων.
 Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,
 Καὶ πῦρ, καλὴ τις ἔσα.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* ἄλλο ἑρωτικὸν cod. Vatic.: in quo codice hoc odarium est quartum, et
 vicesimum, p. 682. 3. ποδωκίην cod. Vat. 5. ἰχθύσι cod. Vat.
 ἰχθύσιν Stephan. 1. Barn. Lam. Met. 1. 2. Brunck. Analecti. Arg.
 1. 2. Stroth. Deg. 1. 2. Holst. Parm. Brig. Born. recte. τὸ νηκτόν
 cod. Vat. 7. ἀνδράσιν cod. Vat. Barn. Lam. Arg. 1. 2. Brig. Born.
 8. ἐκίτ' cod. Vat. ἐκ' ἔτ' εἶχεν; Val. p. 121. Deg. 2. e conī. Hesqu.
 ad Bion. fragm. 7, 1. ἐκ' ἐπέιχεν; Barn. α. 1721. e conī. Davif. ad
 Cic. N. DD. 2, 47., probante Zeum. p. 3. f. ἐκίτ' εἶχεν, τί αὖ
 δίδωσι conī. Lenner. ad Coluth. p. 107. εἶχε. Flaid. 10. ἀπα-
 σίων Barn.

A N N O T A T I O N E S

O D E II

1. Penultima vocis κέρατα producit etiam ab Orpheo apud
 Proclum [fragm. 6, 24.], hoc versu, Ταύρια δ' ἀμφοτέρωθεν δύο χρύσεια
 κέρατα. Nihil habet, quod hic dicat Barnesius, et tamen quatit cym-
 balum.

balum. Baxter, inquit ille, in sua Anacreontis editione testatur, penultimam vocis κέρατα ab Orpheo apud Proclum produci. Notandum vero, quod recte producat, quandoquidem per contractum ex κέρατα fiat. Fugit illum vera ratio; communes scilicet vocales α, ι, υ, vetustis fuisse in plerisque vocabulis communi tempore. Neque enim absurde Homerus [Il. ε, 31.] posuit Ἄρες, Ἄρες, sicuti neque Theocritus [Idyl. 6, 19.] τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. Quis unquam legit κέραας, κέραατος, vel altero numero κέραατα; B. At v. Arnaldus lectt. Græc. p. 216. Caeterum certum est, α in secunda syllaba vocabuli κέρατα per se longum esse, id quod appareret, cum ex Eurip. Bacch. 909. et Oppian. Cynegg. 2, 95. 489.: tum ex iis locis, quibus κέραατα legitur. nam in iis mediū α breue est. v. Oppian. Cynegg. 2, 494. Sic vero apparet, Bruncquium sine causa iussisse scribi κερᾶτα. Illustrauit hoc odarium, quod Franc. Robortellio, et Pauo, alium quemuis, quam Anacreonta, auctorem habere videbatur, peculiari libello Henr. Adolph. Grimius, edito Duisburgi A. C. 1778. 4., post Barnesium praeleſt. Homerr. 10. p. 69.: et partem eius alteram contulit cum locis Galeni de partt. corp. hum. 1. p. 367. To. 1. Bas., et Lactantii de opif. dei c. 2, 3. ff., Iac. Nicol. Loënsis miscell. epiphyll. 9, 14. p. 663. f. thes. Græc. supplem. To. 5., atque post eum Flaiderus p. 214. f.: sed recte poterant locis illis adiungere etiam hos, Lactant. institut. 3, 23. 9., Minuc. Felicis Octau. 17., Cic. N. DD. 2, 50., et Xen. Cyrop. 2, 3. 5.

2. Apollonius Lex. Hom. p. 560. Μώνυχας· μονώνυχας· ἐπεὶ ἡ ὀπλὴ τῶ ἵππου ὡς περ ὄνυξ ἐστίν· οἱ γὰρ βόες χηλαὶ ἔχουσιν. Suidas: Ὀπλή· ὁ κυκλοειδὴς πῆξ τῶν κτηνῶν, οἷον βοῶν, προβάτων, καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἔχόντων μικρὰς ὄνυχας ἐν τοῖς τῶν ποδῶν ὀπισθίοις· κυρίως δὲ ἐπὶ ἵππων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ τῶν χοίρων ὀπλὴν εἶρηκε [Acharn. 740.] καὶ Σιμωνίδης, Ὀπλὰς ἐκίνει δὴ ὀπισθίων ποδῶν [v. Vrsinus fragm. lyricc. p. 176.]. καὶ Ἡσίοδος ἐπὶ βοῶν ὀπλὰς [Erg. 489.], καὶ τὸ ἐναντίον ἐπὶ ἵππου, Νύσσοντες χηλῆσιν [Asp. 62.]. Sunt verba schol. Aristophanis ad Acharn. d. 1. Hesychius: Ὀπλαί· αἱ — ὄνυχες ἵππων, καὶ ἐτέρων κτηνῶν. Sic ὀπλὰ de tauro legitur ap. Theocrit. Idyl. 4, 36., et ὀπλαὶ de bubus h. in Merc. 77., sed χηλαὶ de equis ap. Eurip. Phoen. 42.

3. Hesychius: Ποδωκείη· τῇ τῶν ποδῶν ταχυτήτι. Videtur glossa sumpta esse ex Hom. Il. β', 792., ita, vt grammaticus pro ποδωκείῃσι perperam, et repugnante metro, legerit ποδωκείη.

4. Χάσμ' ὀδόντων est hiatus Sil. Ital. 3, 34. Lucan. 1, 209. Lucret. 5, 24.: quoniam munitus est dentibus. vnde leo Nemeaeus dicitur χανῶν ὑποδείξαι ὀδόντας ap. Theocr. Idyl. 25, 234. Ab Apollod. biblioth. 2, 4. 10. vocatur simpliciter τὸ χάσμα· sed ab Alcaeo Anthol. 1, 33. 29. 4. χάσμα Φάρυγος, vt lupi hiatus ap. Long. Pastorall. 1, 9. p. 58. τῶ σώματος τὸ χάσμα. v. Rochartius hieroz. 1, 3. 2. p. 732. f. To. 1. et Salmasius ad Tertul. Pallium p. 298.

5. Τὸ νηκτὸν est facultas natandi. vnde etiam aquatilia dicuntur νηκτά. Hesychius: Νηκτά· τὰ ἐν ὕδασι διατρώμενα, τὰ ἐνὺδρα, παρὰ τὸ νήχεσθαι, ὃ ἐστὶ κολυμβᾶν, πλέειν. Suidas: Νηκτά· ἐνὺδρα, κολυμβητά. Phauorinus: Νηκτά· κολυμβητά, ἐνὺδρα. v. Sap. 19, 19. Sed hac natandi facultate pisces se ita tumentur, vt capi temere ne possint.

6. Πίτασθαι [vid. ad odor. 9, 2.] est *facultas volandi*. nam infinitiui simpliciter, omisso articulo, ita ponuntur, ut vim nominum habeant: ut 23, 4. 10. θανεῖν. add. Eurip. Phoen. 613.: ubi v. schol. Baroc. Eustath. ad Il. α', 259. p. 99. 34. Rom. "Ορα δὲ καὶ, ὅτι ἐν τῷ, περί δ' ἐστὶ μάχεσθαι, συγκροτεῖν ὁ ποιητὴς δοκεῖ τὰς λέγοντας, τὰ ἀπαρέμψατα ῥημάτων εἶναι ὀνόματα. Τὸ γὰρ μάχεσθαι δίχα ἄρδρα ληφθὲν ταυτόν ἐστι τῇ μάχῃ· λέγει γὰρ, ὅτι περίεσε βελῆ, καὶ μάχεσθαι, ἦγαν τῇ μάχῃ. Sic βιώναι Il. ν', 174. est *vita*, quum referatur ad ὄλεθρον, et θανεῖν. v. Bosius Animaduers. p. 79. f. et Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. 1151. p. 442. Hebraei enim infinitiuos verborum simpliciter ponunt ita, ut vim nominum habeant. vid. Numerr. 6, 6. Hof. 4, 2. Sed hos quin Graeci hoc quoque in genere, tanquam duces, sequuti sint, quis dubitet?

7. Vox φρόνημα de *animis*, seu *virtute bellica*, prorsus accipienda videtur, secus, ac putauit Henr. Stephanus, qui *prudentiam* vertit. [Haec enim φρόνησις dicitur, non φρόνημα. v. Cic. Off. 1, 43.]. Hic recte Baxter, inquit Barnesius perquam humaniter, cum nullum suppetere effugium, vel ansa rixandi. B. Scilicet φρόνημα accipi, ut opinor, debet de *animo* [τόλμη, Mush: v. Xen. Cyrop. 2, 1. 5. 7. 5, 2. 15. coll. 2, 1. 6. et Aeschyl. Choëph. 494. et ibi Abreschius p. 448. To. 1.] coniuncto cum *facultate*, et *solertia*, tractandi arma, et iis utendi comode, ad se defendendum. Nam, et verba ἀντ' ἀσπίδων, atque ἀντ' ἐγχείων, mentem lectoris eo ducunt, et ipsius odarii argumentum. Enumerat enim poeta bona, et dotes, quibus animantes instructae extrinsecus suum quaeque corpus tueatur, et defendat ab impetibus externis.

8. Sensus est, *natura non habuit, quod mulierculis daret, munimentum simile*, quo a se, a corporibus suis, defenderent impetus externos. Strothius in Chrestom. p. 240. arbitrabatur, intellegi debere verba διδόναι τι· immo ego puto, omissa esse verba τοιαῦτό τι, quum ἔχειν τινί τι per se significare possit *habere aliquid, quod alicui des*. Qui vero cum Hesquinio notam interrogationis poni post verbum ἔχειν iubent, ut Metarius, aliique, ii putant deesse ante verba τί ἂν δίδωσι; quae, ut verba γυν. ἔκ' ἐτ' εἶχεν; interrogationem amici poetae contineant, responsionem, quam poeta nutu expresserit. Haec tamen ratio haud scio, an ab ingenio talis odarii abhorreat. Certe non necesse est, ut legatur ἔκ' ἐπεῖχεν; cum Dauisio ad Cic. N. DD. 2, 47., qui ipse quidem locum ita interpretatus est, *Nullamne curam gessit mulierum? Quid igitur iis impertit? Formam*: sed Zeunius, approbator sententiae Dauisii, ista tum per occupationem dicta esse putabat p. 3. f., explicandaque sic, *Quid? annon potius φρόνημα, h. e. dolum, fraudem, calliditatem, tribuit mulieribus, quarum astutiam homines tantopere celebrant? Scire igitur aueo, quid illius loco dederit?* At vterque ille verbi ἐπέχειν vsus nouus esse, atque insolens, videtur, omninoque vereor, ne talis orationis conformatio aliena sit a natiuo, neque quaesito, lepore horum odariorum. Quae quidem ipsa reprehensio cadit in coniecturam Lennepii, qui animaduers. ad Coluth. p. 107. f. poetam scripsisse putabat, ἐκ' ἐτ' εἶχεν, Τί ἂν δίδωσι, ut κάλλος, ἀντ' ἀσπ. essent verba Naturae, atque adeo κάλλος penderet a verbo δώσω, vel δίδωμι, et εἶχεν valeret idem, quod ἦδει. At haec emendatio scilicet etiam leges linguae violat, quae scribi vetant τί ἂν δίδωσι, immo dici iubent τί δίδωῃ, vel potius δίδωῃ, quum imperf. praecedat. Conf. Hindenburgii animaduers. ad Musae. p. 17.

10. Barnesius edidit de suo, affectato Ionismo, ἀπασίων, cum sciret, veteribus misceri dialectos. B. Ἔγχος *hasta*, et ἀσπίς *clypeus*, coniunguntur etiam a Theocrito Idyl. 22, 4. Hesychius: Ἔγχος ἔγχειδιον, δόρυ.

12. Quippe vim habet expugnandi maiorem. B. Sensus est, *pulchritudo a mulierculis defendit adeo [καὶ] ferrum hostile, et ignem: pulchritudo mulierculas tutas praestat etiam a telis hostium saevissimis, maximeque exitiabilibus.* Ostendit enim poëta, pulchritudinem esse munimentum muliercularum proprium ad propulsandos impetus externos, idque maximum, et certissimum: neque dubitandum videtur, quin respexerit ad tela ignita, et feruefacta, βέλη πυρφόρα ἢ πεπυρωμένα de quibus vid. index Palaeophat. v. πυρπολεῖν. Sed hostium etiam immanissimorum animi amore feminarum formosularum ita incenduntur, atque adeo inflammantur, ut saluti earum, vitaeque, parcant. Conf. Barthius ad Claudian. p. 779. et Villoison. ad Longi Pastorr. p. 93. Caeterum versus huius quoque odarii sunt iambei dimetri catalectici.

Γ Ε Ι Σ Ε Ρ Ω Τ Α

Μισονυκτίοις ποθ' ὥραις,
 Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
 Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτη·
 Μερόπων δὲ Φῦλα πάντα
 5 Κέαται, κόπῳ δαμέντα·
 Τότ' Ἔρως ἐπιστάθεις μευ
 Θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.
 Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
 Κατὰ μεῦ σχίσεις ὀνείρας;
 10 Ὁ δ' Ἔρως, ἀνοίγε, Φησὶ
 Βρέφος ἐμὶ, μὴ φόβησαι·
 Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
 Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 Ἐλέησα ταῦτ' ἀκῆσας,
 15 Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχον ἄψας
 Ἀνέωξα καὶ βρέφος μὲν
 Ἔσορῶ, φέροντα τόξον,
 Πτέρυγας τε, καὶ Φαρέτην,
 Παρὰ δ' ἰσίνην καθίξας
 20 Παλάμαισι χεῖρας αὐτᾶ
 Ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
 Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
 Φέρε, Φησὶ, πειράσωμεν
 25 Τόδε τόξον, ἐς τί μοι νῦν
 Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 Τανύει δὲ, καὶ με τύπτει·
 Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶσρος·
 Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων·
 30 Ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι·
 Κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἐστὶ·
 Σὺ δὲ καρδίην ποιήσεις,

VARIETAS LECTIIONIS

- * ἄλλο m. cod. Vat. p. 684.: in quo cod. hoc odarium est odor. primum, et tricesimum. 1. πότ' cod. Vat. ποτ' ἐν ὥραις Vrsin. Virg. illustr. p. 341., repugnante metro. 2. σπεφίτην ὅτ' ἄρκτοι cod. Vatic., auctore Barnesio: cui non debebat fidem habere Bruncqu. Argent. 1. p. 98. Nam Doruillius iam ad Charit. p. 101. inde recte laudavit ἄρκτος, pro quo ait praestare legi ἄρκτω, si quid mutandum sit: sed praesens σπεφίται retinendum censet, quod sequatur idem tempus κίταται. Scilicet articulus τὴν v. 3. reperisse videtur scripturam σπεφίτην, ad quem oculi librarii, scriptis syllabis σπεφί, aberrarint. 3. Βούτω Barn. Lam. Eadem varietas est odor. 17, 11. in libris antiquis. 5. κόπω cod. Vatic. 6. ἐπισαθεῖς μεῦ cod. Vat. Pro μεν hic, et v. 9., Πακ. rescribi iubebat μκ. 7. θυρώων cod. Vatic., repugnante etiam metro, non tantum forma casus Dorica, quum syllaba ρα longa sit. 9. κατὰ μεῦ σχίζεις cod. Vatic., repugnante metro. σχίσας coni Barn., probante Zeunio p. 4. ἀράσσει κατὰ μεν σχίσας ὀνέλκας; Trap. e coni. Barn. ὀνέλκας. Steph., alique omnes. 10. φησὶν cod. Vat. 11. φοβή-
ται cod. Vat. male. 17. φέρον δὲ coni. Steph., probante Zeunio p. 5., quod praecedat μὲν, non item Valperga p. 83. 19. ἰσὶν καδί-
τας cod. Vat. ἰσὶν Bruncq. ἰσὶν καδίστας Barn. ἰσὶν καδίστας Steph. Mor. Lubin. Met. 1. 2. Parm. Lam. ἰσὶν καδίστας Steph. 2. Cbrestom. Steph. Comel. ἰσὶν καδίστας Fab. Macrop. 20. καλάμυις ^{τὴν} _{καλ} cod. Vatic. 24. πειράσωμ ^ν _α cod. Vatic. 25. ἔσι μοι cod. Vat. ἔσι μοι Steph. 1. 2. Cbrestom. Steph. Mor. Comel. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm.: quod probavit Addisonius, ita, ut post νευρὴ poneretur nota interrogationis. ἔι τι Flaid. Barn. Lam. Holst. Val. Deg. 2., e coni. Steph., prob. Pauo. Valperga ἔς τί, et ἔι τι, aequae rectum esse putabat: sed ἔς τί praeferunt, praeter alios, Iob. Gerb. Meierus in ep. ad Iob. Alb. Fabricium, in huius Vita p. 298. et Furmont. Commentarr. Acad. inscriptt. Par. p. 106. To. 3. et Villoison. ad Apollon. Lex. Hom. p. 243. Faber ait, se malle legere, ἔι τῷδε τόξα μοι νῦν, si quidem ita legere, per metri leges, liceat. 30. συ.... χάρηθι cod. Vat. 31. μὲν ἐμοὶ cod. Vat. 32. κυρδίαν cod. Vatic. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2.

ANNOTATIONES

ODE III

1. Si hoc odarium ab Anacreonte profectum est: ὥραις accipi debet pro ὥρα· ut apud Himerium orat. 1, 19. p. 360. Vernsd. ἡριναῖς ὥραις, et orat. 5, 8. p. 484. ἐν ἡριναῖς ὥραις, dictum est pro ἡρινῇ ὥρα· quum scriptores horum temporum nomine ὥρα non reperiantur vñ esse de parte noctis, et diei, duodecima: vid. Prolog. de vitis Lexx. N. T. 4.

2. p. 102. f.: frustra dissentiente Menagio ad Laërt. 2, 1. p. 71. Meib.: ita, vt μεσονυκτίοις ὥραις idem sit, quod ἐν μέσῳ νυκτῶν ap. Xen. Cyrop. 5, 3. 19.: περί μέσας νύκτας ibid. 4, 5. 7.: μέσης νυκτός Matth. 25, 6.: κατὰ μέσον τῆς νυκτός Aët. 27, 27.: κατὰ τὸ μεσονύκτιον ap. Theocrit. Idyl. 13, 69. Nam μεσονύκτιος est vocabulum ποιητικόν, non πολιτικόν, auctore Phrynicho Eclogg. p. 16. Pau., cuius verbis Phauorinus Lexicon suum auxit; neque dissentiente Thoma Magistro h. v. p. 609. Caeterum contulit cum hoc loco locum Virgilii Aen. 4, 522. f. *Nox erat, et placidum carpebant fessa soporem Corpora per terras*, Vrsinus Virg. illustr. p. 341.

2. Theocritus Idyl. 24, 11. Ἄμμος δὲ σρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύοσιν Ἄρκτος. Verbum σρέφεται legitur de eodem fidere ap. Hom. Il. σ', 488. et Odyss. ε', 274.: vt *verti ab axe suo* ap. Ovid. Trist. 1, 3. 48.: et *vertere axes* ap. Lucan. 2, 237. Conf. Ciofanius ad Ovid. Metamm. 10, 446. Nam Ἄρκτος, *ursa maior*, quae etiam a Latinis *ursa* simpliciter vocatur: v. Sueton. Octau. 80.: vertit se, media nocte, ad occasum. Aliis vocabulis appellatur Ἀμαζα vid. odor. 17, 8. Hom. Il. σ', 487. et Odyss. ε', 273.: qui posterior locus laudatur a Paulan. 8, 3. extr.: et Ἑλίκη vid. Aratus Phaenomm. 91. et Cic. N. DD. 2, 41. Eratosthenes Κατασερ. c. 1. hoc sidus constare ait stellis quatuor, et viginti: Hyginus poet. astronom. 3, 1. p. 419. Muncqu. stellis viginti, et una: sed alii tribuunt eidem stellis septem, quippe quae sint omnium clarissimae: vid. Cic. N. DD. 1, 41.: ita, vt Latini veteres illud dixerint *septentriones*. vid. Gellius 2, 21. Et quia *ursa minor*, a Graecis *Cynosura* dicta [Cic. N. DD. 2, 41.], quam Thales Milesius fertur omnium primus obseruasse: vid. schol. ad Il. σ', 487.: ipsa quoque septem continetur stellis: vid. Eratosth. Κατασερ. c. 2.: propterea utrumque sidus a Clem. Alex. Strom. 6, p. 685. B Colon. vocatur ἐπτάσεροι ἄρκτοι. Βωώτης est sidus pone *ursam maiorem*: v. Plinius H. N. 2, 41. et Varro L. L. 6, 4.: quod alio vocabulo appellatur Ἀρκτοφύλαξ, etiam Ἀρκτῆρος. vid. Euseb. P. E. 11, 7. p. 522. Colon., schol. ad Hom. Odyss. ε', 272., et Harpocratio v. Ἀρκτῆρος, coll. schol. Apollon. Rhod. ad 2, 1100. Aratus Phaenomm. 91. 1. Ἐξόπιθεν δ' Ἑλίκης φέρεται ἐλάοντι βοικῶς Ἀρκτοφύλαξ, τὸν δ' ἄνδρες ἐπικλείεισι Βωώτην. vid. ad odor. 17, 11.

3. Barnesius Ionicae linguae studiosus de suo reposuit Βωώτῳ, parum memor, Atticos casus etiam Homero esse familiares, atque ipsum Anacreontem conuixisse Hipparcho Athenis. B.

4. De mira vultuum diuersitate homines dici videntur Graecis μέροπες. Erat et auis nomine μέραψ, ex melissophagorum genere, *parrā* Latinis appellata, et nobis *beckwald*, quae a dispersita voce, vel repetito sono, nomen habet. B. Homines dicuntur μέροπες, quia vtuntur voce articulata. v. Xen. Memor. 1, 4. 12. Hesychius: Μέροπες ἄνθρωποι διὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα, ἢ γὰρ τὴν φωνήν. add. schol. min. et Eustathius ad Il. α', 250. p. 97. Rom., Hesychius v. λαοί, et Franc. Floridus Sabinus syllog. 5. lectt. subsec. c. 3. To. 1. thes. Gruter, p. 1181. ff. Aliae eius rei causae, sed minus probabiles, afferuntur ab Epiphanio de mens. et ponderr. p. 542. Heruag. et Ioh. Malela chronogr. p. 66. et Anon. excc. chronologg. p. 13. Oxon. Sed μερόπων φύλα dictum est pro μέροπες vt φύλ' ἀνθρώπων ap. Hesiod. Ἔργ. 90.: ἀθανάτων φύλα ib. 199., h. e. dii: φύλα γυναικῶν Theogon. 591., h. e. mulieres: qui idem poeta homines vocat μέροπας ἀνθρώπους Ἔργ. 109. 143. 180., vt Homerus μέροπας βροτὰς Il. β, 285.

5. He-

5. Hesychius: Κέαται πάντας. Sic legi debet, non κῆται, ut Aldus edidit. v. Etymol. M. v. έαται p. 308. Sylb. Glossa sumpta est ex Il. λ', 658. 825. π', 24. τ', 203. Κέαται κόπῳ ὀκνέμεντα est *quietem capunt fessi*: *aegri mortales* vocantur a Virgil. Aen. 2, 298. Vnde nox a Colutho v. 309. eleganter vocatur πόνον ἄμπαυμα et a Socrate ap. Xen. Memor. 4, 3. 3. κάλλισον ἀναπαυτήριον.

6. Cum scilicet nihil tale cogitarem. B. Vt ἐπισῆς Aët. 23, 27. et ἐπέση Luc. 2, 9. et ἐπέσησαν Luc. 10, 1. Nam ἐπισαθεῖς idem est, quod ἐπισῆς ut σαθεῖς ap. Sophocl. Aiac. 1790. et Luc. 18, 40. idem est, quod σῆς Matth. 20, 32. Marc. 10, 49.: itemque ἐσάθη Apoc. 8, 3., et περισάθη ap. Hom. Odys. λ', 242., idem, quod ἔση, et περιέση. Caeterum in Cupidinem fugitium extat Moschi epigramma, quod ab aliis Luciano tribuitur, Anthol. 1, 27. 9.: quo continentur multa, quae illustrent ea, quae hoc in odario dicuntur de illo deo. add. Phurnutus N. DD. c. 25.

7. Θυρέων κόπτειν ὀκνέας idem est, quod v. 8. Θύρας ἀράσσειν, *fores pultare*: qua formula usus est Theocrit. Idyl. 2, 6. Nam ἀράσσειν valet, Hesychio v. ἀράττειν, et scholiasta Theocriti ad Idyl. 2. 6., auctoribus, idem, quod κρέειν. Gloss. vert. Ἀράσσω Pulso. Plato Protag. p. 320. A To. 1. Steph. τὴν θύραν τῇ βοκτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἔκραε sed p. 314. D ἐκράσαμεν τὴν θύραν — ἐμφοῖν ταῖν χειρῶν τὴν θύραν — ἐπήραξε, καὶ ἡμεῖς πάλιν ἐκράσαμεν. Aristoph. Eccles. 568. f. Οὗτος τί κόπτεις; — καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες. Sed utrumque verbum, et κρέειν, et κόπτειν, dicitur de iis, qui introire aedes cupiunt, ita, ut fores pultent. vid. schol. Doruil. et Leid. Aristoph. ad Plut. 1098. Sed quomodo hi pultare potuerint ὀκνέας θυρέων, h. e. *obicem*, *vestem*, quo claudi *fores*, et coërceri *intus*, solebant: Hesychius: Ὀκνέες — εἰ μοχλοῖ, ἀπὸ τῆ συνέχειν schol. Hom. ad Il. μ', 455. addit τὰς θύρας quomodo adeo ὀκνέας θυρέων dici pro θύρας possit, ego quidem non video. Scilicet hic quoque locus declarare videtur, auctorem odarii esse poetam alium quemvis, qui inepte imitatus sit locum Homer. Odys. φ', 47.: quem tamen scienter imitando expressit Theocritus Idyl. 24, 49. Nam facile apparet, auctorem odarii nomen ὀκνέες ita accepisse, ut significaret *clausura* [Catul. 59, 76. Virgil. Aen. 7, 185.]. Conf. Gesnerus ind. Orph. h. v. Sed Salinasius exercitatt. Solinn. p. 656. D ὀκνέας accepit h. l. de ἐόπτρῳ *ianuae, quo foris percutitur*. At quum haec quoque vocabuli notio noua sit, et inusitata: nec sic poeta tam ab inertiae culpa defendi posse, quis non videt?

9. Barnesius σχίσας reposuit pro eo, quod in omnibus libris est *ἐχίσαις*, cum repetita ἐρώτησις videatur efficacior. B. Certe leges linguae, et natura rei, futurum postulare videntur, quum indicetur continuatio actionis: ut ap. Aristoph. Plut. 1161. coll. v. 1155. Nam Cupido videri poterat, non tam praesens poetae somnium rupisse, quam somnia futura abrupturus esse hac importunitate sua. Poetam enim facile apparet veritum esse, ut excussus somno eum recuperaret, et ne adeo carere cogeretur suauitate somniorum, quae menti ipsius obicerent species puerorum suorum, puellarumque, gratas, et iucundas: id quod eum eo grauius tulisse in promptu est, quo magis sciret, somnia, quae extremis noctibus viderentur, esse, non modo certiora: v. Tertul. de anima c. 48. p. 313. To. 4. Seml.: sed etiam clariora, et euidentiora. v. Plato Criton. 2. Etiam repetitio interrogationis animo hominis expostulantis, atque increpantis, accommodatior est: neque parum miror,

coniecturam Barnesii Zeunio elegantiores visam esse lectione librorum communi, quae minus probari posset propterea, quod copulam aliquam, ut καί, τέ, δέ, ἀλλά, addi necesse esset. At quis nescit, linguam hominis commoti sese eiusmodi vinculis impediri non sinere? Caeterum κατασχίζειν ὄνειρας dictum est, ut *abrumperé somnos* ap. Sil. Ital. 15, 48.: ubi v. Dracquenb.: et *rumpere somnum* ap. Sen. de breu. vit. c. 14. et ap. Macrobi. Saturnn. 2, 4. Neque enim rara sunt apud poëtas omnes, etiam Articos in versibus senariis, diremptionis praepositio- num, et verborum, exempla. vid. v. 15. odor. 43, 9. et Valquen. ad Eurip. Hippol. 934. Cur autem poëta scripserit ὄνειρας, neque ἐνύπνια, cognosci potest e verbis Artemidori 1, 1. p. 6. Ald. his, ταύτη γάρ ὄνειρος ἐνυπνία διαφέρει, ἢ συμβέβηκε τῷ μὲν εἶναι σημαντικῷ μελλόντων, τῷ δὲ τῶν ὄντων.

10. Aristoph. Nubb. 183. et Acharn. 1188. ἀνοίγει τὴν θύραν Matth. 25, 11. ἀνοίξον ἡμῖν Aristoph. Pac. 178. ἀκ ἀνοίξετε; et Ec- cless. 964. ἀνοίξον, sed v. 955. τὴν θύραν ἀνοίξον.

11. Βρέφος est *puer*: v. Ouid. Remedd. amor. 11. et ex Pont. 3, 3. 65. Aristoph. Plut. 1092. θάξῃς, μὴ φοβῆ. Sed aor. continuatio- nem timoris declarat.

12. Gloss. vet. Βρέχομαξ Μαδρό: et ἀσέληνος νύξ dicitur a Plinio 6. ep. 20, 14. *nox illunis*: cui tenebras *illunae caliginis* tribuit Apulcius metamm. 9. p. 232. Elmenh. Sed κατὰ νύκτα dictum est, ut κατὰ φῶς ap. Xen. Cyrop. 3, 3. 13. coll. 4, 2. 5. Denique praeter. pass. πεπλά- ρημαξ habet vim praeter. medii, *erro*: de quo verbo v. Dresigius VV. MM. 1, 110.

15. Hesychius: Ἐνθύ· παραχρῆμα· ut odat. 14, 5. Verbuni ἀνάπτειν, quod legitur Aescr. 28, 2. Iac. 3, 5., idem valet, quod sim- plex verbum ἀπτειν atque adeo formula ἀνάπτειν λύχνον idem declarat, quod formula ἀπτειν λύχνον *accendere lucernam* ap. Aristoph. Nubb. 18. Rann. 1376. et Theocrit. Idyl. 14, 21., ap. Laert. 4, 66. et Luc. 8, 16. coll. Matth. 5, 15. Λύχνος enim est *lucerna, lampas*. vid. Villosion. ad Apollonii. Lex. Homer. p. 532.

17. Vox φέροντα congrua sensu est, eaque figura grammaticis di- citur σολαιοφανές. Neque opus est, ut reponatur φέρον δέ, quod a Stephano factum vider. B. Nam μὲν saepe numero ponitur absolute: sed h. l. dubitari non potest, id quod Faber iam, alique, animaduerte- runt, quin particula δέ v. 19. ad particulam μὲν referri debeat, praeser- tim quum haec, non tam ad nomen βρέφος, quam potius ad verbum εἶσορῶ, non discrepans a verbo βλέπω. Suidas: Εἰσορόων· βλέπων· cuius usu Theocritus maxime delectatus est: pertinere videatur: et βρέφος φέροντα dictum est, ut ap. Aristoph. Plut. 292. τέκνα ἐπαναβοῶν- τες. v. Philemon ap. Villosion. ad Apollon. Lex. Hom. p. 875. s. Gregorius de dialectis p. 29. Dracquenb. ad Sil. Ital. 10, 307. Unde etiam v. 23. est ὁ δέ, et v. 29. καχάζων. Cupidini autem eadem arma etiam ab aliis scriptoribus tribuuntur. Theocrit. Idyl. 23, 4. s. Κἄκ ἡδεὶ τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς, ἡλίκῃ τόξα χερσὶ κρατῇ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδίᾳ βάλλει. Longus Pastor. 1, 3. p. 36. Bodeni· παιδίῳ μάλισ- τα βαρῶ, καὶ καλῶ, πτερά ἐκ τῶν ὤμων φέροντι· βέλη σμικρὰ ἅμα τοξα- ρίῳ φέροντι. add. Eubulus, vel Araros, ap. Athen. 13, 2. p. 562. C, et Achil. Tat. 2. p. 73. Salin. Hinc Ἔρως vocatur τοξευτὴρ a Colutho v. 29., eique tribuitur φάρερα, ita, ut v. 256. Helena dicatur tandem animaduertisse, Paridem non esse Cupidinem, quod βλέων ἀκ ἔχε φα- ρέτην,

ρέτρην, quae *πικρὴ πυρφόρος ἰοδόκη* dicitur Anthol. 4, 12. 45. Ab Ouidio idem deus dicitur *deus praepes* herr. ep. 8, 38., et *puer volucer* ex Pont. 3, 3. 65.: vt Anthol. 7, 16. *πτερόεις, νῶτα φαρετροφόρος*. Hesychius: *Φαρέτρα βελοθήκη*. Ouid. Metamm. 1, 468. *sagittifera pharetra*, vt *ἰοδόκος Φαρέτρη* Anthol. 4, 12. 59. *Πτέρυγας Φορᾶν* dixit etiam Aristophanes Auu. 573., vt Theocritus p. 294. Reisque. *πτέρυγας ἐπωμαδίας Φορᾶν*, et Anacreon ipse odor. 44, 2. *πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων*, quum ap. Herodotum 1, 209. legatur *ἔχοντα ἐπὶ τῶν ὤμων πτέρυγας*, vt ap. Callistrat. statuar. p. 893. Olear. ὁ Ἔρως *πτέρυγας ἔχων, καὶ τόξα*. Caeterum quis primus Cupidinem alatum finxerit, veteres ipsi ignorasse videntur: vid. Valquenar. ad Eurip. Hippol. 1268.: et quum poëtae nec naturae legibus adstricti teneantur: sane non est mirandum, auctorem odarii arcum disiunxisse a pharetra. vid. Saluinius ad Eustathium in Il. p. 1078. not. 5. To. 3.

19. Barnesius in gratiam Ionum de suo fecit *ἰσίην*, et *καθίσσας*, etsi Vaticanus codex veram repraesentet lectionem *καθίζας*. Subit mirari, non displicuisse ei, et *ψαλίζω*, et *ἐκθεοίζω*, in oda [12.] in hirundinem, imo et verbum *τανύει* paulo inferius [v. 27.], quod de medio Dorismo est. B. Gloss. vett. *Ἐσία Focus*. Hesychius: *Ἰσία ἰσχάρα*. Et verbum *καθίζειν* actiue, quae est propria eius vis, legitur iam ap. Homer. Il. 1, 484., aliisque in locis.

20. Hom. Il. 1, 558. *Ἀνδρῶν παλάμῃσι κατέκτανθεν* schol. ἀντὶ τῆ ἐν ταῖς χερσὶ. Gloss. vett. *Παλάμη Palma*.

21. *Χαίτη* proprie est *iuba*, *seta* Gloss. vett. Hesychius: *Χαίτη ἢ ἐπὶ τῇ τραχήλει θρίξ*. vid. Aelian. V. H. 12, 46. Vnde equus dicitur *χαιτήεις ἵππος* ap. Apollon. Rhod. 2, 1241. Sed transiit, vt ad *iubam leonis*: v. Aelian. N. AA. 5, 26.: et ad *setas apris*: vid. Anthol. 4, 7. 30.: ita etiam ad *capillos*, *κόμας* v. odor. 28, 11. coll. v. 6. Hom. Il. 8, 175. Eurip. Alcest. 470.: add. Pollux 2, 23. et Philemon Lex. ap. Villosion. ad Apollonii Lex. Homer. p. 846. f.: atque adeo ad *folia arborum*. vid. odor. 22, 3. Vnde *εὐχαιτῆς κισσὸς* legitur Anthol. 4, 30. 4. vid. Keuchenius ad Ser. Sammonicum de medic. p. 108.

22. Ouid. herr. ep. 18, 104. *Es madidam fittas aequoris imbre comam*: et A. A. 3, 224. *madidas exprimit imbre comas*. Nam *ὕγρην* referri proprie ad *χαίτης* debebat, non ad *ὕδωρ* etsi non nescio, etiam mare, et fluctus, a poëtis dici ἄλλα *ὕγρην, ὕγρὸν πέλαγος*, et *ὕγρὸν κύμα*. vid. Pindar. Olympionn. 7, 127 Pythionn. 4, 70. Anacreon epigr. 3, 3. Anthol. 1, 55. 13. 3, 22. 66. Caeterum *ἐκπιέζειν ἄλλα* sic legitur Anthol. 4, 12. 28.: et *ἐκθλίβειν ἄφρον ἀπὸ πλοκάμων* Anthol. 4, 12. 26.: sed *ἐκθλίβειν κόμαν* est Anthol. 4, 12. 30.

23. Verbum *μεθῆκε* absolute accipiendum, quo sit *κρύος* in nominatiuo. Quod ait Professor Graecus, τὸ κρύος fore in nominatiuo, etsi actiuum sit, cauillam sapit. B. Nimirum *μεθῆκε* ita positum est, vt vim aoristi medii habeat. Sic Latini *remittere* saepe dicunt pro *se remittere*. Tibul. 3, 5. 4. *Quum se purpureo vere remittit hiems*. Hesychius: *Κρύος ῥίγος, ψύχος*. Gloss. vett. *Κρύος Frigus, gelu*. Opponitur ei *θάλπος* ap. Aeschin. Socr. 3, 11., et *καῦμα* ap. Antonin. Liber. c. 23. extr.

24. *Πειράσωμεν* est *tendamus*, *lunemus*, *sinuemus*. Cui quidem lectioni ne praeferatur altera, *πειράσωμαι*, impedit, credo, praeter alia, vox cohortantis *φέρε*, vt odor. 53, 29. Neque tamen ignoro, etiam ap. Aristoph. Plut. 768. Chremylí vxorem ad Carionem seruum dicere, *Φέρε*

φέρει νυν, ἴδ' ἔσω κομίσω καταχύσματα. Et formula τόξ' αἰνέσθαι legitur ap. Hom. Odyf. φ', 159. Itaque lectio cod. Vatic. πειράστωμαι temere reiicienda non est: dummodo πειράσσωμεν, et πειράστωμαι, ducta putentur a praesentibus πειράζειν, et πειράζεσθαι. vid. ad odor. 45, 14.

25. Pro ἐς τί, quod in textu fuerat, nos, leui mutatione, reposuimus ἐς τί, cum Stephanus fecisset εἴτι. *Reflis Scaliger, Henr. Stephanus, et fabri filia, εἴτι*, inquit de cathedra Professor Barnesius, numeratis tantum suffragiis: neque nouit Homericum [Il. ε', 465.] esse, 'Ες τί ἐτι κτείνεσθαι ἰάσσετε λαὸν Ἀχαιοῖς; et si paulatim deflexo sensu. Theocritus [Idyl. 5, 37.] etiam posuit, ἴδ' αὖ χάρις ἐς τί ποθέρπει! eadem pene loquela. Quis ambigeret, laedi pluuiā neruum? Puer Cupido dicit, se velle scire, in quantum: quod magis morale est, et comicum. Nos etiam literarum ductum secuti sumus, quod caeteri non fecere. Huiusmodi locutio est et apud Iuuenalem [sat. 14, 318.], *In quantum sitis, atque fames, et frigora, poscunt*. B. Recte. Attractionem nobis quoque magis placebat Stephani coniecturā, maxime ob v. 31. Nam vox Cupidinis, κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἐστὶ arcus saluus, integer, est, eo pertinet, quod neruus sit illaesus.

26. Hesychius: Βλάβεται· βλάπτεται· quae glossa sumta est ex Odyf. γ', 34. Conf. Villosion. ad Apollon. Lex. Hom. p. 242. An vero hic positum sit suo loco hoc tempus, dubito. Pollux 1, 137. καὶ τὰ τόξα μέρη, κέρας, καὶ νεῦρα, καὶ οἰσός. vid. Theocrit. Idyl. 25, 212. f. 235. Ouid. Met. 1, 455. *Viderat adducto flectentem cornua neruo*.

27. Τανύσσαι τόξον dixit Hom. Odyf. φ', 254., et ἐκτανύειν τόξον ibid. 315, 326., vt Xen. Cyrop. 4, 1. 2. τόξα ἐντείνασθαι sed Herodotus 3, 35. habet διατείνειν τὸ τόξον, et 2, 173. τὰ τόξα ἐκτανύειν. Has formulas omnes Horatius 2. od. 10, 19. f. reddidit verbis *tendere arcum*. Hesychius: Τανύει· ἐκτείνει, ἔλκει, τείνει.

28. Gloss. vett. Οἰσρος, ὁ μύωψ, *Tabanus, asilio [Bremse]*. At v. index Palaephat. v. οἰσρεῖν. Iecur sedes putatur, domiciliumque, vt omnino cupiditatis: v. Timaeus Locr. p. 557. Gal. et Laërt. 3, 67.: ita maxime amoris, et libidinis. vid. Lactant. Institutt. 6, 15. 4. et de opif. dei c. 14, 5.: Meursius ad Theocrit. p. 54. f., et Stephanus disert. de critt. veti. Grr. et Latt. p. 93. f. Vnde Cupido dicitur telis suis, et sagittis, ferire iecur eius, qui amore capitur, vt Venus. v. Theocrit. Idyl. 11, 16. 13, 71. Eiusmodi iecur vocatur *ulcerosum* ab Horatio 1. od. 25, 15.: v. Albertius Peric. crit. p. 6.: qui totum hoc odarium comparari iubet cum Cant. 5, 2. ff.: et morbus amatorius ipse a Plauto Curcul. 2, 1. 24. dicitur *morbis hepaticus*. vid. Tuptius ad Longin. p. 303. Caeterum accusat. μέσον ἤπαρ pendet a praeposit. εἰς, vel κατὰ et scribendum esse ἤπαρ, non ἥπαρ, docet Athen. 3, 25. p. 107. C. Coniecturam autem eius, qui pro οἰσρος legendum esse censebat οἰσός, neque verbum τίπτει admittit: vid. odor. 40, 10.: pro quo tum verbum βάλλει potius poni debebat; neque ipsa rei natura. Quomodo enim Cupido conferri cum sagitta possit? et si non ignoro, poetam odor. 14, 15. iocantem dicere, Cupidinem se pro telo in cor ipsius immisisse.

29. Xen. Cyrop. 1, 3. 8. coniunxit sic verba ἐκγελάσαντα ἀναπηθεῖν. Nam καχάζειν, pro quo etiam καγχάζειν [Sophocl. Aiac. 199.],

et κακχάζειν, dicitur, est *effuse, immoderate, vehementer, videre*. Gloss. vett. Κακχάζει Cachinnat. Κακχάζω Cachinnor. Theocrit. Idyl. 5, 142. Κῆγ' ὡ γὰρ ἰδ' ὥς μέγα τέτο κακχάζῳ vbi schol. τὶ δὲ κακχάζῳ ἐκβολῇ τῆ γ' ἄρηται διὰ τὸ μέτρον. Phauorinus, nesciebam unde: Κακχάζων· ἀσέμνως γελῶν. Lex. biblioth. Coislin. p. 272. Κακχάζει [κακχάζει legit Suidas]· ἀθρόως γελᾷ. Hesychius: Κακχάζει· ἀτάκτως γελῶ, ἀσμένως [i. ἀσέμνως], ἀθρόως, ἀπαιδέυτως vbi v. Hemsterhufius. Conf. Clemens Alex. Paedag. 2. p. 167. B. Ἐκκακχάζειν sic legitur ap. Heliodor. 6. p. 265. Comel., et κατακακχάζειν Anthol. 7, 28. Vid. Albertius ad Hesych. p. 212. To. 2., et Salierius, atque Pierfonius, ad Moer. p. 214. f., et Valquenar, ad Eurip. Hippol. 1210.

30. Συγχαίρηθι est *gratulare mibi*. v. Ammonius in v. ἐπιχαίρειν. Gloss. vett. Συγχαίρω Congaudeo, gratulor. Sic legitur συγχαίρητέ μου Luc. 15, 6. 9., h. e. *congratulamini mibi*, vt vertit interpres vetus. Ζένος autem est *hospes* [Gell. 5, 14. extr.], ὁ ὑποδεχόμενος. v. index Palaephāt. h. v.

31. Κίρας est *arcus*: vt ap. Theocrit. Idyl. 25, 206. coll. v. 212.: et *cornu* ap. Ouid. herr. ep. 4, 39.: vbi v. Heinsius. Gloss. vett. Ἀβλαβὲς — *integrum*.

32. Παροιμιακὸν est, et de medio acceptum. B. Intell. κατὰ, vt 1. Regg. 15, 23. ἐπόνεσε τὰς πόδας αὐτῆς, *tibi doluit cor*. Conf. odor. 40, 14. f. Nam sagittae Cupidinis feruntur esse duplicis generis: aliae dicuntur sugare amorem, aliae amorem facere. v. Ouid. Metamm. 1, 468. ff. Atque haec quidem dicuntur βέλη, βέλειμνα, βαρεία. vid. odor. 45, 10. 12. 16. Caeterum metrum huius odarii non discrepat a metro superiorum odariorum, nisi quod primam sedem anapaestus habet, non iambus.

Δ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ *

Επὶ μυρσίναις τρείναις,
 Ἐπὶ λωτίταις τε ποίαις,
 Στορέσας θέλω προπίνειν
 Ὁ δ' Ἔρως, χιτῶνα δῆσας
 5 Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
 Μέθυ μοι διακονεῖτω.
 Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα
 Βίος τρέχει κυλισθεῖς.
 Ὀλίγη δὲ κλισόμεσθα
 10 Κόνις, ὅσων λυθέντων.
 Τί σέ δ᾽ εἴ λίθον μυρίζειν;
 Τί δὲ γῆ χεῖν μάταια;
 Ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἔτι ζῶ,
 Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
 15 Πύκασον, κάλει δ' ἐταίρην.
 Πρὶν, ἔρῳ σε, δ᾽ εἴ μ' ἀπελθεῖν
 Ὑπὸ νεγτέρων χορείας,
 Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

VARIETAS LECTIIONIS

- * ἄλλο ἐρωτικὸν τῷ αὐτῷ *cod. Vatic. p. 684.* in quo hoc odarium est odar. tricesimum in m. ἄλλο ἐρωτικὸν τῷ αὐτῷ ὠδάριον. Sed eis ἐρωτα δαλεύοντα *Borb.*, auctore *Zeunio p. 6.* At pro δαλεύοντα scribi debebat διακονῶντα. 1. μυρσίναις τρεινῶς *cod. Vatic.* 2. δὲ *Baxt. Deg. 1. 2.* non omnino male. v. ad odar. 1, 1. Sed τε *Steph.*, alique omnes. bene. τὲ ποίαις *cod. Vatic.*, inuito metro. 5. παπύρῳ *cod. Vat.* 6. διακονεῖτο *cod. Vat. male.* διακονεῖτω *Barn.* 7. τροχὸς γὰρ ἄρματος οἷα *cod. Vatic.* βίος τρέχει γὰρ οἷα Τροχὸς ἄρματος κυλισθεῖς *coni. Mendebach. amoeniss. litt. p. 46. sine causa.* 11. τί δὲ δ᾽ *Met. 2. male. vid. v. 14.* 12. κάλει *cod. Vat. mendose.* 14. κρᾶτα *cod. Vatic.* 16. πρὶν, Ἔρως, ἐκ᾽ ἐμ' *cod. Vatic. Steph., reliquique fere omnes, etiam*

Parm. bene. Sed ἔρῳ σε seruauerunt Bruncqu. Analekt. p. 31. et Deg. 1. etiam Triller. in notis ad Christ. patient. p. 453. πρὶν ἐκῆσθε δᾶ μ' ἄπ. Argent. 1. 2. Deg. 2. Brig. Born. πρὶν, ἔρως, ἐκῆσ' ἀπελθῆν Borb. e coni Val. p. 121. et Zeunii p. 7. male. πρὶν, ἔρῳ σε, δᾶν μ' ἄπ., vel πρὶν ἐραζε δᾶν μ' ἄπ., coni. Barn. πρὶν, ἔρῳ σ', ἐκῆ μ' ἄπ., vel πρὶν, ἔρῳ, μ' ἐκῆσ' ἄπ., coni. Metar. πρὶν, ἔρῳ σ', ἐκῆ μ' ἄπ., vel πρὶν ἐκῆ δέη μ' ἄπ., coni. Bruncqu. 17. ὑπὸ νετέρης, χορεύσας Σκ. coni. Seuinius Commentarr. acad. inscriptt. Paris. p. 131. To. 3.: v. Clotius miscell. critt. c. 1.: ab qua coniectura non differt coniectura V. D. ad calcem exempli Addisonii, ὑπὸ νετέρης, χορεύσας Σκ., quae tamen se nec ipsi Addisonio probauit.

ANNOTATIONES

ODE III

1. Hoc est, *Fronde super viridi*, vt apud Virgilium [ecl. 1, 81.] est: quod tempore aestiuo a veteribus factitatum est. B. Scilicet μυρσίνας sunt frondes myrtaceae. Moeris: Μυρρίνη, Ἀττικῶς μυρσίνη, Ἑλληνικῶς. Gloss. vett. Μυρσίνη Myrtus, myrta: l. myrta. Veteres enim myrto in primis Aegyptiaca admodum delectati sunt, propter suauem eius, et iucundum, odorem. Theophrastus hist. plant. 7. extr. p. 68. Bas. αἱ δὲ μυρρίνας [Aegyptiae] θαυμασαὶ τῇ εὐομίᾳ. add. Athen. 15, 6. p. 676. D. Constat autem, myrtum, non tantum Veneri fuisse sacram: v. Plin. N. H. 12, 1. Pausan. 6, 24. p. 514. f. Kuhn.: sed etiam Bacchi delicias. v. Aristoph. Rann. 326. — 333. Gloss. vett. Τέρην Tenellus, et: vt τέρινα φύλλα ap. Hom. Il. v, 180., h. e. ἑπαλά, χλωρά schol. Sed de forma feminini generis huius vocabuli v. Etymol. M. v. τέρινα. Λωτῖνας autem ποίαι dictum est pro λωτός v. Hom. Il. ξ, 347. f.: quam ipsam herbam, quae in paludibus Aegyptiis nascebatur, suauitas odoris naribus veterum ita commendasse legitur, vt coronas inde nexuerint, vt e myrto. v. Athen. 15, 6. p. 677. D, et fragm. Anacr. 18. Caeterum de myrto, et loto, earumque natura, et generibus variis, multiplicique vlu, accurate disputarunt Salmasius, et Bodaeus, hic in commentario in Theophrasti libros de historia plantarum, ille in exercitationibus Plinianis, loco non vno.

3. Στροφέας pallium in aestiuo est, more Attico. Et mecum conuenit Barnesio. B. Nimirum aestiuum vim mediū habet, intell. ἑμαυτόν. Latini sic dicunt, vel *fusus* [Virgil. Georgg. 2, 527. Ouid. Metamm. 3, 438.], vt odor. 52, 16. ἀπαλὸν δέμας χυθῆσαν vel *stratus membra* [Horat. 1. od. 1, 23.], etiam *prostratus* [Lucret. 2, 29.]: vel *reclinatus* [Horat. 2. od. 3, 7.]. Caeterum contulit hoc odarium cum loco carminis, quod Copa inscribitur, v. 31. — 38., Vrsinus Virgil. illustr. p. 55.

Προπίνειν, non solum *propinare* est, siue *praebibere*, verum etiam *uino se prouolere*, pro diuersa significatione praepositionis πρό. B. Προπίνειν, *propinare*, proprie dicitur is, qui *vinum*, quod in poculo est, *summis labris delibat*, idque alii *ebibendum tradit*, ita, vt eum *nominet*, cui poculum traditurus sit [Cic. Tusc. 1, 40.]: v. Eudocia Ion. p. 348. et

et Athen. 5, 4. p. 193. A: quod quidem signum erat honoris. v. Xen. Cyrop. 8, 3. 15. et Dan. Heinsius ad Sil. Ital. 11, 301. Hac vero ex re intellegitur, et cur Hesychius glossam προπίωμεν interpretatus sit verbis διὰ τὸ οἶνον τιμήσωμεν, et quo spectet interpretatio verbi προπίειν, quae ap. Athen. 11, 14. p. 498. D legitur, τὸ ἐτέρῳ πρὸ ἑαυτῶ δέναι πίνειν. Sed hoc loco est, ut odor. 9, 29. et 57, 3., idem, quod verbum simplex πίνειν. Nam odor. 39, 1. 4. 8. 12. 16. 20. 24. est, "Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον.

5. Ex papyro Aegyptiaca olim conficiebantur nauigiola, stragula, et seruatorum vestimenta. de qua re vide sis Plin. H. N. 13, 11. Huc spectat etiam, quod occurrit apud Iuvenalem sat. 4, 24. *Succinctus patria quondam, Crispine, papyro.* Erant autem eiusmodi seruatorum tunicae nodo quodam humeris alligatae, loco fibulae, tempore ministerii, ut vel ex isto loco patet. Barnesius modo nihil queritur. B. Vid. Spanhem. ad Callim. h. in Apol. 32. et Doruillius Van. crit. p. 243. Sensus est, *tunica in humeris colligata fibulis, nodis, papyraceis*, nam tunica Cupidinis ministratoris intellegitur fuisse utrinque aperta. Moeris: Πάπυρος, μακρῶς, Ἀττικῶς βραχέως, Ἑλληνικῶς. Caeterum de papyro, praeter Guilandinum, contra quem Ios, Scaliger disputavit, diligenter scripsere Bodaeus ad Theophrasti hist. plant. 4, 9. p. 428. ff.: Seb. Kirchmeierus Viteb. a. 1666, 4.: Caylus Commentarr. Acad. inscript. Paris. To. 26. p. 267. — 320.: qui nec hunc poetae locum praetermisere.

6. Barnesius Ionismi amore de suo reposuit διακονεῖτω· fatis audacter; cum sciret, in plurimis efferri vocalem α communi tempore. B. Verte, *Cupido — mihi pocula s. bibere ministret*: ut Ganymedes ap. Cic. Tusc. 1, 26. dicitur *Ioui bibere ministrare*. Μέθυ proprie est *merum*, ὁ ἀκρατος. v. Plutarch. sympot. 3, 2. p. 648. E To. 2. Διακονεῖν autem prorsus respondet verbo Lat. *ministrare*, ut διάκονοι sunt Lat. *ministri*, et *ministratores*. v. index Theophrast. h. v.

7. Οἶα est *ut, velut*: ut odor. 28, 24. et ap. Theocrit. Idyl. 23, 10. sed odor. 29, 18. sic legitur ὁποῖα. Hesychius: Οἶα ὥσπερ, καθάπερ et ab interprete Dionys. Perieg. explicatur ad v. 317. 328. particulis ὥσπερ, et καθά. Conf. Reitius ad Lucian. p. 59. To. 1. De re ipsa, quae attingitur hoc loco a poeta, v. Gataquerus ad Antonin. 2, 6., et Albertius ad Iac. 3, 6. Gloss. vett. Τροχὸς *Rota*. Hesychius: Τροχός — κύκλος. Silius Ital. 6, 121. *Per varios praeceps casus rota voluitur aevi*: quae verba expressa esse ex hoc poetae Graeci loco, Barthius animadvertit Aduers. 1, 13. p. 29. Sic Horatius 2. od. 5, 13. f. *curret enim ferox Aetas*. Nam κυλισθεῖς, ut τρέχει, pertinet ad nomen βλotos, non ad nomen τροχός.

9. H. e. *exiguus iacebimus*, h. e. *erimus*, cinis s. pulvis. Ouid. Metamm. 8, 496. *Vos cinis exiguus, gelidaeque iacebitis umbrae?* et ex Pont. 3, 2. 28. *Cum cinis, absumto corpore, factus ero.* Persius sat. 5, 152. — *cinis, et manes, et fabula, fies.* Nam Graeci poetae vsi sunt hoc in genere etiam nominibus σποδός vid. Clem. Alex. Strom. 2. p. 411. D Colon. et Theodoret. Θ. ΠΠ. EE. 12. p. 179. Sylb.: et σποδή vid. Anthol. 7, 204.: non solum nomine κόνις, ut Menand. fragm. 258. v. 638. p. 276. Cler.: pro quo Anthol. 3, 22. 7. est χθονὸς κόνις. Vnde Horatius 4. od. 7, 16. et Propertius 2, 10. 35. ita dixere *pulvis*. v. Heinsius ad Ouid. A. A. 3, 21. Κεῖσθαι autem est verbum proprium de mortuis, quod fere verbi substantiui partes, ut h. l., agat, ut Lat.

iacere. v. odor. 26, 9. f. Eurip. Phoen. 1293. Aeschines Socr. 3, 5. Conf. Eustathius ad Il. 6 p. 1002.: Elsnerus ad Luc. 23, 53.: et Abreschius dilucc. Thucydid. p. 236.

11. Tangit antiquum morem inungendi lapides sepulcrales, siue *στήλας*, pretiosis vnguentis [v. Anthol. 2, 47. 1. et 3. et 7.], atque etiam libationum diis manibus identidem factarum. B. Vid. Kirchmanus de funn. Romm. 4, 2. Scilicet ut *σε* pertinet ad amicum, quem compellat poeta, adeo, ut non necesse sit statuere cum Pauo, a v. 11. initium capere nouum odarium, quod inscribendum sit *eis* *Ἐρωτα δαλείοντα* contra quam viri rationem etiam Zeunius p. 6. disputauit: ita *δεῖ* est, vel omnino *opus, necesse, est, vel decet, conuenit*, ita, ut *σε* cohaereat cum *μυρίζειν*. Hesychius: *Δεῖ* *πρέπει*. Phauorinus, nesciebam unde: *Δεῖ* *ἀντὶ τῆς* *πρέπει*, *μετὰ ἀπαρεμφάτης*. Gloss. vett. *Δεῖ* *Conuenit*. v. Obseruatt. miscell. p. 245. Vol 3. *Λίθος* est *cippus, columella sepulcralis*, quae fere *στήλη* vocatur: v. Anthol. 1, 50. 1.: etiam *λιθίνη στήλη* v. Anthol. 2, 47. 3.: et *γῆ* est ipse *tumulus, τύμβος*. Iam quum inferiae, quae, ut aqua, lacte, melle, sanguine, ita etiam vino, constabant, dicantur *χοαί* vid. Aeschylus Pers. 611. 621. 628. 687.: facile apparet, cur poeta vsus sit verbo *χέειν* potissimum. Homerus Odyss. 2, 26. dixit *χοαὶς χέειν*, ut Sophocles Electr. 407. *τυμβεύσαι χοαὶς*, h. e., interprete scholiasta, *σπείσαι τῷ τύμβῳ* qui ipse Antigon. 1018. f. *χοαὶς* dixit *ἐπιτυμβίαις*. Gloss. vett. *Χοαί*, *αἱ ἐπὶ τῶν νεκρῶν σπονδαί, Inferiae*. Conf. Meursius ad Theocrit. p. 83. *Μάταια* vim aduerbii habet, ut *ἄβρα* odor. 5, 5. 6, 3. Horat. 2. od. 20, 23. f. *Compesce clamorem, ac sepulcri Mitte superuacuos honores*. Auctor Copae v. 35. f. *Quid cineri ingrato seruas bene olentia ferta? Anne coronato vis lapide ista regi?* Hos versus imitatione expressos esse e v. 11. 12. huius odarii, putabat Burmanus in notis ad Anthol. Lat. p. 718. To. 1.

13. Gloss. vett. *Μᾶλλον* — *potius*: ut odor. 36, 5. 7. Matth. 25, 9.

14. *Κράτα* dici in masculino genere ab Homero, et Sophocle, ostendit Barnesius. B. Locus Homeri extat Odyss. 9, 92.: ex quo sumpta est ap. Hesychium glossa, *Κράτα* *κεφαλὴν*. Anthol. 2, 47. 2. *Καὶ σεφάνοις κεφαλαῖς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν αὐτὰς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρας*. Etiam Euripides Alcest. 1015. dixit *κῆσσεψα κράτα*. Nam *κράτα πυκάζειν ῥόδαις* est *cingere tempora rosis*: ut odor. 5, 15. f. *ῥοδίνοισι σεφανίσκοις πεπυκασμένος*. Hesychius: *Πυκάζει* *καλύπτει*, *σεφανῶσι* et, *Πεπυκασμένα* *ἐσκεπασμένα*, *περικεκαλυμμένα* et, *Πύκαζε* *κάλυπτε*, *σεφάνει*. Vid. Arnaldus animaduers. p. 14. Veteres enim solebant se ungere in conuiuiis, et comotationibus [v. odor. 13, 10.], capitaque cingere coronis maxime roseis: quod Cicero Finn. 2, 20. dixit *potare in rosa*. Iustin. 9, 4. 1. de Philippo epulante, *non coronas, aut vnguenta, sumsit*. add. Cic. Tusc. 5, 21. v. Plutarch. symposs. 3, 1. Nam florum, et vnguentorum, vis credebatur vini calorem temperare, atque capitis aestum refrigerare. vid. Athen. 15, 5. p. 675. 15, 13. p. 692. et schol. Aristoph. ad Auu. 462. De vnguentorum, et florum coronariorum, generibus variis v. Athen. 15, 4. ff., et Clemens Alex. Paedag. 2. p. 177. — 183. Colon. Reliquerat opusculum *περὶ μύρων, καὶ στεφάνων*, Myronides, et librum *περὶ στεφάνων* Aelius Asclepiades: quae opera laudantur ab Athenaeo 15, 6. p. 676. F, et 15, 13. p. 691. F: et anno quinto decimo huius seculi de coronis, et vnguentis, in antiquorum conuiuiis exercitationem singularem Ferrariae edidit Ioseph. Lanzonius, qua Thesauri antiquitt. Romm. To. 3. Salengrius auxit. Conf. Iunius de coma. c. 7.

15. Hesychius: Ἑταίρα φίλη πόρνη, καὶ ἑταιρεύσα. Thomas Magüler, et ex eo Phavorinus: Ἑταίρα Ἀπικῶν, ἔχ' ἑταίρας, Appellatur etiam a Latinis leni, et honesto, vocabulo *amica*.

16. Ita immutata una litterula κ , leui coniectura, hunc locum sanauimus, cum antehac nullo plane sensu conceptum esset, Ἔρως ἔχει μ' ἀπελθεῖν, ac si poeta elegantissimus Amorem inutiliter, atque inaniter, compellasset. Ad quod ita noster Professor, *Non iam autor elegantissimus Amorem inutiliter, atque inaniter, compellat, sed satis memor, quod Amor ipse ministri nunc officium agat, iubet illum suas partes sedulo agere.* Verum ipse parum memor esse videtur, Anacreontem dudum meminisse Amoris iuxta tertiam personam, adeoque illum, quem modo allocutus est, incerti nominis esse amicum. Putatne, ministrorum fuisse *lapides inungere, et defunctorum manibus libare*? Nostra igitur emendatione nihil certius. Atqui *mallet, me fecisse δεῖν*. nam δεῖν, si tanto Professore fides, certe non sufficit, nisi ἢ praecesserit. Cedo manum ferulae, Professor. Vin' tu audire Theocriti scholiasten Graecum [ad Idyl. 1, 48.], hominem suae linguae peritissimum? Τὸ δὲ πρὶν, inquit ille, ἐνίοτε μὲν μετὰ Ἀπαρεμφάτῃ λέγεται, οἷον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε ἐνίοτε δὲ μετὰ Ὀρισικῇ, οἷον, πρὶν ποιῆσαι τόδε, ἐποίησα τόδε. Δοκεῖ δὲ μετὰ Ἀπαρεμφάτῃ λέγεσθαι ἐπὶ ποιημένῃ πράγματι μετὰ Ὀρισικῇ δὲ ἐπὶ τῇ ποιῶντι αὐτό. Quid apertius? B. Recte docet Baxterus, poetam, si orationem sibi constare voluisset, debuisse etiam hoc loco compellare amicum, non Cupidinem ministratorem. At primum animo canentis commoto ignosci recte talis inconstantia potest: deinde, seruata lectio-
ne Ἔρως, tota oratio grata reperietur, et lenis. Nam ἔκῃ est, ut saepe [v. Ellnerus ad Matth. 2, 22. et Pfochen, de purit. L. Gr. N. T. f. 126.], *illuc*, et explicatur verbis ὑπὸ νερτέρων χορείας. Verba ἔρῳ σε asperam reddunt orationem: repugnant animo ardore amoris pleno; et abhorrent a consuetudine Graeca non minus, quam a mente loquentis. Nam ἔρῳ σε non potest significare *obsecro te*, ut ipse Baxterus vertit: et quomodo talis interpositio hic locum habere possit, aut quam vim habeat, non apparet.

17. Hoc est, *ad choreas in Elysio celebratas* [v. Tibul. 1, 3. 59., et Trillerus in notis ad Christ. patient. p. 453. f.]. Constat enim, praepositionem ὑπὸ modo in eo sensu esse, quo et apud Homerum [Il. β', 216.], Ἄλσχιος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. Vnde nouit Barnesius, hoc fuisse Anacreonti ironice prolatum, atque illum nullos credidisse manes, more sui saeculi? B. Ὑπὸ ita positum est, ut *sub* ap. Virg. Aen. 4, 660. *sic iuuat ire sub umbras*. Νέρτεροι sunt *inferi*, qui, et *ἐνέροι* vid. Aeschyl. Persl. 631. ibique Stanleius: et ἐνέρτεροι, dicuntur, etiam κατώτεροι. Hesychius: Νέρτεροι χθόνιοι, νεκροί. Sed choreas apud inferos memorat etiam Virgilius Aen. 6, 644.

18. Ἀποσκεδάσαι μελεδῶνας dixit poeta ap. Athen. 2, 1. p. 35. D, et Theognis v. 879.: nam μελεδῶνας, et μερίμνας, sunt vocabula idem valentia: v. Theocrit. Idyl. 21, 5. coll. v. 3.: et ἀποσκεδάσαι μερίμνας Palladas Anthol. 2, 47. 20.: qui idem ibid. epigr. 19. vsus est formula παύειν φροντίδας, ut Paulus Silentarius ibid. epigr. 25. scripsit ὥσομιν φροντίδα. Apud Horatium est *pellere curas* 1. od. 7, 31.: *dissipare curas* 2. od. 11, 17. f.: *curas abigere* 1. ep. 15, 19.: et ap. Tibul. 1, 6. 1. *depellere curas*. Caeterum metrum huius odarii simile est metro superioris odarii.

Ε΄ ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ *

Τὸ ρόδον τὸ τῶν Ἑρώτων
 Ἀναμίξωμεν Διονύσῳ
 Τὸ ρόδον τὸ καλλίφυλλον
 Κροτάφοισιν ἀρμόσαντες,
 5 Πίνωμεν ἀβρὰ γελῶντες.
 Ῥόδον, ὦ Φέρισον ἄνθος
 Ῥόδον Εἶαρος μέλημα
 Ῥόδα καὶ Θεοῖσι τερπνά
 Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
 10 Στέφεται καλοῖς ἰγλοῖς,
 Χαρίτεσσι συγχορεύων.
 Στέψον ἔν με, καὶ λυγρίζω
 Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
 Μετὰ κέρης βαθυκόλπῃ,
 15 Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
 Πεπυκασμένος χορεύσω.

VARIETAS LECTIIONIS

* ἄλλο ὁμοίως ὠδάριον *cod. Vatic. p. 687.*: quo in libro hoc odarium est secundum, et quadragesimum: m. habet εἰς τὸ ρόδον qui tamen titulus Pauo ineptissimus videbatur, quum poëta hoc odarium propterea composuisset, ut se, et sodales, ad laetitiam hortaretur. 1. τὸ ρόδον *cod. Vatic.* 2. μίξωμεν *Steph. et vell., in his Bruncqu. Analekt. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Strotb. Holst. Brig. Born. Parm.* μίξωμεν τῷ Διονύσῳ *cod. Vatic., prob. Bruncquio. Διονύσσῳ Morel. Flaid. ἀναμίξωμεν scribi iubebat Zeun. p. 7.* 5. πίνωμεν *Barn. πίομεν coni. Zeun. p. 8.* 6. τὸ ρόδον Φέρισον *coni. Lenner. animaduersf. ad Coluth. p. 7.*: quod in ordinem receperunt *Bruncqu. Analekt. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born.* 7. εἶαρος *cod. Vatic. Steph. Comel. Fab. Lub. Macrop. Met. 1. 2. Bruncqu. Analekt. Parm. Sed Morel. iam dederat εἶαρος.* 9. ῥόδον ὁ παῖς ὁ Κ. *cod. Vatic. ῥόδα, τοῖς ὁ παῖς Κ. coni. Lenner. d. l.*: quod est in

in Bruncqu. *Analekt. Arg.* 1. 2. *Deg.* 1. 2. *Brig. Born.* 10. καλὰς ἰσλὰς coni, Pau. et Lennep. d. l.: quod est in Bruncqu. *Analekt. Arg.* 1. 2. *Deg.* 1. 2. *Brig. Born.* 11. συ^γχορεύων cod. Vat. 12. σίψω ᾗ coni Pau., non prob. Zeun. p. 8. λυρίσω Steph. et caeteri, in his Flaid. Lam, Parm., praeter Barn., qui dedit λυρίσσω. Λυρίζω debetur cod. Vasic. Στεφώμεθ' ᾗ. Λυρίζων coni. Lennep. d. l.: quod receperunt Bruncqu. *Analekt. Arg.* 1. 2. *Deg.* 1. 2. *Holst. Brig. Born.* λυρίζων Παρά coni, etiam Pau., prob. Zeun. p. 8.: quod recepit Stroth.

A N N O T A T I O N E S

O D E V

2. Ita restitui, cum antea claudicaret metrum: siquidem omnes impressi codices habebant Μίζωμεν. Quin et vox Διόνυσος paulo inferior [v. 13.] pro trisyllaba vsurpatur in Παρά σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς. Explicatur etiam sensus huius versus in alio odario [34, 6. ff.], quod eis Λύρην inscribitur: "Ὅρα, καὶν στεφάνοισιν" Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ ῥόδοις κρίνα πλακέντα. Verum magnis autoribus fraudem facere veretur Barnesius. Baxter autem satis audacter legit Ἀναμίζωμεν Διονύσῳ. Non videmus id manticae, quod in tergo est. Ipse criticorum omnium audacissimus meam improbat audaciam. Quae vero audacia censenda est, reponere praepositionem, quae exciderat? Quae ipse de commutatoriis pedibus scribit, alieno crepat loco. B. Sensus loci esse videtur, bibamus vinum, potemus, rosa odorati capillos [Horat. 2. od. 11, 14. f.]: ita, ut haec verba verbis sequentibus explicentur. Hilares enim, atque lacti, homines eandem rem solent repetere saepius. Caeterum rosa vocatur τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων, et quia, ut Baccho, ita Veneri [v. Pausan. 6, 24. p. 613. Kuhn. et Philostratus ep. 32.], et Cupidini, sacra erat: unde odor. 53, 15. dicitur Ἐρωτος ἄνθος, atque v. 43. Φυτόν Λυαίχ' ut Philostratus ep. 34. rosas appellat Ἐρωτος φυτά: et quia corollae Veneris, et Cupidinis, eiusque comitum, fere e rosis nexae erant. vid. v. 9. f. odor. 53, 7. et Aelian. V. H. 12, 1. init. ibique Perizonius, et Bodaeus commentar. ad Theophrasti hist. plant. 6, 6.

3. Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον sunt flores amoenae rosae. Horat. 2. od. 3, 13. f. Huc vina, et unguenta, et nimium breues Flores amoenae ferre iube rosae. Odar. 6, 1. f. est στεφάνης κροτάφοισι ῥοδίνης συναρμόσαντες, h. e. praecinēti roseis tempora vinculis: cinēti, vel redimitti, tempora rosa. Ἄβρα γελᾶν reddi potest hilarem esse, et laetum: iocari libere: dulce videre: ut odor. 6, 3. Μεθύομεν ἄβρα γελῶντες.

4. Pollux 2, 39, τὸ δὲ ὑπὲρ τὸ μέτωπον, βρέγμα, καὶ βρεχμὸν: τὸ δὲ ὑπ' αὐτῷ πρᾶχον, μέτωπον: τὰ δὲ ἐκατέρωθεν, κροτάφας.

5. Anacreon, quo bibendi assiduitatem significet, lepidissime orditur a spondeo: produxit etiam ultimam in voce ἄβρα causa accentus, et quod α communis vocalis sit. Vix sibi temperat Professor, quin insulse reponat Πιόμεσθ' ἄβρον γελῶντες. Bene est, quod meminerit, veritum fuisse se fraudem facere magnis autoribus. B.

6. Verba ὦ Φέριστον ἄνθος separanda sunt a ceteris verbis. nam interponere ea poetam iussit animus commotus, et admiratione rosae plenus. Ἄνθος Φέριστον est flos amoenissimus, blandissimus, pulcherri-
mus: qui vehementer laudatur ab Philostrato ep. 27. ff. Hesychius: Φέριστον βέλτιστον quae glossa sumpta videtur ex Il. i, 110. Nam Φέριστον vocatur quicquid in primis praestat, et excellit, in aliquo genere, Suidas, et ex eo Phauorinus: Φέριστον κράτιστον, ἐξοχώτατον ἢ ἀγαθόν.

7. Metrum exigit, ut sit Εἶαρος, vel, ut nos ante fecimus, Ἦαρος, nec visum ante, nec auditum, Barnesio, qui vidit omnia. Quis nescit, commune βασιλείας Attice dici βασιλᾶς, et Ionice βασιλῆας, et indifferenter dici poetis εἶαται, εἶαται, et ἦαται, pro ἄνται? Vtunque fuerit, nos modo faciamus Εἶαρος, quod ipse ait alicubi, ne offendantur imperitiores, tum ut gratiam rependamus eximio Professori, quod, pro singulari, qua est, comitate, erratum censeat typographicum, non nostrum. Τὸ μέλημα autem hic dici pro alumno, quis praeter Barnesium affirmet? Rosam certe Veris poeta dicit curam, siue delicias, quod rosis coronari soleret huius dei imago. Atque hinc est, quod inferius, insigni oda in Ver [53, 1.], σεφανηφόρον ponat Anacreon epitheton eius perpetuum. B. Recte explicauit Baxterus vocabulum μέλημα. Hesychius: Μέλημα ἔτινος ἂν τις φροντίζει, ἀγάπημα. Nam corona Veris erat e rosis confecta. v. od. 53, 1. f. Itaque ῥόδον Εἶαρος μέλημα idem est, quod ῥόδον εἶαρος ἄνθος ut rosa od. 53, 15. vocatur Ἔρωτος ἄνθος, non modo quia sacra erat Cupidini, sed quia corollae eius e floribus rosae neceiebantur. Sed potest tamen rosa Εἶαρος μέλημα etiam propterea appellari, quia ver eam nasci, et florere, iubet, quum μέλημα, Hesychio, ut vidimus, auctore, vocetur id, quod quis curat, amat, quo quis delectatur, et pascitur, omnibus modis. Sic Pan nominatur σεμνῶν Χαρίτων μέλημα a Pindaro ap. schol. ad Pythionn. 3, 139. Neque aliter vtuntur Latini nomine cura. Virgil. ecl. 1, 58. Nec tamen interea raucae, tua cura, palumbes, Nec genere aëria cessabit turtur ab ulmo: et ap. Horat. A. P. 85. iuuenum curae sunt puellae, amores. Vid. Solanus ad Lucian. p. 15. To. 3.: Koenius ad Gregor. de dialectis p. 78.: Lennepius ad Phalar. cyp. p. 167.

8. Θεοῖσι ut Baccho odor. 51, 43.: ubi rosa vocatur Φυτόν Λυαία: et Musis, ibid. 10. Χαρίεν Φυτόν Μουσῶν et Veneri: vid. ad v. 2. Conf. odor. 53, 4.

9. Ἡ Κυθήρη est Venus, quae odor. 39, 4. vocatur ἡ Κυθήρεια, nomen habens a Cythera insula in sinu Laconico, ad quam in mari nata delata fertur: v. Hesiod. Theog. 196. 198: et cuius in vrbe postea religiosissime culta est. v. Phurnutus N. DD. c. 24. Pausan. 3, 23. Aristoph. Lysistr. 833. f. schol. min. Hom. ad Il. ó, 431. et schol. Ven. ad Il. κ', 268. Ab Horatio 1. od. 4, 5. dicitur Cytborea Venus. Commentarii Larcheri, et Cayli, de Venere, eiusque nominibus variis, et attributis, lingua Francogallica conscripti exierunt Paris. A. C. 1775. S. et A. C. 1776. 4.

10. Ἰαλοι proprie est lanugo malarum. Gloss. vet. Ἰουλος, ὁ χνῆς τῶν γενειῶν, Lanugo. Hesychius: Ἰαλοι αἱ πρῶται τῶν τριχῶν ἐκ φύσεως. add. Pollux 2, 88.: Etymol. M., et Suidas, v. Ἰαλος schol. Apol. Rhod. ad. 1, 972. et schol. Hom. ad Odyf. λ', 318. Conf. Val-
quenarius ad Theocrit. Adoniazz. p. 408. f. Hoc loco ita dicuntur
comiae,

comae, capilli, Cupidinis, quia fingebantur esse teneri, molles, graciles, et lanuginis instar. Caeterum structura verborum ipsa non caret insolentia. Nam verbo *σέφεται* notionem simplicem *circumidandi*, et *cingendi*, subiectam esse, existimari debet, ita, ut *ρόδα σέφεται ἔλκοις* dictum sit pro *ρόδοις σέφεται ἔλκοις* quae quidem constructio sane usitatior est: ut Anthol. 2, 47. 7. *στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα*. At tamen nec altera caret ratione. Nam qui caput corolla rosea redimit, is rosas cingere capillis dici quodammodo potest. Sic poeta supra v. 3. f. scripsit *τὸ ρόδον προτάφουσιν ἀρμόσαντες*, ut odor. 6, 1. f. *Στεφάνους μὲν προτάφουσι Ῥοδίνους συναρμόσαντες*, ordinem verborum nativum sequutus: sed exquisita illa ratione uti placuit Pindaro, qui Isthmionn. 7, 53. f. dixit, *αἰέσομαι Χαίταν στεφάνοισιν ἀρμόζων*. Neque vero Euripides dubitavit utrumque adeo constructionis genus coniungere Phoen. 114. ff. *Ἄρα πύλαι κλειθροῖς, Χαλκίδετ' ἔμβολα Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις Τείχεος ἤρμους;* Atque sic iam ab Massieuio Commentar. acad. inscrip. Paris. To. 8. p. 541. hunc poetae lyrici locum explicatum esse vidimus. Itaque quam superuacua sit, et temeraria, coniectura Lennepii, qui poetam scripsisse putabat, *Ῥόδα, τοῖς ὁ πᾶς Κυθήρης Στέφεται καλὰς ἔλκοις*, quis non intellegit? Et quis non miretur, inuentos esse alios viros doctos, qui lectionem istam in ordinem adeo recipere, cuncta genuina scriptura, auderent?

11. Charites enim, h. e. *Gratiae*, Iouis, et Eurynomes, filiae tres, Aglaia, Euphrosyne, et Thalia [v. Hesiod. *Θεογ.* 907. 909. Pseudorpheus hymn. 59.], Veneris, et Cupidinis, comites [v. Horat. 1. od. 30, 5. f. Phurnutus N. DD. c. 24. p. 197. Gal. et Eudocia Ion. p. 430.], vere ineunte, choreas ducere, et alternis quaterre terram pedibus, putabantur. v. Horatius 1. od. 4. Verbum *συχχορεύειν* legitur etiam fragm. 1, 11. *Χορεύειν* autem proprie est *saltare in orbem manibus confertis*. vid. Neocorus ad Aristoph. Plut. 761.

12. Falsus est Barnesius, qui credat *Στέφον* ἔν esse amphimacrum, cum sit anapaestus. Veteribus enim vocales breves etiam pro brevibus fuerant ante geminas, duplicesque, consonantes: quod ostendunt et exempla, quae ipse adducit ex Homero. Sic et noster inferius [od. 53, 2.] *Μέλπομαι ρόδον θερινόν*. Neque enim antiquissimi semper servabant positionem. B. Verba *σέφον* ἔν με, aut ad *ρόδον* referri possunt, ut rosam compellet poeta, et roget, velit ipsius tempora cingere, aut, quod magis placet, ad amicum, quocum potaturus erat. Dixerat enim supra v. 1. *τὸ ρόδον ἀναμίζωμεν Διονύσῳ* v. 5. *πίνωμεν ἄβρ' ἄ γελῶντες*. Conf. odor. 4, 14. f.

Et si Barnesius repererit in Vaticano exemplari *λυρίζω* pro *λυρίσω* ipse tamen de suo posuit *λυρίσω*, mero Ionismi amore: neque habet *Δίονυσε* pro trisyllabo. Abhorret enim delicatulus noster a synecphorone: quam tamen Dionysius in Periegesi secutus est in isto [v. 38.]: *Ἀλλ' ὁ Ἐρυθραῖόν τε, καὶ Αἰθιοπίον, καλέεσι*. B. Legi haud dubie debet, aut *λυρίζων*, quod cohaereat cum verbo *χορεύσω*, aut *λυρίζω*, ita, ut discernatur a sequentibus verbis nota coli. Nam etiam odor. 12, 4. 7. est *ψαλίζω*, atque *ἐκθερίζω*, et codicis Vaticani scriptura eodem ducit. Neque vero offendere quenquam haec mutatio propterea debet, quod copula careant sequentia verba. Nam laetam, hilaremque, linguam eiusmodi vinculis non adstringi, quis nescit?

14. *Κῆρη βαθύκολπος* poëtae dicitur cui sunt *grandiusculae mammae, et quasi sororiantes*. Graecis in deliciis fuisse pingues, et proceras, alias ostensuri sumus. Nescio, cur nugari dicat Professor, qui priorem syllabam in *βαθυκόλπη*, atque *στεφανίσκοις*, productam volunt ob latentem spiritum asperum in littera φ, atque eodem tamen tempore concedat, illud fieri ante quoduis aspiratum; nisi quod ista ratio exturbatura erat suos Ionicos pedes ἀπ' ἐλάσσονες, neque nobis opus esset metrica eius arte. B. *Κῆρη βαθύκολπος* videtur esse omnino *formosa puella*. Nam etiam Anacreon vocabula, partem pulchritudinis quandam, nempe eam, quam maxime spectari vult, significantia, ita ponit, ut iis totam pulchritudinem indicet: ut *odar. 6, 7. κῆρη χλιδανόσφυρος* et v. 8. *ἄβροχαίτας κῆρος*. *Βαθύκολπος* autem est epitheton puellarum Graecarum, et Troianarum, apud Homerum: vid. *Il. σ', 123. 339. ω', 215.*: et Musarum ap. Pindar. *Pythionn. 1, 23. f. add. Lycophronides ap. Athen. 13, 2. p. 564. B.* Sed de usu vocabuli *βαθύς*, magnitudinem quandam, et multitudinem, significantis, v. Spanhemius ad *Callim. h. in Apol. v. 65.* et Reitius ad *Lucian. p. 608. f. To. 1.* Conf. Faber ad h. l. Caeterum *σηκοί*, quae sunt fere *septa*, et *stabula, ouium*, aliarumque pecudum: *Gloss. vett. Σηκός τετραπόδων Septus*: *Timaeus Glossar. Platon.: Σηκός ἐπαυλὶς τριγῶν περιχομένη* ut ap. *Longum Pastorr. 2. p. 70.*: hoc loco accipi debet, vel de ipso templo: *Gloss. vett. Σηκός, τὸ ἱερόν, Templum, fanum*: vel potius de *facello f. cella*, i. e. parte templi ea, in qua est statua dei: *Hesychius: Σηκός μάνδρα, ἐνδότερος τόπος τῷ ἱερῷ* aut omnino de *facellis*, h. e. locis septis, in quibus stat simulacrum Bacchi. v. Faber ad h. l.: *Valquenar. lectt. Ammonn. 2, 19.*: *Arnaldus animadvers. p. 1. ff.*: *Salmasius exercitatt. Plinn. p. 857. a: Pollux 1, 6.*: *Suidas h. v.*: *schol. Hom. ad Il. θ', 131.*: *Eustath. ad Odyss. i p. 1625. 21.*: *Philemon Lex. ap. Villoison. ad Apollonii Lex. Homer. p. 716. f.*

16. *Herodo. 7, 197. σίμμασι πᾶς πυκασθεῖς*. *Eurip. Alcest. 796. στεφάνοις πυκασθεῖς* et v. 831. f. *κᾶρα στεφάνοις πυκασθεῖς*. *Clemens Alex. Paedag. 2. p. 180. A, Οὐ γὰρ ἀρμόδιον, ῥόδων κάλυξιν, ἢ ἴοις, ἢ κρίνοις, ἢ ἄλλοις τισὶ τοιᾶτοις ἄνθεσι, χαίτην πυκάζεσθαι κωματικήν.* Caeterum nec huius odarii metrum discrepat a metro odarii superioris, nisi quod v. 2. 5. 12. 13. 14. non servant leges metricas: in quibus restituendis interpretes, aliique viri docti, multum, sed frustra, sudarunt. vid. quae hac de re a nobis ad titulum corpusculi horum odariorum dicta sunt.

ΣΤ' ΚΩΜΟΣ *

Στεφάνους μὲν προτάφοισι
 Ῥοδίνους συναρμόσαντες,
 Μεθύομεν ἀβρὰ γελῶντες.
 Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κῆρα,
 5 Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
 Πλοκάμοις φέρουσα θύρας,
 Χλιδανόσφυρος χορεύει.
 Ἀβροχαίτας δ' ἅμα κῆρος,
 Στομάτων ἀδύ πνεόντων,
 10 Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων,
 Προχέει λίγειαν ὀμφάν.
 Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας,
 Μετὰ τῇ καλῇ Λυαίᾳ,
 Μετὰ τῆς καλῆς Κυθήνης,
 15 Τὸν ἐπήρατον γεραίοις
 Κῶμον μέτσει χαίρων.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* Κῶμος habent etiam Barn. Lam. Born. ἄλλο ἐρωτικὸν ὠδάριον cod. Vatic. p. 686.: in quo hoc odarium est odarium primum, et quadragesimum. Unde ἐρωτικὸν, ἢ κῶμος, habent Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. In libris editis reliquis est, εἰς τὸ αὐτὸ, nempe τὸ ῥόδον. 2. σὺν ἀρμόσαντες cod. Vatic. 3. ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κῆρα cod. Vatic. μεθύομεν attulit Barn., nesciebam unde. Ita certe coni. Arnaldus animaduerff. p. 4., ut odor. 5, 5. πίνωμεν. Sed Zcun. p. 8. coni. Μεθύομιν ἀβρὰ λῶντες, ut Barn., vel μεθύομαν ἐκγελῶντες, vel μεθύομιν ἂν γελῶντες, vel πίομεν ἀβρὰ γελῶντες. 4. κῆρη Barn. Lam. 5. κατακίσσοισι coni. quidam ap. Steph., probb. Fabio, Metariorum, Pauo: quod receperunt Flaid. Brunqu. Analecti. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig.: et sic legit iam Salmas. Hyl. iatr. p. 3. et epp. 1, 12, p. 29. κατακίσσοισι βρέμοντας Barn. Suart. p. 30. κατὰ κισσοῖσι βρέοντας Lam. κατὰ κισσινοῖς βρέμοντας

τας coni. Zeun. p. 9. 7. χορεύ^η cod. Vatic. 8. ἀβροχαῖται —
 κῆροι cod. Vatic. 8. ἅμα κῆρος ἀβροχαῖται Lubin. ἀβροχαίτης Barn.
 Lam. Suart. Val. p. 122. ἀβροχαῖται δ' ἅμα κῆροις — Κατὰ πηκτίδων
 ἀθύρων Προχίων λίγειαν ὁμῆν coni. Salmas., improb. Brunqu. in
 Arg. 1. ἀβροχαῖτα coni. Zeun. p. 10. 9. ἡδὲ Barn. Lam. Val. p. 122.
 10. καταπῆκτίδων ἀθύρειν Προχί^{ων} cod. Vat. ἀθύρει Barn. ἀθύρει
 Προχέων Stephanus nit, nesciebam ubi, extare: quam scripturam re-
 cepere Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. 11. προχέων λίγειαν ὁμῆν
 Barn. Val. p. 122. προχέων λίγειαν ὁμῶν Lam. Sed ἀθύρων προχέι
 vera lectio est. nam genitiuus τεμῶν pendet a verbo προχέι. Ἀθύ-
 ρων, προχέων, ut Lamius edidit, ferri plane non potest. Pauus vole-
 bat v. 11. praeponi v. 10. sine causa. 12. χρυσοχαίτης Barn. Lam.
 Suart. p. 30. Val. p. 122. ὁ χρυσοχαῖτας cod. Vatic. 14. καὶ τῆς
 καλῆς Steph. Morel. Comel. Lubin. Fab. Macrobr. Met. 1. 2. Arg. 1. 2.
 Brig. Born. Parm. Suart. p. 20. et p. 30. μετὰ καὶ καλῆς K. Val. p.
 122. καὶ τῆς καλῆς Κυθέρειας cod. Vatic. 15. γ' ἐρασῶς coni. Len-
 nep. animaduers. ad Coluth. 1, 10. p. 48. male. 16. μεθίσσι cod.
 Vatic. male.

ANNOTATIONES

ODE VI

* Κῶμος est etiam carmen, quod canitur a comissantibus. Hesychius: Κῶμοι ἀσελγῆ ᾠσματα πορνεῖα, συμπόσια, ᾧδαι vbi v. Albertius. Phauorinus: Κῶμος ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδή. Atque sic vocabulum accepit hoc loco Suartius in libello de comissationibus veterum p. 29., Altorpii edito A. C. 1744. 4. Recte: sed ita tamen, ut ipso hoc odario contineri intellegatur *comissationis* descriptio, h. e. computationis nocturnae, in qua carmina amatoria canuntur, ioci lasciui audiuntur, choreae ducuntur, ita, ut compositores coronati, facelque, organaque, tenentes, aduolent ad amicularum aedes, ianuarumque claustra cūringant. vid. Clem. Alex. Paedag. 2, 4. p. 163.: Lamb. Bosius exercitatt. philologg., et Albertius obseruat. philogg., ad Romm. 13, 13.

1. Pes trochaicus loco iambici, sicuti et inferius versibus 5. 8. 9. B.

2. Auctoritate huius loci, et odar. 5, 15., elegantiam, et antiquitatem, vocabulo ῥόδων asserere conatus est Casaubonus ad Athen. 15, 6. p. 957.: a quo 10, 10. p. 438. I' talis corona vocatur πλεκτης στέφανος ῥόδων. Speciem eius habet Smeizelius in opusculo de coronis p. 21.

3. Μεθύομεν hoc loco anapaestus est. nam ἐν συνεκφωνήσει profertur, sicuti tenuia apud Virgilium [Georgg. 1, 397. 2, 121. 4, 38.]. Notandum est etiam, ultimam produci propter sequentem aspirationem, atque etiam poni o pro ω per poëticam συστολήν. Quin et ultima vocis ἀβραῖ producitur ob accentum, uti superius. B. Verbum μεθύειν explicari recte potest verbis Plauti Curcul. 1, 2, 35. *ingurgitare in se metum*.

4. Vocalis α in κέρα, ἀβροχαίτας, χρυσοχαίτας, ἀδύ, et ὀμφάν, a Barnesio, more suo, mutatur in η, Ionismi tantum studio, ac si Anacreon magis nesciret Dorice, quam Theocritus Ionice. Quis dicat, an haec poeta cantauerit in Aeolica vrbe? Quantulum distabat Ephesus ab Aeolum vrbe Magnesia? Notandum vero, dici *subter barbito*, vt apud Horatium [A. P. 78.] *sub iudice*: quod in editiore loco federet fidicen. B. Immo ὑπὸ βαρβίτῳ est *ad barbiton*: vt odor. 42, 16. Fragm. 89, 4. ita legitur ὑπ' αὐλῶν vt ap. Hesiod. Ἀσπ. 280. f. ὑπὸ φορμίγγων, et ὑπ' αὐλῆ, atque ap. Aristoph. Acharn. 1000. πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος. Sed ap. Strabon. 3. p. 233. Α est πρὸς αὐλὸν, καὶ σάλπιγγα, χορεύοντες vt odor. 48, 7. μετὰ βαρβίτων αἰδῶν. De quo vsu particulae ὑπὸ v. Faber ad h. l.: Graecius ad Hesiod. Ἀσπ. 280.: Ducque-
rus ad Thucyd. 5, 70. p. 360.: Hemsterhusius ad Lucian. p. 355. To. 1.: Valquenar. ad Herodo. 7, 21. p. 521.: et nos animaduers. ad Velleri
grammat. p. 398.

5. Barnesius gloriatur, se primum βρέοντας reposuisse pro βρέ-
μοντας, et miratur, neminem ante se id fecisse, cum, vt ille, κατακί-
σοισι scripserint vna voce, parum aduertens, etsi a nobis monitus,
diuidi praepositionem κατὰ per τμήσιν a participio βρέμοντας. Cum
autem, et *bederae*, et *thyrsi*, et *saltatio* omnis, ad Bacchi spectent cul-
tum, quod, vel aptius, vel efficacius, thyrsis epitheton voce βρέμοντες?
Cur modo non veretur magnis autoribus fraudem facere? nisi forsan
aliorum vice semper soleat vereri. B.

6. Huc facit vel maxime, quod a vetere Horatii interprete, a
Cruquio edito, dictum video, ad Epod. 16, 45.: *Thyrsi, et arborum
rami sunt, et velamina puellarum*: vt et θύρσοι sint pro *serto*, vel
corona. B. Nempe Baxterus locum ita intellexit. Θύρσος accepit de
corona, ita, vt θύρσοι καταβρέμοντες κισσοῖσι esset *corona hederacea*:
quali corona redimita visuntur tempora Bacchi in numo Vildiano ap.
Brucisum ad Tibul. 3, 6, 2.: vbi Bacchus dicitur *hedera tempora vinea
gerere*, vt ap. Pindar. Olympion. 2, 50. παῖς [Semeles] ὁ κισσοφόρος,
et Anthol. 6, 5, 2. Κισσοκόμας βρόμιος et πλοκάμοις, h. e. ταῖς θριξί
τῆς κεφαλῆς πεπλεγμέναις v. schol. Theocriti ad Idyl. 13, 7.: absolute
dictum putauit pro ἐν, vel ἐπὶ, πλοκάμοις. Ex hac ratione κέρα, κατὰ
κισσοῖσι βρέμοντας πλοκάμοις φέρουσα θύρσος, fōiet *puella hederata tem-
pora vinea gerens*. At desidero hunc usum vocabuli θύρσος quo certe
hederacea corona significetur necesse est. Tum vero κισσοῖσι plane su-
peruacaneum foret. Immo θύρσος est *hasta*, *virga*, implexa, vel *bedera*,
vel *pampinis*: quales baculos Bacchus, et Bacchantes, gestasse feruntur:
Hesychius: Θύρσος ῥάβδος, βακτηρία, Βακχική ἢ κλάδος vid. Anacr.
epigr. 4, 1.: Himer. Eclog. 19, 2. p. 264. Vernsd.: Macrob. Saturno.
7, 1.: Plin. H. N. 16, 34.: interpretes Graccus Dionys. Perieg. ad v. 948.:
et Bodaeus ad Theophrast. hist. plant. 4, 3. p. 309.: sed hoc loco
simpliciter *hasta*, *baculus*: v. Salmas. Hyl. iatr. c. 3. p. 5. C, et Lac-
quemach. obseruatt. philologg. 2, 3. P. 1. p. 47. ff. Κισσοὶ πλόκαμοι sunt
pexus, *plexus*, *hederacei*, vel simpliciter *bedera*, quatenus plexa est.
nam κισσὸς πλόκαμος dictum est pro κίσσινος πλόκαμος, vt γυνὴ μαζός,
pro γυναικείος μαζός, ap. Homer. Il. ὦ, 58.: vbi v. Barnesius: et θύρσοι
κισσοῖσι πλοκάμοις καταβρέμοντες est *virga*, *baculus*, *frondibus hederarum
circumplexatus*, *bedera*, *circumfusus*. Nam quia hedera vel leuissime con-
cussa sonitum edit: propterea θύρσοι dicuntur καταβρέμοντες, pro ἔχο-
τες, ob verbum χορεύει. nam qui saltat, is corpus motitat, atque adeo
κισσὸς πλοκάμος, ita, vt sonitum edant, Hesychius: Βρέμει ἡ χεῖρ. add.
schol.

schol. min. Hom. ad Il. ξ', 396. Sic vero intellegitur, primum καταβρέμοντας elegantius verbum esse, quam βρούοντας: deinde nullo modo legi posse κατακίσσασσι. nam κατακίσσος est *hedera testus, hedera obductus*: v. Salmas. ad Solin. p. 620. et p. 826., et Hyl. iatr. c. 3. p. 3. f.: non *bederaceus*, ut vertit Barnesius, et ante eum Faber. Sed θύρσοι βρούοντες κατακίσσασσι πλοκάμοις nulli sunt. Caeterum de hedera, variisque eius generibus, exposuit Bodaeus in commentario in Theophrasti libros hist. plantt., loco non vno.

7. Hoc est καλλίσφυρος, vel εὐσφυρος. nam, et a forma, et candore, pedum laudari veteres, inferius dicemus. B. Χλιδανόσφυρος κέρα proprie est *puella pedes delicatos habens*: deinde omnino *formosa puella*. Laudat enim poeta hanc potissimum pulchritudinis partem, quia puella dicitur χορεύειν sed tum pedes maxime spectantur. Hesychius: Εὐσφυρος· καλλίσφυρος· ἀπὸ μέρες, καλή. Apollon. Lex. Homer. p. 454. Καλλίσφυρος· ἀπὸ ἐνὸς μέρες τὴν ὅλην καλήν βέλεται δηλῶν vbi v. Villoisonius. Etymol. M. p. 487. Καλλισφύρα· εὐκρεπῆς, καλῆς· ἀπὸ μέρες, τῶν σφυρῶν. add. Eustath. ad Il. ξ' p. 989. 16. Rom. Aelianus V. H. 12, 1. p. 710. Gron. Ἦν δὲ καὶ τὰ σφυρὰ ἀγαθὰ, καὶ οἷα Ὀμηρος λέγει τὰς ὠραιοτάτας γυναῖκας κατὰ τὴν ἑαυτῆς φωνὴν καλλισφύρες ὀνομάζων.

9. Barnesius de ipsius pusionis voce intelligit. minus recte, ut nobis videtur. Neque sane opus est, ut refingatur ἀθύρει προχέων, etsi Vaticanus codex illud repraesentet. Tollit etiam ὁμοιωτέλεuton Anacreonti admodum familiare. B. Recte tuctur Baxterus lectionem ἀθύρων, προχέει. Nam fingitur puer canere ad pectida. Pluralis enim πηκτίδων habet vim singularis, ut σομάτων πνεόντων dictum est pro σώματος πνέοντος. Πηκτίς autem erat ὄργανον ψαλτικόν [vid. fragm. 16. et Aristot. polit. 8, 6. p. 611. D To. 3. Duval.], intentum nervis pluribus [πολύχορδον v. Plato apud Athen. 5, 25. p. 183. A], diversum ab eo, quod μάγadis appellatum legitur: v. Phillis Delius apud Athenaeum 14, 9. p. 636.: hoc enim habuit viginti chordas: v. fragm. 20.: etsi non nescio, Ariloxenum, et Menaechnum Sicyonium, tradidisse, μάγadin, et πηκτίδα, unum fuisse, idemque, instrumentum: vid. Athen. d. l. p. 635. E: ita, ut κατὰ πηκτίδων ἀθύρειν idem sit, quod fragm. 16, 5. ψάλλειν πηκτίδα, *pulsare digitis pectida*. Et σομάτων ἀδύ πνεόντων προχέειν λίγειαν ὁμφάν est *dulce, suaue, canere*. Quia igitur verbis σομάτων προχέει ὁμφάν significatur res primaria, sed verbis κατὰ πηκτίδων ἀθύρων ostenditur tantum, quomodo cantus vocis fiat, nempe ad pectida: satis apparere arbitror, necesse esse, ut legatur ἀθύρων προχέει, ut legit etiam Bern. Martinius Varr. lectt. 2, 11., non ἀθύρει προχέων, neque sine magna elegantia verba σομάτων ἀδύ πνεόντων, interposito versiculo κατὰ πηκτίδων ἀθύρων, seiuncta esse a verbis προχέει λίγειαν ὁμφάν. Similis locus est odor. 9, 3. — 5. Caeterum κῆρος ἀβροχαίτας est *puer cultos, comtos, delicatos, habens, capillos*, h. e. *pulcher*. Hesychius: Ἀβροκόμας· ὁ τὴν κόμην φαίδρα ἔχων ut Cupido v. 12. χρυσοχαίτας, et fragm. 36, 2. χρυσοκόμης, *auricomus*; vid. ad odor. 29, 4.: vocatur, h. e. *formosulus*: ut ab Ouidio Remedd. amor. 39. aureus. v. Heinsius ad Ouid. Amorr. 1, 2. 41. Vocabulum ἀβροχαίτης in appositis Apollinis legitur Anthol. 1, 38. 12, 2.

10. Barnesius, ad oden istam, πηκτίδας habet pro *pandura*, cum nos in priorē nostra editione *plures* dicamus *tubias, siue fistulas, in unum organum coniunctas, ad formam pastoralis fistulae, seu pandurae*.
Hic

Hic tamen ad fragmentum 84. se doctior factus ex idoneis autoribus ostendit, *πηκτίδας* esse *μάγαδιν* *Lydium*, atque *Hesychium* αὐλὰς dixisse *κιθαρισήρας*. Viginti fuisse chordis, ostendit ipsum fragmentum, ex *Athenaeo* [14, 2.] adductum: *Ψάλλω δ' εἴκοσι πύσαις Χορδαῖσιν Μάγαδιν ἔχων, Ὡς Λεύκασπι· σὺ δ' ἤβῃς.* *Magadin* dici puto, quod nobis est *organon*. unde et Graecis natum prouerbum, *Μάγαδι, λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι, καὶ μέγα.* Pro καὶ legimus μετὰ, poscente metro: neque *Barnesius* irascitur, ut solet, forsitan *Baxteri* oblitus. B. Etiam numerosior ita sit, auribusque iucundior, oratio. *Ἐρῶσσαν ψάλλω πηκτίδα* legitur fragm. 16, 4. f., et *πηκτίδ' ἔχοντα καλὴν* fragm. 121.

11. *Argentarius* epigr. in merulam *Anthol.* 1, 60. 1. v. 6. *Μίλπε, λιγὺν προχέων ἐκ σώματος κέλαδον.* Sic *Iuscinia* vocatur *λίγεια ἀηδὼν* ab *Aeschilo* *Agamemn.* 1155. et a *Sophocle* *Oed. Col.* 663. f. *Hesychius*: *Ὀμφή· — φωνή·* item: *Λίγεια· ἡδεῖα.*

13. *Phurnutus* N. DD. c. 39. p. 214. *Gal. de Baccho, ἀφ' ὧ — Λυαῖον ἐπωνόμασαν, λύνοντα τὰς μερίμνας.* Sed *Diogenes Laërt.* 4. 61. epigr. in *Lacyden*, *Ἡ σαφὲς ἦν, Διόνυσος, ὅταν πολὺς ἐς δέμας ἔλθοι, Λῦσε μέλη· διὸ δὴ μήτι Λυαῖος ἔφυν;* *Eustath.* ad *Il.* α' p. 108. 9. *Rom.* *Ὅθεν καὶ Διόνυσος Λυαῖος, ἃ μόνον ὡς ἐκλύων μέλη, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ αἷτιος εἶναι λύης [h. e. σάσεως, vel διασάσεως] τοιαύτης, ἐν τῷ ἀμέτρῳ πίνεσθαι.* Prima vero illa nominis etymologia haud dubie caeteris verior est. Certe Latini quoque *Bacchum* dixere *Liberum*, quod liberaret seruitio curarum animum. v. *Seneca de tranquil. animi* c. 15. extr.

16. Solute efferendum est, ac si esset *Κόομον*· sic constabit *anapaestus*. Ex hac voce conicere licet, *peruigilium* *Bacchi*, vel certe alicuius numinis, hac oda celebrari. Idem enim *κῶμος* Graecis, quod et *peruigilium*, siue *comessatio*, Latinis. Maxime conuenit sermo *Doricus* rustico temulentorum choro. B. Non erat, quod *Lennepius* pro *γεραιοῖς* reponendum censeret γ' ἔρασαῖς. Nam vel ex *odar.* 38, 2. et 11. ff. 47, 1. 3. et 52. 11. — 13. discere poterat, senes, in his *Anacreontem*, et *comotationibus*, et *saltationibus*, atque adeo *comissionibus*, tum in primis delectatos esse. Conf. *Horatius* 2. od. 11. Nam *ἐπήρατος* est *gratus*, *iucundus*: ut *ἐπράτος* *odar* 52, 9. *Hesychius*: *Ἐπήρατον· ἐπέρασον.* Caeterum *μέττεισι* recte habet. Deos enim interesse consueuisse, vel potius creditos fuisse interesse, *comissionibus*, et a *comissionatoribus* [*κωμασταῖς*] cultos esse, accurate docuit *Suartius* d. l. p. 19. ff. *Homerus* *Il.* v', 298. scripsit *πολεμόνδε μέττεισι*, h. e., auctore *Icholiasta*, εἰς τὸν πόλεμον παραγίγνεται. Caeterum metrum huius *odarii* simile est metro *odarii* superioris, ita tamen, ut v. 1. 3. 5. 8. 9. 16. *leges metricae neglectae* esse videantur.

ΖΕΙΣΕΡΩΤΑ *

Υακινθίνω με ράβδω
 Χαλεπῶς ἔρως βαδίζων
 ἔκέλευσε συντροχάζειν.
 Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
 5 Ξυλόχων τε, καὶ Φαράγγων,
 Τροχάοντα πείρειν ὕδρος.
 Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρῃς
 Ἀνέβαινε, καὶν ἀπέσβην.
 Ὁ δ' ἔρως μέτωπα σείων
 10 Ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπε
 Σὺ γὰρ ἔδυνή Φιλήσαι.

VARIETAS LECTIIONIS

- * ἄλλο ἐρωτικὸν *cod. Vatic. p. 683.*: quo in libro hoc odarium est undetricesimum. 1. ὑακινθίνη με ράβδω *cod. Vatic. ὑακινθίνη Steph. Morel. Comel. Lubin. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Bruncqu. Analectt. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. Parm. et Doruillius Obseruatt. miscell. p. 366. Vol. 2. bene. At nec altera generis forma repudiari debet. Sic odar. 3, 1. μεσονυχτίοις ἔρως. v. Animaduerss. ad Veller. p. 137. f. 2. χαλεπὸς *cod. Vatic. βαδίζοντ' Barn. e coni. Dan. Heinsii, probb. Zenonio p. 12. χαλεπὸς — ῥαπίζων Argent. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. e coni. Bruncquii. χαλεπὸς — ῥαπίζων Val. p. 122.*: quae sit forma nominatiui Attica scilicet. 3. ἐκέλευε *cod. Vatic. et Doruillius Obseruatt. miscell. d. l., itemque Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. 4. ὀξέων ἀναύρων Doruil. d. l. 6. τεῖρειν ἰδρὸς coni. Salmasius, et Doruillius Obseruatt. miscell. d. l. nam ἰδρὸς scriptum erat in *cod. Vatic.*, auctore eodem Doruillio d. l. et ad Charit. p. 371. Scilicet *cod. Vatic. habet ἰδρὸς. Receperunt Arg. 1. 2. Bruncqu. Analectt. Deg. 1. 2. Brig. Born., probb. Burmano ad Anthol. Lat. 3. egr. 244. p. 673. To. 1., Barthio p. 6., et Val. p. 122. f. τροχάοντ' ἔτειρειν ἰδρὸς Ioerd. 7. ῥῖνας legit Doruil. ad Charit. d. l.: sed Obseruatt. misc. d. l. habet ῥινὸς. recte. 9. σάλων coni. Bruncqu. 10. εἶπεν Steph. Comel. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. Sed Morel. iam edidit ἔπει. 11. εὐ μὲν & Met. 2. σὺ γὰρ ἔδυνή Φιλήσαι coni. Barn.***

ANNOTATIONES

ODE VII

1. *Hyacinthus* Virgilii [ecl. 1, 18. 50. 10, 39.] *vaccinium* est, quod Salmasius Iridem esse satis probavit [ad Solin. p. 861. ff.]. Etat autem flos iste Amori sacer. *Et tinctus viola pallor amantium* [Horat. 3. od. 10, 14.]. B.

2. Nihil opus fuerat, Barnesium, Danielelem Heinsum, quod ipse ait, secutum, fecisse in accusatio *βουδίζοντ'*, ac si *χαλεπῶς* aegre esset, siue *difficulter*. Nolim fraudem fieri magnis autoribus. B. *ῥάβδος ὑακίνθινος* reddi potest *sceptra hyacinthina*, scapus hyacinthinus: ut ap. Ouid. ex Pont. 3, 3. 14. *Amori dantur sceptra*, vel *fulcra*, *acerna*: ubi v. Heinsius. Nam Cupido non semper currebat, et volabat: sed nonnunquam ambulasse fertur, et, arcu posito, cepisse, vel *πέλεκυν*, vel *ῥάβδον βοηλάτιν*. vid. odor. 40. 69. fragm. 25. et Moschus Anthol. 4, 12. 49. 1. Sed ego totum locum ita intellegebam, *Cupido ambulans me vehementer increpuit sceptris hyacinthinis, ut cum ipso currerem*: ut verba *ὑακ. ῥ. χαλεπῶς* cohaerent cum verbo *ἐκέλευσε*, et hoc valeret *ferire*, *πληξαι* [Laert. 6, 66.]. Nam verba orationis non raro ad res ipsas, et facta, transferuntur, et contra, quum oratio, et res, fere coniunctae esse soleant. Sic ap. Sen. de ira 3, 12. est *verberibus obiurgare*: et ap. Persium sat. 5, 169. *solea obiurgari*. vid. Graevius ad Flor. 1, 1. 8. et Abretchius dilucc. Thucydd. p. 165. Neque enim credibile est, Anacreontem, Cupidinis feruum blandum, et urbanum, hunc dominum suum nominasse *χαλεπόν* et scriptores illius aetatis non solebant verbum *ῥαπίζειν* ita ponere, ut esset idem, quod *τύπτειν* v. Proluss de vitiis Lexx. N.T. 3, 2. Itaque qui auctorem huius odarii putant scripisse *χαλεπὸς Ἔρως ῥαπίζων*, hi eum diu post Anacreontis tempora vixisse dare sponte videntur.

3. Signata vox. B. Sic odor. 44, 1. est *τροχάζειν*. Sed ipsum verbum *συντροχάζειν* de rota legitur apud τὰς ὁ Ecclef. 12, 6.

4. *Anauri* etiam fluminis mentio est apud Moschum [Idyl. 2, 31.] in isto: *Φαιδρύνειτο χροά προχοῇσιν Ἀναύρω* et apud Lucanum [6, 369.1] in isto: *Quique nec humentes nebulas, nec rore madentem Aëra, nec tenues ventos aspirat Anauros*. Hoc equidem eo libentius adduco, quod notationem tangat nominis. B. *Ἀναυροί* sunt *torrentes*. Schol. Apollon. Rhod. ad 1, 9., et ex eo Phauorinus: *Ἀναυρον λέγει τὸν χειμάρρον· οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν συνισάμενοι ποταμοὶ ἔτω καλεῖνται*. Etiam interpres Dionysii Perieg. glossam *ἀναύρων* v. 1118. explicavit verbis *ποταμῶν χειμάρρων* et Eustathius notavit ad eundem locum haec, *Ὅτι τὰς χειμάρρους καὶ ἔτος ἀναύρος λέγει, διὰ τὸ μὴ ὁμοίως τοῖς ἀενάοις αὐρας ἀποτελεῖν*. Etym. M. *Ἀναυρος*, ὁ ἐξ ὑετῶν συνισαμένος ποταμός, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐρας· οἱ χειμάρροι, καὶ διώρυχες, καὶ ὀχετοὶ Διογένης add. Tzetzes ad Lycophron. p. 205. Philostrat. ep. 22. p. 922. τὸν ἀναυρον διαβαίνοντος αὐτῶν τὸν ποταμόν. Vid. omnino Iac. Nic. Loënsis epiphyll. miscell. 5, 21. 475. ff. suppl. To. 5. thes. Gruter. add. Schneiderus ad h. l. p. 289. Sed ὅξεϊς ἀναυροί sunt *rapidi torrentes* [Virg. Aen. 2, 505.]. Vid. Menagius ad Laert. 9, 80. et Fabricius ad S. Empir. hypotyp. Pyrrhonn. 3, 15. p. 157., qui dixit ὅξεϊα ποταμῶν ῥύσις. Nam ὅξυ vocatur *quicquid vehemens est, et acre, quicquid penetrat, et vehementer laedit*. v. Graevius ad Hesiod. *Ἔργ. 414.*

5. Ξύλοχος est verbum Homericum. v. Il. ε, 162. λ', 415. Hesychius: Ξύλοχος· σύνδενδρος τόπος, καὶ ξυλώδης, δρυμὸς, ὕλη, ἢ θηρία κοίτη. Hoc loco eo significantur, non tam *fruticeta*, quam *montes syluosi*, *frutetis obsessi*, quum ξύλοχοι ad φάραγγας *valles* referantur. Sic ap. Palaephata. fab. 15. pro εἰς ὄρος codd. Oxonn. Rau. Mosqu. habent εἰς ξύλοχον. Τόρος autem est anguium genus, quod viuit in aqua, et terra. vnde etiam χέρουδρος dicitur. vid. Plin. H. N. 29, 4. et ibi interpretes. Gloss. vet. Τόρος, ὄφεις, *Aquatilis*. Τόρος *Natrix*, *aquarius*. Suidas, et ex eo Phavorinus: Πείρω — πεντῶ.

6. Homer. Odyss. ο, 450. ἀματροχόωντα θύραζε· ex quo loco sumpta est glossa ap. Hesychium: Ἀματροχόωντα· συνεκτρέχοντα.

7. Etiam ventriculus apud vetustos pro corde habitus est. vnde *cardiaci* dicti sunt, qui minus valebant stomacho. B. Herodi. Philet. p. 481. Ἀχρι, καὶ μέχρι, ἄνευ τῆς σ· τὸ δὲ σύν τῷ σ·, Ἰωνικόν. Moeris: Ἀχρι, ἄνευ τῆς σ·, Ἀττικῶς ἄχρις, Ἑλληνικῶς.

9. Animo enim linquebatur Anacreonti. Hunc locum imitatum fuisse Bionem ostendit Professor, in isto versu [Idyl. 1, 85.]: Ὅς δ' ἐπιδεν πτερύγεσσι ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν. B. Scilicet κραδίη est *anima*, *animus*, *ψυχὴ* [v. Plato ap. Laërt. 3, 32. Gataquerus aduers. miscell. 2, 6. p. 302. F, Muncquer ep. ad Nic. Heinsum p. 409. ep. 350. syllog. Burman. To. 5. et Villosion. ad Apollon. Lex. Hom. p. 568], ita, vt κραδίη εἶνός ἄχρις ἀνέβαινε sit *animus me linquebat*, *linquebar animo*: sed verba καὶ ἀπέσβην, et *propemodum extinctus*, *mortuus*, sum. Nam καὶ est, Hesychio interprete, idem, quod καὶ δὴ· vid. odor. 66, 8.: et aoristo ἀπέσβην alii quoque scriptores ita vtuntur, vt idem sit, quod τέθνηκα. v. Theocrit. Idyl. 4, 39. Timaeus Gloss. Plat. Ἀπέσβην τέθνηκεν· vbi v. Ruhnquenijs. Sensus est, *ictus*, et *morsus*, *hydris me praene exanimavit*. Sed Cupido dicitur μέτωπα σείειν ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, hoc est, *frontem Anacreontis alis demulcere*, *quo recreetur*, *animumque collegat*. Conf. Libanius p. 712. C To. 2. Morel.

11. Τὸ γὰρ hoc loco ἐν ἧθει dicitur, quasi tu dicas, *vti cerno*. B. Nimirum γὰρ vices particulae δὲ sustinet, vt sensus existat hic, *si tu, ab hydro laesus, animo linqueris: quid fiet, si ego telis cor tuum traiecero?* Conf. odor. 40, 13, ff. Putamus enim, v. 6. recte legi πείρειν ὕδρος· vt visum est etiam Martinio Varr. lectt. 1, 11. Nam quanquam coniectura Salmasii, et Doruillii, qui, codice Vaticano praeunte, legi iuebant πείρειν ἰδρὼς, *confecit me sudor*; *per pectus mihi manavit sudor*; *aqua frigida fluxit per artus meos*; per se elegans est: ipse enim Homerus hac formula sic vsus est, vt Il. ε, 796. φ', 51.: tamen parum commoda videtur, quum sudor deprimat, et deiciat, et debilitet, animum, vt non possit recte ἀναβαίνειν dici. Conf. Hindenburgius animaduers. ad Musae. p. 33. Caeterum metrum huius odarii simile est metro odarii tertii.

Η' ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ *

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
 Ἀλιπορφύροις τάπησι,
 Γεγανυμένος Λυαίῳ,
 Ἐδόκην ἄκροισι ταρσοῖς
 5 Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
 Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
 Ἐπεκερτόμην δὲ παῖδες
 Ἀπαλώτεροι Λυαίῃς,
 Δακέθυμά μοι λέγοντες,
 10 Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
 Ἐθέλοντα δὲ Φιλῆσαι
 Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
 Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

VARIETAS LECTIIONIS

* τὸ αὐτὸ ὄναρ marg. cod. Vatic. p. 685.: quo in libro hoc odarium est
 odar. quintum, et tricesimum. Εἰς τὸν αὐτὸν ὄνειρον Arg. 1. 2. Deg.
 1. 2. Brig.: qui tamen editores ita inconstantes fuere, ut in titulo
 odar. 44. retinuerint τὸ. Born. omisit omnino huius odarii indicem.
 1. νυκτῶν cod. Vatic. 2. τάπῃσι cod. Vatic. 3. γεγανωμένος attulit
 Barn., nesciebam unde, prob. Val. p. 123. Λυαίῳ cod. Vatic. 6. παρῶ
 cod. Vatic. 7. ἐπ' ἐκερτόμην cod. Vatic. 10. ἐκείνας cod. Vatic.
 11. δ' αὖ Φιλῆσαι Barn. male. nam δὲ per se longum est, quum litera
 φ sequatur. v. Arnald. animaduerff. p. 4. Vnde nec necesse est, ut
 pro δὲ scribatur δὴ cum Zeun. p. 16.: quam tamen eius coniecturam
 probabat Val. p. 123. ἐθέλοντι cod. Vatic. 12. μοι cod. Vatic. 13. γε
 μονωμένος cod. Vatic., ita, ut syllabae γε tria puncta subiecta sint.

A N N O T A T I O N E S

O D E VIII

2. Ἀλιπόρφυροι τάπητες sunt *peristromata conchyliata* [Cic. Phil. 2, 27.]: *tapetia conchyliata* [Plaut. Pseud. 1, 2, 14.]. Hesychius: Τάπησι ποικίλοις στρώμασιν item: Ἀλιπόρφυρα ἀλουργῇ, τετέσιν, ἐκ θαλασσίας πορφύρας. Sunt glossae Homericæ. vid. Odys. v', 108. ζ', 306. et Il. 6, 200.: ubi est τάπησι πορφυρέοισιν, ut ap. Theocrit. Idyl. 15, 125. v. Arnaldus animaduers. p. 234. f.: Albertius ad Hesych. p. 234. To. 1.: et Spanhemius de V. NN. 8. p. 455. To. 1, atque ad Aristoph. Plut. 542. Ab Clem. Alex. Paedag. 2, 3. p. 160. B dicuntur στρωμαὶ ἀλουργαῖς sed fragm. 74. est ἀλιπόρφυρον ῥέγος. Conf. Hemsterhusius ad Polluc. p. 1192. Caeterum homines diuites, et beatos, cubuisse in tapetibus, disci potest ex Aristoph. Plut. 542. Nam τάπητες sunt *stragulae textiles* [v. Aristoph. Plut. 528.], *ex altera parte villosae*, quum ἀμφιτάπητες sint *stragulae textiles*, *ex utraque parte villosae*. v. schol. Aristoph. ad Plut. d. l.: Ammonius v. τάπης et Tho. Magister v. τάπητες. Caeterum ἐγκαθεύδειν est verbum Lat. *indormire* ap. Horat. Epod. 5, 69.: et διὰ τῆς νυκτός, h. e. *noctu*, legitur etiam Actt. 5, 19.

3. Γεγανυμένος dicitur ex hilaritate nitidus. Γανῶσθαι dicuntur fœstilia, quae rectorio incrustantur, et splendescunt. Barnesius *errare* dicit, qui has duas voces confundunt. Equidem ea nullatenus confundi volui: tantum apposui ὁμοίᾳ παράθεσιν. B, Hesychius: Γανύμενος χαίρων item: Γάνυται χαίρει — εὐφραίνεται. Est glossa Homericæ. v. Il. v', 49. Neque tamen γεγανωμένος, quod Barnesius attulit, plane contemnendum videtur, quum odor. 39, 11. legatur μέθῃ γανώσας. Certe γεγανυμένος, et γεγανωμένος, etiam in loco Agathiae, qui a Suida laudatur v. γεγανυμένος, inter se permutata sunt a librariis.

4. Ἀκροῖσι ταρσοῖς est *suspensio gradu: gradu suspensio digitis*: quod ab aliis scriptoribus dicitur ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων. Longus Pastorr. 2. p. 63. ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων ἔτρεχε ut Anthol. 4, 14. 1. 3. est, Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα-βέβηκας; Ταρσὸς δεξιτεροῦ ποδὸς est ap. Hom. Il. λ', 377. Nam ταρσὸς est *planta*, *πέλμα*, et τὸ πλάτος s. τὸ πλατύ v. interpres Dionysii Perieg. ad v. 868.: Suidas h. v.: et schol. Hom. ad d. l. Conf. Vernsdorfius ad Himer. orat. 25, 4. p. 819. Herodianus Philet. p. 434. Pierf. Ἐδοξα ἰδεῖν ἄνωγας ἐρεῖς ἐπὶ ὀνείρατος κ. τ. λ.

5. Δρόμον ἐκτανύειν est simpliciter *currere*, ita, ut adi. ὥκυν reddi aduerbio *velociter* debeat. Sic Virg. Aen. 12, 909, *extendere cursus* dixit. Errat enim Albertius ad 2. Tim. 4, 7., qui ἐκτανύειν δρόμον putet idem esse, quod διανύειν δρόμον ap. Aelian. H. AA. 3, 2., et κατανύειν δρόμον ap. Herodo. 8, 98. Nam aliud est ἐξανύειν, aliud ἐκτανύειν, i. e. ἐκτείνειν ut odor. 3, 27. τανύει, i. e. τείνει.

6. Hesychius: Ἀθύρων παίζων quae glossa sumta est ex Hom. Il. 6, 364. Nam ἀθύρειν proprie est *ludere more puerorum*. Sed hoc loco μετὰ παρθένων ἀθύρειν est *cum virginibus se oblectare* [Terent. Adelph. 2, 4, 20.], ut odor. 42, 7.

7. Hesychius: Ἐπικερτομῶν ἐπισκώπτων ex Odyss. χ'. 194. Il. π', 744. ω', 649.: vt legendum videatur ἐπικερτομέων. Gloss. vett. Ἐπικερτομῶν *Increpito*.

8. H. e. *longe venustissimi*: quatenus venustas censetur teneritate membrorum. Ouid. Mett. 4, 17. ff. de Baccho, *tibi — inconsumta iuventus: Tu puer aeternus, tu formosissimus — tibi — Virgineum caput est*. v. Brucius ad Tibul. 2, 3. 35. Conf. odor. 29, 33.

9. Signata vox, et moralis. B. Δακέθυμα λέγειν est *mordere distis*: cuiusmodi dicta ab Homero Il. α', 539. dicuntur κερτόμια Odyss. θ', 185. θυμοδακῆς μῦθος. vid. Salmasius ad scriptt. hist. Aug. p. 385. B. Paris. et Gataquerus ad Antonin. 11, 18. p. 333. Trai. Hesychius: Δακέθυμον λυπᾶντα τὴν ψυχὴν.

10. Puellae ab amasiis dicebantur simpliciter αἱ καλαί. v. Arnaldus animaduers. p. 9. f.

11. In animo habentem, et per hoc aggredientem. B.

Barnesius etsi agnoscit φ esse ecstasicum, alieno tamen loco infercit αὐ post particulam δέ. B.

12. Figurata dicitur ἐξ ὕπνου pro ἐξ ἐνυπνίας, et comice παρέλκει. B. Πάντες pertinet, cum ad παῖδας, tum ad τὰς καλὰς neque dubito, quin legi debeat, auctoritate cod. Vaticani, ἐθέλοντι — μοι — *e somno excitus videbam, omnes mihi effugisse: sic waren mir alle ausgerissen*: vt sit datius incommodi. nam μοι, etiam sequente consonante, quin recte corripiatur, quis dubitet?

13. Ὁ τλήμων h. e. *ego*: vt ap. Sophoclem Electr. 1481. f. Τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρχυσάτοισ Πέπτωχ' ὁ τλήμων; et ap. Aristoph. Plut. 603. τί πάθω τλήμων; Neque enim mediocris elegantia linguae Graecae, et Latinae, haec est, quod pro pronomibus personalibus, quae verbis continentur, adiectiua ponuntur, quae declarent attributa rerum, vel personatum, tanquam conditionem, causam, effectum, finem. Sic Horat. A. P. 170. *inuentis miser abstinet*, h. e. *ipse*: et v. 188. *incredulus odi*, h. e. *ego*. Hesychius: Μεμονωμένος ἐγκαταλειμμένος vt vidua omnibus propinquis, et necessariis, quorum liberalitate ali possit, et nutrirī, carens dicitur μεμονωμένη a Paulo 1. Tim. 5, 5. Caeterum hoc odarium iisdem numeris, atque modis, constat, quibus continetur odarium superius.

Θ' ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ

Ερασμὴ πέλεια,
 Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
 Πόθεν μύρων τοσάτων,
 Ἐπ' ἥερος θέσσαι,
 5 Πνέεις τε, καὶ ψεκάζεις;
 Τίς ἐσί σοι μεληδών;
 Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
 Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 Τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 10 Κρατῆντα, καὶ τύραννον.
 Πέπρακέ μ' ἡ Κῦθήρη,
 Λαβῆσα μικρὸν ὕμνον.
 Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
 Διακονῶ τοσαῦτα.
 15 Καὶ νῦν, ὄρεᾶς, ἐκείνῃ
 Ἐπιστολὰς κομίζω.
 Καὶ φησιν εὐθέως με
 Ἐλευθέρην ποιήσειν.
 Ἐγὼ δέ, κῆν ἀφῆ με,
 20 Δόλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
 Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 Ὅρη τε, καὶ κατ' ἀγρᾶς,
 Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
 Φαγῆσαν ἄγριόν τι;
 25 Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
 Ἀφαρπάσασα χειρῶν
 Ἀνακρέοντος αὐτῷ
 Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
 Τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.

30 Πῖσσα δ' ἄν χορεύσω,
 Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
 Πτεροῖσι συγκαλύψω.
 Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
 Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
 35 Ἐχεις ἅπαντ' ἄπελθε
 Λαλιτέραν μ' ἔθηκες,
 Ἄνθρωπε, τῆς κορώνης.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

- * τῷ αὐτῷ εἰς περισερᾶν cod. Vatic.: quo in cod. hoc odarium est odar. quartum decimum, et cuius in marg. alia manus adscripsit verba εἰς περισερᾶν. 1. πέλ^α cod. Vatic. 2. πόθεν; πόθεν Brunequ. Analecti. πέτασαι Barn., probb. Zeun. p. 16. et Val. p. 123.: recepit Borb. πετᾶσαι conī. Pau. et Bruncqu.: quod recipere Deg. 2. Brig. 3. μύρον τοσῷτο, vel μύρω τοσαῦτα, vel μύρων τοσῷτον, conī. Val. p. 123.: ut μύρων esset accusat. Atticus scilicet. τοσῷτον conī. Tollius ad Auson. p. 97. 4. θε^{ου}σα cod. Vatic. 6. τίς ἐστὶ σοὶ μέλει δέ; cod. Vatic. τίς ἐστὶ, σοὶ μέλει δέ; Steph. Lubin. Macrop. Met. 1. 2. Parm. τίς ἐστὶ σοὶ μέλει δέ; Morel. Comel. Fab. Lam., e conī. Scaligeri. τίς ἐστὶ σοὶ; Μέλει δέ. Barn. τί δ' ἐστὶ σοὶ μέλημα; conī. Steph., prob. Fabio: recepere Flaid. et Dacieria. Μέλει τί σοὶ, τίς ἐστὶ conī. Dan. Heinsius. τί δ' ἐστὶ σοὶ; μέλει δέ. conī. Dacieria, prob. Bosio animaduerff. p. 4., etiam Arnaldo animadu. p. 77., qui tamen legi mal. τίς ἐσσί; μοὶ μέλει δέ. quod recepit in Analecti. Bruncqu. Sed τίς ἐστὶ; τί σοὶ μέλει δέ; conī. Tollius ad Auson. p. 97. et Seuinus Commentarr. acad. inscripti. Paris. p. 132. To. 3. τίς ἐστὶ σοὶ μελητής; conī. Clericus biblioth. sel. To. 11. p. 342. f. τίς ἐστὶν, εἰ μέλει δέ, conī. Dauisius ad Cic. N. DD. 2, 47. τίς ἐμὶ, σοὶ μέλει δέ; conī. Pau. τίς ἐσσί; σοὶ μέλει τί; conī. Trappius Aftt. erudit. Lippf. a. 1732. p. 205. τίς εἷς; τί σοὶ μέλει δέ; conī. Furmont. Commentarr. acad. inscripti. Paris. To. 5. p. 71. et Meierus ep. ad Fabric. in huius Vita p. 298.: quod recipere Arg. 1. 2. Deg. 1. Borb. Stroth. τίς εἷς; τί σοὶ μέλει δέ; Deg. 2. Brig. Born. e conī. Bruncqu. At Zeun. p. 17. prob. τίς εἷς; et pro δέ sic malebat legi δὴ, ut Val. p. 124.: qui idem attulit conī. hanc, πόσ' εἷς; τί σοὶ μέλει δὴ; Valperga denique in edit. Parm. p. 84. legi iubebat τίς ἐστὶ σοὶ μεληδών; aut τί δ' ἐστὶ σοὶ μέλημα; aut τίς εἷς; τί σοὶ μέλει δέ; 10. τυράννε conī. Zeun. p. 18., prob. Barth. p. 7. 11. με Κυθήρη cod. Vat. Steph. Mor. Com. Lubin. Flaid. Macrop. Met.

Met. 1. 2. *Parm.* μ' ἢ Κυθ. *coni.* *Fab.*: quod receperunt editores alii omnes. 14. διηκονῶ *Barn.* 15. οἷας *cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Fab. Lubin. Macrop. Met.* 1. 2. *Barn. Lam. Borh. Parm.* Ὁρᾶς est e *coni.* *Steph.*: quam probb. *Pau.* et *Zeun.* p. 19., atque, post *Flaidrum*, recepp. editores nuperi omnes. 16. Ἰῶσ' *coni.* *Dan. Heinsius.* 17. καὶ Φησὶν *cod. Vatic.* 20. αὐτῶι *cod. Vat.* 21. πέτεσθαι *Steph. Mor. Flaid. Met.* 1. *Parm.* At *vid.* v. 2. 23. δένδρεσι *cod. Vat. Steph. Parm.* κἄν, vel καὶ ὃν, δένδρεσιν *coni.* *Pau.* καὶ πὶ *coni.* *Zeun.* p. 19., repugnante metro. 25. τὰ νῦν *cod. Vat.* 28. δ' ἐμοὶ *Arg.* 1. 2. *Deg.* 1. 2. *Holst. Brig. Born.* 30. χορεύω *coni.* *Pau.*: quod tempus *recc. Arg.* 1. 2. *Deg.* 1. 2. *Brig. Born.* 31. καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα *cod. Vat. Steph. Mor. Com. Lubin. Fab. Macrop. Met.* 1. 2. *Parm.* καὶ δ. ἐμοῖσι, vel καὶ πότην Ἀνακρέοντα, *coni.* *Steph.* καὶ δεσπ. Ἀνάκραν *coni.* *Scal.* Καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα πτεροῖς καλύψω, aut καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα, aut καὶ πῶς Ἀνακρέοντα, *coni.* *Regnier.* Καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα πτεροῖς συγκαλύψω *coni.* *Metarius.* Καὶ δεσπότην γέροντα *coni.* *V. D. ap. Macrop. et Commentarr. Triuulsiann.* p. 417. Το. 3., probb. *Barth.* p. 6. et *Zeun.* p. 20.: *rec. Strotb.* καὶ δεσπότην κρέοντα *coni.* *Pau.* καὶ δεσπότην ἄδοντα *coni.* *Medenb.* p. 47. καὶ δεσπότην κρέοντα *coni.* *Val.* p. 124. *Valperga* p. 85., lege, inquit, καὶ δεσπότην κρέοντα, aut γέροντα, aut ἐμοῖσι. 32. συγκαλύπτω *coni.* *Pau.*: quod *rec. Borh.* σὺν ^{συσχιάσω} καλύψω *cod. Vat.* συσχιάσω *prob. Zeun.* p. 20.: sed συσχιάζω habent *Arg.* 1. 2. *Deg.* 1. 2. *Brig. Born.* e *coni.* *Salm. et Pau.* 33. αὐτῶι *cod. Vat.* αὐτῷ *coni.* *Barn.*, probb. *Zeun.* p. 20. 34. τῶι βαρβίτῳ *cod. Vat.* 35. ἀπέλθω *coni.* *Pau.* male. v. *Van. Crit.* p. 64. 37. καὶ χορῶνις *cod. Vat. Steph. Mor. Com. Lubin. Flaid. Fab. Macrop. Barn. Lam. Bruncqu. Analect.* *Arg.* 1. 2. *Deg.* 1. 2. *Borb. Holst. Brig. Born. Parm.*

ANNOTATIONES

ODE VIII

1. Πέλεια proprie columba furua est, a πελός, vel πελειός, quod veteribus Graecis pro pullo erat. Poëtica tamen καταχρήσει ita generis dicitur columba. unde et Πηλειάδες, quasi Πελειάδες, nomen datum accepere. B. Recte. Πέλεια proprie est columba agrestis [vid. v. 21. is. Herodi. Philet. p. 446.] minor pulla. v. Aristot. H. AA. 5, 13. col. Aen. 9, 11. p. 394. C. Aelian. V. H. 1, 15. Nonnunquam tamen et generis vocabulum, idem significans, quod περιστέρα. Hesychius: Πέλεια περιστέρα. v. Hom. Il. φ', 493. Odyss. 6, 526. Aelian. V. H. 9, 2. 12, 1.

2. Nil necesse est τὸ πόθεν modo vnice dici pro παρὰ τίνος, quod vult Barnesius, B.

Bar-

Barnesius de suo more pro πέτασαι fecit πέτασσαι, cum sciret, vocalem α in pluribus esse communem. B. Certe πέταται legitur nunc ap. Pindar. Nemeonn. 6, 81.: etsi a grammaticis antiquis hanc verbi formam, ut minus elegantem, repudiari scio. v. schol. Lucian. p. 40. 42. To. 2. Graeu. et index Palaephat. v. πέτασθαι.

3. Frustra fuerit hoc loco monere, τασέτων leporis causa poni pro ταιέτων. B. Mihi vero homo non pretium, et suauitatem, sed copiam, vnguentorum admirari videtur: id quod vel verbum ψεκάσεις satis docet. Sentus est, *a quo ita delibuta es vnguentis, ut tu, quamuis alte volans, tamen hic iis spirare videare, et ut ea etiam destillent?* Nam columbas vnguentis delibutas esse apud veteres, cognoscitur etiam ex versibus Alexidis, qui ex eius Εἰσοικιζομένῳ laudantur ab Athenaeo 15, 13. p. 691. E. Tollius in notis ad Ausonium p. 97. pro τασέτων reponi iubebat τασέτον, quod etiam ad verbum ψεκάσεις referri posset. non male: sed sine idonea tamen causa. Neque enim nouum est, coniungi duo verba diuersi ingenii, ita, ut casus accomodentur ei, cui nomen iunctum est. v. ad Plat. Euthyphron. 6, 23. et ad Phaedon. 30. 4. Sic Cicero 13. ep. 4, 6. *ut te hortor, et suadeam*: vbi Lambinus temere legi iubebat, *et tibi suadeam*. Caeterum μύρων τασέτων πνέεις dictum est, ut odor, 28, 9. μύρε πνέσας, et Anthol. 7, 208. 2. τὸ γὰρ σῶμα νέκταρος ἔπει.

6. Pro τίς ἐσὶ σοι μέλει δέ; quod vix vllum conficiebat intellectum, nos leui admodum mutatione ita rescripsimus, cum Stephanus fecisset, τί δ' ἐσὶ σοι μέλημα; ex imitatione scilicet Theocriti, qui et ipse hunc locum imitatus videtur [Idyl. 14, 2.], ut et multa alia. Scalliger ingeniole quidem, sed nimis dure, duplici posuit αἰτήσῃ, *Cupis quis ille scire?* nulla cum emendatione. Barnesius aliquanto durius sic distinguit, τίς ἐσὶ σοι; μέλει δέ atque ita παραφράζει τίς ἐσὶ σοι δεσπότης; τῷτο γὰρ μέλει μοι, ἵνα γνῶω ut sint verba poëtae, non columbae, Vnde noscere est, cur reddiderit τὸ πόθεν, παρὰ τίνας. Baxter, inquit noster Professor, *magis obseruatis literarum vestigiis, τίς ἐσὶ σοι μεληδών;* Barnesius, inquam ego, nullo cum sale, τίς ἐσὶ σοι; μέλει δέ. B. Hunc locum varii varie tentarunt. v., praeter Barnesium, et Pauum, Bosius animaduers. p. 76. f. et Arnaldus animaduers. p. 4. f., qui legendum censebat τίς ἐσσί; μοι μέλει δέ, *quaenam es tu columba? mea enim interest*, assentiente Schradero ad Musaeum v. 64. Mihi vero omnium maxime placebat eorum ratio, qui legi iubent τίς εἶς; vel potius τίς εἶ; quum sequatur consonans; τί σοι μέλει δέ; Nam haec emendatio, non modo accedit quam proxime ad scripturam librorum Stephani, et codicis Vaticani, sed adiuuatur etiam totius orationis serie. Triplex enim proponitur columbae interrogatio v. 2. — 6.: et columba ad quamque respondet: ad primam v. 7. — 10.: ad secundam v. 11. f.: ad tertiam v. 13. — 34. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Εἶ — ὑπάρχεις et: Μεληδών φροντίς.

8. Βάθυλλος ὑποκοριστικὸν est nominis Βαθυκλῆς, quod et Barnesio visum est. B. Recte. Sic Θράσυλλος ductum est a Θρασυκλῆς, Ἀρίσυλλος ab Ἀριστοκλῆς, Ἡρὺλλος ab Ἡρακλῆς, alia ab aliis. vid. Eustathius ad Il. 5. p. 989. 48. Rom. et Etymol. M. v. Ἀμφίς p. 93., et v. Ἀρίσυλλος p. 143.: vbi, καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆς, inquit, Βάθυλλος, ὄνομα κύριον, ὃ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος h. e. ὃ ἑταῖρος odor, 28, 2.: de quo v. Barnesius in vita Anacreontis f. 15.

9. Bathyllus, adolescens Samius [Horat. epod. 14, 9.], quo Polycrates non minus arsisse fertur, quam Anacreon, qui eum odar. 29, 2. τὸν ἐταῖρον vocat, dicitur ὁ ἀρτί τῶν ἀπάντων κρατῶν, καὶ τύραννος, propter insignem pulchritudinem, qua vicit tum, tenuitque, omnium omnino animos: quomodo Cupido dicitur κρατεῖν πάντων τῶν θεῶν ap. Chariton. 6, 3., et θεῶν δυνάστης odar. 58, 4. v. Heinsius ad Sabini ep. 3, 15. Hesychius: "Ἀρτί" — νῦν. Et τύραννον poëta addidisse videtur, cum ut ostenderet, quantus dominus esset Bathyllus, tum ut peteret Polycraten [Clemens Alex. Strom. 1. p. 302. B] rivalem: quo ipso consilio fieri potest ut usus sit potissimum verbo κρατῆντα. Nam coniectura Zeunii, qui poëtam putabat scripsisse τυράννης, ita, ut καὶ esset atque adeo, non videtur ferri posse, cum ob omissum articulum τῶ, quem leges linguae addi tum volunt, tum quod poëta sic columbam suam urbanitatis, atque modestiae, immemorem esse iussisset.

11. Bene reposuit Faber μ' ἢ pro μὲ, poscente metro, quod nos fugit in prima editione: Barnesius opportune monuit in sua. Sed hoc fugerat etiam Fabri filiam. B. Columbae sacrae erant Veneri, quod essent aues libidinosae, et ad coitum pronae, v. Aelian. H. AA. 4, 2. V. H. 1, 15. Phurnut N. DD. 24. Apulei. metamm. 6, p. 175. Elmenh. Etymol. M. v. περισερά p. 664. schol. Apollon. Rhod. ad 3, 539. et schol. Aeschyli ad sept. c. Theb. p. 84. Steph. Vnde Aspasia statuæ deae adiungi iussit columbae simulacrum. v. Aelian. V. H. 12, 1. p. 718. Gron.

12. "Ἕμνος hoc loco oden, carmen lyricum, notat: ut odar. 52, 8. 57, 11. fragm. 59, 2.: quum tali carmine contineantur etiam Veneris, eiusque comitum, atque Bacchi, laudes. Omnino vis huius vocabuli, quo fere significatur *carmen dei alicuius, vel deae, laudes complectens*: vid. Menander commentar. de encomiis c. 1. p. 27. Heren.: patet tam late, ut complectatur *omnis generis carmen*. Schol. Sophoclis ad Electr. 383. "Ἕμνος κυρίως ἢ εἰς θεὸν ᾠδὴ" παρὰ δὲ ποιητῶν ἀπλῶς ἢ ᾠδὴ. v. Arnaldus animaduerss, p. 6. f. et Doruillius Van. crit. p. 153. Vnde poëtae dicuntur ἑμνοπόλοι a Leonida Tarentino Anthol. 1, 67. 1., ut Homerus κοίρανος ἑμνων ab Archia Anthol. 3, 24. 7. Sic ap. Theocrit. epigr. 16, 4. ἐστὶ οἱ πρόσθε ᾠδοποιοί, sed epigr. 11, 4. ἑμνοθέτης.

14. Ionicum δεικονῶ vnice placuit Barnesio, Nobis religio est magnis autoribus fraudem facere. B. Τσαῦτα positum est δεικτικῶς, atque adeo referri debet ad ea, quae v. 7. ff. dicta sunt, ita, *tantis in rebus ego ministro Anacreonti: tantis in rebus versatur meum ministerium*, ut perferam literas domini ad amasium, h. e. *ego sum tabellaria Anacreontis*. Similes loci sunt ap. Theophrast. char. 7, 3. et ap. Xen. Cyrop. 8, 2. 11.

15. Satis feliciter Henr. Stephanus hoc loco reposuit ὁρᾶς pro οἶας, etsi contradicant Barnesius, atque Faber. Vna literula non erit magnae fraudi. Minus placet Danielis Heinssii ἰξσ', quod Barnesius ingeniosum putat: ego importunum. B. Coniectura Stephani per se, fautor, non est inepta: sed video tamen, eam, et superuacaneam esse, et multum leporis orationi detrudere. Columba enim ostendit homini Anacreontis epistolam: nam plur. ἐπιστολαὶ habet vim numeri singularis, ut *epistolae* ap. Iustin. 1, 6. 1. aliisque in locis: ita, ut gestus eius, vocisque sonus, intellegantur implere vicem verbi ὁρᾶς et iactans fidem suam non minus, quam heri, h. e. ἐκείνη, fiduciam, qui literas sibi amatorias

torias commiserit, οἷας, inquit, ἐκείναις ἐπιστολαῖς κομίζω· vt Eurip. Alcest. 824. οἷας ἡμπλακεῖς ξυναόρα. Veteres enim vsi sunt columbis, vt nunciis, et tabellariis: cuius moris insignia exempla habentur ap. Plin. H. N. 10, 37. et ap. Aelianum V. H. 9, 2.: vbi v. Kühnius: Casaubonus ad Athen. 9, 11. extr. et Bochartius Hieroz. 2, 1. 2. p. 15. f. To. 2., qui laudauit hunc poëtae locum, ita, vt legerit οἷας. Sed eodem in genere etiam cornicum opera vsos esse veteres, docent ea, quae de Marrha, Aegyptiorum rege, relata leguntur ap. Aelian. H. AA. 6, 7.

19. Δὲ h. l. esse *tamen*, putat Palaeretus obseruatt. ad N. T. p. 32., et verbum ἀφ᾽ ἧ vertit *velis dimittere* ibid. p. 248.

20. Μένειν est verbum proprium hoc in genere: vid. odor. 30, 8.: vt παραμένειν. v. Xen. Oecon. 3, 4. Nam παρ' αὐτῷ est in aedibus, triclinio, cubiculo, eius. id quod verba sequentia satis docent.

22. Sic et inferius [odor. 33, 5.], ἢ Νεῖλον, ἢ πὶ Μίμφιν. Figura Ζεῦγμα a posteriore. B. Eurip. Phoen. 292. f. Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπῳ κλεινὸς γόνος Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίῃ τ' ἐπ' ἐσχάρας. Oracc. Sibyll. ap. Zosim. 2, 6. 4. Ἡματι, μηδ' ἐπὶ νυκτὶ. Aristoph. Auu. 739. Νάπαισι, κορυφαῖσι τ' ἐν ὀρείαις. Pindar. Pythionn. 2, 109. κτεάτεσσιν τε, καὶ περὶ τιμῇ 4, 232. Νύκτεσσιν, ἐν θ' ἀμέραις add. 5, 92. f. Nemeonn. 10, 98. Isthmionn. 5, 47. Conf. Stauerius ad Nep. Epamin. 2, 4. Neque vero necesse est, vt v. 23. legamus cum Pauo καὶν, vt odor. 34, 6., vel καὶ ν, δένδρεσιν, quum ellipsi illa particulae ἐν nihil sit frequentius in tali orationis forma: vt ap. Virg. Georgg. 4, 514. f. *tamoque sedens miserabile carmen Integrat*: et ap. Sueton. Claud. 7. *euenitque, vt — praetervolans aquila dexteriore humero consideret*. Caeterum de sedibus columbarum v. Bochartius Hieroz. 2, 1. 3. p. 18. f. To. 2.

24. T. contemptus significandi causa additum putari debet.

25. Gregorius in de dialectis p. 49. Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν ἀντὶ τῆ νῦν τανῦν vbi v. Koenius.

29. De verbo προπίνειν dictum est ad odor. 4, 3.

31. Pro Ἀνακρέοντα idem Stephanns posuit ἐμοῖσι, quem nos optimo iure sequimur. Constat enim prima fronte, Ἀνακρέοντα e margine libri, cum maximo metri damno, in contextum irrepsisse. Scaligeri ὑποκοριστικὸν Ἀνάκραν frigidiusculum est: neque magis arridet Longipetrani γέροντα. Barnesius ipse non litigat. B. Arnaldus animaduers. p. 8. coni. καὶ αὐτὸν Ἀνακρέοντα, quod δεσπότην e margine irrepsisset. At Ἀνακρέοντα magis habet glossematis speciem: quum columbam manifestum sit δεσπότην dixisse, vt, et sibi, et Anacreonti, blandiretur. vid. v. 20. Sed amasii quoque amatorem vocant δεσπότην. Caeterum aoristi χορεύσω, et συγκαλύψω, cum particula ἂν politi sunt pro futuris, ita, vt continuatio rei indicaretur, *soleo, possum, in orbem saltare — contēgere: salto — contego*. Fortasse tamen leg. δ' αὖ, vt futura habeant vim praesentium, quia continuatio actionis exprimitur: vt odor. 20, 10. coll. v. 6. 8. 12.: ap. Aristoph. Plut. 880. vid. Graeuius ad Heliod. Ery. 185. Hesychius: Πτερὰ πτέρυγες. Gloss. vet. Πτερόν Pinna, pluma, ala. Est vocabulum Homericum. v. Odys. β', 151.

33. Bar-

33. Barnesius mallet ἀντ' rerum perinde est. Αὐτῷ videtur magis Anacreonticum. B.

35. Sensus est, *Habes rem omnem: satisfeci tibi omnino: noli mihi amplius molestus esse.* Suidas, et ex eo Phauorinus: Πάντ' ἔχεις πάντ' ἔγνωκας quae glossa sumpta esse videtur ex Aristoph. Avu. 1460. Sed ap. Sophoclem Philoctet. 621. sic est, Ἰλασας, παῖ, πάντα. Ἐθνηκας autem idem est, quod ἐποίησας, ut Hebraei verbo עָשָׂה uti solent pro verbo נָשָׂא. Atque sic verbum τιθέναι positum legitur in carminibus maxime poetarum omnis generis, quorum interpretes Graeci illud verbo ποιεῖν explicarunt, ut Hesychius, aliique grammatici. vid. Hom. Il. ζ', 139. Odyss. ι', 404. Hesiod. Op. 974. Aeschyl. Prometh. 443. Sophocl. Philoct. 633. Eurip. Alcest. 621. 621. Pindar. Olympionn. 1, 102. 8, 23. 10, 57. Pythionn. 10, 23. Hesychius: Ἐθνηκεν ἐποίησεν. Lex. bibl. Coislin. p. 495. Τίθημι ποιῶ. Athenaeus 11, 14. p. 501. D, ἐπεὶ τὸ ποιῆσαι θεῖναι πρὸς τῶν ἀρχαίων ἐλέγετο. Conf. Pfochenius in disert. de purit. L. Gr. N. T. f. 70.

36. De medio accepta locutio. Barnesius reposuit καὶ pro τῆς. B. Immo Stephanus iam ediderat καὶ πορεύης recte, opinor: frustra dissentiente Zeunio p. 21. Nam καὶ est *adco*, ut odor. 28, 34. Ἀνδρωπε, non tam expositantis, et conquerentis, vox esse videtur, ut Luc. 22, 58.: quam blandientis, ὡ φίλε, ὡ φίλτατε ut ap. Xen. Cyrop. 2, 2, 2. Certe totum odarium loquitur, columbam non fuisse iratam homini. Latini ita utuntur vocibus *tu homo*, et *mi homo*. vid. Vesterhou. ad Terent. Heautont. 5, 3. 1. Cornix ab Homero Odyss. ε', 66. vocatur τανύγλωσσος, et ab Hesiodo Op. 747. λαλέουσα quae glossa ap. Hesychium explicata legitur vocabulo λάλος quod commune est voci omnium avium: vid. Aristot. H. AA. 4, 9. p. 283. D To. 2. Duval. Sic *hirundo* appellatur λάλος ap. Non. Dionys. 3, 13.: et *cicadae* dicuntur λάλοι ap. Long. Pastorall. 1, 12. p. 20. Mol., ut λάλος τέττιξ Anthol. 1, 60. 12.: et *locustiae* ap. Longum d. l. 3, 16. p. 90. Et Aelianus, ut H. AA. 12, 10. scripsit τρυγόνες δὲ λαλίτερον ἔλεγον, ita ibid. 6, 19., ἰσμεν, inquit, χελιδόνες, καὶ πρῶτος, καὶ τὸ τεττίγων φῶλον, καὶ κίτταν, λάλον. Ab Ouidio cornix nominatur *garrula* Amor. 3, 5. 22. Metamm. 2, 547.: ubi v. Burmanus: et *loquax* Fast. 2, 89. Caeterum numeri huius odarii respondent numeris odarii primi, ita tamen, ut spondeus primam sedem in v. 8. 20. 33, 34. 37. habeat.

Ι ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ *

Ερωτα κήρινόν τις
 Νηνίης ἐπώλει
 Ἐγὼ δέ οἱ παρατάς,
 Πόσῃ θέλεις; ἔφην, σοὶ
 5 Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι;
 Ὁ δ' εἶπε δωριάζων,
 Λάβ' αὐτόν, ὅπποσῃ λῆς.
 Ὅμως δ', ἂν ἐμάθῃς πᾶν,
 Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης
 10 Ἀλλ' ἔθέλω συνοικεῖν
 Ἐρωτὶ παντορέκτα.
 Δὸς ἔν, δὸς αὐτόν ἡμῖν
 Δραχμῆς, καλὸν σύνευρόν.
 Ἐρως, σὺ δ' εὐθέως με
 15 Πύρῳσόν· εἰ δὲ μὴ, σὺ
 Κατὰ φλογὸς τακῆση.

VARIETAS LECTIIONIS

- * αὐτῶ τῶ αἰς ἔρωτα κήρινον cod. Vatic. p. 678.: quo in libro hoc odarion est decimum. 5. τευχθὲν cod. Vatic. in m.: sed in ipso ordine est τευχθὲν quod etiam Steph. attulit. 7. ὅπποσῳ conl. Pau., probb. Zeun. p. 22. et Val. 124.: recepit Borb. λῆς Lubin. Flaid. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Born. male. 8. ὅπως ἂν ἐκμάθῃς πᾶν cod. Vatic. ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς τιν conl. Scal., probb. Zeun. p. 22. et Val. p. 124. ὅπως δ' ἂν ἐκμ. πᾶν legi malebat Fab., prob. Pauo, qui tamen se nescire ostendebat, ὅπως δ' ἂν, an ὅμως δ' ἂν, scribendum esset: conl. Fabri recepp. Bruncqu. Analekt. Arg. 1. Deg. 1. 2. Holst. At tum ἂν abesse debebat. v. Theophr. char. 21, 2. ὅμως ἂν ἐκμάθῃς τιν Arg. 2. Borb. Brig. Born. ὅμως δ' ἂν ἐκμ. πᾶν Barn. Lam. 9. εἰμὶ κηροτέχνης Barn. Lam. ἂν εἰμὶ κηροτέχνης Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Borb. Holst. Brig. Born. ἂν εἰμὶ κηροτέχνης conl. Barn., probb. Pau. Zeun.

Zeun. p. 22. et Val. p. 124. Valperga p. 85., lege, inquit, "Ὅπως δ' ἴν' ἐκμάθης, aut "Ὅπως δ' ἄν ἐκμ., πᾶν. 10. ὅ τι λῶ Borh. Brig. e conl. Pauī, probb. Zeunio p. 21. et Val. p. 124. συνοικῆν Barn. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig., probb. Pauo, Zeun. p. 22. et Val. p. 124. 11. παντορίκτ^η cod. Vat. παντορίκτη Steph. Mor. Com. Lubin. Flaid. Fab. Alet. 1. 2.

ANNOTATIONES

ODE X

1. H. e. signum Cupidinis cereum. v. Eubulus, vel Araros, ap. Athen. 13, 2. p. 562. C. Gloss. vett. Κηροπώλης Cerarius. Caeterum in linguam vernaculam conuersum extat hoc odarium in Promptuario philol. Helmstad. part. 2. n. 4.

3. Derepente superueniens: magis comicum est hoc, quam παραγινόμενος. Latini veteres dixere praestus. B.

5. Codex Vaticanus, vt autor est Barnesius, altera scriptura habet τυχθῆν. B. Σοὶ coniungi hoc loco debet cum participio τὸ τυχθῆν, vt idem sit, quod ὑπό, vel πρὸς, σκ. Nam e v. 9. intellegitur, poëtam putasse, iuuenem illum esse cerarium, a quo adeo signum Cupidinis fictum esset. Sensus est, quanto mihi vendere vis hoc signum? Aristoph. Acharnn. 812. Πόσῃ πρίωμά σοι τὰ χειρίδια, λέγει. Sic vero apparet, ἐκπρίασθαι idem esse, quod πρίασθαι, vt odor. 13, 4. ἐκμανῆναι idem est, quod μανῆναι v. 8. Coniunctius ἐκπρίωμαι pendet ab coniunctione ἵνα, quae intellegi debet: vt odor. 12, 1. 4. 7. 32, 24.

6. Fuerant Dores aliquantum agrestes, atque simplices. B. Δωριάζειν dictum est pro δωριάζειν τῇ φωνῇ, vt Xen. anab. 3, 1. 26. dixit βοιωτιάζειν τῇ φωνῇ id quod iam Iac. Nic. Loënsis epiphyll. miscell. 9, 4. p. 642. f. suppl. To. 5. thes. Gruter. animaduertit. Qua quidem forma verbi an scriptor probus quisquam alius ita vsus sit simpliciter, recte dubitari posse videtur. Nam Dorice loqui, Dorica lingua uti, dicitur δωρίζειν v. Theocr. Idyl. 15, 93. et Tatian. orat. πρὸς Ἑλλ. c. 44.: vt συρίζειν est Syriace loqui ap. Sextum Empir. c. mathematt. 1, 13. p. 286. Fabric.: ἰωνίζειν lingua Ionica uti ap. Ctesian exc. Indicc. c. 1.: ἀμυκλαϊσδὴν lingua uti Amyclaea ap. Theocrit. Idyl. 12, 13.

7. Phauorinus: Ἀῆς ἀντί τῃ θέλει, λέγασσι Δωριάς. v. Aristoph. Acharnn. 749. Theocrit. Idyl. 4, 14. 5, 21. 8, 6. Conf. schol. Theocriti ad Idyl. 1, 12. schol. Callim. ad h. in Dian. 19. Etymol. M. v. Λητώ, et Gregorius in de dialect. p. 114. ibique Koenius. Pro ὅππόσῃ legendum esse videtur, auctore Pauo, ὅππόσω. Λαμβάνειν autem verbum proprium est de iis, qui aliquid emunt. Photius Lex. MS. ap. Valquenar. ad Theocr. Adoniazz. p. 240. λαβὼν, κυρίως, καὶ ἀγοράσας, καὶ μισθωσάμενος. v. Theophrast. charr. 18, 3. Theocrit. Idyl. 15, 20. Aristoph. Plut. 882. Lingua vernacula eodem modo vsurpat verbum nehmen: et Latina verbum sumere. v. Cic. 7. ep. 23, 5.

8. Nescio cur, vel Faber de ὅπως fecerit ὅπως, vel Scaliger, et Barnesius, δ' ἴν' pro δ' ἄν, nisi studio nouandi, quod nobis abesse volumus.

mus. B. Ἐκμάθης pendet a particula ἄν hoc sensu, *At, si verum scire vis: at, ut ne te celem quidquam: at scito.*

9. Barnesius pergit in Dorismo, probabili sane ratione, sed sine librorum autoritate; praeterquam quod in Vaticano MS. repererit παντορέκτα, quod et nos secuti sumus. Decuit tolli vocem in Doricum sonum ad finem. Incertum, an Anacreon Dorisini in tantum fuerit curiosus, ut et diceret ἄμι, vel ἑμί, καρτέχνης, et pro συνοικῆν poneret συνοικῆν. Illud forsitan nimis φορτικόν foret in tam liberali viro. B. Κηροτέχνης, quo nomine carent Lexica, idem est, quod κηροπλάστης, signorum cereorum fictor.

10. Συνοικῆν modo pro συγκαθεύδειν est: coniugale vocabulum. B. Vid. Sirac. 25, 8.: ut v. 13. Cupido vocatur σύνευνος concubinus [Quinctil. 1, 2. 8. Suet. Galb. 22. Sen. controu. 4. p. 445. To. 3. Gron.]. De marito hoc nomen legitur ap. Aeschyl. Prometh. 865. Hesychius: Σύνευνιον· σύγκαϊτον· leg. σύνευνον, auctoritate Cyrilli in Lex. MS. et Philodemi in Anthol. MS. ap. Albertium ad Hesych. p. 1306. To. 2.: etsi non nescio, in Photii Lex. MS., et ap. Suidan, σύνευνιον scriptum extare. Gloss. vett. Σύνευνος Coniux, concubina: quomodo legitur ap. Sophocl. Aiac. 1319. et ap. Pindar. Olympionn. 1, 143. Δραχμῆς est genitius pretii, ut ap. Aristoph. Plut. 884. f. Φορῶ γὰρ πριάμενος Τὸν δακτύλιον τὸνδὲ παρ' Εὐδάμῃ δραχμῆς. Sed drachma Attica habuit sex obolos, v. Pollux 9, 60. et schol. Aristoph. ad Plut. 194. Pro ἄ θέλω Pauus coni. ἄ τι λῶ, recte, opinor. vid. v. 7.

11. Cupido hoc loco παντορέκτας dicitur. Voluit enim ἄτακτα παίζειν, quod alias [odar. 52, 24.] dicit noster Anacreon. B. Vid. Trillerus obseruat. critt. c. 3. p. 6. f.: qui hoc nomen recte ait esse omnia appetentem, ad quaeuis procliuem. Nam ductum est, non a verbo ῥέζειν, ut sit omnia efficiens, ut explicauit Albertius ad Hesych. p. 183. To. 2., immo a verbo ὀρεκτεῖν, quod est, Hesychio interprete, ἐπιθυμῶν. Nam Cupidinem facile apparet a cerario venditore appellari παντορέκτην maxime propterea, quod animum inflammare studeat amore Veneris. Atque hanc ipsam ob causam a poëta emtore vocatur καλὸς σύνευνος. Sic vero non necesse est, ut pro παντορέκτα reponatur παντοφλέκτα: quae erat Paui sententia. Carent nomine παντορέκτης Lexica, et Glossaria: sed legitur bis ap. Adamantium in libris physiognomonicis: vid. Schneiderus peric. crit. ad Anthol. Constantini Cephalae p. 98. f.: et discipulos Iesu Euseb. D. E. 3. p. 117. C. Colon. negat παντορέκτας γεγενέσθαι.

15. Πύρωσον fac, ut calescam: fac, ut amem.

16. Minitatur ei magica tormenta, de quibus ita Virgilius ecl. 8, 80. f. *Limus ut hic durescit, et haec ut cera liquefcit, Vno, eodemque, igni, sic nostro Daphnis amore.* In traditis veterum persuasionibus et ista fuerat, dedicatis iam imaginibus adesse deorum animas: qua de re vide sis Apuleii Asclepium. B. Mich. 1, 4. αἱ κοιλάδες ταχέσονται ὥσπερ κηρὸς ἀπὸ προσώπῃ πυρός. Caeterum metrum huius odarii est metrum Anacreontium: sed v. 9. 10. 13. in prima sede spondeos habent pro iambis,

ΙΑ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ *

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
 Ἀνακρέων, γέρων εἰ
 Λαβὼν ἑσόπτρον ἄθρει
 Κόμας μὲν ἔκέτ' ἔσας,
 5 Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
 Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
 Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Οὐκ οἶδα, τῷτο δ' οἶδα,
 Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
 10 Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
 Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

VARIETAS LECTIIONIS

- * ἄλλο εἰς ἑαυτὸν *cod. Vatic. p. 677.*: sed in marg. adscripta sunt simpliciter verba εἰς ἑαυτὸν. nam hoc odarium est in illo codice odar. sextum. 1. αἱ ἑταῖραι *Forpensi. sine causa.* 2. ἀνακρέων *cod. Vatic.* 4. ἔκ' ἔτ' *cod. Vatic.* 5. σοι *Borbi. πρόσωπον legit Pe. Victorius, qui primus hoc odarium, quod ab Henr. Stephano in libri antiqui tegmine inuentum: v. Metar. Vit. Stephani p. 212. f. et Schelhorn. praefat. ad Commercii epist. Vfenb. P. 3. p. 13.: acceperat, edidit Lest. varr. 20, 17.* 8. τὸ δὲ *cod. Vatic.* 9. τῷ *cod. Vatic. ὥς δὲ γ. Met. 2.* 10. τὸ τερπνὰ *cod. Vatic. Barn. Lam. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born., prob. Zeun. p. 23.* 11. ὅταν, vel ὅτῳ, *coni. Pau. sine causa. τὰ Μοίρης Barn. Bruncqu. Analect. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. sine causa.*

ANNOTATIONES

ODE XI

1. Ex hoc odario, quod etiam Latine a Fabio Paulino conuersum legitur in eius praelect. in Thucyd. hist. de peste Atheni. p. 551. Vener. A. C. 1603. 4., Palladas putatur expressisse epigramma, quod nunc

nunc extat in Anthol. 2, 47. 19. Metrum huius odariū est metrum dimetrum catalecticum: sed v. 7. 8. 9. trochaeum in prima sede habent pro iambo.

3. Suidas: "Αθρει ὄρα, βλέπε. Hesychius: "Αθρει βλέπε, ὄρα, νόει, ἴδε. Phauorinus addit, θεώρησον, σκόπει. "Εσοπτρον legitur etiam odar. 20, 5. 1. Corr. 13, 12. lac. 1, 23. Sed nomina ἐνδοπτρον, et κάτοπτρον, [Aristoph. Thesmophorr. 147. Plato Cratyl. 28. Xen. Cyrop. 7, 1. 1.] vñtatiōra sunt. Hesychius, et Phauorinus: "Εσοπτρον κάτοπτρον. Suidas: "Εσοπτρον τὸ κάτοπτρον. Phauorinus addit, nesciebam vnde, ἐσοπτρῶ ἐνορῶντες. Gloss. vett. "Εσοπτρον *Speculum, specularē*. Palladas d. l. v. 1. habet, Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσκώπτει, λέγεσαι εἰς τὸ κάτοπτρον ὄρεν λείψανον ἡλικίης. Erant autem specula tum fere aerea, sed etiam argentea, et aurea. vid. Spanhem. ad Callim. h. in Pallad. v. 17. 21.

4. Gloss. vett. Κόμη *Coma, caesaries, capillatim: leg. capillatio, aut capillamentum*. Suidas: Κόμη ἡ θρίξ τῆς κεφαλῆς. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Κόμαι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς. Scilicet κόμη proprie est *curatio, cultura*: deinde ita appellatur *capillus* feminarum, quia comi, et coli, solet: vid. Salmasius ep. de caesar. virr. p. 551. ff. et virorum: vt odar. 29, 3.

5. Hesychius: Ψιλόν. — ἄτριχόν add. Pollux 2, 26. Gloss. vett. Ψιλός, ὁ λῆος, *Glaber*. Ψιλοὶ *Depiles*. Sensus est, *consule speculum: caluus es*. Vid. Salmasius d. l. et Iunius in de coma c. 11.

6. Barnesius male vertit, *quod ad comas attinet*. Nam poëta τὰς κόμας retulit ad verbum οἶδα, quum referre illud debuisset ad verbum εἶσι, sic, ἐγὼ δὲ ἐκ οἶδα, αἱ κόμαι μὲν εἴτ' εἰσιν —: id quod Lubinus praeclare vidit. De qua forma loquendi, praeter alios, consuli possunt Neocorus ad Aristoph. Plut. 55. Tailori index Atticus Lys. v. accusat. et nos praefat. ad gram. Velleri p. 10. Sensus est, *nescio, caluus sim, nec ne*. Neque enim necesse est, vt οἶδα accipiatur cum Zeunio p. 23. ita, vt sit *curo*, multo minus cum Palaeretio obseruat. in N. T. ad 2. Corr. 12, 2. p. 427. sic, vt idem valere dicatur, quod δύναμαι, intell. λέγειν. Palladas d. l. v. 3. 4. hanc sententiam ita reddidit, Ἄλλ' ἐγὼ, εἰ λευκαῖς φορέω τρίχας, εἴτε μελαίνας, Οὐκ ἀλέγω, βιότα πρὸς τέλος ἐρχόμενος. Caeterum vt h. l. κόμαι dicuntur ἀπελθεῖν, ita Anthol. 7, 177. 1. legitur τὸ πρόσωπον ἀπῆλθεν.

9. Hesychius: Ὡς — ὅτι. v. Palaeretius obseruat. in N. T. p. 374.

10. Locutio liberalis, et verecunda. Mirifice placuit Barnesio τὸ τερπνὰ παίζειν, quod in Vaticano exemplari est: nobis vero altera lectio amoenior videtur, et maioris ἀφελείας. B. Nam adiectiua pluralia neutrius generis vim aduerbiorum habentia iunctum fere sibi articulum ostendant: vt τὰ πρῶτα odar. 18, 3.: a librariis non raro neglectum: vt ap. Xen. Cyrop. 1, 4. 14. pro τὰ κράτιστα in cod. Brem. scriptum est κράτιστα simpliciter. Infra tamen odar. 52, 24. est ἄτακτα παίζειν. Τὰ τερπνὰ παίζειν est *amori ludum dare* Horat. 3. od. 12, 1. Palladas d. l. v. 5. f. habet, Εὐόδοις δὲ μύροις, καὶ εὐπετάλοις σεφάγεισι, καὶ Βρομίῃ, καὶ φροντίδας ἀργαλέας. At poëta nolter agit cum

mulierculis. Conf. odor. 13, 11. Et ut τὰ μοίρης est mors, fata: ut τὸ τῆς τύχης fortuna Eurip. Alcest. 785. et τὰ τῆς ὥρας pulchritudo Aelian. V. H. 12, 1. p. 723. Gron.: ita ante μᾶλλον v. 9. intell. τοσάτῳ, vel τόσῳ, vel τοσῶδε, et post ὅσῳ intell. μᾶλλον, ut Latini quo, quanto, simpliciter dicunt pro quo magis, quanto magis. v. Ducquerus ad Thucyd. 6, 89. Reitius ad Lucian. p. 730. To. 2. et Dracquenb. ad Liu. 1, 25. 13. Nos quidem similes locos utriusque generis observaueramus adhuc hos. Marc. 7, 36. ὅσον δὲ αὐτὸς αὐτοῖς διετέλλετο, μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον. Hebr. 8, 6. νυνὶ δὲ διαφορωτέρας πέτευχε λειτουργίας, ὅσῳ καὶ κρείττονός ἐστι διαθήκης μεσίτης c. 10, 25. καὶ τοσάτῳ μᾶλλον, ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζεσθαι τὴν ἡμέραν. Plato Euthyphron. 12. extr. κινδυνεύω — ἐκείνῃ τῇ ἀνδρὸς δεινότερος γεγονέναι τὴν τέχνην τοσάτῳ, ὅσῳ ὁ μὲν τὰ αὐτῆς μόνον ἐποίει καὶ μένοντα Apol. 30. χαλεπώτεροι ἔσονται, ὅσῳ νεώτεροί εἰσι. Xen. Cyrop. 1, 3. 12. καὶ χάριν σοὶ — μᾶλλον ἄσομαι, ὅσῳ ἂν Ἀλεονάκῃς εἰσὶν ὡς ἐμέ· 1, 6. 19. p. 47. Lipf. ἐγὼ γὰρ ἂν ὅσῳ εὐδοίμην καὶ αὐτὸς βελτίων εἶναι —, τόσῳ δ' ἂν μᾶλλον φυλαττοίμην· 7, 5. 3. ὅσῳ δὲ προσωτέρω ἐγίγνοντο, τοσῶδε μακρότερον μετεβάλλωντο, add. ibid. 7, 5. 26. p. 296.

ΙΒ' ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ •

Τί σοι θέλεις ποιήσω;
 Τί σοι, λάλη χελιδών;
 Τὰ ταρσά σεν τὰ κῆφα
 Θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
 5 Ἥ μᾶλλον ἔνδοθεν σεν
 Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
 Ἐκείνος, ἐκθερίξω;
 Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
 Ὑποθρίαισι Φωνᾶς,
 10 Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

VARIETAS LECTIIONIS

* τῷ αὐτῷ εἰς χελιδόνα *cod. Vat. p. 677. f. in ordine, et in marg.: est hoc in libro odarum ponum.* 2. τί σοι, λάλεν χελιδὼν *cod. Vatic.: ut odor. 33, 1.* τί, κωτίλη χελιδών; *Barn. Lam. Arg. 1.2. Deg. 1.2. Brig. Bern., probb. Brunck. Zeun. p. 24. Barth. p. 8. Val. p. 124. velle.* 3. τὰ ταρσά σ^{ου} *cod. Vatic.* 7. ἄξιμος *coni. Triller. P. 1: poet. Betracht. p. 514., improb. Zeunio p. 25.* 8. μεῦ *cod. Vatic.* 9. ὑπ' ὀρθρίαισι *cod. Vatic.*

ANNOTATIONES

ODE XII

2. Lapsus videtur memoria Hesiodi interpres, Proclus, qui, ut ostendit Barnesius, pro λάλη habet κωτίλη, cum, et Vaticanus liber habeat λαλεῖν, et reliqui omnes, praeter ipsius Barnesii editionem, λάλη. Certe vel in sequente oda [v. 7.] λάλον ὕδωρ legimus, et in oda εἰς περιτερὰν [9, 36. f.], λαλίστέρων τῆς κορώνης. Quid quod κωτίλη sit hirundinis alterum nomen? κωτίλην γὰρ λέγῃσι τὴν χελιδόνα, inquit Theocriti interpres Graecus [ad Idyl. 15, 87.]. B. Certe Thebanos, verborum novatores, hirundines dixisse κωτιλάδας, auctor est Strattis in Phoenissis ap. Athen. 14, 3. p. 622. A. Etymol. M. p. 551. Sylb. Κωτίλων πανόργως κολακεύων, καὶ λέγων ἀπὸ τίνος ὀρνέου χελιδὼν καλεμένη· ἀφ' ἧ καὶ οἱ πολλὰ λαλῶντες, καὶ κολακεύοντες, κωτίλοι λέγονται. Phavorinus: Κωτίλλος ὀρνέον ἔτω καλεόμενον, ἀφ' ἧ καὶ οἱ πολλὰ λαλῶντες

λῶντες, καὶ κολακεύοντες, κωτίλλοι καλῶνται. τὴν χειλιδῶνα leg. καλῶνται ἢ χειλιδῶν. Conf. Clemens Alex. Strom. 5. p. 558. C. Proclus ad Hesiod. Erg. 374. p. 86. Heins. Καὶ γὰρ τὴν χειλιδῶνα κωτίλλειν λέγει, ὡς ἔστι περὶ [leg. παρὰ] Ἀνακρέοντι κωτίλλη χειλιδῶν. Tzetzes ad Hesiod. d. l. p. 87. f. Κωτίλλεσσα πολυλογῆσα κωτίλλη χάρις ἢ χειλιδῶνη [l. χειλιδῶν], διὰ τὸ λάλος ἵναί, παρὰ τε Ἀνακρέοντι, καὶ Σιμωνίδῃ, καλᾶται. Vnde Vrsinus in reliquiis Anacreontis p. 141. posuit verba Κωτίλλη χειλιδῶν. Iam etsi non satis apparet, an verba ista ex hoc potissimum odario sumpta sint, ut suspicabatur Muncquerus ad Fulgentii Mythol. p. 604. Stauer.: tamen dubitari non potest, quin scriptura τί, κωτίλλη χειλιδῶν; elegantior sit altera, etiam Valquenariorum iudice ad Theocriti Adoniaz. p. 379. Nam non modo vox τί accommodatior est linguae iratae, quam τί σοι, sed ipse etiam versiculus sic numerosior sit, auribusque gratior. Accedit, quod κωτίλλη vocabulum exquisitius est, quod grammatici veteres explicasse reperiantur vocabulo λάλος. Hesychius: Κώτιλος — λάλος. Κώτιλον — λάλον. Κωτίλλη λαλίστατη. Caeterum non ignoro, λάλος etiam de hirundine dici: vid. ad odor. 9, 37.: *garrulam hirundinem* dixit Virgil. Georgg. 4, 307., ut Leonidas Anthol. 1, 50. 4. 1. λαλαγεῦσαν χειλιδῶνα neque formam feminini generis nouam esse. Sic odor. 9, 1. ἐρασμὴν πέλειαν odor. 33, 2. φίλη χειλιδῶν, ἐτησίη μολῆσα. Conf. Animaduers. ad Veller. p. 137. f. Et ut h. l. legitur τί σοι θέλεις ποιήσω; ita Christus ap. Matthaeum c. 20, 32. dixit, sed in partem bonam, τί θέλετε ποιήσω ὑμῖν; et Luc. 18, 41. τί σοι θέλεις ποιήσω;

3. Phauorinus: Ταρσός — ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πτέρυγος ὀρνέων ἢ λέξις αὕτη καῖται nempe ob similitudinem quandam, quae alis intercedit cum cratibus, in quibus casei siccantur. Haec enim proprie ταρσοί, et ταρροί, dicuntur. Hesychius: Ταρροί τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν item: Ταρσός — πλέγμα καλαμινον, ἐφ' ᾧ τὰς τυρὰς ξηραίνουσι. add. Pollux 7, 173. schol. Hom. ad Odys. 1, 219. Eustathius ad Odys. 1 p. 1625. 14. Rom. schol. Theocriti ad Idyl. 11, 37. Ab Aristophane Rann. 568. dicuntur τάλαροι. Atque haec ratio sane praestare videtur rationi eorum, qui praecipiant, nomine ταρσός proprie significatas esse alas auium. Suidas: Ταρσός κυρίως τῶν ὀρνέων ἢ πτέρωσις ἀφ' ἧς καὶ τῶν κωπῶν ὅμοιος ὁ σχηματισμός· ἕτως Ἡρόδοτος quae verba petita sunt e glossario Herodoteo, cuius exemplar est in bibliotheca nuper Coisliniana. v. Catal. huius bibliothecae p. 485. Ap. Aelian. H. AA. 2, 1. ὁ ταρσός τῶν πτερῶν est de gruibus, et in epigram. Meleagri ap. Albertium ad Hesych. p. 1350. To. 2. legitur διφύης ταρσός πτερούγων. Ταρσά enim dictum est pro ταρσῆς, ut dicitur λύχνα, κύκλα, δίφρα, et eius generis alia: et ταρσά κᾶφα sunt *alae veloces, rapidae*.

4. Gloss. verr. Ψαλίζω *Forficeo*: h. e. *forfice defeco* s. *amputo*: sed hoc loco ita accipi potest, ut sit omnino *amputare, abscindere*. Nam verba formarum non raro ponuntur, inuitatu naturae rerum, pro verbis generis: quale est v. 7. verbum ἐκτερίζειν, quod quum sit proprie *emetere*, ibi est omnino *excidere, excicare*, idem, quod ἐκτέμνειν ap. Apollod. biblioth. 3. p. 245. Fab., et ἀποτέμνειν ap. Polluc. 2, 115. et Zenob. paroem. 3, 14. Sophocles Aiac. 240., et auctor epigr. Anthol. 1, 6. 2., vti sunt hoc ipso in genere verbo τερίζειν, ut Horatius 1. sat. 2, 46. formula *demetere ferro*, sed Ouid. Metamm. 6, 556. f. verbis *linguam auferre ense fero*. vid. Proluss. de vers. Gr. V. T. 1. p. 26. f. et Abreschius Animaduers. ad Aeschyl. p. 304. To. 1.

5. Facete garrit Anacreon, nam ἐνδοθέν σευ hoc loco παρέλκει. B. Immo verba ἐνδοθέν σευ scienter addita sunt, ut respicerent ad τὰ τὰρσά v. 3., membra hirundinis exteriora. Nolo, poeta inquit, auferre tibi alas, partes, et membra exteriora, quibus etiam ablatis, mihi possis molesta esse: immo auferam tibi potius linguam, partem, et membrum interius, quo ablato, non possis amplius mihi garrulitate tua officere. Sed aduerbium, quod motum de loco declararet, positum est, habita ratione verbi ἐκδιγίζω. vid. ad Plat. Phaedon. 57, 19.

6. Tereus ille non praecebat Procnes linguam, verum Philomelae. Aristoteles in Rhetoricis [3, 3. extr.] Procnen dici Philomelam monet: quod vel ipse firmat Virgilius, qui Bucolicis [ecl. 6, 79.] posuit, *Quas illi Philomela dapes*. B. Vid. Vrsinus Virgil. illustr. ad d. l. p. 62. Scilicet Aristoteles docet, Gorgian sophistam *hirundinem* dixisse Φιλομήλαν, quod idem traditur a Plutarcho sympoſt. 8, 7. p. 727. D To. 2. Vechel. Plerique enim veterum narrant, Philomelam, Procnes, uxoris Terei, regis Thracum, sororem, quae a Iustino M. orat. πρὸς Ἕλληνας c. 4. γλωσσότμητος vocatur, mutata esse in hirundinem, Procnen in lusciniam. vid. Aeschylus Supplic. 62. ff.: Palladas epigr. Anthol. 1, 60. 9.: Apollod. biblioth. 3. p. 245. Fab.: schol. Aristoph. ad Auu. 212. p. 376. Bas.: Proclus, et Tzetzes, ad Hesiod. Ἔργ. 568.: Eustathius ad Odyſ. τ' p. 1875.: Ioh. Malelas chronogr. p. 241. Oxon.: Eudocia Ion. p. 327.: Muncquerus, et Strauerius, ad Hygin. fab. 45. p. 109. f.: Ioh. Marius Marius Annotatt. c. 70. p. 197. Trai. Vnde χελιδών, quam Aristoph. Rann. 693. Θρηκίαν vocat, dicitur Πανδίωνis ap. Hesiod. Ἔργ. 568. et Anthol. 1, 33. 32., h. e. παῖς Πανδύου odor 20, 3. f. Nam Philomela, ut Procne, fuit filia Pandionis, regis Atheniensium. v. Pausan. 1, 41. extr. In iis, qui Philomelam mutata esse in lusciniam credere, fuit Himerius, qui causam quoque eius rei attulit orat. 24, 5. p. 812. Vernsd. Caeterum nomini ὁ Τηρέως quo sensu additum sit pronomen ἐκείνος, docet Faber ad h. l. Reddi potest iste, *sceleſtus*. Plin. H. N. 4, 11. *Intus Byzia, arx regum Thraciae, a Terei nefasto crimine inuisa hirundinibus: 10, 24. Thebarum tella subire negantur* [hirundines], *quoniam urbs illa saepius capta sit, nec Byziae in Thracia, propter scelera Terei.*

10. Sensus est, *Quid me matutinis tuis cantibus* [vid. Virgil. Aen. 8, 456. et ibi Vrsinus p. 434.] *excitasti, quum mihi videbar in somnis tenere Bathyllum?* Nam καλῶν coniungi potest, et cum nomine ὄνειρων, ut ὄνειροι dicantur καλοί, quia poeta sibi visus est in somnis tenere Bathyllum, et cum nomine Βαθύλλον, per figuram hypallages notissimam. Sed superior tamen illa ratio melior est, quum sit exquisitior, et magis poetica. Argentarius Anthol. 1, 60. 10. Ὅρνι, τί μοι φίλον ὕπνον ἀφ' ἡρπασας; ἡδὺ δὲ Πύρρης Εἰδωλον κοίτης ᾗχετ' ἀποπτάμενον. Nonnus Dionys. 3, 12. f. Καὶ λιγυρὴ μερόπετσι συνέστιος ἔταρι κήρυξ Ὁρθριον ὕπνον ἄμερσε λάλος τρύζουσα χελιδών. Nam Apuleius Floridd. p. 349. Elmenh. *Natura, inquit, quibusdam auibus breuem, et temporarium, cantum commodauit: hirundinibus matutinum.* Artemidor. 2, 71. p. 80. b Ald. de hirundine, ὅταν γε φαίνηται, ἀδίποτε ἐσπείρας ἄδει, ἀλλ' ἔωθεν, ἥλις ἀνίσχοντος. Vnde hirundo vocatur ὀρθρογόνη ab Hesiodo Ἔργ. 568. Caeterum etiam hoc in odario, cuius metrum est Anacreontium, v. 5. et 6. prima in sede spondeos habent pro iambis.

ΙΓ' ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ *

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
 Τὸν ἡμίθην Ἄττιν
 Ἐν ἔρεσι βοῶντα
 Λέγουσιν ἐκμανῆναι·
 5 Οἱ δὲ Κλάρα παρ' ὄχθαις
 Δαφνηφόροιο Φοίβῃ
 Λάλον πiónτες ὕδωρ
 Μειμνότες βοῶσιν.
 Ἐγὼ δὲ τᾷ Λυαίῃ,
 10 Καὶ τᾷ μύρῃ, κορυσθεῖς,
 Καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

VARIETAS LECTIONES

* εἰς Ἄττιν Barn. Lam. εἰς ἄττιν τᾷ αὐτῇ, et in marg. εἰσάττιν, codd. Vat. p. 678.: quo in libro hoc odarium est undecimum. At hic titulus est ab argumento odarii alienus: cuius in locum Zeun. p. 29. substituendum esse censebat hunc, εἰς μανίαν nobis non assentientibus. 3. ἐν ἔρεσιν Steph. 2. Mor. Com. Lubin. Flaid. Fab. Barn. Lam. Pau, Met. 2. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Brig. Born. recte. βοῶσαν coni. Bentleius in ep. ad Franc. Gaconium, quae primum edita est a Bruncquio in Arg. 1. p. 123. ff. 7. 8. μειμνότες Bruncqu. Analekt. πiónτας — μειμνότες βοῶσαι coni. Bentleius d. l., ita, ut intell. λέγουσιν c v. 4. 11. μετὰ τῆς ἐμῆς coni. Pauus. καὶ τᾷ ἐμῇ ἐταίρῃ Forprens. male. vid. odor. 4, 15. 8, 6. 28, 5. 41, 23.

ANNOTATIONES

ODE XIII

1. Κυβήβη eadem est, quae et Κυβέλη, [ita dicta a Cybelis, montibus Phrygiae. v. Bercquel. ad Steph. Byz. in v. Κυβέλεια]: nempe Phrygia dea, siue magna deorum mater [v. Suidas v. Κυβήβη], Terra. Hanc pulcerrimus adolescens Attin, siue Attis, siue Sol, et Adonis, deperire ferebatur, atque ex amore commota fuisse mente, B. Vid. Span-

Spanhemius ad Callim. h. in Pal. indicem: Obseruatt. miscell. p. 420. Vol. 10.: Albertius ad Hesych. p. 365. To. 2.

2. Et ἀνδρόγυνος, et spado. Tam Adonis, quam Attin, vitiose proferuntur pro Ἀτταγυνίς, siue Μητροπάτωρ. Atque hinc corrigendus nobis Hesychius. nam pro Ἀδαγοῦς legendum Ἀδαγῆνος, θεὸς τις παρὰ Φρυγίῳ quem et Ἑρμαφρόδιτον dicit θεόν. B.

3. Coniectura Bentleii, βούντα mutantis in βούσαν, haud dubie vana est, etiam Pauo iudice. Nam primum articulus Attidis nomini additus satis ostendit, Ἀττιν esse subiectum enunciationis: deinde apertum est, poëtam, furere gestientem, non posse laudare exemplum feminae, multo minus deae, ob sexus, et naturae, dissimilitudinem, ut odor. 31.: denique veteres tradunt, quum coepisset Attis, adolescens Phrygius, amare nympham quandam, Cybeben s. Cybelen ei furorem iniecisse tantum, ut ipse se euiraret, ita tamen, ut nec tum amorem deae abiecerit. v. Sallust. de diis c. 4. p. 249. s. Gal. Iulianus orat. 5. Lactant. 1, 17. 7. Conf. Arnaldus animaduers. p. 10. Hunc autem ipsum ob casum Attis vocatur ἡμίθελος, h. e. nec mas, nec femina: v. Heins. ad Ouid. herr. 4, 48.: ut a Theophilo ad Autol. 3, 6. p. 304. Volf. ὁ ἀποκοπτόμενος. Bentleio ἡμίθελος videbatur esse mollibus, femineisque fere, membris prae pulchritudine, paene puella. Putabat enim, Κυβήβην, quae καλή vocatur, ut Panthea ap. Xen. Cyrop. 6, 1, 21. ἡ καλή Πάνθεια, esse Cybeben adhuc puellam, nondum deam: de qua v. Diod. Sic. 3. p. 191. s. To. 1. Rhodom. et Micyllus ad Ouid. Metamm. 10, 104. Etiam V. D. obseruatt. miscell. Vol. 10. p. 420. Ἀττιν a poëta ἡμίθελον credebat ita dici, ut esset idem, qui ἀπαλὸς Ἀττις ap. Lucian. tragopodagr. v. 32. vocaretur.

5. Constans fuit apud veteres opinio, plurimos esse fontes, atque fluuios, Apollini, vel Musis, vel etiam Nymphis, sacros, eosque etiam eorum numinibus afflatos esse. Causa erroris, quod plures aquae in furorem vertant bibentes. De Clario fonte, atque vate, ita in Annalibus suis Tacitus [Ann. 2, 54.]: *In specuni degressus, hausta fontis arcani aqua, ignarus plerumque literarum, et carminum, edit responsa versibus, compositis super rebus, quas quis mente concepit.* Barnesius etiam hunc locum adduxit. Ἐκ δαίμονων autem dementes furere, etiam grauissimus scriptor, Herodotus, testatum reliquit. B. Intellegitur fons, qui erat in luo iuxta Clarum, Ioniae opidum, Apollini sacer: qui propterea *Clarius deus* vocatur ab Ouid. A. A. 2, 80.: et *Apollo Clarius* a Macrobio Saturnn. 1, 18.: quo auctore scripserat *de oraculo Apollinis Clarii* librum Cornelius Labeo. Conf. Homer. h. in Apol. 40. Vnde dixit poëta Κλάρε παρ' ὄχθαις, non simpliciter παρὰ Κλάρῳ, quo ambiguitatem vitaret. Et tenendum est, ὄχθας hoc loco fonti tribui, quae fere fluuiis tribuuntur: Hesychius: Ὀχθα· χαλὸς ποταμῶ· ἢ ὄχθα. Ὀχθη· χαλὸς ποταμῶ· ut ap. Hom. Il. γ', 187. Hesiod. fragm. v. 28. Pindar. Pythionn. 4, 82. Coluth. v. 338. Himer. eclog. 10, 16. p. 112. Vernsd. Vid. Dauis. ad Max. Tyr. p. 547. Lond.: Salmasius exercitt. Plinn. p. 604.: Villosionius ad Apollon. Lex. Homer. p. 626.: et nos ad odor. 20, 2. Apollo vocatur δαφνηφόρος Φοῖβος, ut ap. Ouid. A. A. 3, 389. *lauriger Phoebus*, et Anthol. 1, 38. 12. v. 5. δαφνογηθής. Nam laurus sacra erat Apollini, et ipse frontem lauro redimitus finge- batur. vid. fragm. 1, 12. f.

7. Ὑδωρ vocatur λάλον, *aqua fatidica*, quia credebatur tribuere facultatem vaticinandi iis, qui eam bibissent. vid. Tacit. Ann. 2, 54. et Macrobius Saturnn. 1, 18. Leges linguae dici iubebant λάλα ὕδατος ut odor. 21, 2. Βρομία πιῶν.

8. Mutavit poëta structuram membrorum orationis, ut tertium membrum esset secundo accommodatum. Qua quidem ex re vanitatem coniecturae Bentleii, πiónτας — μεμηνότας βράσαι corrigentis, ita, ut e v. 4. repeteretur λέγασιν, spero satis perspicui posse. Accedit, quod tum scribi debebat τὰς πiónτας. Neque tamen negari potest, structuram membrorum odarii non carere insolentiae vitio. Nam pro οίμεν — τὸν — Ἄπτιν — βοῶντα λέγασιν ἐκμανῆναι dicere poëtam oportebat ὁ μὲν Ἄπτις βοῶν λέγεται ἐκμανῆμαι, quo magis responderet hoc membrum reliquis membris.

11. Coniectura Paui, legentis μετὰ τῆς ἐμῆς, elegans est, fateor: sed non necessaria, quae etiam metro reliquorum versuum repugnet. Nam verba καὶ τῆς ἐταίρης, intell. κορεσθεῖς, possunt recte explicari, *cum mea amica*. Neque tamen usus verbi κορεσθεῖς omni audacia caret, quum proprie iungi tantum nomini τῇ Λυαίᾳ possit: ita, ut τῇ Λυαίᾳ κορεσθεῖς idem sit, quod γεγανυμένος Λυαίῳ odor. 8, 3., et μεθύων odor. 41, 21.: sed est tamen eiusmodi verbum, cuius notione contineatur notio verbi ἀθύρων vid. odor. 8, 6.: vel παίζων vid. odor. 36, 7. 41, 22.: vel κατέχων vid. fragm. 3, 7. et odor. 39, 19. Quae quidem forma loquendi ex oriente profecta in Graeciam esse videtur. vid. Proluss. de vers. Gr. V. T. 6, 4. p. 186. Coniunxit autem auctor odarii cum vino vnguenta, quia veteres compotare solebant vnguentis delibuti. vid. odor. 4, 14. 39, 16. f.

12. Verbo μανῆναι declarari apertum est nihil aliud, nisi summam hilaritatem, quae quam proxime ad furorem accedat, quam pariat ebrietas, ostendat fere saltatio: ut odor. 54, 14. Horat. 2. od. 7, 27. f. *receptio Dulce mihi furere est amico*: ubi scholiastes Cruquianus verbum *furere*, quod Horatius 3. od. 19, 18. verbo *insanire* commutavit, interpretatur verbis *ebrium esse, saltare*. Conf. Spanhem, ad Callim. h. in Cerer. 10. Certe ebrietas est insania, et voluntaria, et hilaris, Seneca quoque auctore ep. 59. p. 213. et ep. 83. p. 344. To, 2. Gronou.: qui idem de tranquil. an. c. 15. p. 387. To. 1., *nam, siue Graeco poëtae credimus*, inquit, *aliquando et insanire iucundum est*, ad hunc locum respexisse videbatur Lipsio: neque quenquam sobrium apud veteres temere saltasse accepimus. Neque tamen ea ex re iudicari vlllo modo recte potest, verbum μανῆναι his in carminibus idem significare, quod μεθύοντα χορεύειν odor. 41, 21.: quam in rem multa disputare placuit Zeunio p. 26. f. Nam hoc quidem loco ebrietas iam verbis τῇ Λυαίᾳ κορεσθεῖς expressa est: et si poëta saltationem indicare voluisset verbo μανῆναι sane verbo χορεύειν potius usus esset, quo aliis quoque in locis usus est. Accedit, quod in his odariis compotatio, atque amor, ita laudantur non vno loco, ut nulla saltationis fiat mentio. vid. odor. 4, 14. f. 36, 5. ff. Caeterum hoc quoque odarium compositum est metro dimetro catalectico.

ΙΔ' ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ *

- Θέλω, θέλω φιλήσαι.
 "Επειθ' "Ερως φιλεῖν με
 "Εγὼ δ' ἔχων νόημα
 "Αβυλὸν ἔκ ἐπέισθην.
 5 "Ο δ' εὐθὺ τόξον ἄρας,
 Καὶ χρυσήν Φαρέτην,
 Μάχη με πρὸς καλεῖτο.
 Καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
 10 Καὶ δῆρα, καὶ βοεῖν,
 "Εμαρνάμην "Ερωτι.
 "Εβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
 "Ὡς δ' ἔκ ἔτ' εἶχ' οἷσθ'·
 "Ησχαλλεν εἶθ' ἑαυτὸν
 15 "Αφῆκεν εἰς βέλεμνον·
 Μέσος δὲ καρδίας μου
 "Εδυσε, καὶ μ' ἔλυσε.
 Μάτην δ' ἔχω βοεῖν.
 Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
 20 Μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* τὰ αὐτὰ εἰς ἔρωτα cod. Vatic. p. 678.: quo in libro hoc odarium est duodecimum: sed in marg. adscriptum est simpliciter εἰς ἔρωτα. 2. ἐπειθ' — φιλῶ cod. Vatic. male. 6. χρυσήν cod. Vatic. 10. βοεῖν cod. Vatic., ut v. 18. 13. ἀκέτ' cod. Vatic. Steph. Mor. alique. 14. ἄτ' cod. Vatic., ut Flaid. 15. ὡς coni. Pauus; prob. Zeunio p. 28. 16. καρδίας cod. Vat. male, μέσον coni. Davis, ad Cic. N. DD. 2, 47. et Pauus, sine causa idonea. 17. ἔλυσεν cod. Vat. καὶ μ' ἔδυσε coni. Dan. Heinsius.

- *fius. male.* με λῦσε *coni.* Zeun. p. 28. *bene.* 19. βάλομεν *cod. Vatic.* βάλομεν *Arg.* 1. 2. *Deq.* 1. 2. *Brig.* βάλωμαι *coni.* Zeun. p. 29. *prob. Val.* p. 124. λαβώμεθ', *aut* λάβω μὲν, *coni.* Pau. λαβώμεθ' *prob. Schrader. animaduers.* ad *Musae.* p. 368. 20. ἐξσης *coni.* Schrader. ad *Musae.* 245. ἔτω μὲν ἔσης *coni.* Pau., *admissa scilicet coni.* λαβώμεθ'.

ANNOTATIONES

ODE XIII

3. Ἐχων νόημα ἄβελον idem est, quod ἄβελος *incogitans, incon-*
sultus Gloss. vet.: cui opponitur εὐβελος *boni consilii* Gloss. vet. vid.
Spanhemius ad *Julian.* oratt. p. 160. f. et p. 301. 2.

5. Sensus est, *sumsit, arripuit, arcum, et suspendit, aptauit, pha-*
retram humeris. Neque enim Cupido arcum, et pharetram, semper
gestabat, ut putabat Pauus: immo nonnunquam, iis politis, lyra delectaba-
tur. *Pausan.* 2, 27. p. 173. *Kuhn.* tabulam *Pausiae,* pictoris, commemorat,
in qua βέλη μὲν, καὶ τόξον, ἐστὶν ἀφεικῶς Ἔρως, λύραν δὲ ἀντ' αὐτῶν ἀρά-
μενος φέρει. Εὐθύ est εὐθέως, ut *odar.* 3, 15.: et χρυσῆν vocatur *quic-*
quid suo in genere optimum est, atque praestantissimum, et pulcherrimum.
v. *Hierocles* commentar. in aurea carmina p. 12. *Nedh.* et nos ad
fragm. 59.

8. Λαμβάνειν ἐπ' ὤμων θώρακα est formula *Virgiliana circumdare*
loricam humeris, *Aen.* 12, 88. Nam θώραξ proprie quidem est *pectus,*
sed transfertur fere ad *munimentum pectus,* h. e. *loricam.* *Hesychius:*
Θώραξ — στήθος, — λωρίκιον. v. *Meursius* ad *Theocrit.* p. 130. Ab *Ho-*
mero, aliisque poetis, vocatur fere χιτών. *Hesychius:* Χιτών —
θώραξ. Et pro μάχη προκαλεῖσθαι vulgo dicitur προκαλεῖσθαι εἰς, vel
πρὸς, μάχην, vel μάχεσθαι προκαλεῖσθαι. vid. fragm. 36, 6.

9. Poëta sibi videbatur esse Achilles, h. e. is, qui vinci a Cupidine
non possēt. Ὅπως autem idem est, quod ὡς, ut *odar.* 43, 4.

10. *Hesychius:* Βρεῖη — ἀσπίς. Intell. ἀσπίς quod nomen ad-
didit *Apollon.* *Rhod.* 4, 200. f. Nam crates clypei ferrea obducta erat
corio bubulo. Δῆρα autem, h. e. δόρατα, est *hasta.* nam hastae vete-
rum erant fere fraxineae: sed δόρυ proprie est *lignum:* *Hesychius:*
Δόρυ — λόγχη, ἀκόντιον, καὶ πᾶν ξύλον et pluralis numerus habet vim
numeri singularis: ut *odar.* 15, 8. κάρηνα.

11. Μάργη veteribus erat pro *manu.* vnde et *Latium manus,*
sicuti et *panis,* a πύργος, vel πάργος. B. *Hesychius:* Μάργητα μάχεται
ἐν πολέμῳ. Ἐμαρνασθῆν ἐμάχοντο δυνικῶς. Glossae sumtae sunt ex
Hom. II. δ', 513. ή', 301. ρ', 382.: qui idem poëta *Odyf.* χ', 228.
dixit Τρώεσσι ἐμάργα,

12. Ἐφευγον,

12. Ἐφευγον, h. e. *me recipiebam; referebam pedem; fugiebam pedore aduerso*: vid. v. 16. f.: vt ἐβαλλε est *emittebat sagittas arcu*. V. D. Obseruatt. philologg. et critt., quae A. C. 1791. Londini ap. Iortinium octonis editae sunt, vol. 2. pro Ἐφευγον legendum esse putabat ἄλευον, cuius verbi interpretamentum esset Ἐφευγον. At debebat scribi ἄλευόμην. Certe Homerus ἀλεύεσθαι sic dixit, non ἀλεύειν. vid. Il. π', 711. Odys. ξ', 300. ω', 29. Hesychius: Ἀλευόμενοι ἐγκλίνοντες f. ἐκκλίνοντες. Ἀλεύατο ἐξέκλινεν. Ἀλευάμενος ἐγκλίνας, φυλαζάμενος f. ἐκκλίνας. Suidas: Ἀλεύετο ἐξέφυγεν. Et quanquam ap. Hesychium legitur, Ἀλευε φυλαζαι, vt ap. Suidan: tamen dubitari non potest, quin rescribi oporteat ἄλευαι, quum haec glossa sumpta sit ex Il. χ', 285.: vbi optimi libri habent ἄλευαι, non ἄλευε. Addidit ipsum glossema φυλαζαι, pro quo libri Hesychii perperam scriptum exhibent φυλαζε.

13. Hesychius: Οἰτός βέλος. Gloss. vett. Οἰτός *Missile*. Philo de plantat. Noach. p. 235. P. Paris. ἀλλαχ' εἰς προσρήσεις διάφοροι κατὰ σημασιμένους τινός, ὡς ἰός, οἰτός, βέλος. Τὸ γὰρ διὰ τῆς τόξου νεύουσι ἐπὶ τὸν σκοπὸν ἀφιεόμενον πάντα ταῦτα λέγεται.

14. Hesychius: Ἡσχαλλον ἐλυπῶντο. Ἀσχάλλει ὀχλᾶται [I. ὀχλᾶται], λυπᾶται, ἀθυρεῖ, ἀδημονεῖ, ἀγανακτεῖ. Est verbum Homericum. vid. Odys. β', 193.: vbi glossa ἀσχάλλης in scholiis minoribus explicata legitur verbo δυσχεραίνης.

15. Hesychius: Βέλεμν' βέλη. Est glossa Homerica. vid. Il. ο', 484. 489. Εἰς βέλεμνον autem verte pro *sagitta, loco sagittae*. Sic non necesse est, vt εἰς mutetur in ὦς. Imitatus hunc poëtae locum esse videbatur Barthio Aduersf. 22, 14. Silius Ital. 12, 424. f. *Nuceriae — Incussit sese*, h. e. omnes suas, extremasque, vires, omnem vim.

16. Μέσος καρδίας μεν ἰδونه est *penetrabat se in cor meum*. Nam μέσος τινός eleganter dicitur omnino etiam *is, qui est intra rem aliquam, in re aliqua*: vt Matth. 14, 24. Τὸ δὲ πλοῖον ἦδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, h. e. *navis iam in alto erat*: pro quo Marc. 6, 47. est ἦν τὸ πλοῖον ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης. Ioh. 1, 26. μέσος δὲ ὑμῶν ἔστηκεν, h. e. *inter vos est*. Herodo. 1, 170. Τέων γὰρ μέσον εἶναι Ἰωνίης. add. 4, 87. Atque huius quidem interpretationis veritas perspicui vel inde potest, quod v. 20. sequitur, μάχης ἐσὼ μ' ἐχέσης, h. e. *quum hostis, Cupido, in corde meo sit*. Hesychius: Ἐδὺ εἰσῆλθε, κατῆλθε, κατέδυν. Glossa est Homerica. vid. Il. γ', 36. Caeterum hunc totum locum imitando expressum esse ab Eustathio Hysini, amorr. 3. p. 69. Paris., obseruauit Golminus. Verba Eustathii sunt haec, Ὅλην φαρέτραν Ἔρως ἐξεκένωσέ με κατὰ ψυχῆς ὅλην με τὴν καρδίαν ἐνέπρησεν. Εἰ σοι παρῆν ἰδᾶν, εἶδες αὐτὸν σὺν αὐτοῖς ὅπλοις, σὺν αὐτῇ φαρέτρᾳ, σὺν ὅλῳ πυρὶ, τὴν ἐμὴν εἰσδύντα ψυχὴν.

17. Hoc est, *me fudit, vel mortuum extendit*. B. Immo *vicit me: fecit, vt viribus omnibus exhaustus succumberem*.

18. Figura *συνεκδοχή* nam et caeteram armaturam vult intelligi. Constat, hoc non vidisse Barnesium, cum βαλώμεθα accipiat pro composito περιβαλώμεθα quod et, Canterum imitatus, frigidiuscule reddit *muniamur*. B. Ratio, qua Baxterus resellere conatus est sententiam Guil. Canteri, qui βαλώμεθα pro περιβαλώμεθα [Odys. χ', 148.] accepit

pit [Nouu. Ictt. 5, 7.], non est idonea. Nam etsi certum esse videmus, βοείην a poëta ita nominari, vt reliqua quoque arma, hasta scilicet, et lorica [v. 9. f.], significantur: tamen aequè perspicuum est, requiri verbum, quod proprie accommodatum sit clypeo. Eiusmodi autem verbum est περιβάλλεσθαι, quum clypei orbe totum fere corpus cingatur: et simplicia verba saepenumero poni, a poëtis maxime, loco compositorum, quis nescit? Itaque τί γὰρ βαλόμεθ' ἐξω est *cur enim ego protegam clypeo corpus*. Conf. odar. 42, 17. Caeterum Brunquius, βαλόμεθ' dictum esse putabat pro προβαλόμεθ', et Schottus obseruatt. humann. 1, 3. hoc verbum explicandum esse censebat *quo ferimur? aut quid obiciamus?* repugnante eius ingenio.

20. Hoc male acceptum a Barnesio est, pro ἐσω με, cum sit pro ἐσω με· siquidem ille vertit *Bello intus me exercente*. Equidem male Graecum censeo ἡ μάχη με ἔχει. B. Non assentior. M' sine vlla controuersia cohaeret cum verbo ἐχέσσης, atque adeo dictum est pro με, quum *Cupido hostis meo in corde sit, qui me vexet*, vid. v. 16. f. Nam vt ἐσω ad ἐξω v. 19. pertinet, ita verba με' ἐχέσσης referuntur ad verba ἔχω βοείην v. 18. Ex quo etiam vanitas coniecturae Schraderi patet, qui ἐχέσσης mutari in ἐχέης iubebat. Et quum ἔχειν sit *tenere*: quidni recte, et eleganter, dictum sit μάχη με ἔχει? Caeterum huius quoque odarii versus sunt dimetri catalectici, sed in v. 8. 9. 13. 14. primam sedem habet spondeus.

ΙΕ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ *

Οὐ μοι μέλει Γύγας,
 Τῷ Σάρδεων ἄνακτος·
 Οὐδ' αἰρέει με χρυσός,
 Οὐδὲ Φθονῶ τυράννοισ.
 5 Ἐμοὶ μέλει μύροισι
 Καταβρέχειν ὑπὲρ ἡν·
 Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
 Κατασέφειν κάρηναι.
 Τὸ σήμερον μέλει μοι·
 10 Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
 Ὡς ἔν' ἔτ' εὐδί' ἐστὶ,
 Καὶ πῖνε, καὶ κύβευε,
 Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
 Μὴ νῆσος ἦν τις ἔλθῃ,
 15 Λέγῃ, μὴ δεῖ σε πίνειν.

VARIETAS LECTIIONIS

- * αἰς τὸ ἀφθόγως ζῆν *cod. Vatic. in m. Barn. Lam. Arg. 1. 2. Deg. 2. Brig. Born.* Extat hoc odarium, quod in *cod. Vatic. p. 677.* est ordine septimum, *Anthol. 2, 47. 17. p. 174. Steph. in fragm. Vrsini p. 130. et ap. Pe. Crinitum de honesta discipl. 9, 4.* 1. Γύγας *schedd. vetustae bibl. olim Palat. vid. Arg. 1. p. 98. τὰ γύγας cod. Vatic., ut conl. Pau.: sed in m. Γύγας. τὰ γύγας legit Bentl. ad Horat. 2. od. 17, 14. recte: etiam Zeun. p. 31. iudice: recepere Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Stroth. Holst. Brig. Born. Γυγάδης, vel Γυγαίς, ut intell. Croesus, Gygis ἐκγονος, conl. Jablonsqu., auctore Degenio.* 2. Σαρδίῳ *Anthol. et Bentl. d. l., probb. Zeun. p. 31. et Valquenar. ad Theocr. Adoniasz. p. 237.: quod recc. Brunequ. Analectis. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Stroth. Holst. Brig. Born. Etiam Steph. attulit Σαρδίῳ.* 3. ἔδ' εἴλασσω με ζῆλος *cod. Vatic.: quod recc. Arg. 2. ἔδ' Brig. Born. ζῆλος prob. etiam Pau., non item Zeun. p. 32. ἔδ' εἴλε πω με χρυσός affert*

affert Steph. Quas quidem lectiones reperisse videntur versiculi Archilochi, Οὐ μοι τὰ Γύγω τᾷ πολυχρῦτα μέλει. Οὐδ' εἴλε πω μὲ ζῆλος, qui laudantur a Plutarcho περὶ εὐθυμ. p. 470. B To. 2., adscripti fortasse in margine a grammaticis: ut Baxterus bene docuit. Caeterum pro Οὐδ' αἰρίει, quod est in libris fere omnibus, etiam Baxt., leg., aut εἰδ' αἰρίει, cum Scaligero ad Euseb. p. 58.: sequitur enim v. 4. εἰδ' aut pro εἰδ' φθονῶ, quod habent iidem illi libri, v. 4. εἴτε φθονῶ, ut odor. 17, 8. est μήτε — μήδ'. Recepinus igitur εἰδ'. 4. εἴτ' αἰνέω τυραννίης Arg. 1. Deg. 1. 2.: sed Degen. tum scribere etiam v. 3. debebat εἴδ', non εἰδ': hanc lectionem Bruncqu. p. 98. ait se recepisse e cod. Vatic. parte ea, qua epigrammata continebantur, ita tamen, ut pro εἴκ' αἰνέω reposuisset εἴτ' αἰνέω. Archilochus ap. Plut. d. l. habet, μεγάλης δ' εἴκ' εἰρῇ τυραννίδος. 5. μύροισιν cod. Vatic. 7. ῥόδοισιν cod. Vat. 8. κατὰ σέφειν cod. Vat. 11. ἔως εἴν Barn. Lam., prob. Valperga p. 86. ἔστιν cod. Vat. 13. τῷ λυαίῳ cod. Vatic. 15. σὲ μὴ δᾶ cod. Vatic. Steph. Mor. Visin. Com. Lubin. Flaid. Fab. Met. 1. 2. Lam. Stroth. Parm. σὲ δᾶ μὴ πίνειν Arg. 1. 2. e coni. Bruncqu. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. λέγει, σὲ μὴ πίνειν δᾶν coni. Barn. σὲ μὴδὲ Barn. e coni. Scal. et Stephani, qui etiam μὴ τι, vel potius μὴ' τι, πίνειν, h. e. μὴ ἔτι, legi posse putabat, prob. Zeunio p. 32. μὴ δᾶ λέγει σὲ πίνειν coni. Metar. λέγει, σὲ μὴ πίνειν δᾶ coni. Valperga p. 86. In Anthol. v. 11. — 15. non leguntur. Sed reperit eos Steph. in uno cod.: vid. edit. Stephani princeps p. 93.: Barnesius eosdem in cod. Vatic. extare ait. vere. Stephano spurii videbantur: ut Pauo, Val. p. 125., et Bruncquio, qui eos in Arg. 2. uncis inclusit: quem ducem sequutus est Brig.

ANNOTATIONES

ODE XV

1. Probabile mihi videtur, hanc oden ab Anacreonte conscriptam illo tempore, quo quinque auri talenta, quae a Polycrate dono acceperat, domum remisit. B. Bentleius recte vidit, legendum esse τὰ Γύγω. Sic enim consulitur metro, quum prior syllaba in nomine Γύγης longa sit in veterum quidem poetarum carminibus: v. Bentleius d. l. et Marius Opinionn. 3, 7. p. 389. f. Trai.: et ipse Archilochus ap. Plutarchum περὶ εὐθυμ. p. 470. B To. 2. Vechel., quem imitatus poeta creditur, dixit, Οὐ μοι τὰ Γύγω τᾷ πολυχρῦτα μέλει. vid. Scaliger animaduers. in Euseb. chronoll. p. 57. f. Sed τὰ Γύγω sunt opes, diuitiae, Gygis, ut odor. 26, 3. τὰ Κροίστα opes Croesi: quae a Libanio ep. 50. p. 26. Volf. dicuntur τὰ Γύγα χρήματα. Conf. Athen. 6, 4. p. 231. f. Strabo 13. p. 626. Calaub. et Erasimus Adagg. p. 216. Hanou. Tibullus 4, 1. 198. f. dixit regna Lydia. Alpheus Anthol. 1, 12. 2. Οὐ σέργω βαθυλήϊας ἀράρας, Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης. Bianor Anthol. 1, 70. 17. Σάρδιες αἱ τὸ πάλαι Γύγα πόλις, αἱ τ' Ἀλυάττα Σάρδιες

Σάρδεις, ἡ βασιλεῖ Περσὶς ἐν Ἀσιάδι, Ἀῖ Κροίσῳ τὸ παλαιὸν ἐπληθύνεσθαι μέλαθρον, Ὀλβον Πακτωλῷ ρεύματι δεξιόμενα. Sardes etiam ab Aeschylō Pers. 45. dicuntur πολυχρῆσοι Σάρδεες. Nam v. 3. f. exponit poeta causam huius diuitisimae Gygis, regis, despicientiae, ita, ut v. 3. ad v. 1., v. 4. ad v. 2., referendus sit. nam τύραννος idem est, quod αἰαξ, ut odor. 9, 10. Vid. Gatakerus aduers. miscell. 1, 1. p. 173. f. Trai.

3. Aliquis ad oram codicis olim adnotauerat Archilochi illud: Οὐδ' αὖτέ με πῶ ζῆλος quod Barnesius post Vossium ostendit esse in Plutarcho περὶ Εὐδαιμονίας [p. 470. To. 2.]. Atque hinc factum existima- verim, quod in Vaticano exemplari illud occupet locum tertii versus. Anacreon in nonnullis imitatus est Archilochum. B.

5. Sic Sophocles Aiac. 712. Νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεύσασθαι.

6. Μύροις καταβρέχειν ὑπὴν est unguentis ungere barbam. Nam ὑπὴν poeta dixit, non πώγων, ut ostenderet, non totam barbam unctam esse unguentis, sed tantum eas illius partes, quae sunt propter labium utrumque. Pollux 2, 80. αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσαξ — αἱ δὲ πρὸς τῇ κάτω χεῖλει, πάππος τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν, ὑπὴν quae verba repetiit Eustathius ad Il. ω p. 1353. 56. Rom. add. Galenus p. 376. To. 4. Basil.: Etymol. M. et Hesychius v. ὑπὴν atque Suidas v. γένειον, et v. ὑπὴν. Neque enim video hoc obseruasse Eschenbachium in libello de vntionibus gentiliū p. 436. ff.: qui laudauit tamen hunc poetae locum p. 473., et ὑπὴν vertit caesariem. Eubulus ap. Polluc. 10, 120. dixit τὴν ὑπὴν μύρισον ut ap. Eurip. Alcest. 1015. legitur κῆρυκα κρύα quod Anthol. 7, 143. vno verbo πυκασώμεθα dicitur. Conf. Doruillius Van. crit. p. 572.

8. Ῥόδοισι κατασίφειν κάρηνα idem est, quod στεφάνους προτάφους ῥοδίνες συναρμόζειν odor. 6, 1. f., et odor. 42, 5. f. στεφανίσκας προτάφους ἀμφιπλέξαι.

10. Horat. 4. od. 7, 17. f. Quis scit, an adiciant hodiernae cith- linae Vitae tempora dl superi? Sensus v. 9. f. est, dum uiuo, dum valeo, potabo. Prouerb. 17, 1. & γὰρ γινώσκεις, τί τέξεται ἡ ἐπισσα. Conf. odor. 41, 19. f.: Eurip. Alcest. 782. ff.: Theocrit. Idyl. 13, 4. et schol. ad v. 13.: Anthol. 2, 47. 21. et 27. Horat. 1. od. 9, 13. f. 2. od. 3, 13. Nam v. 11. — 15. nobis quoque alieni videbantur, adiecti a quo- dam, qui vellet respondere quasi voci poetae, et se cohortari ad fru- endum voluptate potandi. Neque enim Anacreon videtur vsurus fuisse verbo κυβεύειν, immo verbo παίειν, quod esset indulgere Veneri, τιμῶν τὴν πλεῖστον ἡδίστην θεῶν Κύπριν βροτοῖσιν Eurip. Alcest. 790. f. Nam po- tores vini tesseras curare vix solent. Πίνειν videtur esse potare solum, sed σπένδειν τῷ Λυαίῳ compositare, potare cum aliis.

11. Barnesius de suo reposuit, "Εως ἔν τε εὐδὶ ἐστὶ. Sed ego ve- ritus sum magnis autoribus fraudem facere. Quin et vel ipse falsus est, vel alios fallit, cum dicat, non posse elidi vocalem longam, cum vel ipsa diphthongus & elidatur nonnunquam. Oblitus est, etiam communes vocales α, ι, υ, in pluribus esse communi tempore, ut possit media vocis εὐδία efferri communi sono. B. Εὐδία accipi debet de valetudine. re- fertur enim ad νῆσον γ. 14. Sensus est, ergo dum vales.

12. f. Verte pota, solus, et cum aliis: v. 15. est simpliciter πίνειν.

14. Homerus hoc in genere usus est verbo composito ἐπιχρῆσθαι. vid. Odyf. λ', 199.

Reposui μὴ δὲ σε πίνειν, cum antehac, repugnante metri lege, conceptum esset, σὲ μὴ δὲ πίνειν' facili quidem errore. Stephanus correxit, Σὲ μὴ ἔτι πίνειν' satis commode. Sed nostra, nescio quomodo, magis placent: aliorum sit iudicium. Ista sunt verba prioris nostrae editionis, quae tamen in tantum commouere bilem irritabili Professore nostro, ut ista scribat: *Cum olim scriberetur Λέγῃ, σὲ μὴ δὲ πίνειν, Baxter, qui metri repugnantiam in uno loco vidit, et sustulit, in alium tamen satis incogitanter substituit [credo, eum voluisse incidit], etiam in Parem, hoc est, secundum locum [hiulca est sententia, voluit, puto, dicere, spondeum induxit] legendo, Λέγῃ, μὴ δὲ σε πίνειν. Et sua tamen sibi placere gloriatur, et ad aliorum iudicium prouocat, misere in magno errore obduratus. Certe si ad aliorum iudicium prouocauit: non adeo obduratus fuit in suo magno errore. Verum, nec mens, nec lingua, constitit ferocienti Professore, neque nouit, μιμητικὸν aliquando ἦθος a veteribus in metris etiam exprimi. Quin posset igitur morbo, personae querulae, atque morosae, spondei pigritiam, et lentorem, tribuere: quo significet renitentis vultuosam pertinaciam? Certe inferius, ode scilicet 24., insigne est huius rei exemplum, duobus istis versibus [v. 5. f.], Μῆδετέ με αἱ Φροντίδες Μῆδέν μοι, καὶ ὑμῖν, ἔσω. Atque horum quidem alter impatientiae πάθος per tribrachyn exprimit, iambicumque, atque dactylum; alter vero per molossum, atque duos spondeos, fastidii marcorem depingit. Ipse Barnesius Scaligeri lectionem secutus est, Λέγῃ, σὲ μὴδὲ πίνειν' quod ita Latine ille reddit, *Iubeat, ut ne tu bibas*: cum deberet esse, *Dicat, te neque bibere*: quod nouerat neminem probaturum. B. Poëta enim hoc in odario compellat semet ipsum sic, *delector computationibus: iuuant me computationes: nescio, an cras sim victurus, atque valiturus: pota igitur, dum vales*. Caeterum huius quoque odarii versus sunt dimetri catalectici: sed v. 1. 2. 3. 4. 11. 13. 14. in prima sede, et v. 15. in sede secunda, spondeos habent pro iambis.*

Ι Σ Τ Ε Ι Σ Ε Α Υ Τ Ο Ν *

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης
 Ὅ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς
 Ἐγὼ δ' ἑμὰς ἀλώσεις.
 Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
 5 Οὐ πεζὸς, ἔχ' ἢ νῆες
 Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,
 Ἀπ' ὀμμάτων βαλὼν με.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* ἄλλο ἐρωτικὸν ὠδᾶριον cod. Vatic. p. 682.: in quo cod. hoc odor. est
 sextum, et vicesimum: sibi que adiunctum habet, ut unum, odor. 55.
 3. ἑμὰς cod. Vatic. 5. ἔτε v. Barn. Lam. male, neque enim medio-
 cris suauitas, atque grauitas, inest in triplici illa repetitione unius,
 eiusdemque, particulae. 7. ἀπ' ὀμμάτων με βάλλων cod. Vatic. male,
 nam verba ὤλεσέν με v. 4. aoristum requirunt.

A N N O T A T I O N E S

O D E X V I

3. Erat apud Graecos celebris cantilena, atque saltationis genus,
 quae dicebatur Τροίας Ἀλωσις, quam infamis ille Nero ad urbis incen-
 dium cecinisse fertur. B. Vid. Sueton. Ner. 38. Restat etiam carmen
 Tryphiodori, quod inscriptum est Τροίας Ἀλωσις, quae Ἀλωσις Ἰλίας
 vocatur a Sophocle Philoct. 60.: ut Phrynichus fecisse, et docuisse,
 legitur Μιλήτης Ἀλωσιν ap. Herodo. 6, 21. Nam quum τὰ Θήβης sit
 bellum Thebanum; quum αὐτὴ sit, non tantum clamor bellicus, quem tol-
 lunt milites, hostem aggressuri, sed etiam pugna, praelium, ut odor. 45,
 8., ita, ut verbis Φρυγῶν αὐταὶ significetur bellum Troianum: conf.
 odor. 1, 1. f. et Ouid. Amorr. 3, 12. 1.: vbi v. Burmanus: Troas enim
 fuit pars Phrygiae Hellepontiacae, siue minoris: vid. Strabo 2. p. 129.
 Casaub.: dubitari sane non potest, quin cogitatio de bello Troiano,
 atque adeo de Ilii excidio, poëtam iusserit animi sui cladem vocare
 Ἀλωσιν. Sed vsus est plurali numero, quia multi pueri, multae puel-
 lae, animum eius vicerant, et ceperant.

4. Ἴππος sunt equites, equitatus, copiae equestres: ut πεζοὶ pedites, peditatus, copiae pedestres: ab Homero II. β', 810. atque 1. Macc. 16, 8. dicuntur πεζοί, et ἱππῆες s. ἱππεῖς et νῆες copiae navales.

6. Στρατὸς καὶ νῆος sunt copiae, quae, nec in campis, nec in mari, pugnant, h. e. aut pueri, et puellae, formosulae, et delicatae: quidni enim hae adspectu vulnerantes animum dici recte possint ἀπ' ὀμμάτων βάλλειν; certe ὀφθαλμοὺς dicitur βάλλειν ψυχὴν ap. Chrysost. de sacerdot. 6, 8 558. Bengel., et oculis tribuuntur δίκτυα ab Philostrato ep. p. 906. A Paris.: conf. Plato Cratyl. 32. extr. et Clem. Alex. Strom. 2. p. 412. D: aut potius Cupidines, Amores. vid. ad v. 7.

7. Adspectus scilicet puellarum, et puerorum, formosulorum ipse vulnerat spectatoris animum. Xen. Memor. 1, 3. 13. ἴσως δὲ καὶ οἱ Ἑρωτες τοξόται διὰ τῆτο καλῶνται, ὅτι καὶ πόρρωθεν οἱ γυνοῖ τιτρώσκει. Odar. 2, 12. Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον, καὶ πῦρ, καλὴ τις ἔσα. Achil. Tat. 1. p. 17. Salm. κάλλος γὰρ ὀξύτερον τιτρώσκει βέλος, καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὴν ψυχὴν καταβύβῃ. Sed e verbis ἀπ' ὀμμάτων βαλὼν puto intellegi, poetam finxisse sibi cogitatione Amores in oculis puerorum, puellarumque, consistentes, qui tela inde, et sagittas, in ipsum emisissent, ita, ut confectus iacuerit. Conf. Xen. Cyrop. 5, 1. 8. Aeschylus Suppl. 1010. ff. Musaeus v. 94. f.: Menrsius ad Theocrit. p. 21. f. et ad Lycophron. 309. p. 171. Caeterum metrum huius odarii est dimetrum catalecticum: sed v. 4. et 5. pes primus est spondeus.

ΙΖ' ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ *

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
 Ἥφαιστε, μοι ποίησον,
 Πανοπλίαν μὲν ἔχ'·
 Τί γὰρ μάχαισι, κάμοι;
 5 Ποτήριον δὲ κοῖλον·
 Ὅσον δύνῃ, βάθυνον.
 Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ,
 Μήτ' ἄσρα, μήθ' ἀμάξας,
 Μὴ συγνὸν Ὠρίωνα·
 10 Τί Πλειάδεσσι, κάμοι;
 Τί δ' ἀσράσιν Βοώτῃ;
 Ποίησον ἀμπέλους μοι,
 Καὶ βότευας κατ' αὐτὸ,
 Καὶ χερσέας πατῆντας,
 15 Ὅμῃ καλῶ Λυαίῳ,
 Ἐρωτα, καὶ Βάθυλλον.

VARIETAS LECTIIONIS

* τῷ αὐτῷ εἰς ποτήριον ἀργυρῶν cod. Vatic. in m. p. 676. i. in quo cod. heo
 odarium est odor. tertium. 1. τορεύων attulit Steph., nesciebam unde.
 Legitur ita in cod. Vatic.: recepp. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst.
 Brig. At aor. continuationi actionis convenientior est: et legebatur
 τερεύσας in cod. Voss. ap. Suab. prolus. in Anacr. Vinar. A. C. 1778.
 4. p. 2.: Pau. conl. χωνεύσας, aut πυρώσας, aut, sublatis v. 3. 4.,
 τορνεύσας, et v. 5. ποτήριόν τι κοῖλον. 2. Ἥφαιστε μοι cod. Vatic.
 3. πανοπλίας editt. vet. Gellii, auctore Metario. 4. Hic versus uncis
 inclusus est in Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Barn. κάμοι cod.
 Vatic. 6. βαθύνας cod. Vatic. Argent. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Barn.,
 prob. etiam Heinio p. 133. Sed βάθυνον legitur etiam in cod. Voss. ap.
 Suab.

Suab. p. 2. 7. καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτὸ cod. ms. Gellii Franequerani ap. Vessel. observatt. 1, 16. p. 59. et editt. eius vett. κατ' αὐτῶ Anthol. cod. Vatic. et Voss. ap. Suab. d. l. δ' ἐμοὶ Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. 8. ita legit etiam cod. Voss. Sed μὴδ' ἄσπερ, μὴδ' ἀμάξας Anthol. μὴτ' ἄμαξαν cod. Vatic. μὴδ' ἄμαξαν Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. 10. τί Πλειάδων μέλει μοι; cod. Vatic.: quod attulit etiam Steph. τί Πλειάδων μέλλει μοι; edit. Gell. a. 1469. τί Πλειάδων μέλει μοι; edit. Gell. Ven. a. 1509. Bruncqu. Analekt. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. 11. ἀσπράσι cod. Voss. Gell. Steph. Mor. Com. Vrsin. Fab. Lubin. Flaid. Macrop. Parm. τί γὰρ καλῶ Βωώτῃ cod. Vatic. τί δ' ἀσπρος Βωώτῃ assērent Steph. et Barn.: quae est lectio editt. vett. Gellii, quam recc. Bruncqu. Analekt. Arg. 1. 2. Deg. 1. Brig.: id quod etiam Born. facere debebat: sed Deg. 2. Βωώτῃ. In cod. MS. Gellii Franequerano omissus est v. 9., et v. 10. s. ita scripti leguntur, τί Πλειάδων μέλει μοι; τί δ' ἀσπρος Βωώτῃ; 12. ἀλλ' ἀμπέλκας χλοώσας, Καὶ βότρυας γελῶντας, Anthol. omissis v. 10. s., item v. 14. et v. 16.: et v. 15. ibi sic legitur, Σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ, ut ap. Crinitum d. l.: quae scriptura Anthol. Pauo una omnium maxime placebat. In cod. Vatic. inter v. 13. et v. 15., omissō v. 14., inserti leguntur versiculi isti, καὶ μαινάδας τρυγώσας ποίει δὲ ληνὸν οἶνε, ληνοβάτας πατῆντας, τὰς σατύρους γελῶντας, καὶ χρυσὰς τὰς ἔρωτας, καὶ κυθήρην γελῶσαν. Etiam in cod. Voss. ap. Suab. p. 2. s. iidem versus sic, omissō v. 14., additi leguntur, nisi quod ibi scriptum est καὶ σατύρους γελῶντας. Pauus coni. καὶ ληνοβ. πατ. Τὰς χρυσέας Ἐρ., et Κυθήρειαν γελ., aut καὶ τὴν Κυθήραν γελ. Suabius coni. χρυσέας τε τὰς Ἐρ. Bruncquius in Arg. 1. 2. scripsit κατ' αὐτῶν, quum tamen etiam cod. Voss. habeat κατ' αὐτὸ, ut v. 7.: et addidit versus hos, Καὶ Μαινάδας τρυγώσας Ποίει δὲ ληνὸν οἶνε quam eius auctoritatem sequuti sunt Deg. 1. 2. Brig. Born.: sed Holst. mutavit tantum αὐτὸ in αὐτῶν. Valperga p. 87. coni. Τί Πλειάδων μέλει μοι; Τί τ' ἄρ' καλῶ Βωώτῃ; Ἀλλ' ἀμπέλκας χλοώσας, Καὶ βότρυας γελῶντας, Καὶ Μαινάδας κ. τ. λ. Zeun. p. 37. coni. Ἀλλ' ἀμπέλκας χλοώσας, Καὶ βότρυας κατ' αὐτάς. Ποίει δὲ ληνὸν οἶνε, Καὶ χρυσέας πατῆντας Ὀμῶ καλῷ Λυαίῳ Ἐρωτα, καὶ Βάθυλλον. 15. καλῷ Λυαίῳ Barn., reliquique omnes. καλῶ Λυαίῳ Baxt. Sed nos reuocauimus alteram scripturam, etiam legum grammaticarum iussu. 16. ἔρωτα κ' ἀφροδίτην cod. Vatic.

ANNOTATIONES

ODE XVII

Legitur hoc odarium ap. Gellium NN. AA. 19, 9., qui vocat *sepi-*
diffimos versiculos Anacreontis senis: Anthol. 2, 47. 18. p. 175. Steph.:
 vbi

vbi v. Brodaeus, et Opsopœus: in Fragm. lyric. Vrsini p. 130. f., et apud Pe. Crinitum de honesta discipl. 9, 4.: qui illud odor. 15. subiunxit, omisitque v. 3. 4. Illustravit idem, et sequens, odarium, praeter Heinium P. 2. c. 4. libri, qui inscribitur *Sammlung antiquarischer Aufsaetze*, peculiari libello Frider. Dau. Graeterus, Lipsiae A. C. 1790. octonis edito: sed egit ibi vir doctissimus aesthetici scilicet, non grammatici, personam: qui nec nomen ὠρα od. 18, 4. intellexerit.

1. Hoc est, scalpro, vel torno, incidens ad opus emblematicum inferendum. Argentum autem modo dicit factum; ipsum scilicet sculptori traditum. B. Ὁ ἄργυρος est *argentum, quod tibi trado*. Nam rationi Baxteri repugnat v. 5.: vbi ποτήριον diserte distinguitur a τῷ ἄργύρῳ, ut res materiata a materia. Et quanquam Pauo absurdum videbatur, iubere fabrum primum τὸν ἄργυρον τορεῦσαι, deinde ποτήριον ποιῆσαι tamen nescio, an haec difficultas ita tolli possit, ut dicamus, τόρεν, *caelum*, fuisse instrumentum, quo vsi sint, non tantum caelatores in signis exprimendis, et excidendis, sed etiam vascularii in auro, argenteo, fabricando, et faciundo, ita, ut τὸν ἄργυρον τορεύσας μοι ποιήσον sit simpliciter *hoc argento mihi fabricare*. Manifestum enim est, poetam agere cum Hephaesto, ut vasculario, eodemque caelatore, ut odor. 18, 1.: vbi pro τορεύσας μοι ποιήσον est simpliciter τόρευσον. Caeterum verbum τορεῖν differre a verbo τορνέειν, ut ap. Latinos verbum *caelare* a verbo *tornare*, diligenter, et accurate, docuit Salmasius exercitatt. ad Solin. p. 735. ff., qui etiam hanc in rem a Bentleio ad Horat. A. P. 441. laudatur, et post eum Heinium d. l. Et Salmasius quidem d. l. p. 737. auctoritate huius odarii convinci erroris posse putabat Plinium, qui H. N. 34, 8. traderet, primum artem toreuticen aperuisse, atque demonstrasse, merito iudicari Phidiam, qui Olymp. 83. floruerit.

3. Πανοπλίαν dicit figurate pro viro aliquo πανοπλία induto; qualis fuerit, vel Hector, vel Achilles, vel si quis alius ex antiquis heroibus cae ari solitus in veterum poculis. Barnesius dixit, *Anacreontem aperte respicere ad Achillis armaturam a Vulcano factam, et praecipue ad illius clypeum, in quo Pleiades, Bootes, Orion etc.* Equidem diuinare nequeo, quid sibi Professor velit; quae figura astrorum sculpturationes in poculo dici possint πανοπλία Homericæ: quin et sequens versus contrarium suadet. B. Non assentior. Immo πανοπλία est ἡ τῶν ὀπλῶν πάντων διασκευή, interprete scholiasta Aristophanis Doruilliano ad Plut. 952, h. e. *clypeus, lorica, galea* [v. Aelian. V. H. 3, 34.], et *gladius* [v. Ephesi. 6, 11. 16. 17. Heliodor. 9. p. 431. f. Comelin.]. Nam refertur ad ποτήριον v. 5.: cuius rei indices sunt vel particulae μέν, et δέ idemque declarant verba v. 4. Χρυσῇ πανοπλίᾳ laudatur 2. Macc. 3, 25.

4. Intell. κοινόν, ut v. 10. f. Achil. Tat. 6. p. 387. Salma. τί ἐμοί, καὶ Θερσάνδρῳ, κοινόν; Lucian. adu. indoct. p. 382. To. 2. Graec. τί κοινόν κυνί, καὶ βαλανείῳ; Illustrarunt hanc formam loquendi, quae cum multis aliis ex oriente in Graeciam profecta est, Raphelius ad Matth. 8, 29.: Georgius Vindicc. p. 331. f.: Pfochenius in dissert. de purit. L. Gr. N. T. f. 40.: Valquenar. ad Eurip. Hippol. 224.: Schultingius ad Sen. controu. 1, 7. p. 119. To. 3. Gron. Conf. Priscian. 18. p. 746. Basil.

5. Post κοῖλον nota coli ponenda est, ut verba ποτήριον δὲ κοῖλον pendeant a verbis μοι ποιήσον v. 2., et post βάθυον intellegatur αὐτό. Sic appositum κοῖλον apparet non redundare, et vacare, ut Stephanus Thel. L. Gr. in v. βαθύνω p. 633. To. 1. putabat, quum non omnia pocula sint, et dicantur, κοῖλα, *profunda*. Βαθὺ κισσύριον laudatur a Theoprito Idyl. 1, 27. Certe haec ratio accommodatior esse videtur

animo hominis potandi amore flagranti, qui vno fere spiritu iubeat vascularium facere poculum, non quaecunque, sed longe profundissimum, quam ratio eorum, qui, auctoritate cod. Vaticani adducti, poetam putant scripsisse βυδύνας.

7. Hoc est, *exprime, et excide, in eo*: vt v. 12. Argumenta autem poculorum apud veteres fuisse etiam signa caelestia, docet epigramma Antipatri Anthol. 1, 46. 3. Ab Plutarcho de laude sui p. 544. B T. 2. pocula sigillata dicuntur ποτήρια τορευτά.

8. Ἄσρα accipe, non de *canē maiore*, κυνί, et *minore*, προκυνί, cum Pauō; etsi non ignoro, κύνη simpliciter ἄσρον vocari solere: vid. Salmasius exercitatt. Plinn. p. 416. b: etiam ἄσρον v. schol. Hom. ad Il. ε, 5.: neque de *sole*, et *luna*; etsi scio, et *solem*, et *lunam*, simpliciter ἄσρον vocari: v. Alcacus ap. Gell. 17, 11. et Pindarus ap. schol. 1. Aeschyli ad sept. c. Thebas v. 396., vbi luna dicitur πρέσβισον ἄσρων immo omnino de *sideribus*. Quidni enim vocabulum generis recte sequantur formarum vocabula? praesertim quum dubitari vix possit, quin Anacreon respexerit ad locum Homeri Il. σ', 435. ff., vbi Vulcanus dicitur in clypeo Achillis fecisse signa siderum omnium, τὰ τεύχεα, h. e. ἄσρα, πάντα, et Pleiadum, et Hyadum, et Orionis, et Vrsae. Et plur. ἀμάξας positum puta pro singulari. Ἀμάξαι autem sunt septemtriones, septem stellae clarae in vrsa maiore, referentes figuram plaustrī. vid. Varro L. L. 6, 4. Gellius NN. AA. 2, 21. Cic. Tusc. 1, 28. et ad odor. 3, 2. Conf. Aratus Phaenomm. 27. et Hesychius v. ἀρκτῆρος.

9. Orion dicitur συγνός, h. e. *tristis* [Horat. epod. 10, 10], *infestus nautis* [Horat. epod. 15, 7.], *aquosus* [Virg. Aen. 4, 52.], quia quum oritur, et occidit, concitantur tempestates. Non procul distat a Canibus, iuxta Taurum. Hesychius: Στυγνόν ἄργον, ὤμῳ, χαλεπὸν. Gloss. vett. Στυγνόν *Dirum*.

10. Πλειάδες sunt Lat. *Vergiliae*, stellae septem in dorso Tauri. v. Eratosth. κατὰς. 23. Eustath. ad Il. σ' p. 1155. 46. Rom. et index Aeschin. v. Πλειάδες.

11. Ἀσράσιν Βωώτῳ dictum est pro Βωώτῳ, ita, vt e v. 10. intell. καί μοι. Nam Bootes, qui alio vocabulo Ἀρκτοφύλαξ appellatur, constat stellis quatuor, et decem. v. Eratosth. κατὰς. 8. et ad odor. 3, 2.

13. Vid. ad odor. 50, 10.

14. Aurca voluit fieri Cupidinis, atque Bathylli, emblematica sigilla. Pronum est credere, τί Πλειάδων μέλει μοι; τί γὰρ καλῶ Βωώτῳ atque καὶ Μαινάδας τρυγῶσας et ποίει ληνὸν αἶνς, quae, vt monet Barnesius, in Vaticano sunt MS., loca esse παράλληλα, quae de ora codicis tandem in textum irrepserunt: quod et alias hoc contigerit. B. Χρυσέας Baxterus non male accipit de sigillis aureis Cupidinis, et Bathylli. Sed poterit fortasse rectius de pulchritudine accipi, cum ob v. 1., tum ob verba ὁμῶ καλῶ Λυαίῳ. Πατῆντες sunt *calcatores* vuarum, *torculatores*, vt Geoponn. 6, 11. 2. 4., qui alio vocabulo ληνοβάται dicuntur. Gloss. vett. Ληνοβάτης *Calcator, torculator*. vid. ad odor. 52, 4. Ab Libanio p. 138. A To. 1. Mor. vocantur οἱ τὰς βίτρυκας πατῆντες σὺν ἄσμασιν. Πατῆν ληνῶς legitur Nehem. 13, 15. Hesychius: Πατηταί οἱ τραπηταί vt verbo τραπᾶν hoc in genere vsus est Hesiodus Ἀσπ. 301. Conf. ad odor. 52, 5.

16. Sophocles Aiac. 779. Ἰσοῖς—ὁμῶ vbi schol. τὸ ὁμῶ ἀντὶ τῶ σύν. Cacterum huius quoque odarii metrum est dimetrum catalecticum, ita, vt v. 2. 8, 9. in prima sede habeant spondeos.

Ι Η Ε Ι Σ Τ Ο Α Υ Τ Ο *

Καλὴ τέχνηά τ' ὀρέουσιν
 Ἐαρός κύπελλον ἠδύ·
 Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
 Ῥόδα φέρεσαν Ὀρην.
 5 Ἀργύριον δ' ἀπλώσας
 Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν·
 Τῶν Τελετῶν, παλαιῶ,
 Μὴ μοι ξένον τ' ὀρέουσης,
 Μὴ Φευκτὸν ἰσόρημα.
 10 Μᾶλλον ποίει Διὸς τε
 Γονὴν Εὐΐον ἡμῖν·
 Μνηστὺν θ', ἅμα τε Κύπριν,
 Ὑμεναίους κροτᾶσαν·
 Καὶ Ἐρωτας ἀνόπλους,
 15 Καὶ Χάριτας γελώσας,
 Κ' ἄμπελον εὐπέταλον,
 Εὐβότερον, κομῶσαν,
 Καὶ κέρας εὐπρεπῆς, μοι
 Ἄν μὴ Φοῖβος ἀθύρη.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

- * ἄλλο εἰς τὸ αὐτὸ ποτήριον τῷ αὐτῷ ἀνακρέοντος *cod. Vatic. p. 676. f.*: in quo *cod. hoc odarium est quartum.* 1. Καλλιτέχνα, μοι τ' ὀρέουσιν *Barn. Lam. Arg. 1. Deg. 1.* 2. Καλλιτέχνα attulit *Steph.*: et ita legendum censens *Salmas. ad Solin. p. 737. et Arnaldus lectt. Graec. p. 152. et animaduerff. p. 10.* Etiam in *cod. Vatic.* scriptum est καλλιτέχνα sed *marg. habet καλλιτεχνα.* Καλλιτέχνα, τ' ὀρέουσιν *Brunsch. Analectt. Arg. 2. Brig. Barn.* 2. εἶαρος *Barn.*, non prob. *Arnaldo animaduerff. p. 11.* εἶαρ ἐς *coni. Pau.*, prob. *Zeun. p. 39.* ἐμοὶ κύπ, ἠδύ *coni. Fab.* ἠδὲ *cod. Vatic. Arg. 1. 2. Deg. 1. Brig.* 3. τερπνὴν *Barn. Lam.*, improb. *Zeun. p. 40. et Arnald. animaduerff. p. 11. f.*: qui *coni.*

ἡμῖν τὰ πρῶτα τερπνά. Τὰ πρῶτ' ἡμῖν τὰ τερπνά *cod. Vatic.* τὰ τερπνά
τὴν πρῶτ' ἡμῖν *Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born.* τὴν πρῶτα τερπνὸν
ἡμῖν *coni. Val. p. 125.* *Pauus* putabat, versus quatuor primos continere
partem aliquam odarii, ita, ut versus reliqui essent fragmentum odarii
ab eo diuersi. Certe auctor huius odarii videtur alius quivis, quam
Anacreon, esse: qua in sententia, praeter *Fabrum*, etiam *Bruncquius*
erat ad *Argent. 2. p. 112.* 4. ῥόδον *Barn. Lam., probb. Zeun. p. 39.*
et *Val. p. 125.*, non item *Arnaldo animaduersf. p. 11. f.*, quod syllaba
δα longa esset, propter sequentem literam ϕ. ῥόδο φέρσαν *cod. Vatic.*
5. ἀργύρεον *cod. Vatic.*: sed in marg. ἀργυρέων μὴ ἀπλώσας. Τὸν
ἄργυρον δ' *Barn. Lam. Bruncqu. Analect. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2.*
Holst. Brig. Born., probb. Zeun. p. 40. et Arnald. animaduersf. p.
12.: qui tamen legi posse putabat ἀπλώσας ἄργυρον δέ. 6. τερπνὸν
πότον ποίει μοι *Barn. Lam. e coni. Steph.*, qui etiam τερπνὸν ποίει
πότον μοι legi posse putabat, *prob. Zeun. p. 40.* ποίει πότον μοι τερπνὸν
Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. 7. παρ' αἰνῶ *cod. Vatic.* μὴ
τῶν παρ' οἴνῳ τελετῶν *Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born., e coni.*
Salmasii, ut αἱ παρ' οἴνῳ τελεταὶ essent sacro *Baccho* conuiuia. Τῶν
τελετῶν παρ' οἴνῳ Ξένον τι μὴ τορεύσης *coni. Val. p. 26.* παραστῶ *coni.*
Metar. τῶν τε τελετῶν, παλαιῶν *coni. Arnald. animaduersf. p. 13.* 8.
μὴ Ξένον μοι τορεύσης *cod. Vatic.* Ξένον τι μοι τορεύσης *Arg. 1. 2. e*
coni. Bruncqu. Deg. 1. 2. Brig. Born. 9. Φυκτὸν offert *Barn.*,
nesciebam unde. ἰσόρημα *cod. Vatic.* 10. Διὸς γόνον *cod. Vat. Steph.*
Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Dacier. Barn. Met. 1. 2. Lam.
Parm. μᾶλλον δὲ ποιεὶ τὸν Διὸς Εὐρίον ἡμῖν ἐκγονν, Μύσιν τε τῶν Πό-
θων Κύπριν, Ὑμεναίης συγκροτᾶσαν *Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born.*:
sed Μύσιν νάξσαν Κύπριν *coni. Val. p. 126.* Ποίει Διὸς γόνον Βάκχον
Εὐρίον. Μύσις νάματος ἢ Κύπρις Ὑμεναίης κροτᾶσα *coni. Pau.* 11. Βάκ-
χον Εὐρίον ἡμῖν *cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Fab. Barn. Lam. et*
caeteri libri ante laudati. 12. Μύσις νάματος ἢ Κύπρις *cod. Vat.*
Steph. Mor. Com. Fab. et reliqui libri modo dicti. Μύσιν νάματος ἢ
Κύπριν *Barn. Lam. e coni. Dacieriae.* Μύσιν δ', ἅμα τε Κ. *Holst.*
13. κροτῶσα *cod. Vatic.* κροτᾶσαν *Barn.* κροτᾶσα *Steph. Mor. Com.*
Fab. et caeteri ante nominati. Ὑμεναίων offert *Barn.* 14. χάρασσ'
Ἐρωτ' ἀνοπλον *Barn. Lam., prob. Zeun. p. 44.* χάρασσ' Ἐρωτας ἀνό-
πλος *cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Fab. Lubin. Flaid. Macrop. Met. 1. 2.*
Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. Parm. Val. p. 126. 15. ἡδύ τε
Χάριτας γελ. *Arg. 1. Deg. 1. 2.* 16. ὑπ' ἄμπέλων *cod. Vatic.*
Steph. Morel. Comel. Lubin. Flaid. Fab. Macrop. Barn. Lam. Met. 1. 2.
Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. Parm. Sed ὑπ' ἄμπέλῃς πετῆλων
Εὐβατρύς κομώσας *coni. Val. p. 126.*: et *Pau.* προ κομῶσαν *coni. γανῶσαν.*
18. f.

18. *f. σύναπτε χάρις εὐπρεπῆς, *An Steph. Mor. Com. Fab. Barn. Lam. et caeteri libri ante laudati. σύναπτε χάρις εὐπρεπῆς ἄμμη Φοῖβος ἄδύρ,, cod. Vatic. εὐπρεπῆς 'Ομῶ δὲ Φοῖβος ἄδύροι Arg. 1. 2. e coni. Brunckii. Deg. 1. 2. Brig. Born. εὐπρεπῆς 'Ομῶ Φ. ἄδύρη coni. Val. p. 126. εὐπρεπῆς "Αμμ δὲ Φοῖβος ἄδύρη coni. Medenbach. amoeniss. literar. p. 48. Totum autem odarium Zeunio p. 46. ita constituendum, et legendum, videbatur, Κλυτίτεχνε, μοὶ τόρευσον Ἐαρ ἐς κύπελλον ἡδὺ, Τὰ πρῶτα τερπνὰ γ' ἡμῖν, Ῥόδον φέρουσαν ὥρην. Τὸν ἄργυρον δ' ἀπλώσας Τερπνὸν ποτὸν ποίει μοι. Τελευταίων παραινῶ, Μὴ μοι ξένον τορεύσης, Μὴ φευκτὸν ἰσόρημα· Μᾶλλον ποίει Διὸς γε Γόνον τὸν Εὐών ἡμῖν. Προμνήστριν τε Κύπριν, Ἡμέων γάμοις κροτᾶσαν. Χάρασσ' Ἐρωτ' ἀνόπλον, Χάριτάς γε καὶ γελώσας. Ἵπ' ἄμπελον τὸ λοιπὸν Εὐβότρυον, κομῶσαν, Σύναπτε καὶ χάρις μοι, Οὗ μῆτι Φοῖβος ἄδλῃ. Et V. D. in commentariis. Triuult. p. 69. To. 3. Amstel. huius ipsius odarii versus sic mutandos, et diffingendos, esse censebat, Τόρευε, καλλιτέχνα, Ἐμοὶ κύπελλον ἡδὺ Ἥρος, τὰ πρῶτα τερπνόν· vel Τὰ πρῶτα, τερπνὸν ἡμῖν Ῥόδον φέρουσαν ὥρην. Τὸν ἄργυρον δ' ἀπλώσας, Τερπνὸν ποτὸν ποίει μοι. Τελευτικόν, παραινῶ, Μὴ μοι ξένον τορεύσης, Μὴ φευκτὸν ἰσόρημα. Μᾶλλον ποίει δίχωνον Τὸν Βάκχον Εὐϊόν μοι, Προμνήστριν ἡδὲ Κύπριν Ἵμηνάϊς κροτᾶσαν· vel Ἵμηνάϊον ὡς κροτᾶσαν· Χάρασσ' Ἐρωτ' ἀνόπλον, Καὶ Χήριτας γελώσας· vel Χάριτάς τε μειδιάσας· Ἵπ' ἄμπλον εὐπέτηλον, Εὐβότρυον, κομῶσαν· vel, duobus his versibus in unum contrahitis, Ἵπ' ἄμπελον κομῶσαν· Σύν τ' εὐπρεπέσσι χάροις Ὁ Φοῖβος ἄμμ' ἄδύρη· vel Σύναπτε τὰς ἐφῆβας Ἄμμ Φοῖβος οἷς ἄδύρη. Hanc vero effrenam, et insanam, audaciam quis ferat? Hoc sane, non est corrigere, et emendare, scripta veterum, sed corrumpere, et depravare, seque ipsum loquentem facere, violatis, et neglectis, legibus criticis, et grammaticis, omnibus. Quidni vero malimus intacta relinquere verba poetæ, quem facile appareat ipsum, neque poetices, neque grammaticas, facultate praeditum fuisse, ut emendate, et apte, scribere, legesque servare metricas, potuerit?*

A N N O T A T I O N E S

O D E XVIII

1. Videor mihi nonnihil in hoc odario praestitisse. Erat enim plane Augeae stabulum, quod dicitur: turbatus sensus, carmenque prorsus elumbe. Equidem medicas manus satius duxi admovere, quam cum nasutulo Fabro elegantissimo scriptori fraudem facere, odamque hanc in supposititiarum numerum referre. Cantabrigientis etiam Procellor multa moliendo nihil extricavit: neque mihi multum nocuit. Ipso

Ipso primo versu, nulla habita tactus reuerentia; liceat mihi telum suum in ipsum retorquere; Καλλίτεχνά μοι τόρευσον, consueto sibi more, reposuit, vnicam ob rationem, quod τέχνη Dorico diceretur casu, nescius, poëtam venustissimum εὐστομίᾳ studuisse. Κακοῦφωνον enim Καλὴ τέχνη, τόρευσον, auribusque prius insuaue, ob nimiam vocalium ἰσχυρότητα. B. Nec mihi displicet lectio καλὴ τέχνη, ut poëta vascularium, eundemque caelatorem, ita appellasse intellegatur ob nouam plane, et diuinam, artis scientiam, ob egregiam, et inusitatam, manus solertiam. Similis locus est odor. 51, 2. Sic vero ἀπλώσας v. 5. scriptum esse, per figuram syneseos, pro ἀπλώσασα, existimari debet.

2. Vox Ἐαρος profertur ἐν συνεκφωνήσει, ut disyllabon. Barnesius de suo ingenio fecit Εἶαρος sed frustra. Obiter autem hic notandum venit, τὸ Ἐαρ hoc in loco pro numine esse habendum. Erat enim Horarum praecipua, quam poëta ipse sequenti versu ῥόδα φέρσσαν Ὀρην appellat, quamque in poculo suo caelari iubet. Vide sis Onomacrii Atheniensis hymnos. Sic enim inferius [odor. 53, 1. f.] Στεφανηφόρος μετ' Ἡρος Μέλπομαι ῥόδον θερυνόν. Erat igitur Ἐαρος κύπελλον, quo Veri, tanquam deo, libatum fuit. B. Helychius: Κύπελλα ποτήρια. Pollux 6, 96. τὰ δ' ἐκπώματα καὶ ποτήρια ἂν τις εἴποι τὸ γὰρ δέπας, καὶ κύπελλον, ποιητικά. Sed proprie hoc vocabulo significata esse videntur pocula gibberia, ventrosa. v. Athen. 11, 9. p. 482. F. Εἶαρος κύπελλον est poculum Veri sacrum: quod poëta vocat ῥόδον, quia libenter bibebat vinum, quia verni temporis hora ipsa est suauis, et amoena.

3. Barnesius iterum de suo posuit singulari numero τερπνόν, et ῥόδον, satis leui cum ratione: atque etiam τὸν ἄργυρον pro ἀργύριον, etsi sciret, produci posse vltimam vocis ῥόδα ante aspiratam, et v in plurimis esse communi tempore. B. Sensus est, primum caela, exprime, in eo Ver. Nam τὰ πρῶτα accipio pro τὸ πρῶτον, ad quod referatur particula δὲ v. 5., h. e. deinde: Ὀρε τερπνὸν ἡμῖν ῥόδα φέρσσαι est Ver: et iolae dicuntur τερπνὸν ἡμῖν, quia poëta delectabatur comotationibus: sed compotores cincti erant tempora rolis: denique accusatiuum Ὀρην pendere arbitror a verbo τόρευσον, ita, ut τόρευσον Ὀρην idem sit, quod ποίησον κατ' αὐτὸ Ὀρην. vid. odor. 17, 7.

5. Equidem ἀπλώσας expandens verti, vel in sculpendo explanans; quo scilicet compotantium vniuersus grex exprimeretur. Multum fallitur Barnesius, qui poculum putat modo dici πότον: sic enim scribit, quod in libris est ποτόν, totumque versum arbitrio suo interuertit, ut sit Τερπνόν πότον ποίει μοι, nec aduertit, poëtam pergere in emblematico opere designando. Aduertendum etiam hoc loco, diphthongos αι, et οι, saepissime a poëtis corripì, quod simplici efferantur sono: quod semel admonuisse sat est. B. Ἀργύριον ἀπλῶν est argentum malleo ducere, et in laminas tenuare. v. Arnaldus animaduers. p. 12. f. Atque inde intellegi potest, poëtam voluisse, ut caelator exprimeret in poculo signum Veris solidum, non item reliqua signa, quae essent anaglypha. nam poëta caelari sibi iubet poculum longo argumento, ut loquitur Ouidius Metamm. 13, 684. Heiniius in dissertatt. antiquarr. 2, 4. p. 134. τὸν ἄργυρον ἀπλώσας dictum esse putabat pro ἐν ἀργύρῳ ἠπλωμένῳ in superficie argenti, poculi. Pro ποτόν, ut Stephanus, alique, edidere, scribendum cum Barnesio puto πότον, ita, ut πότες sit signum, species, comotationis: v. Ammonius, Suidas, et Phavorinus, h. v.: quam poëta vocat πότον μοι τερπνόν, quia libenter potare solebat. Nam μοι potest, et ad ποίει, et ad τερπνόν, referri. vid. v. 3. 8. 11.

7. Frustra fuerit forsan aduertisse, vocales breues ante liquidas frequenter haberi pro longis, vt in *Αὐτὰς δ' ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν*, apud Homerum [Il. α', 4.], et in *Κέρτα καὶ ἐγκλίνας*, apud Oppianum [Κυνηγ. 2, 95.], quomodo et in Persii Prologo [v. 14.]: *Cantare credas Pegaseium melos*. Neminem igitur turbare debet, primam syllabam in *Τελετῶν*, et secundam in *Τμεναίοις*, et ἄμπελον, primasque etiam in *Ἐρωτας*, atque *Χάριτας*, in hac oda esse pro productis; cum liquidae tanquam duplici proferantur sono. Notandum porro, vocem *Τελετή* sacras deorum historias, siue sacrorum mysteria, atque Orgia, denotare, quae vulgo, ornatus causa, in poculis caelari consuevere. B.

8. Vox *ξένον* hic non videtur vsurpari pro *extero*, vel *peregrino*, quod putauit Stephanus; verum pro *inepto*, et ἀπροσδιονίσω. Oportet esse inepta, quae Professor alieno loco crepat de peregrina Graecorum sacrorum origine, cum Anacreontis aeuo haberentur pro plane domesticis. B. Thomas Magister: *Ξένον τὸ ἀλλότριον* vbi v. Bernardius.

Barnesius mihi ipsi imputat errorem preli, quo pro *τορεύσης* factum est *τροεύσας*. Verum illud leuiusculum. B. Ego totum locum v. 7.—9. ita intellego, *noli, quaesō, exprimere, caue exprimas, signum mysteriorum*. nam post *παραινῶ* incisi nota poni debet pro signo coli: quod verbum simpliciter positum est, vt *ἱετεύω* ap. Xen. Cyrop. 1, 4. 10. Scilicet *τελεταί*, quo vocabulo significantur fere, vel *Cereris*, vel *Bacchi*, vel *Orphei*, *sacra*, sunt hoc loco omnino *sacra solennia*. v. Athen. 2, 3. p. 40. D. Hesychius: *Τελεταί* ἑορταί, θυσίσαι, μυστήρια. Conf. Sap. 14, 15. Hoc argumentum, vt res memorabilis, vocatur τῶν τελετῶν ἰσόρημα sed *ξένον ἰσόρημα nouum, et ineptum*, quia abhorret a poculo: et *φευκτὶὸν ἰσόρημα odiosum, et inuisum*, quia animus eius, qui potat, tum, quum potat, abhorret a sacris.

10. Pro *Μᾶλλον ποιεὶ Διὸς γόνον, Βάκχον Εὐϊὸν ἡμῶν*, ita plane nunc reposui: *Μᾶλλον ποιεὶ Διὸς τε Γονὴν Εὐϊὸν ἡμῶν*. Nam vox *Βάκχον* de marginali venit interpretamento. In altero etiam versu trochaeus est in secundo loco, sicuti et in odes ultimo, etsi contra sentiat Professor, qui Pherecratium versum putat. B. *Μᾶλλον* est *immo*, vt odor. 4, 13. 36, 5. 7. *Εὐϊὸς* est *Bacchus* [v. Athen. 8, 16. p. 363. B. Horat. 1, od. 18, 9.], ita dictus a voce *εὐοῖ*, in sacris eius celebrata [v. Dionys. Perieg. 704.], Iouis, et Semeles, filius. Vnde vocatur *Διὸς γονή*, vel *γόνος*, vt odor. 27, 1. *τῷ Διὸς ὁ παῖς*. Nam, et *γόνος*, et *γονή* significat *filium*. Hesychius: *Γόνος* υἱός glossa est Homericā Odyl. β', 274.: item: *Γονίς* τέκνα. Sic Theleus a Sophocle Oedip. Colon. 541. dicitur *Αἰγέως γόνος*, sed v. 199. *Αἰγέως παῖς*. Hercules ab Herodo. 2, 43. ὁ Ἀμφιτρύωνος γόνος, et ab Theocrito Idyl. 25, 159. *Διὸς γόνος*. Gloss. vett. *Γονή* *Fetus, progenies, suboles*. *Γόνος* *Genitus*.

12. In priore nostra editione nos *Μῦσιν ἅμα τε Κύπριν*, et *κρατῆσαν*, feceramus. At nunc meliore luce positi *Μνηστὺν θ'*, ἅμα τε *Κύπριν*, reponendum affirmamus. Voluit enim poëta nuptiarum etiam fieri imaginem. Possit et altera syllaba vocis ἅμα communi esse tempore. Barnesius satis inficete posuit *Μῦσιν νάματος ἢ Κύπριν* et altero versu ex Vaticano libro fecit *κρατῆσαν* atque hoc quoque ferri potest, etsi vulgaris lectio sit longe elegantior, sculpentique utilior. B. In lectione *μνηστὺν θ' ἅμα* [ἀμᾶ scribi iubebat Brunquius, qui coniecturam Baxteri ingeniosam vocat, in notis ad Analeceta p. 14. To. 3.] *τε Κύπριν* offendit me verbum *μνηστὺς*, quod Baxterus de *nuptiis* interpretatur, quum dicatur fere de *petitione puellae in matrimonium*. Magis arridebat scriptura Stephani, *Μῦσις νάματος ἢ Κύπρις* *Τμ. κρατῆσα*, ita, vt ἢ inuaretur

taretur in ἡ cum Fossaeo, et Pauo, aut, seruato articulo, intell. ἔσω cum Regnierio, et haec verba posita putarentur ἐν παρενθέσει. Μῦσις νάματος sic foret *ministra vini*: quod ab Aristophane Eccleff. 14. vocatur Βακχῆον νᾶμα, et odor. 37, 12. Βρομίη νᾶμα: vt a Virgil. Aen. 1, 686. *latex Lyaeus*: nam initiata, ἡ μεμνημένη, potest esse *sacerdos*, et *sacerdos* est *ministra*: et Ὑμεναίοις προτῆσα *applaudens Hymenaeis*, diis nuptiarum, quorum adeo sigilla ipsa quoque artifex exprimere in poculo debuerit: de verbo προτῆν v. index Theophrast. h. v. Conf. Spanhemius ad Callim. h. in Del. 296. Cuperus apoth. Homer. p. 174. verba poëtae Latine vertit *Venus mysta vini*, i. e. *sacrata*, *initiata*, *Baccho*: sed lac. Nic. Loënsis epiphyll. miscell. 7, 16. p. 552. f. suppl. To. 5, thes. Gruter. putat, Venerem, generationis praesidem, a poëta dici μύσιν νάματος: legit enim ipse quoque μύσιν νάματος *secrorum praesidem vnicae*, quod humiditas praecipua sit causa generationis, immo vitalem omnibus generatis substantiam praebet. Caeterum cur Venus ab Cypro insula nomen Κύπρις traxerit, cognosci potest ex Hesiod. Θεογον. 193. 199. add. Schol. min. Homeri ad Il. ε, 330. 422. et nos ad odor. 62, 1.

14. Voces Χάρασσ', Ἐπ', atque Σύναπτε, trium posthac versuum initiales, de marginali glossmate in librum irreplisse, nulla cum reuerentia tactus, quod ait Professor, in prior editione affirmauimus. Atque illa orae codicis apposita existimamus, quo intelligeretur, vocem ποίει hic accipiendam esse ἀπὸ τῶ κοινῶ. Vel ipse Barnesius maiori cum fiducia reposuit de suo arbitrio, Χάρασσ' Ἐρωτ' ἄνοπλον pro prolaico, quod in libro fuerat, Χάρασσ' Ἐρωτας αἰόπλης. Nos tantum ter praeposui τὸ καί, reiectis, quae fuerant reicienda. Ter repetitur καί etiam oda 20, 13. ff. Quanto suauius, et numerosius, illud, quam Professoris περσοειδῆς, Σύναπτε χάρας εὐπρεπῆς? Pronomen μοι hoc loco visum mihi, et necessarium, et morale. Posuissē μοι, si Anacreon cum ipso sculptore, non cum arte, fecisset verba, B. Ἐρωτας dicuntur ἄνοπλοι, quia gestant *arcum*, *pharetram*, *sagittas*: quae Graece non dicuntur simpliciter ὅπλα, hoc enim vocabulo *gladius*, *clypeus*, *lorica*, *galea*, significantur.

15. Gratiae finguntur esse semper hilares, et laetae, vt comites Veneris, et Cupidinis. vid. ad odor. 5, 11.

16. Ἀμπελος εὐπέταλος est *vitis foliis magnis, amplisque, vestita*: nam πέταλον dicitur *folium*, quatenus latum est, et amplum: sed ἄμπελος κομῶσα est *vitis diues, et plena, foliis*: Hesychius, et ex eo Phauorinus: Κομῶσα γέμωσα intell. κομῶν: nam etiam a Latinis tribuuntur arboribus *comae*: v. Horat. 4. od. 7, 2.: vt χαῖται odor. 22, 3.: et ἄμπελος εὐβότρυος *vitis buis plena*.

18. Κῆροι εὐπρεπῆς sunt *pueri pulchri, καλοί, εὐμορφοί, ὡραῖοι τὴν ὄψιν*. Ap. Xen. Memor. 2, 1. 22. legitur εὐπρεπῆς ἰδῆν. vid. Thomas Mag. v. εὐπρεπῆς.

19. Hoc est, *si satis spatii superfuerit, Phoebus ipse mihi caeletur lyra sua canens*. Hyacinthi fabulam alieno loco adducit Professor, ob mentionem, puta, decentium puerorum. B. Sensus est, *exprime denique pueros pulchellos, nisi quidem tantum superfuerit spatii, vt ipse Apollo lyra canens exprimi possit*. Simulacrum Apollinis citharoedī in numis vid. ap. Spanhemium ad Callim. h. in Apol. 33. Et de origine nominis Φοῖβος vid., praeter plures alios, Apollon. Lex. Homer. p. 832. f. Caeterum huius odarii metrum poëta voluit esse dimetrum catalecticum, sed numerauit tantum syllabas, neque quantitatis earum rationem habuit.

ΙΘ' ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ *

Η Γῆ μέλαινα πίνει,
 Πίνει δὲ Δένδρε' αὐτήν·
 Πίνει Θάλασσα δ' Αὔρας·
 Ὅ δ' Ἥλιος Θάλασσαν·
 5 Τὸν δ' Ἥλιον Σελήνη.
 Τί μοι μάχεσθ', ἐταῖροι,
 Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* Hic titulus non est in cod. Vatic. p. 681., in quo hoc odarium est primum, et vicesimum: in marg. adscriptum est tantum ἄλλο. 1. ἡ γῆ μὲν ὑγρὰ, aut μὲν αἶμα, conl. Zeun. p. 47. inepte. ἡ γῆ μὲν λαῖτμα Strob. et Val. p. 127. aequae inepte. 2. πίνει δένδρεα δ' αὐτήν cod. Vatic. 3. θάλασσ' ἀναύρας Brunqu. Analecti. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born., e conl. Hesquini ad Mosch. Idyl. 2, 31. 4. δὲ Born. male. 7. καὐτῷ cod. Vatic. καὐτῷ Barn. Born. καὐτῷ Brunqu. Analecti. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig.

A N N O T A T I O N E S

O D E XVIII

1. Rudiorum temporum mortales omnia nomina habuerunt pro propriis: atque hinc quidem adeo immensa numinum turba. B. Terra bibit quasi, et haurit, aquas pluuias. Sic Paulus Hebr. 6, 7. dixit, γῆ γὰρ ἡ πιᾶσα τὸν ἐπ' αὐτῆς πολλαῖς ἐρχόμενον ἑτόν· vbi Raphelius ad illustrandum hunc verbi πίνειν usum laudauit locos Herodoti duo: quorum in altero 3, 117. legitur, ἐπεὰν δὲ διάκορος ἡ γῆ σφέων γένηται πίνεσα τὸ ὕδωρ· in altero 4, 198. est, ὄμβρον πλέω πιᾶσα. Conf. Bosius animaduers. p. 79. Neque vero aliter vtuntur Latini verbo *bibere*, vid. Virg. ecl. 3, 111. Ouid. ex P. 1, 8. 60.: vbi tamen Burmanus pro *iā bibat* edidit *combibat*. Conf. Bosius animaduers. p. 17. Forma loquendi γῆ μέλαινα debetur simplicitati orationis antiquae. vid. Homer. Il. 6, 715. 6, 416. Nam Gataquerus ad Antonin. 10, 21. p. 303. Trai. verba ista Latine vertit sine causa *fœcunda terra*.

2. Arborea dicuntur bibere terram, quatenus hauriunt per radices ex ea humores.

3. Humores, quos secum ferunt venti, augere creduntur aquas marinas. Nam ἀνῶρα ponitur proprie ἐπὶ τῶν ἐξ ὑγρῶ ἐκπνέων, auctore scholiasta Sophoclis ad Aiac. 684.: ita, ut ἀνῶραι sint maxime venti [fragm. Anacr. 2, 9.] βάνιδι. Coniectura Hesquini, qui poetam scripsisse putabat θάλασσαν ἀνῶρας, nec propterea placet, quia ἀναυροί dicuntur flumina torrentia: vid. ad odor. 7, 4.: quorum aquis augeri aquae marinae non possint. Conf. Schneiderus observat. ad h. l. p. 332.

4. Sol credebatur ali, et pasci, Oceani humoribus, ut reliqua sidera. v. Cic. N. DD. 2, 15. 16. 46.: Porphyrius A. NN. c. 11. et ibi Goensius: Lucian. Icaromenip. p. 190. f. To. 2. Graev.: Lucret. 6, 620. f.: Plin. H. N. 2, 9. et ibi Dalecamp. atque Harduinus: Meursius ad Theocrit. p. 15. f. et Menagius ad Laërt. 7, 147. p. 317. Meib.

5. Luna lumen mutuatur a sole: ἀπὸ ἡλίου φωτίζεται Laërt. 2, 1.: ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἐκτετὸς τοῦ φωτός Plato Cratyl. 24. add. Lucret. 5, 703. ff.: Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 141. et Flaiderus ad h. l.

6. Rixantes etiam communi figura dicuntur μάχεσθαι. B. Μάχεσθαι est hoc loco conqueri, exposulare, obiurgare, non rixari: ut ap. Theophrastum char. 6. 14. 23. Et ἐταῖροι sunt sodales, non amici. Caeterum versus huius odarii sunt ipsi quoque dimetri catalectici.

Κ' ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ •

Η Ταντάλῃ ποτ' ἔση
 Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις
 Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπη
 Πανδίορος, χελιδῶν.
 5 Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἶην,
 Ὅπως αἰεὶ βλέπης με
 Ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
 Ὅπως αἰεὶ φορῇς με
 Ἵδωρ θέλω γενέσθαι,
 10 Ὅπως σε χρωῖτα λήσω
 Μύρον, γύναι, γενοίμην,
 Ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω
 Καὶ ταῖνι δὲ μαστῶν,
 Καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
 15 Καὶ σάνδαλον, γενοίμην,
 Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

VARIETAS LECTIIONIS

- * ἄλλο εἰς κόρην *cod. Vatic. p. 681. f. 1* in quo hoc *oidar.* est secundum, et
 vicesimum, ἔρωτικόν ᾠδᾶριον εἰς τὴν κόρην *Barn. Lam. Sed Lam. omi.*
 τήν. 1. ποτ' *cod. Vatic.* 2. ὄχθαις *Arg. 1. Deg. 1. 2. e conit. Sal-*
masii exercitatt. Plinn. p. 604. D. 3. ποτ' *cod. Vatic.* 10. ὅπως σε
cod. Vatic. 12. ἀλείψω *Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. bene:*
ut λέσω v. 10. Indicatur enim continuatio actionis. 13. τῶνι *cod.*
Vat. μαστῶν cod. Vatic. bene. 14. τραχήλῳ *cod. Vat.* 16. πατεῖ
 με *cod. Vatic. unde γενοίμην. Μόνον ποσὶν πατεῖ με Arg. 1. 2. Deg.*
1. Brig. Born. μόνον ὡς ποσὶν πατεῖν με conit. Zenh. p. 47. sine causa:
ὅπως μόνον πατῆς με conit. V. D. bibl. philolog. Götting. 5. 3. p. 618.
non omnino bene: quum mentio pedum diserta necessaria sit ob v. 13. f.

ANNOTATIONES

ODE XX

1. Intell. Niobe, filia Tantali; Τανταλὶς vocatur ab Antipatro Anthol. 4, 9. 3. 1. et a Theodoride Anthol. 4, 9. 4. 2. et Τανταλὶς παῖς a Meleagro Anthol. 4, 9. 6. 1.: quae conuersa fertur in saxum, quum amisisset filios septem, totidemque filias. vid. index Palaephat. v. Νιόβη. Sed poëta verbum rei, ἐγένετο [Palaephat. fab. 9.], eleganter permutauit verbo euentus rei, ἔση quam ipsam elegantiam sequutus est v. 3. ἔπτη. Sic odor. 4, 9. κεισόμεσθα positum est pro ἐσόμεθα vt Aristophanes pro ἐγένετο βλέπων Plut. 738. scripsit ἀνεσήμε βλέπων, et Eurip. Phoen. 116. ἡ κατὰ χαλκον ἅπαν Πεδίον ἀσράπτει pro ἐσὶ.

2. Non satis acute obseruant, qui montem Sipylum hic per ὄχθαις intelligunt. Certe mons Sipylus ad marginem fluminis Maeandri stabat in Phrygia: et Anacreon alias ὄχθας pro ripis, vel fluminis margine, dicit. Egregii Professoris tu verba audis. Ὀχθην, atque ὄχθον, idem valere, ego dixeram, et adnotaui etiam, lapidem, in quem veteres Nioben conuersam ferebant, in Sipylo monte stare, vbi, vt Ouidius in Metamorphoseon libris [6, 311. l.] narrat, — — Fixa cacumine montis Liquitur. Quin et Faber hoc aduerterat: cuius in gratiam forsitan clementior nobis est Barnesius. Neque enim modo soluit linguam in iurgia, vt solebat. Velim autem sciat, etiam Herodotum, Anacreonti, et pene coaevum, et conterraneum, dixisse in Melpomene [h. e. 4, 203.], pura Ionica dialecto, καὶ ἰσομένοισιν ἐπὶ Διὶς Λυκαίᾳς ὄχθην, eodem plane intellectu, quo et Anacreon modo vocem posuit. Parum tamen abfuit, quin pro collibus reposuerim litoribus, cum scirem, etiam litora Gracis dici ὄχθας, et Latinis nonnunquam ripas, imo et litorum dici ripas. Xenocrates enim in fragmento περὶ τῆς ἀπ' ἐνδρῶν τροφῆς [c. 2.] de pilcibus litoreis ita scribit, Τροφιμώτεροι δὲ οἱ παρ' αἰγιαλῶν ὄχθαις. Verum temperavi manu, quod Asiae litus patrium Anacreontis foret. B. Ὀχθαὶ sunt ripae, caeque fere प्रावालता: v. odor. 13, 5.: Etymol. M. Ὀχθαὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν τὰ ἐξέχοντα schol. Hom. ad Il. 6, 356. ὄχθας κυρίως μὲν τὰ τῶν ποταμῶν χεῖλη· νῦν δὲ τῆς τάφρου etiam litora: Pindar. Pythionn. 1, 34. τὰ δ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκείας ὄχθαὶ sed ὄχθοι sunt colles, montes, rupes: vid. Herodo. 8, 52. Pindar. Olympionn. 9, 4. Pythionn. 9, 94. Aeschyl. Persl. 467, 649, 662: Ammonius: Ὀχθαὶ, καὶ ὄχθοι, διαφέρουσιν· ὄχθαὶ μὲν γὰρ εἰσι ποταμῶν χεῖλη· ὄχθοι δὲ, ἐπάρματα γῆς. Suidas: Ὀχθοὶ αἱ τραχεῖαι, καὶ δύσβατοι, πέτραι· αἱ ἐξοχαί· add. Hesychius in v. ὄχθοι Phavorinus v. ὄχθος, et Thomas Mag. in v. ὄχθην. vid. Herodo. 9, 25. 56. 59. Iam quum poëta loquatur hoc loco de Sipylo, monte Lydiae; quem vocat Φρυγῶν ὄχθας, quia Lydia olim pertinuit, certe relata fuit a multis, ad Phrygiam magnam: v. Strabo 2, p. 170. Casaub.: vt Niobe ap. Sophoclem Antigone, 840. l. vocatur ἀ Φρυγία ξένα Ταντάλῳ ad quem locum schol. Φρυγίας ὄρος ὁ Σίπυλος posset sane pro ἐν ὄχθαις legendum videri ἐν ὄχθαις vt certe Salmastius legi volebat, ad Solin. p. 604., ita tamen, vt nec ἐν ὄχθαις sufficeret p. 603.: et Vesselingius ap. Herodo. 4, 203. pro ὄχθην recepit ὄχθον nisi intercederet graminaticorum veterum auctoritas, qui etiam colles, et montes, tradunt ὄχθας dici. Neque enim quenquam sperabamus eo audaciae esse progressurum, vt in eorum libris ubique ὄχθος pro ὄχθην, ὄχθοι pro ὄχθαί, reponendum censeret. Etymol. M. in v. ὄχθαι — σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀνάστημα τῆς γῆς — Suidas: Ὀχθὴν ὁ κρημνός. Et in Timaei glossario Platonico extat glossa haec: Ὀχθας γῆς

γῆς ἀναστήματα. Sed Audendorpius ad Thom. Mag. p. 667. pro ὄχθας ibi legi ὄχθας iubebat, recte dissentiente Ruhnquenio. Nam ap. Pindar. Pythionn. 1, 123. legitur ὄχθας ὑπὸ Ταυγέτῃ, h. e. ὑπὸ Ταυγέτῳ, et ap. Sophoclem Antigon. 1248. f. Νυσσαίων ἀρίων Κισσηρεὶς ὄχθας. Conf. Villosionius ad Apollonii Lex. Homer. v. ὄχθῃ.

3. Intell. *Philomela*. v. odor. 12, 6. Caeterum sententia, quae v. 1. — 4. continetur, cum sententia versuum reliquorum cohaeret tam apte, ut vehementer mirandum sit, inueniri potuisse, qui crederent, eos ab odario tertio decimo, nescio quomodo, neque cuius manibus, auulsos esse, vel certe particulam alius plane odarii poni debere. Ostendit enim poeta iocans, se optare sibi hanc fortunam, ut conuertatur, non in saxum, neque in hirundinem, sed in partem aliquam ornatus, et apparatus, muliebris, quae ipsum utri amica sua usque cogat.

5. 7. In epigr. Platonis in Alera adolescentem ap. Laërt. 3, 29. et Apulei. Apol. p. 280. Elmenh. est, ἄθῃ γεινόμενῃ, ut fragm. Anacr. 90, 1. 3. Sed ἄθῃ sic ab aliis quoque scriptoribus omittitur, v. Aristoph. Am. 1337. Pindar. Nemeonn. 8, 65. Isthmionn. 6, 10. Rhianus epigr. v. 5. ap. Pierfon. ad Moer. p. 211. Conferri autem cum hoc loco, quo incredibilis furor, et insania, amoris barbarorum isto in genere cognoscatur, recte possunt loci hi: Anthol. 7, 153. Theocrit. Idyl. 3, 12. ff. Ouid. Amor. 2, 15. 9. — 25. Conf. Elmenhorstius ad Apulei. p. 327. f. et Meursius ad Theocrit. p. 96. f.

7. Interiorem dicit tunicam, Athenaeo [13, 6. p. 590. E] ἐχέσασον χιτῶνιον, quae fuerat fere lintea. B. Immo intellegitur *tunica superaria*, non *interula*, quae alio vocabulo σολή appellatur, a Latinis etiam *insita*. v. Aelian. V. H. 12, 1. p. 713. f. Gron. Ouid. A. A. 1, 32. Gellius 6, 10. et Proluss. de vitiiis Lexx. N. T. 3, 2. 109. Etiam a Polluce 7, 49. χιτῶν ponitur in numero vestium muliebrum. Χιτῶνες ποδῆρεις sunt ap. Palaeph. fab. 33, 1. Haec enim tunica simpliciter vocatur χιτῶν, quum interula tunica dicatur χιτωνίσκος neque usus adu. αἰ v. 8. magis, quam v. 6., virgendus est.

8. Φορᾶν est verbum hoc in genere proprium. vid. Aristoph. Plut. 992. Matth. 11, 8. Iac. 2, 3. Respondet verbis Latinis *gerere*, et *gestare*, atque vernaculo *tragen*.

10. Suidas: Χρῶς σῶμα. Theocrit. Idyl. 2, 140. Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται. Intell. κατὰ. Nam scripturam cod. Vatic. σῶ metri leges non admittunt.

11. Hoc honestissimum apud veteres compellamentum, sicuti hodie Francobelgis *Vrowe*: ita etiam Christus appellat matrem. B. Ioh. 2, 4. Alii loci similes sunt ap. Xen. Cyrop. 3, 3. 3. 5, 1. 2. 6, 4. 2. ap. Herodo. 1, 111. 3, 134. ap. Eurip. Alcest. 337. 386. 463. ap. Sophocl. Trachinn. 370.: ubi pro γύναι v. 374. est δίσποινα et ap. Coluth. 276. Est vox cultus, et observantiae, et amoris: ut *mulier* ap. Gellium 12, 1.

13. Ταινία ista *strophium* fuerat, siue, quod ait Nonius [14, 8.], *brevis fascia, quae virginalem papillarem tumorem cohibebat*. Hinc et Catullo [65, 65.] dicitur, *Non tenui strophio lactantes vineta papillas*. B. Pollux 7, 65. τὸ δὲ τῶν μασῶν τῶν γυναικείων ζῶμα ταινίαν ὠνόμαζον, καὶ ταινίδιον. v. Magius varr. Lectt. 3, 3. Eustath. ad Dionys. Perieg. 64. ὥ οἷα ταινία, τετέσι καθάπερ ὑφάσματος τμήμα σενόν, καὶ μεμηκισμένον, ὅπερ ἡμεῖς Φασκίαν φασμέν. add. Athen. 7, 22. p. 326. A. Moeris: Ταινία, Ἀττικῶς σηδοδεύς, Ἑλληνικῶς. In epigr. Argentarii in Catal. bibl.

bibl. Vfenbach. p. 584. dicitur τὰ περὶ τέρνοις ἀγλαὰ μαπόδετα. Apulei. metamm. 10. p. 248. Elmenh. *taenia quoque, qua decoras deuinxerat papillas.* Lucianus Amorr. 41. p. 442. To. 2. Reit. ἔς [μαζῶς] αἰὲς περιφέρει δις-μῶτας vbi Bosius hunc locum poëtae nostri attulit. Στρόφιον est ap. Aristoph. Thesmophorr. 146. Dicitur etiam μίτρα ab Callimacho epigr. 40, 4.: vbi v. Fabri filia. De hoc, reliquoque multiplici, nominis ταινία vsu exposuit Car. Paschalius in de coronis 4, 8. Caeterum tenendum est, secundam syllabam nominis ταινία corripì a poëta, quum sit fere longa. vid. Obseruatt. miscell. p. 62. Vol. 3. Μασοὶ autem, vel μασθοὶ, sunt *mamillae, papillae.* Pollux 2, 162. f. τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς τέρνοις μασοὶ — οἱ δὲ μασοὶ καὶ τιτθοὶ καλῶνται — μάλιστα δὲ ἐπὶ γυναικῶν. Schol. Apollon. Rhod. ad 1, 1353. ὅθεν καὶ μασοὶ καλῶνται, διὰ τὸ ἀναγκαίως ζητῆσθαι ὑπὸ τῶν παίδων. Suidas: Μασθῶς, καὶ μασός· κυρίως ἐπὶ γυναικός· κατὰχρησικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρός. v. Ammonius, et Suidas, v. μαζός, et ad odor. 51, 17. Caeterum καὶ δὲ est *et vero*, atque adeo.

14. Aurcis monilibus dependebat margarita ex vncino. Ita enim in Naturali sua Historia Plinius [33, 3.]: *Inserta margaritarum pondera a collo dominarum auro pendent.* Incertum, an et nudas in filo gesserint gemmas. Nobis non videtur. B. Locus classicus de margaritis est ap. Plin. N. H. 9, 35. Stephanus accepit nomen μάργαρον de monili. recte. Nam colla muliercularum monilibus e margaritis consertis ornata splenduisse apud Graecos, et barbaros, accepimus. vid. Theophrastus ap. Athen. 3, 13. p. 93. A, et Clemens Alex. Paedag. 2, 12. p. 206. D. At hoc loco res ipsa iubere videtur intellegi tantum vnum monilis vnionem. Dicuntur autem vniones fere μαργαρίται, vel μαργαρίδες, vel μάργαροι v. Photius biblioth. cod. 61. p. 29. extr. Hoeschel. Sed τὰ μάργαρυ legitur etiam ap. Pausan. 8, 18. p. 636. Kuhn.

15. Erant feminis, atque beatulis, σανδάλια λευκὰ δὲ ὀθονίων. Haec ex nigro fuisse corio, et vtrinque πολυσχιδῇ, siue *intercisa*, vt summa pars pedis appareret; intus vero lintheaminibus illustrata, ostendit vir eruditissimus, Octavius Ferrarius in libro de re vestiaria: atque etiam eiusmodi caligulas postero tempore appellatas fuisse *reticulos*, et *campagos*. B. Analect. de R. V. c. 36. Hesychius: Σανδάλια· σάνδαλα, γυναικῆα ὑποδήματα. add. Pollux 7, 86. 10, 49.: vbi v. Hemsterhusius. De sandaliis omnino vid. Salmasius ad Tertul. Pal. p. 386. ff.: Perizon. ad Aelian. V. H. 1, 18.: Balduinus in de calceo ant. c. 12. et ibi Nilantius: Iac. Nic. Loënsis epiphyll. miscell. 1, 9. p. 272. ff. et 4, 28. p. 446. To. 5. suppl. thes. Gruter.: Gataquerus aduers. misc. 2, 19. p. 374. Trai: Meursius ad Theocrit. p. 98. f. et Car. Segarius obseruatt. ad Luc. 9, 3. Sed Infinitivus πατῶν pendet a particula ὥς, vel ὡς, quae sic saepe omittitur: vt odor. 24, 2. Theocrit. Idyl. 1, 25. 5, 107. Plat. Cratyl. 12. extr.: vid. schol. Sophoclis ad Aiac. 834. Eustathius ad Odyss. α' p. 1404. 30. Rom.: Palaeretus obseruatt. ad Eph. 4, 23. et Berglerus ad Alciphron. p. 9. Sed cum ipsa ista insania poëtae compara furorem patris imperatoris Viricii ap. Sueton. in eius vita c. 2. Caeterum hoc quoque odarium constat versibus dimetris iambicis catalecticis, iisque integris, nisi quod v. 1. 4. spondeus est pro iambo.

ΚΑ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ •

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
 Βρομὴν πιῖν ἄμυσί.
 Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
 Προποθεὶς ἀνασινάζω.
 5 Δότε δ' ἀνδρῶν ἐκείνῃ
 Στεφάνῃς, οἷς πυκάζω
 Τὰ μέτωπά μιν ἵπικαίει.
 Τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐρώτων
 Κραδίῃ τίνι σκεπάσω;

VARIETAS LECTIIONIS

- * Eis αὐτὸν Lam. τῇ αὐτῇ ἐρωτικῶν ὠδῶν cod. Vat. p. 681. : in quo hoc odarium est septimum decimum. 1. δότε γυναῖκες cod. Vat. male. 2. ἄμυσιν coni. Pau. male. 4. πυρωθεὶς cod. Vatic. : sed syllabis πυρω alia manus imposuit syllabas προδο. Et προδοθεὶς recepit., auctoritate Salmasii, Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Barn., hoc sensu, desertus, derelictus, a vobis, prae caloris aestu aegre animam duco. Abdicere vero, praeter alia, particula ἤδη videtur. Φλογεὶς coni. Zeun, p. 49. inepte. 5. ἐκείνῃ Barn. e coni. Fabri, et Solanus ad Lucian. p. 75. To. 1. ἐκείνῃ Στεφάνῃς δ', οἷς πυκάζω τὰ μέτωπά μιν, ἵπικαίω Brunqu. Analesti. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. ἐκείνῃ Στεφάνῃς δ', οἷς πυκάζω Τὰ μέτωπά μιν, ἵπικαίει Barn. 6. στεφάνῃς δ' cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Barn. Lam. Met. 1. 2. Solan. Parm., prob. Medenb. p. 48. ὅπως πυκάζω ἀντιτίθω Steph., quod Flaid. recepit. Legit ita Casaub. ad Athen. 15. 4. p. 952. bene. οἷς, b. e, ὅσοις, πυκάζω coni. Arnald, animaduerff. p. 14. 7. ἵπικαίει Com. ἵπικαίει cod. Vatic., sed diphtongo ιι imposita est litera ω, prob. Arnald, animaduerff. p. 14. Δότε δ' ἀνδρῶν ἐκείνων Στεφάνῃς, οἷς πυκάζω Τὰ μέτωπά μιν ἵπικαίει, vel ἵπικαίει, aut Τὰ μέτωπα, ἃ μοι ἵπικαίει, coni. Zeun. p. 50. 9. Ἐρώτων, Κραδίῃ, τίνι σκεπάσω; Barn. Lam. Ἐρώτων, Κραδίῃ, τίνι σκεπάσω; Brunqu. Analesti. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. κατὰ κραδίῃ, τίνι ἵπικαίει coni. Macrop. Κραδίῃ τίνι

Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Flaid. Macrop. Met. 1.2. Parm. τινι affert Steph. σκεπάζω cod. Vatic.: sed literae ζ imposita est litera σ. Attulit etiam Steph. σκεπάσω quod rec. Flaid. κραδίη ἐνισκεπάζω coni. Fab. τινι στυγάζω, vel potius cum Regnierio, σκεδάζω, coni. Pau. σκειάζω coni. Andreas, prob. Val. p. 127. inepte. Κραδίη Zeun. p. 51. dictum putabat pro κραδίη ὄν, vel ἐν κραδίη. inepte.

ANNOTATIONES

ODE XXI

1. Repetitio verbi δότε profecta est ab animo commoto, bibendique auido, hominis, qui mulierculas properare iuberet. Et δότε μοι πιάν dictum est, ut ap. Terent. Andr. 3, 2. 4. ei dare bibere. add. Matth. 14, 6. 25, 35. Marc. 6, 37. Luc. 9, 13.

2. Perpetuum Bacchi epitheton Βρόμιος, ἀπὸ τῆς βρόμειν, a fremendo scilicet. Tonitru enim Bacchi mugitus. B. Helychius: Βρόμιος ὁ Διόνυσος. Alia huius nominis Bacchi causa affertur a Diodoro Sic. ap. Euseb. P. E. 2, 2. p. 54. A Colon.: aliae ab aliis. vid. Etymol. M., Suidas, et Phauorinus, h. v. Fieri autem potest, ut ductum sit a fremitu hederac huic deo sacrae. vid. ad odor. 6, 6. Hoc loco vinum significat: ut 26, 1. ὁ Βάκχος. Moeris: Ἐπιον οἶνον, ἔκ οἶνον, Ἀττικῶς. Nam Graeci omnes, maximeque Attici, αἰεὶ ἐπὶ μέρεσσι αἰῶτασι λέγουσιν, ἔφαγον τῆς ἄρτης, ἔπιον τῆς οἴνης quae est elegans observatio schol. Luciani p. 5. To. 1. Graeu. vid. ad odor. 13, 7. Sic vero vanitas coniecturae Paui patet, qui poëtam ἄμυσιν, non ἄμυσί, scripsisse credebat.

Ἄμυσιν grandis haustus est, ore non intercluso, Thracum proprius. Est enim τὸ μύειν labia comprimere, uti in effictione literae μῦ fieri videmus. Ἀμυσισμός ille transit ad Indos orientales, qui non admoto labiis poculo bibere consuevere. B. Ἄμυσιν est, Helychio interprete, συνεχῆς πόσις, καὶ ἀδρόα, quum quis bibat auido, et uno spiritu, et haustu, et impetu: ohne abzusetzen: calicem vno haustu perhaurire dixit Apulei. metamm. 10. p. 246. Elmenh. add. Pollux 6, 97.: Galenus glossar. Hippocr., et ex eo Phauorinus, h. v.: Athen. 11, 4. ap. Casaub. animadvers. p. 783.: Eustath. ad Il. χ' p. 1282. 30. Rom. Ab Horatio 1. od. 36, 14. vocatur Threicia amystis, ut Θρηίκην ἄμυσιν a Callimacho ap. Athen. 11, 7. p. 446. C, quia Thraces veteres sic bibere solébant. vid. Spanhemius ad Iuliani orat. 1. p. 124. f. et Ianus Parrhasius ep. 26. p. 754. f. To. 1. thes. Gruter. Hinc odor. 57, 2. f. est ἄμυσιν προπιᾶν quod vno verbo ἄμυσίζειν dicitur, sed h. l., et odor. 31, 2., ἄμυσί πιάν. Etymol. M. Ἀμυσί, ἀπνευσί πίνειν οἱ δὲ ἀδρόως. Apostolius Paroemm. 2, 95. Ἀμυσί πίνειν λέγεται ἐπὶ τῶν ἀπνευσί, καὶ ἄνευ τῆς ἀναπαύσεως, πινόντων, οἷον μὴδὲ μυσάντων. Τῶ αὐτῷ ἔχεται καὶ τὸ ἔξαμυσῆσαι leg. ἔξαμυσίσαι vid. Suidas v. ἔξαμυσίσαι, cuius verba v. ἄμυσί πιάν descripsit Apostolius.

3. Ὑπὸ καύματος — ἀναστεινάζω est ego, qui me iam oneraui vino, quem iam inuitarunt poculis, aestu vini, et ardore, ita vexor, ut ferre non possim: ich weiß mich fuir Hitze nicht zu lassen. Neque enim abhorret, poëtam bene potum voluisse aestum vino excitatum ita sedare, ut biberet ἄμυσί. Cuius quidem rei causa cognosci quodammodo potest

est e. verbis Plutarchi Symposi. 3, 3. p. 650. B Το. 2. ἴτις: τὰς γὰρ ἄθρην, καὶ ἀμπνευσί [leg. ἀπνευσί], πίνοντας, ὅπερ ἀμυσιζέειν ὠνόμασαν οἱ παλαιοί, φησὶν [Aristoteles] ἥμισυ περιπίπτειν μέθαις. Οὐ γὰρ ἐνδιατρίβειν τὸν ἄκρατον αὐτόν, ἀλλ' ἐξωθήμενον ῥύμην διαπορεύεσθαι διὰ τῆ σώματος. Lectiones cod. Vatic. πυρωθεῖς, et προδοθεῖς, ferri nec propterea possunt, quia particula ἤδη requirit verbum, quod verbis πῖαν ἀμυσι respondeat. Nam προπίνειν proprie est τὸ ἐτέρῳ πρὸ ἑαυτῆ δῶναι πῖαν. v. Athen. 11, 14. p. 498. D, et ad odor. 4, 3. Itaque προδοθεῖς est is, quem sodales inuitarunt poculis: dem ist zugestruncken worden.

5. Pro ἐκείνῃ Barnesius, Fabrum secutus, reposuit ἐκείνων. Nobis relatiuum videtur, non δεικτικόν. Idem etiam interseruit δὲ post στεφάνης, satis audacter. B. Scilicet poeta affligi se queritur aestu duplici, vini, et amoris: alterum minuere vult ita, ut bibat ἀμυσι: alterum sic, ut tempora cingat corollis novis. Lectionem ἐκείνῃ commendare res ipsa videtur. Poeta tempora iam aliis floribus cinctus sperat, se recreatum iri, redimitum frontem corona nexa floribus, et frondibus, Baccho sacris, nempe hederaceis. Sensus enim scripturae Baxterianae est, *neſcite mibi floribus, et frondibus, Bacchi corollas, qualibus ego fere vincere caput soleo.* vid. odor. 26, 5. Nam ἐκείνῃ pertinet ad Bromium, h. e. Bacchum, v. 2., et πυκάζω, cingo caput meum, atque ἐπικαίει, accipi recte, ut media, possunt, ut ὅπλιζε odor. 26, 7. et καίειν ap. Sym. Ps. 7, 14.: sed οἷος poeta scripsit, non οἷοις, quia idem casus praecedit. Στεφάνης ἀνθέων autem dictum est, ut στεφανίσκος ὑακίνθων odor. 42, 5. Herodi. p. 456. Pierf. Ἀνθέων γραπτόν, καὶ μὴ ἀνθῶν, ὡς γενῶν, καὶ βελῶν, ἵνα μὴ συνεμπέση τῷ ἀνθ' ὧν ἔγραψας, καὶ, ἀνθ' ὧν ἔδωκας. add. Etymol. M. v. ἀνθ' ὧν, et Suidas v. ἀνθέων.

7. *Exurit me*, et per hoc *ardeo*. Luculenta est ista coronandi ratio. B. Sensus est, *frons mibi calet, ardet*, propter aestum, s. prae aestu, amoris.

9. Nihil opus fuerat cum Longipetrano ponere τὸ Κραδίη in vocatiuo, etsi mirifice placeat Professori Graeco. Quis enim non videt, μέτωπα, atque Κραδίη, dici ἐν ἀντιθέσει? B.

Maiores vis praesentis est, quam futuri. Barnesius, consueto sibi Ionismi amore adductus, de σκεπάζω fecit σκεπάσσω. B. Verte, *Aestum enim amoris continere corde qui possim, ne petat caput?* Nam δὲ positum est pro γάρ et poeta declarat istis ipsis verbis causam, cur frons ipsi ardeat. Futurum autem recte habet, quum continuatio actionis indicetur. Caeterum metrum dimetrum catalecticum huius odarii contaminatum est anapaestis in prima sede cuiusque versus.

ΚΒ' ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ •

Παρά τὴν σκιὴν, Βάθυλλα,
 Κάθισον· καλὸν τὸ δένδραν·
 Ἀπαλὰς σείει δὲ χαίτας
 Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
 5 Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
 Πηγὴ ῥέχσα Πειθῆς.
 Τίς ἂν ὦν ὁρῶν παρέλθοι
 Καταγώγιον τοῖστο;

VARIETAS LECTIIONIS

- ἄλλο εἰς τὸν αὐτὸν *cod. Vatic. in marg. p. 681.*; in quo libro hoc odor, est duodevicesimum. 1. Βαθύλλα *afferunt Steph. et Barn.*; legitur sic in *cod. Vatic.* τὴν σκιὰν Βαθύλλα *Arg. 1. Deg. 1.* τὴν σκιὴν Βαθύλλα *Arg. 2. Brig.* τὴν σκιὰν, Βάθυλλα, *Deg. 2.* 2. κάθισο *cod. Vatic.* καδίσω *Arg. 1. 2. Deg. 1. Brig. e conl. Salm.* 3. σείει *Steph. 1. Mor. Flaid. Bruncqu. Analekti.*; ut *fragm. 43.* Atque sic scribendum censuit *Salmasius ad inscript. Herodis Attici p. 64.* ἀπαλὰς δ' ἔσειει χαίτας *cod. Vatic. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Barn., prob. Zeun. p. 51.* θαλερὰν σείει δὲ χαίτων *legit Salmas. d. l.* 4. μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ *cod. Vat.* 5. αὐτῷ γ' *Barn. Lam. αὐτὸν μ' Arg. 1. Deg. 1.* αὐτὸν *cod. Vatic. Arg. 2. Deg. 2. Brig.* περιτίζει *conl. Guil. Canterus Lest. nouu. 5, 7.*; recepit *Flaid.*; dissentiente *Casaubono ad Athen. 8, 4. p. 591.*, qui recte probabat scripturam ἐρεθίζει. Neque magis audiendus est *Barn.*, qui *conl. ἐλαλίζει* multo minus *Zeun. p. 51.*, qui *conl. παρὰ δ' αὐτῷ εὖ γε σίζει*, vel *παρὰ δ' αὐτῷ ἡρεθισσε*, vel *παρὰ δ' αὐτῷ γ' ἰύζει*. 6. πηγὴ — πιθῆς *cod. Vatic.* 7. τίς ^{ἐν} *cod. Vat. et in marg.* εἰς ἂν ἔν. 8. τοῖστον; *Steph. Mor. Com. Lubin. Flaid. Fah. Macrop. Barn. Lam. Parm.* τοῖστο *est in cod. Vatic.*

ANNOTATIONES

ODE XXII

2. Henr. Stephanus male τὸ κάρτισον vertit *statue*. B. Verte, *confide*. Virgil. ecl. 5, 3. Cur non — Hic corulis mixtas inter confi-
dimus ulmos? ut ap. Theocrit. Idyl. 5, 32. Τάνδ' ὑπὸ τὰν κότινον, καὶ
τᾶλσι ταῦτα, καρδίζας. Καλὸν δένδρον est, aut *patula, et umbrosa, arbor,*
densis, virentibusque, foliis vestita: aut *procerā arbor*. Nam verba Xe-
noph. Oecon. 4, 21. καλὰ τὰ δένδρα Cicero Cat. M. 17. de procerita-
tibus arborum interpretatus est: et platanum, quae ab Homero Il. β',
307. vocatur καλή πλατάνισος, et a Platone Phaedr. p. 129. A To. 3.
Steph. ὑψηλοτάτη πλάτανος, Cicero Orat. 1, 7. dixit *patulis diffusam*
ramis. Certe in vtriusque generis arbores cadit pulchritudo.

3. 4. Χαῖται sunt *folia*: quae etiam ab Horatio 4. od. 7, 2. dicuntur
comae: ut ap. Theocrit. Idyl. 6, 16. Vnde καλάμινθος χαίτησσαν ap.
Nicandrum Therr. 60. est, scholiasta auctore, δασέα, καὶ κομῶσα τοῖς
φύλλοις. Ἀπαλός, et μαλακός, differunt inter se, ut verba Latina
tener, et *mollis*. Moschopulus, et Phauorinus: Ἀπαλὸς ἐπὶ ζώων, καὶ
φυτῶν οἷον ἀπαλὰ βρέφη, καὶ ἀπαλὰ ῥόδα μαλακὸν δὲ ἐπὶ κηρῶ, καὶ
τῶν τοιάντων. Proprie igitur loquutus est Matthaeus c. 24. 32. ἀπαλὸς
κλάδος, ut Virg. ecl. 10, 53. *tenerae arbores*. Sed poeta etiam odar.
23, 15. dixit ἀπαλαὶ κοῖται, pro μαλακαί, ut hoc loco μαλακωτάτῳ,
pro ἀπαλωτάτῳ. Nam teneritati cum mollitudine, mollitudini cum
teneritate, magnam intercedere necessitudinem, quis nescit? Vnde
Plin. 5, ep. 6, 11. *herbas, teneras semper, et molles*, dixit; et Cicero
Lael. 13. *tenerum* opposuit *duro*, ut Sextus Empir. hypotyp. Pyrrhonn.
1, 14. p. 31. extr. Fabric. ἀπαλὸν σκληρῶ. Neque vero aliter ab He-
braeis usurpari nomen חַיִּטָּה constat.

5. Barnesius de suo posuit αὐτῷ γ', quo vitaretur hiatus: verum
nihil opus, neque vidit, poetam, sicuti alias saepe, usum esse trochaeo
pro iambo. Quid enim opus versu Ionico ἀπ' ἐλάσσονος? B.

Vox ἐρεθίζει mire conuenit cum Πειθᾶς quod Casauboni [Canteri]
πρετίζει minus facit. B. Nam ἐρεθίζειν eleganter dicuntur ea, quae
oblesant, alliciunt, inuolant, excitant, ita, ut sit, hoc loco, *garrere, gar-
riendo oblesare: rauschen*: ut ap. Ovid. Fast. 2, 316. est *garrulus riuus*.
Vid. Casaubonus ad Athen. 8, 4. p. 590.: Neocorus ad Aristoph. Nubb.
311.: Albertius ad Hesych. p. 1421. To. 1.: Villosionius ad Apollonii
Lex. Hom. p. 470. Sic Longus Pastor. 3, 8. p. 312. καθάπερ τὰς ἀπ-
δόνας ἐς τὴν μουσικὴν ἐρεθίζοντες. Theocrit. Idyl. 5, 111. de cicadis,
Οὕτω κ' ὑμεῖς θῆν ἐρεθίσδετε τὴν καλαμентаίς, h. e. διεγείρετε εἰς ἐργα-
σίαν, scholiasta auctore. Neque vero aliter vtuntur Latini verbis *irri-
tare*, et *irritatio*. vid. Quintil. 1, 1. 26. Sen. de beneficc. 6, 29.
et ep. 9. p. 30. To. 2. Gron.

6. Baxter, inquit Professor eximius, dicit, *diphthangos η et ω*
dissolui posse in geminas ee et oo: quod nemo nescit. Vnde illud nouit,
hoc nescire neminem? B. Aqua fontis eleganter dicitur Πειθῶ Suada
[Cic. Brut. 15.]; Πειθᾶς enim pertinet ad πηγή quia, dum garrit, cohor-
tat

tari aduenas videtur, ut accedant, et maneant. v. ad odor. 28, 24. Nam, 'Αὐτὸ δὲ, inquit Theocrit. Idyl. 8, 78., τῷ θέρειος περ' ὕδαρ ῥίον αἰθριοκοιτᾶν.

8. Baxter, pergit ille, τοῖατο reposuit: quod firmatur Vaticani MS. *autoxitate*; verum, quod ille nesciebat, notandum est, τοῖατον, et τοσᾶτον, aequè dici, atque τοῖατο, et τοσᾶτο, praesertim ante vocalem. Mira haec Baxteri allucinatio, quae tamen MS. firmatur Vaticano. Nesciebat etiam hic idem Baxter, Sylosontem fuisse filiae Polycratis auunculum, dum patrum crederet auunculo diuersum. B. Καταγώγιον *diuersorium* eleganter positum est de loco, ubi arbor procera, vimbrosaue, est, et garrulus fons. Conf. Aelianus V. H. 3, 1. p. 195. Gron. Moeris: Καταγώγιον, καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς κατάλυμα, καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς ubi v. Salier. et Pierfon., itemque Albertius ad Helych. p. 164. To. 2. Theopompus ap. Athen. 12, 8. p. 531. F de Cotye, Thraciae rege, Καὶ περιῶν τὴν χώραν, ὅπῃ κατίδοι τόπῃς δένδρεσι συσκίεσ, καὶ καταρρύττες ὕδασι, τέτῃς κατεσκεύασεν ἑστιατόρια. Sed, praeter hunc locum, digni sunt, qui cum hoc odario conferantur, loci Theocriti Idyl. 5, 31. ff. 8, 135. ff. Caeterum versus huius carminis, qui sunt dimetri iambici catalectici, in prima sede habent anapaestos pro iambis, praeter v. 6., cuius primus pes est spondeus.

Κ Γ Ε Ι Σ Χ Ρ Υ Σ Ο Ν *

Ο πλᾶτος εἶγε χρυσῶ
 Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς
 Ἐκαρτέρην φυλάττων
 Ἴν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
 5 Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
 Εἰ δ' ἔδὲ τὸ πρίσθαι
 Τὸ ζῆν ἐνεστὶ θνητοῖς
 Τί καὶ μάτην σενάζω;
 Τί καὶ γόος προπέμπω;
 10 Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
 Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
 Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν
 Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν
 Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι
 15 Ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
 Τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

VARIETAS LECTIIONIS

* εἰς Φιλάργυρον marg. cod. Vatic. p. 685.: in quo hoc odarium est
 quartum, et tricesimum. εἰς τὸν πλᾶτον Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig.
 Born. 1. τὸ πλῆθος coni. Trillerus Poëst. Betr. p. 518. P. 1. male.
 hoc enim foret interpretamentum glossae πλᾶτος. Κροῖστος coni. Seui-
 nius Commentarr. Acad. Inscr. Paris. p. 132. To. 3.: vid. odor. 26,
 3.: quod recc. Arg. 1. Deg. 1. 2. temere. χρυσῶ coni. Pau.
 2. παρᾶχε βροτοῖς affert Barn.: quae est scriptura cod. Vatic., in quo
 tamen alia manus superscripsit θνητοῖς. Et παρᾶχε quidem recipere
 Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. temere. 3. φυλάσσω Arg. 2. Brig.
 4. ἴν' ἀσθενᾶν ἐπέλθῃ cod. Vatic. ἂν Θάνατος ἐπέλθῃ coni. Medenbach.
 amoeniss.

amoeniss. literx. p. 49.: recc. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born., inuitq metro. ἴν' ἄν' ἀσθίνῃ μ' ἐπέλθῃ, vel ἴν' ἄν' Μοίρῃ μ' ἐπέλθῃ, coni. Val. p. 127. inepte: certe sic omnia fieri ex omnibus possunt. 6. εἰ δ' ἔρ μὴ τὸ πρίσθαι cod. Vatic. εἰ δ' ἔδδπω πρίσθαι coni. Davis, ad Cic. N. DD. 2, 47. εἰ δ' ἔδδνι πρίσθαι coni. Clericus bibl. sel. p. 343. Το. 11. ἔδδ τι coni. Pau. ἔτι, h. e. ἔδαμῶς, πκ Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born., e coni. Brunquii. at πκ non suo sic positum loco esse videtur. ἔτε τῷ Stroth. e coni. Zeunii p. 33. Cacterum Pauq. v. 8. — 11. ita transponendi videbantur, ut ordo eorum esset hic, v. 11. 10. 8. 9., atque pro Θανῶν γὰρ legeretur Θανῶν δ' ἄρ'. 11. ὀφελᾶ cod. Vatic. 13. πίνοντι coni. Pau. male. 15. ἀγλαῶσι coni. Scaliger. ἀπαλαῖσιν ἔν τε κοίτας Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born., e coni. Brunquii. 16. τὴν Ἀφροδίτην Barn. Lam. τιν' Ἀφρ. coni. Scal. male. τελεῶν τῷ γ' Ἀφροδίτας coni. Valperga p. 89., ut Zeun. p. 54. τελεῶν τῷ γ' Ἀφροδίτης. sine caussa. Stroth. om. v. 15. f.: quo consuleretur scilicet animis ingenuis.

ANNOTATIONES

ODE XXIII

1. Πλῆτος est, hoc loco, copia, abundantia: ut πλῆτος τῆς σοφίας apud Plat. Euthyphr. 13. Theophil. ad Autol. 2, 16. p. 130. Volf. Romm. 11, 33.: ὁ πλῆτος τῆς χάριτος Ephess. 1, 7.: πλῆτος χρημάτων 2. Chronn. 1, 11. Hebr. **דִּשְׁבָּרִים רַבִּים**, h. e. σωρὸς χρημάτων Theocr. Epigr. 17, 7.: πλῆτος ἀργύρου μέγας Herodot. 2, 131. 1. Conf. Abreschius dilucc. Thucydid, p. 202.

2. Παράγειν est, non tam dare, afferre: Hesychius: Παρήγαγεν ἤνεγκεν quam producere, proferre, prorogare: verlaengern: conf. v. 6. f.: quomodo iam Flaiderus p. 295. hoc verbum accepit. Atque sic legitur hoc verbum cum verbo συντηρεῖν coniunctum, ut sit diutius tueri, ap. Demetr. Cydon. de contemnenda mort. 1, 5.: et quod Latini ducere tempus vocant, id παράγειν τὸν χρόνον dixit Plutarchus V. Fabii Max. p. 176. E To. 1. Vechel. Παρᾶχε, quod est in cod. Vaticano, aut interpretamentum est verbi παρῆγε, aut potius ab inscitia librarii profectum est.

3. Φυλάττων vox signata est, et ostendit avari animum. B. Ἐκωρτέραν φυλάττων est diligenter, perseveranter, custodirem, tuerer, servarem. Nam verbum καρτερᾶν aliis verbis iunctum, non tam redundat, quam potius vim adverbii habet, quo perseverantia, et constantia, declaratur: ut ap. Xen. Cyrop. 7, 5. 26. εἰ ἔτι δεήσει καρτερᾶν, καὶ πεινῶντας, καὶ διψῶντας, καὶ ἐπιμελωμένους, καὶ πονεῦντας, h. e. si amplius nos oportebit ferre, et famem, et sitim, et curam, et laborem. vid. Arnaldus animaduers. p. 15. f. et Clericus biblioth. sel. p. 344. Το. 11. Φυλάττων autem absolute dictum est, ita, ut intell. αὐτὸν, τὸν πλῆτον scilicet χρυσῶν.

4. Ad-

4. Aduertendum, Θανάει dici pro Θάνατος, sicuti et τὸ ζῆν pro ζωῇ. B. Vid. ad odor. 2, 6. et Bosius animaduers. p. 79. f. Sophocles Oedip. Colon. 599. f. μόνοις ἔ γίνεται Θεοῖς τὸ γῆρας, ἔδὲ κατθανεῖν ποτὶ· qui locus laudatur a Philostrato V. Apollon. Tyan. 8, 7. p. 353. Olear.: sed legitur in libris eius, μόνοισιν ἔ γίνεται Θεοῖσι γῆρας, ἔδὲ μὴν θανεῖν ποτε. Ἐπὶ λθῆ exquisite dictum est, vt ἐπισαθεῖς odor. 3, 6. Nam ἐπέρχισθαι dicuntur ii, qui superueniunt, aliosque imprudentes opprimunt. vid. Theocrit. Idyl. 4, 60. 27, 56. Anyte Anthol. 3, 24. 11. Mors vero semper venit opinione hominum citius. vid. Eurip. Alcest. 669, 11. et Aesop. fab. 20. Vnde odor. 24, 7. est πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος.

5. Ἴν' — παρέλθῃ est vt praeteriret, neque me attingeret. intelli-
 ἑμέ. Beza hunc locum scienter contulit cum loco Matthaei c. 26, 39. παρέλθῃτω ἀπ' ἐμῆ τὸ ποτήριον τῆτο, h. e. praetercat me poculum hoc, ita, vt non iubeat illud exhaustire. Nam quia Hebraei verbum רָחַץ sequi iubent particulas לְפָנַי, ita, vt sit praeterire aliquem, neque apud eum devertere: vid. Gen. 18, 3.: Matthaeus etiam verbo παρέρχισθαι addidit praepositionem ἀπὸ, quum ei, e Graeca quidem ratione, addere debuisset simpliciter quantum personae calum, exemplo septuaginta interpretum Gen. d. 1.

6. Baxterum miror gloriantem, se uoculam τὸ metri causa prae-
 posuisse, inquit Professor Barnesius. Neque tamen ille gloriatus est: re-
 posuisse tantum dixerat. O gloria! Non aduecterat forsan, et alios idem
 fecisse: quod non fert grauate. Neque ipse magnificus Professor aduer-
 tit, vocalem α, vt communem, in priore vocis ἀπαλαῖσι modo produci,
 et in τὰν corripi: verum choriambica, et pherecratia, crepat metra,
 satis alieno loco. B. Pauus coni. ἔδὲ τι πρίσθαι nullo omnino modo,
 eleganter sane: sed fortasse sine causa idonea. Nam altera lectio parit
 sensum commodum, nec aliena est ab ingenio linguae. Quidni enim
 recte dici possit ἐντι θνητοῖς τὸ πρίσθαι, ita, mortalibus est potestas, et
 facultas, redimendi vitam? Certe hoc exquisitius dictum esse videtur,
 quam ἐντι, h. e. ἐξισι, θνητοῖς πρίσθαι τὸ ζῆν. Sensus est, si autem
 mortales, nec auro, nec pecunia, cui tamen omnia parent, nequam aliis
 muneribus, redimere vitam possunt. Aristoph. Rann. 1439. Μόνος θεῶν
 γὰρ Θάνατος ἔ δῶρων ἐρᾷ quem versum ex Aeschyli Nioba sumtum
 esse, Berglerus scienter animaduertit. Palladas Anthol. 1, 66. 4. Τὸν
 πλᾶτον συνάγει, δαπανῶν χρόνον ἔ δύνασαι δὲ Ζωῆς σωρεῖσαι μέτρα
 περισσότερα.

9. Γόος προπέμπειν est lamentis vacare, lamentari. Coniunxit
 poeta gemitus, et lamenta, vt Homer. Odyf. α', 242. f.: qui locus fieri
 potest vt mehti eius obuersatus iuerit. Aeschylus Prometh. 33. f. πολ-
 λὰς δ' ὀδυρμας, καὶ γόος ἀνωφελεῖς φθέγγῃ· a quo etiam Pers. 707. con-
 iunguntur κλαύματα, καὶ γόοι. Καὶ autem est adeo, non igitur, vt pu-
 tabat Palaeretus ad 1. Cor. 15, 29. p. 414.

10. Σὶ μοῖς est fatalis: si fata uolunt, iubeantque, me mori. Hom.
 11. γ', 308. f. Ζεὺς μὲν καὶ τὸ γὰρ οἶδε, καὶ ἄθανατοι θεοὶ ἄλλοι, Ὅπποτέρῳ
 θανάτῳ τέλος πεπρωμένον ἐστὶ. Aeschylus Prometh. 752. Ὅτῳ θανεῖν
 μὲν ἐστὶν ἔ πεπρωμένον· et v. 813. f. Ἔ δὲ τὴν μακρὰν ἀποικίαν, ἰοῖ, πέπρω-
 ται σοί τε, καὶ τέχναις, κτίσαι. Eurip. Alcest. 20. f. τῇδε γὰρ σφ' ἐν
 ἡμέρᾳ

ἡμέρᾳ Θανῶν πέπρωται, καὶ μεταξὺναι βίᾳ. Hesychius: Πέπρωται — ὤριται. Schol. Hom. ad Il. σ', 329. πέπρωται ἑμαρται.

14. Φίλῃς accipe de παιδικῶς, et ἔρωμένοις, qui alibi etiam ἱταῖροι appellantur. Sic legitur ap. Plat. Sympul. 10.

15. Vid. odor. 4, 1. f. Pollux 10, 41. ἔστι δὲ αἶπῶν, ἀπαλὴ ἔρωμνῇ, καὶ μαλακῇ. Sic ap. Theocrit. Idyl. 2, 139. est μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.

16. Facete δωριάζει ridet enim Dore, ut subrusticos, et harum suauitatum imperitos. Barnetius, consueta Ionismi affectatione, reponere sustinuit, Τελᾶν τὴν Ἀφροδίτην, cum nulla reuerentia tactus, quod ipse alicubi de me ait; imo et illepide. B. Τελᾶν τὰν Ἀφροδίταν est vacare Veneri. v. Spanhem. ad Callim. h. in Apol. 14. Τελᾶν Κυθήρην ita legitur fragmm. 1, 23.: ut ap. Theocrit. Epigr. 4, 4. Κύπριδος ἔργα τελᾶν et ap. Theodoret. Θ. ΕΕ. ΠΠ. 12. p. 173. 4. τὰ κυνογαμία ἐν τῇ Ποικίλῃ ἐτέλειεν. Sed ap. Laert. 6, 69. est ποιᾶν τὰ Ἀφροδίτης. Haec autem quae sint, cognosci potest ex Theocrit. Idyl. 2, 140. II. Caeterum metrum huius odarii est dimetrum iambicum catalecticum.

ΚΑ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ *

Επειδὴ βροτὸς ἐτέχθην,
 Βιότῃ τρίβον ὁδεύειν·
 Χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον·
 "Ὅν δ' ἔχω δραμεῖν, ἄκ οἶδα.
 5 Μέθετέ με αἱ Φροντίδες·
 Μηδέν μοι, καὶ ὑμῖν, ἔσω.
 Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
 Παίξω, γελάσω, χορεύσω
 Μετὰ τῷ καλῷ Λυαίῳ.

VARIETAS LECTIIONIS

- * ἄλλο εἰς ἐαυτὸν *cod. Vatic.*, et in marg. ἄλλο simpliciter, p. 686., ita, ut sit *odas. ordine duodequadragesimum*. 1. ἐπειδὴ βροτὸς γ' *Barn.*, *probb. Zeun. p. 54. et Valp. p. 80.* ἐπειδὴ βροτὸς γ' *Lam.* ἐτέχθην *cod. Vatic.* 2. τρίβας *coni. Valp. p. 80.* ὁδεύων *coni. Pau.* 3. ἔγνων *cod. Vatic.* χρόνον, ὃς παρῆλθεν, ἔγνων *Barn. Lam.* χρόνον, ὃν παρῆλθον, ἔγνων *coni. Zeun. p. 54. et Valp. p. 80.* 4. "Ὅν ἔχω δραμεῖν, τίς οἶδε; *Barn. Lam.*, *probb. Zeun. p. 55. et Valp. p. 80.* ὃν ἔχω *Mor.* ὃν ἔχω δραμεῖν δ' *Stroth.* 5. μέθετέ με, Φροντίδες, *cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. et alii*, ut *Met. 1. 2. Pau. Parm. Bruncqu. Analect. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Stroth. Brig. Barn.* μέθετ' ἄν με, Φροντίδες δὴ *Ioerdensf.*, e *coni. Zeun. p. 55. et Valp. p. 80.*: sed *Zeun. coni. etiam, Μεθῆτε, Φροντίδες, με. Sed μέθετέ μ', ὧ Φροντίδες, vel Μεθῆτέ με, Φροντίδες, coni. Pau.* μέθετε δέ με, Φροντίδες, *Flaid.* μέθετε ἄν με, Φροντίδες δεινὴ, *Barn. Lam.* μέθετέ με, Φροντίδες, μηδ' ἐν μοι, καὶ ὑμῖν, ἔσω, *coni. Davifius ad Cic. N. DD. 2, 47., ut Arnald. animadv. verff. p. 17., relicta tamen scriptura ὑμῖν.* 6. ἔσω *cod. Vatic.* ὑμῖν *coni. Pau.* Οὐδέν ἐστὶ σοί τε καὶ μοι *Barn. Lam.* τίπτ' ἐστὶ μοι, καὶ ὑμῖν; vel, quod magis probabat, Τί μοι, καὶ ὑμῖν, ἐστὶ; *coni. Zeun. p. 55.* μηδέν μοι, ὑμῖν τ', ἔσω *coni. Valp. p. 80.* 7. φθάσῃ τελευταίῃ *Barn.*,

—Barn., prob. Zeun. p. 56. τὸ τέρμα Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born., e conī. Bruncquii. Hesychius: Τέρμα — τέλος ζωῆς. Τὸ τέλος conī. Arnald. animaduerss. p. 18. τὸ τέκμαρ conī. Valp. p. 80. 90. Hesychius: Τέκμαρ πέρυς, τέλος. 8i παίζω, γελῶ, χορεύω conī. Zeun. p. 56. γελῶν χορεύω conī. Valp. p. 80. 9. Barn. addit versiculum istum, ex odor. 6, 14., sed uncis tamen inclusum, Μετὰ τῆς καλῆς Κυθίρης. Retinuit eundem Lam., prob. Zeun. p. 56.

ANNOTATIONES

ODE XXIII

Facetissimum hoc odarium, quod non intelligerent, Faber repudiavit, et Barnesius interpolando foedauit. Modo vero lasciuit Anacreon in metris, tanquam ἐν Σατυρικῇ Μιμήσει. Nam irridet metum mortis, et caeteras vitae curas. B.

1. Duobus primis versibus secundo loco posuit tribrachyn, quo incitatum, et percitum, se ostenderet tam celeri, et praecipiti, vitae cursu. B.

2. Haud incompertum habuit Anacreon, animam in vita peregrinari. B. Βίῳ τριβὸν ὁδεύειν est *ut vitae viam irem, h. e. viuerem.* Infinitiuus pender a particula ὡς, vel ὥς, quae intellegi debet: *ut odor. 20, 16.* Nam *vita* ab vtriusque linguae auctoribus comparatur cum *via*. Cic. Cat. M. 18. *Potest enim quidquam esse absurdius, quam, quo minus viae restat, eo plus viatici quaerere?* Conf. Vitranga animaduerss. ad Vorstii philol. S. c. 2. p. 831. f. Lips. Sed verba βιότοιο τριβὸς eleganter transtulere ad vitae genus Posidippus, vel Grates, et Metrodorus, Anthol. 1, 13. 3. et 4.

3. Molosso pede ostendit, se libenter immorari suauī recordationi aëti temporis. B. Sensus est, *quamdiu vixerim, scio.*

4. Amphimacrō significari voluit, labare sibi cogitationem, et fluctuari, respectu futuri. B.

Durat in metaphora facientis iter: et molossus ostendit, devari sibi animum curis, mortisque metu. B. Sensus est, *quamdiu futurus sum in vita, nescio.* Transiit poeta a loco, et via, ad tempus, quia loco, et tempori, communis est notio spatii. Nam recte dicitur παρέρχασθαι χρόνος, atque adeo χρόνον ἔχειν δραμῆν *ut odor. 56, 5. 1.* Γλυκερὲ δ' ἐκ ἐπὶ πολλὸς Βίῳ χρόνος ἀλείπτει. Antonin. 3, 10. τὰ δὲ ἄλλα, ἢ βεβίωται, ἢ ἐν ἀδήλῳ vbi v. Gataquerus p. 84. a Trai.

5. Rursus tribrachy, iambo, atque dactylo, se curis irasci ostendit, fierique impatientem, et difficilem, prae animi scilicet aegritudine. Denique sequenti versu per molossus, spondeum, atque alterum etiam molossus, se taedio, atque odio, victum, et plane fatigatum,

garum significat. B. Sensus v. 3. s. est, *Valete, curae, sollicitudines, aegritudines*. Αἱ φροντίδες sunt, ut odor. 41, 16., αἱ μέριμναι odor. 25, 2. 26, 2., quae a Theocrito Idyl. 21, 3. κακαὶ μέριμναι, et v. 5. μελιδῶναι, dicuntur: πόνοι, et μόχθοι, odor. 25, 3. Sic nomine *cura* Ennius apud Cic. Cat. M. c. 1. usus est de sollicitudine, et molestia. Hesychius: Μέθετε ἑάσατέ με.

6. Μηδὲν μοι, καὶ ὑμῖν, ἔσω dictum est, ut odor. 17, 4. τί γὰρ μάχαισι, καὶ μοί; ita, ut intell. κοινόν.

7. Excussis tandem curis animum in laetitiam soluit. B. Vid. ad odor. 23, 4.

Adhuc durat in ἀγῶνες figura: et decursores, et vita functi, dicuntur τέλειοι, quod utrique metam suam pertingant. Frustra fuerit iterum monere, breuem produci in voce τέλος, ob sequentem liquidam. B.

8. Lasciuit in spondeo, et anapaesto: et medium vnguem ostendit fato, et fortunae. B. Vid. ad odor. 11, 10. 15, 12.

En autem a Barnesio recusam oden, qui in tantum veretur fraudem facere magnis autoribus! Ἐπειὴ βροτὸς γ' ἐτέχθη Βίοτε τρίβον ὀδεύειν, Χρόνον, ὃς παρήλθεν, ἔγνω· Ὅν ἔχω δραμᾶν, τίς οἶδε; Μέθεε ἔν μοι, φροντὶ δεινῇ· Οὐδὲν ἐστὶ σοί τε, καὶ μοί. Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τελευτῇν, Παίξω, γελάσω, χορεύσω Μετὰ τῷ καλῷ Λυαίᾳ, [Μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης.]. Professor, nihil me de metris vidisse, ait; cum tamen interseruerim articulum αἱ ante φροντίδες causa metri, quod vel ipse aduertit. Quin et modo gratificari studens Barnesio repono τὸ γελάσω, suo loco, tactus scilicet reuerentia motus. B. Conf. Spänhemius ad Aristoph. Rann. 406. Caeterum auctor odarii ipse numerasse tantum syllabas versus cuiusque, neglectis legibus metricis, videtur, ita, ut opera, quam viri docti posuerunt in versibus carminis ad numeros legitimos reuocandis, frustra consumpta omnis existimanda sit.

ΚΕ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ *

Όταν πίνω τὸν οἶνον,
 Εὐδῶσιν αἱ μέριμναί.
 Τί μοι πόνων, τί μόχθων,
 Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
 5 Θανεῖν με δεῖ κακόντα.
 Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
 Πίνωμεν ὅν τὸν οἶνον,
 Τὸν τῷ καλῷ Λυαίῃς
 Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
 10 Εὐδῶσιν αἱ μέριμναί.

VARIETAS LECTIIONIS

* τὸ κῦτᾱ εἰς οἶνον ὠδάριον cod. Vatic. in marg. p. 687.: in quo libro hoc
 odarium est tertium, et quadragesimum. Pauo videbatur index odariū
 debere esse hic, εἰς τὸ δᾶν πίνειν πρὸς ἑταίρους. 1. πίνω Barn. Lam.
 Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Strob. Holst. Brig. Born. 3. ^βτί μοι πόνων, ^ατί
 μοι γόων cod. Vatic.: librarius scilicet scribere voluit, τί μοι γόων, τί
 μοι πόνων. Τί μοι γόων, τί μόχθων, Barn. Lam. τί μοι πόνων, τί
 μοι γόων, Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Holst.
 Parm. τί μοι πόνων, τί γόων μοι Bruncqu. Analect. Arg. 1. 2.
 Deg. 1. 2. Brig. Born. e con. Arnaldi animadvers. p. 20. γόων τί
 Iocridens. 5. Θάνοιμι καὶν μελήσας Barn. Lam. Θανεῖν με δεῖ καὶν μὴ θέλω
 cod. Vatic.: sed καὶν Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2.
 Bruncqu. Analect. Arg. 1. 2. Deg. 1. Strob. Holst. Brig. Born.
 Parm. καὶν μὴ θέλω, Θανεῖν δεῖ con. Davif. ad Cic. N. DD. 2, 47.
 καὶν μοι μέλη, Θανεῖν δεῖ Deg. 2. e con. V. D. in ephemerid. literar.
 Lipff. a. 1781. n. 81. καὶν μὴ θέλω, Θανεῖν δεῖ con. Val. p. 128. Θανεῖν
 με δεῖ καὶ ἀνάγκη con. Zeun. p. 57. Θανεῖν με δεῖ, καὶ ἂν καὶ λῶ con.
 Valp. p. 91. Caeterum Pau. censabat, v. 6. praeponendum esse v. 5.
 6. τί τὸν βίον con. Barn., prob. Zeun. p. 57. f.: recepp. Strob. Iocri-
 dens. 8. πίνωμεν Regnier. 9. σὺν τῷ cod. Vatic. σὺν τῷ πῖν γὰρ
 ἡμᾶς Barn. Lam. Strob. e con. Scaligeri. 10. εὐδῶσιν con. Pau.

ANNO

A N N O T A T I O N E S

O D E XXV

1. Barnesius de suo posuit πίνω causa metri. Quid? si magis placuerat Anacreonti stabilis spondeus hoc in loco? B. Res ipsa requirere videtur aoristum: ut odor. 26, 1. 39, 1. 52, 11. At quum ὅταν πίνω idem sit, quod ὅτε πίνω, quum fut. continuationem actionis exprimat: nec lectio ὅταν πίνω repudiari villo modo potest; praesertim ob v. 9. Et nec huius odarii auctorem facile apparet omnino servasse leges metricas.

2. Xen. Sympot. 2, 24. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τὰς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Horatius 2. od. 11, 17. f. *dissipat Euius Curas edaces*, et 1. od. 18, 3. f. *Siccis omnia nam dura deus proposuit: neque Mordaces aliter diffugiunt sollicitudines*. Neque sane aliam ob causam idem Horatius A. P. 85. *vinā* vocat *libera*, quam quia animum liberant curis, et ex eo sollicitudines exigunt, ita, ut sit otiosus, laetus, hilaris.

3. Baxterus, inquit Barnesius, in hac quidem parte satis feliciter pro Τί μοι γόων, reposuit τί μόχθων, quod omnino confirmandum duco. Μεγάλη χάρις αὐτῷ. Verum cum πόνων, et μόχθων, idem sonare putet, de suo ingenio γόων substituit τῷ πόνων nimis audacter. Ipse servaueram literarum ductum: quod nemo improbabit, scio. Semper me mouet reverentia tactus, quam ille dicit. B. Μόχθοι scilicet nascuntur e πόνοις, ut γόοι, ita, ut mirandum non sit, eos saepe coniungi. Vnde poetam γόων scripsisse, contendit Rhoerius Ferr. Dauentriens. p. 93.: sed scripturam μόχθων tuitus est Horreus observat. ad Herodo. p. 61. Conf. Arnaldus animaduers. p. 19. f. At nec mihi Baxterus videtur debuisse attingere lectionem Stephani, et cod. Vaticani, vid. ad v. 5.

5. Vide, an recte reposuerimus κἄκοντα ex coniectura propria: siquidem κἄν μὴ θέλω monstri simile erat. Κἄκοντα, nullis accentibus descriptum, potuit imperito exscriptori fraudi fuisse. Quin et glossema censerī potest τὸ κἄν μὴ θέλω. Noli tu credere Barnesio, Baxterum non vidisse, priorem syllabam τῷ κἄκοντα esse longam. Nisi fuisset per Scalligerum, quem et Barnesius secutus est, simile fuisset exemplum etiam in penultimo versu huius odarii. Siquidem ille pro Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς inficere rescripsit Σὺν τῷ πινῶν γὰρ ἡμᾶς. Anacreon in isto versu solito lepore vltus est pede molosso, quo ob oculum poneret renitentis voluntatis quasi luctamen quoddam. Barnesius, qui semper veretur fraudem facere magnis autoribus, ipse tamen refinxit versum, in istum morem, Θάνοιμι κἄν μελήσας. B. Neque vero mihi Baxterus videbatur scripturam κἄν μὴ θέλω mutare debuisse. Nam, et numerosior sic existit versus, neque poeta ipse leges metricas ita sequi voluisse videtur, quin versibus dimetris iambicis catalecticis immisceri versum huius generis acatalecticum posse, inuitatu sententiae, putarit: ut v. 3.

6. Πλανᾶσθαι dicitur, hoc loco, is, qui negotiis multis, et curis, distinetur. Et Dacieria iam, atque Pavius, docuere, accusat. τὸν βίον pendere a praeposit. κατὰ, vel ἀνά.

8. Bacchus celebratur esse auctor, et inuentor, et dator, vini, unde odor. 27, 4. vocatur μεθυδάτας. Sed hoc loco eum poeta apposite dixit Λυαῖον, quia vino ait curas dissipari edaces. vid. odor. 27, 2. et Horat. Epod. 9, 37. f.

ΚΣΤ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ *

Όταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
 Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι·
 Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
 Θέλω καλῶς αἰεῖδεν·
 5 Κισσοσεφῆς δὲ κῆμαι,
 Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῶ.
 Ὅπλιζ'· ἐγὼ δὲ πίνω·
 Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.
 Μεθύοντα γάρ με κῆσθαι
 10 Πόλυν κρείσσον, ἢ θανόντα.

VARIETAS LECTIIONIS

* ἄλλο εἰς Φιλοπότην, et in marg. τᾷ αὐτῷ εἰς Φιλοπότην, cod. Vatic. p. 687.: in quo hoc odarium est sextum, et quadragesimum. 1. ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ Barn. Lam.: ut odar. 39, 1. ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον. εἰσέλθῃ Steph. Mor. Com. Fab. Lub. Flaid. Met. 1, 2. Arg. 2, Brig. ὅτε μ' ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ, et ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ, affert. Barn. ὅταν εἰς με Βάκχος ἔλθῃ conl. Scal. ὅταν μ' ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ conl. Pau. ὅταν ὁ Βάκχος ἔλθῃ Strotb. 2. εὐδῶσιν cod. Vatic. 3. δοξῶν Flaid. vitiose: ē quo tamen manus docta in meo ex. fecerat δόξων. 5. Κισσοσεφῆς Com.: quam lectionem etiam Barn. affert. 6. θυμῶ cod. Vat. 8. Φέρε. ἐμὸν Arg. 1, 2. Deg. 2. Holst. Brig. Born.

ANNOTATIONES

ODE XXVI.

1. Barnesius, quod tribrachyn improbareret, imitatus Scaligerum, ita recudit versum, Ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ, verum huiusmodi vocum διαλύσεις Anacreonti minime sunt usitatae; utpote cui praecipue placeat dictionis ἀφέλεια. Trochaeus secunda sede aequipollet iambo. Nos etiam pro εἰσέλθῃ, ἔροσθῃ, quod poeta alias ita scribere soleat. B. Odar. 27, 3. s. est, ὅταν φρένας ἐς ἀμὰς εἰσέλθῃ μεθύδωντας, h. e. ὅταν πίνω τὸν οἶνον odar. 25, 1. Sic odar. 66, 6. legitur Διόνυσος εἰσελθὼν. 3. Πα-

3. Παροιμιακόν B. H. e. *Videor mihi esse longe ditissimus.* Vid. Diogenian. paroem. 8, 53. et Apostolius 19, 40. Nam τὰ Κροῖσα sunt opes, diuitiae, Croesi, Lydorum regis: vt odor. 15, 1. τὰ Γύγιω, ex emendatione Bentleii: τὰ Σίρων Xen. Cyrop. 5, 2. 5.: τὰ Γαδάτα ibid. 5, 4. 1.: τὰ Δαρείκ βασιλέως, ἡ Κροῖσα, Dio Chrys. 47. p. 526. D Mor. Intell. χρήματα. vid. Albertius ad Matth. 20, 15. Ouid. ex P. 4, 3. 37. *Diuitis audita est cui non opulentia Croesi?* Iustin. 1, 7. 3. Croesus, cuius opes, et diuitiae, insignes ea tempestate erant. add. Xen. Cyrop. 7, 2. 7. et Athen. 6, 4. p. 231. f. Vnde Theocritus Idyl. 10, 32. Αἰθε μοι εἴησαν, ὅσα Κροῖσον φαντὶ πεπᾶσθαι, h. e. utinam ego essem praediues. Caeterum καλῶς αἰδεῖν est dulce, suaue, canere assa, sola, voce. v. Theocrit. Idyl. 8, 4.

5. Κισσοειφής est *hedera tempora cinctus: hedera tempora vincula gerens* [Tibul. 3, 6. 2.]. Hedera enim erat Baccho sacra. vid. ad odor. 6, 6. et 2. Macc. 6, 7. Sic Bacchus ipse dicitur κισσῷ πεπυκασμένος h. in Bacch. v. 9., qui vulgo tribuitur Homero: et κισσοειφάνος Anthol. 1, 38. 11. 11. Species coronae hederaceae est apud Smeicelium in de coronis p. 20.

6. Sensus est, *contemno, despicio, nihili aestimo, omnino omnia.* Hesychius, et ex eo Phauorinus: Πατέρεσι καταφρονήσας. Sic πατᾶσθαι legitur odor. 46, 6.: et καταπατᾶν ap. Chrysost. de sacerdot. 5, 5. 494. Bengel. add. Apollon. Rhod. 2, 17. et ibi schol.

7. Henr. Stephanus parum litauit Musis, cum versiculum istum perelegantem reddiderit, *Ad arma currat alter.* Poëta puerum suum alloquitur, iubetque se poculo, et cyatho, armare, quo humi prosterнат herum suum: quod vel ex voce sequenti καᾶσθαι liquido patet. Et mecum facit ipse Barnesius nam me dicit *merito improbare Stephanum.* B. Poëta compellat, non puerum ministratorem, sed amicum, aut praesentem, aut etiam absentem, sic, *Tu vixere; tu pugnes: ego bibam.* vid. odor. 38, 6. f. 42, 13. Nam ὀπλίζειν positum est, vt medium, vt πυκάζω odor. 21, 6.: ita, vt sit *arma*, vel *ferulam*, *capessere*: vid. odor. 38, 5. ff.: atque adeo idem, quod μάχεσθαι odor. 38, 6. f.

8. Odor. 38, 8. 10. Ἐμοὶ κύπελλον, ᾧ παῖ, — φόρησον. Hesychius: Παῖς — τρέσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῷ δάκλ.

10. Ἀσεῖσμός figura. B. Caeterum hoc odarium auctor eius constare iussit iambeis dimetris catalecticis, sed alienis pedibus contaminatis. vid. v. 1. 2. 5. 7. 8. 9. 10.

ΚΖ' ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ *

Τ ἄ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
 Ὁ λυσίφρων Λυαῖος,
 Ὅταν Φρένας ἐς ἀμὰς
 Ἐσέλθῃ μεθυδῶτας,
 5 Διδάσκει με χορεύειν.
 Ἔχω δὲ καὶ τι τερπνὸν
 Ὁ τὰς μέθας ἐρασάς·
 Μετὰ κρότων, μετ' ὠδᾶς,
 Τέρπει με καὶ Ἀφροδίτα,
 10 Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

VARIETAS LECTIIONIS

- * τᾷ αὐτῷ εἰς Διόνυσον, ἤγαν οἶνον, marg. cod. Vatic. p. 688. in quo hoc odarium est septimum, et quadragesimum. Pauus putabat, aptiorem fore odarii titulum hunc, εἰς αὐτόν. 1. τᾷ tolli iubebat Zeun. p. 59. 2. ὁ λυαῖος cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Arg. 2. Brig. Born. Parm. 3. Φρένας γ' ἐς Barn. ὅταν εἰς Φρένας τὰς ἐμὰς cod. Vatic. [qui tamen habet ἐμὰς] Steph. Mor. Com. Fab. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. 2. Brig. Born. Parm. ἐς ἐμὰς Lam. Φρένας τὰς ἐμὰς Bruncqu. Analecti. Arg. 2. Φρένας τὰς ἀμὰς Arg. 1. Holst. Deg. 1. 2. 4. εἰσέλθῃ Steph. Mor. Com. Fab. Lub. Macrop. Met. 1. 2. Bruncqu. Analecti. Arg. 2. Brig. Born. Parm. μεθυδῶτας Steph. Mor. Com. Fab. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. 2. Bruncqu. Analecti. Arg. 2. Brig. Born. Parm. μεθυδῶτης Barn. εἰσέλθῃ μεθυδῶτης Lam. 6. δὲ τι καὶ cod. Vatic. ἔχω δὲ καὶ ἄλλο τερπνὸν conit. Pau. 7. τὰς μέθας cod. Vatic. τῆς μέθης ἐρασῆς Barn. Lam. 8. μετ', ὠδᾶς cod. Vatic. ὠδῆς Barn. Lam. 9. καὶ Ἀφροδίτῃ Barn. Lam. 10. πάλι Barn. καὶ tollendum censebat Dan. Heinsius, ut Zeun. p. 60., qui tamen etiam conit. πάλιν τι, αὐτὸ πάλιν δὲ, λῶ.

A N N O T A T I O N E S

O D E XXVII

1. Modo effertur τῷ Διὶ ἐν συνεκφωνήσει, nihil opus erit Barnesii dactylo. B.

2. Barnesius recte sustulit articulum δ, atque ego tollo subdistinctionis notam. Duplex potest esse nominis *Lyaei* interpretatio: quarum altera repraesentatur in epitheto *Λυσίφρων*, quod omnes animi curas Bacchus resoluat; altera autem a soluendis vuis, quod fit in torculari; atque tunc Bacchus etiam *Lenaeus* appellatur. Hinc est, quod inferius [odar. 52, 5. f.] legimus, Μόνον ἄρσενες πατῶσι Σταφυλὴν λύνοντες οἶνον. Existimo, veteres utramque interpretationem fuisse secutos. B. Vid. Athen. 8, 16. p. 363. *Λυσίφρων* *Λυαῖος* idem est, quod *λυσιπόνος* *Διόνυσος* ap. Oppian. Cynegg. 4, 252.: et *λυσιμέτριμος* Anthol. 1, 38. 11. 12.: ut vitis dicitur *πανσίλυνος* ab Euripide, et *ἀκασφόρος* *λύπης* ab Astydamante, ap. Athen. 2, 3. p. 40. B, et vinum *λύπης* *λήθη* Anthol. 2, 47. 30. 8.; et τὸ μεθύειν ab Sophocle ap. Athen. 2, 3. p. 40. A *πημονῆς* *λυτήριον*. Sic Amor vocatur *λυσιμελής* ab Hesiodo Θεογ. 121. 911. Nam hic quoque soluit animum, et liberat curis. Conf ad odar. 39, 9.

3. Barnesius reposuit *Φρένας γ'*, metu tribachyos. Haec ode, si qua alia, *δωριάζει*. nam simplicem, atque ebriosum, Dorem, siue rusticum, cantantem inducit. Quare pro "Ὅταν εἰς Φρένας τὰς ἐμαῖς nos, exigente metro, reposuimus, "Ὅταν Φρένας εἰς ἐμαῖς. Est autem ἐμαῖς Doricum pro ἡμετέρας quin et in sequenti versu pro Εἰσέλθῃ μεθυδότης fecimus, 'Εσέλθῃ μεθυδότης' leui sane mutatione, sed necessaria. Professor tamen Graecus, consueto sibi more, ubique Dorismum sustulit. Nam, et *μεθυδότης* reposuit, et τῆς μέθης ἐρασῆς, et ψδῆς, et Ἀφροδίτη. In quarto, et quinto, versu Anacreon pede vsus est trochaico, secundo loco: quod cum Barnesius non aduertisset, versus commentus est phrecreatios. B. Bacchus vocatur *μεθυδότης* etiam a Pseudorpheo hymn. 46, 1., et Anthol. 1, 38. 11. 13. Lucretius 5, 14. f. Namque Ceres fertur fruges, Liberque liquoris Vitigeni laticem, mortalibus instituisse.

6. Sensus est, non potest dici, quantopere oblecter, quanta voluptate perfundar. nam particula καὶ saepe habet vim augendi: qua ipsa vi gaudet pronomen τις adiectiuus additum.

7. Ἀσίσμος B. Scilicet verba δ τὰς μέθας ἐρασῆς, h. e. qui libenter bibo vinum, qui libenter me inuito vino, sustinent vices pronominis ἐγώ. Hanc elegantiam tollit, et vero totam odarii sententiam turbat, Lennepii coniectura, qui animaduersit. ad Coluth. 1, 10. p. 47. versiculos poëtae sic ordinari, et legi, iubebat, "Εγὼ δὲ καὶ τι τερπνόν, Καὶ πάλιν θάλω χορεύειν. "Ὅταν μέθας ἐρασῶν Μετὰ κρότων, μετ' ψδῆς, Τέρπει [leg. τέρπη] με κ' Ἀφροδίτα.

8. Κρότοι pertinere videntur ad pulsus pedum saltantis, quibus terra quatitur. vid. Arnaldus animaduersit. p. 30. ff.

10. In ultimo versu poëta anapaestum posuit, quo concitator, et hilarior, esset rhythmus. Barnesius amore dactyli rescripsit Καὶ πάλι, et Baxterum temeritatis arguit, quod syllabam Καὶ correpte legerit, cum ipse sciat, diphthongum αι esse communem. Posuit etiam Καὶ Ἀφροδίτη, ἐν κράσει, etsi illud non fiat perpetuo; nulla cum tactus reuerentia. B. Cacterum hoc quoque odarium versibus constat dimetris iambicis catalecticis, sed contaminatis dactylo, spondeo, et anapaesto. vid. v. 1. 9. 10.

ΚΗ' ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΤΑΙΡΑΝ •

- Α**γε, ζωγράφων ἄριστε,
 Γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
 Ῥοδῆς κοῖραν τέχνης,
 Ἀπειῶσαν, ὡς ἂν εἴπω
 5 Γράφε τὴν ἐμὴν ἐταίρην.
 Γράφε μοι τρίχας τοπρῶτον
 Ἀπαλάς τε, καὶ μελαίνας
 Ὅ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
 Γράφε καὶ μύρρα πνεῦσας.
 10 Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς,
 Ὑπὸ πορφύραισι χαίταις,
 Ἐλεφάντινον μέτωπον.
 Τὸ μεσόφρεον δὲ μή μοι
 Διάκοπτε, μήτε μίσγῃς
 15 Ἐχέτω δ', ὥπως ἐκείνη,
 Τὸ λεληθότως σύνοφρεον
 Βλεφάρων ἵτυν κελαίνην
 Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
 Ἀπὸ τῆ πυρὸς ποίησαν
 20 Ἀμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης
 Ἀμα δ' ὕγρον, ὡς Κυθήνης.
 Γράφε ῥίνα, καὶ παρειάς,
 Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
 Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθῆς,
 25 Προκαλόμενον Φίλημα.
 Τρυφερῶ δ' ἔσω γενεῖα,

Περὶ Λυγδίνῳ τραχίλῳ.
 Χάριτες πέτοινο παῖσαι.
 Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
 30 Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
 Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
 Ἀπέχει βλέπω γὰρ αὐτήν·
 Τάχα, κηρὲς, καὶ λαλήσεις.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

- τῇ αὐτῇ εἰς κόρην *cod. Vatic. p. 679. in ordine: et in marg. eadem verba adscripsit alia manus: est hoc odar. in isto cod. quintum decimum.*
 Πρὸς τὸν ζωγράφον περὶ τῆς ἐαυτῇ ἐρωμένης *Barn. Lam., prob. Zeun. p. 60. εἰς τὴν ἑταίραν Fab. 3. Ῥοδῆς cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. Ῥοδῆς est e coni. Steph. τύραννε coni. nonnulli ap. Steph., probb. Fabro, et Valp. p. 91.: atque ita legit Menagius ad Laërt. 10, 25. p. 456. b Meib. κάρανε coni. Lennep. ad Phalar. ep. p. 91.: recepp. Arg. 2. Brig. Born. Joerdens. Ῥοδῆς κοίλαινον ἐκ γῆς coni. Dan. Heinsius. inepie. 6. τὸ πρῶτον cod. Vatic. Steph. Mor. alii- que. 10. Γράφει δ' ἐξοχῆς ἀραιῆς coni. Dan. Heins.: rec. Holst. Γράφει δ' ἐξ ὅλης παρειῆς X' ὑπὸ πορφυροῖσι, αὐτ, Γράφει δ' ἐξ ὅλης παρειῆς, scil. ἐλεφαντίνης, coni. Abreschius ad Aeschyl. p. 197. To. 2. Γράφει δ' ἐξ ὅλης ἀδείης, αὐτ γράφει δ' ἐξοχῆς ἀγαίης, αὐτ ἐξ ὅλης ἀρετῆς, coni. Val. p. 129. inepie. 11. ὑποπορφύροισι coni. Fab., ut v. 30.: ὑποπορφύραισι coni. Met. πορφυροῖσι *Barn. recte: etiam Metar. iudice. 14. pro μήτε f. leg. μηδὲ, ut odar. 34, 3. 16. σύνοφρον Barn. Lam. Holst. τὸ λεληθότως, σύνοφρον Βλ. Mor. σύνοφρον Βλ. Steph. Com. Elaid., alii- que, τὸ λεληθότ' σύνοφρον: cod. Vatic. τολεληθότως coni. Steph., ut legit Brunqu. Analekt. Arg. 1. τὸ λεληθότως σύνοφρον Βλ. coni. Pau. Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνης, vel ἐκείνο, Τὸ λεληθότως σύνοφρον, Βλ. coni. Zeun. p. 62. 17. βλεφάρων δ' *Barn. Lam. e coni. Steph. et Dacieriae. 22. ῥῖνας cod. Vatic. 23. τὸ γ. cod. Vatic. 27. λυγδίνῳι τραχίλῳι cod. Vatic. 28. π' τῶντα cod. Vatic.: sed in marg. alia manus adscripsit πέτοινο. 29. τολοιπὸν Steph., alii- que. 32. ἐλέγχον cod. Vatic. 33. ἀπέχει coni. Steph. et Pau. ἀπέχε coni. Metar.: recepit Joerdens, κηρὲς, ἀπέχε coni. Heumannus ad Marc. 14, 41. p. 681.***

Α Ν Ν Ο Τ Α Τ Ι Ο Ν Ε Σ

Ο Δ Ε XXVIII

Professor Graecus ipse refinxit odes inscriptionem in haec verba, Πρὸς τὸν ζωγράφον περὶ τῆς αὐτῆς ἐρωμένης· sicuti et sequentis, ita, Ἐπὶ πρὸς τὸν ζωγράφον περὶ τῆς ἐρωμένης αὐτῆς, τῆς Βαθύλλης· nimis verbose: verum tamen iactat titulum. B. Vt elegantiam iudicii veterum etiam hoc in genere cognoscant planius tirones, comparabunt cum hoc odario Aristacnet. 1. ep. 1.: Achil. Tat. 1. p. 17. Salm.: Aelian. V. H. 12, 1. de Aspasia: Liban. καὶ ἄλλας ἐκφράσιν p. 709. ff. To. 2. Mor.: Claudian. 10, 265. ff. de Maria, Honorii γχοιε. De amiculabus Anacreontis exposuit Barnesius in eius vita f. 17. et 18. Sed ipsum hoc odarium duobus libellis, lingua vernacula conscriptis, illustravit Suabius, Vinariae a. 1781. et a. 1783., atque locos eius nonnullos attigit Lessingius in Laocoonte c. 20. et 21. Imitando autem illud expressit Hadr. Valesius ad calcem emendatt. Henr. Valesii p. 91. ff.

3. Non dubium est, quin recte correxerit Stephanus Ῥοδῆς pro Ῥοδῆς. Fuere enim Rhodii pictura insignes [vid. Flaiderus ad h. l. p. 306.]. Baxter, inquit Barnesius, *mediam syllabam τῆς Κοίραε putat producendam, de priori, quae corripī deberet, nihil curans.* Ipse tamen nouit, diphthongos αἰ, atque οἰ, esse communi tempore, et α in κέρατα produci in secunda oda. Potuisset Baxter trochaeum, nisi vniuersa ode constitisset anapaestis, et iambis. B. De re ipsa v. Franc. Iunius in praeclaro opere de Pictura veterum 3, 8. 8. Κοίρανος, vel τύραννος [v. Albertius ad Helych. p. 1072. To. 2.], Ῥοδῆς τέχνης est *pictor primarius, pictor egregius.* nam κοίρανος, et τύραννος, dicitur *quicumque excelsit, et eminet, et regnat, in aliquo genere:* vt Archias Anthol. 3, 24. 7. 7. Homerum vocat κοίρανον ὕμνων v. Menagius ad Laërt. 10, 25.: quo sensu ponitur etiam nomen βασιλεύς v. Salmasius ad inscr. Regillae p. 115. f. Vernsdorf. ad Himer. orat. 14, 6. p. 917.: et verbum βασιλεύειν vt rosa ap. Achil. Tat. 2, 1. p. 100. Boden. dicitur τῶν ἀνδρῶν βασιλεύειν. Neque Latini aliter vtuntur verbis rex, et regnum. vid. Graevius ad Cic. 9, ep. 18, 1. Cumulat enim poeta verba idem valentia, quo magis capiat pictoris animum, vt vim artis omnem expromat. Vult enim ab eo omnes pulchritudinis numeros, et partes, in vnam amiculae suae imaginem conferri, Γράφειν est *pingere:* vid. Albertius ad Gall. 3, 1.: et ζωγράφοι dicuntur *pictores* proprie, *quatenus pingunt ea, quae viuunt, animalia.* vid. Plato Cratyl. 36. coll. c. 35. Harpocratio: Γραφεὺς, ἀντὶ τῆς ζωγράφου — καὶ γράφειν τὸ ζωγραφῆν ἔλεγον. Caeterum de nominibus partium corporis externarum, quae laudantur in hoc, sequentique, odario, legi potest Galenus in Εἰσαγωγῇ c. 19. p. 375. ff. To. 4. Basil.

4. Odar. 29, 2. ὡς διδάσκω.

5. Aristacnet. d. l. Λαῖδα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην εὖ μὲν ἐδουμίστησεν ἢ φύσει.

7. Magna venustatis muliebris pars ponebatur in capillorum nigredine. v. Iunius in de coma c. 9. Tales capilli dicuntur κυάνεαι ἰσείραι Anthol. 7, 175.: et puellam, huiusmodi comas habentem, Pindarus Olympion. 6, 50. vocat παῖδα ἰοβόσφυλον.

8. Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται dictum est, vt odor. 49, 7. ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο, *cerae si ferent s. ferant.* Intell. γράφειν. Veteres enim pingebant

bant etiam ceris, quae inurerentur. Vnde hoc pingendi genus dictum est *encaustum*, et picturae ipsae *encausticae*. vid. Plin. H. N. 35, 7. et 11. Gron.

9. Τρίχες μύρα πύλασαι sunt *capilli unguenta olentes*, h. e. *unguentis delibuti*: qui odor. 29, 3. dicuntur κόμας λιπκράς *capilli nitidi*. Capillis enim odoratis amicularum amatores vehementer ducebantur. Conf. Meursius ad Theocrit. p. 97.

10. Ἐξ ὅλης παρειῆς dixit, quoniam utraque gena non potuit integra depingi in tabula cerca, uti neque frons. Voluit autem vnam certe integram poni, quo et ipsa frons conspectior fieret. Haec firmat etiam Barnesius, qua est humanitate. B. Scilicet poeta pingere pictorem iubet imaginem suae amicae obliquam: vid. Plin. H. N. 35, 10. p. 585. To. 3. Gron.: quarum imaginum, quae Graeco vocabulo *catagrapha* vocantur, inuentor perhibetur fuisse Cimon Cleonaeus. vid. Plin. H. N. 35, 8. p. 573. To. 3. Gron. Hac in imagine poterat tantum altera mala exprimi integra, alterius pars tantum quaedam ostendi; vnde v. 22. παρειᾶς laudantur, sed v. 18. τὸ βλέμμα vnus oculus, totus scilicet, atque integer; ita, ut certum videatur, ὅλην παρειᾶν esse integram genam, non plenam, et vberem, ut Pauus putabat: quo sensu odor. 41, 1. ὅλας μόλπας leguntur. Cum hac mala, quam pictor paulo post iubetur cum quadam parte alterius exhibere, frontem ab eo coniungi quam proxime poeta vult; sic enim intellego verba ἐκ παρειῆς ut frons scilicet fiat ampla, et porrecta: quae putatur non mediocris esse venustatis muliebris dos. Zeunius ad Viger. 9, 3. 5. ἐν accepit pro ἐν, et verba ἐξ ὅλης παρειῆς vertit in ea parte oris, ubi gena tota est expicta. At gena illa nondum erat picta, neque pingi iam poterat. vid. v. 22.

11. Barnesius de suo accentum mutauit, nam de πορφύραισι fecit πορφυραῖσι. Verum nihil necesse, cum poetae passim flectant substantiua in morem adiectiuorum. nihil opus est exemplis. Etiam nigri capilli flauescere possunt, vel natura, vel arte, in extremis partibus, qui eam ob causam in sequenti oda ἡλιῶσαι dicuntur, siue solis ortum, atque auroram, referentes. Atque hic quidem capillorum color olim pro pulcherrimo habebatur. B. Πορφυρᾶν vocatur *quicquid eximie pulchrum est*. v. Salmasius ad Dositade Aras p. 139. et p. 242. Sed πορφυραὶ χαῖται sunt *comae nigrae*, μέλαινας v. 7. Vid. Eustath. ad Il. 5. p. 964. 47. Rom. Has enim veterum quoque oculi iudicabant pulchras esse. Suidas: Χαῖται αἱ τρίχες, αἱ κόμας. add. Συναγωγή λέξεων biblioth. Coislin. p. 476. et ad odor. 3, 22.

12. Ἐλεφάντινον μέτωπον est *candida frons*, ut odor. 29, 29. Ἐλεφάντινος τράχηλος *candidum collum*. Hesychius: Ἐλεφάντινα λευκά, Theocrit. Idyl. 20, 24. Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μέλαινας. Neque aliter Latini poetae vtuntur vocabulo *eburneus*: ut *cervix eburnea* Ouid. her. 20, 57.: *eburnea brachia* Amor. 3, 7, 7. f.: qui idem poeta Metam. 10, 138. dixit *niuea frons*. Pollux 2, 39. τὸ δὲ ὑπ' αὐτὸ [βρέγμα] πρᾶχον, μέτωπον τὰ δὲ ἐκατέρωθεν, κροτάφους.

13. Pollux 2, 49. μεσόφρυον δὲ, τῶν ὀφρύων τὰ μέσσην, ὃ καὶ μετώπιον ὠνόμαζον, vid. Hom. Il. 2, 95.: vbi Ichol. μετώπιον τὸ μεταξύ τῶν ὤπων, τὸ μεσόφρυον. Ouid. A. A. 3, 201. vocat *confinia supercilii*: Gloss. vett. *intercilium*, Conf. Keuchenius ad Ser. Sammonic. p. 230.

14. Aristae. d. l. τὸ δὲ μεσόφρυον ἐμμέτρως τὰς ὀφρῦς διορίζει. Claudian. d. l. v. 267. f. *Quam iuncto leuiter sese discrimine confert Umbra supercilii!*

15. Odat. 43, 4. Βασιλεὺς ὅπως.

16. Barnesius de suo reposuit σύνοφρον, parum aduertens, quod ipse ad caicem libelli monueram, subesse σολοικοφανές, adeoque σύνοφρον refertur ad ἐκείνη, quod praecesserat, articulumque τὸ coniungi τεχνικῶς, suppresso scilicet αὐτὴν εἶναι, vel aliquo tali, ut sit pro nominatiuo verbi ἔχεται. Occurrit etiam aliud insigne σολοικοφανές inferius, oda 42. in istis [v. 15. ff.]: Νεοθηλές' ἅμα κέραις Ἰπὸ βαρβίτῳ χορεύων βίον ἥσυχον φέρωμεν in quibus verbum φέρωμεν etiam ad Νεοθηλές' κέραις refertur σολοικῶς. Ordo erit, τὸ λεληθότως σύνοφρον εἶναι ἔχεται, ὡς ἐκείνη. Etiam Theocrito [Idyl. 8, 71.] Σύνοφρος κόρα dicitur pro *pulcra*. B. Haec verba schol. ita est interpretatus, κόρη εἰς ταῦτό συναπτάται ἔχαστα τὰς ὀφρῦς [coniuncta habens supercilia Suet. Otau. 79.], ἢ δασείας, καὶ συγκεκολλημένας. Pollux 2, 49. ἔλεγον δὲ καὶ σύνοφρος ἀνὴρ, καὶ γυνή· τὸν δὲ τοιαῦτον καὶ μίξοφρον καλεῖ ὁ Κρατῖνος. Conf. Keuchenius d. I. Nobis vero locus satis impeditus ita expediri posse videbatur, ut pro σύνοφρον cum Barnesio legeretur σύνοφρον· verba τὸ λεληθότως [Hesychius: Λεληθότως· λανθανόντως. Gloss. vet. λανθανόντως Latenter. v. index Aeschin. h. v.] σύνοφρον de *superciliis leui discrimine iunctis*, sed verba βλεφάρων [v. Pollux 2, 66. Eran. Philo h. v. et Triclin. ad Soph. Ai. 85.] ἵτις de *ciliis, palpebris extremis*, acciperentur: καλαίνην denique etiam ad σύνοφρον, mutato genere, referretur. Neque enim est, quod quis copulam desideret, si cogitet, quam commoto animo, quam concitata voce, ista dixerit poeta. Sensus igitur loci, ex hac ratione, foret hic, *Habeat amicae imago, quae ipsa habet, supercilia, quae leui sint discrimine iuncta, et cilia, nigra, h. e. pilis nigris vestita*. Nam ἵτις proprie dicitur περιφέρεια, ambitus, orbis extremus, rotae, et clypei: vid. Hom. Il. δ', 468. Herodo. 7, 89.: sed transtertur etiam ad *extremam partem cuiusvis alius rei rotundae, et orbicularis*, ut h. l. *palpebrarum*. v. Lucian. amorr. 13. p. 411. To. 2. et ibi Bosius. add. Adamantius physiognomon. 1, 7. p. 342. Franc. Hesychius: ἵτις· ἢ ἐσχάτη ἀψίς· ἢ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, καὶ τῆ τροχῆ, καὶ παντὸς περιφερῆς τὸ τελευταῖον μέρος. Caeterum de nigris superciliis, pulchritudinis parte, vid. Meursius ad Theocrit. p. 17.

19. Ἀληθῶς ἀπὸ τῆ πυρὸς h. e. *plane ardentem* f. *igneum* f. *igne micantem*. Ouid. Amorr. 3, 1. 9. *Argutus habuit, radians ut sidus, ocellos*. Idem Metamm. 3, 13. *Ignem micant oculi*: vbi v. Ciosanius. Apulei. metamm. 3. p. 137. Elinenh. *sic tuis istis micantibus oculis*. Huiusmodi oculi ab Aristaeoneto d. I. vocantur ὀφθαλμοὶ καθαρῶ φωτὶ διαλάμποντες. Hom. Il. α', 104. ὅσσοι δὲ οἱ πυρὶ λμπετόωντι ἔειπεν. Theocrit. Idyl. 23, 8. ὅσων λιπαρὸν σέλας. Anthol. 7, 210. 3. καὶ γλῆνα λασίησιν ὑπ' ὀφρύσιν ἀσράπτειν. Claudian. 10, 266. *aequant — lumina flammæ*. Βλέμμα Odat. 29, 12. vocatur ὄμμα· et βλέμμα ὕγρον notatum est a Polluce 2, 60. add. Aristoph. Plut. 1023. Intell. *oculus*, qui exprimi in obliqua imagine totus poterat. vid. ad v. 10.

20. Βλέμμα γλαυκὸν est *lumen flauum: oculus caesus*: cuiusmodi oculi Mineruae a veteribus tribuebantur: v. Cic. N. DD. 1, 30.: Gell. 2, 26.: Phurnutus N. DD. 20. p. 185. f. Gal.: quam ab Homero, aliisque poetis, γλαυκῶπιι appellari constat: etiam γλαυκὰν a Theocrito Idyl. 28, 1. Conf. Heinsius ad Ouid. A. A. 2, 659.

21. Ὑγρὸν plane est, quod Latini *corruptum*, vel *fractum*, nominant. Professor pessime vertit *lubricum*, B. Immo optime. nam
βλέμμα

βλέμματα ὕγρον est *oculus paetus, petulans, et lascivus, mobilis*: quales sunt amantium oculi. Quare ab auctore Priapeiorum [p. 70. Lindenbr.] Veneri tribuitur *paetum lumen*. Vid. Bosius animaduers. p. 46. f. et ad Lucian. Imagg. 6. p. 463. To. 2. Gloss. bibl. Coislin. p. 476. 'Υγρός ὁ εὐκατάφορος, εἰς τὰς ἡδονὰς ρευματίζόμενος. Sed verba εἰς τὰς ἡδονὰς pertinere videntur ad nomen εὐκατάφορος. Nam ap. Suidam legitur, 'Υγρός ὁ εὐκατάφορος εἰς τὰς ἡδονὰς, καὶ ὁ ρευματίζόμενος. Hesychius: 'Υγρός ὁ εὐκαταφερής εἰς ἡδονὰς. Nam oculi lascivi quum mouentur, humore suffundi solent. vid. Graecius ad Lucian. Amorr. 14. p. 412. f. To. 2. Reit. Vnde Leonidas, non modo dixit λίχνοισιν ἐν ὀμμάσιν ὕγρα δειδορκεῖν Anthol. 4, 27. 15., sed etiam tales oculos vocat ὕγρα δειρόμενα ὀμματα Anthol. 3, 25. 52., vt Apuleius metamm. 3. p. 135. extr. Elmenh. *oculos vdos, ac tremulos, et prona libidine marciolos, iamiamque semiadopertulos*: et Varro ap. Non. Marc. 6, 43. *oculos superpaetulos*. v. Martinius Varr. lectt. 3, 26. Nam ὕγρον proprie est *vdum, madidum*: vid. ad odor. 3, 22.: deinde transfertur ad *molliam*: v. Plato Sympol. 18.: atque adeo ad *mobilia, flexibilia, agilia*: vid. Xen. Hippiat. 10, 6. Conf. Elaiderus ad h. l. p. 318.: Iac. Nic. Loënsis epiphyll. miscell. 4, 26. p. 444. suppl. To. 5. thes. Grut.: et Barthius ad Claudian. p. 841. a. Caeterum ἅμα [μὲν] — ἅμα δὲ est *et — et: simul — simul*. v. index Aeschin. v. ἅμα.

23. H. e. *genas candidas roseo suffulas rubore*. Aristaeon. d. l. λευκαὶ ἐπιμιζ, καὶ ὑπέρυθροι, πυρραῖ. Ouid. Metamm. 3, 442. f. *decusque Oris, et in niueo mixtum candore ruborem*. Vid. Schraderus ad Musae. p. 175. f.: Doruillius ad Charit. p. 161.: Bosius animaduers. p. 80. f.: Abreschius lectt. Aristaeon. p. 38. f.: Meursius ad Theocrit. p. 101. f.

24. H. e. *labia videntia, et eiusmodi, vt pelliciant, et inuident, ad oscula*: γέμον Πειθῆς odor. 29, 24. Nam Suadela praeesse fingebatur, vt Venus, nuptiis, comesque erat Gratiarum. v. Heliodus Έργ. 73. Et quicquid habet vim alliciendi, ei tribuitur Πειθῶ. v. odor. 22, 6. Ex quo intellegitur, v. 25. adiectum esse interpretationis causa. Nam Φίλαμα τὸ κελύζον τὸν ἔρωτα Theocr. Idyl. 23, 9. Conf. Casaubonus ad Pers. p. 64. 392. Paris.

26. Τρυφερόν γένειον est *mentum delicatum, tenerum*: Hesychius: Τρυφερός νέος, ἀπαλός vt τρυφερά χεῖλη in epigr. biblioth. Vfenbach. p. 578.: atque adeo ἔσω γενεῖα est *intra mentum*: quod v. 27. magis explicatur.

27. Λύγδινος dicitur a Λύγδος, qui locus erat in Paro insula: vnde candidissimum marmor effodi solitum. Barnesius etiam adducit Martialis verbum, *Candida non tacita respondet imagine Lygdos*. B. Legitur 6. epigr. 13, 3. Schol. Pindari ad Nemeon. 4, 131. Πάριος δὲ λίθος ἐστὶν ὁ καλέμενος Λύγδινος. Sic δειρὴ Λυγδινὴ Anthol. 7. epigr. 201. Vid. Olearius ad Philostrati Imagg. 1. p. 762. l.: Vesseling. ad Diod. Sic. p. 164. To. 1.: Dracquenb. ad Sil. Ital. 12, 246.: et Albertius ad Hesych. p. 502. To. 2. Itaque Λύγδινος τράχηλος est *candidum, niueum, collum*: quod odor. 29, 29. dicitur ἐλεφαντινὸς τράχηλος.

28. Gratiae etiam Pandorae collum ornasse monilibus leguntur ap. Hesiod. Έργ. 73. l. Musae. v. 63. Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων Χάριτες ῥέον. Conf. Meursius ad Theocrit. p. 105. 154. f. et Bosius ad Lucian. imagg. 9. p. 466. To. 2.

29. Professor Graecus vno posuit accentu τολοιπόν, quod tantundem est. B. Est iam. vid. ad odor. 1, 10.

30. Πέπλοι hoc loco est stola: vid. Aeschyl. Suppl. 466. Xen. Cyrop. 3, 1, 8. 5, 1, 2. f. Pollux 7, 49. f. Eustath. ad Il. ε p. 599. Roim.: vt fragm. 54. et 59. est χρυσόπεπλος κέρη: ita, vt σολίζειν significet simpliciter amicare, ornare. vid. Arnaldus animaduers. p. 22. f. Ap. Hom. Il. ω, 796. est Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαγτες μαλακοῖσιν et Coae purpurae laudantur ab Horat. 4. od. 13, 13.: vbi schol. Cruquianus, pretiosae a loco, inquit. nam in Co insula vestes tenuissimae texuntur ad delicias muliebres, et luxum, optimaque purpura tinguntur. Atque purpurea pellucida palla legitur ap. Tibul. 4, 6. 13. Pro διαφαιλέτω v. 31. debebat scribi διαφαιέσθω. vid. odor. 51, 22. Lucian. rhetor. praec. 15. p. 16. To. 3. ἡ ἐσθῆς ἐσω εὐανθῆς, καὶ λευκῇ, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὥς διαφαιέσθαι τὸ σῶμα. vid. Bosius animaduers. p. 81. Διαφαίνειν autem h. l. respondet verbo Latino perlucere: quo Iuuenalis sat. 2, 78. vitur de viro vestem lucidam gestante: sed ap. Mart. 8. epigr. 68, 7. est, Foemineum lucet sic per bombycina corpus. Tales vestes gestarunt Tarentini: v. interpp. Aeliani ad V. H. 7, 9.: Ptolemaeus Physcon: v. Iustin. 38, 8. 10.: et Voluptas: v. Xen. Memorr. 2, 1. 22.

32. Barnesius imperite vertit τὸ σῶμα totum corpus, cum figurate sic dicatur cutis utraque lingua, cumque alias retegenda corporis ita verecunde dicant Graeci; ventrem scilicet, et femora, Cupidinis templa. B. Eiusmodi vestem Ouid. Amorr. 3, 1. 9. nominat tenuissimam, 1, 5. 13. raram: vbi v. Heinsl.: Plin. H. N. 35, 9. vocat lucidam, traditque, Polygnotum Thasium primum mulieres lucida veste pinxisse ante nonagesimam Olympiadem: quam eius solertiam imitatum esse Dionysium Colophonium, auctor est Aelianus V. H. 4, 3. A Seneca Consol. ad Helu. 16. p. 198. To. 1. vocatur vestis, quae nihil amplius nudat, cum ponitur, et ep. 90. p. 408. To. 2. vestis nihil celatura: vt ab Aristoph. Lysistr. 46. commemorantur διαφανῆ χιτῶνια, h. e., interprete Suida, vel potius scholiasta, cuius verba descripsit Suidas, ἔτα λαμπρά, ἀλλὰ τὰ ἰσχνά, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. Nobilis de tali stola locus est ap. Achil. Tat. 1, 1. p. 14. f. Boden. Caeterum ἐλέγχειν ita positum est hoc loco, vt κατηγορεῖν ap. Xen. Cyrop. 1, 4. 3. et ap. Platon. Phaeton. 18., vt sit ostendere, indicare, quale quid sit, prodere. Sic ap. Bruncquium Analect. vol. 1. p. 149. in epigr. Bacchylidae v. 2. 5. verba ἐλέγχαν, et μανύαν, idem declarant. Neque Latini aliter vsurpant verbum arguere. vid. Virgil. Aen. 4, 13. Horat. 1. od. 13, 7. epod. 11, 10. Anthol. Lat. 2. epigr. 278, 3. f. p. 696. To. 1. Nil pingendo neget, tegat omnia serica vestis, Quae totum prodat tenui velamine corpus: quae verba ex hoc poetae Graeci loco expressa esse, Burmanus minor suspicabatur.

33. Hesychius: Ἀπέχει ἀπόχρη, ἔξαρκῇ quae glossa sumta videtur e Marc. 14, 41.: vbi etiam interpres Latinus vetus habet sufficit. Et quanquam haec Christi vox varie explicatur ab interpretibus N. T.: vid. Heumanus ad Marc. d. l.: adeo, vt Pauus ad h. l. poetae p. 116. Marcum putarit scripsisse ἀπέχω: tamen Beza iam contulit eam cum hac poetae voce, quae esset vox comprobantis, et laudantis, sat est, sufficit, h. e. recte: es ist gut. Bezæ assensu sunt, praeter plures alios, Gataquerus ad Antonia. 4, 49. p. 135. b. Trai. et Raphelius ad Marc. d. l.

ΚΘ' ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ •

- Γράφε μοι Βάθυλλον ἔτω,
 Τὸν ἐταῖρον, ὡς διδάσκω.
 Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
 Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
 5 Τὰ δ' εἰς ἄκρον ἡλιώσας·
 Ἐλικὰς δ' ἐλευθέρας μοι
 Πλοκάμων, ἄτακτα συνθεῖς,
 Ἄφες, ὡς θέλῃσι, κῆσθαι.
 Ἀπαλὸν δὲ, καὶ δροσῶδες,
 10 Στεφέντω μέτωπον ὄφρυς
 Κυανωτέρῃ δρακόντων.
 Μέλαν ἔμμα γοργὸν ἔσω,
 Κεκτρασμένον γαλήνῃ·
 Τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἔλκον,
 15 Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
 Ἴνα τις τὸ μὲν φοβῇται,
 Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμάται.
 Ῥοδίνην δ', ὅποια μῆλον,
 Χιοῖν ποίει παρειήν·
 20 Ἐρύθημα δ' ὡς ἂν αἰδῆς
 Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
 Τὸ δὲ χεῖλος ἔκ' ἔτ' οἶδα
 Τί μοι τρόπῳ ποιήσεις·
 Ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθῆς·
 25 Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
 Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
 Μέγα δὲ πρόσωπον ἔσω.
 Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον,
 Ἐλιφάντινος, τράχηλός·

- 30 Μεταμάζιον δὲ ποίει,
 Διδύμας τε χεῖρας, Ἑρμῆ
 Πολυδέυκεος δὲ μηρῶς,
 Διονυσίην δὲ νηδύν.
 Ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
 35 Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 Ἀφελῇ ποίησον αἰδῶ,
 Παφίην θέλυσαν ἤδη.
 Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
 Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 40 Δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
 Λάβε μισθόν, ὅσσον εἶπης.
 Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῆτον
 Καθελὼν, ποίει Βαθύλλον.
 45 Ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
 Γράφει Φοῖβον ἐκ Βαθύλλης.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

- * Ἐτι πρὸς τὸν ζωγράφον περὶ τῆ ἐρωμένης αὐτοῦ, τῆ Βαθύλλης, Barn. Lam. eis νεώτερον Βαθύλλον cod. Vatic. p. 680.: in quo hoc odarium est sex-
 tum decimum. 4. τὰς μὲν — τὰς δὲ cod. Vatic. 5. eis ἄκρον Baxt.,
 inuito metro. 6. ἔλκας cod. Vatic. 8. ὡς θέλωσι afferunt Steph. et
 Barn. Legitur ita scriptum in cod. Vatic.: recepp. Arg. 1. 2. Deg. 2.
 Brig. Born. male. 10. ὀφρῦς cod. Vatic. Steph. Mor. aliique. 13.
 γαλήνη cod. Vatic. 14. ἐξάρ' ὅς ἔλκων cod. Vatic. 16. φοβᾶται
 cod. Vatic. 17. τῆ δ' — κρέματα cod. Vatic. κρεμάται Baxt. male.
 18. ῥοδίνην cod. Vatic. Ῥοδίνην Steph. Mor. Com. Fab. aliique. ὅπως
 τὸ μῆλον conl. Zeun. p. 66. male. Χροῖν δ', ὅποια μῆλον, Ῥοδίνην ποίει
 παρ. Ἑρμῆ. δ' ὡς ἂν αἰδῆς Δύνασαι, βαλεῖν π. conl. Pau. sine causa.
 20. ἐρύθημα ὡς Baxt. Brunscq. Analekt. male. ὅσσον affert Barn.
 22. ἀκίτ Steph. aliique. 23. τρόπῳ — ποιῆσ' cod. Vatic. 24. τὸ
 παιδῆς cod. Vatic.: et in ex. Flaid. hic totus versus omisus est, opera-
 rum incuria. 26. σιωπῇ cod. Vatic. 27. μετὰ Βαρῆ. e m. cod. Vat.

nam in ordine ipso est μέγα, sed in marg. scriptum extat μετά quod recepp. Bruncqu. *Analekt. Arg.* 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. 28. τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν Barn. Lam. Bruncqu. *Analekt. Arg.* 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. τὸ δ' Ἀδ. παρελθὼν coni. Dan. Heinsf. ad Sil. Ital. 6, 297., assentiente Colomesio ad Quinfil. 12, 11, p. 1113. To. 1. Burm. et Opp. eius p. 384. Fabric. τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν ἐλεφ. iam coni. Salmasf. ad Achil. Tat. p. 664., probante Pauo, qui tamen legi malebat τὸν δ' Ἀδώνιδος παρελθὼν, ut Vartionius ad Theocrit. p. 411. To. 2. 31. Ἑρμῆω Barn. Lam. 32. Πολυδεύκεός τε Barn. Lam. Forpensis. in ex. suo v. 32. — 37. omisit, verecundiae causa. 33. Διονυσίην τε Fab. Barn. Lam. 35. μαλερὸν τὸ πῦρ coni. nonnulli, auctore Stephano: sic legit Gu. Canterus *lect. nouu.* 2, 13.: recepit Flaid. 36. αἰδῶ cod. Vatic. 37. πνέσαν coni. Gu. Canterus *lect. nouu.* 2, 13., me quidem non assentiente, maxime ob partic. ἥδη neque loci fragm. 3, 7. f. et Horat. 4. od. 13, 19. huic loco similes sunt. 39. μοι cod. Vatic. 42. ὅσον cod. Vatic. 43. τῷτον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα coni. Bruncqu.: recepp. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. sine causa, minusque numerose. 45. δὲ is Lam. ^{ὡς ἔλθης} _{ἔλθης} cod. Vatic.

ANNOTATIONES

ODE XXVIII

Hoc odarium, indice Dan. Heinsio ad Sil. Ital. 6, 297.; Graecorum omnium, et Latinorum, ingenia prouocat. Conferri cum hac Bathylli imagine debet descriptio statuæ eiusdem a Polycrate tyranno dicatae ap. Apuleium Floridd. p. 350. f. Elmenh.

2. Horat. epod. 14, 9. f. Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo *Anacreonta Teium*. Itaque ὁ ἑταῖρος hoc loco idem est, quod τὰ παιδικά, vid. Aelian. V. H. 3, 16.

3. Tanquam vnguento delibutas, atque inde resurgentes. Ob eandem causam paulo inferius frons ipsa dicitur esse δροσώδης, siue *rosida*. De capillorum colore nos supra retulimus. B. Κόμαι λιπαράι odor. 28, 9. dictae sunt κόμαι μύρα πνέσαι. Hesychius: Λιπαρόν σίλβον, εὐόδμον. Eodem sensu *comae nitidae* dicuntur ap. Ouid. *herr.* 21, 166, et *nitidum caput* ap. Horat. 1. od. 4, 9.

4. Τὰ μὲν ἐνδοθεν reddi potest *intrinsecus*, atque adeo τὰ δ' ἐξ ἄκρον *extrinsecus*. Nam τὰ μὲν — τὰ δὲ per se est *vel — vel*: *partim — partim*: vid. odor. 57, 3: ita, ut non habeatur ratio generis, numeri, casus, nominum, quae antecedunt: ut Herodo. 1, 173. νόμοισι δὲ, τὰ μὲν Κρητικοῖσι, τὰ δὲ Καρικοῖσι, χρέωνται add. Sophocles *Electr.* 1273. Xen. *Cyrop.* 5, 3, 8. Sed verborum poetae τὰ μὲν ἐνδοθεν — τὰ δ' ἐξ ἄκρον vis omnium planissime cognosci potest e verbis Callistrati *statuarr.* 4. p. 894. Olear, his, ἡ θρίξ, ἐκ εἰζῶν ἀνίστα μέλαντος [1. μελάντερος], πρὸς τοῖς

τοῖς ἄλλοις ἐπὶ ὀφρυῖν· vbi v. Olearius. Et κόμαι ἡλιώσας sunt comae aureae, flauentes [Ouid. herr. 5, 122.], *flauae* [Ouid. herr. 20, 51.], quae etiam ξανδαί dicuntur. v. Meursius ad Theocrit. p. 93. f.: Iunius in de coma c. 9. et in de pictura 3, 9.: Olearius ad Philostr. V. Apol. 7, 42. p. 321.: Stephanus ad h. l.: a quo etiam locus Quidii Amor. 1, 14. 9. f. allatus est, qui v. 4. f. huius odarii plane illustrat: Nec tamen ater erat, nec erat tamen aureus illis [capillis], Sed, quamuis neuter, mistus uterque, color. Eustath. ad Il. γ' p. 432. Rom. ἱπαινοὺς δὲ κόμης παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ξανθόν. Διὸ, καὶ ἡλιώδης κόμη, καὶ ἡλιώσα, ἢ ταιαίνη καὶ χρυσία δέ, καὶ ὁ ταύτην ἔχων χρυσοκόμας· vbi Politus p. 928. laudat hunc Anacreontis locum, sed v. 5. legit τὰ ὑπερθεὶν ἡλιώσας, fidem scilicet memoriae sequutus. Vnde Ptolemaeus Philadelphus vocatur ξανδόκομος a Theocrit. Idyl. 17, 103., et Menelaus ξανδόθριξ. Idyl. 18, 1.

7. Πλόκαμοι sunt proprie capillorum *sertae*, crines, quatenus *implicati* sunt, et *innexi*, vittis, et mitellis: quatenus sunt *intorti*, et *inflexi*: v. Salmasius ep. de coma p. 560. ff. et Hesychius h. v.: deinde omnino *capilli*, vt h. l.: sicut ap. Clem. Alex. Paedag. 2, 10. p. 198. D laudantur πλόκαμοι ἐπιτεχνητοί, et Ariadne ab Theocrito Idyl. 2, 46. vocatur εὐπλόκαμος. Sed ἑλικες dicuntur *anuli*, et *cincinnuli*: die Locken. v. Salmas. d. l. p. 263. f. Est vocabulum poëticum: v. Pollux 2, 22. Itaque ἑλικες πλοκάμων sunt *capilli*, *cirri*, *crispati*, et *torti*: qui a Clem. Alex. d. l. dicuntur βέβρυχοι ἑλικοί, et ab Eurip. Phoen. 319. f. βεβρύχων χαίτας πλόκαμος· ἐλεύθεροι nullo vinculo collecti. Et quum ἄτακτα συντιθέναι sit *sine arte*, *sine lege*, *componere*: quod Ouidius remedit amor. 679: *non componere* dixit: apparet, verbis ὡς θέλῃσι καὶ οὕτως explicari magis nomen ἄτακτα. vid. Spanhemius ad Callim. h. in Pal. 22. Salmasius d. l. p. 263. locum totum eleganter vertit: *anulos cirrorum in-compositos sine, vt effundi volant, libere iacere, nullo vinculo collectos*.

9. Δροσώδης dicitur omnino de rebus teneris, quia ros est imber quasi, et humor, tenuiter sparsus: ita, vt μέτωπον δροσώδες sit *frons tenera*, neque multum adeo differat a μετώπῳ ἀπαλῷ. v. Casaub. ad Athen. 9, 8. p. 662. et Spanhem. ad Aristoph. Nubb. 974. Conf. odor. 53, 31. Sic μηροὶ δροσέροι *femora tenera* legitur in epigr. quodam anthol. Constantini Cephalae, in Catal. biblioth. Vfenbach. p. 578. Theocrit. Idyl. 20, 24. Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπει μελαίναϊς.

11. Color *cyanus* idem est, qui et *caeruleus*. Est autem *cyanus* flos inter notissima. Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσαι Κρονίων, de Ioue, siue Caelo, dicitur apud Homerum [Il. α', 528.]. B. Vid. Scherpezelius ad h. l. Homeri p. 114. f. et nos ad Phaeton. 61, 28. Schol. min. interpretatur μελαίναϊς. Hesych. Φαιαῖς, μελαίναϊς. Indicatur enim color e nigro, et caeruleo, mistus: qualis est color maris. vnde Neptunus dictus est κυανοχαίτης. v. Phurnutus N. DD. 22. p. 193. Gal. Sic draco caeruleus ap. Ouid. Metamm. 12, 13.: vt ap. Hom. Il. λ', 26. κυανέοι δράκοντες, et a Theocrito Idyl. 24, 14. draconi tribuuntur σπῆρας κυάνια· vt ἰὼν vocatur κυανόγυς Anthol. 7, 126. 4.: et puellarum epitheta soleunia apud poëtas sunt vocabula κυανόφρυς, et κυανέη, vid. Theocrit. Idyl. 3, 18. 4, 59.

12. Τὸ γοργόν *truculentam* sonat. vnde et Gorgones traxere nomen. B. Scilicet γοργὸς dicitur, vel *agilis*, *acer*, *alacer*: Hesychius: Γοργὸς· εὐκίνητος, ταχύς· vbi v. Albertius p. 851. f. To. 1., et Arnaldus animaduertit. p. 24.: vel *terribilis*, quum ea, quae sunt agilia, fere

terreant: atque adeo *toruus*, *trux*, *gravis*: Hesychius: Γοργός σκληρός. Suidas: Γοργός ἀντί τῆ φοβερός vt ap. Xen. Cyrop. 4, 4. 1. Aelian. V. H. 12, 1. et Eurip. Phoen. 149.: vbi ὄμμασι γοργός idem est, quod v. 128. φοβερός εἰσίδῃν. Gloss. vett. Γοργός Agilis, pernix, toruus. Atque sic hoc loco accipi debet: vt in verbis Aeschyli sept. c. Theb. 543. γοργὸν ὄμμι' ἔχων id quod non modo satis docent v. 14. et v. 16., sed etiam verba κεκρασμένον γαλήνη. Nam γαλήνη est, hoc loco, serenitas, hilaritas, ita, vt ὄμματα γοργὸν κεκρασμένον γαλήνη sint oculi, vultus, serena grauitate, hilari seueritate, pleni: qui ab Achille Tat. 1. p. 17. Salm. vocantur ὄμματα γοργὸν ἐν ἡδονῇ. Laert. 9, 68. τῶν γὰρ ἐμπλεόντων ἐσκυθρωπακότων ὑπὸ χαμῶνος, αὐτὸς γαλήνως ὦν ἀνέβλεψε τὴν ψυχὴν. Eumenius panegy. Constantin. c. 4, 4. eadem in fronte grauitas, eadem in oculis, et in ore, tranquillitas. Aelian. V. H. 12, 14. ὑπαναφύεσθαι δέ τι ἐκ τῆ εἰδὸς φοβερόν τῷ Ἀλεξάνδρῳ λέγασιν.

15. Articulus τὸ in accusatio est in utroque versu. Est enim ἑλλειψις praepositionis διὰ. B. Nimirum τὸ μὲν — τὸ δὲ est vel — vel: cum — tum: partim — partim. Et ἀπ' ἐλπίδος προμῦσθαι eleganter dicitur is, qui spem habet, qui sperat, sed suspensus tamen, et dubius.

18. Recte quidem Barnesius malum intelligit Cydonium. B. Sic Virg. ecl. 2, 51. Cana legam tenera lanugine mala: quae κυδάνια μᾶλα dicuntur ab Stesichoro ap. Ursinum fragm. lyric. p. 80.: sed ab Aristophane Nubb. 974. simpliciter μῆλα. Nam χνόες, vnde χνόιος ductum est, dicitur proprie lanugo, ἡ πρώτη τριχῶν ἀνθή, interprete Polluce 2, 38.: Virgilius florem vocat Aen. 8, 160. vid. Callim. h. in Apol. 37. omninoque Iac. Nic. Loënsis epiphyll. miscell. 7, 7. Deinde transferretur ad lanuginem malorum Cydoniorum: v. Aristoph. Nubb. 974.: quae Plinius H. N. 15, 14. lanata vocat. Itaque χνοίη παρὴν sunt lanatae genae. Conf. Vernsdorffius ad Himerii orat. 7, 3. p. 515. Ὅποια dictum est, vt οἷα odor. 4, 7. 28, 24.: dicitur enim etiam ὅπως, non tantum ὡς et verba ὅποια μῆλον coniungenda esse cum vocabulo χνοίην, res ipsa loquitur. Sed pro ῥοδίην, vix dubitandum esse videtur, quin, cod. Vatic. auctoritate, reponi debeat ῥοδέην, roseas genas [Virg. Aen. 12, 606.], purpureas [Ouid. Amor. 1, 4. 22.], vt odor. 51, 17. Ῥοδέων ὑπερθε μαζῶν quum ῥοδίνος sit rosaceus, e rosis confectus. vid. odor. 5, 15. 6, 2.

20. Est figura hyperbaton. huiusmodi enim est ordo, Ποίησον ἐρύθημα αἰδῆς, ὡς ἂν δύνασαι βαλῶν. Occurrit etiam eiusmodi hyperbaton ad finem huius odes in istis, Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῆτον Καθελὼν ποίει Βάθυλλον, hoc est, Καθελὼν τὸν Ἀπόλλωνα ποίει τῆτον Βάθυλλον. B. Apertum est, verba turbata esse, et disiecta: quae nobis videbantur sic esse in ordinem redigenda, ποίησον, ὡς ἂν δύνασαι, βαλῶν ἐρύθημα αἰδῆς, fac, quantum possis, vt genae emittant ruborem verecundum. Ouid. herr. 4, 72. Flava verecundus tinxerat ora rubor. Nam αἰδῆς verecundiae comes, indexque, est rubor genarum: vid. Xen. Cyrop. 1, 4. 4.: quae adeo eleganter dicuntur βαλῶν ἐρύθημα αἰδῆς. Gloss. vett. Ἐρύθημα Rubor. Conf. Hindenburgius obseruat. ad Musae. p. 24. Caeterum, pronuntiatis verbis τίμι μοι τρόπῳ ποιήσεις, lingua poëtae existimanda est quicuisse paulisper.

26. Λαλῶν σιωπῇ idem est, atque Τάχα, κηρῶ, καὶ λαλήσεις, in oda superiore [v. 34.]. B. Ἐχέτω λαλῶν dictum est pro λαλάτω. Sic Demosth. de f. legat. p. 216. Το. 2. Tail. κατασῆσασα ἔχει, h. e. κατέσῃσι. Hesiod. Ἐργ. 42. κρύψαντες ἔχουσι, h. e. ἐκρύψαν: vbi v. Proclus:

Proclus: Valquernarius ad Eurip. Phoen. p. 268. f. et animaduers. ad Veller. p. 341. f. Nam *ἔχειν* hac in forma loquendi habet vim verborum *τυγχάνειν*, et *ἔχειν*. Et verba *γέμον Παιδᾶς* quid sibi velint, intellegi potest e verbis *odar. 28, 24. f. Γράφει χαῖλος, ὅσα Παιδᾶς, προκαλαμνον Φίλημα*. Caeterum τὸ πᾶν est, ut alibi τὸ ὅλον, *omnino, denique, ut verbo dicant*. Sensus est, *labia ita pinge, ut, dum quiescunt, et tacent, loquantur*.

27. Barnesius Vaticanum secutus exemplar reposuit satis turbate, *Μετά δὲ πρόσωπον ἔσω* atque improbat amplum vultum in delicatulo puero, parum sciens Graecarum formarum. Quod ille ait, totum pueri vultum fuisse iam per partes descriptum, nihil est, cum de magnitudine nihil dictum sit. B.

28. Nimis audacter quoque reducit Professor, quod Anacreon posuit ἐν παραλείψῃ, Τὸ δ' Ἀδωνίδος παρελθὼν, dum de eo fecerit, Τὸν Ἀδωνίδος παρελθὼν, quo τὸ παρελθὼν conueniat cum *τράχηλος*, et significet *superans*, siue *vincens*. B. Iam Salmasius, ut supra demonstraui, ita legendum viderat. Et sane totus locus non potest aliter constitui, quam constitutus est a Barnesio, *Μετά δὲ πρόσωπον ἔσω τὸν Ἀδωνίδος παρελθὼν ἔλεφ. τρ.*, ita, ut per πρόσωπον intellegantur partes oris ante commemoratae, *supercilia, oculi, genae, labia*: Pollux 2, 47. τὸ δὲ ὑπὸ τῷ μετώπῳ, πρόσωπον ὃ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἔτω καλεῖται. Gellius 13, 29. *hominis os, et oculos, et genas, quod Graeci πρόσωπον dicunt*: et *παρέρχεσθαι* sit, ut Lat. *praeterire*, et *praecurrere, vincere, superare*: de qua verbi vi, praeter Salmasium ad Achil. Tat. p. 664., vid. Ritterhusius ad Oppian. Cynegg. p. 58. Harpocratio, et ex eo Suidas: *Παρελθὼν ἀντὶ τῆ νικῆσαι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος*. Rationem Barnesii probauit Dracquenb. ad Sil. 6, 297.: sed Baxteri sententiam tuctur Suebelius ad Bion. 1, 27. p. 17., ita, ut dicat, *παρελθὼν dictum esse pro ἀν παρελθὼν*, et post *τράχηλος* intellegi debere *ἔσω*. Vertit igitur verba poetae sic, *Paene id, quod praecipue in Adonide celebratur, praeteriissem, Eburneum sit collum*. Caeterum me non fugit, librariorum pro *μέγα* non raro scripsisse *μετά* ut ap. Xen. Cyrop. 3, 1. 15. pro *μέγα λυπαμένους* cod. Guelferb. habet *μετά λυπαμένους*.

29. Ouid. Metamm. 3, 422. *eburnea colla*. Cant. 7, 4. ὁ τράχηλος οὗ ὡς πύργος ἐλεφαντίνος. vid. ad *odar. 28, 12*.

30. *Μεταμάζιον* ea pars pectoris est, quae ad mammillas pertingit. Nam et *μετά* Ionibus pro *προς* est. B. Helychius, et ex eo Phauorinus: *Μεταμάζιον τὸ μεταξύ τῶν μαζῶν*. add. Phauorinus v. *μετώπιον*. Est verbum Homericum. vid. Il. ε, 19. Scilicet poeta vult in pueri sui imagine mammillas ita eminere, ut inter eas pateat cauum. v. Casaubonus ad Athen. 15, 10. extr. p. 972.

31. Barnesius de suo reposuit pro *Ἑρμῃ*, *Ἑρμῶ*, oblitus, Anacreontem conuixisse Hipparcho Athenis. Verum hoc leuiusculum est. B. Veteres enim, ut Mercurium mammosum finxere, ita manus eius, et ob gracilitatem, et ob flexibilitatem, laudant, ut praesidis furum, et mercatorum. vid. effigies Mercurii ap. Begerum thes. Brandenburg. To. 3. p. 232. ff. Polluci autem, ut pugili bono: vid. Theocrit. Idyl. 22, 2. et Mevius ad Theocrit. p. 120.: *tribuere femora torosa*. Helychius: *Ἀδώνιοι — δηλοῖ δὲ καὶ δῶν*.

33. Erat Bacchus tanquam alter Cupido, usquequaque formosus, non qualis vulgo nostro pingitur. B. Vid. odor. 8, 8 : Himerius orat. 21, 5. p. 736. 738. Vernsd.: Brucius ad Tibul. 2, 3. 35. et Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 160. Suidas: Νηδύς γαστήρ ut schol. min. Hom. ad Odys. 1, 296.

34. Vid. ad odor. 51, 18.

35. Nequaquam assentior Henr. Stephano hoc loco reponenti *μαλερόν* pro *μηρῶν*. Ista enim reduplicatio est, et elegans, et vati nostro consueta: et spondeus est illi familiaris pro anapaesto. Quid? quod si solvatur *μηρῶν* in *μερῶν*, constabit etiam anapaestus. B.

36. Τὸ ἀφελές, non solum *simplex* est, verum etiam *nudum*, et *apertum*. Sic inferius [odor. 37, 7.] legimus, Ἀφελῶς ἐλαμψε Τιτάν. Recte hic Baxter, inquit clementior solito Barnesius. B. Bruncquius putabat, ἀφελῆ esse hoc loco ἀτριχα, *rudenda depilata*. At huic rationi repugnare videntur verba Παφίην θίλασσαν ἤδη. Nam αἰδώς Παφίην θίλασσα ἤδη sunt *rudenda lanata*, aut potius *tenta*. Certe Clemens Alex. Protr. p. 40. C. graviter vituperat in imaginibus, quas barbari sibi fieri iubeant, μορίων ἐντάσεις, τοῖς γραφαῖς ἀπογυμνασμένας. Παφίη autem *Venus* vocatur, ut odor. 51, 29., quia Paphus, urbs Cypri, sedes eius, atque domicilium, fuit. vid. Phurnutus N. DD. c. 24. p. 198. Gal. Strabo 14. p. 683. Casaub. Horat. 1. od. 30, 1. Etymol. M. v. Παφίη, et schol. min. ad Hom. Il. 4, 422. Conf. ad odor. 62, 1. 6. Ἐχον v. 28. est *posse*, *tenere*, *callere*: ut φθονερὴ τέχνη *invidiosa*, *inuida*, *ars*: et per πῶτα ἀμύνω intell. *podex*, *proptus*, *pulcher*, *tumidus*, *amplus*, ut iam Faber docuit: qui potius *πυλλίω* dici debebat. Et si enim glossa τὰ πῶτα hoc enim nominis genere utuntur scriptores probi de hominis dorso: vid. Herodi Philet. p. 435. Pierf. et Moeris h. v.: in glossario Hesychiano explicata nomine τὰ ὀπίσθια legitur: tamen multa sunt, quae impediunt, ne omnino de *tergo* accipi hoc loco possit. Nam in *tergo* quidem nihil reperitur, quod amorem pueri excitare magnopere possit: et anus rectius, quam dorsum, post *rudenda* laudatur: denique cinaedos constat apud veteres quam maxime commendatos esse amplitudine podicis. Certe cinaedi dicti reperiuntur ἐνρὺπρωκτοι, etiam λακνόπρωκτοι. vid. Aristoph. Thesmophorr. 207. Acharn. 716. Nubb. 1333. Eubulus ap. Athen. 1, 19. p. 25. C. et Hesychius v. Θεόδωρος. Atque eo spectavit vox Arcesilai philosophi ap. Plutarch. sympoll. 7, 5. p. 705. E To. 2. ἄδεν διαφέρει, τοῖς ὀπισθεν εἶνα κίναidon, ἢ τοῖς ἐμπροσθεν quam Gellius 3, 5. ita interpretatus est, *Nil interest, quibus membris cinaedi sitis, posterioribus, an prioribus*. Sic vero auctorem odarii apparet etiam pudori legentium ingenuo praeclare servuisse: ut odor. 51, 10.

41. Sensus est, *Quid opus est, ut te doceam, quales debeant fieri pedes?*

43. Secundo loco usus est trochaico pede, quid enim opus est Barnesii Ionico ἀπ' ἐλάσσονος, cum trochaeus non sit, nisi iambus inuersus? B. Τῷτον positum est δακτυλῶς, ita, ut per Ἀπόλλωνα τῷτον intellegatur *tabula Apollinis*, quam poeta in officina pictoris forte conspexerat. Reliqua verba sic puto esse explicanda. Pictor quum pinxisset Bathyllum ex praescripto: conspicit poeta Apollinis tabulam in officina de pariete pendentem.

Ea conspecta, iubet pictorem eam inde demere, atque ex ea Bathylli faciem exprimere denuo, quae sit viua adolescentis, et vera, imago, ita, vt, si Samum ipse aliquando venerit, formam Apollinis recte exprimere possit e Bathylli facie. Nam καθαιρῆν dicuntur ii, qui ea, quae ex loco aliquo suspensa sunt, inde demunt: vid. Herodo. 5, 114. Aristoph. Acharn. 1117. Luc. 23, 53.: atque poeta spectat faciem Apollinis solam, neglectis insignibus eius, arcu, sagittis, lyra, corona laurea. Ποίεα autem Βάθυλλον dictum est pro ποίεα, h. e. γράφει, ἔξ αὐτῆς Βάθυλλον.

45. Fuisse Sami Apollinis Pythii imaginem, ostendit ex Pausania Barnesius. Huius tamen modo alieno loco meminit, cum in gratiam Bathylli poeta meminerit Sami. B. Pausanias veto 2, 31. p. 185. Kuhn. tradit tantum, vetustum Apollinis Pythii templum fuisse in vrbe Samiorum. Hac autem oratione omni voluisse poetam celebrare praecipuam faciei amalii sui venustatem, quae pulchritudini formae Apollinis omnino responderet, quis non videt? Caeterum metrum huius odarii non discrepat a metro odarii superioris, nisi quod v. 35. et 45. in prima sede spondeus est pro anapacito, et v. 43. in sede secunda trochaeus pro iambo.

Λ' ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ *

Αἱ Μῦσαι τὸν Ἑρωτα
 Δήσασαι σεφάνοισι,
 Τῷ Κάλλῃ παρέδωκαν.
 Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
 5 Ζητεῖ, λύτρα φέρῃσα,
 Λύσασθαι τὸν Ἑρωτα.
 Καὶν λύση δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
 Δαλεύειν δεδίδακται.

VARIETAS LECTIIONIS

- * ἄλλο αἰς ἔρωτα τῷ αὐτῷ cod. Vatic. p. 681.: in quo hoc odor. est undevicesimum. 5. ζητεῖ, φέρῃσα λύτρα, Steph. 2. Com.} male. 8. ἔξασιν cod. Vatic. Mor. male. μένει cod. Vatic.

ANNOTATIONES

O. D E XXX

1. Posito secunda sede trochaeo Anacreonticum Ἡμίταμβον transit in versum pherecratium: quod per totum istud odarium servatur. B. Recte. Pauus huius odarii metrum, ut Stephanus, et Barnesius, vocat metrum dactylicum trimetrum acatalectum. Anacreon enim composuerat integra carmina etiam versibus dactylicis tetrametris, auctore Hephaestione enchir. p. 22. Pau. Consuli autem a lectoribus huius carminis, quod Pauus ipse vere elegans esse iudicabat, recte potest opusculum, quod inscribitur *Magazin fuer alte Literatur*, partic. 2. n. 2., quae Caselis A. C. 1789. octonis exiit.

4. Ἡ Κυθήρεια est *Venus*: vid. ad odor. 5, 9.: de qua nominis scriptura vid. Vesselingius ad Diod. Sic. 54. 77. p. 393. To. 1.

5. He-

5. Hesychius: Ζητῶν βάλισθαι, Ἀττικοί. Λύσθαι dicitur is, qui captivum redimit, λύαν is, qui dimittit captivum: ut ap. Hom. Il. α', 13. 20. v. Neocorus VV. MM. 2, 11. Vnde λύτρα dicuntur redimiae Gloss. vet., h. e. πάντα τὰ διδόμενα εἰς ἀνάκτησιν ἀνθρώπων vid. Morelius ad Dion. Chrysost. orat. 14. p. 73.: quae ab Homero ἄποινα dicuntur Il. α', 20. 95., aliisque in locis: qui idem poeta Il. α', 13. formula φέραι ἄποινα usus est. Hesychius: "Ἀποινα" λύτρα, καὶ δῶρα. Sed ἔξασι explicandum est, ut futurum, *nolet discedere liber*: sequitur enim μενῶ. v. Neocorus ad Aristoph. Plut. 70. Valquenarius ad Eurip. Hippolyt. 1065. et praefat. ad Velleri gram. Gr. p. 6. Suidas, et ex eo Phavorinus: "Ἐξιμι, ἐκ ἐξελεύσομαι, λέγεται. Sic Aristoph. Nubb. 125. ἀλλ' ἄσασμι, σᾶ δ' εὖ φροντιῶ. Ducquerus igitur ad Thucyd. 2, 44. p. 125. hunc odarii locum referre ad enallagen temporum non debebat. Denique μέναι est verbum hoc in genere proprium. vid. odor. 9, 20.

ΛΑ΄ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ *

Αφες με, τὰς θεάς, σοί,
 Πιῖν, πιῖν ἀμυσί·
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 Ἑμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
 5 Χ' ὁ λευκόπας Ὀρέτης,
 Τὰς μητέρας κτανόντες.
 Ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,
 Πιῶν δ' ἐρυθρόν οἶνον,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 10 Ἑμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
 Δεινὴν κλονῶν Φαρέττην,
 Καὶ τόξον Ἰφίτσιον.
 Ἑμαίνετο πρὶν Αἴας,
 Μετ' ἀσπίδος κραδαινῶν
 15 Τὴν Ἑκτορος μάχαιραν.
 Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 Καὶ σέμμα τῷτο χαίταις,
 Οὐ τόξον, ἢ μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

VARIETAS LECTIONIS

* εἰς ἑαυτὸν μεμεθυσμένον cod. Vatic. p. 672. in marg.: in quo hoc odor. est
 οἶσταυμ. 1. ἄφες με τὰς θεάς σοί cod. Vatic. Steph. Mor. alique,
 ἄφες με, τὰς θεάς σοι, Barn. Lam. et alii. "Αφες με τὸν θεὸν σὺ coni.
 Stephanus. "Αφες μὰ τὰς θεάς με coni. Aem. Portus. "Αφες με,
 πρὸς θεῶν, σοι coni. Scal. "Αφες με τοῖς θεοῖσι Πιῖν· πιῖν ἀμυσί· Θέλω·
 θέλω μανῆναι coni. V. D., h. c. Gaucellius, Observatt. miscell. p. 422.
 vol. 10., probb. Valquen. ad Eurip. Phoen. 1742. p. 582. et Brunc-
 quio: recepp. Bruncqu. Analest. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Hoc vero
 est peruos ingenii poetarum incidere, carminaque vi omni, et impetu,
 pri-

primare. "Αφες με τὰς θεὰς σοὶ, Lambinus ad Horat. 3. od. 19, 18., ut Dan. Heinsius in marg. ex. sui ad verba τὰς θεὰς adscripserat ἢ. Πιᾶν, πῖαν ἀμυσι Θεῶν Ioerdens. male, ut modo diximus. 5. Χῶ Barn. Lam. ὁ ἀελλόπας conl. Arnaldus animaduerss. p. 28. λευκόνας conl. Pauus, et ante eum Balb. Venator in ep. ad Berneccerum ap. Humanum Poecil. p. 201. To. 2.: qui idem conl. etiam λευκόνας sed tandem se malle ait retineri λευκόπας, et sibi explicari. Χῶ λευκόχρας, aut Χῶ λευκόφρας, conl. V. D. Obseruati. miscell. p. 6. vol. 2. λαγώπας conl. alius V. D. ibid. p. 7. λυκκόπας, vel λεπτόπας, conl. Bernardius in epp. ad Reisquium p. 255. 8. πῖον δὲ λευκὸν οἶνον affert V. D. Obseruati. miscell. p. 7. vol. 2. ex antiquissima membrana, b. e. e cod. Vatic.: qui scilicet in ordine habet ἐρυθρὸν οἶνον, sed in marg. adscriptum est λευκὸν οἶνον. 10. ἐμαίνετ' ἥρακλῆς cod. Vatic. 16. ἔχω cod. Vatic.

A N N O T A T I O N E S

O D E XXXI

1. Frustra se torserunt interpretes ad hunc versum, dum suspicati sunt, subesse nescio quid mendac, quam ego nullam censeo. Est enim τὰς θεὰς Graecis admodum familiare pro ἢ τὰς θεὰς τὸ σοὶ autem παρέλκει, et leporis causa adiicitur verbo ἄφες, loco suppositi. Dicit enim ἄφες σοὶ pro ἄφες σὺ, ἐν ἡθεί. Sic alias ἔσθι τοι. Etiam Theocrito dicitur in Eidyllio [4, 29.], cui nomen Νομᾶς est: Οὐ τήνα γ', ἢ Νύμφας, pro Οὐ μὰ τὰς Νύμφας, quod aduertit scholiastes Graecus. Barnesius modo omittit iurgia. De amystide nos supra diximus. B. Ad odor. 21, 2. Nobis vero vnice placet eorum ratio, qui legendum censent, "Αφες με, τὰς θεὰς σοὶ, Πιᾶν, sine me, quaeso te per deos, bibere, ita, ut intellegatur verbum ὀμνυμι s. ἐπόμνυμι. Nam locus Theocriti non est similis huic loco: et τὰς θεὰς σοὶ est formula iurandi admodum vsitata. v. Gataquerus ad Antonin. 7, 17. p. 213. Trai. et Arnaldus animaduerss. p. 26. Plene dixit Longus Pastor. 4. p. 126. Μοί, σοὶ ἐπόμνυμι τὸν ἐμὸν θεόν. add. Xen. Cyrop. 5, 1. 12, 5, 4. 14. Osi autem poëtae commoti, bibendique auidi, quam maxime conuenire orationem imperfectam, cuius magistra sit ipsa loquendi consuetudo, quis nescit? Ceterum de vi formulae ἀμυσι πῖαν etiam a nobis dictum est ad odor. 21, 2.

4. Quod Eriphylen matrem occidisset, iussu Amphiarai patris, qui ab ea in certam necem tradebatur. B. Eriphyle monile aureum ex gemmis factum acceperat ab Adrasto fratre: quo accepto, prodidit Amphiaraum maritum, ut proficisci cogeretur ad bellum Thebanum, e quo sciret se non esse rediturum. Alcimaeonem, quem pater iusserat, post suam mortem, interficere matrem, Furiae exagitarunt. v. Hygin. fab. 73. Pausan. 8, 24. Timocles comicus ap. Athen. 6, 1. p. 223. D. Fabulam hanc Sophocles, et Euripides, persequuti erant vberius,

5. Professor Graecus de $\chi' \delta$ fecit $\chi\psi$. Verum nihil necesse. Orestes ab Anacreonte λευκόπας dicitur: quo pacto Thetis ab Homero ἀργυρόπεζα. Constat enim, heroas, atque heroínas, pedibus pene nudis incessisse. Barnesius discalceatum fingit Oresten ob insaniam; et quod albis cothurnis ageretur Orestis persona in tragoediis, λευκόποδα dicendum existimat B. Interpretationem Baxteri probat Schraderus animaduers. ad Miltac. p. 185. Certe Hesychius glossam Homericam ἀργυρόπεζα II. α', 538. 556. explicat sic, λευκόπας πέζα γὰρ ὁ πᾶς καὶ καλλιπας. Λευκόπας igitur foret pulcher, formosus. v. ad odor. 6, 7. Brunequio λευκίπας idem videbatur esse, quod ἀργίπας, ita, ut celeritatem pedum significaret. poetam enim respexisse credebat ad errores Orestae, qui a Furiis agitato totam fere Graeciam peruagatus esset. Ego vero appositum λευκόπας accipere malim cum Barnesio, Zeunio p. 73., et aliis, de *nudo*, et *discalceato*, Oresta. nam homines insani sunt fere discalceati: discalceatis pedes albi tribuuntur a Iuven. sat. 1, 111.: et Bacchae, feminae furioae, ap. Eurip. Cyclop. 72. dicuntur λευκόποδες. Occidit autem Orestes, qui ab Horatio vocatur *tristis* A. P. 124. et *demens* 2. sat. 3, 133., Clytaemnestram matrem, quia Agamemnonem maritum ab Aegistho occidi iusserat. Qua de re Euripidis fabula legi potest, quae inscribitur *Ορέστης*, et Aeschyli Agamemnon, Eumenides item, et Choëphorae.

6. Callistratus ap. Corn. Nep. Epamin. 6, 2. *Argiuos fuisse Orestem, et Alcmaeonem, matricidas*. add. Cic. Tusc. 3, 5. Sueton. Ner. 39. Philostrat. prooem. VV. Sophist. p. 481. Olear. Plato Alcib. 2. p. 455. A. Francof. Aelian. H. AA. 1, 24. ibique Gronov. et Staileius ad Aeschyl. Choëphorr. 1062.

7. Κατακτάς legitur etiam ap. Hom. Odyf. δ', 224.

8. Ἐρυθρὸς οἶνος est οἶνος μέλας vid. Athen. 1, 25. p. 32. C: ut odor. 52, 1. laudatur μελανόχρους βότρυς. Hoc vinum etiam a Latinis vocatur, vel *nigrum*, vel *rubens*, et *rubellum*.

10. Hesychius: Πρὶν πρότερον.

12. Iphiti sagittis, quem antea interfecerat, etiam in uxorem, et liberos, usus est furens Hercules, uti monet Barnesius. B. Vid. Euripidis Ἡρακλῆς Μαινόμενος, et Senecae Hercules Furens. Pharetra dicitur δανή *horribilis*, quatenus plena est, et grauida, telis mortiferis. Hom. Odyf. φ', 11. f. Φαρέτρη Ἰδοόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν σονόεντες οἷοι. Κλονεῖν Φαρέτρην est *quaterere pharetram*. Hesychius: Διακλονῶν διασείων. Iphitus autem fuit Euryti, et Antiopes, filius, rex Oechaliae, urbis Messeniae [v. Pausan. 4, 2.], ab Hercule dolo interfectus: v. Sophocles Trachinn. 273. ff.: qui Ulyssī dono dederat arcum paternum, et pharetram. vid. Hom. Odyf. φ', 11. ff. 27. 36. f. Sed Hercules ipse quoque ab Iphito, hospite, accepisse videtur pharetram, et arcum, Φαρέτρην, καὶ τόξον, Ἰφίταον, quo insaniens postea abusus est ad Megaram uxorem, filiosque, tollendos.

14. Tanquam a κράς, vel κάρα, et δινῶν ut in priore monum. editione. B. Suidas: Κραδαίνων σείων, δονῶν, σαλεύων. Phaou-
rinus: Κραδαίνων — κινῶν, σείων, δονῶν, σαλεύων. Gloss. vet. Κρα-
δαίνω Libro — *vibro, quasso*. Pindarus Nemeonn. 1, 80. hoc in
genere

genere usus est verbo *τινάσσαν*, Ἐν χαρὶ δ' Ἀμφιτρυῶν Κολεῖ γυμνὸν Φάσγανον τινάσσων Ἴκετ'. Ajax enim Telamonius, qui dictus est *μέγας* vid. Meursius ad Theocrit. p. 83.: quum sibi Vlyssen praeclatum videret, in furorem actus, in gladium incubuit. vid. Ouid. Metamorph. 13. fab. 1, 386. ff. Eius clypeus [*ἀσπίς*] fuit septemplex [*ἐπταβήσος*]. v. Il. η', 220. De gladio, quem ei Hector donavit, post singulare certamen, v. idem Homerus Il. η', 303.

16. De nomine *κύνελλον* vid. ad ὄδαρ. 18, 2.

17. *Στέμμα* idem est, quod *στέφανος*. vid. Athen. 15, 6. p. 676. f. Gloss. vett. *Στέμματα Seta*. Caeterum hoc etiam *odarium* constat versibus iambicis dimetris catalecticis.

ΑΒ' ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ *

Εὶ φύλλα πάντα δένδρων
 Ἐπίσασα κατειπεῖν
 Εἰ ἡμαθῶδες εὐρεῖν
 Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης
 5 Σὲ τῶν ἐμῶν Ἐρώτων
 Μόνον ποιῶ λογισήν.
 Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
 Ἐρωτας εἴκοσιν θῆς,
 Καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλας.
 10 Ἐπεὶ δ' ἐκ Κορίνθου
 Θῆς ὀρμαθῆς Ἐρώτων.
 Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
 Ὅπῃ καλαὶ γυναῖκες.
 Τίθει δὲ Λισβίης μοι,
 15 Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
 Καὶ Καρίας, Ρόδου τε,
 Δισχιλίας Ἐρωτας.
 Τί φῆς; αἰεὶ κηρῶ θῆς
 Οὐπὼ Σύρου ἐλεξα,
 20 Οὐπὼ Πόθου Κανώβου,
 Οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχέσης
 Κρήτης, ὅπῃ πόλειςσιν
 Ἐρως ἐποργιάζει.
 Τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
 25 Τῆς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
 Τῶν Βακτρῶν τε, καὶ Ἰνδῶν,
 Ψυχῆς ἐμῆς Ἐρωτας;

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* ἄλλο τῷ αὐτῷ *cod. Vatic.*, sed in *m.* legitur τῷ αὐτῷ εἰς ἔρωτα, p. 678.: est autem hoc odarium in isto codice tertium decimum. 3. ἡμαθῶδες *coni. Zeun. p. 73. et Valperga p. 92. κυματῶδες Barn. Lam. e cod. Vatic.*; prob. Pauo. Vnde *Dauis. ad Cic. N. DD. 2, 47. legi iubebat κύματ' οἷδας εὐρεῖν Τὰ*, probb. *Val. p. 130. et Valperga 92.: recepp. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. Ioerdens. sine causa.* 6. ποῶ *cod. Vatic.*: ut *odar. 45, 4. ἐπόα prob. Val. p. 130.* 11. ὀρμαῖδε *cod. Vatic.* 13. καλλιγύναικες *cod. Vatic. male.* 16. καὶ καρίην ῥόδον τε *cod. Vatic.* 18. τί φῆς αἰὲ κηρωδεῖς. *cod. Vatic. τί φῆς αἰὲ κηρωδεῖς. Steph. 1. Mor. Macrop. Met. 1. 2. Parm. τί φῆς αἰὲ κηρωδεῖς; Steph. 2. Com. Lub. Fab. κηρωδεῖς coni. Steph.: rec. Flaid. τί φῆς; 'Αεὶ κ' ἔρωτες; Barn. Lam., prob. Zeun. p. 75. τί φῆς; 'Αεὶ γ' ἔρωτες coni. Scal. τί φῆς, τόσας ἔρωτας; coni. Fab., prob. Bruncquio, αἰετ' ἔρωτας coni. Pauus. αἰὲ πυρωδεῖς, vel κυρωδεῖς, coni. Fossueus. τί φῆς; ἀεκῇ φωνεῖς; coni. Medenb. amoenitt. litt. p. 49. Sed Ioerdens. vers. hunc in ex. suo omisit: caeteri editores Baxterum ducem sequuti sunt.* 24. Κρητῆς habet *cod. Vatic. in ordine, sed in m. ὁ ὤρης. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Ioerd. ἀριθμῶ καὶ τὰς Γαδείρων ἐκτὸς. Τὰς B. e coni. Bruncquii. ἀριθμῶν Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Barn. Lam. alique. τί σοὶ δέλας ἀριθμῶν καὶ τῶν Γαδείρων ἐκτὸς cod. Vatic.*

A N N O T A T I O N E S

O D E XXXII

2. Καταπᾶν est recensere, numerare, καταριθμῆσαι, et ἀριθμῆσαι.

3. Barnesius ex MS. Vaticano reposuit κυματῶδες quod tamen nobis videtur minus probabile, etsi tollat, quem ille dicit hiatum. Certe in excessu poetico maior est vis τῷ ἡμαθῶδες maior enim arena- rum, quam fluctuum, est numerus. Est autem ἡμαθῶδες modo substantivae positum, quasi quis dicat, *Quantum est arena- rum in uni- versum mari.* B. Vtraque lectio, et ἡμαθῶδες, et κυματῶδες, cum rei, tum usus loquendi veterum, est accommodata. v. Doruillius Van. crit. p. 573. f.: qui affert locum Luciani Amor. p. 874. To. 1. Graev., iam a Metario in ind. edit, pr. v. ἔραμα laudatum, quem e loco Anacreontis ductum putabat, hunc: *ἴαττον ἂν μοι — θαλάττης κύματα — ἀριθμῆσαι, ἢ τὰς εἰς ἔρωτας.* Etiam ap. Aelian. V. H. 13, 15. de Coecylione quodam est, *ὥσπερ τὰ κύματα ἡρίθμη ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας.* Sed Hebr. 11, 12. legitur *ὥσπερ ἄμμος ἢ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἢ ἀναριθμητός* vbi v. Albertius. Zenobius Paroem. 1, 80. *Ἀμμον μετρεῖν ἐπὶ τῶν ἀδονάτων, καὶ ἀνιφίκτων.* Apostolius Paroem. 3, 5. *Ἀμ-*

"Αμμον μετρεῖν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Sed ἐπ' ἀνι κύματα μετρεῖν legitur ap. Theocrit. Idyl. 16, 60. At verbum εὔρεν hoc loco arenae accommodatius esse videtur, quam fluctibus: et verba adiecta τὸ ὅλης τῆς θαλάσσης loqui arbitror, poëtam ἡμαθῶδες scripsisse, non κυματῶδες.

5. Ἐρωτες sunt pueri, et puellae, formosae, quas poëta a se amari fingit, et quas v. 27. ψυχῆς ἑῆς Ἐρωτας vocat. Ποιῶ est futurum: et λογισῆς proprie dictum est de computatore, et calculatore. Ammonius v. ἀπολογᾶσθαι — λογισαί, ἀριθμηταί. Ποῶ, ut legitur in cod. Vatic., est forma verbi Dorica, et Aeolica. Hesychius: Ποῶν· ποιεῖν. Photius Lex. MS. ap. Albert. ad Hesych. p. 987. To. 2. Ποῶ χωρὶς τῷ λέγει.

7. Suspicetur quis, hanc oden ab Anacreonte fuisse conscriptam, quo tempore apud Hipparchum Athenis agebat; quod prima sit Athenarum mentio. B. Vid. Barnesius Vit. Anacreontis f. 31. Περί τῶν Ἀθηναίων ἐταιρίδων scripserant libellos Aristophanes Byzantius, Apollodorus, Ammonius, Antiphanes, Callistratus, et Gorgias Atheniensis. vid. Athen. 13, 2. p. 567. A, 13, 6. p. 586. AF, p. 591. CD, 13, 7. p. 596. F. Et Aristophanes quidem numeravit earum centum quinque, et triginta, plures Apollodorus, et Gorgias. vid. Athen. 13, 5. p. 583. D.

8. Τιθέναι est numerare, ut v. 11. et 14., ita, ut notae numerorum imprimantur tabulis cereis: si quidem sequare lectionem v. 18., a Baxtero restitutam. Metaphora ducta est ab iis, qui ita numerant, ut calculos ponant. Certe ap. Theophrastum char. 23, 4. est θᾶναι τὰς ψήφους.

11. Signata vox. B. Nimirum ὄρμαθός dicitur, ut in indice Theophrasteo docuimus, ut de ferta, s. ferto, vesticula, ceparum, ficuum, alliorum, margaritarum, similiumve rerum: eine Schnur, Reihe: ita etiam de numero, et multitudine, de ordine, et serie, omnium aliarum rerum, etiam personarum, magna, et continenti: quatenus tales res inter se nexae sunt, et aptae. Hesychius: Ὀρμαθός χορός, εἶχος. Etymol. M. Ὀρμαθός εἶχος, ἔρχεν τὸ σύστημα ἀπὸ τῆ ἐν αὐτοῖς ἀρμόξεσθαι. Phauorinus, nesciebam unde: Ὀρμαθός τὸ πληθος, ἢ τάξις. Suidas: Ὀρμαθός σύνδεσμος, εἶχος. Sic περιφανῶν, vel potius ἐκ περιφανῶν, ὄρμαθός est ap. Aristoph. Plut. 765.: ἰσχυρῶν ὄρμαθός ap. eundem Lysitr. 648.: ὄρμαθοὶ τῶν ἀμαξῶν, καὶ τῶν σκευοφόρων, ap. Xenoph. Cyrop. 6, 3, 1.: ὄρμαθοὶ μελῶν ap. Aristoph. Rann. 945. f.: ὄρμαθός πάμπολυς χορευτῶν τε, καὶ διδασκάλων, καὶ ὑποδιδασκάλων, ap. Platonem Ion. p. 536. A To. 1. Steph.: ὄρμαθοὶ θεῶν ap. Zachar. Scholast. Ammon. p. 177. Barth. Itaque ὄρμαθοὶ Ἐρώτων sunt ordines, series, longae, h. e. magna multitudo, et copia, amasiorum, amasiarumque. Hebraei ita vtuntur nomine לִרְמָה. vid. 1. Sam. 10, 5. 10.

13. Tractum ex Homero, qui Achaiam dicit καλλιγύναικα [b. e. καλαῖς γυναῖκας ἔχουσαν schol. min.]. Vnde natum prouerbium, Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλῆξ. B. Vid. Gellius NN. AA. 1, 8. qui auctore Sorione, vel Phocione [v. schol. Aristoph. ad Plut. 149. et ibi Hemsterhuius], Peripatetico, docet, adagium istud originem debere suam nimiae Laidis petulantiae, quod frustra eat Corinthum ad Laidem, qui non queat dare, quod poscatur. Loci Homeri sunt Il. γ', 75. et 258. Sed de nobili ista meretricula ipsa vid. Epicrates ap. Athen. 13, 3. p. 570. C: qui totus Athenaei liber legi debet ab iis, qui nomina meretricularum Graecarum cognoscere cupiant. De incredibili autem mere-

meretricum Corinthiacarum copia, quarum singularem insolentiam notavit Aristophanes Plut. 149. ff., iudicari facile potest e Strab. 8. p. 378. Casaub.: quem eius locum, qua sententiam, laudavit schol. Aristoph. ad Plut. d. 1. Etiam a Pindaro Olymp. 13, 4. f. Corinthus vocatur αὐτὸς ὁ λυβία Κορινθός ἀγλαόκερος, haud dubie propter insignem puellatum venustatem.

14. Anacreon fragm. 36, 7. f. laudat amiculam quandam Lesbiam, quae Barnesio V. Anacr. f. 8. videbatur esse ipsa Sappho: qua in sententia iam Chamaeleonta fuisse, Athenaeus 13, 8. p. 599. C auctor est: et Theophrastus ap. eundem Athen. 13, 9. p. 610. A tradit, sedisse, ut apud Tenedios, ita etiam apud Lesbios, iudices venustatis muliercularum publicos.

15. Verba μέχρι τῶν Ἰωνῶν, καὶ Καρίας, Ποδῶν τε, videntur habere vim nominum gentilium Ἰωνας, καὶ Κάρας, Ποδῶν τε. Et Aeschines quidem Socraticus in Aspasia mulierculas Ioniacas omnino omnes appellavit μοιχαῖδας, καὶ κερδαλέας. v. Athen. 5, 20. p. 220. B. Sed de Rhodiorum studio Veneris vid. Meursius Rhod. 1, 20. p. 67. f.

18. In hoc versu mire coecutiunt omnes: qui tamen, ni fallor, facillime restituitur. Impressi codices ita se habent, Τί φῆς; αἰεὶ κηρωθεῖς. Vide iam, annon omnia plana fiant. Cum Anacreon δισχιλίους ἔρωτες nominasset: λογιστὴς ille, siue calculator, Anacreontis, quem modo allocutus est, immuni numero plane territus, poetam properanter interpellat, Τί φῆς; inquit: cui Anacreon fidenter, atque pertinaciter, responderet; αἰεὶ κηρῶ θῆς, hoc est, assidue in cera pone: quasi diceret, longe maior numerus adhuc restat, imo propemodum infinitus. Bis ante voce θῆς usus est, et semel τῶ τίθει: unde hanc emendationem hausimus: neque quicquam detraximus praeter unum ἰῶτα, quod tamen speramus non fraudi fore. Egregio Professori haec minus placent; ob productam antepenultimam syllabam, si diis placet, et praefert Scaligeri, τί φῆς; αἰεὶ γ' ἔρωτες; nisi quod particulae γ' ipse suffecerit καὶ, ut sic sententia procedat, Τί φῆς; αἰεὶ καὶ ἔρωτες; quod quam sit frigidum, nemo est, qui non sentiat. Neque sane inconsulto facetissimus poeta molosso [spondeo] pede usus est, quo vocis lentore operae moram significaret. B. Certum est, vulgatam scripturam carere omni sensu. Sed praestat intactum relinquere vulnus, quam illud male sanare. Ex illa quidem lectione, quam Baxterus sequutus est, sensus existit, nec a linguae ingenio, nec a reliquae orationis serie, alienus: dummodo leges metricae non violarentur: quae pedem tertium iubent esse iambum: etsi video, etiam v. 25. ita scriptum legi in cod. Vatic., ut tertius pes sit spondeus.

19. Λέγειν idem est, quod ἀριθμεῖν v. 24.: ut ap. Hom. Odys. δ' 452. λέγειν est καταριθμεῖν, interpretē schol. min. Hesychius: Λέγειν — ἀριθμεῖν. Σύρως simpliciter dictum est, ita, ut e v. 20. intellegi debeat Πόδῶς, amiculos, et amículas, quas ego habeo in Syria: quae hoc loco accipienda esse videtur de regione, non anguste, sed late, ita dicta, quae a Phoenice pertineret ad Babyloniam. vid. Cellarius geogr. vet. 3, 12. 1. ff. et Hesychius v. Συρία.

20. Πόθος idem est, quod ἔρωτες v. 5. caeterisque odarii locis: ut Πόθος odar. 33, 8. idem est, quod v. 6. ἔρως. Unde etiam verbum ποθεῖν nonnunquam significat amare. v. Aelian. V. H. 3, 42. et ibi Perizonius. Nam πόθος per se pertinet proprie ad res absentes, ἔρως ad
1
prae-

praesentes. vid. Plato Cratyl. 32. Κάνωβος, ut hoc nomen etiam in Aeschyli, et Strabonis, libris scriptum legitur, vel Κάνωπος, quam scripturam auctor Etymologici M. praecipit rectam esse: vid. Trillerus ad Christum pat. p. 366.: fuit opidum Aegypti, ita nuncupatum a Canobo, Menelai gubernatore, ibi sepulto: vid. Conon. narrat. 8. et Eustathius ad Dionys. Perieg. 11.: quam tamen opinionem vanitatis convincere instituit Jablonsquius Panth. Aegypti. 5, 4. 4. p. 139. ff.: distans ab Alexandria; de qua vid. Barthius ad Zachar. schol. Ammon. p. 285. ff.; stadia centum, et viginti: cuius civium luxuries quanta fuerit, iudicari potest vel e loco Strabonis 17. p. 1152. f. Almel. add. Sen. ep. 51. p. 172. l. To. 2.

23. Ἐποργιάζει *sacra sua celebrat*; siquidem cuiusvis dei sacra *Orgia* appellabantur. Nostri homines dicerent, *Where Cupid keeps his Holyday.* B. Philostratus ep. 41. ἀλλ' ἐκ Κρήτης ὅπῃ πλεῖστος ὁ Ἔρως, ὁ τὰς ἑκατὸν πόλεις περιπλέων, vel, ut legendum censer Meursius in Creta 3, 13. p. 186., περιπολέων. Ut igitur verba ὅπῃ πόλειςσιν Ἔρως Ἐποργιάζει referenda sunt ad amores, puerorum maxime; in quos Cretenses intemperantes fuisse leguntur: vid. Athen. 13, 8. p. 601. F, et Meursius d. l.: ita Creta ipsa dici videtur ἅπαντ' ἔχειν, quod omnis generis pueris, et puellabus, abundauerit.

24. Libenter assentior Scaligero reponenti τὸ ἀριθμῶ pro ἀριθμῶν, quod et Vaticanus codex id confirmet, auctore Barnesio. Certe elocutio fiet magis moralis, quam si ponas in infinitivo ἀριθμῶν. B. Sic odar. 12, 1. τί σοι θέλεις ποιήσω; v. 4. θέλεις ψαλίξω;

26. Gades, insula circa columnas Herculis, ultra Baeticam Hispaniam, terminabat orbem terrarum versus occidentem, Bactriana, et India, versus orientem, Iuvenal. sat. 10, 1. f. *Omniibus in terris, quae sunt a Gadibus usque Auroram, et Gangem.* Ganges enim tum erat terminus Indiae. Conf. Agathem. 1, 1. 4. Locatur igitur poeta hoc loco, ostendens, sibi esse Amores, non tantum in terris, sed etiam extra eas. Conf. Himerius orat. 23, 5. p. 774. Sed quum nomina Gaditanorum, Bactrorum, Indorumque, Anacreontis saeculo, Graecis non satis cognita fuisse reperiantur: eum Regnierius putabat auctorem huius odarii esse non posse. Metrum eius non discrepat a metro odarii superioris.

Λ Γ Ε Ι Σ Χ Ε Λ Ι Δ Ο Ν Α

Σὺ μὲν, Φίλη χελιδών,
 Ἐτησίη μολῶσα,
 Θέρει πλέκεις καλὴν,
 Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος,
 5 Ἥ Νεῖλον, ἢ πὶ Μέμφιν.
 Ἔρως δ' αἰεὶ πλέκει μευ
 Ἐν καρδίῃ καλῇ.
 Πόθος δ' ὁ μὲν πτερῶται,
 Ὁ δ' ὦόν ἐστιν ἀκμῇ,
 10 Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
 Βοή δὲ γίνετ' αἰεὶ
 Κεχηνότων νεοτῶν.
 Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρὰς
 Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
 15 Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
 Πάλιν κύβαν ἄλλης.
 Τί μῆχος ἔν γένηται;
 Οὐ γὰρ σθένω τοσάτῃς
 Ἐρωτας ἐκβοῶσαι.

VARIETAS LECTIIONIS

- * πῇ αὐτῇ εἰς χελιδόνα cod. Vatic. p. 682.: in quo hoc odar. est quin-
 tum, et vicesimum. Pānus putabat, titulum eius debere esse hunc, εἰς
 τὰς αὐτὰς Ἐρωτας. 1. χελιδόν cod. Vatic.: ut odar. 12, 2. 2. ἐπι-
 στή cod. Vatic. 5. ἢ ἐπὶ Mor. Flaid. 6. μεῦ cod. Vatic. μὲν Tol-
 lius ad Longin. p. 237. male. 7. ἐν καρδίῃ καλῇ cod. Vatic. 10. ὁ
 δ' ἡμῖν ληπτὸς cod. Vatic. mendose. ἡμίληπτος Tollius d. l. male. 11.
 γίγνεται Arg. 2. Brig. Iocrid. bene. αἰεὶ cod. Vat. et Salmas. disquis. de mutuo
 p. 72. 12. κεχην. cod. Vat. νεοσσῶν Flaid. Bruncqu. Analect. Arg. 1. 2.
 Brig. Bern. 17. αἰ conl. Zeun. p. 76. 19. ἐκβοῶσαι conl. Scat. ἐκποῶσαι
 1 a conl.

coni. Salm. *disquis. de mutuo* p. 172., b. e. *excludere. ἐκτροφῆσαι* coni. Triller. P. 1. *der poëtt. Betr.* p. 516.: *quod rec. Born., prob. Schneid.* p. 159. *ἐξελάσαι, aut ἐκβαβάσαι, aut ἐκβιάσαι, aut ἐκφοβῆσαι, aut ἀνφορῆσαι, coni. Zeun.* p. 76. *ἐκσοβῆσαι* Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Struth. Brig. Ioerd. e coni. Bruncquii: qui tamen sine caussa se huius emendationis auctorem iactat, nam Panus iam hanc in coniecturam inciderat, ita tamen, ut ipse ei praetulerit coniecturam suam alteram εὐφορῆσαι.

A N N O T A T I O N E S

O D E XXXIII

1. Amicam modo dicit hirundinem propter contubernium. Barpesius *caram* reddidit. minus recte, ac si haberet amoris sociam, B. Videtur esse nil, nisi vox poëtae blandientis.

2. Ἐτησίη μολῶσα est quae cotannis huc migras. Hesychius: Μολῶσα περινομένη. Est glossa HomERICA, sumpta ex Il. ζ', 286.: ubi schol. min. ἐλθῶσα, πορευθῶσα. Hesychius: Ἐτήσιον κατ' ἔτος γινόμενον. Sic in carmine Homeri mendicantis, Εἰρεσιώνη, ap. Herodo. V. Hom. 33. Νεῦμαί σοι, νεῦμαι, ἐνιαύσιος, ὥς τε χελιδών. Aelian. H. AA. 1, 52. Χελιδών δ' ἄρα τῆς ὥρας τῆς ἀρίστης ὑποσημαίνει τὴν ἐπιδημίαν. — ἀκλήτος ἀφικνύται καὶ ὅτε οἱ φίλον, καὶ ἔχει καλῶς, ἀπαλλάττεται. Accedit autem hirundo tempore verno. Vnde a Simonide dicta est ἀγγελος ἔαρος vid. schol. Aristoph. ad Auu. 1422.: ut ab Ouidio Fast. 2, 853. *veris praenuncia*, ab Oppiano Halieut. 3, 244. *εἰαρινὴ ζεφύρα* πρωτῆγγελος ὄρνις, qui ibid. 1, 729. dixit εἰαρινῆσι χελιδόσι et carminis, quod aeruscantes apud Rhodios cecinerunt Boëdromione, prima verba fuisse haec, ἦλθ', ἦλθε, χελιδών, καλὰς ὥρας ἄγασα, καὶ καλὰς ἐνιαυτός v. Theognis ap. Athen. 8, 15. p. 360. C. Conf. Bochartius hieroz. 2, 1. 10. p. 65. f. To. 2.

3. Aelian. H. AA. 3, 24. ἡ χελιδών, ὅτ' ἂν εὐποροῖη πηλῶ, τοῖς ὄνυξι φέρει, καὶ συμπλάττει τὴν καλιάν. Ambrosius hexaem. 5, 17. f. 83. P To. 1. Bas. *Legit enim [hirundo] festucas ore, easque luto illinit, ut conglutinare possit. Sed quia lutum pedibus non potest deferre: summitatem pennarum aqua infundit, ut facile his pulvis adhaereat, et fiat limus, quo paulatim festucas, vel minutos surculos, sibi colligat, atque adhaerere faciat. Eo genere nidi totius fabricam struit.* add. Aristoteles H. AA. 9, 7. Plutarch. de solert. animall. p. 966. D To. 2. et Antigonius Caryst. hist. mirabb. c. 43. Quia igitur hirundinis nidus fingitur e festucis, et surculis minutis: propterea vocatur καλιή cuius vocabuli penultima syllaba est fere longa. vid. Hesiod. Erg. 301. Nicand. Theri. 401. Hesychius: Καλιαί νοσσαι ἐκ ξύλων. Et pro πλέκειν καλιήν Anthol. 1, 56. 5. legitur de hirundine πλάσσειν ὑπώροφα γυρὰ νόσῃα, ibid. 1, 56. 7. 1. πηλοδομαῖν, ibid. 1, 56. 11. 6. κάρφουσι κολλητὴν πηλῶσθαι θάλαμον et ibid. 1, 56. 12. 5. τεύξαι θάλαμον ut ibid. v. 6. nidus hirundinis dicitur πηλοχῦτοι θάλαμοι.

4. Auctor ad Her. 4, 48. *Hirundines aestivo tempore praesto sunt, frigore pulsae recedunt.* Nam εἰς ἀφάντος est recedis, abis, auolas. Hely.

Hesychius: "Αφανταν ἀφανές, ἀθεώρητον, μὴ φαινόμενον. Sic vero intellegi potest, qui factum sit, ut librarii pro ἀφαντος, quod nomen legitur ap. Homer. Il. ζ', 60. υ', 303. Pindar. Olympionn. 1, 72. Aeschyl. Agam. 633. 666., scripserint ἀφανής, ut ap. Diod. Sic. 4, 65. p. 110. To. 1.: ubi vid. Vesselingius, et Cellarius programm. p. 115. Attici pro ea usurparunt nomen φρεῖδος. Moeris: Φρεῖδος, Ἀττικῶς ἀφαντος, ἀφανής, Ἑλληνικῶς.

5. Ante Νᾶλον intellegi, o sequentibus verbis, debet ἐπὶ v. ad odar. 9, 22. Herodo. 2, 22. de Aethiopia sub Aegypto, ἰκτῖνοι δὲ, καὶ χελιδόνες, δι' ἧτας ἴαντες ἀκ' ἀπολείπασσι. vid. Bochartius hieroz. 2, 1. 10. p. 66. f. To. 2.

8. Πτερᾶται h. e. volucer sit, plumat: wird flück. Gloss vett. Πτερᾶται Plumescio. Sed pullus inuolucer [Gell. 2, 29.] vocatur ἄπτην· vid. Aelianus V. H. 9, 2. Πῶτος autem idem est, quod Ἔρως. vid. Phurnutus N. DD. 25. Vnde desiderii poculum dicitur poculum amatorum ab Horat. epod. 17, 80.

9. Hesychius, et Suidas: Ἀκμήν· ἔτι h. e. nunc cum maxime: etiam nunc. vid. Vitterus ad Tho. Mag. v. ἔτι. Verte, alius nondum exclusus est. nam ἡμίλεπτος, quo verbo caret thesaurus Stephanianus, cuius tamen appendicem eo auxit Scotus, laudato hoc ipso poëtae loco, est semiexclusus: halb ausgekrochen. Nam verbum ἐκλείπειν est verbum hoc in genere proprium de avibus, quae excludunt, vel ova, vel pullas: vid. Herodo. 2, 68. Aristot. H. AA. 6, 4. Aelian. H. AA. 4, 37.: atque adeo de hirundinibus, vid. Pausan. 10, 4. p. 807. Nam poëta Ἔρωτα comparat cum hirundine, et Ἐρωτιδᾶς cum pullis hirundinis.

11. Verte, Pipiunt usque biantes Amorceuli: qui v. 12. dicuntur Ἐρωτιδᾶς· ut αἰτιδᾶς Aesop. fab. 1.: λυκιδᾶς fab. 161.: ἄλωπεκιδᾶς Aelian. H. AA. 7, 47. Vid. Valquenar. ad Theocrit. Adoniazz. p. 401. f. Nam χαίνειν est os aperire cibi capiendi causa: vid. schol. Aristoph. ad Acharn. 10., cuius verba in Lexicon suum transtulit Suidas v. κεχήνη· et μικροί additum est, quia sequitur οἱ μείζονες. Lucian. Timon. p. 101. To. 1. Graec. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιλείσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένονσι κεχηνότας, ὥσπερ τὴν χελιδᾶνα προσπετομένην τετριγότες οἱ νεοττοί.

16. De verbo κύνειν procreare vid. index Palaephat. h. v.

19. Scite ἐκβοῆσαι posuit pro ἐξαριθμῆσαι. Veretur enim delicatulus Anacreon, et parum sobrius, ne tam longo carmine rauium sibi contrahat. Quam bellus est Tanaquillus Faber, cum hanc vocem recentioris aevi esse somniet, adeoque vix Graecam! Legitimam, et antiquam, idoneis argumentis confirmat Barnesius. B. Ἐκβοῆσαι videtur esse hoc loco verbum praegnans, ut grammatici vocant, hoc est, valere clamando exigere ex corde: binaus schreyen. Quam quidem interpretationem confirmare videntur verba τί μῆχος ἐν γένηται; h. e. quid igitur me fiet? nam μῆχος est verbum Homericum [Il. ι', 249. Odyl. ζ', 238.], et Herodoteum [2, 181. 4, 151.], idem declarans, quod μηχανή. h. e. viam, rationem, qua fieri quid, et expediri, facile potest. Hesychius: Μῆχος· μηχανή. Suidas: Μῆχος· μηχανήμα, ἐπινόημα. Σθένω autem idem est, quod δύναμαι. Hesychius: Σθένει· δύναται. Scilicet dubitari non potest, quin in poëtam, qui canit, eumque ebrium

ebrium, qui ita canit, ut clamet, verbum βοῶν recte cadat. vid. odor. 48, 8. fragmm. 1, 7. epigr. in Anacr. 9, 1. Iam vero verbum ἐκβοῶν ap. Thucyd. 1, 105. extr. ita legitur, ut sit, ipso scholiasta interprete, μετὰ βοῆς ἐξέρχισθαι vid. Abresch. dilucc. Thucydd. p. 109.: et quum βοῶν τι, et τινα, recte dicatur: sane non apparet, quidni aequè recte ἐκβοῶν τινα dici ita possit, ut sit βοῶντα ἐκβάλλειν τινά? praesertim quum hic verborum praegnantium usus non rarus fuisse reperiatur. Sic ap. Aristoph. Equitt. 695. f. Ἐάν μὴ σ' ἐκφάγω Ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, & βιώσομαι, dictum est pro σ' ἐκφάγων ἐκβάλλω. vid. Abreschius dilucc. Thucydd. p. 492. ff. Eodem modo auctores recentioris Graecitatis instituerunt dicere λαλῶν τινα ita, ut esset *clamando excitare*. Certe ap. Aristoph. Plut. 740. schol. Doruillianus verbum ἡγεῖρον explicauit verbo ἐλάλησα. Itaque ἐκβοῶν hoc loco personae poëtae longe accomodatius esse, quam ἐκσοβῆσαι, quis non intellegit? Caeterum etiam hoc odatium continetur iambris dimetris catalecticis.

ΑΔ' ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ *

Μή με Φύγης ὀρῶσα
 Τὰν πολιὰν ἔθειραν,
 Μηδ', ὅτι σοι πάρεσιν
 Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
 5 Τὰμὰ Φίλτρα διώξης.
 Ὅρα, καὶν σεφάνοισιν
 Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
 Ῥόδοις κρῖνα πλακέντα.

VARIETAS LECTIIONIS

* ὡς κόρην τῇ αὐτῇ, *cod. Vatic. p. 688.* in quo hoc odarium est undequingagesimum. 1. μή μεν *coni. Dan. Heinsf. temere.* 2. τὴν πολιὰν *Barn. Lam. αἰθ'ραν cod. Vatic.* 3. μηδὲ ὅτι *Mor.* 4. ἄνθος ἀκμαῖον τῆς ἐμῆς Δῶρα τὰ Φίλτρα διώξεις. Ὅρα καὶν ἐν σεφάνοισιν *cod. Vatic. male.* καὶν est etiam in, *vid. Valquen. ad. Eurip. Phoen. p. 99. f.* ἀκμαῖον ἄνθος ὥρας *Arg. 1. 2. Deg. 1, 2. Holst. Brig. Born. e coni. Brunquii. ὥρης Lam. Barn.* qui et ἥρης offert. 5. διώξης *coni. Fab. male.* 6. καὶν σεφάνοισι *Baxt. male.* καὶν σεφάνοισιν *Mor. Fab. καὶν σεφάνοισιν Com. Flaid.* 8. ῥόδοις *cod. Vatic. male.*

ANNOTATIONES

ODE XXXIII

1. Quatuor prioribus versiculis poeta incipit a trochaeis, duobusque sequentibus trochaeos posuit secundo loco, quo properatum fugientis puellae gressum exprimeret: tandem duobus extremis ad consuetos numeros assurgit. Barnesius usitato sibi Ionismi studio τὰν, et ὥρας, et καὶν, de suo ingenio reposuit τὴν, ὥρης, et κῆν. Neque enim aduerterat, Anacreontem fuga κακοσομίας adscivisse Doricum ἄλφα. Certe posito τὰν, idem vocalis sonus quater recurret; itidemque insertis ὥρας, et καὶν, sit idem ter. B. Suidas: Ἐθειρ ἢ θρίξ ἢ αἰτιατική, ἔθειρα οἱ δὲ, ἔθειρα, ἔθειρας, φασί. Phauorinus: Ἡ ἔθειρα ἢ θρίξ τῆς κεφαλῆς. Hesychius: Ἐθειρα κόμη τημιλχμένη, h. e. capilli culti:

vbi v. Albertius p. 1092. To. 2. add. schol. Theocrit. ad Idyl. 1, 34. Pollux 2, 32. Φόβαι δέ, καὶ Ἰθιραί, καὶ σμήριγγες, καὶ ἑλικες, τοῖς μέτροις προσήκασιν. Nam, praeter Homerum, vñ nomine Ἰθιραί, et Ἰθιραί, sunt Pindarus Isthmionn. 5, 11. Aeschyl. Persl. 1067. Choëphorr. 173, aliique poëtae. Hymn. in Ven. 229. legitur πολλαὶ Ἰθιραί, sed Eurip. Alcest. 470. dixit πολλαὶ ἔχοντε χαίταν et fragm. 54. est αὐτὴ Ἰθιραί κέρη.

4. Et si tres sint Ὠραί verna tamen tempestas simpliciter Ὠρα dicitur: atque hinc etiam *Iuuenta* per translationem Ὠρα appellatur, atque etiam *forma*. B. Ἄνθος ἀκμαῖον ὦρας dictum est pro ἀκμή, vel ὦρα, h. e. ἡβη odor. 56, 3. et Anacr. epigr. 13, 2. Ap. Eurip. Alcest. 316. est ἐν ἡβῃ ἀκμή, et Aeschyl. sept. c. Thebb. 11. dixit ἀκμαῖα ἡβῃ, vt Hom. Il. γ', 484. atque Pindarus Pythionn. 4, 281. Ἄνθος ἡβῃς, et Meleager Anthol. 3, 12. 8. ἀκμαῖον Ἄνθος. Nam ὦρα de hominibus ita ponitur, vt *iuventam*, et *florem* [Terent. Eun. 2, 3. 27. Ouid. A. A. 2, 665.] *aetatis* significet, vel quia homines tum sunt fere formosi, vel quod tum sunt maturi coniugio. Ὠρα enim quia fere de vere, et aestate adulta, dicitur, saepe, cum *maturitatem*, tum *pulchritudinem*, declarat. Ἀκμή autem, vt *cuspitem* proprie, ita etiam *quicquid summum est suo in genere*, significat, atque adeo *maturitatem*, et *florem*, *aetatis*. Hesychius: Ἀκμή νεότης, ἡλικία. Sic puella, quae Pseudo-aeschin. ep. 10. ὑπέρωρος dicitur, a Paulo 1. Corr. 7, 36. ὑπέρωρος vocatur. Itaque ὅτι σοι πάρεσιν Ἄνθος ἀκμαῖον ὦρας est *quia aetate flores*: vt *vir aetate florens* ab Isocr. orat. ad Phil. p. 200. Volf. appellatur ἀνὴρ ἀνδρῶν τὴν ἀκμήν ἔχων. Sic Ἄνθος κόμης legitur fragm. 42.

5. Διώξης vox comica est, et festiua, a rusticis, et pastoribus, accepta, qui pecora sibi molesta canibus a finibus abigere solent. Quid opus est, me iterum admonere, Fabrum nihil videre? Λέγεται τὸ διώκειν ἐπὶ τῷ ἀγρεύειν, καὶ αἰσῶν, inquit Theocriti interpretes Graecus. B. Ad Idyl. 5, 107. Nam διώκειν proprie est *agere*, *impellere*: v. Arnaldus animaduersl. p. 37. f.: deinde saepe valet *abigere*, ἀποδιώκειν vid. Aelian. H. AA. 2, 49. 3, 1. Hom. Odys. σ', 8.: denique ad eos transfertur, *qui spernunt aliquid*, et *auersantur*, et *oderunt*: vt ap. Xenoph. Agesil. 3, 1. - Iam φίλτρα, quo vocabulo fere *pocula amatoria*, omninoque *omnia*, quae *amorem excitant*, significantur, hoc loco est *amor*, *amicitia*, *consuetudo*. v. Aelian. V. H. 1, 30. extr. et 12, 1. p. 722. Gron. Itaque μηδὲ τὰμὰ φίλτρα διώξης est *neque meam amicitiam, consuetudinem, auersare, fuge*. Conf. Praefat. extr. edit. nostrae horum carminum primae.

7. Ouid. Amorr. 2, 5. 38. *Quale rosae fulgent inter sua lilia missae*. nam λευκὰ κρίνα [Theocrit. Idyl. 11, 56. 23, 30.] sunt *candida lilia*, vt vocantur ab Ambrosio in hexaëm. 3, 8. p. 68. F To. 1. Basil. Sed verbo πλακέντα respicitur ad feta compotatorum, e rosas, et liliis, nexa. Caeterum auctor odarii constare illud voluit versibus iambicis catalecticis, sed videtur syllabas tantum numerasse, numeros ipsos neglexisse.

ΔΕ' ΕΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ •

Ο ταῦρος ἔτος, ὦ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
 Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
 Σιδωνίην γυναῖκα.
 5 Περὰ δὲ πόντον εὐρὺν,
 Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
 Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεῖς
 Ἐπλευσε τὴν θάλασσαν,
 10 Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκείνος.

VARIETAS LECTIIONIS

- εἰς τὴν Εὐρώπην *Steph. Mor. Com. Lubin. Flaid. Fab. Met. 1. 2. Lam. Parm.*
bene. εἰς Εὐρώπης εἰκόνα Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. sine
caussa. εἰς Εὐρώπην cod. Vatic. in marg. p. 689. : quo in libro hoc oda-
rium est secundum, et quinquagesimum. 2. δοκεῖ τις εἶναι μοι Ζεὺς
cod. Vatic. bene. 4. σιδωνίην cod. Vat. 5. παρὰ δὲ πόντον εὐρὺν cod. Vatic.
6. τέμνει τε Brunck. Analekt. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born.
sine causa. 7. Οὐκ ἂν εἴη cod. Vatic. 8. Ἀγέληθεν ἐξελασθεῖς [prob.
Zeun. p. 77.], vel Ἀγέλης περ' ἐξελασθεῖς, conl. Scal. ἀγέληφιν ἐξε-
λασθεῖς conl. Faber. 9. Επλευση Lam., operarum incuria. 10. μόνος
ἐκείνος cod. Vatic.

ANNOTATIONES

ODE XXXV

2. Particula *τις* παρέλκει estque figura ἀπεισμός. B. Immo adiecta
 est propterea, ut ostenderet poeta, se nescire, quis fuisset ille Iupiter,
 qui Europam rapuerit. nam Cic. N. DD. 3, 17. *Ioues quoque plures, in-*
quit, in priscis Graecorum literis inuenimus. vid. Theophilus ad Autolyc.
1, 15. et Minucius Fel. Octau. 21. Itaque Ζεὺς τις est Iupiter, nescio
quis. Caeterum conferri cum hoc odario possunt Quidius Metamm. 2.
 I 5 fab.

fab. 13. v. 833. ff. Lucian, diall. marin. 15, 2. p. 326. To. 1. Reit. Achilles Tat. 1. p. 5. 7. 9. Salm. et Palaephatus fab. 16.

3. Φέρει — γυναῖκα h. c. *vehit enim Europam* [Cic. N. DD. 1, 28.]. Nam Σιδωνίη γυνή est *Europa*, filia Agenoris, regis Phoenices, cuius vrbs fuit Sidon: et Iupiter eam e Sidonide rapuisse dicitur. v. Ouid. Metamm. 2, 340.: a quo Europa dicitur *Sidonis* Fast. 5, 610.

5. Ouid. Metamm. 2, 872. 4. *mediique per aequora ponti Fert praedam.* nam e Sidonide Iupiter fertur Europam transtulisse in Cretam insulam, ita, vt πόντος εὐρύς *mare magnum sit mare mediterraneum s. medium*: vt ap. Hom. Il. ζ', 291.

6. Ouid. Amorr. 3, 12. 14. *Aut secat, imposita virgine, taurus aquas.* Nam κῦμα sunt *undae*, vt Odar. 37, 3: 51, 3. 11. 19. coll. 28. ap. Hom. Odyf. α', 62. et ap. Aeschyl. sept. c. Thebb. 216.: et χηλαί dicuntur proprie *ungulae bifurcae*: quales sunt ungulae boum, ouium, capellarum: Gloss. vet. Χηλή *Distula*: leg. *Bifurca*, aut certe *Disulca*: Hesychius: Χηλή ὄνυξ βοός. Suidas: Χηλή ὄπλη, ὄνυξ βοός, καὶ πρόβατα, καὶ αἰγός sed ὄπλα sunt proprie *ungulae solidae*, quales sunt ungulae equorum, omninoque animalium eorum, quae non sunt cornigera. v. Odar. 2, 2.

8. Vfus est trochaeo, et iambo, quo exprimeretur properata tauri fuga. Ἐλασθεῖς passivum non est, vt sentit Stephanus, qui *abactus* vertit. Ἐλαύνεσθαι enim pastoribus pecora dicuntur pascuis suis euagantia, vel quovis modo ab armentis amota. B. Scilicet aor. passivus vim aor. medii habet, *relinquens, deferens*: et ἄν ἐπλευσε verti debet *transavit*, vel *tranet*.

9. Πλέειν idem est, quod v. 5. περᾶν, *tranare*. Sic ap. Musaeum de Leandro est πλώειν v. 229.: sed v. 284. νήχισθαι.

Δ Σ Τ Ε Ι Σ Τ Ο Α Ν Ε Ι Μ Ε Ν Ω Σ Ζ Η Ι Ν *

Τί με τὰς νόμους διδάσκεις,
 Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
 Τί δέ μοι λόγων τοσάντων,
 Τῶν μηδὲν ὠφελόντων;
 5 Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
 Ἀπαλὸν πόμα Λυαίῃ·
 Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 Πολιὰν σέφουσι κάραν.
 10 Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·
 Τὴν ψυχὴν μὴ κάρωσον·
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
 Ὁ θανάων ἔκ ἐπιθυμεί.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* τὰ αὐτὰ εἰς τὸ ἀνέτως ζῆν cod. Vatic. p. 688.: in quo hoc odarium est quinquagesimum. 3. τί δ' ἐμοὶ Brunqu. Analekt. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Barn. μοι — τοσάντων, αὐτὸς με — τοσάντων, conl. Pau. τί δὲ δὲ conl. Zeun. p. 79. sine causa. 6. πῶμα Barn. Lam., et Steph. Thes. v. πόμα p. 302.: ut odar. 41, 11. κατόν conl. Steph. et Scal., prob. Zeun. p. 79. 8. χρυσῆς Barn. Lam. χρυσῆς μετ' Ἀφροδίτης conl. Scal.: rec. Iocud. μετὰ τῇ καλῇ ἑταίρῃ Forrens. μετὰ χρυσῆς Κυθήρης conl. Zeun. p. 79. 9. πολιὰν Fab. κάραν σέφουσι Barn. Lam. κάρα σέφουσι c. Scal., prob. Zeun. p. 79. f., qui tamen legi malebat κάρη· κάρα recepp. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Barn. πολιὰν σέφοντι κάραν Δὸς ὕδωρ conl. Dacieria. 10. Φέρ' ὕδωρ, Φέρ' οἶνον, ὦ παῖ, affect. Barn. 11. κάρω-
 σον* Steph. 2. Com. Ψυχὴν δ' ἐμοὶ κάρ, Barn. Lam. Ψυχὴν ἐμοὶ κ.
 conl. Scal.: sed Zeun. p. 80. sic ἐμῇ retineri malebat. 12. καλύπτεις*
 Steph.

Steph. 2. Com. βραχύ με ζῶντα Dacier. Fab.: qui tamen conī. μὴ ζῶντά με καλύψας. Scal. conī. ζῶον. Pau. conī. καλύψας. Zeun. p. 80. conī. Βραχύ σῶμα γῆ καλύψας. 'Ο θανὼν γὰρ ἔτι διψῇ, vel πίνει, vel δᾶται, aut 'Ο θανὼν ἂν ἔτι δῆται, vel πίνη, aut πίνει, vel δᾶται. Sic vero omnia mutari in omnia possunt: et pro δῆται debebas esse δέηται.

A N N O T A T I O N E S

O D E XXXVI

2. Facete poëta vsus est spondeo pro anapaesto in initiis quinque huius odæ versiculorum, quo animi sui otio dediti lentorem, atque marem, ostenderet. Ἀνάγκας dixit rhetorum, et causidicorum, argumenta, strophas, siue argutias. Est enim idem ἀνάγκη, quod αἰτία, siue causa. dicimus enim διὰ πολλὰς ἀνάγκας neque, ac διὰ πολλὰς αἰτίας. B. Ἀνάγκαι an tribui recte possint oratoribus, vehementer dubito. Nam oratores sequuntur πιθανολογίαν, et ἀκότα, soli geometrae [vid. Cic. Acadd. 4, 16.], eorumque exemplo philosophi interdum, vtuntur sumtionibus, et conclusionibus, et demonstrationibus, necessariis, atque absolute veris, quae extorqueant vel inuitis assensum, quae non persuadeant, sed cogant, h. e. ἀνάγκαις quae dicuntur γραμμικαὶ ἀνάγκαι vid. Fabricius ad Sext. Empir. c. mathem. 3. p. 327.: γεωμετρικαὶ ἀνάγκαι, et ἀποδεικτικαὶ ἀνάγκαι, ab Zachar. Scholast. Ammon. p. 170. 193. Barth.: γραμμικὴ ἀπόδειξις ab Eusebio P. E. 1, 3. p. 7. C: et apud Clem. Alex. Strom. 1. p. 313. B leguntur haec, Ἕλληες δὲ σοφίαν ζητᾶσι, τὰς ἀναγκαστικὰς καλεμένους λόγους, καὶ τὰς ἄλλας συλλογισμὰς δηλονότι. Sic ἀπόδειξιν, et ἀνάγκην, coniunxit, iisque πιθανολογίαν, et ἀκότα, opposuit, Plato Theact. 17.: et Sophist. 37. habet, eodem sensu, μεγίστας ἀνάγκας. Neque aliter verbo ἀναγκάζειν vsi sunt de sophistis suorum temporum idem Plato, vt Cratyl. 41., et Euripides Hippol. 922., vbi in cod. Paris. verba ἀναγκάσαι adscriptum est interpretamentum διδάξαι. Sed auctor odarii, quisquis ille fuerit, ἀνάγκας dixisse videtur omnino omnia argumenta, quibus oratores cogunt auditores assentiri orationi. Caeterum v. 1. — 4. continetur sententia, aut haec, quid mihi prodest eloquentia? ita, vt οἱ νόμοι pertineant ad iurisprudentiam, sine qua tum nulla existere eloquentia poterat: ῥητόρων ἀνάγκαι omnino ad praecepta artis dicendi: λόγοι denique ad ipsas orationes: aut ista, quid mihi prodest iurisprudentia? quid eloquentia? quid philosophia? vt λόγοι sint quaestiones, et dissertationes, philosophorum: vt ap. Laërt. 4, 27.

3. Λόγος aliquando Graecis est fabula prolixa, atque inanis. Notandum est, etiam hic esse ἑλλειψιν praepositionis ἀπὸ, vel ἐκ, et verbi ἐστὶ. B. Immo genitiui λόγων τοσάτων pendent a nomine ὄφελος, aut κέρδος. vid. Abreſchius obseruat. miscell. vol. 10. p. 351. Sed potest haec forma loquendi etiam ita explicari, et nescio sane, an rectius, vt τί δέ μοι λόγων τοσάτων dictum putetur pro τί δέ μοι, καὶ λόγοις τοσάτοις; Certe Coluthus ita dixit, τί γὰρ πολέμων βασιλῆς; v. 147., et τί γὰρ σακίων Ἀφροδίτῃ; v. 159.

4. Τῶν μηδὲν ὠφελάντων urbane dicitur, sicuti illud apud Horatium, *nec quae nihil attinent*. B. Locus est 1. od. 19, 12. Μᾶλλον est immo, vid. ad odar. 18, 10.

6. Nihil opus est Barnesii πῶμα, cum ultima syllaba τῷ πόμα produci possit ante liquidam duplici prolata sonoro. B. Ἀπαλὸν πόμα. Λυαίε est vinum lene, vinum molle. Nam πῶμα, et πόμα, apud poetas etiam potum significare, docuit Suetetius dissert. ad Theophil. ad Autol. 2, 18: P. 434. f. Volf.

8. Barnesius de suo Ionisino reposuit χρυσέης pro χρυσῆς. Trochaeus est secunda sede, qui pes aequivaleret iambo. B. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ est pulchella amicula. Odar. 4, 15. κάλει δ' ἑταίρην odar. 5, 14. 16. μετὰ κέρης βαθυκόλπῃ — χορεύσω odar. 41, 22. f. παίζειν Μετὰ τῶν καλῶν γυναικῶν. Venus ipsa a poetis fere χρυσῇ Ἀφροδίτῃ [Poll. 7, 102.] dici solet: vid. Hesiod. Theog. 975 1005. Ἔργ. 65.: etiam πολυχρύσος vid. Hesiod. Theog. 980. Ἀσπ. 8. 46. Ἔργ. 521.: ob eximiam scilicet pulchritudinem. vid. ad odar. 14, 5.

9. Barnesius inuerse scripsit κάραν σέφασι, quod non credat, primam τῷ κάραν communi dici tempore. Nobis religio est, quod alicubi Professor egregius, magnis autoribus fraudem facere. B. Hesychius: Κάρᾳ κεφαλῇ τῷτο Ἀπτικοὶ διὰ τῷ α λέγουσι. Ὁμηρος δὲ Ἰακῶς κάρη. Eustath. ad Il. v. p. 1193. 11. Το. 2. Rom. ἡ δὲ τραγωδία καὶ τὸ κράτα λέγει ἀδετέρας, ὡς καὶ τὸ κάρᾳ ἡ δὲ κάρᾳ τῶν νεωτέρων ἐστὶ. Πολιαιὶ simpliciter dictum est pro πολιαὶ τρίχες vid. odar. 52, 13.: vt Lat. cani. vid. Ouid. Metamm. 3, 516. Vnde πολιὸς dicitur senex. vid. Theocrit. Idyl. 1, 44. Odar. 34, 2. est πολιὰ θείρα. Senius est, tempora canent, i. e. senex sum.

10. Βάλλειν idem est, quod ἐγχεῖν odar. 57, 3.: et ἐγχεράσαι odar. 38, 10. Vinum enim merum bibere, Scythis proprium fuit. Aelian. V. H. 2, 41. ἀλλὰ γὰρ προστιθέασιν αὐτῷ [Cleomeni Lacedaemonio] καὶ τῷτο δῆπερ τὸ Σκυθικὸν κακόν, ὅτι ἀκρατοπύτης ἐγένετο. — Σκυθῶν γὰρ ἴδιον τὸ πίνειν ἀκρατον. vid. Chamaeleon apud Athen. 10, 7. p. 427. C: quo ipso auctore ἀκρατέστερον πιῖν Lacones dixere ἐπισκυδίζειν. Conf. ad odar. 57, 8. et Spanhemius ad Aristoph. Plut. 1133.

11. Scite orditur a duobus spondeis, quo stuporem a vino morali exprimat rhythmo. B. Τὴν ψυχὴν μὲ κάρωσαν est animum meum sopi s. sopora, aut potius obrue, sopi, me vino: vt Sen. de prouid. c. 3. p. 314. Το. 1. dixit mero se sopire: h. e. bilarem me redde: fac, vt curae, et sollicitudines, me fugiant. Conf. odar. 25. et 26. Hesychius: Καρωθεῖς — μεθύσθεις. Suidas, et ex eo Phauorinus: Κάρως ἡ ἐξ οἰνοποσίας ἐγγινομένη μέθη, καὶ παραφορά. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Κάρᾳ τῆς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πλησμονῆς.

12. Vtitur pede trochaico secundo loco, vt saepe alias, atque in sequenti versu. Posuit etiam καλύπτεις in praesenti, ἐν ἀσεισμῷ, siue ἡδικῇ ἐναλλαγῇ. B. Βραχὺ breui, μοχ: fere vt μικρόν Ioh. 16, 16. Καλύπτειν est humare, terra obruere. Pindarus Nemeonn. 8, 65. ita dixit χθονὶ γούᾳ καλύψαι, et Perles Anthol. 3, 32. 13. 4. καλύπτειν τάφῳ. Sed verba μὴ ζῶντα μορταυμῇ, θανόντα, poetam iusserunt verbum καλύπτειν solum ponere. Caeterum verius huius odarii sunt iambei dimetri cataleptici, sed anapaestis, et spondeis, contaminati.

ΛΖ' ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ *

Ἴδε πῶς, *Ἐαρος Φανέντος,
 Χάριτες ῥόδα βρύκσιν·
 Ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
 Ἀπαλύνεται γαλήνῃ
 5 Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ·
 Ἴδε, πῶς γέρανός οἱ δούει·
 Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν·
 Νεφελῶν σκιαὶ δονῶνται·
 Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
 10 Καρπὸς ἰτέας προκύπτει,
 Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει·
 Βρομίς τρέφεται νᾶμα·
 Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα,
 Καθελὼν ἤνθισε καρπός.

VARIETAS LECTIONIS

- * αἰς τὸ ἐκρ. cod. Vatic. in marg. p. 687.: in quo hoc ead. est quartum,
 et quadragesimum. 2. βρύκσι ῥόδα cod. Vatic. Χάριτος ῥόδα βρύκσι
 Com. βρύκσι Steph. 2. Fab. aliiq. Κάλυκτις ῥόδα βρύκσιν conl.
 Menagius, auctore Regnierio. sine causa: neque tamen inepte. vid.
 Vannus crit. p. 102. f. Si quid mutandum esset: Pauius legi malebat
 Χάριτας. 3. 4. omissi sunt in Analectis Brunquii. γαλήνῃ cod. Vatic.
 5. κολυμβᾷ cod. Vatic. κολυμβᾷ νῆσσα Mor. 8. δονῶνται Barn.
 10. καρποῖσι γαῖα προκύπτει cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid.
 Macrop. Met. 1. 2. Parm. καρποῖσι γῇ προκύπτει Barn. Lam. e conl.
 Dan. Heinsii. Fabio totus versus delendus videbatur, ut Brunquio.
 remere, unde omissus est a Ioerd. Holst. Deg. 2. Born., sed in Arg. 1. 2.
 Deg. 1. Brig. viciis inclusus. Καρποῖσι γαῖα βρίθαι conl. Zeun. p. 81.
 12. Βρομίῳ Mor. τρέφεται νάμα cod. Vatic. τρέφεται Steph. Mor. Com.
 Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Strob. Parm. Βρομίς τρέφεται τὸ
 νᾶμα Barn. Lam. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. τρέφεται κλῆμα
 conl.

coni. Pau. Βρομία βρύει τὸ νᾶμα coni. Zeun. p. 82. Βρομία εἴφεται
κῆμα Κατάφυλλον. κατὰ κλῶνα κατ' ἐλῶν ἤνθησε καρπὸς coni. Salmas.
in ep. ad Is. Vossium ap. Bernard. ad Tho. Mag. p. 191. 13. κλόνον
cod. Vatic. κατὰ φύλλα, καὶ κατὰ κλῶνας, Mor. Flaid. 14. κατέχων
coni. Pau. ἤνθησε Steph. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2.
Stroth. Born. Parm. recte. κατ' ὅλ' ἀντίθηλε καρπὸς coni. Valperga
p. 94. Κατὰ κλῶνα, καὶ τὸ φύλλον Ἐξῆς, aut καθεξῆς, aut καδαρῶς,
ἤνθησε καρπὸς, vel Τέλος ἤνθισέν ἐ, aut ὁ, aut δέ, καρπὸς coni. Zeun.
p. 82. f., pro ingenii scilicet sui abundantia.

A N N O T A T I O N E S

O D E XXXVII

1. Potest disyllabos efferri τὸ Ἔαρος, ut supra, ἐν συνεκφωνήσει· ut
nihil opus sit Barnetii duplici anapaesto. B. Conterri cum hoc odario
potest 1. od. 4. et 4. od. 12. Horatii: itemque Libanii ἐκφρασις ἔαρος
p. 176. ff. To. 1. Mor.: Meleagri Idyllium in Veri, quod seorsum edidit
Meinsecquius Gottingae A. C. 1788 octonis: et Anthol. 1, 56. 4. 5. 6.
7. 8. 12. Ἴπρος Φανέτος sic legitur ap. Theophyl. Simocat. ep. 1.
p. 72. Comel.

2. Crediderim, a Graeco βρύειν deduci Latinum rucere, praesertim
ubi propellere, prorucere, sonat. B. Βρύειν est, hoc loco, fundere,
magna copia emittere, copiose nasci iubere. Isac. 3, 11. μήτι ἢ πηγὴ ἐκ
τῆς αὐτῆς ὁπῆς βρύει τὸ γλυκύ, καὶ τὸ πικρὸν; Himer. ecl. 10, 13. p. 188,
ἀλλὰ καὶ πᾶν, ὅ, τι βρύει τῶν ὕδα Μακρῶν τε, καὶ Ἀπόλλωνος, λειμῶνες
βρύουσιν· ubi vid. Vernisfordius: et orat. 1. p. 360, ὦραι δὲ λειμῶνας
βρύουσι. Hesychius: Βρύει· ῥέει, πηγάζει, ἀναβλίσκει, πηδᾷ, ἀνίσκει,
αὐξεται. Et Gratiae finguntur esse totius auctores, quia quicquid
pulchrum est, et venustum, a Gratiis proficisci putatur. Cyprian. ep.
16. p. 35. Pamel. Successit hyemi verna temperies iosis laeta, et floribus
coronata. Unde ver ab Aeschilo Prometh. 454, dicitur ἀνθεμῶδες.

3. Trochaico utitur pede in secunda sede, sicuti saepe alias, et
mox in tertio versu ab isto; immo etiam et in quarto, modo τὸ γέρας
disyllabos efferatur: quod equidem faciendum puto. Conuenient nu-
meri cum Barnetii Ionico ἀπ' ἐλασσονος. B. Verba ἴδε — γαλήνη reddi
possunt verbis Virgilii ecl. 2, 26. Vide, quam placidum ventis stet mare.
Nam κῆμα sunt undae, fluctus: vid. ad odor. 35, 6.: et ἀπαλύνεσθαι
per se est mollescere Gloss. veti., ut γαλήνη tranquillitas maris. vid.
Theocrit. Idyl. 6, 35. Suidas, ex Alexandro Aphrodis., v. ταυτὸν
extr.: ὁ γὰρ γαλήνη ἐν θαλάσῃ, τῶτο νηπιμία ἐν αἵρε· ἡσυχία γὰρ
ἀμφω.

6. Ὀδεύειν eleganter, hoc loco, positum est de auibus, quae gre-
gatim volant: ziehen. De migratione gruum in calidiora loca e frigidio-
ribus v. Aelianus H. AA. 3, 13., quem eius locum descripsit Apollolius
Paroem. 6, 8.: Cic. N. DD. 2, 49. ex Aristot. H. AA. 9, 10.: Herodo.
2, 22.: Hesiod. Ἔργ. 448. ff.: Ambrosius in hexaem. 5, 14. f. p. 82. f.
To. 1. Bas.: Bochartius hieroz. 2, 1, 11. p. 70. To. 2:

7. Τίτῳ

7. Τῆτάν est Sol, ita dictus, quia genus ducere fertur a Tītane, Saturni fratre: vt ap. Virgil. Aen. 4, 119. et Pseudorph. hymn. 7, 2. vid. Natalis Comes mythol. 6, 20. Aor. ἔλαμψε habet vim praesentis, vt v. 9. et 14.: et Sol dicitur λάμπειν ἀφελῶς, quatenus non latet obductus nubibus. Hesychius: Ἀφελῆς ἀσινῆς, καθαρός. Sic sol purus est ap. Horat. 3. od. 29, 45.

8. Verno tempore nubila huc illuc volitant: neque eadem sede, qua prius, manent. B. Νεφελῶν σκιαί sunt *nubes umbriferae, atrae*: et verbum δονᾶσθαι, quod fere *agitari, circumagi*, κινᾶσθαι, significat: v. odor. 39, 11.: recte hoc loco accipi potest ita, vt sit *fugari, fugere*. nam verno tempore caelum est fere serenum, neque nubilum: adeo, vt hoc versiculo afferatur causa eorum, quae v. 7. dicta sunt.

9. Ἔργα proprie sunt *urbes, templa, et arces*, quae iam solis radiis longe coruscant. Barnesius addit *agros*: quod equidem non inuiderim. B. Τὰ βροτῶν ἔργα sunt haud dubie h. l. *arua, sata, τὰ γεώργια*, maxime. v. Faber ad h. l. Bosius obseruat. critt. 6. Villosion. ad Lex. Homer. Apollon. p. 664. Legitur sic nomen ἔργα ap. Hom. Il. β', 751. 4, 92. Hesiod. Theog. 903. Ἔργ. 549. Xen. Cyneg. 5, 12. Sed intellegi etiam debere videntur *viridaria, olea, vineta*. Certe haec loca coluntur ab hominibus, et verba τὰ βροτῶν ἔλαμψεν ἔργα a poëta diligentius explicantur reliquis odarii versiculis. Λάμπειν autem dicitur *quicquid fulget, nitet, floret, laetum est*: vt collucere ap. Cic. N. DD. 2, 39.

10. Pro καρποῖσι γαῖα nos nunc primum reponimus καρπὸς ἰτέας. Certe, et sententia, et σύνταξις, videntur illud flagitare. Pronus erat error exscribentium in syllabis ΚΑΡΠΟΙΣΙΓΑΙΑ, et ΚΑΡΠΟΣΙΤΕΑΣ, praesertim cum diphthongo αι sit idem sonus, qui et vocali ε. Ordinantur duo isti versus a dactylis, vt putat Barnesius. Verum cum prior syllaba in voce καρπὸς possit corripī, veluti inferius [odor. 53, 2.] in Μέλπομαι ῥόδον θερινόν, ob tenuitatem liquidae: possunt et dactyli isti, qui videntur, pro anapaestis haberi. Quin et ε in voce ἑλαίας pro longa venire potest, per duplicatum sonum τᾷ λ, et media diphthongus pro breui: quod et Barnesio videtur. B. Emendatio Baxteri ista nobis non placet. Nam primum inepta est: poëta enim commemorare instituit bona, et ornamenta, Veris ea, quibus delectentur compositores: quis igitur hic salici locus sit, quum conuiuiae fere non reperiantur vñ esse coronis salignis, ἰτεῖνοις? Hesychius: Σάλιξ ἰτέα Ῥωμαῖοι nam nonnullos interdum cinxisse tempora σεφάνοις λυγίνοις, non nescio: vid. fragm. Anacr. 12. et Athen. 15, 3.: neque saliceta ab hominibus ita coluntur, vt referri inter ἔργα eorum possint: deinde superuacanea. nam e vulgata lectione sensus nascitur aptissimus. Terra, tanquam persona, dicitur προκύπτει καρποῖσι *prospicere fructibus, i. e. frugibus, et floribus*, ita, vt Καρποῖσι γαῖα προκύπτει sit *Terram vestiunt fruges, et flores*. Memorantur flores, quia coronae coniuiales ex iis necebantur: et quia in comotationibus maximus vnguentorum vsus erat, propterea v. 11. oleae laudantur. Nam καρπὸς ἑλαίας προκύπτει est *olivae nascentes se ostendunt: olivae nascuntur*: vt ap. Eustathium Amorr. Ismen. 1, p. 6. legitur, τῶν ῥόδων τὸ μὲν προκύπτει τῆς κάλυκος ap. Himer. ecl. 20, 4. p. 270. ῥόδον ὅψε προκύπτει et τιτθίον προκύψαν ap. Aristoph. Rann. 415.

12. Δὲ Βρομὶς σέφεται νᾶμα nos, addita vna literula, nunc facimus Βρομὶς σέφεται νᾶμα quo sit plena σιγμή ad κλῶνα. Nihil hac emendatione certius, cum pergat Anacreon in elegantissima Veris pictura. In secundo loco trochaeo utitur. Nam produci potest brevis vocalis ante aspiratam, ut omnes norunt: τὰς etiam κομμῖνι dicitur tempore. B. Sensus v. 12., ut eum Baxterus constituit, est, *succus, latex, liquor, redit vitibus: latex Lyaeus redit*. Nam Βρομῖος est *Bacchus*; quo nomine odor. 21, 2. ipsum vinum significatum est: et νᾶμα respondet Lat. *latex*. Vnde vinum vocatur Βακχῆϊον νᾶμα ap. Aristoph. Eccicll. 14., et νᾶμα Βακχοῖο Anthol. 2, 47. 34. 5., atque νᾶμα τὸ τῷ Βρομῖι Anthol. 7, 132.: sed a Lucretio 5, 14. f. *liquoris vitigeni latex*, et *latex Lyaeus* a Virgil. Aen. 1, 686. Conf. Gataquerus ad Anton. 5, 13. p. 174. f. Trai. et ad odor. 18; 12. 54; 10.

14. Καθελὼν signata vox est, et supprimitur αὐτόν. Καρπὸς enim figurate ponitur pro *pomario*. Quin et libenter assentior Barnesio, reponendum esse hoc loco ἤνθισσε pro ἤνθησε, causa metri, cum in duobus extremis versibus trochaicus pes sit secundo loco: quod versum efficit Barnesio dictum Ionicum ἀπ' ἐλάσσονος. B. Apertum est, v. 13. f. pertinere tantum ad *vites*, non ad omnes arbores. Itaque κατὰ φύλλον est *in pampinis*, et κατὰ κλῶνα *in palmitibus*. Καρπὸς sunt *uvae*: et καθελὼν accipiendum esse cum Baxtero arbitror, ut medium, ita, ut sit *baerens, pendens*. Caeterum auctor odarii numerasse syllabas, abiecta legum metricarum cura, videtur. Voluit enim illud constare iam: *beis dimetris catalecticis*:

ΛΗ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ •

Εγὼ γέρων μὲν εἰμι,
 Νέων πλέον δὲ πίνω.
 Κἂν δέσῃ με χορεύειν,
 Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον.
 5 Ὁ νάρθηξ δ' ἄδεν ἔστιν.
 Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
 Παρέσω, καὶ μάχεσθω.
 Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
 Μελιχρὸν οἶνον, ἡδὺν,
 10 Εὐκτεράσας, Φόρησον.
 Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι
 Σειληνὸν ἐν μέσοισι
 Μιμῶμενος χορεύσω.

VARIETAS LECTIIONIS

* αἰς ἑαυτὸν cod. Vatic. in marg. p. 687.: in quo hoc odor. est quintum,
 et quadragesimum. 3. Δίον με καὶ χορ. coni. Zeun. p. 83. 4. ἔχων
 cod. Vatic. γ' ἔχω coni. Zeun. p. 83. 5. ὁ νάρθηξ ἄδεν Baxt. Νάρ-
 θηξ γὰρ ἄδεν ἔστιν Barn. Lam. 6. Hic versiculus, et sequens, laudan-
 tur ab Hephaest. enchir. p. 16. Pau., Plot. de metris p. 1462.
 Putsch. et schol. Aristoph. ad Plut. 302.: v. 6. etiam ab schol. He-
 phaest. p. 86. 7. παρέσι γὰρ, μάχεσθω Mor. Flaid. Barn. Lam. ex
 Hephaest. p. 16. Pau., Plotio d. l. et schol. Aristoph. ad Plut. 302.
 recte: etiam Zeun. p. 83. indice: restituta est haec lectio a Stroth.
 Deg. 2. Ioerd. 9. μελίχραν cod. Vatic. μελιχρὸν Parm. μελιχρὸν,
 οἶνον ἡδὺν coni. Pau. ἡδὴ Ioerd. e coni. Degen. inepte. 12. σειληνὸν
 cod. Vatic. ἐν μέσοις δὲ Barn. Lam. Stroth., prob. Zeun. p. 84. Σει-
 ληνὸν δ' ἐν μέσοισι Ioerd. e coni. Steph. ἐν νέοις, καὶ ἐν νέοις δὲ, vel
 Σειληνὸν δ' ἐν νέοις, coni. Pau.

ANNOTATIONES

ODE XXXVIII

3. Disyllabus effertur τὸ δέση, per συνεκφώνησιν, et trochaicus pes est in secunda sede. B.

4. Veteres saltabant ferulam, vel baculum, manu gestantes. Praefultor autem ipsius Bacchi ferulam, vel sceptrum, gerebat. Atque hinc natum prouerbum, Πολλοὶ νάρθηκοφόροι, παῦροι δὲ βάκχοι. Hic obiter aduertendum venit, saltandi consuetudinem Bacchi, siue Solis, Orgiis originem suam debere, adeoque strophas, atque antistrophas, planetarum conversiones retulisse: de quibus consule eruditum Pindari scholiasten Graecum. Iste versus incipit a trochaeo, siue iambo inuerso. B. Sensus est, *pro baculo gero utrem*: qui senum scipiones etiam ab Aeschilo Agamemn. 75. vocantur σκῆπτρα de quo vocabulo vid. Apollon. Lex. Homer. p. 722.: sed Paulus Silentarius Anthol. 6, 25. 5. 5. f. talem baculum appellat γηραλέον βάκτρον et Macedonius consul Anthol. 6, 16. 2. 6. σκηπάνιον quos duos locos laudauit Suidas v. βάκτρον et Callimachus epigr. 1, 7. σκίπωνα, γεροντικὸν ὄπλον. Per τὸν ἄσκον intellegitur, aut omnino *omnis uter*, aut singulatim *is, quem acceperit poeta, praemii loco, victor*. Nam Athenis quidem Ἀνδιστηρίων Baccho sacrorum die altero, cui Χόες nomen erat, indicebatur per praekonem certamen bibendi, ut, qui ebibisset, stans in utre vino pleno, congium, is, praeter coronam, acciperet utrem illum. v. Aristoph. Acharn. 999. II., ibique schol., et Meursius Graec. Fer. in v. Ἀνδιστήρια.

5. Barnesius, quo vitet spondeum, secundo loco reponit Νάρθηξ γὰρ pro Ὁ νάρθηξ, de suo ingenio. B. Νάρθηξ est ferula, quae, ob leuitatem insignem, baculorum usum senectuti praeiuit, auctore Plinio H. N. 13, 22. Sed gestari etiam ab ebriis solebat, auctore Baccho, vid. Diod. Sic 4 p. 213. To. 1. Rhodom. Plutarch. sympo. 7, 10. p. 714. To. 2. Vech. Species ferulae fruticis extat ap. Bodaeum commentar. in Theophrasti hist. plant. 6, 2. p. 583. add. index Palaeph., v. νάρθηκες. Caeterum ὁ νάρθηξ ἑδὲν ἔστιν idem est, quod τί μοι τὰ νάρθηκος; ut odor. 36, 3. τί δέ μοι λόγων;

7. Et si Barnesius plures referat antiquos grammaticos, qui versum istum legerunt, Πάρσι γὰρ, μαχέσθω, fuga scilicet spondei in secunda sede: nobis tamen concinnior videtur vulgaris lectio; quali dicat, si quis, quod quidem in Bacchicis Orgiis usu venire solet, ad manus venire studet, nolo mecum ferula decertet, verum utre vinario, nam ferulam praesenti negotio alienam existimo. Certe Πάρσι γὰρ, διαμέσθω, et frigidum videtur, et duriusculum. Quin et verbum Πάρσι hoc loco nimis foret ambiguum: imo magis sonat *in promptu est*, quam *per me licet*, uti reddit Professor. B. Lettio Πάρσι γὰρ, μαχέσθω, quum, non tantum auctoritate grammaticorum veterum, in primisque Hephaestionis, nitatur, sed etiam sensum commodissimum pariat, mutari a Baxtero non debebat, praesertim quum παρίσω valde trigeat. Sensus enim loci est, *qui vult pugnare, rixari, is pugnet, rixetur: per me ei facere id licet*. Odor. 26, 7. "Οπλίζ', ἐγὼ δὲ πίνω. Nam Πάρσι, sequente infinitiuo alius verbi, qui hoc loco intellegi debet, est *licet*: vid. Herodo. 3, 122. Aeschyl. Prometh. 759. Aristoph. Plut.

815. Et μάχαι πάροινοι commemorantur odor. 42, 13.: quo in genere Horatius quoque 1. od. 27, 1. verbo *pugnare* usus est.

10. Sensus est, *ministra mibi poculum, puer*: ut odor. 26, 8. *Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.* Μελιχρόν, quod Pauus ad κύπελλον pertinere putabat, recte referri ad οἶνον potest. vid. fragm. Anacr. 19, 1. Nam homines hilares cumulare solent verba fere idem significantia, quum loquuntur de re ipsis praecipue grata, sublati etiam orationis vinculis: ita, ut οἶνος hoc loco dicatur ἡδὺς ratione *linguae*, et *pulati*, μελιχρός ratione *animi*. Sed pro μελιχρόν fortasse legi debet μελίφρον, assentiente Valio p. 131. Hesychius: Μελίφρον· προσηνῆ, καὶ ἡδέα, διὰ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας καὶ μελίφρων, τὸ αὐτό. Certe ab Homero, et οἶνος, et πυρός, vocatur μελίφρων vid. Il. ζ, 264. θ', 188., ut σῖτος ab Dionys. Perieg. 741. Caeterum quo spectet verbum ἐγκεράσας, intellegi potest e verbis odor. 36, 10. Δὸς ὕδωρ, βάλε' οἶνον. Ap. Homer. Il. θ', 189. est οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιάν.

12. Hyperbaton est. ordo enim est, *μιμῆμενος Σειληνὸν χορεύσας ἐν μέσοισι*. Ideo Silenum nominavit, quia senex. Barnesius ἐν μέσοις δὲ reposuit, nimis dure: quod αὐτὸνδεταρ non ferret. B. Silenus fertur fuisse paedagogus Bacchi, senex, ventriosus, chorearum amator. vid. Pseudorph. hymn. 53, 1. f. Ovid. Metamm. 4, 26. 11, 90. f. Imaginem eius exhibet e libris Augustini, Gorlaei, et Spanhemii, Perizonius ad Aelian. V. II. 3, 18. Σειληνὸν, vel Σιληνὸν, μιμῆμενος dictum est, ut ap. Aristoph. Plut. 290. τὸν Κύκλωπα μιμῆμενος et ἐν μέσοισι est omnibus spectantibus: ut Matth. 14, 6. ὤρχησατο ἐν τῷ μέσῳ. Laërt. 6, 69. αὐθεὶ πάντα ποιῶν ἐν τῷ μέσῳ. Hom. Il. τ', 364. ἐν δὲ μέσοισι χορεύσαστο δῖος Ἀχιλλεύς. v. Doruillius ad Charit. p. 547. f. Caeterum de Silenis, eorumque, et Faunorum, Satyrorum item, et Panum, differentia extat docta dissertatiuncula Heinii V. C. in opusculo, quod inscribitur *Sammlung antiquarischer Aufsätze*, P. 2, 2. p. 53. ff. Et poeta huius quoque odarii metrum voluit esse metrum Anacreonticum.

ΛΘ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ •

- Ο**τ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 Τότε μευ ἦτορ ἰανθῆν
 Λιγαίνειν ἄρχεται Μῆσας.
 Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 5 Ἀπορίπτονται μέριμναι,
 Πολυφρόντιδες τε Βυλαί,
 Ἐς ἀλικτύπας αἵτας.
 Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
 10 Πιλυαῖθέσιν μ' ἐν αὔραις
 Δονεῖ μεθ' ἡ γανώσας.
 Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 Στεφάνης ἄνθισι πλέξας,
 Ἐπιθεῖς δὲ τῷ καρῆναι,
 15 Βιότῃ μέλπω γαλήνην.
 Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 Μύρω εὐώδει τέγξας
 Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κέρην
 Κατέχων, Κύπριν αἰεῖδω.
 20 Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
 Τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας,
 Θιάσω τέρεπομαι κέρων.
 Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 25 Τόδε μοι μόνον τὸ κέρδος
 Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω
 Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντα.

VARIETAS LECTIIONIS

- * αἰ συμπόσιον τῷ αὐτῷ *cod. Vatic. p. 688. in quo hoc odor. est duode-
quingagesimum.* 2. τότε μὲν *cod. Vatic. τότε ἐμεῦ ἰανθὲν ἦτορ*
Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Ioerd. Ad etiam odor. 3. 9.
33, 6. est μεῦ. Zeun. p. 84. conī. τότε κῆρ ἐμῷ ἰανθὲν. 3. Μᾶσας λι-
γαίνειν ἄρχεται *Mor. Flaid. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. Ioerd.*
Μᾶσας ἄρχεται λιγαίνειν Barn. Lam. ἡδ', b. c. ἡδὺ, αὐτ λιγέ', b. c.
λιγέα, ἄρχεται λιγαίνειν, omisso τῷ Μᾶσας, conī. Zeun. p. 84. inperce.
* Ἀγεται Μᾶσας λιγαίνειν *conī. Val. p. 131. male.* 5. ἀπορίπτανται
cod. Vatic. ἀπορίπταται μέριμνα Barn. Lam., prob. Zeun. p. 84. 6.
πολυφροντίδες τε Baxt. δὲ Lam. 7. αὐτὰς *Flaid.* 9. ὅτε μοι β. *cod.*
Vatic. τότε λυσιπαίγμων B. Mor. Φιλοπαίγμων τότε Barn. Lam. c
conī. Fabri. Λυσιπράγμων conī. Pau. Λυσιπήμων conī. Pierfonius
Verissim. p. 231.: quod recepp. Brunqu. Analecti. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2.
Brig. Ioerd. Stroth. 10. πολυανθίσιν ἐν αὖραις *cod. Vatic. ἐν ὥραις*
Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. Ioerd. c conī. Salm. ἐν αὐλοῖς conī.
Dacier. ἐν αὐλαῖς conī. Zeun. p. 85. temere. 11. Δοκίει *Lam., ope-*
rarum incuria. 14. τῇ *Met. 1. 2. τῷ καρήνῳ cod. Vatic.* 15. Μέλ-
πω βιότῃ γ. *Barn. Lam. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born.*
pinus numerosc. μέλπω βίς γαλήνην conī. Valp. p. 94. 17. μύρω
cod. Vatic. ἐϋώδει Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. 18. 19. omisit
Foppens. 21. ὑποκῦρτοῖς *conī. Fab. ὑποκῦρτοῖσι κ. Barn. Lam.*
Stroth., prob. Pauo. ὑπὸ κυρτοῖσι κ. Brunqu. Analecti. Arg. 1.
2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Ioerd. κυρτοῖσιν ἐν κυπέλλοις
conī. Zeun. p. 85. 22. νόον γ' *Barn. Lam. sine causa. vid. Arnald.*
animaduerss. p. 39. 23. Θιάτῳ γέγηθα κ. *Barn. Lam. τέρπομ' ἑταίρων*
conī. Pau., prob. Zeun. p. 86. 25. τόδ' ἐμοὶ *Arg. 1. 2. Deg. 2. Holst.*
Brig. Born. Ioerd. τῷ μοι μόνῳ cod. Vatic. μόνῳ Steph. Mor. Com.
Lub. Flaid. Fab. Macrop. Barn. Lam. Met. 1. 2. Parm. 26. τῷ ἐγὼ
cod. Vatic. ὁ λαβὼν ἐγὼ ἀπ. conī. Pau. 27. τὸ θαυῆν γὰρ δᾶ μετὰ
πάντων cod. Vatic. sed δᾶ superscriptum est. πάντων Steph. Mor.
Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Barn. Lam. Met. 1. 2. Parm. recte.

ANNOTATIONES

O D E XXXVIII

1. Barnesius consueta sibi audacia versum istum interuertit, ut sit Μᾶσας ἄρχεται λιγαίνειν, spondeo, et tribus trochaeis: et Stephanum deridet, qui dicit acatalecticum. Equidem existimo, tam in hoc, quam in priore, trochaeum poni secundo loco, et diphthongum αἰ in λιγαίνειν, et in ἄρχεται, brevis esse temporis: ut sit Barnesii versus Ioni-
cus

cus ἀπ' ἐλάσσονος. B. Μεν ἦτορ idem est, quod ἐγώ. ut odor. 36, 11. τὴν ψυχὴν μὲν, h. e. ἐμὴν et odor. 42, 9. Φθόνον δὲ οἷδ' ἐμὸν ἦτορ, h. e. ἐγώ. Hesychius: ἦτορ ἡ ψυχὴ, θυμὸς, στῆθος. Ἰαίνεσθαι valet *gaudere, lactari, exultare*: Hesychius: Ἰαίνομαι εὐφραίνομαι item: Ἰάνθη ἐχάρη, διεχύθη, ηὐφράνθη sunt glossae Homericæ: vid. Odyss. τ', 537. ο', 165.: et λιγαίνειν non differt a verbo μέλπειν v. 15.: ut odor. 62, 4. Hesychius: Λιγαίνει — ἄδει. Suidas: Λιγαίνων ὕμνων, κηρύσσων. Phavorinus. nesciebam unde: Λιγαίνω τὸ ὕμνῳ ποιητικῶς. Vers. 19. est Κύπριν αἰείδω. Caeterum ex eo, quod diphthongus αὐ v. 3. 5., et vocalis ω v. 15., correptae legantur, collegit Arnaldus animaduersit. p. 29. 35., hoc odarium esse a poeta quodam recentiore profectum.

5. Professor Graecus numero posuit singulari Ἀπορίπτεται μέριμνα. Obscurum enim viso spondeo in secundo loco: et tamen possit iste spondeus haberi trochaeus. B.

7. Παροιμιακὸν est. Irrita ventosae rapiebant verba procellae, inquit Statius secundo Achilleidos [v. 286.]. B. Ἀῆται venti, flamina, est verbum Homericum: quod Homerus ponit, vel simpliciter, ut Odyss. ι', 139.: vel ei iungit nomen ἄνεμος, ut Il. ξ', 254. ο', 626.: ut Hesiodus Erg. 675. scripsit, νότοιο τε δεινὰς αἶτας. vid. index Palaephat. v. πνεύματα. Hesychius: Ἀήτης ἄνεμος, ἄρσενικῶς. Plato Cratyl. 25. οἱ γὰρ ποιηταὶ καὶ τὰ πνεύματα αἶτας καλεῖσιν. add. schol. Sophoclis ad Aiac 684. Ἀῆται ἁλιεῖς sunt venti aequorei [Ouid. Trist. 1, 8. 358.], h. e. agitantēs aequora [Ouid. Trist. 2, 149.]. Sed βελαὶ πολυφρόντιδες sunt vno verbo *solicitudines*. Fragm. 2, 9. f. Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὐραὶ φέρειν ἔδωκα λύπας. Theocritus p. 295. Reisqu. Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις. Horat. 1. od. 26, 1. ff. tristitiam, et metus, Tradam proteruis in mare Creticum Portare ventis. add. infra odor. 41, 13. f. Vocabulum πολυφρόντις Stephanianus Thesaurus non habet: sed Sap. 9, 15. legitur νῆς πολυφρόντις, h. e. *sensus multa cogitans*, ut vertit interpres Latinus vetus.

9. Frustra Faber hic reponit φιλοπαίγμων, cum λυσιπαίγμων eiusdem figurae sit, atque λυσιτελής: hoc enim est *qui tribuit reditum, vel vestigal*, illud autem *qui tribuit lusus*. Barnesius assentit Fabro, quod non credat, vocalem T in prima syllaba esse communi tempore. Baxtero, inquit, *alia mens, sed metri nescia*. Baxter ille mallet haerere in metris, quam magnis autoribus fraudem facere. Aduertendum, et trochaeum esse secundo loco; sicuti et in Στεφάνους ἀνδραὶ πλέξας. B. Assentior Baxtero, ita, ut λυσιπαίγμων sit *laetitiae dator*, ut Bacchus appellatur a Virgilio Aen. 1, 734.: idem, quod φιλοπαίγμων odor. 42, 2.: quum a lactitia ioci non sint seiuncti. Xen. Sympos. 2, 24. ὁ οἶνος — τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἐλαιον φλόγα, ἐγείρει. Nam primo vocabulum λυσιτελής satis docet, Graecos verbo λύειν etiam *dandi*, et *tribuendi*, notionem subiecisse: deinde, id quod maximum est, ipsum attributum Bacchi, μὲν δόντι γυνώσας, requirit appositum, quo laetitiae, et hilaritatis, auctor indicetur, adeoque, ut nec hanc ob causam λυσιπαίγμων mutari cum Παῖο in λυσιπράγμων, aut cum Περσέονιο in λυσιπήμων, possit: quae vocabula idem valent, quod λυσιμελής ap. Hesiod. Theog. 121. 911. et λυσιμέριμος Anthol. 1, 18. 11. 12. vid. ad odor. 27, 2.: ubi Bacchus dicitur λυσιφρων. Vocabulum λυσιπήμων ipsum legitur ap. Pseudorph. hymn. 1, 11. 58, 20.

10. Ἀῦραι πολυχιδεῖς sunt *aureae*, non *coronae*, *odorae* s. *odoriferae*: quatenus odor existit e floribus variis. Vinum enim, et vnguenta, non magis, quam flores, e quibus nexae erant coronae compotatorum, hoc est, rosae, hyacinthi, lilia, exspirasse intelliguntur facile odores suaves, et gratos, iisque triclinia repleffe. Sic θυώδεις αῦραι ap. Nonnum Dionysii. 18, 100. et Φιλένος αὔρη ap. eundem paraphr. euang. Ioh. 2, 38. Δονεῖν, verbum Homericum: vid. Il. ε', 55.: vt πολυανθής vid. Odyf. ε', 353.: est *circumagere*, *exultare*, *choreas ducere*, *iubere*. Hesychius: Δονεῖν κινεῖν, ταράσσει, σαλεύει. Et γανῶν est *bilarēm reddere*. nam ductum est a nomine γάνος, quod etiam de laetitia, et gaudio, dicitur. Hesychius: Γάνος — χάσμα. Vltus est hac verbi forma Aristoph. Acharn. 7.: vbi ad illustrandam glossam ἐγανώθην schol. attulit haec, ἐχάρην, ἐφαιδρύνθην ἀπὸ τῆς γάνυμαι. "Ομηρος [Il. ν', 493.], Γάνυται δὲ Φρένα ποιμὴν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λαμπρυνόμενων χαλκωμάτων. Nam prius γανῶν dicitur etiam γανύειν. Hesychius: Ἐγανύσαν — χαρήνας ἐποίησαν. Conf. odor. 8, 3.

13. 14. Sensus est, *cinctus tempora fertis floribus*. Flores isti erant fere rosae, et lilia, et hyacinthi: vid. odor. 34, 7. s. 42, 5.: Theocrit. Idyl. 10, 28. s.: Pollux 6, 106: et verbum πλέκειν est verbum hoc in genere proprium. Aelianus V. H. 2, 41. p. 175. To. 1. Gron. Καὶ γὰρ καὶ τὰς ἀνδρῆς, καὶ τὰς ἐκ τῆς μυρρίνης, καὶ τὸν ἐκ τῆς κίττης, καὶ τὸν ἐκ τῆς δάφνης, ἐνταῦθα ἀνέπασσε, καὶ ἀπέλιπε. Pindar. Isthmion. 8, 147. s. Πλέκτω μυρρίνας Στέφανον. Aristoph. Eccles. 839. Στέφανος πλέκεται. Thesmophorr. 407. s. εἴαν τις πλέκη Γυνὴ σέφανον.

15. Et hic etiam temere Barnesius inuertit Βίότῃ μέλπω in Μέλπω βίότῃ quod nesciret, τὸ μέλπω modo esse iambum, ob tenuitatem liquidæ consonantis. B. Vt odor. 53, 2. 58, 2. Βίότῃ γαλήνῃ est *securitas*, *otium*, et *tranquillitas*, *vitæ*.

18. Et hic poeta trochaico pede vsus est secundo loco: sicut et inferius in Κατέχων, Κύπριν αἰδῶ, et in Ἰπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις. B. Μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας Δέμας est *vnguentis nitens*. Odor. 41, 22. μεμυρμένος. Hesychius: Εὐώδης εὐώδωψ item: Τέγγει βρέχει, ὑγραίνει, εἰζει et: Δέμας σῶμα. Aeschyl. Prometh. 400. s. παρειὰν Νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς. Pers. 538. ff. διὰ μυδαλέοις Δάκρυσι κόλπους Τέγγας. Gloss. vet. Εὐώδης *Suavis*, *bene olens*. Ἀγκάλας κατέχειν est Lat. *ulnis amplecti*. vid. Ouid. Metamm. 11, 63.

21. Barnesius sola coniectura nifus pro Ἰπὸ κυρτοῖς δὲ reposuit Ἰποκύρτοισι, deletο δὲ, quod putat inutile. B. Ἀπλῶν τὸν νόον est *explicare*, *laxare*, *bilaritati dare*, *animum: diffundere animum* [Ouid. Metamm. 4, 765.]. Ποτήρια κυρτὰ sunt *rocula conuexa*, *caua*, h. e. *magna*, *profunda*: quo sensu odor. 17, 5. erat ποτήριον κοῖλον. Nam magis arridet vulgata lectio ὑπὸ κυρτοῖς, ita, vt ὑπὸ sit *ad*, vt odor. 6, 4. ὑπὸ βαρβίτῃ.

22. Carminis statuminandi causa Barnesius, vt ipse ait, de νόον fecit νόον γ', nescius, sequentem aspirationem modo facere positionem. B. Vid. Arnaldus animaduers. p. 39.

23. Idem hic eximius Professor, deletο τῷ τέρπομα, reposuit γέγηθα, suo de cerebello: puto, quod non crederet, diphthongum *ae* posse corrigi

corripi ante consonantem. Et hic, et in ultimo versu, trochaeus est in secundo loco. B. Homer. Il. η, 61. *τερπόμενοι ἀνδράσι. Θίασος κάρων* sunt *pueri sodales*. Caeterum de *Θιάσοις*, et *Θιασώταις*, proprie ita dictis, h. e. de *sodalitiis*, *collegiis ad cultum dei alicuius, vel deae*, ut Bacchi, Apollinis, Dianae, *institutiis, eorumque sodalibus, et collegis*, v. Salmasius ad I. A. et R. p. 146. l. et Dalius dissertt. ad Marmora antt. 9, 1.: sed legi etiam potest Spanhem. ad Aristoph. Plut. 508., et Albertius ad Hesych. p. 1686. et p. 1717. To. 1. Zonaras Lex. MS. ap. Albertium ad Hesych. p. 1717. To. 1. *Θίασος τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τιμῇ θεῶ.* Sed hoc nomen saepe ita ponitur, ut sit omnino *collegium*: ut ap. Theodoret. Θ. ΠΠ. ΕΕ. 5. p. 78. 3. Sylb. *ἅπαντα τῶν Ἀποστόλων τὸν Θίασον* et *multitudo, ἀθροισμα, πλῆθος, σύλλογος, χορός.* vid. Harpocratio, et Hesychius, et Suidas, h. v.

25. Pro *μόνη*, quae nihili vox est, facili negotio *μόνον* repositui, idque licet renitente Professore. B.

26. *Ἀποίσω ἐν ἀσεισμῷ* dictum est. nam morale verbum est. B. *Verte, fruar hoc bono.*

27. Pro *μετὰ πάντων* haud dubie est reponendum *μετὰ πάντα* etsi Professor contra stet. B. At etiam *μετὰ πάντων* recte habet, ut sit *tandem*. nam particulae *μετὰ* sic non raro secundus quoque casus additur. v. Raphelius ad Marc. 10, 30. Διὶ in cod. Vatic. superscriptum est interpretationis causa. Caeterum huius quoque odarii metrum poeta voluit esse metrum iambicum dimetrum catalecticum.

ΜΕΙΣ ΕΡΩΤΑ

Ερως ποτ' ἐν ῥόδοισι

Κοιμωμένην μέλιτταν

Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη·

Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεῖς

5 Τὰς χεῖρας ὠλόλυξε.

Δραμῶν δὲ, καὶ πετασθεῖς,

Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,

Ὁλωλα, μάτερ, εἶπεν,

Ὁλωλα, κάποθνήσκω·

10 Ὅφισ μ' ἔτυψε μικρὸς

Πτερωτὸς, ὃν καλῶσι

Μέλιτταν οἱ γεωργοί.

Ἄδ' εἶπεν, Εἰ τὸ κέντρον

Πονεῖ τὸ τὰς μελίττας·

15 Πόσον, δοκεῖς, πονῆσιν,

Ἐρως, ὅσας σὺ βάλλεις;

VARIETAS LECTIIONIS

- * ἄλλο εἰς ἔρωτα *cod. Vatic. in marg. p. 685.*; in quo hoc odar. est ter-
tium, et tricesimum. 1. ποτ' *cod. Vatic.* 2. μέλισσαν *Arg. 2. Brig.*
Born. Ioerd. 3. ἐτρώθη Τὸν δάκτυλον. Πατάξας τὰς χεῖρας ὠλόλυξε
Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Ioerd. 4. δαχθεῖς *Barn.*
δεχθεῖς Lam., operarum incuria. τὸν δάκτυλον παταχθεῖς τὰς χεῖρας
ὠλόλυξε *cod. Vatic.* 5. τῆς *Barn. Lam.* 8. Ὁλωλα, bis, *Sterb. 2.*
Flaid. Macrop. Lam. μῆρ cod. Vatic. μῆτις Val. p. 131. Arg. 2. Brig.
Born. Ioerd. 9. καὶ ἀποθνήσκω *Sterb. Mor. καποθνήσκω cod. Vatic.*
11. καλῶσιν *cod. Vatic.* 12. μελίττην *Val. p. 131. μέλισσαν Arg. 2.*
Brig. Born. Ioerd.; qui tamen odar. 42, 11, retinuerit γλώττης. 13.

‘Η δ’ Barn. Lam. Arg. 2. Brig. Born. Ioerd. Val. p. 131. τῷ κέντρῳ
Πονᾶς σὺ τὰς μ. conī. Pau. sine caussa. 14. τῆς μελίττης Barn. Lam.
Val. p. 131. τὰς μελίττας cod. Vatic. τῆς μελίτσης Arg. 2. Brig.
Born. Ioerd.

A N N O T A T I O N E S

O D E XXXX

Conferri cum hoc odario potest Theocriti Idyl. 19., quod transtu-
lit Stobaeus in Eclogg. ethth. c. 61. p. 390. Turic. Vtrumque carmen
illustravit singulari libello Lindnerus, Arnstadii A. C. 1773. 4. edito.

1. Mire conuenit sermo Doricus, utique rusticior, simplicitati
huius fabellae. B.

2. Hinc videtur esse illud, quod in quarto Georgicorum [v. 458. f.]
Virgilii de Eurydice narratur, *Immanem ante pedes hydrum moritura
puella Seruantem ripas alta non vidit in herba*. B. Particula ἀλλὰ ha-
bet vim copulandi orationem: vt ap. Plat. Sympos. 20. ἀλλὰ παρήμι,
Φάναι τὸν Φαίδρον, ἀλλ’ ἐρώτα. Doruillius ad Charit. p. 296, eam docet
idem valere, quod ἀλλ’ ἐν, et ἀλλ’ ὁμως. Nam Cupido fingitur sequi
rosas, vt nectat sibi inde corollas. vid. odor. 59.

4. Barnesius εὐστομίας ignarus reposuit ὀρχθεῖς, et sequenti versu
τῆς. Quis non videt κακοφωνίαν τῇ Δάκτυλον δηχθεῖς? Contra posito
Dorismo ter recurret idem sonus. B. Παταχθεῖς, quod iam Doruillius
e codice Vaticano attulit ad Charit. p. 266., vsui quidem loquendi non
repugnat. nam apicula dicitur πατάσσειν τὴν χεῖρα, h. e. aculeo pun gere,
laedere, ap. Achil. Tat. 1. p. 77. Salm.: quod Theocritus Idyl. 19, 1.
κεντᾶν, v. 3. ἐπονύττειν, v. 6. τραύματα ποιᾶν, dixit. Sed leges linguae
particulam δὲ abesse vetant, iudice etiam Zeunio p. 86. Δάκτυλα χειρῶν
dixit etiam Palladas Anthol. 2, 50. 11., vt Theocritus Idyl. 19, 2. f.
ἄκρα χειρῶν δάκτυλα.

5. Phauorinus, nesciebam vnde: Ὀλολύζω — μετὰ κλαυθμῷ,
καὶ κραυγῆς, τὴν φωνὴν ὑψῶ, vt ap. Homer. Odyf. δ’, 767. vid. Strun-
zius disert. de vlulatu in sacris Mineruae f. 1. Ap. Achil. Tat. 1. p. 77.
est ἀνέκραγεν. Theocritus d. l. v. 4. habet τὰν γὰρ ἐπάταξε, καὶ ἄλατο.
Hinc intell. Cic. Tusc. 2, 22. *qua [voluptate] quum liquefcimus — ap̄is
aculeum sine clamore ferre non possumus*.

6. Et velis, et remis, vti dici solet, hoc est, anseris ritu, quo
velocius properaret, currendo volauit, et volando cucurrit. Theocritus
etiam in hanc materiam suauissimum Eidyllion [19.] composuit, quod
vide. Barnesius reposuit [v. 13.] Ionicum ‘Η δ’, vt et in sequenti versu,
τῆς μελίττης. inani opera. B. Aor. pass. πετασθεῖς, volans, habet vim
medii, ductus a verbo πέταμαι [odor. 2, 6. 9, 2.], vel πετῶμαι v. index
Palaeophat. v. πέτασθαι vt ap. Aristotelem H. AA. 9, 40. p. 440. D E
To. 2. Quaal. legitur ἐκπετασθῶσι, et ἀσπετασθῶ.

9. Verte *Perii!* [Terent. Andr. 1, 3. 8.] *occidi!* Suidas: "Ολω-
λα' ἀπόλωλα. Phauorinus, ex Georgii Lecapeni gram. [v. Matthaeius
lectt. Mosquenss. vol. 1. p. 72.]: "Ολωλα δέ, καὶ ὀλώλεια, * σύνηδες,
αἰ' μὴ πεσάνιον, καὶ παρὰ ποιηταῖς.

10. Τύπτειν idem est, quod ap. Theocritum d. l. v. 1. 3. verba
κιντᾶν, et ὑπονύττειν apud quem verbum τύπτειν Idyl. 10, 4. legitur de
spina pedem ouiculae lauciantē.

14. Πονᾶν, hoc loco, actionem indicat, *vrere, dolorem afferre*
f. ciere: dolore afficere: ut ap. Pindar. Pythionn. 4, 268., iam a Meta-
rio laudatum: intell. σέ. Latini verbo *dolet* ita addunt datium nomi-
nis personae, vel rei: vid. Plaut. Amphitr. 3, 2. 41.: ap. Theocrit. d. l.
v. 6, est τραύματα ποιεῖν sed v. 15. passionem exprimit: ut odor. 3, 32.:
quo ipso loco v. 27. legitur verbum τύπτειν de Cupidine, ut oestro,
eo sensu, quo hic positum extat verbum βάλλειν, *sagittis, telis, vulne-*
rare. Caeterum verius huius odarii sunt iambei dimetri catalectici,

ΜΑ ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ •

- Ἰλαροὶ πίνωμεν οἶνον,
 Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
 Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
 Τὸν ὅλας ποθῆντα μολπὰς,
 5 Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
 Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
 Δί' ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
 Δί' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
 Δί' ὃν ἀμπαύεται Λύπα,
 10 Δί' ὃν εὐνάζετ' Ἀνία.
 Τὸ μὲν ἔν πόμα κερασθῆν
 Ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
 Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθῆν
 Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
 15 Τὸ μὲν ἔν πόμα λάβωμεν·
 Τὰς δὲ φροντίδας μιθῶμεν.
 Τί γάρ ἐστί σοι τὸ κέρδος
 Ὀδυρωμένῳ μερίμναις;
 Πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
 20 Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
 Μεθύων θέλω χορεύειν,
 Μεμυρισμένος δὲ παίζειν,
 Μετὰ τῶν καλῶν γυναικῶν.
 Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν,
 25 Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
 Ἰλαροὶ πίνωμεν οἶνον,
 Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

VARIETAS LECTIIONIS

1. τῇ αὐτῇ εἰς συμπόσιον *cod. Vatic. p. 685.*: sed in margine adscriptum
 extat ἄλλο· in *cod.* hoc odarium est sextum, et tricesimum. 1.
 διαρὸν πίομεν *cod. Vatic.*, non improb. *Salmasio.* 3. ἐφευρέτην χορείης
Barn. Lam. ἐφευρέταν *cod. Vatic.* 5. γ' Ἐρωτι *Barn. Lam.* ὁμότροπον
 affert *Barn.* 7. δι' ὃν *cod. Vatic.*, etiam v. 8. 9. 10. δι' ὃν μέθῃ *Lubin.*
 8. τ' ἐτέχθῃ *Barn. Lam.* 9. ἀμπαύτο Λύπη *Barn.* 10. Ἀνίη *Barn.*
Lam. Sed *Lamius* v. 9. omisit omnino: quem etiam *Zeun. p. 87.* spu-
 rium esse putabat, temere. 11. πῶμα *cod. Vatic.* πῶμα *Barn. Lam.*,
 ut *odar. 36, 6.* 14. ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ *cod. Vatic.* Ἀνεμοτρό-
 φῳ *Barn. Holst. e coni. Fabri, prob. Pauo.* ἀνεμοτρόφῳ *Lam. Arg.*
 1. 2. *Deg. 1. 2. Brig. Born. Ioerd.* ἀνεμοτρεφῖ *coni. Zeun. p. 88.*: quod
 etiam *Bruncquius* probabat in *Arg. 2. p. 126.* 15. πῶμα *Barn. Lam.*,
 prob. *Zeun. p. 88.*, qui tamen etiam ποτὶν legi posse putabat. 16. τὰς
 φρεντίδας *coni. Zeun. p. 88.* 17. ἔσι σοι κέρδος *cod. Vatic. Steph. Com.*
Lubin. Fab. Met. 2. ἔσιν σοι κέρδος *coni. Pau.* ἔσσι σοι τὸ κ. *Lam. vi-*
tiose. τί σοι γάρ ἔσι κέρδος *Mor. Flaid., prob. Zeun. p. 88.* τί γάρ σοι
 ἔσι κέρδος *Met. 1.* 18. ὀδυρώμενος μερίμναις *cod. Vat.* μερίμναις *Steph. Mor.*
Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Barn. Lam. Met. 1. 2. Bruncqu. Analecti.
Parm. ὀδυρμένῳ μερίμναις *coni. Acni. Portas:* quod recepit *Barn.*, et
 post eum *Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Ioerd.*, prob. etiam
Zeun. p. 89. Caeterum in *cod. Vatic. p. 686.* ineunte v. 17. et v. 18.
 repetiti leguntur. 23. Μετὰ καὶ κ. *cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub.*
Flaid. Fab. Macrop. Barn. Lam. Met. 1. 2. Bruncqu. Analecti. Arg. 1. 2.
Deg. 1. 2. Holst. Brig. recte, credo. ἐταίρων, pro γυναικῶν, *Forpensi.*
 Ante hunc versiculum inseruit *Barn.* in suo exemplo istum, Μετὰ τῶν
 καλῶν ἐφήβων sed vncis tamen inclusum. *Barnesium* sequutus est *Lam.*
Val. p. 132. inseri malebat versum hunc, μετὰ τῶν καλῶν τε παίδων.
Bruncqu. spatium reliquit vacuum, ut *Deg. 1. 2. Holst. Brig.* 24. θέλῃς
cod. Vatic. 25. ὅσον ἔσιν τῶν μερίμνῶν *Ioerd. e coni. Zeun. p. 89.* 26.
 ἀναμίλῳμεν *Ioerd.*

ANNOTATIONES

ODE XXXI

Paus putabat, odarium integrum ipsum contineri versibus quatuor-
 decim primis, ita, ut v. 1. πίνομεν legi deberet, et v. 2. ἀναμίλπομεν
 huic ineptas libratorum manus adiunxisse odarium aliud, capite, et
 cauda, carens, inde a v. 15. vsque ad v. 25.: tandem, ut haec rudis
 istorum hominum negligentia lateret, ut omnia imperitis integra appa-
 rerent, grammaticos addidisse v. 26. ἥ

2. Per συσθλήν dicitur ἀναμέλφομεν pro ἀναμέλυσμεν, tum in hoc, tum in extremo, versu. B.

3. Barnesius importunus est cum Ionismo suo, dum reponit, Τὸν ἔφευρετὴν χορείης nec cernit, elegantissimum poetam ὁμοφώνῃ studere in hoc, et sequenti, versu. B. Bacchus vocatur ἔφευρετὴς χορείας, quia vinum paulo largius sumtum homines reddit adeo hilares, ut choreas ducere gestiant. vid. odor. 27, 3. II. 39, 9. 11. Unde χορείη opponitur ὀδύνη, et ἄλγος, ap. Theocrit. Idyl. 27, 25. Nomen ἔφευρετὴς legitur etiam apud Paulum Romm. 1, 10. Cacterum conferri cum hoc odarii loco potest hymnus in Bacchum Anthol. 1, 38. 11., et hymnus Gregorii Nazianzeni p. 92. Hoeschel.

4. Vox ὄλας adiuuanda est pronuntiatione. B. Μολπαὶ ὄλαι sunt *carmina integra*, quae numeris suis constant, et tota canuntur, ut Pauus bene interpretatus est. Sic ὄλη παρειή, *integra gena*, odor. 28, 10. Zeurzio p. 87. μολπαὶ ὄλαι videbantur esse *cantiones cum tripudio*, quod μολπή esset, primum *cantus*, deinde *tripudium ad cantum*, atque adeo ὄλη μολπή *saltatio, et cantio*. At ex locis Homeri, quos eam in rem e Thesaurio Stephani attulit, vereor, ut intellegi possit, μολπήν etiam *tripudium ad cantum* simpliciter significasse. Certe hoc loco χορεία est *saltatio*, quae fit in orbem cum cantu, chorea cantatrix, ita, ut μολπαὶ sint *carmina*, quibus Bacchus ab iis, qui choreas pedibus plaudunt, celebratur.

5. Barnesius mauult sufflamine suo versum succutere, quam cedere caesurae [vid. Clarquius ad Hom. II. α', 51. n. 7.]. nam, et hic ὁμότροπον γ' posuit, et paulo inferius [v. 8.] χάρις τ' nulla cum Venere. B. Bacchus vocatur ὁμότροπος Ἔρωτι, quia vterque, et Bacchus, et Cupido, impellit, et incitat, ad amoris vium: v. ad Plat. Phaedon. 33. 31.: sed ἐρώμενος Κυθήρης, quia usus amoris coniunctus esse cum usu vini solet, ita, ut Bacchus ὁ ἐρώμενος esse videatur, Venus ἡ ἐράστρια.

7. More veteri de rerum appellationibus personas Anacreon fingit corporales. B. Sensus est, *Vinum est temulentiae, et hilaritatis, auctor*: nam aoristi λοχεύθη, et ἐτέχθη, habent vim praesentium: Hesychius: Ἐλοχεύθη ἐγενήθη item: Λοχεύει τίχτει, γεννᾷ et praepositio διὰ quarto casui ita iungitur saepe, ut sit *per, a, beneficio*: vid. Albertius ad Ioh. 6, 57. et Obseruat. miscell. vol. 3. p. 99.

8. Satis festiue poeta usus est molli trochaeo secundo loco in duobus sequentibus. Barnesius iterum, quod non ferat diphthongum αι breui tempore, de suo ingenio ἀμπαύτο reposuit, et εὐνάζετο, sustulitque Dorismum in Λύπα, atque Ἀνία, Anacreonticae εὐσομίας prorsus ignarus. B. Verba ἀμπαύεσθαι, et εὐνάζεσθαι, vnum, idemque, significant, *fugere, pelli*: Φεύγειν v. 13. Sic γόνον εὐνάσον legitur ap. Coluth. 329., et τῆς δ' εὐνήσε γόνον ap. Hom. Odyl. δ, 758.: schol. ἐπαυσεν, ἔκομισεν. Λύπη autem est vocabulum generis, *aegritudo*, sed ἀνία est nomen formae, *molestia*, aegritudo permanens. vid. Laërt. 7, 111. I. coll. Cic. Tusc. 3, 25. 4, 8.

11. Barnesius immutauit πόμα in πῶμα, duobus locis, et per hoc trochaeos infercit alienis locis. B. Πόμα est *vinum*: quod odor. 36, 6. dictum est: πόμα Λυαίης et πόμα κρασθέν est *vinum aqua mistum*. vid. odor. 36, 10. 38, 10. Ἀπαλὸι παῖδες sunt *pueri delicati, formosi*.

14. Idem

14. Idem Professor lubentissime assentitur Fabio, immutanti ἀνεμοτρόπῳ in ἀνεμοστροφῷ· verum nulla cum ratione. Ἀνεμοτρόπος dicitur procella, quod circumagat ventum. B. Hesychius: Ἄχος λυπη· quo nomine vtuntur, non tantum poëtae, vt Hom. Il. α', 188. Eurip. Phoen. 252.: vbi tamen ἄχη sunt incommoda, calamitates, causae angoris: sed etiam reliqui scriptores, vt Xen. Cyrop. 5, 5. 3. 6, 1. 20. Significatur eo proprie, vt nomine ἄχος, angor, aegritudo premens, λυπη βαρύ· vid. Laërt. 7, 112. coll. Cic. Tusc. 4, 8. Gloss. vet. Ἄχος Tristitia: leg. Ἄχος. Hesychius: Θύελλα ἀνέμῳ συστροφῇ, καὶ ὄρμῃ, ἢ καταγίῃ. Ammonius: Ἀελλα, καὶ Θύελλα, διαφέρει· Ἀελλα μὲν ἀήμα συνεσραμμένον· Θύελλα δὲ αἰελλα θύεσσα, καὶ ὄρμῳσα. Gloss. vet. Θύελλα Turbo, procella, tempestas. Pro ἀνεμοτρόπῳ legendum videri cum Lamio, e cod. Vatic., possit ἀνεμοστροφῷ, vt θύελλα ἀνεμόστροφος sit procella rapida, praecipit: cuius generis vocabula alia laudauit Valquernar. diatr. ad reliquias Eurip. c. 19. p. 202. Homerus ita vsus est vocabulo ἀνεμοστροφῆς, quod grammatici veteres interpretati sunt verbis ὑπὸ ἀνέμῳ ηὐξημένον· vid. Il. ο', 625. et ibi schol. min. atque Eustathius p. 1034. Rom.: pro quo tamen fuerunt, qui ἀνεμοστροφῆς scribendum esse censerent. vid. Apollon. Lex. Homer. p. 153. Sed quum hoc quoque odarium haud dubie profectum sit a recentiore quodam poëta, eoque non satis docto, qui quaesierit verba, quibus perficeret, et compleret, versiculos: fieri potest, vt ἀνεμοτρόπῳ recte habeat, et ita explicandum sit, vt Baxterus illud explicauit: modo cogites, impetum venti diuersum fingi debere ab ipso vento. Latine reddi posset turbo versabundus: vortex turbineus, vt loquitur Ouidius Metamm. 8, 556., sed alio tamen sensu. De re ipsa vid. ad odar. 39, 7. et Barthius ad Claudian. p. 321. et p. 929.

15. Caesura est. B. Πόμα λάβωμεν idem est, quod v. 1. πλωμεν ὄνον. Sed poëta legit hoc loco formam loquendi alteram, vt verbum μεθώμεν v. 16. haberet, quo referretur.

16. Modo poëta vsus est amphimacro pro anapaesto. neque enim trochaicum puto versum, sicuti Professor Barnesius. B. Φροντίδες sunt curae, sollicitudines: quae v. 18. dicuntur μέριμναί, et odar. 39, 6. dictae sunt πολυφρόντιδες, βελαί. Hesychius: Μεθώμεν ἀφώμεν, ἀμειλήσωμεν. Caeterum Metatius, Barnesio praeunte, putabat, respexisse ad hunc odarii locum Macedonium consulem Anthol. 1, 25. 4. 7. f. versiculis his, Τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω Παρφασίην, ὅτι δὲ φροντίδα μὴ κατέχειν. At res incerta est, ita, vt nec existimari inde plane possit, Anacreontem esse huius odarii parentem.

17. Barnesius ostendit, Fabri filiam ante me inseruisse articulum τῷ ante κέρως, et me frustra fuisse gloriatum. Da veniam fasso, tu mihi Caesar eris. Dixeram interseruimus, et illud erat gloriari. B.

18. Pro ὀδυρωμένῳ, voce hoc loco necessaria, Barnesius inficere rescripsit ὀδυρωμένην, si diis placet, cauens metro: ac si ignoraret, in ple-
risque apud veteres, vocales α, ι, υ, esse communi tempore positas. Stephanus affirmat, et ὀδύρεσθαι dari, et ὀδυρᾶσθαι quo mouetur Professori bilis. B. At quum forma verbi ὀδυρᾶσθαι inaudita sit, et inusitata: quum secunda syllaba verbi ὀδύρεσθαι semper producta, et longa, reperiat: quum Stephanus ediderit μερίμναις, qui casus verbo ὀδυρᾶσθαι, non item verbo ὀδύρεσθαι, quod casum sibi quartum iungi iubet: v. Suidas x.

ὀδύρομαι: accommodatus est: vix dubitandum videtur, quin Barnesius recte sequutus sit Porti coniecturam, qui ὀδυνώμενῳ μερίμναις legi iussit.

19. Odar. 15, 10. τὸ αὔριον εἰς οἶδεν; Horat. 3. od. 29, 29. *Prudens futuri temporis exitum Caliginosa nocte premis deus.* Caeterum vsus est hoc loco Pfochenius in dissert. de purit. L. Gr. N. T. f. 99., vt doceret, Matthaeum c. 3, 7. recte scripsisse ἀπὸ τῆς μελλάσης ὀργῆς pro ἀπὸ τῆς μελλάσης ἔσσεθαι ὀργῆς.

20. Sensus est, *homines nesciunt, quando sint morituri.* Cic. Cat. M. 20. *moriendum certe est: et id incertum, an eo ipso die.*

21. Vid. odar. 48, 5.

22. Vid. odar. 39, 17. f. 36, 7. f.

23. Pro καὶ nos reposuimus τῶν, quod καὶ prorsus sit inutile. Ne hoc verum sit, celeberrimus Professor Academicus integrum versum, ope, puto, Musarum, de cerebello suo huic versui praeposuit, in hunc modum: Μετὰ τῶν καλῶν ἰφθίμων, Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν. Quid apertius? B. Odar. 42, 7. est μετὰ παρθένων ἀδύρειν. Καὶ autem, pro quo Baxterus substituit τῶν, est etiam, adeo, ita, vt necesse non sit dicere, omissum esse, ante hunc versum, alium, ad quem particula καὶ referatur.

25. Adiuuandus est iste versus decenti prolatione. Fabri ineptias mitto, neque enim placent Barnesio. Cerebrosium hunc appellat, et morosum, nec iniuria. B. Sensus est, *qui vult, dedat se curis, et conficiat.* Post τοῖς θέλωσιν intell. ἐπιμέλειαν, simileue verbum: vt odar. 38, 6. f. ὁ μὲν θέλων μάχισθαι, — μαχέσθω. Caeterum huius quoque odarii auctor videtur numerasse tantum syllabas cuiusque versus, vt existerent scilicet iambei dimetri catalectici.

ΒΜ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ *

Ποθέω μὲν Διονύσῃ
 Φιλοπαίγμονος χορείας·
 Φιλέω δ', ὅταν ἐφήβῃ.
 Μετὰ συμπότῃ λυρίζω.
 5 Στεφανίσκῃ δ' ὑακίνθων
 Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
 Μετὰ παρθένων ἀθύρειν
 Φιλέω μάλιστα πάντων.
 Φθόρον ἔκ οἷδ' ἐμὸν ἦτορ,
 10 Φθόρον ἔκ οἶδα δαίκτον·
 Φιλολοιδόροιο γλώττης
 Φεύγω βέλεμνα κῆφα·
 Στυγέω μάχας παροίνῃς
 Πολυκώμῃς κατὰ δαῖτας·
 15 Νεοθηλῆσ' ἅμα κῆραις,
 Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
 Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

VARIETAS LECTIIONIS

κ τῇ αὐτῇ ἑρατικὸν ὑδάριον *cod. Vatic. p. 686.* : in quo hoc videtur. est qua-
 dragesimum. 1. ποθέω μὲν *cod. Vatic. Διονύσῃ Mor. Flaid. 2.*
 χορείῃς *Barn. Lam. 3.* ὅτ' ἂν *cod. Vatic. εὐτ' ἂν Barn. Lam. ὅπερ*
 ἐφήβῃ *coni. Zeun. p. 90. ὅταν γ' ἐφήβῃ coni. Valp. p. 96. 6.* κροτα-
 φοῖσιν *Brunscqu. Analesti. ἀμφιπλέξας Lam. mendose. 10.* ἐ δειδία
 δῆκτῃν *Barn. Lam. : sed in huius exemplo operae neglegentes dedere*
δαίκτην Valp. p. 96. id putabat alienum esse a mente poetæ. Metar.,
et Pauus coni. δαίκτην quod receper. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig.
Born. 11. φιλολοιδόροισι *cod. Vatic. φιλολοιδόρῃ δὲ coni. Scal. 12.*
 ἔφευγε *cod. Vatic. κωφά coni. Valquen. animm. Ammonn. p. 133. : receper.*
Brunscqu. Analesti. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. 14.
 καταδῶτας *cod. Vatic. πολυκώμῃς coni. Valp. p. 133. 15.* νεοθηλαῖσιν
 ἅμα

ἄμα cod. Vatic. Steph. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. νεοδηλαῖς Mor. Neoδηλοῖς δ' Barn. Lam. Neoδηλίος iam coni. Fab. Dacier. Arnald. animaduers. p. 43., probb. Metar. et Pauo. νεοδηλοῖσι ἄμα κέρους Forpens. 16. βαρβίτωι cod. Vatic. 17. Ante hunc versiculum Barn. inseruit in exemplo suo ἰσλμ, Φέρει, Φίλταται, λέγοιμι sed uncinis tamen inclusum. nam Stephano visum erat post v. 16. aliquid deesse. Idem Lam. fecit in suo exemplo. Φέρω μὲν, αὐτὸ Φέροιμι, coni. Pau. Φέροιμι prob. Val. p. 132. Φορήσω, αὐτὸ Φορέσω, coni. Zeun. p. 91.: et Holst. iubebat v. 15. 16. uncinis includi. Brunckq. post δαῖτας posuit comma, et punctum post χορεύων.

ANNOTATIONES

ODE XXXII

Pauo videbantur odaria duo conflata esse in vnum: alterum, idque integrum, a v. 1. ad v. 8. pertinere: alterum, idque mutilatum, a v. 9. incipere.

1. Secundo loco trochaeus est: secundo item versu Barnesius Ionismi causa posuit χορείης item tertio reposuit de suo εὐτ' ἂν pro ὅταν, quo sic trochaeus: siquidem nequiuit ferre caesuram. B. Ποδίω est delector, iuuat me: quod v. 3. et v. 8. dicitur φιλέω. Bacchus vocatur Φιλοπαίγμων, quia delectatur hilaritate, et laceritia, atque adeo iocis, et risibus: vid. Plato Cratyl. 23.: Hesiodus Theog. 941. cum Φιλογηθῆ nominat: et χορεῖαι ei tribuuntur, quia est earum auctor. Quam ipsam ob causam odar. 41, 3. dictus est ἐφευρετὴς χορείας.

4. Ἐφηβος συμπότης est adolescens compositor. Pollux 8, 105. ἡ μὲν τὰς ἐφηβας ἐσθίεσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γινόμενοι. Sed φιλέω, ὅταν λυρίζω dictum est pro φιλέω λυρίζειν vt v. 7. f. ἀθύρειν φιλέω. Κῶμοι, et συμποτῶν ὁμιλίας, et σέφανοι, et μᾶσα, coniuncta leguntur apud Eurip. Alcest. 343. f., et Graecorum συμποτικάι εὐωχίαι laudantur a Clem. Alex. Paedag. 2, 4. p. 165. D.

5. Queritur Professor, me primum reiecissem particulam δέ. Equidem non reieceram: sed nescio quomodo me fugit, vel saltem operas. In isto etiam versu trochaeus est secundo loco, vt in Ionico ἀπ' ἐλάσσονος. Idem fit, et in nono, et decimo, versu. B. Σεφανίσκας προτάφοισιν ἀμφιπλέξαι idem est, quod odar. 6, 1. f. σεφάνκας προτάφοισι συναρμόσαι ita, vt σεφανίσκας ὑακίνθων προτάφοισιν ἀμφιπλέξαι sit praecingere, velare, tempora hyacintho. nam σεφανίσκας ὑακίνθων haud dubie dictum est, ex orientali ratione, pro σεφανίσκας ὑακινθίνκας vt odar. 5, 15. ῥοδίνοισι σεφανίσκοις 6, 1. f. σεφάνκας ῥοδίνκας. Sic ap. Aristoph. Acharn. 991. est ἔχων σέφανον ἀνδέρμων sed tales coronae odar. 64, 2. f. dicuntur ἀνδρμεῦντες σέφανοι, et a Plutarcho V. Artaxerxis p. 1022. B To. 1. ἀνδρνοὶ σέφανοι. Eustath. Amorr. Ismen. 8. p. 289, habet, ὁ τῆς δάφνης

δάφνης σίφανος quem i. p. s. ipse vocat δάφνινον σίφανον. Plato Sympos. 30. ἰσιφανομένον αὐτὸν κίττ' ἔτινι σεφάνῳ δασᾷ, καὶ ἰών. Anacreon Fragment. 17, 1. f. σελίνων Στεφανίσκας. Conf. Athen. 15, 6. p. 676. F et ibi Casaub. p. 956. f.

7. Vid. odor. 41, 22. f.

9. Ἐμὸν ἄτορ, h. e. ego. v. ad odor. 39, 2.

10. Barnesius semper mirus in cudendis versibus pro ἔκ οἷα δαίκτον reposuit de penu proprio, Οὐ δαίδια δήκτην, nulla cum tactus reuerentia, ut ipse alicubi de Baxtero. B. Baxterus recte tuetur lectionem δαίκτον, nam vocabula huius generis saepe actionem significant: ut ἀθέατος Xen. Memor. 2, 1. 31, : ita, ut φθόνος dicatur δαίκτος, quatenus invidia existimationem aliorum obtreptionibus laedere, et imminuere, et quasi lacerare, studet: vel potius, quatenus macerat animum eius, qui ea flagrat. Nam vocabulum δαίκτος ductum est a verbo δαίζειν, quod ponitur etiam de iis, qui comas *lacerant*, loricas *discindunt*, vid. Hom. Il. β', 416. σ', 27.: vbi schol. διακόπτων, σπαράσσων. Sic *macerare* de invidia legitur ap. Lucret. 3, 75.: et *fania* alicuius *lacerari* dicitur Liu. 38, 54. 10.

12. Proferendum est τὸ φεύγω per διάλυσιν, ac si esset φεύγω· quomodo et Cn. Martius apud Liuium [25, 12. 5.] : *Annem Troiugena Cannam Romane feüge* [nunc tamen ibi legitur *fuge*]. B. Φιλολοίδωρος γλωττία est *maledica lingua*: cui, e consuetudine loquendi orientali [v. Ps. 57, 5.], tribuuntur βέλεμνα, h. e. βέλη· vid. odor. 45, 13. coll. v. 10. : Hesychius: Βέλεμνα· βέλη· *tela, sagittae*, h. e. *criminationes*: vid. Achilles Tat. 6, 10. p. 532. Boden. et Abreschius animaduers. ad Aeschyl. p. 162. To. a.: quae tela dicuntur κῆφα *leuia*, quia *non feriunt*, h. e. *quia obtreclationes inuidorum, et maledicorum, sunt irritae, neque laedunt, vulnerantque, eum, cui obtreclant*. Eundem sensum parit vocabulum κωφά, quod Valquénarius d. l. substitui volebat in locum vocabuli κῆφα. Certe Homerus Il. λ', 390. dixit βέλος κωφόν, h. e. ἀμβλὺ πρὸς ἀληθινά, interprete scholiasta minore: cui v. 269. 392. opponitur ὀξύ βέλος. Virg. Aen. 2, 544. vocat *telum imbelles sine ictu*. Neque vero nescio, librarios nonnunquam pro κωφός scripsisse κῆφος. vid. Casaubonus ad Pers. p. 77. Paris. At quia tamen sagitta Cupidinis feriens, et vulnerans, odor. 45, 12. 16. βέλος, βέλεμνον, βαρὺ dicitur: poëtam putō etiam hoc loco scripsisse κῆφα.

13. Hesychius: Στυγέει· μισᾷ. Μάχαι πάροις sunt *rixae*, quae sunt inter pocula. Tangit eas poëta odor. 38, 6. f. 57, 8. f.: et Horatius i. od. 18, 7. f. et 27, 4.

14. Duobus sequentibus versibus poëta pede vsus est trochaico secundo loco: sicuti et superius. B. Δαῖτες πολύκωμοι sunt, credo, *epulae, conuiuia, laeta, instructa*, quatenus in iis multum vini ministratur, et bibitur, quo incalescant compotores, et choreas ducant. Nam κῶμος etiam de *ebrietate* ponitur, et de *saltatione ebria*. Suidas: Κῶμος· ἡ μέθη, καὶ ὁ ὀρχισμός· leg. ὀρχησμός. Idem, et ex eo Phavorinus: Κῶμοι — ὀρχήσεις μετὰ μέθης. Bacchus ipse vocatur πολύκωμος Anthol. 1, 38. 11. 17.

15. In editis erat vitiose scriptum Νιοθηλαῖσιν, de quo nos fecimus Νιοθηλαῖς pro νιοθηλαῖν. Barnesio magis placuit Νιοθήλοις. Est autem

autem νεόθηλος illi recens-ferens-mamillas: quod minus videtur esse huius loci. B. Lektionem νεοθηλέσσ' tuctur etiam Arnaldus animaduersit. p. 42. f. Κῆραι νεοθηλῆς sunt virgines adolescentulae. Νεβρὸς νεοθηλῆς dixit ipse Anacreon ap. Athen. 9, 12. p. 296. D: vid. Anacr. fragm. 21, 1. f.: et ap. Dionys. Perieg. 841. legitur, Σὺν καὶ παρθενικῇ, νεοθηλῆς οἷά τε νεβροί.

16. De verbis ὑπὸ βαρβίτῳ vid. ad odor. 6, 4.

17. Superius docuimus, subesse huic versui σολοικοφανές. nam et tertia persona νεοθηλῆς κῆραι ingreditur primam χορεύων, quod ostendit plurale verbum φέρωμεν. Hoc viderat inclytus Professor Graecus. quare, quo mederetur huic incommodo, ipse depromsit de penuario suo versiculum istum, Φέρε, φίλτατα, λέγοιμι, Βίον ἡσυχον φέρωμεν. B. Sensus est, *hilares simus, ei securi: vitam agamus securam, et otiosam.* Paulus 1. Tim. 2, 2, sed alio sensu, dixit ἡσυχιον βίον διάγειν, ut Eurip. Rhes. 600. διοίσει νύκτα τὴν ἐς αὔριον. vid. observatt. miscell. vol. 5. To. 3. p. 91. Et quum verbum φέρειν saepe idem declaret, quod verbum ἀγειν quum verba simplicia maxime in carminibus saepe agant verborum compositorum partes: quis dubitare de elegantia formulae βίον φέρειν, h. e. βίον διάγειν, audeat? praesertim quum magna nobis hodie diuitiarum linguae Graecae pars sit incognita. Orationem autem hominis commoti, cuius menti obuersarentur puellarum imagines, a singulari numero ad pluratiuum transiisse, quis miretur? Conf. odor. 4, 9. 14, 19. Caeterum metrum odarii auctor eius voluit esse iambicum dimetrum catalecticum.

ΜΓ ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ *

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
 Ὅτι δένδρέων ἐπ' ἄκρων,
 Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
 Βασιλεὺς ὅπως, αἰδεῖς.
 5 Σὰ γάρ ἐστι κῆνα πάντα,
 Ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 Χ' ὅποσα φέρουσιν Ὠραί.
 Σὺ δὲ Φιλία γεωργῶν,
 Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
 10 Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
 Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
 Φιλέσσι μὲν σε Μῦσαι,
 Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
 Λαγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
 15 Τὸ δὲ γῆρας ἔ σε τέρει.
 Σοφὲ, γηγενὲς, Φίλυμνε,
 Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
 Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

VARIETAS LECTIIONIS

- * Ἄλλο εἰς τέττιγα ^Δ, b. e. ὠδάριον, *cod. Vatic. p. 684.*: in quo hoc *od-*
arium est secundum, et tricesimum. 1. μακαρίζω μὲν attulit *Steph. ad*
Aeschyl. Agamemn. 596. p. 378. et *ad Max. Tyr. p. 250.*, pro quo se
restituisse ait μακαρίζομαι. 2. ὅτι *cod. Vatic. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2.*
Brig. Born. Ioerd. sine causa. ὅτι *Flaid. δένδριων affert Barn.* 4.
αἰδῶς cod. Vatic. 5. κῆνα *cod. Vatic.* κῆν' ἅπαντα *affert Barn.* 6.
Χ' ὅποσα Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Ioerd. sine causa.
7. κοπόσα cod. Vatic. Χωπόσα Barn. Lam. φέρουσιν ὠ^{υλα}_{ρα} cod. Vat. unde
ἔλαι recepit. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Ioerd. 8. Σὺ
γὰρ ἔ φίλος γεωργῶν Barn. Lam. γεωργοῖς affert idem Barn. σὺ δὲ
φίλος

Φίλος ἢ γεωργοῖς coni. Faber. Φίλιος coni. Arnaldus animaduerſſ. p. 45.: repugnante verborum ſtructurā. nam tum etiam γεωργοῖς ſcribi debuiſſe videtur. Sed receperunt tamen Bruncqu. Analeſt. Arg. 1. 2. Brig. Born. Ioerd. 9. μηδενὸς τί cod. Vatic. 10. βροτοῖσιν cod. Vatic. 14. Λιγρὴν Lam. vitioſe. 15. γέρας — τηρεῖ cod. Vatic. 16. γηγενῇ Φίλυππῳ cod. Vatic. 17. ἀπαθὲς ἂν "μοσαρχε cod. Vatic. ἀναιμ', ἀσαρχε Barn. Lam. e coni. Scal., probb. Pau. et Zeun. p. 93.

A N N O T A T I O N E S

O D E XXXIII

1. Qui laudant, aliquando etiam inuident. B. Τέττιξ est *cicada mas*. Plin. H. N. 11, 26. *Mares* [cicadae] *canunt, feminae silent*. Xenarchus ap. Grot. excc. tragg. et comicc. p. 699. Εἴτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες ἐκ εὐδαίμονες, ὅν ταῖς γυναιξὶν εἰδ' ὅτι εἰν φωνῆς ἐνι; add. Aristot. H. AA. 5, 30. p. 319. C To. 2. Duval. Aelian. H. AA. 11, 26. schol. min. et Venet. Hom. ad ll. γ', 152. Aristarchus ap. schol. Aristoph. ad Pac. p. 478. Bas. Eustath. ad ll. γ' p. 395. extr. Rom. De verbo μακαρίζειν v. index Gr. Thucyd. Ducqueri. Caeterum comparari cum hoc odario vtiliter poterunt epigrammata Meleagri, Niciae, et Archiae, in cicadam, quae extant Anthol. 3, 24. 5. 6. 7., et Theophyl. Simocat. ep. 1. p. 72. Comel.

2. Homer. Il. γ', 151. f. τεττίγεσσιν ἰοικότες, οἳ τε καὶ ὕλην Δειδρέω ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰᾶσι quem locum expreſſit Timon ap. Laërt. 3, 7. Hesiod. Ἀσπ. 393. f. χλοερῶ — ἠχέτα τέττιξ Ὀζῶ ἐφεζόμενος et Ἔργ. 583. δειδρέω ἐφεζόμενος. Meleager d. l. v. 3. Ἀκρὰ δ' ἐφεζόμενος πετάλοις πριονώδεσσι κώλοις — Theocrit. Idyl. 16, 94. Π. ἀνίκα τέττιξ — ἐνδοθὶ δένδρων Ἀχρεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσι. Vnde extitit vox Stesichori, οἱ τέττιγες χαμόθεν ὑμῖν ἄσονται vid. Aristot. rhet. 2, 21. 21.: h. e. τὰ δένδρα ὑμῶν ἐκκοπήσεται vid. Demetrius Phaler. περὶ ἑρμην. f. 254. De forma nominis δένδρος vid. Gregor. in de dialect. p. 24. f. Koen.

3. Virg. ecl. 5, 77. *Rore pascuntur cicadae*. Meleager d. l. v. 1. Ἀχήμε τέττιξ δροσεραῖς σαγόνεσσι μεθύσθαις. Antipater Anthol. 1, 67. 19. 1. f. Ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσας δρόσας ἀλλὰ πίνοντες Ἀεῖδεν κύκνων αἰσι γεγωνότεροι. Hesiod. Ἀσπ. 395. ᾧ τε [τέττιγι] πόσις, καὶ βρωσίς, θῆλυς ἔεργη. add. Theocrit. Idyl. 4, 16. Aelian. H. AA. 1, 20. Athen. 2, 7. p. 46. E. Conf. Vrsinus Virgil. illustr. p. 53. Leou. Atque inde intellegi debent verba Philonis de vita contemplat. p. 894. D Paris. ἰθυσθέντες, ὥσπερ φασὶ τὸ τῶν τεττίγων γένος, αἱρεῖ τρέφουσθαι.

4. An et reges canunt? Puto, cicadam non tam referre regis imaginem canendo, quam sedendo ἐπ' ἄκρων δειδρέων, atque iis etiam, quae sequentibus versibus dicuntur. Etsi diffitendum non sit, heroicis temporibus plerosque reges fidibus sciuisse, lyraque cecinisse. B. Baxterus verba βασιλεὺς ὅπως [v. odar. 14, 9.] recte docet referenda esse ad sedem cicadae: Theophyl. Simoc. ep. 1. p. 72. de cicada, βῆμα τὸ δένδρον ποιέμενος et ad ea, quae v. 5. — 7. dicuntur: Theophyl. Simoc. d. l. θῆατρον

τὸν ἄγρον [ποιέμενος]. Verbo αἰδεῖν de cicada, praeter plures alios, Hesiod. Ἀσπ. 394. utitur: ut Ἐργ. 583. formula αἰδῆν καταχεύεσθαι. Etiam Himerius orat. 6, 2. p. 500. cicadae tribuit ὦδῆν. Et ab Achille Tat. 1. p. 55. Salm. cicada vocatur ὦδός, h. e. *garrula* Phaedr. 3. fab. 16, 10.: ut ab Hesiodo Ἀσπ. 393. Ἐργ. 582. ἡχέτα ab Aristoph. Auu. 1095. ἀχέτας et ab Ananio ap. Athen. 7, 7. p. 282. B. ἡχέτης. Conf. Bochartius hieroz. 2, 4. 5. p. 474. 476. To. 2. Sed proprie cicadae dicuntur *τερετίζειν*, & Latinis *fritinnire*. Zenodotus ap. Valquenar. animaduers. ad Ammon. p. 229. ἐπὶ τεττιγῶν, τερετίζειν, ἡχῆν Anonymus ib. p. 231. τέττιξ ἡχῆ, τερετίζει. Pollux 5, 89. ἀπὸς δ' ἂν τέττιγας τερετίζειν. vid. Clem. Alex. Protr. p. 1. B. Colon., et Mollius ad Longum Pastor. 1, 12. p. 88. f. Boden. Vnde facile apparet, Thryllitium temere censuisse, ap. Theophyl. Simocat. ep. 1. p. 72. pro τερετίζει γὰρ ὁ μελωδὸς ex Theocr. Idyl. 5, 111. reponendum esse ἐρετίζει loquitur enim ibi Theophylactus de cantu cicadae. Caeterum natura cicadis cantum commodauit maxime meridianum, v. Apuleius Floridd. p. 349. Elmenh. Aristoph. Auu. 1095. f. Ἡνίκα δ' ὁ θεσπέσιος ὄξυμελής ἡχέτας, Θάλπει μεσημβρινοῖς ἡλιομανῆς, βοᾷ.

7. Barnesio magis placuit Χῶπόσα, quam χ' ὀπόσα nulla cum ratione. B. Nam etiam infra odor. 51, 10. legitur Χ' οσα. vid. Arnaldus animaduers. p. 43. Ὠρα sunt maxime *ver*, et *aestas*. vid. index Aeschin. v. ὦρα, et Proluss. de vitiis Lexx. N. T. 4, 2. p. 103. Sed ὦραι φέρουσι dixit etiam Longus Pastorall. 2. p. 32. Villosion., qui est ad eum locum videndus p. 182.

8. Φιλία modo dicitur, ut Φιλότης. Nequeo satis mirari, hoc latuisse Barnesium, tantum virum, qui, deleta vera scriptura, de suo reposuit, Σὺ γὰρ εἶ φίλος γεωργῶν. B. Hesychius: Φιλότης Φιλία. Phavorinus, nesciebam vnde: Φιλότης καὶ ἡ τῶν φίλων συνάθροισις κυρίως, καὶ ὁ φίλος.

9. Abreschius dilucid. Thucydd. p. 685. ἀπὲρ coniungendum esse censet cum μηδενός, ita, ut ἀπὸ μηδενός dictum sit pro μηδενί, διὰ μηδενός, et intellegatur αὐτὰς. Sed praestat ἀπὸ coniungere cum participio βλάπτων, quae erat Ducqueri ad Thucyd. 7, 29. p. 462., et Pauli sententia, ut ἀποβλάπτων μηδενός τι sit *nihil laedens in ullo cuiusquam agro*, atque adeo μηδενός pertineat ad γεωργῶν. Nam verba e particula ἀπὸ composita innumeris in locis ponuntur pro simplicibus ab scriptoribus omnis generis, et aetatis: neque talia hyberbata rara sunt apud poetas maxime, vid. odor. 3, 9. 15. Gregorius in de dialectis p. 210. f. Valquenar. ad Eurip. Hippol. 934.

10. Cicada ideo in honore inter mortales fuit, praecipue vero apud poetas, quorum carminibus perpetuo celebratur, quod esset θερεος προφήτης [h. e. *aestatis praenuncia*, ut *hirundo* ab Ouidio Fast. 2, 853. dicitur *praenuncia veris*]. Est autem θερος vna ex tribus Horis, nempe numen illud, quod aestati praeebat. Prophetae deorum cantores erant, seu poetae, deorum, quorum interpretes agebant, numine afflati. Atque hinc est, quod poetae, et vates, et sacri habebantur. B. Hesiodus Ἀσπ. 392. ff. ἡχέτα τέττιξ — θερος ἀνθρώποις αἰδεῖν Ἀρχετα. Theophyl. Simoc. ep. 1. p. 72. ὁ τέττιξ ὁ μουσικός, ἦρος φάνητος, τῆς μελωδίας ἀπάρχεται. Γλυκὺς προφήτης vocatur, et ob cantus suauitatem, et quia aestas, cuius nuncia est, hominibus *grata* reperitur. Caeterum

terum ut auctor odarii dixit *τίμιος βροτοῖσι*, ita etiam ap. Homer. *Odyss.* x', 38. legitur *ὡς ὅδε πᾶσι φίλος, καὶ τίμιός ἐστιν.*

12. Ob suauem cantum: ita, ut cicadae etiam Musis, et Apollini, sacrae putarentur. vid. Aelianus H. AA. 12, 6. et schol. Aristoph. ad Nubb. 980. Nam Musae ipsae cicadis tribuisse cantum, et hoc dedisse, feruntur, ut viuerent sine cibo, et potu, et mortuae ad ipsas proficiscerentur, nuntiarentque, quibus mortalium carae in terris essent: quam in rem loci classici sunt apud Platonem *Phaedr.* p. 259. To. 3. Steph. et apud Philostrat. V. Apollon. 7, 11. p. 287. Olear. Conf. Libanius orat. 31. p. 646. D To. 2. Mor. et Vernsdorfius ad Himer. p. 199.

14. Hesychius: *Οἶμη· φωνή.* Homer. *Il.* γ', 152. vocem cicadarum vocat *ὅπα λειριόεσσαν*, h. e. *ἡδεῖαν*, Hesychio interprete. Sed idem grammaticus glossam *λιγυρόν* interpretatus est verbis *ἡδύ*, et *γλυκύ.* Pro *διδόναι* Homer. eodem illo loco habet *ἰέναι*. Theocrit. *Idyl.* 1, 148. *τέττιγος ἱπεί τύγε φέρτερον ἄδει.*

15. Secundum illud Lucretii [4, 56.]: *Cum veteres ponunt tunicas aestate cicadae.* Cicadae nostrati vulgo Batauico verbo *Cricceri* dicuntur. neque enim sunt locustae, siue *ἀκρίδες*. Praegrandes sunt apud Graecos. B. Add. Lucret. 5, 801. f. *Γῆρας ἔσσι τεύρει* est forma loquendi Homerica. nam *Il.* δ', 315. legitur, *Ἀλλά σε γῆρας τεύρει ὁμοῖον* ex quo loco sumpta est in glossario Hesychii glossa haec, *Τεύρει καταπονεῖ*. Schol. min. *δαπανῶ, καταπονεῖ.* Horat. 2. od. 16, 30. *Longa Tithonum minuit senectus.* Ouid. *Metamm.* 6, 37. *longaque venis confecta senecta.*

16. Cicada σοφὸς dicitur ob musicae, siue prophetiae, peritiam, quam cum Apolline, Mercurio, et Musis, communem habet. Dii etiam omnes sunt *γηνεῖς*, h. e. *Caelo, et Terra; editi*, iuxta Hesiodi *Θεογονίαν*. Sed et *ἀναιμόσαρκοι* sunt iuxta Homerum, qui pane, et vino, non vescuntur. Vox enim *ἀναιμόσαρκος* conficta est ex Homerica [*Il.* ε', 342.] *ἀναιμόνες*. Spectat τὸ φίλυμνος ad σοφὸς, atque ἀπαθὴς ad ἀναιμόσαρκος. B. Cur τέττιξ dicatur σοφὸς, intellegi potest e verbis Demetrii, cicadas cantantes appellantis, ap. Philostrat. V. Apol. Tyan. 7, 11. p. 287. his, *ὦ μακάριοι, καὶ ατεχνῶς σοφοί, ὡς ἐδίδαξαν τε ὑμᾶς ὧδὴν ἄρα Μῆσαι, μηπω ἐς δίκας, ἢ διαβολὰς, ὑπαχθῆσαν, γαστρός τε κρείττας ἐποίησαν.* Hesychius: *Γηνεῖς· ὁ ἐκ τῆς γῆς τὴν γένεσιν ἐσχηκώς* vid. Plutarch. *sympoll.* 2, 3. p. 637. B To. 2. *Φίλυμνος*, quo vocabulo caret thesaurus Stephanianus, dicitur cicada, quia non tacet aestate. Ouid. *A. A.* 1, 271. *Vere prius volucres taceant, aestate cicadae.* vid. Anonym. V. Homeri p. 320. Gal. Tzetzes *chil.* 8, 166. 10, 301. *Ἀπαθὴς* est *immunis malorum*, i. e. *morborum, senectae, etiam insidiarum.* Sic Herodotus 9, 79. dixit simpliciter ἀπαθὴς, sed 7, 184. habet ἀπαθὴς κακῶν, ut 1, 32. *ἀνασος, ἀπαθὴς κακῶν.* Caeterum vocatiuis commixti sunt nominatiui *γηνεῖς*, et ἀπαθὴς vid. schol. Sophoclis ad *Aiac.* 948.: quam formam loquendi lingua Graeca orientis consuetudini debere videtur.

17. De eleganti voce ἀναιμόσαρκε Scaliger, quem et Professor noster secutus est, duo effluxit vocabula, *ἀναιμα*, et *ἄσαρκε* quod existimaret, ea voce designari *sanguine, et carne, expertem*, cum sit *carne praeditus, quae sit nullo sanguine*: qualem sane cernimus cicadarum pul-
pam. Neque ipse Homer. deos facit ἀσάρκε, sed ἀναιμόνας tantum.

Refert et ipse Barnesius, etiam in Vaticano MS. reperiri ἀναιμόσαρκα^ς imperita scriptura. B. Etiam Stephanus in Thesauo L. Gr. in v. ἀναιμός, et ἄσαρκος, legit ἀναιμ^ς, ἄσαρκε.

18. Ὅμοιος modo ἀκυρολόγως ponitur pro ἴσος. B. Sic glossam ἰσόθεος Odyss. α', 324. schol. min. explicauit verbis ὅμοιος θεῶν κατὰ ἀρετὴν. Plut. de superst. p. 167. E To. 2. Κεῖνοι γὰρ ἄνοσοι, καὶ ἀγήραοι, πόνων τε ἄπειροι, βαρυβόαν πορθεῖν πεφευγότες Ἀχέροντος, ὃ Πίνδαρος θεός φησι. Et quia ap. Homer. Il. ε', 341. f. est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδρα', καὶ πίνκ' αἰδοπα οἶνον. Τῆνεκ' ἀναιμόνες εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται. arbitror etiam ipse, scripturam ἀναιμόσαρκε recte se habere. Σχεδὸν est hoc loco fere, vt Actt. 13, 44. 19, 29.: sed proprie est prope, de loco, ἔγγυς, πλησίον. vid. Hom. Il. γ', 15. Anacr. epigr. 4, 2. Caeterum versus huius odarii sunt iambei dimetri catalectici, qui in prima sede habent anapaestos.

Μ Δ ' Ε Ι Σ Τ Ο Ε Α Υ Τ Ο Υ Ο Ν Ε Ι Ρ Ο Ν *

Ε δόκει ὄναρ τροχάζειν,
 Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων
 Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
 Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
 5 Ἐδίωκε, καὶ κίχανε.
 Τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;
 Δοκέω δ' ἔγωγε, πολλοῖς
 Ἐν Ἐρῳσί με πλακέντα
 Διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις,
 10 Ἐνὶ τῷδ' συνδεθῆναι.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* τῷ αὐτῷ ὄναρ *cod. Vatic. in marg. p. 683.* : in quo hoc odarium est duodevicesimum. αἰς τὸ αὐτῷ ὄναρ *Met. 2. 3. μόλυβδον cod. Vatic. 5. κίχανεν cod. Vatic. Steph. Lub. Flaid. Fab. Met. 1. 2. Parm. 6. τὸ δ' ὄναρ cod. Vatic. unde τόδ' ὄναρ recepp. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Ioerd., inuitis auribus, et metri legibus. τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι; conl. Brunqu. εἶναι. Steph. Mor. θέλει γ' ὄναρ Barn. Lam. θέλει δ' conl. Zeun. p. 93. 9. διολισθάνειν μὲν ἄλλοις cod. Vatic. διολισθανεῖν μὲν Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. recte. 10. ἐνὶ τῷ δὲ conl. Pauus, prob. Zeun. p. 93.*

A N N O T A T I O N E S

O D E XXXXIII

1. Figura ἑλλειψις pro κατ' ὄναρ. B. ὄναρ enim est fere in somnis, per quietem: vid. odar. 65; 3. Aeschyl. Eumenn. 116. 131.: sed κατ' ὄναρ monitu somnii. v. Abreschius lectt. Aristanett. p. 299. ff. et Audendorpius ad Tho. Mag. p. 650. Hesychius: Τροχάσας — δραμίων. Legitur haec verbi forma ap. Herodo. 9, 66. Theophr. char. 14, 3., aliosque: vt συντροχάζειν odar. 7, 3.

2. Πτέρυγας

2. Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων, h. e. *alatus, aliger*: vt Cupido, qui *ōdar.* 3, 17. f. dicebatur φέρειν πτέρυγας.

3. De varia scriptura nominis μόλυβδος scribitur enim μόλυβδος, et μόλυβος, μόλιβδος, et μόλιβος vid. Vossius ad Thucyd. 1, 90.: Vesseling. ad Diod. Sic. p. 125. Tō. 1.: Pierckonius ad Moeridem in v. μόλυβδος. Caeterum nomen ποδίσκος in thesauro Stephaniano notatum non extat.

5. Hesychius: Κιχάνειν — καταλαμβάνειν. Est verbum Homericum: vt Il. ψ, 524. κίχανεν et Il. β, 18. ἐκίχανεν vbi schol. min. κατέλαβεν quod ipsum verbum refertur ad verbum διώκειν Phill. 3, 12.

6. Barnesius, τί θέλει γ', metu vacui. B. Ouid. Metamorph. 9, 473. *tacitae quid vult sibi noctis imago?* Amor. 3, 5. 31. f. *Dic, age, nocturnae, quicunque es, imaginis augur — visa quid ista ferant.* Conf. Palacretius ad Aët. 2, 12. Sic βάλεται ἄναγ multo in locis Cratylī Platōnici idem valet, quod σημαίνει, μηνύει, vt c. 38.

7. Saluinius obseruat, miscell. p. 442. vol. 3. intellegi post verba δοκέω ἔγωγε iubet pronomen μοι. sine causa idonea. Nam δοκῶ per se est *puto, credo.* vid. *ōdar.* 61, 3. Aeschyl. Agamemnon. 600.

8. Ἐν referendum est ad πλακέντα vid. ad *ōdar.* 41, 9.: et πολλοῖς ἐν Ἑρωσι πλακεῖς dicitur *is, qui multorum puerorum, puellarumque, amore implicitus, et impeditus, tenetur: qui multos pueros, et puellas, amat.*

10. Pulcerrima ἀλληγορία, a volucris desumpta, aucupumque retibus. Barnesius suspicatur, Anacreontem iam aetate prouectum duxisse vetulam. Certe - - - *optima summi Nunc via processus vetulae vesicae beatae.* B. Sunt versiculi Iuuenalis sat. 1, 38. f. Scriptura τῷδε ita defendi recte potest, vt τῷδε dicatur *δεικτικῶς* positum, atque adeo intellegi *puella*, vel *puer*, quem poëta sibi visus sit videre in somnis. Pauus tamen legi iubebat ἐνὶ τῷ δέ. At primum offendit particula δέ, non suo loco posita: deinde tum nec scriptura διολισθαίνειν μὲν, quae est in cod. Vaticano, et Stephaniano exemplo, attingi debebat: et quum verbo διολισθαίνειν addatur quartus calus personae: vt ap. Aristoph. Nubb. 433. τὰς χρητὰς διολισθαίνειν vix dubitari posse videtur, quin pro ἄλλοις reponi debeat ἄλλας nisi quidem dicere malis, ἄλλοις esse datium incommodi, vt grammatici vocant. Nam διολισθαίνειν, quod verbum Suidas cum Aristophanis scholiasta ad Nubb. d. l. verbo ἐκφεύγειν explicat, eleganter dicitur de eo, qui amare desinit, neque se amoris vinculis teneri sinit: sed συνδεθῆναι de eo, qui amoris vinculis ita impeditus tenetur, vt expedire se inde non possit. Gloss. vett. Διολισθαίνω *Perlabor.* Sed particulam μὲν etiam simpliciter poni, ita, vt in altero inciso non sequatur particula δέ, quis nescit? Caeterum verbo δοκέω etiam Hom. Il. η, 192. sic fuit, infinitiui addidit. Metrum autem huius odarii non diuersum est ab odarii superioris metro.

Μ Ε Ε Ι Σ Τ Α Τ Ο Υ Ε Ρ Ω Τ Ο Σ Β Ε Λ Η *

Ο ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης,
 Παρὰ Λημνίαις καμίνους,
 Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἑρώτων
 Ἐποίη λαβὼν σίδηρον.
 5 Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
 Μέλι το γλυκὺ λαβῶσα.
 Ὁ δ' Ἑρως χολὴν ἔμισγεν.
 Ὁ δ' Ἀρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
 Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
 10 Βέλος ἠυτέλιζ' Ἑρωτος.
 Ὁ δ' Ἑρως, Τόδ' ἐστίν, εἶπε,
 Βαρυὶ πειράσας νοήσεις.
 Ἐλαβεν βέλεμνον Ἀρης.
 Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
 15 Ὁ δ' Ἀρης ἀνασινάξας,
 Βαρυὶ Φησὶν Ἄρον αὐτό.
 Ὁ δ' Ἑρως, Ἐχ' αὐτό, Φησὶ.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* ἄλλο τῷ αὐτῷ ἄς βέλος cod. Vatic. in marg. p. 683.: in quo hoc odor.
 est septimum, et vicesimum. eis τὰ Ἑρωτος βέλη Barn. Lam. 2. λιμ-
 νίαις cod. Vatic. 4. ἐποίη cod. Vatic., ut odor. 32, 6. ποῦ. 6. μέλι
 λαρινὸν conl. Fab. βαλῶσα conl. Brunck. in Arg. 2. p. 128. 7. ἔμισγε
 cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2.
 Parm. 8. τότ' conl. Pau. 11. ἔπεν cod. Vatic. 12. post v. 12. in
 cod. (Vatic. insertus legitur v. 17., etiam suo loco redditus. Librarius
 scilicet scripto v. 12. videtur oculos suos coniecisse in v. 17., deceptus
 primo verbo v. 16., eoque scripto noluisse lituram facere. 14. ὑπεμει-
 διάσει Barn. 17. φησιν cod. Vatic. Barn.

ANNOTATIONES

ODE XXXV

1. Veneris mativus est Vulcanus. v. Homer. Odys. 9, 267. ff. Eius officinarum [χαλκεώνων] fertur fuisse, alia in Lipara, insula Aeoliarum insularum facile principe, inter Siciliam, et Italiam: vid. Callim. h. in Dian. 47. f. et ibi Spanhemius: alia in Lemno, insula maris Aegaei, quae *Vulcania Lemnos* dicitur a Valer. Flac. 2, 78. f. 4, 440.: conf. Heinius ad Virg. Aen. 8, 416. Vnde fornacem Vulcani poeta vocat *Λημνίας καμίνης*. Nam vocabulo *κάμινος* poetae utuntur sere de *fornace Vulcani*. v. Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 60.

4. Ἐποίη λαβὼν σίδηρον, h. e. *fabricabatur ferro*: vt v. 5. f. ἀκίδας ἔβαπτε Μέλι το γλυκὺ λαβῶσα *cuspides melle dolci imbuebat*. Hesychius: Ἀκίς — τὸ σιδῆριον τῶ βέλους. Pollux 1, 137. ὁ δὲ σίδηρος, ἀκίς. Gloss. vett. Ἀκίς *Spiculum*. Chrysostomus de sacerdot. 6, 12. p. 352. Beng. ἀκίδα βέλους ἐκκεκλασμένην, καὶ ὀφθαλμὸν ἔχουσαν ἐμπιπτονημένην. Sed Cupido easdem felle veneni armasse dicitur, vt intellexeretur, initia amoris dulcia, et suavia, quantae, et quam graues, et quam acerbae, molestiae sequerentur. v. Barthius ad Claudian. p. 462. et p. 819. Vnde sagittae Cupidinis a Theocrito Idyl. 23, 5. dicuntur *πικρὰ βέλη*.

6. Audi tu Professore, vbi collibitum est, vera profitentem: Τὸ γλυκὺ, inquit, *ultimam suam producit, idque triplicem ob rationem, ob caesuram nempe, ex vi accentus, et ante liquidam*. Cur non semper hoc videt? B.

8. Ἐξ αὐτῆς — κραδαίνων est contracta forma loquendi, e *pugna reuersus* — *vibrans, quatiens*. Sic ap. Theophrast. charr. 16, 1. ἀπονιψάμενος τὰς χεῖρας, καὶ περιζῶνάμενος, ἀπὸ ἱερῶ *lauat manus, et corpus spargit aqua lustrali, e templo egrediens*: et Marc. 7, 4. ἀπὸ ἀγορᾶς εἰς μὴ βαπτίσωνται e *publico reuersi domum nisi lauerint manus*: vbi v. Raphelius, Munthius, et Loesnerus: itemque Girigius ad Plutarch. apophthegm. Laconn. 12, 2. add. Theocrit. Idyl. 2, 80. et ibi schol. Nam αὐτῇ est, hoc loco, idem, quod μάχη vid. ad odor. 16, 3.: et verbum *κραδαίνειν*, quod hic de Marte *hastam vibrante* positum est: quo in genere Theocritus Idyl. 17, 103. verbo *πάλλειν* utitur: odor. 31, 14. legebatur de Aiace *gladium vibrante*. Hesychius: Στιβαρὸν — βαρὺ. Est glossa Homerica. vid. Il. α, 100. ε, 746.: vbi schol. min. ἰσχυρόν add. Batrachom. 206. Gloss. vett. Στιβαρὸν *Graue, grande*. Στιβαρὸν *Ponderosum, grande*. *Hasta grauis* est ap. Ouid. Metamm. 12, 82.

10. Signata vox. B. Scilicet *εὐτελίζειν βέλους* est *sagittam eleuare: sagittam reprehendere, vt leuem, quae graue vulnus non faciat*. Gloss. vett. *Εὐτελίζω Adnibilo, vilo, vilito*. *Εὐτελίζει Inuilitat, derogat*. Phavorinus, nesciebam vnde: *Εὐτελίζω ἀθερίζω* sed ἀθερίζειν est, Hesychio interprete, *ὑποδοκιμάζειν*. Nam verba *εὐτελίζειν*, et *ἐξευτελίζειν*, Stephanus ait antiquis scriptoribus minime vsitata fuisse existimari.

12. Elocutio de medio accepta. B. Βαρὺ vocatur Cupidinis sagitta, quatenus *cordi grauis* est, et *molesta*, quatenus *animum vrget dolore*. v. odor. 3, 32. Vnde Cupido ipse dicitur *βαρὺς θεὸς* a Theocrito Idyl. 3, 15. *Νεῶν* est *sentire, videre*.

13. Hoc

13. Hoc est, corpore suo accepit. B. Feriri se telo a Cupidine, et vulnerari, fuit. vid. Zeunius ad h. l. p. 94. f. Bentleius vero in ep. ad Franc. Gaconium p. 127. Arg. 1. p. 145. f. Arg. 2. verbum ἔλαβεν ita explicavit, ut Cupido putaretur non contorxisse iaculum, sed manu tantum accipiendum tradidisse: at repente iaculum ait, ex viuo scilicet igne, et aethereo fulgure, constans, in Martis corpus se sponte insinuauisse, et reconditum latuisse, existimari debere. At talia non erant tela Cupidinis a Vulcano fabricata. vid. v. 4. ff.

14. Barnesius maluit ἐπιμειδίασσε, consueto sibi διπλασιασμῷ. Verum ἄλφα medio tempore est: quod saepius dictum est. B. Scilicet verba in ἄω purum desinentia penultimam syllabam in futuris, et aoristis, longam habent. vid. Clarquius ad Homer. Il. α', 67. Gloss. vet. Ἰπομειδιάω Subrideo. vid. Virg. Aen. 1, 254. Hesychius: Ἰπομειδιώντι γυλῶντι. De vi nominis μειδίαμα, et verbi μειδιᾶν, locus nobilis est ap. Clem. Alex. Paedag. 2, 5. p. 167. Colon.

16. Comicum subest ἦθος in βαρύ atque etiam in ἄρον αὐτό [euelle istud], et in ἔχ' αὐτό. Quare decenti prolatione adiuuandum. B. Caeterum metrum huius odarii prorsus simile est odarii superioris metro.

ΜΣΤ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ •

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι
 Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι
 Χαλεπώτερον δὲ πάντων
 Ἀποτυγχάνειν φιλῶντα.
 5 Γένος ὅδ' ἐν εἰς Ἑρώτα
 Σοφίῃ, Τρόπος, πατεῖται
 Μόνον ἄργυρον βλέπεις.
 Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
 Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
 10 Διὰ τῆτον ἢ ἀδελφός
 Διὰ τῆτον ἢ τοκῆς
 Πόλεμοι, Φόνοι, δὲ αὐτόν
 Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθαι
 Διὰ τῆτον οἱ φιλῶντες.

VARIETAS LECTIIONIS

12. πτόλεμοι, φθόνοι, Μει. 1.

ANNOTATIONES

ODE XXXXVI

* Barnesius adiecit φιλοκερδῆ de suo. verum quid opus? B. Idem fecit in suo exemplo Lamius. In cod. Vatic. p. 683. hoc odarium adiunctum est odario superiori, ut pars eius. Menagius autem putabat, Regnierio auctore, Anacreontem composuisse hoc carmen tum, quum Polycrates, Samiorum tyrannus, Smerdien, adolescentem Thracium, cuius amator esset poëta, auro sibi, et argento, conciliasset. vid. Max. Tyrius diss. 10. p. 104. Davif. min.

3. Comparativus cum genitivo πάντων habet vim superlativi, gravissimum, acerbissimum, est. Sic 1. Corr. 15, 19. ἐλαυνότεροι πάντων ἀνδρῶπων miserrimi: Ephess. 3, 8. ὁ ἐλαχιστότερος πάντων τῶν ἁγίων minimus Christianus: Matth. 13, 32. Marc. 4, 31. μικρότερον πάντων τῶν σπερμάτων minimum granum, vid. Sanctius Mineru. 2, 10. p. 218. Amstel. 2. 1733.

4. Ἀπρ-

4. Ἀποτυχάνειν φιλεῖντα est inuenustum esse. v. Donatus ad Terent. Andr. 1, 5. 10. Sic verbum ἀποτυχάνειν legitur in loco Ctesiae, quem Pseudodem. Phaler. περὶ ἔρμην. l. 219. laudauit, ἐρασθεὶς τῆς γυναικὸς, ἀπετύχανε.

5. Sensus est, *genere non conciliatur Amor: Amor non sequitur generis nobilitatem: nil prodest amanti nobilitas.* Caeterum conferri cum hoc loco, quia rem, potest locus Ouidii A. A. 2, 273. ff.

6. Praeclare Ouidius in Amorum libris [3, 8. 3. f.], *Ingenium quondam fuerat pretiosius auro: At nunc barbaria est grandis, habere nihil.* B. Τρόπος est virtus: ingenium candidum [Horat. epod. 11, 11. f.]: σοφίη autem, hoc quidem loco, pertinere videtur maxime ad *facultatem carmina pangendi*, ut fragm. 1, 4.: sicut poëtas ipsos constat simpliciter σοφῆς appellari. vid. odor. 53, 23. Et πατεῖσθαι valet sperni, despici, neglegi, contemni, non curari: vid. Apollon. Rhod. 2, 17. et ibi schol.: ut βλέπειν v. 7. curare, spectare, suspicere, diligere, sequi. vid. ad odor. 26, 6. et Trillerus ad Christum pat. p. 353. Sic *calcatum ius* legitur ap. Claudian. in Eutrop. 2, 125.

7. Aristoph. Plut. 146. Ἄπαντα τῷ πλατῶν γὰρ ἔσθ' ὑπήκουα.

8. Nequibat dicere ἑκῆνος. B.

10. Sensus est, *argenti gratia fratres oppugnantur, et produntur, a fratribus, liberi a parentibus, et contra.* Sen. de ira 3, 32. haec [pecunia] *fora defatigat, patres, liberosque, committit, venena miscet, gladios, tam percussoribus, quam legionibus, tradit.* — propter hanc — *reges saeuunt, rapiuntque, et ciuitates longo saeculorum labore constructas euertunt.* Quam ipsam in rem dignus est, qui cum hoc loco comparetur, locus Sophoclis Antigon. 300. ff. Conf. Cortius ad Sallust. Catil. 10, 4.

13. Verba τὸ δὲ χᾶρον interposita sunt, ut ap. Cic. 16. ep. 14, 1. verba ac miseri. Sensus est, *inopes quum amant, nec redamantur, sed reiiciuntur, quia non habent, quo amorem redimant, pereunt prae aegritudine, atque adeo ipsi mortem sibi consciscunt.* Sed ad illustrandam hanc alteram odarii partem apponere placuit primos versus scoliū cuiusdam Timocreontis Rhodii, quos seruauit schol. Aristoph. ad Rann. 1337. et ad Acharn. 531., et ex eo Suidas v. σχολιὸν, Ὁφείλες, ὡ τυφλὲ Πλάτε, Μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, Μήτ' ἐν ὑπείρῳ φανήμενα [l. φανήμεν, vel φανῆναι, ut Bruncquius edidit Arg. 1. p. 85. Arg. 2. p. 88.], Ἀλλὰ Τάρταρον τε ναλεῖν, Κ' Ἀχέροντα διὰ σε γὰρ Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κύν' ἐστὶ. Caeterum nec huius odarii metrum discrepat a metro odarii superioris.

ΜΖ' ΑΛΛΟ ΩΙΔΑΡΙΟΝ •

Φιλῶ γέροντά τερπνόν
 Φιλῶ νέον χορευτάν.
 Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
 Τρίχας γέρων μὲν ἐστὶ,
 5 Τὰς δὲ Φρένας νεάζει.

VARIETAS LECTIIONIS

2. χορευτῶν cod. Vatic. χορευτήν Barn. Lam. 3. ἂν δ' ὁ γέρων
 χορεύῃ cod. Vatic. 4. ἐστὶν cod. Vatic.

ANNOTATIONES

O'D E XXXVII

* Barnesius ipse apposuit, Εἰς Γέροντα, odarii titulo. B. Barnesii auctoritatem sequutus est Lamius, etiam Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Iærd. Sed in codice Vaticano p. 686., in quo hoc odarium est septimum, et tricesimum, inscribitur, εἰς αὐτὸν ἢ πρὸς ἕτερον πρεσβυτῶν, addito in marg. vocabulo. ἄλλο.

1. Τερπνός est *hilaris, lætus*.

2. Idem mero Ionismi studio χορευτήν reposuit; parum aduertens, quinque huius odarii versiculis τὸ ἄλφα septies recurrere, et ᾠ μέγα quater; vocales maxime sonoras. B.

4. Intell. κατὰ, ut v. 5. Senex enim habet caput canum, et albam barbam. unde capilli senis dicti sunt odor. 34, 2. πολιά εἴθειρα, et odor. 52, 13. dicuntur πολιαὶ τρίχες, ut ei odor. 56, 1. s. tribuuntur πολιοὶ προτάφοι, atque κάρα λευκόν. et senectus ipsa odor. 54, 7. vocatur πολιὸν γῆρας. Theocrit. Idyl. 14, 68. ff. ἀπὸ προτάφων πελόμισθα Πᾶντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχέω ἄς γένυν ἔρπει Λευκαίων ὁ χρόνος.

5. Gloss. vet. Neάζω *Iuvenescō*. Aeschylus Supplic. 614. ὡς ἂν ἡβήσῃμι γηραιῷ Φρενί. Plautus Mil. glor. 3, 1. 37. l. Si albus capillus hic videtur, neusquam ingenio est senex. Inest in hoc amussitata sua sibi ingenia indoles. Cacterum versus huius odarii sunt iambei dimetri catalectici.

ΜΗ ΑΛΛΟ *

Δότε μοι λύρην Ὀμήρου,
 Φονίης ἀνευθε χορδῆς.
 Φέρε μοι κύπελλα θισμῶν
 Φέρε μοι, νόμους κεράσσω,
 5. Μεθύων ὅπως χορεύσω,
 Ὑπὸ σάφρονος δὲ λύσσης
 Μετὰ βαρβίτων αἰδῶν,
 Τὸ παρόινιον βοήσω.

VARIETAS LECTIÖNIS

4. Φέρε μοι νόμους, κεράσσω coni. Pau. et Zeun. p. 96. inepte.
 8. Post hunc versiculum in cod. Vatic. repetuntur versus odarii duo primi, ut odar. 41., prob. Val. p. 133.

ANNOTATIONES

ODE XXXVIII

* Professor adiecit Ὡδαρίον puto, ne quis nesciret, quid esset. Idem a Metario, et Lamio, factum est. In codice Vaticano p. 676. hoc odarium est omnium odariorum secundum, quod in marg. adscripta habet verba, τῇ αὐτῇ Βασιλίσῃ quae verba servavit Brunquius, ita, ut odario ipsi locum tribuerit in odis Anacreonticis diversorum poetarum, Arg. 1. 2. p. 68. Brunquium hac quoque in re ducem sequuti sunt Holst. p. 114., Degen. in edit. sec. p. 83., Born. p. 186. f., Briger, p. 118. f.

2. Hic aduertendum, veteres pro materia carminis immutasse sibi chordas: quod ad primam adnotauimus. B. Scilicet ad lyram canebantur etiam heroum laudes, et bella; vid. odar. 1. et Homer. Il. 4, 189.; pro chordarum diversitate. Vult igitur poeta tradi sibi lyram Homeri, sed ita, ut aliae ei chordae, alii nerui, et fila, aptentur. Chordas, ad quas mors heroum canebatur, vocat χορδὴν Φονίην *chordas cruentas*. nam singularis numerus intellegi debet, ut pluralis. Neque vero offendere quenquam numerus singularis v. 3. debet, quum praecedat alter numerus v. 1. Ibi enim poeta cohortatur omnes pueros, hic agit tantum cum pocillatore, et ministratore: etli non ignoro, vocem Φέρε, ut ἄγε, interdum usurpari etiam ab eo, qui plures cohorte-
tur. vid. odar. 53, 29.

3. Θεσμοί, et νόμοι, isti leges erant bibendi a rege conditae. B. Recte. Θεσμοί, et νόμοι, sunt *leges, quae in poculis ponuntur*: v. Cic. Ver. 5, 11. et Ouid. Trist. 2, 488.: quae νόμοι συμποτικοί dicuntur a Platone Legg. 2. p. 671. C To. 2. Steph., et a Luciano Anthol. 2, 47. 37. 2. δόγματα συμποσίη. His legibus praescribatur, quot pocula essent bibenda, quot partibus aquae quot partes vini miscendae essent. Vnde pocula poeta vocat κύπελλα θεσμών, quia aqua vino miscenda erat e legibus conuiuii, et νόμος κέρυς, quae formula audacia, sed docta illa, et perita, non caret, ita, ut sint, qui intellegi κατὰ iubeant, est *miscere vinum tot partibus aquae, quot misceri illud leges compositionis iubent*. Hae leges dabantur a magistro conuiuii, qui a Latinis, et rex, vel rex mensae, [Macrob. Saturnn. 2, 1.], et modimperator [v. Varro ap. Non. Marc. 2, 565.], a Graecis συμποσίαρχος [v. Laërt. 8, 64.], vel συμποσίη ἄρχων [v. Pollux 6, 11.], dicebatur, elegebaturque fere talis. v. Plutarchus sympoiss. 1, 4. et apophthegmm. Laconn. 2, 1. p. 18. Girig.: Horat. 1. od. 4, 18.: Lipsius lectt. antt. 3, 1.: et Ioh. Frid. Christii Proluss. duae de magisteriis [Cic. Cat. M. 14.] veterum in poculis, Lipsiae A. C. 1745. et A. C. 1747. editae.

5. Veteres nunquam, nisi ebrii, saltauerunt. Notat etiam Theophrastus [charr. 12, 3.] hominem imperitum, quod intempestive, hoc est, ante, quam ebrius factus esset, saltare soleret. Confirmat et Cicero in oratione pro Muraena [c. 6.]: Nemo, inquit, saltat sobrius, nisi forte insanit. B. Vid. odor. 41, 21.

6. Figura ὀξύμωρον. Sobrium autem dicit potantium furorem ob νόμων κέρυς. Thracum erat ἄκρατον bibere. Barnelius furorem putavit poeticum, et fictum: quod minus nobis videtur, quod non habemus Anacreontem, ut Professor, pro sobrio, et pudico. B. Hesychius: Λύσσα ὄρμη, ἐνθουσιασμός. Λύσσης μανία. Gloss. vett. Λύσσα Rabies. Nimirum λύσσα σῶφρων furor, insania, sana est quum quis tantum bibit, ut hilaris sit, et laetus, non tantum, ut nec mens, nec pes, officium faciant: quod fit quum bibitur vinum aqua mistum, non meracum. Epigonus Anthol. 1, 59. 4. 5. f. φεῦ τίνας ὕδωρ Πίνξει, μανίην σῶφρονα μαινόμενοι; Diligenter de hoc oxymoro exposuere Rittershusius ad Orian. Cynegg. 1, 260.: Victorius lectt. varr. 10, 12.: Martinius lectt. varr. 3, 9. f.: Abrieschius ad Aeschyl. p. 34. f. To. 2.

7. Μετὰ βαρβίτων αἰεῖδεν est ad lyram [vid. v. 1.] canere: vid. ad odor. 6, 4.: et τὸ παροίνιον, intell. ᾠσμα, vel μέλος, intellegi debet de cantilena, et carmine, quod canitur inter pocula: quod proprio vocabulo σχολιὸν appellatur: ut ad indicem corpusculi horum odoriorum docuimus. Pollux 6, 108. καὶ παροίνια δὲ ᾠσματα ἦν sed 4, 53. παροίνια. Etiam verbum βοήσω accommodatissimum est personae hominis ebrii, in primis poetae. vid. fraginn. 1, 7. et odor. 33, 19.

ΜΘ' Α Λ Λ Ο •

Αγε, ζωγράφων ἄριστε,
 Λυρικῆς ἄκχε Μῦσης,
 Φιλοπαίγμονός τε Βάκχας
 Ἑτεροπνύους ἐναύλας.

5 Γράφε τὰς πόλεις τοπρῶτον
 Ἰλαράς τε, καὶ γελώσας
 Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναίτο,
 Γράφε καὶ νόμους Φιλῆσας.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

3. In ex. Macrop. inter v. 2. et v. 3. relatum comparat spatium, quod capiat duo versiculos. Φιλοπαίγμονες δὲ βάκχας cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. Barnesius hunc, et sequentem, versiculum Scaligeri admonitu, non cod. Vatic. auctoritate, postposuit v. 5. et 6., sic, Φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας Ἑτεροπνύοις ἐν αὐλοῖς. Barnesium sequuti sunt Lamius, Deg. 2. Born., probb. Zeun. p. 97. et Val. p. 133. et Valperga p. 97.: qui tamen v. 3. etiam Φιλοπαίγμονός τε Βάκχας legi posse putabat. Pro ἐν Barn. etiam σὺν affert, et ἑτεροπνύοις pro ἑτεροπνύοις. 4. ἑτεροπνύους marg. cod. Vatic. ἑτεροπνύοις ἐν αὐλοῖς conī. Fab. ἑτεροπνύους μὲν αὐλὰς conī. Pau. ἂν, vel ἐν, αὐλὰς conī. Metar. 5. τὸ πρῶτον cod. Vatic. Steph. Mor. Lub. Flaid. Parm. γράφε συμπόσεις conī. Zeun. p. 91. 7. δύνηται affert Barn. εἰ δύναίτο Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. e conī. Bruncquii. 8. Φιλάντων cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Barn. Lam. Met. 1. 2. Parm. Deg. 2. Born. πινόντων conī. Faber. Φιλέντας, vel Φιλῆσας, conī. Val. p. 133. inepte, repugnantibus legibus grammaticis.

A N N O T A T I O N E S

O D E XXXVIII

* Barnesius de suo posuit, Εἰς Ζωγράφον. nulla cum ratione. B. Post Barnesium idem fecit Lamius. In Arg. 2. p. 69. est τῷ αὐτῷ [Basilii] πρὸς ζωγράφον, ut in Briger. p. 119. f. Retulit enim Bruncquius in edit. sec. hoc quoque odarium inter odas Anacreonticas diuersorum poetarum, p. 69. Indicem πρὸς ζωγράφον retinere in suis exemplis Degen. Holst. Born., auctoritate Bruncquii in Arg. 1. Sed in cod. Vatic. hoc odarium subiunctum est odario superiori, ut vnum, nullo addito titulo.

3. Pro Φιλοπαίγμονες δὲ βάκχας, quae nullum efficiebant sensum, audacter repositi, Φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας nihil opus fuerat et ἑτερο-

ἀνδρῶν ἐναυλῶν. nam variata est σύνταξις. Professor Graecus, nissus auctoritate, quod ait, Vaticani MS., postposuit duos sequentes versus duobus proximis, turbato certe ordine. Quin et de suo ingenio rescripsit, Φιλοπαίγμονας τε Βάκχας ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς. Quis unquam legerat, Bacchas adfuisse conuiuio? Ipse Bacchus, et tibiae, certe suo loco hic veniunt. De tibia ita in Sympotiacis [7, 8. p. 712. f. To. 2.] Plutarchus, Τὸν δ' αὐλὸν καὶ βυλομένους ἀπώσασθαι τῆς τραπέζης εἶναι. Αἱ γὰρ σπινδαὶ ποδῶσιν αὐτὸν ἅμα τῷ σεφάνῳ. Audiendus etiam Quidius in Fastis [6, 657. ff.], *Temporibus veterum tibiae usus auorum Magnus, et in magno semper honore fuit. Cantabat fanis, cantabat tibia ludis, Cantabat moestis tibia funeribus.* Fuerat igitur ἑτεροπνόος ἐναυλος alterius tibiae cantus; tam dextrae scilicet, quam sinistrae. Vide iam, an sint ista, quod ait Professor, ex Baxteri emendatione impeditiora: atque an eius audacia in tantum infelix sit, ut mereatur refrenari. B. Odarium hoc quum sit haud dubie mutilum, neque integrum; quia in opinione Fabrum iam, atque Pauum, fuisse video: quum ii quoque, qui restant, versiculi iis mendis adpersi cernantur, quae eximi, et tolli, sine librorum veterum auxilio, vix possint: facile abstinemus eos interpretari. Sed certum tamen esse putamus, primum verbis Λυρικῆς Μῶσῃς indicari *carmen lyricum*, ita, ut pertineant ad hoc ipsum odarium, quo poeta pictori argumentum tabulae pingendae proponit: quomodo *bucolicum carmen* a Theocrito Idyl. 1. dicitur, et βωκολικὰ Μῶσα v. 20., et βωκολικὰ αἰοῖδα v. 64.: deinde ob hanc ipsam causam melius legi Φιλοπαίγμονας τε Βάκχας ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς, et hos duo versiculos rectius a Barnesio postpositos esse versiculis Γράφε τὰς πόλεις τοπρῶτον Ἰλαράς τε, καὶ γελώσας. Quis enim sanus istam structurae verborum insolentiam ferat eo loco, quo poeta non reperiatur villo modo insaniuisse? et quis non offendatur nouitate nominis ἐναυλος tibia, vel tibiae cantus? Pauus putabat, ἑτεροπνόος ἐναυλος esse tibiae diuersa sonantes: et Barnesio poeta videbatur respexisse ad locum Homeri Il. σ', 490. ff. Caeterum de tibiis, earumque generibus variis, legi potest, praeter Casp. Bartholini libellum [Amstel. A. C. 1679. 12.], disputatiuncula Salmatii exercitatu. in Solin. p. 82. ff. et ad Vopisc. p. 493. ff. Tibiae dextrae pauciora habebant foramina, eademque paria, sinistrae plura, sed imparia: dextrae edebant sonum *grauem*, sinistrae *acutum*, et *inuenientem*: tibiicines modos faciebant, vel duabus tibiis, iisque, vel dextris, vel sinistris: haec erant tibiae *pares*: vel una dextra, altera sinistra: haec erant tibiae *impares*.

7. Magis arridet Barnesio δύνηται, quod ode 28, 8. ille versus ita sit conceptus, Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται. Verum sciat, utrumque esse rectum. B. Nam ἂν dicitur pro εἰ, h. e. εἰ ἂν, sed particulae huic παραπληρωματικῇ iungitur etiam praesens optatiui, quo reddatur futur. coniunctiui Lat. > vid. Hom. Il. α', 301. Plato Cratyl. 19. Xen. Cyrop. 3, 3. 19.: ita, ut nec necesse sit pro εἰ substituere εἰ.

8. Pro Φιλέντων rescripsi Φιλέσας. Non enim agi videtur de *legibus amantibus*, quas Professor lepida voce reddit *ceremonias*, verum de *legibus bibendi* in symposiis. Faber posuit πινόντων, aduersante metro: sed rem vidit. Alii iudicabunt, an iure exclamet Professor, me sustulisse omnem facetiam: quam ipse sustulit, si quid ego video. B. Nam quum νόμοι dicantur *leges computationum*, *leges conuiuales*: vid. odor. 48, 4.: formula νόμοις Φιλεῖν recte videtur posse ita accipi, ut sit *amantem esse computationum*, *potare*. Caeterum hoc odarium metrum cum superiore odario commune habet.

Ν' ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ *

Ο τὸν ἐν πρότοις ἀτειρῇ
 Νέον, ἐν πότοις ἀταρβῇ,
 Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν,
 Τελέων θεὸς κατῆλθεν,
 5 Ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
 Πότον ἄσπονον, κομίζων.
 Γόνον ἀμπέλχ, τὸν οἶνον,
 Πιεπηδημένον ὀπώραις,
 Ἐπὶ κλημάτων φυλάττων.
 10 Ἴν', ὅταν τάμωσι βότρυς,
 Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
 Ἄνοσοι δέμας θεῆτόν,
 Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν,
 Ἐς ἔτχς φανέντος ἄλλχ.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* αἰς Διόνυσον cod. Vatic. p. 689., sed in marg. adscriptum extat ἄλλχ' in quo libro hoc odor. est quintum, et quinquagesimum. Scaliger conī. Εἰς σαφυλὴν τρώξιμον, prob. Pau. 1. ἀτειρῇ, Νέον ἐν Steph. Mor. Com. Lub. Macrop. alique, ἐν πότοις Barn. e cod. Vatic.: quam lectionem etiam Steph. attulit, in ordinem receptam iam a Flaid.: idem factum est in Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Ioerd. 2. νέ^{ον} cod. Vatic. πότοις Barn. e cod. Vatic.: quam lectionem attulit idem Steph., receperuntque Flaid. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Brig. Born. Ioerd. 4. κατῆλθε cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. 6. πόδον cod. Vatic. ποτὸν conī. Pau.: quod rec. Deg. 2. 7. hic versus in cod. Vatic. est ultimus p. 689., et primus p. 690. 8. πιεπηδημένον cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Parm. Brig. Born. Ioerd. recte. πιεπηδημένον γ' Barn. Lam. πιεπηδημένο^ν δ', vel τ', conī. Zeun. p. 99. 9. φυλάττειν Steph. Mor. Com. Flaid. Fab. Met. 1. 2. Parm. φυλάσσων Barn. Lam. 10. τέμωσι cod. Vatic. τέμωσι Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. Lam. τέμωσι βότρυς conī. Pau. 12.

Σιγητὸν cod. Vatic. 14. ἰστέας cod. Vatic. Steph. Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. ἰς τὰς Φανέντας ἄλλας coni. Pau., aut ἰς ἑτέας Φανέντας ἄλλας, aut ἰς ἑτέας τραπέντος ἄλλον, ἰτα, ut v. 10. βότρυν retineretur. ἰς τὰς Φανέντας ἄλλας loerd. e coni. Pau.

ANNOTATIONES

ODE L

1. Eximius Professor Graecus, fultus autoritate Vaticani codicis, quod ipse ait, de πότοις, quod insigni cum ἐξεργασίᾳ, in vinolenta ista cantilena ter repetitur, in duobus prioribus versibus immutauit in πόνοις, atque πόθαις, extincto prorsus carminis spiritu, et succilis neruis. Nos in hac editione mouimus ὑποσιγμῆς notam de ἀτειρῇ ad Νεόν, quod nemo improbabat. B. Immo ex ea lectione, quam Barnesius sequutus est, sensus nascitur, et rei, et verbis, accommodatissimus. Nam celebratur sic a poëta triplex beneficium Bacchi. Primum enim, eo auctore, Bacchus, vini adiumento, ab animis adolescentium defendit impetus curarum, et sollicitudinum, omnes, ut frangi iis non possint, h. e. ἐν πόνοις ἀτειρῇ τελέων Hesychius: Ἀτειρής ὁ σερεός, καὶ ἀτρωτός, ἀτειρόμενος ὑπὸ Ἀρεως, ἀκαταπίνητος deinde inflammat eos ad audaciam in amore omnem, h. e. ἐν πόθαις ἀταρβῇ τελέων Theocr. epigr. 4. 14. Εὐχέ, ἀποσέρξαι τὰς Δάφνιδός με πόθας schol. min. Hom. ad Il. γ', 299. Ἀταρβής ἀφοβός denique cogit eosdem in computationibus choreas molles, et commodas, ducere, h. e. καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν τελέων. Iam vero poëta etiam aliis in locis ostendit, se velle vinum bibere, ut otio animi fruatur, ut ludat cum puellabus, ut saltet: et ἀτειρής non minus, quam ἀταρβής, ad animum, non ad corpus, refertur. Fieri etiam potest, ut auctor odarii respexerit ad locum Homeri Il. γ', 60. et 63. Caeterum confirmare eandem illam lectionem videntur ea, quae v. 5. s. dicuntur. Hesychius: Τελεῶ δῶ, παρὰσχῶ. Τελεῶμεν ποιῶμεν.

4. Hic est, si quis alius, Ἐπιλήνιος ὕμνος, qualis scilicet ad torcular cantari solebat. Quo tempore fingebatur nescio quis Bacchi descensus, qui nouo vino conficiendo adesse credebatur. Erat autem in Bacchi thiasis quidam, qui dei personam gerebat, quem reliqui Bacchantes clamando, et saltando, sequebantur. B. Vid. odor. 52. et Oertelii differt. de cessantis hymni vindemialis poena p. 14. ff., quae Vitebergae A. C. 1768. quaternis edita est.

6. Nescio, cur Barnesius τὸ ποτόν modo verterit poculum. B. Scribi haud dubie debet ποτόν, ita, ut ποτόν ἄσνον sit vinum, quatenus curas pellit, et animum reddit hilarem. nam idem vocatur φίλτρον, quatenus animum inflammat amore, et ἀπαλόν, quatenus suave est, et dulce, neque acerbum. Caeterum dat. βροτοῖσι pendet a participio κομίζων. Sic ap. Herodo. 2, 121. 4. οἶνος, et τὸ ποτόν, sunt nomina idem valentia: et ap. Homer. Odys. β', 341. legitur ποτόν ἄκρητον, et Odys. ε', 354. ποτόν ἡδύ. Eustath. ad Il. α', 471. p. 137. Rom. Ὡς δὲ τὸ γένος, ἔτω καὶ ὁ τόπος, διάφορος τῷ ποτῷ, ἦτοι τῷ πινομένῳ ὑγρῷ, καὶ τῷ πότῳ, ἦγαν τῷ συμποσίῳ. Τὸ μὲν γὰρ ὀξύνεται, ὁ δὲ πότος βαρύνεται. Et quamquam nomen ἄσνον in thesauro Stephaniano non notatum extat: tamen Hesychius in glossario seruauit glossam ἄσνον, nesciebam vnde sumtam, additis interpretamentis ἀμπόν, μεγαλόσνον, quae sic scripta leguntur etiam in Phauorini Lexico: sed pro ἀμπόν haud dubie rescribi debet ἀγασνον, aut ἀμπαύον, vel ἀναπαύον, ita, ut hoc interpretamentum in hunc poëtae locum conueniat. Albertius putabat, Hesychium scripsisse ἔλυπον, bene.

7. Γόνος ἀμπέλκς dicitur *vinum*, ut ab Pindaro Nemeonn. 9, 123. ἀμπέλκς παῖς, et *vitis purpurea μέλαινα μήτηρ* vini nigelli ap. Eurip. Alcest. 757., omninoque *vites τὸν καρπὸν τρεῖσαι ἀμπέλκς* ap. Aristoph. Nubb. 1117. coll. v. 1121. Nam γόνος esse *filium, prolem*, hac in formula, Iac. Nic. Loënsis epiphyll. misc. 1, 15. p. 283. suppl. To. 5. thes. Gruter., Vorstius Philol. S. c. 23. extr., et Albertius ad Matth. 26, 29., atque ad Helych. p. 869. f. To. 1., putant. recte. Certe Bacchus odor. 18, 10. dicitur γόνος Διός. At quum γόνος etiam de *fructibus terrae, et arborum*, dicatur, ut *fetus*, h. e. *vuae*, vitibus tribuuntur a Lactant. de ira dei c. 13, 7.: Helychius: Γόνος — γέννημα^α fieri potest, ut poeta sequutus sit usum loquendi Hebraeorum, qui vinum dixere יַדְיָ יָדָ, ut Matthaeus d. l., qui ipse *vinum* vocat γέννημα, h. e. καρπὸν, ἀμπέλκς. v. Vorstius d. l. et differt. SS. 1, 7. p. 198. Ab Homero Il. γ', 246. vocatur καρπὸς ἀρέρης^ς vid. Athen. 2, 3. p. 42. A: sed ab Herodo. 1, 212. coll. 207, ἀμπέλκινος καρπὸς, et a Philochoro ap. Athen. 2, 2. p. 38. D ὁ τῆς ἀμπέλκς καρπὸς, ut a Pindaro Olympionn. 7, 3. f. ἀμπέλκς δρόσος. Conf. Georgius Vindicc. p. 305. f.: Abreschius animaduers. ad Aeschyl. p. 219. To. 1.: Munchius, et Palaeretus, ad Matth. d. l. Caeterum *vuae* ipsae appellantur Διονυσιακοὶ καρποὶ ab Heraclid. allegorr. p. 456. Gal.

8. Per συστολήν effertur, ut *steteruntque comae* apud Virgilium [Aen. 2, 77 f. 3, 48.]. Professor de suo reposuit πεπεδημένον, et *inuolutum* vertit, indicta causa. Semper cauet metro. B. At iam in omnibus libris editis ante Barnesium, atque adeo in cod. Vaticano, legitur πεπεδημένον quae sine vlla controuersia est vera lectio, quum a verbo πηδαῖω ne possit quidem, per leges linguae, partic. pass., quod vim praeter. medii habeat, proficisci. Itaque οἶνος πεπεδημένος ὀπώρας est *vinum uuis inelusum*: ut Ouid. Trist. 5, 3. 36. *incluso plena sit uua mero*. Nam ὀπώρας sunt *vuae*. Helychius: Ὀπώρα — κυρίως δὲ ἡ σαφυλή. vid. odor. 54, 10. Et odor. 52, 6. *calcatores* dicuntur λύειν οἶνον. Sed verbum λύειν eleganter referri ad verba πεπεδημένος ὀπώρας, quis non videt? Certe Ps. 145, 7. legitur, κύριος λύει πεπεδημένους. Helychius: Πεπεδημένος διδεμένος.

9. Necessse fuit φυλάττων poni pro φυλάττειν. Barnesius fecit φυλάσσων, ἰαδί διαλέκτῳ, more suo, ac si Anacreon nesciret Attice. B. Gloss. vet. Κλήμα τὸ βότρυς ἔχον *Palmes*.

10. Autumnali scilicet tempore, quando febres maxime grassantur. Professor mea posuit verba, indicto nomine. B. Ὅταν τὰ μῶσι βότρυς est *post vindemiam*: quae συγκομιδὴ τῶν Διονυσιακῶν καρπῶν vocatur ab Heraclide allegorr. p. 456. Gal., ut *tempus vindemiae* a Platone Legg. 8. p. 844. D To. 2. Steph. ἡ ὥρα ἡ τῆς τρυγῆς^ς qui locus laudatur ab Athen. 14, 19. p. 651. C: sed Longus Pastor. 2, 1. p. 132. vñs est hoc in genere verbis βότρυος τομή. Βότρυς idem est, quod σαφυλή. vid. odor. 52, 1. coll. v. 6. Hom. Il. σ', 562. coll. v. 561. Athen. d. l. p. 653. B.

12. Δέμας θετὸν est *corpus*, non tam *pulchrum, venustum*, quam *firmum, robustum, sanum*: nam θετὸν refertur ad γλυκύν^ν sed γλυκὺς θυμὸς est *animus sanus, otiosus, securus*.

14. Scripsi Ἐς ἔτας pro Ἐσέτας, ex emendatione doctissimi Schrevelii. Supprimitur enim χρόνον. B. Vel potius ὥραν, *ad proximum usque autumnum*. Nam iam Morelius, et Rob. Stephanus, edidere ἐς ἔτας. Sic ap. Herodo. 1, 202. τὴν χειμερινήν^ν intell. ὥρην. Caeterum constat hoc odarium iambeis dimetris catalecticis,

ΝΑ' ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ

Ἄρα τις τόρευσε πόντον,
 Ἄρα τις μανῆσα τέχνα,
 Ἄνέχεις κῦμα δίσκῳ,
 Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
 5 Ἄρα τις ὕπερθε λευκὰν,
 Ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν
 Νόος εἰς θεὸς ἀεσθεῖς,
 Μακάρων Φύσιος ἀρχάν;
 Ὁ δὲ νῦν ἔδειξε γυμνὰν,
 10 Ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
 Μόνα κῦμα συγκαλύπτει,
 Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αἰτᾶ,
 Βρύον ὥς ὕπερθε λευκόν,
 Ἀπαλοχρὸν Γαλήνας,
 15 Δέμας εἰς πλόον φέρεσθαι,
 Ρόθιον πάροιθεν ἔλκει.
 Ροδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
 Ἀπαλῆς ἐνερθε δειρῆς,
 Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει·
 20 Μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
 Κρίνον ὥς ἴοις ἐλιχθῆν,
 Διαφαίνεται γαλήνας.
 Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχῆνται,
 Ἐπὶ δελφῖσιν χορευταῖς,
 25 Δολερὸν νόον μ' ἐρώντων
 Ἔρος, Ἴμερος, γελῶντες,
 Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
 Ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν,
 Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
 30 ἵνα νήχεται γελῶσα.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

- Hunc ipsum titulum habet hoc odarium in cod. Vatic. p. 690.: in quo est odarium sextum, et quinquagesimum. 1. πόντον; Steph. 2. Parm. πον-
 τ^{ος}; cod. Vatic. 3. τέχνη Barn. 4. δίσκωι cod. Vatic. 5. Dacier, hic ver-
 sus videbatur extitisse ex interpretamento verborum ὑπὲρ θάλασσαν v. 5.
 non credo. 6. ὑπὲρ θάλασσαν Barn. Lam. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Brig.
 Born. Iocrd., prob. Zeun. p. 99. Iam Steph. attulit coni. θάλασσαν. 7. ἀπα-
 λήν Barn. Lam. 8. Νόον affert Barn. ἀερθ^{ης} cod. Vatic. 9. φύσιον
 coni. Barn. φύσιν, aut φύην, καὶ ἀρχάν coni. Zeun. p. 100. sine causa.
 ἀρχήν. Barn. Lam. 10. γυμνήν Barn. Lam. 11. ὅσα μὴ θέμις δ' ὀρᾶσθαι
 cod. Vatic. ὅσα μὴ θέμις δ' ὀρᾶσθαι coni. Steph.: quam scrip-
 turam receper. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Brig. Born. Iocrd. 12.
 Μίνα κύμασιν καλύπτει cod. Vatic. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born.
 Iocrd. At sic etiam κάλυψε scribi debuisse videtur. 13. ἀλαλημένος
 δ' ἐπ' αὐτὰ cod. Vatic. ἐπ' αὐτὰ Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Macrop.
 Met. 1. 2. Lam. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Parm. Brig. Born. Iocrd.
 ἐπ' ἀκτῶς est e coni. Stephani, qui et ἀλαλημένον leg. putabat. ἐπ'
 ἀκτῶν Brunqu. Analect. ἀλαλημένον Flaid. ἐπ' αὐτὴ Barn. 14. ὡς
 Steph. Mor. et caeteri, praeter Mor. et Barn. ὡς — λευκὰν cod. Vat.
 15. ἀπαλοχρόος παλάμας cod. Vatic.: sed in marg. adscriptum est
 γαλήνας. Ἀπαλοχρόος Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. 2.
 Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Parm. Brig. Born., etiam Portus in
 Lex. Pindar. b. v. Ἀπαλόχροος γαλήνας Flaid. ἀπαλόχροον γαλήνας
 coni. Val. p. 134. Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ Βρύον ὡς ὑπερθε, λευκὰν
 Ἀπαλοχρόα γαλήνας Δέμας ἄς πλόον φέρσας, Ῥόδιον πάροιθεν ἔλκει,
 aut Ἀλαλημένη ἐπ' αὐτὰ Βρύον ὡς ὑπερθε, λευκὸν Δέμας ἄς πλόον
 φέρσας, Ἀπαλοχρόα γαλήνας Ῥόδιον πάροιθεν ἔλκει, coni. Pau. ὑπερδ'
 ἱλαφρόν, aut Βρύον ὡς ὑπὲρ τε λειόν Ἀπαλόχροος γαλήνας, coni. Zeun.
 p. 100. Regnierius verba ἐπ' αὐτὰ referebat ad νῶτα et Dacieria pu-
 tabat, ordinem verborum esse hunc, αὐτὰ δέ, scil. Κύπρις, ἀλαλημένη
 ἐπὶ, scil. κύμα, ὑπερθε ἀπαλοχρόα γαλήνας, ὡς βρύον λευκὰν. Ἀπα-
 λοχρόα coni. Steph. Ἀπαλόχροος γαλήνης Barn. Lam. 17. Ῥοδίων
 ὑπερθε Barn. Baxt. 18. δ^{ος}ρῆς cod. Vatic. 19. σῶμα τέμνει coni.
 Val. p. 134. male. 20. ὡς Steph. et alii, praeter Barn., ut v. 13.
 21. δι^ς φαίνεται^{ος} cod. Vatic. γαλήνης Barn. Lam. 22. ἀργύρωι δ' ὀρ-
 χῆνται cod. Vatic. ὑπὲρ ἀλμυρῶ δ' coni. Pau., prob. Hesquinio ad
 Moschi Idyl. 2, 114. 23. διελφίσι Steph. 1. Mor. Lub. Met. 1. 2. Parm.
 διελφίσι Com. Macrop. διελφίσιν Steph. 2. 24. μερόπων cod. Vatic. Steph.
 Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2.
 Holst. Parm. Brig. Born. Iocrd. Δολεροί coni. Steph., quod cobacerece
 sum

cum verbis Ἔρως, Ἴμερος. *Vnde Barn. Lam.* Δολεροὶ νέον μέτωπον, e conī. *Dan. Heinsii, prob. Zeun. p. 101.* Δολερὸν νόημ' Ἐρώτων conī. *Scaliger. 26.* Ἔρως cod. *Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Parm. Brig. Born. Joerd.* δολεροὶ, νόον μερόπων Ἔρως, αὐτ' δολερὸν νόον μερόπων Ἔρως, Ἴμερος, τελεῖντες, αὐτ' δολεροὶ νόον τ' κ' ἔψιν, Ἔρως, Ἴμερος, γελῶντες, conī. *Pau.* Δολερὸν νέον μερόπων Ἴμερος, κ' Ἔρως, γελῶντες conī. *Val. p. 134.* δολεροὶ νόον, μέτωπον Ἔρως, conī. *Hesquin. d. l. 27. τὴ cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm.* Παφίης ἐς ὄμμα *Barn. Lam. Hesquin. d. l. e conī. Macropetræi, prob. Pau., qui tamen sic legi malebat* ἐπ' ὄμμα sed conī. *etiam Παφίη τὸ σῶμ' ἐκαίρει. Zeun. p. 101. conī. τὸ σῶμα κνίζει, αὐτ' τὸ σῶμ' ὀπάζει. 30. νήχηται conī. Pau.*

ANNOTATIONES

ODE LI

Papinius Statius Venerem ad litus concha veſtam tradit, conchiformi ſcilicet lembo. ita enim *Sylu. 1. [2. 117. l.]*, *Hæc et caeruleis mecum conſurgere digna Fluſſibus, et noſtra potuit conſidere concha.* Sculptor aliquis illorum temporum nobiliſſimus Venerem ἀναδυομένην emblematico opere in diſco, ſive concha, ad viuum expreſſerat, nunquam ſatis miranda arte. B. Etiam Apelles Venerem *Anadyomenen*, hoc eſt, *e mari exeuntem*, pinxerat, et quidem ad exemplar Phrynes Theſpiæ, meretriculæ: v. *Athen. 13, 6. p. 591. A:* quam tabulam Auguſtus dicarat in delubro patris Cæſaris. v. *Plin. H. N. 35, 10. Gron. 35, 36. 12. 15. Haid. et Strabo 14. p. 657. Caſaub. Extant in eam epigrammata Græca Antipatri, Archiæ, Democriti, Iuliani, et Leonidæ Tarentini, Anthol. 4, 12. 26. — 30.: et Latinum Politiani epp. 5, 7. Et Leonidæ quidem epigramma ſeparatim illuſtratum edidit Ilgenius Lipſiæ A. C. 1786. 8. Sed commentarius Cayli, comitis, de Venere ἀναδυομένη, h. e. ἀνερχομένη ἀπὸ θαλάττης, Apellis inſertus legitur *Commentar. Acad. inſcriptt. Pariſ. To. 30. p. 442. ff. Conf. Heinius V. C. opuſculi, quod inſcribitur Sammlung Antiquariſcher Aufſætzze* P. 1. p. 126. ff., qui P. 2. p. 134. recte iudicaſſe videtur, hoc odarium deberi ingenio recentioris cuiuſdam poëtae, non Anacreontis. Ab Himerio orat. 1, 20. p. 364. Venus iſta vocatur Ἀφροδίτη ἐκ μείσας τῶ πελάγους ἀνιῶσα.*

1. Scenico principio nobiliſſimam hanc oden orditur. Eſt autem modo ἄρα particula aſſentientis cum admiratione. B.

2. *Μανῆσα ενθεα*, ſive *diuino ſpiritu aſſata*, ſignificat: quod inferius [v. 7.] dixit νόος ἐς θεὰς ἀερθεῖς. Exiſtimabantur inſani *extra corpora ſua eſſe*, vt Publii Mimi verbis vtat, adeoque cum diis immortalibus colloquia habuiſſe. Hæc, qua eſt humanitate, probat academicus Profeſſor. *Reſtius certe*, inquit, *in hac parte Baxter. B.* Scilicet *τις μανῆσα τέχνη* eſt *diuinus quidam, et egregius, artifex.* nam *τις* habet vim augendi: et poëta nomine abſtracto, vt vocant, uſus eſt, quia artem maxime, et manum, cælatoris admirabatur: vid. *odar. 18, 1.: vt V. 7.*

v. 7. dixit νόας ἐς θεῖς ἀερθεῖς, quia ingenium maxime artificis spectari voluit.

3. Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ idem est, atque quod dixit inferius [v. 19.], μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει· quod quidem factu difficillimum Anacreonti visum est. B. Ἀναχεύειν est *caelare, exprimere*: verbum naturae fluctuum accommodatissimum. V. 6. positum est, eodem sensu, verbum χαράσσειν. Δίσκος autem ille fuisse videtur *lamina argentea*: vid. v. 23.: quae formam orbis haberet, et cuius argumentum esset eclypsum. Νῶτα θαλάσσης est forma loquendi HomERICA: v. II. β', 159.: et Hesiodia: vid. Θεογ. 762. 781. 790. Sic Isidorus Anthol. 3, 22. 74. dixit, Νῶτα δὲ Τυρσηνῆς ἐπάτευν ἁλός, et Paulus Silentarius Anthol. 4, 23. 3. ἁσπρόω πολυτερπέα νῶτα θαλάττης. Suidas, et ex eo Phauorinus: Νῶτα θαλάσσης, ὅ ἐστιν ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Hesychius: Νῶτα θαλάσσης· τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, ἢ τὰ πελάγη. Pro ἢ τὰ πελάγη in scholiis Homeri minoribus est, ἢ τὰ μεγάθη. Hinc etiam Latini poëtae mari tribuunt *dorsa*. vid. Aulien. Perieg. 217. Hebraei ita utuntur nomine םׁוֹנֵה: et quum formula eorum םׁוֹנֵה — הַיָּם idem sit, quod ἐπάνω. vid. οἱ ὁ Gen. 1, 2.: etiam ἐπὶ νῶτα θαλάσσης dictum apparet pro ἐπάνω τῆς θαλάσσης. Conf. Rittershusius ad Oppian. Halieutt. 1, 60.

5. Recte putat Barnesius, produci τὶς ob asperum accentum sequentem, sicuti et inferius [v. 10.] ultima τῆς θέμις nollem autem reposuisset ὑπὲρ θαλάσσαν pro ὑπερθε λευκάν. Constat enim, Ἀναδυομένην Venerem, ritu cicadae, spuma innutritam, adeoque circumseptam fuisse alba spuma, ex qua genita est. Ita enim in Θεογονίᾳ sua [v. 190. ff.] Hesiodus, — ἀμφὶ δὲ λευκὸς Ἀφροδῖς ἀπ' ἀθανάτων χροὸς ὤρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κέρη Ἐθρέφθη. B. Vnde Venus ab Pseudorphēo hymn. 54, 2. vocatur ποντογενής, et ab Hesiodo Θεογ. 196. ἀφρογένηα θεά, ut a Coluth. 165. simpliciter Ἀφρογενείη. Conf. Clem. Alex. Protrept. p. 10. D Colon.

7. Hesychius: Ἀερθεῖς· μετεωρισθεῖς. Sic ap. Hom. Odyss. τ', 540. εἰ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη. Hesychius: Ἀέρθη· ἐπήρθη.

8. Ostendit Barnesius, et φύσις dici, et φύσις, communi tempore, et dat exempla. Male autem tollit Dorismum vocis ἀρχάν, atque γυμνάν, cum quater recurrat α in isto versu. Quid autem ἀρχά μακάρων φύσις sit, novierunt veteres Θεολόγοι, atque Pythagorei, quibus anima in hac vita pro hospite, vel magis errone, est. Etiam Apostolus Iudas [ep. v. 6.] ἀρχὴν angelorum e caelo vagantium verissime interpretatus est per ἴδιον εἰκητήριον. De diuinantibus per quietem ita vetustus τῶν Κυρανίδων scriptor, Cum corpus est in lecto, anima versatur in proprio loco. Verum ista non sunt huius loci. Versus trochaeum habet secundo loco. B. Μάκαρες sunt *dii*, ut Batrachom. 39., et ap. Callim. h. in Iou. 72. μακάρεσσιν ὀλίζεσιν· qui odar. 53, 39. μάκαρες θεοὶ dicuntur. Et Venus μακάρων φύσις ἀρχὴ vocatur, hoc est, *auctor, parens, deorum*, quia genus deorum, nec procreari, nec propagari, sine Veneris, et amoris, vi, potuisset. Pseudorph. hymn. 54. in Ven. v. 5. f. γεννᾷς δὲ τὰ πάντα, Ὅσα τ' ἐν ἔρηνῳ ἐστὶ. vid. Valquernarius ad Eurip. Hippol. 447. Nam μακάρων φύσις dictum est pro μάκαρες· ut ἡ τῆς θαλάττης φύσις ap. Plat. Cratyl. 19. med. est ἡ θάλαττα· ut *hominis natura* ap. Cic. N. DD. 2, 61. est *homo*, et *mundi natura* ap. Lucret. 5, 158., quem locum laudat Lactant. 7, 3. 13., est *mundus*.

10. "Ὅσα μὴ δέμεις ὀρεῖσθαι est pars corporis ea, qua Venus dea est: ut ap. Achil. Tat. 4. p. 239. Salin. κρύπτειν, ὅσα γυνὴ μὴ ὀρεῖσθαι θέλει. V. 29. vocatur τὸ σῶμα.

12. Nullus dubito, quin recte emendauerit Stephanus hunc locum, cum pro αὐτὰ reposerit ἀκτᾶ, et si Barneſius minime delectetur ista correctione, sed reponat αὐτῇ. Tendebat illa versus Cythera prodente Hesiodo. B. Scriptura ἐπ' ἀκτᾶ probauit se etiam Zeunio p. 100. Hesiod. Θιογ. 192. ἢ πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέειν Ἐπλετο. Cythera autem fuit insula cum opido eiusdem nominis in sinu Laconico: ut Venus recte dicatur ἀλαλημένη, h. e. πλανωμένη, ἐπ' ἀκτᾶ. nam ἀκτὴ est, Suida interprete, αἰγιαλὸς παραθαλάσσιος. Gloss. vett. Ἀκτὴ, ἢ τῆς θαλάσσης, Ἀῖνυλα, ora. add. omnino Hesychius h. v.

13. Βρύον, siue fucum marinum, ὑπερθε λευκὸν dixit, quod quasi spuma maris coronatus circa litus natitet. B. Hesychius: "ὑπερθε ὑπεράνωθεν. Gloss. vett. Βρύον Alga, lana marina, muscus. Suidas in v. Φύκος — λέγεται δὲ καὶ φυκία τὰ βρύα — item: Φυκία — βρύα. Sed Φύκος idem grammaticus tradit dici τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης vid. schol. Theocriti ad Idyl. 7, 58. et Salmasius exercitatur. in Solin. p. 806. Sed de alga, eiusque generibus variis, legendus est Theophrastus hist. plant. 4, 7., et commentarius Bodaei in hunc eius locum p. 411. ff.

14. Pro ἀπαλόχροος sentio cum Stephano legendum ἀπαλόχρους, suppressa praepositione διὰ, vel etiam voce χρόνῳ. Est autem Γαλήνη imodo pro corporali persona. Quater recurrit α in hoc versu. quare male reposuit Professor Γαλήνην, ex amore Ionismi. Quod ἀπαλόχρους rescribat in genitiuo, illud tantumdem est. B. Verba ἀπαλόχρους γαλήνης cohaerent cum verbis Δέμεις αἰς πλέον Φέρουσα id quod verba v. 22. satis docent. Sed Venus dicitur δέμεις αἰς πλέον Φερεῖν, h. e. corpus inclinare, et componere ad natandum, ἀπαλόχρους γαλήνης; h. e. marē stante placido ventis. At quum appositum ἀπαλόχρους sic non careat duritie: melius fortasse legeretur ἀπαλόχροον, quod cohaereat cum nomine δέμεις, sublato incisi signo post γαλήνης. Nam ἀπαλόχρον δέμεις est corpus tenerum, h. e. venustum: ut παρθενική ἀπαλόχροος ap. Hesiod. Ἔργ. 519., et h. in Ven. 14.: et γαλήνης dictum est, ut Φέρουσα, et χειμῶνος, ap. Xenoph. Memor. 1, 6. 2. Schol. ad Hesiod. Θιογον. p. 252. a Heinl. Γαλήνη ἢ σόρισις, καὶ ἡσυχία, τῶν ὑδάτων. Himerius Eclog. 18, 2. p. 262. Vernis. de ortu Veneris loquens; Καὶ ἴδει γὰρ, inquit, λοιπὸν ἐκκυηθῆναι τὴν εἰμίονα ἴσαται μὲν εὐθὺς, καὶ ἄγει γαλήνην, ἢ θύλακτα, ἀπαλοῖς κύμασι περὶ τὸν τόκον πορφύρεσσα.

16. Ῥόθιον signata vox est, et significat salum cum spuma, et strepitu, ruens. Barneſius incaute vertit ἔλκει per attrahis, nam et nauigantes apud Virgilium [Aen. 1, 35.] spumas salis aere ruebant. Quae de natantium remigio ille scribit, alieno dicuntur loco. B. Baxteri interpretationi repugnare videntur verba v. 15. Nam Venus, corpore ad nandum composito, iam nare incipit. Sed qui nare aggrediuntur, ii videntur manuum, et brachiorum, remigio vndas quasi ad se trahere ab antica parte: Schol. min. Hom. ad Il. δ', 185. πᾶροιθεν ἔμπροσθεν. Hesychius: Πᾶροιθεν — ἐπὶ τόπῳ, καὶ χρόνῳ. Ῥόθιον sunt fluctus, vndae, quatenus manibus nantis, brachiisque, percussae sonitum faciunt. Hesychius: Ῥόθιον ῥεύμα, κύμα, τὸ μετὰ ψόφῳ γινόμενον. Suidas: Ῥόθιον τὸ μετὰ ψόφῳ κύμα, ἢ ῥεύμα. Harpocratio: Ῥόθιον καλεῖται παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκρόμενον ὅταν

ἔταν· ἐφ' ὧν ἔλαιύνωσιν. add. Etymol. M. v. ῥόδος, et Thomas Mag. v. ῥόδον. Κύμα ῥόδιον dixit Homer. Odyf. ε', 411. f., sed Apollon. Rhod. 2, 1111. simpliciter ῥόδια. Conf. interpp. Thucydidis ad 4, 10. et Bosius observat. critt. c. 46.

17. Ὑπερθε est, Suida interprete, ἐπάνω. Gloss. vet. Ὑπερθε Super — supra. Μαζοὶ ῥόδοι sunt *mammæ pulchræ*. Hesychius: ῥόδιον εὐχρον — εὐείδης. Sic *rosea cervix* est ap. Horat. 1. od. 13, 2. vid. ad odor. 29, 18. Sed pro μαζῶν poeta debuisset, ex observatione grammaticorum veterum, scribere *μασῶν*, vt odor. 20, 13. Thomas Magister: Μασὸς ἐπὶ γυναικός — μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρός. Sed recte addit idem grammaticus, εὐρηται δὲ καὶ μαζὸς ἐπὶ θήλειος, καταχρηστικῶς v. Suidas v. μαζός, et Vesselingius ad Herodo. 4, 202. p. 370.

18. Hesychius: Ἐνερθεν ὑποκάτω vt Il. λ', 234. θώρηκος ἔνερθε. Ἀπαλὴ δειρὴ est *cervix, collum, pulchrum*, quatenus tenerum est, neque opimum: vt odor. 29, 34. ἀπαλοὶ μηροί. Hesychius: Δειρὴ τρύχηλος; ἀνχήν.

19. Simili figura dicitur etiam ab Horatio [1. od. 1, 14.], *Myrtoum prauidus nauia fecet mare*, pro *traiciat*. Professor vsus est meis verbis, tanquam suis. B. Ipse iam Homerus de *nauigantibus* vsus est formula *πέλαγος τέμνειν* Odyf. γ', 174. f.: vt Virg. Aen. 5, 218. f. formula *secare aequora*. Sed supra odor. 35, 6. taurus dicebatur κύμα τέμνειν χηλαῖς. Metaphora petita est ab arantibus, qui agros sulcant. Hoc satis docent verba v. 20. μέσον αὐλακος. Hesychius: Αὐλαξ τὸ σχίσμα τῆς ἀρότρης. Gloss. vet. Αὐλαξ *Sulcus*. nam nauigantes quidem a poetis Latinis etiam *sulcare aequor* dicuntur. v. Ouid. ex P. 1, 4. 35. Itaque κύμα τέμνειν idem esse apparet, quod *νήχισθαι* v. 30. Et vt μέγα κύμα sunt *undæ haud humiles, profundæ*, ita πρῶτα respicit ad Veneris comites, et quasi pedissequos, v. 26. Sic enim Pauli dubitationibus occurri facillime posse spectabamus.

20. Sic et apud Virgilium [ecl. 3, 40.], *In medio duo signa*, pro *interius*. B. Scilicet μέσον αὐλακος dictum est pro *κατὰ μέσον αὐλακος*. Et quum Κύπρις sit ipsum *Veneris corpus*, praeter partes ante commemoratas: pro μέσον αὐλακος dici poterat *μέτη αὐλακος* vt odor. 14, 15. μέσος καρδίας μετ' Ἐδονε' et Matth. 14, 24. τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν' ad quem locum Carcinus, vir eruditissimus, plura huius formae loquendi exempla collegit ex Archaeologiae Iudaicae Iosephi libris. Nam αὐλαξ eleganter dicitur *lacuna, quam facit in undis nantis corpus*. Κρίνον ὡς ἰοῖς ἐλιχθέν dictum est; vt odor. 34, 7. f. τὰ λευκὰ ῥόδοις κρίνα πλακέντα et γαλήνη accipi debet de *undis tranquillis, et placidis*: ita, vt genitiuus ille pendeat a verbo διαφαίνεται.

21. Rursus Professor vertit quartum α in η. B.

23. Non puto, τὸ ἐπὶ hoc loco regere datiuum, vt voluit Busbeius noster, qui hunc locum grammaticæ suae elaboratissimæ inseruit, sed per τμήσιν spectare ad ὀρχάντας, quasi diceret, *Amor, atque locus, duo Veneris filiolī, argento inuebuntur*, hoc est, *delphinis argenteo colore pictis*. est enim sequens versus tanquam expositio prioris. Quam sicco pede noster Professor hunc locum transit! Τμήσιν, inquit, pro ὑπερορχάντας, nulla facta Baxteri mentione. B. Neque vero ipse dubito, quin verbis ἐπὶ δελφῶν χορευταῖς declaretur magis, et definiatur, vis, et potestas,

nominis ἀργύρου, ita, ut effigies delphinorum argenteae intellegantur. Necessesse tamen non est putare, particulam ὑπὲρ cohaerere cum verbo ὀχῶνται, quum sic ἀργύρου non habeat, unde pendeat. Certe praestat dativum mutare in genitivum, ut fragm. 38, 2. ὑπὲρ ἐρμάδων φορεῦμα, ita, ut ἐπὲρ ἀργύρου idem sit, quod ἐπὶ ἀργύρῳ, vel ἐπὶ ἀργύρῃ, ut ap. Philostr. Iconn. 1, 19. p. 794. Olear. legitur, ὀχῶνται γὰρ μικρὸν ὕψος Παλτίμων ἐπὶ δελφίνος. Nam locus Pindari Pythionn. 1, 62. 16. Ἰέρωνος ὑπὲρ καλλινίκῃ Ἄρμασι dubius est, quum ἄρμασι recte referri posse ad καλλινίκῃ videatur. Caeterum delphini vocantur χορευταί, quia natantes exultant: v. Oppian. Ἀλιευτ. 1, 656. Aelian. H. AA. 12, 12.: ita, ut etiam cernuent in mare. unde v. 28. dicuntur ἐπὶ κυμάτων κυβισῶν, ut puer ille, cuius amator erat delphinus, ap. Oppian. Ἀλιευτ. 5, 483. f. ἐν ἄλμην κυβισῶν.

25. Optimo iure vox μερόπων Stephano suspecta est. non enim solum metrum laedit, verum etiam plane otiosa est, et inutilis. Nos solita fiducia ducti μ' ἐρώντων, hoc est, *amare nolentium*, restituiimus. Leuius est, quod Ἔρως posuimus pro Ἔρως, quo constaret anapaestus. Quis intelligat Professoris Δολεροὶ νέον μέτωπον? nemo Hercule. Ille etiam insulse vertit, *Dolosi etiam tenero vultu*. Huiusmodi ἐκθλίψις occurrit et in tertio Theocriti Eidyllio in isto [v. 27.], Κῆκα μάποθάνω. Neque enim vnquam vel μά legimus prolatum Dorice pro μή: neque τὸ ηα contractum in α. B. At Bruncquius recte docuit, Theocritum scripsisse μή ποθάνω, ut edidit Reisquius, et Valquenarius, ita, ut nec hoc loco μ' ἐρώντων ferri posset, immo scribi deberet μή ῥώντων. Scilicet quum verbis poëtae debeat aliquid declarari, quod exprimi manu, et arte, caelatoris potuerit: coniectura Heinssii patris mihi quoque praefenda videtur reliquis lectionibus. Frons certe etiam fraudulentiam, et vafritiem, arguit: sed talis frons exprimi ab artifice potuit: et νέον μέτωπον in Cupidinem, et locum, plane conuenit. Neque vero offendere quenquam debent apposita, δολεροί, γελῶντες, simpliciter, neque vlla copula interueniente, iuncta. Nam poëta etiam supra v. 5. f. Venerem dixit λευκάν, ἀπαλάν. Ἰμερος est locus, qui vna cum Cupidine fingitur comitatus esse natam Venerem. Hesiodus Θεογ. 201. f. Τῇ δ' Ἔρως ὠμαρτήσῃ, καὶ Ἰμερος ἔσπετο καλός, Γεινομένη τὰ πρῶτα —. Vnde Ἰμερος vocatur οπαδὸς Ἐρωτος ap. Philostrat. Iconn. 2, 9. p. 826. Olear. Sed de origine nominis Ἰμερος vid. Plato Cratyl. 32. et Phurnutus N. DD. 25. p. 201. Gal. Conf. ad odor. 62, 2.

27. Χορὸς ἰχθύων κυρτὸς sunt *delphines curui*, ut vocantur ab Ouid. herr. 18, 131. Metamm. 2, 265. Dorsa enim eorum repanda sunt. vid. Plin. H. N. 9, 8. Gron. 7. Hard. Sed ἐπὶ κυμάτων κυβισῶν dicuntur delphines, quatenus *capitibus in undas deieclis saltant*.

29. Σῶμα dici veteribus verecunde pro *retegenda parte corporis*, nos supra monuimus: quod et Romana consuetudo secuta est. Notum enim est illud Horatii [1. sat. 2, 43.], *Dedit hic pro corpore nummos*. Quin et euiratio Phaedro [3. fab. 11, 3.] dicitur *damnum amissi corporis*. Quis etiam nescit, vel hodie dici a nouis maritis in re matrimoniali *Corpore meo te colo?* Vide sis etiam Romm. 4, 19. et 1. Corr. 7, 4. Lascius igitur delphinorum chorus *Paphiae corpus lussisse* dicitur, quod curuata forma κυβισῶν φαλλικόν τι σχῆμα, ῥίκνωμα scilicet, retulerit. Siquidem et illud pantomimicae fuisse nequitiae satis constat. Oppianus [Ἀλ. 2, 586.] etiam κυβιστηῖρι, siue *urinatori*, delphinum compara-

rauit. Expressit et poëta voce *χυρτός*, quid sit *ρίκνῶσθαι* [v. Thomas Mag. v. *ρίκνόν*] Graecis, atque etiam *τὸ σῶμα παίζειν*. Verum tu audies Professore cymbalum quatiens suum: *Παφίης ἐς ὄμμα παίζει*. Longepierre, homo eruditae lectionis, primus hanc lectionem ex corrupto *Παφίης* te *σῶμα παίζει* hausit: qua nulla unquam coniectura ingeniosior, aut certior, et luculentior. Rata itaque esto, καὶ μεγάλη χάρις αὐτῷ. Quis iam ulterius dubitet? Rex criticorum ratum esse iussit, quod sibi placuit: quis tam perditus, ut audeat hiscere? B. Scriptura, quam Baxterus recepit, non minus, quam eius interpretatio, nobis quoque probatur. Nam *τὸ σῶμα* quin recte accipi de *natura* [Suet. Tiber. 45. Plin. H. N. 20, 6. extr. Gron.] Veneris possit, quis dubitet, quum etiam *δέμας* usurpatum reperiatur de *natura* alterius sexus? vid. Casaubonus ad Athen. 1, 5. p. 18. et Albertius ad Hesych. p. 1335. To. 2. Neque vero verbi *παίζειν* constructio cum quarto casu noua videri, atque insolens, debet, quum Theophrastus charr. 27, 2. dixerit *ἀνδριάντα παίζειν* et Laërt. 2, 135. *διαπαίζειν τὰ διαλεκτικά*. Sed quid sit *παίζειν* hoc in genere, cognosci potest e Sueton. Tiber. 44. Caeterum delphinum esse animal Venerium [Gell. 7, 8.], quod exultans alludat nantibus, et ex Plinio H. N. 9, 8. constat, et ex Oppiani *Ἀλιευτικοῖς* 5, 453. ff.

30. *Τὸ νήχεται* dicitur per *συβολήν* pro *ὑποτακτικῷ νήχεται*. Cantabrigiensis dictator Graecus modo *ἵνα* dici iubet pro *ὅπερ ἂν*, quo *νήχεται* proferatur *ὀριστικῶς*, vertitque satis insubide, *Quocunque natus ridens*. B. Sic Hom. Il. α, 363. *ἵν' ἄδομεν ἄμφω*. Sophocles Oed. tyr. 1388. *ἵν' ἦν τυφλός*. Suidas: *Νήχεται κολυμβῶ*. Caeterum metrum odarii est metrum iambicum dimetrum catalecticum, ita, ut primam sedem in versu quoque habeat anapaestus.

NB' ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ •

Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
 Ταλάροισι φέροντες ἄνδρες,
 Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
 Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
 5 Μόνον ἄρσενες πατῶσι
 Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
 Μέγα τὸν θεὸν κροτῶντες
 Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
 Ἐρατὸν πίθοις ὀρῶντες
 10 Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον
 Ὃν ὅταν πῆ γεραιός,
 Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
 Πολιάς τρίχας τινάσσων
 Ὃ δὲ παρθένον λοχήσας
 15 Ἐρατὸς νέος, ἔλυσθεις,
 Ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν,
 Σκιερῶν ὑπερθε φύλλων,
 Βεβαρημένην ἐς ὕπνον
 Ὃ δ' Ἐρως ἄωρα θέλγων
 20 Προδότιν γάμων γενέσθαι.
 Ὃ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
 Τότε μὴ θέλθωσαν ἄγχει.
 Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 Μεθύων ἄτακτα παίζει.

VARIETAS LECTIIONIS

αἰς οἶνον *cod. Vatic. in marg. p. 690.*: in quo hoc odor. est duodesexagesimum. Ἐπιλήνιος ὕμνος *Barn. Lam. ἐπιλήνιος ᾠδὴ Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Brig. Born.* 1. μελανόχρῳτα *cod. Vatic. μελανοχρῳτα Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrobr. Met. 1. 2. Parm. μελάγχροον βότρυν μὲν conit. Zeun. p. 102. μελανόχρωτα τὸν βότρυν conit.*

coni. Val. p. 134. 2. Φέρειν coni. Steph.: quod recepere Flaid. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born., prob. Pauo. 4. βαλόντες. Val. p. 134. male. 5. πατῆσιν cod. Vatic. μόνοι coni. Pau. 9. Φορῶντες coni. Dan. Heinsius. 10. ἐκζέοντα coni. Faber, prob. Val. p. 134. Νόον Lam. operarum incuria. ἐκζέοντα coni. Zeun. p. 102. πίθας — Νέον αἰσιόοντα coni. Pau. 11. πίνῃ cod. Vatic. πίνῃ Steph. Mor. Com. Flaid. Fab. Macrop. Parm. Met. 1. 2. Cacterum v. 11., reliquique omnes, omisse sunt in ex. Forpensi. 15. ἐλυσθεῖς Baxt. ἐλυσθεῖς cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lab. Fab. Met. 1. 2. Parm. μεθυσθεῖς coni. Steph.: quod recepere Flaid. Barn. Lam. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born., probb. Zeun. p. 102. et Pauo. 17. ἐνερθε coni. Pau. 18. εἰς Baxt.: quod nunc mutauimus in ἐς, iussu legum metri, et reliquorum librorum auctoritate. 19. Ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει Barn. Lam. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Οἱ ἐρῶντ' ἄωρα θέλγει coni. Pau. ὅτ' ἐρώμενος δὲ θέλγει, vel ὅτ' ἔρωτ' ἄωρα θέλγων, coni. Zeun. p. 103. ἐλύσσει coni. Dacier. In marg. cod. Vatic. ad hunc versum adscripta extant verba ἄωρος. ἄωρα. 20. προδότην cod. Vat. 21. πύθων cod. Vas. 24. μεθύων coni. Pau.

ANNOTATIONES

O D E LII

1. Orditur a dactylo, siue anapaesto inuerso. B. Μελανόχρως βότρυς sunt uinae rubentes, purpureae, nigrae: quae ab Homero Il. σ', 562. dicuntur βότρυες μέλαινες ut ab Hesiodo Ἀσπ. 294., qui iis opponit λευκὰς βότρυας. vid. ad odor. 50, 10. Vocabulum μελανόχρως legitur de femina ap. Theocrit. Idyl. 3, 35.: sed ap. Hom. Odys. τ', 246. est μελανόχρους, ut Il. ν', 589. κύαμοι μελανόχροες.

2. Φέροντες dicitur pro οἱ Φέροντες neque opus est correctione Henr. Stephani, qui reponit Φέρουσι. Est enim ordo huiusmodi, Οἱ Φέροντες μελανόχρωτα βότρυν ἄνδρες αἰσι μετὰ παρθένων. Eadem fere habet Barnesius. B. Immo Barnesius, ut doceat, coniecturam Stephani, qui Φέροντες in Φέρουσι mutari iubebat, ineptam esse, neque necessariam, ait, partic. Φέροντες sua praeditum esse potestate, dummodo teneatur, intellegi post illud debere particulam μὲν, quae referatur ad particulam δὲ v. 4., ut ordo verborum sit hic, βότρυν Φέροντες μὲν μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων βαλόντες δὲ κατὰ ληνὸν ἄρσενες μόνον πατῆσιν. Nam quia in priore inciso mulierculae adiunctae sunt maribus: sane necesse erat, ut poeta in posteriore inciso repeteret eorum vocabulum. Atque haec ratio haud dubie praestat eorum rationi, qui putant, Φέροντες dictum esse pro Φέρουσι ut ap. Hom. Il. θ', 307. βριθόμενη, h. e. βρίθεται ad quem locum scholiastes minor haec notauit: κέχρηται γὰρ τῇ μετοχῇ ἀντὶ τῆς ῥήματος καὶ ἔστι τὸ σχῆμα ἰδίον Αἰολέων. Quem quidem usum participiorum Graeci accepisse videntur, ut plura alia linguae suae ornamenta, ex oriente. v. Gen. 2, 10., ubi οἱ ὁ pro Νῦν habent ἐκπορεύεται. Τὰ

λάροις dictum est pro ἐν ταλάροις. Τάλαροι autem sunt *fiscinae*, *fiscellae*, e viminibus factae. unde ab Homero Il. σ', 568. dicuntur πλεκτοὶ τάλαροι qui locus est huic loco plane similis. Verba poëtae sunt, Παρθενικὰ δὲ, καὶ ἡέθιοι — Πλεκτοῖς ἐν ταλάροις φέρον μελιηδέα καρπὸν qui locus laudatur ab Hesychio v. τάλαροι. add. Hesiod. Ἀσπ. 293. 296. Etymol. M. Τάλαρος· καλαδίσκος, κόφινος. add. Pollux 7, 173. 10, 130. Eustath. ad Il. σ', 568. p. 1163. 48. Τάλαροι δὲ καλαδίσκοι, τάλανες αἱ τὸ κῆρυν, ὡς βασακτικοί· λέγονται δὲ οἱ τοιαῦτοι καὶ ἄρριχοι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. v. Moeris v. ἄρριχος, et ibi Piersonius. Longus Pastor. 2, 1. p. 130. f. Boden. ὁ μὲν ληνὸς ἐπισκευάζειν, ὁ δὲ πίθος ἐξεκκῶνται· ὁ δὲ ἄρριχος ἐπελέκειν [leg. ἐπιλύγειν, vt Villosionius edidit] — ὁ μὲν ἐβάκαζεν ἐν ἄρριχοις βότρυς, καὶ ἐπάτει ταῖς ληνοῖς ἐμβάλλων, καὶ αἱ τὰς πίθους ἔφερον τὸν οἶνον.

4. Pes trochaeus est secundo loco, vt in Ionico ἀπ' ἐλάσσονος. B. Κατὰ est, hoc loco, ἰν. Hesychius: Κατὰ, πρόθεσις — καὶ ἀντὶ τῆς αἰς vid. ad Plat. Phaedon. 62, 23. Iohannes Apoc. 14, 19. dixit ἔβαλεν αἱ τὴν ληνόν· et Apuleius Geoponn. 6, 12. 3. ἐμβληθεῖσας δὲ τὰς σαφυλαῖς αἱ τὰς ληνὰς εὐθὺς τοῖς παρὶν ἀποθλιβέτωσαν οἱ πρὸς τῷ τεταγμένοι. Nam ληνός est *torcular*, *calcatorium* Gloss. vett. Hesychius: Ληνός· ὅπερ σαφυλὴ πατεῖται. v. Pollux 7, 151. Πατεῖν enim est verbum hoc in genere proprium, vt ap. Latinos *calcare* vuas. v. odor. 17, 14. Phurnutus N. DD. 30. p. 215. Gal. Agathias Anthol. 2, 47. 29. 1. Sic *calcatores* [Calpurn. eel. 4, 124.] vuarum ab Hebraeis דִּכְרִי dicuntur. vid. Ier. 25, 30.: vbi Sym. habet οἱ ληνοβατῶντες. Nomen autem πάτησις ita legitur Geoponn. 8, 36. 2. Gloss. vett. Πατήτηριον *Torcular*. Conf. Supplem. Comment. Vorst. spec. 3. p. 14. ff.

5. Λύειν est *exprimere*, soluere succum ex vuīs, tanquam e carceribus. nam odor. 50, 8. *succus vuarum* dicitur οἶνος πεπεδημένος ὁπώραις. Apud Phurnutum d. i. vinum dicitur κατὰ τὴν πάτησιν ἐκθλίβεσθαι τοῖς παρὶν. Pollux 1, 225. θλίβειν τὰς σαφυλαῖς ἐν ταῖς ληνοῖς, τρέπειν, πατεῖν.

9. Siquidem credebant veteres, in vinum descendisse deum, vt supra monuimus, atque eius spiritu feruescere mustum. B. Scilicet ὁ θεὸς est *Bacchus*, cuius munus credebatur esse vinum. Κροτεῖν autem valet, hoc loco, *laudare*, *celebrare*. Nam ἐπιλήνιοι ὕμνοι sunt *carmena*, quae canuntur in honorem Bacchi, quum vuas calcantur: quale est odor. 50. Ab Athenaeo 5, 7. p. 199. A huiusmodi carmen vocatur μέλος ἐπιλήνιον. Verba eius sunt: ἐπάταν δὲ ἐξήκοντα Σάτυροι πρὸς κύλὸν ἄδοντες μέλος ἐπιλήνιον. Vnde Pollux 4, 55. memorat ἐπιλήνιον ἑὺλῆμα, ἐπὶ βατρίων θλιβομένων. Conf. Menagius ad Laërt. 1, 81. p. 48. b Meibom. Caeterum ἐρατὸν cohaerere arbitror cum nomine πίθοις, ita, vt musta, νέος Βύκχος, dicantur ἐρατὸς πίθοις Βύκχος, h. e. *ipsiis uoliis grata*, et accepta. Geoponn. 8, 36. 2. vocatur γλεῦκος. Hesychius: Ἐρατὸν· ἐράσμιον, ἡδὺ, ποθεινόν, ἐπιθυμητόν· vt v. 15. Sic odor. 6, 15. f. τὸν ἐπὶ ἔρατον γερκιοῖς Κῶμον.

11. Assentior Professori, legendum πίνη pro πίνη. B. Recte. Nam, non solum πίνη primam syllabam fere longam habet, sed etiam res ipsa aoristum requirit, praesens respuit: vt odor. 39, 1. 4. 8. 12. 16. 20. 24. Eriphus, comicus, apud Athen. 4, 4. p. 134. C, Οἶνον λέγασιν τὰς γέροντας, ὡς πατέρ, Πείθειν χορεύειν ἃ θέλοντας.

12. Anthol. 3, 10. 2. 3. Τοῖς τρομεροῖς κύλοις ἐπὶ ἡλύθον ἡρέμα τὸ μῆλον.

13. Odar.

13. Odar. 36, 9. Πολιαι τέφραι κάραν' odor. 34, 2. τὰν πολιὰν ἔθειραν. Eurip. Alcest. 909. πολιὰς ἐπὶ χαίτας. Ouid. Metamm. 1, 179. f. *Terrificam capitis concussit terque, quaterque, Caesariem.* Aristoph. Rann. 3;1. ff. Πολύκαρπον μὲν τινάσσω Ἀμφὶ κρατὶ σφ' βρύοντά Στέφανον μύρτων. Gloss. vet. Τινάσσω Concutio, quasso.

14. Λοχῶν est *observare*. Hesychius: Λοχῶ θηρεύει, λιληθότως ἐνεδρεύει.

15. Nihil opus fuit hic reponi μεθυσθεῖς, vti post Stephanum Barnesius. Est enim ἐλύω, εἰλέω, ἰλύω, ἐλύω, *voluo*. vnde participium εἰλυσθεῖς *volutus*, et *vertigine circumactus*. Et magis etiam placitura erat figurata vox, quam propria μεθυσθεῖς. Potest et vltima syllaba τῷ νέος produci ante asperum accentum. B. Certum est, coniecturam Stephani, qui μεθυσθεῖς reponi iubebat, et metri legibus consentaneam esse, et ipsi rei. Neque tamen altera lectio omnino repudianda videtur. nam ἐλυσθεῖς est *gravis, onustus, vino, ut parum absit, quin labatur, ut iamiam prouolui, prolabi, videatur, vno verbo ebrius*. Nam saepe factum esse dicitur id, quod fieri posse videtur. Hesychius: Ἐλύσθη — ἔπειν. Sed fieri potest, vt ἐλυσθεῖς ductum sit a verbo ἐλύειν, quod significarit idem, quod καλύπτειν, et σκεπάζειν nam etiam ἐλυτρον dictum est, Hesychio interprete, κάλυμμα, et σκέπασμα sed translatum sit etiam ad eos, qui mero, vino, aliquem onerant, ita, vt ἐλυσθεῖς sit *mero oneratus, vel qui se mero oneravit, h. e. ebrius, ut aor. pass. habeat vim. aor. medii*. Certe nos in lingua patria formula *einen zudecken* utimur sic, vt sit *einen voll sauffen, voll trincken*. Caeterum ἐρατὸς vt nomen reciprocum positum est, ita, vt sit *amans, saucius amore: verliebt*.

16. Ouid. ex P. 3, 3. 8. *Fusaeque erant toto languida membra toro.* Odar. 4, 3. sic erat σορίσας. Δίμας dictum est pro κατὰ δίμας.

17. Hoc est, *Fronde super viridi*, vt supra [ad odor. 4, 1.] annotatum est, ob solis aestum scilicet. Vsurpatur autem vox σκιερῶν figurate pro *densis*. B. Recte. Φύλλα σκιερά sunt *frondes, et virides, et densae*: vt νέμος σκιερὸν ap. Hom. II. λ' 480. Et vt ὑπερθε idem valet, quod ἐπὶ odor. 4, 1. f.: ita βεβλημένη ἐς ὕπνον est *grauata somno*, vt loquitur Virgilius Aen. 6, 520. Lucas c. 9, 32. dixit ἦσαν βεβαρημένοι ὕπνῳ, vt Statyllius Flaccus Anthol. 3, 22. 17.: et oculi Apostolorum somnogratorum dicuntur βεβαρημένοι Matth. 26, 43. Marc. 14, 40. A poetis Latinis graues somno dicuntur etiam *pressi somno*. v. Burmanus ad Ouid. herr. 6, 96.

19. Haec ode scatet participiis. Quare minime audiendus est noster Professor, dum recudit versum in hunc modum, Ἐς Ἐρωτ' ἄωρα θέλγει. Turbatio sententiae debetur ἀνακολάθῳ. B. Scilicet Ἐρως omitti debebat, et simpliciter poni ὁ δέ, nempe νέος. Sed auctor odarii inferuisse nomen Ἐρως videtur, vt expleret rimam, quum videret, iuuenem id, quod faceret, facere ab Cupidine iuberi. Ἄωρα θέλγειν est *intempestive pellicere*. nam ἄωρα vim aduerbii habet, idemque valet, quod ἄωρῃα, hoc est, ἀκαίρως, παρὰ τὸν δέοντα καιρὸν, interprete Suida: vt v. 24. ἄτακτα pro ἀτάκτως. Hesychius: Ἄωρον — ἀκαιρον item: Οὐκ ἄωρον ἢ κατὰ καιρὸν, ἢ παρὰ καιρὸν sed ἢ ante κατὰ deleri debet, non ante παρὰ, vt in Phauorini Lexico. Faber putabat, ἄωρα esse accusatiuum nominis ἄωρ, et ante eum Flaiderus. Gloss. vet. Ἄωρ *Mulier*. Pauus rescribi ἄωρ iubebat. Certe Hesychius, et ex eo Phauorinus: Ἄωρες, γυναῖκες λέγοντας item: Ἀόρωζ' γυναικῶν. Cic. 6 ad Att. ep. 5. τῆς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἐξελεύμενος. At ab Erymol. M.

praecipere video haec, Ἄωρες αἱ γυναῖκες παρὰ τὸ ὁμᾶ ἀρῆναι, καὶ συνηρμόσθαι τῷ ἀνδρὶ, γίνεσθαι ὅαρος ἢ εὐθεῖα ὅαροι κατὰ μεταπλάσμον, ὅαρες καὶ κατ' ἐπέρθεσιν, καὶ ἔκτασιν, ἄωρες. Conf. Albertius ad Helych. p. 417. To. 1. Hoc vero vocabulo appellantur uxores, coniuges, non virgines: et θέλγων recte referri ad παρθένον, quod praecedit, potest. Aeschylus Prometheus. 864. Μίαν δὲ παίδων ἴμερος θέλξει. Gloss. vett. Θέλγω Mulceo, illicio, delinio. Caeterum πείθειν est verbum hoc in genere proprium. vid. Anthol. 7, 133. 6. et 7, 160. 1.

20. Γάμων figurate dicitur pro αἰδῆς. Baxter recte observat, inquit Barnesius. B. Προδότην γάμον γενέσθαι est ut copiam corporis faciat: ut nossem det; nempe ante, quam dare eam debeat. Nam talis virgo prodit quasi nuptias.

22. Particula τότε hoc loco posita est post participium, sicut ἔπειτα poni ab Atticis solet, etiam ab ipso Homero: vid. Odyss. α', 363. Aeschylus sept. c. Thebb. 273. Eumenn. 441. Aristoph. Auu. 29. 203. Xen. Cyrop. 1, 3. 10. 1, 6. 11. 2, 2. 2.: itemque εἴτω ap. Aristoph. Nubb. 149.: μετέπειτα ap. Herodo. 1, 25.: v. Koenius ad Gregor. p. 62.: ἐνθαῦτα ap. Herodo. 5, 92. 7. et 112.: μετὰ τῆτο ap. Herodo. 7, 15.: ἐπὶ τῆτοις ap. Xen. Cyrop. 5, 5. 9.: ἔτως ap. Aristoph. Auu. 716. Plat. Phaedon. 49. 66. Xen. Cyrop. 1, 6. 5. Aët. 20, 11.: vbi v. Raphelius. Sed ipsa particula τότε ita legitur ap. Xen. Cyrop. 1, 5. 6. 4, 1. 2. 4, 5. 15. Aët. 28, 1.: vbi τότε perperam omisium est in codicibus nonnullis. Nam talibus in locis ut appareat, cur hae particulae sequantur participia: haec mutari in tempora finita sic debent, ut his addantur particulae ὥς, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὅτε, aliaeque similes. vid. Herodo. 3, 27. 6, 9. 7, 155. 158. 9, 23. Xen. Cyrop. 7, 2. 7. Theocrit. Idyl. 24, 20. f. Matth. 21, 1. Ἄγχειν est vitare, vitium afferre. id quod verba ἄτακτα παίζει v. 24. satis docent. Neque enim hoc verbum tantum de iis usurpatum est, qui angunt aliquem, et strangulant: Etymol. M., et ex eo Phauorinus: Ἄγχειν τὸ τὸν λάρυγγα συνάγειν sed etiam de his, qui appropinquant aliis. Certe vestigia huius notionis comparent in glossario Helychiano, in quo glossae ἄγχε, et ἄγχει, explicatae leguntur verbis πλησιάζει, et πλησιάζειν quas glossas cum glossematis transtulit in Lexicon suum Phauorinus. Vnde auctor huius odarii videtur huic ipsi verbo tribuisse eam verbi πλησιάζειν potestatem, quum dicitur de maribus, qui rem habent cum mulierculis, ita quidem, ut ei, metri causa, neglectis legibus grammaticis, accusativum iunxerit pro dativo. Neque enim Anacreontem huius odarii auctorem esse putamus, immo poetam aliquem recentiorem, eumque satis indoctum. Neque tamen me fugit, doctrinam eius hic quidem ita vindicari posse, ut verbum ἄγχειν, e palaestra arcessitum, significare iussisse dicatur vi comprimere. Nam luctatores, qui aduersariorum fauces premunt, quo eos deiciant, et prosternant, eos dicuntur ἄγχειν, hoc est, τὸν τράχηλον πιέζειν ταῖς χερσὶ. vid. Philostrat. Iconn. 2, 6. p. 819. Olear. coll. Pausan. 8, 40. p. 682. Kuhn. Conf. Viterus ad Thomam Mag. p. 9. et Schneiderus peric. crit. in Anthol. Const. Ceph. p. 81. Ἄγχειν, et βιάζεσθαι, coniunxit Himerius orat. 23, 13. p. 788. Vernsd.

24. Ἄτακτα παίζει est figura εὐφημισμού, pro ὑβρίζει. Idem dicit Professor. B. Sensus esse videtur, vinum iuvenes ebrios iubet, cogit, esse petulantes, insolentes, i. e. vim, et vitium, afferre virginibus. Nam μεθύειν actiue positum est, ita, ut sit ebrium reddere: et verba ἄτακτα παίζειν respiciunt ad v. 22. Caeterum metrum odarii ipsum non diversum est a metro superioris odarii.

ΝΓ ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ •

- Στεφανηφόρε μετ' Ἡρος
 Μέλπομαι ῥόδον θεινόν.
 Συνέταιροι, αὔξοι μέλπειν.
 Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα
 5 Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάσμα,
 Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ᾠραῖς
 Πολυανθέων Ἑρώτων,
 Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
 Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
 10 Χαρίεν φυτόν τε Μισῶν.
 Γλυκὺ καὶ ποιῶντι πείραν
 Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς
 Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλλειν
 Μαλακαῖσι χερσὶ, κέφως
 15 Προσάγοντ' Ἑρώτος ἄνθος.
 Τῷ σοφῷ τόδ' αὐτὸ τερπνόν,
 Θαλαῖαι τε, καὶ τραπέζαις,
 Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
 Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
 20 Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥως
 Ῥοδοπήχεις δὲ Νύμφαι
 Ῥοδόχρεαι δὲ κ' Ἀφροδίτα
 Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
 Τόδε καὶ νοσῶσιν ἀρκεῖ
 25 Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει
 Τόδε καὶ χροῖον βιάται.
 Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
 Νεότητος ἔσχεν ὁδμήν.
 Φέρε δὴ Φυὴν λέγωμεν
 30 Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
 Διδροσώμενην Κυθήρην

- Ἐλόχευε Πόντος ἄφρων,
 Πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
 Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
 35 Φοβερὰν θεὰν Ὀλύμπῳ·
 Τότε καὶ ῥόδων ἀγνητῶν
 Νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
 Πολυδαίδαλόν λόχευμα.
 Μακάρων θεῶν δ' ὄμιλος,
 40 Ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
 Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
 Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
 Φυτόν ἄμβροτον Λυαίῃς.

VARIETAS LECTIIONIS

- * sic ῥόδον cod. Vatic. p. 689. in ordine, et in marg.: in quo libro hoc odor. est tertium, et quinquagesimum. 2. Θέρειον Barn. Lam. τερινὸν cod. Vatic.: ex quo τέρεινον fecit Salmas. ad Ael. Spartian. p. 44. b Paris.: quod receper. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. Ioerd.: cuius tamen adiectivi masculini formae nullum hodie, quod sciam, in libris scriptorum veterum extat vestigium: et vel accentus sedes indicare videtur, librarium non omnino diligentem scribere voluisse Θερινόν. Holst. edidit τὸ τέρεν, inuito metro. 3. σὺν ἑταιρεῖ αὔξει μέλπην cod. Vatic. Συνεταιρεῖ αὔξει Steph. 1. Mor. Lub. Met. 1. 2. Parm. Συνεταιρεῖ αὔξει μέλπειν. * Steph. 2. Com. Fab. Σὺν, ἑταῖρ', αἶξε μολπὴν Barn. Lam. Συνέταιρ' αἶξε μέλπειν coni. Scal. Συνέταιρ', αἶξε μολπὴν coni. Dan. Heinsius. Συνέταιρε δ' αὔξει μολπὴν offert Steph.: quod recepit Flaid.: qui tamen putabat, magnum aliquod hic latere mendum. σὺν ἑτερεῖα, vel σὺν ἑταιρεῖα, δεῖ μέλπειν coni. Salmas. ap. Bruncqu. in Arg. 1. p. 115., qui Salmasium credebat scribere voluisse. ἑταῖρα. unde σὺν ἑταῖρα δεῖ μέλπειν habet Arg. 1. Deg. 1. 2. Bruncquius coni. σὺν, ἑταῖρα, δεῖ μέλπειν quod esse video in Arg. 2. Brig. Born.: sed in Analectis idem Bruncqu. p. 110. To. 1. edidit Σὺ δ' ἑταῖρ' αἶξε μέλπειν quae erat coniectura Arnaldi animaduers. p. 47.: qui idem ibid. v. 1. 2. legi iubebat σιφανηφόρα μετ' ἑταῖρα, non ἑταῖρος, Μίλποισι ῥόδον Θέρειαν cuius tamen coniecturae ipsum non ita multo post poenituit, vid. praefat. eius ad lectt. Græ. p. 2. Ioer. edidit σὺ δ', ἑταῖρ', αἶξε μολπὴν. Metarius in inid. Gr. coni. συνεταιρεῖ [imperat.], αὔξει μέλπειν. Paus. coni. συνεταιρεῖ αὔξει μολπὴν. Σὺν ἑταῖροις ἄρξω, vel ἄρχω.

ἄρχω, μέλπειν coni. Trillerus poëss. Betr. p. 250. P. 1. Val. p. 134. coni. σύν, ἑταίρα, δ' αὖτε μέλπειν. 5. βροτῶν χάσμα cod. Vatic. βροτῶν χάρημα Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Brig. Born. Ioerd. 9. Νυμφῶν προ μύθοις coni. Fab., et eius filia: sed Zeun. p. 104. legi malebat Νύμφαις, vel potius Μύσαις. 10. Μασίων Barn. Lam. 11. γλυκὺ δὲ Met. 1. ποιῆντα Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. γλυκὺ καὶ ποδῆντα πῆραν coni. Steph.: quod recepit Flaid. Zeun. p. 105. coni. γλυκὺ ζητούντι πῆραν, vel γλυκὺ καὶ πῆρῃ πορείαν. male. 13. λαβόντα Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. At λαβόντι θάληην cod. Vat. 14. κέφαις cod. Vat. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. κέραις coni. Medenbach. amoenitt. litt. p. 50. 15. προσάγοντ' cod. Vatic. προσάγειν τ' coni. Medenb. d. l. μαλακαῖσι χερσὶ καυλόν, Προσάγειν τε ῥίσιν ἄνθος coni. Zeun. p. 106. χερσὶ κέφαις. Προσάγον τ' Ἔρωτας ἄνθος coni. Pau. λαβόντα — κέφαις προσάγοντ' (προσάγοντα) Ἔρωτας ἄνθος, Τὸ ῥόδον τόδ' αὐτὸ τερπνόν coni. Dacierius. Sed προσάγον τ' Ἔρωτας ἄνθος coni. Macrop. 16. ἄσσοφῶ τὸ δ' αὐτῷ τερπνόν cod. Vatic. Ὀσσοφῶ Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. 2. τερπνόν, * Steph. 2. Fab. ὀρόφῳ, vel σεφάνῳ, coni. Steph. σεφάνῳ recepit Flaid. ὀρόφῳ prob. Butbillierius. Sed iam Aem. Portius coni. τῷ σοφῷ. Ὡς σοφῷ Barn. Lam. τῷ σκύφῳ, vel τῷ φόφῳ, vel τῷ λόφῳ, coni. Trillerus poëss. Betr. p. 252. P. 1. Τῷ φόφῳ rec. in Anall. Bruncqu. κοσμάβῳ coni. Pau. ὧς σοφῷ coni. Salmas., et Capronier. ap. Villois. ad Apollon. Lex. Hom. p. 243.: recepit. Parm. Holst. Born. ὧς τὸ φῶς coni. Medenb. d. l.: recc. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Ioerd. τὸ σέφος, vel potius ὀπόσον, coni. Zeun. p. 106. 18. Διονυσίους Baxt. opinor, operarum incuria. τ' ἑορταῖς cod. Vatic. 19. τέ δὲ δίχα τῷ ῥόδῳ cod. Vatic. 20. * ῥοδόδάκτυλος cod. Vatic. p. 689.: putavit enim librarius, ab hoc versu initium capere novum odarium: quod est in isto cod. quartum, et quinquagesimum. 21. Ῥοδοπηχέες Baxt. 22. καὶ φροδίτη Barn. Lam. 24. νοῦσ^ο_οιν cod. Vatic. νόσοισιν Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. Ioerd. male: nam sequitur v. 25. νεκροῖς. 29. Φέρε δὲ, Lam. ^{Φύειν} _{Φύειν} cod. Vatic. unde Φύειν recipere Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. Ioerd. 32. ἀφρῶι cod. Vatic. 34. κορυφῆς ἰδαίν^{ειν}_{ειν} δὲ Ζεὺς cod. Vatic.: etiam Steph. attulit. ἰδαίνειν ὁ Ζεὺς quod recepit Flaid. 35. Omittunt hunc versum Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. Barnesius eum primus restituit e cod. Vat. Servavit, praet. Baxterum, Lam. et Bruncq.: etiam Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. Ioerd.: qui tamen omnes mutant scripturam cod. Vatic. in φοβερήν. 36. ῥόδον ἀγνητὸν cod. Vatic. 39. ὄμ^ο_ο cod. Vatic. 41. ἐπιτέξας cod. Vatic. ἐπιτίγξως Lam. mendose. 43. λυαί^ο_ο cod. Vatic.

A N N O T A T I O N E S

O D E L I I I

En autem in hac ode insigne Asianae prolixitatis exemplum. B. Tribui hoc odarium rectius Iuliano Aegypto, quam Anacreonti, putabat Hesquinius ad Bion. Idyl. 1, 46. Conuersum est e graeco sermone in theotiscum a Mansone [Berlin. Monatsschrift a. 1785. m. Febr. n. 11.], Sontagio [Unterhalt. für Freunde der alten Literatur P. 1. p. 54.], et aliis. vid. Videburgii promptuar. philolog. P. 15. n. 6. Conferri autem cum eo possunt odor. 5.: Achilles Tat. 2, 11.: Philostratus ep. 32. 34. 37.: Libanius p. 178. A To. 1. Mor.: et Anthol. Lat. epigr. 288. — 292. To. 1.

2. Nihil opus est Barnesii amphimaero, cum λ liquecat: neque sane τῷ θέρειον, cum media τῷ θερειὸν ex vi vocalis possit esse communi tempore, praesertim apud vetustissimos, variantibus dialectis. B. ῥόδον vocatur θερειὸν, quia rosa, quam ver profert; unde odor. 5, 7. dicta est ἄκρος μέλημα, ut verna ab Ouidio Fast. 5, 194. et a Propertio 3, 3. 44.: aestate prima floret, ita, ut auctor odarii non inepte dixerit, se velle vna cum Vere, parente rosae, laudes eius canere. Et quia vere alii quoque flores nascuntur: propterea ei etiam ap. Ouidium Metamm. 2, 27. tribuitur *florens corona*.

3. Sic nos quidem reposuimus, cum haecenus nullo sensu legere-
tur, Συνεταιρεῖ αὐξέει μέλπειν. Constat, hanc egregiam odam esse Veris hymnum, quod εὐφανεφόνον vocat. Atque interim precatur sibi, et sodalibus, ut saepius eiusmodi tempestates recurrant, atque per hoc, ut longa vita fruantur. Quam belle Professor; nullis obseruatis literarum vestigiis, Σὺν, ἑταῖρ', ἀεξε μολπήν? Me dicit, neque metri, neque sensus, habuisse rationem. Non metri puto, quod diphthongum oi habeam pro communi; non sensus, quod infinitiuium μέλπειν vsurpatum existimem pro nomine, quod ipse nouit non nouum esse vel huic scriptori. Quid? quod credibile non sit, vnicum fuisse illi in cantando socium? Nos nihil mutauimus praeter ε in o. B. Arnaldus animaduers. p. 47. coni. σὺ δ', ἑταῖρ', ἀεξε μέλπειν et Trillerus poët. Bettr. p. 250. P. 1. legi iubebat Σὺν ἑταίροις ἄρξω, vel ἄρχω, μέλπειν, repugnantibus iis, quae poeta v. 1. f. dixit. Omnium maxime nobis etiam placet Baxteriana lectio, quum proxime accedat ad scripturam codicis Vaticani, et Stephaniani exempli, et sensum pariat commodissimum. Cohortatur enim poeta sodales, ut cum ipso, et Vere, rosae laudes canant. nam μέλπειν positum est pro ἡ μολπή ut odor. 23, 4. θανεῖν pro ἑ θάνατος. vid. ad odor. 2, 6. Et metri leges ipse odarii auctor non admodum curasse ubique videtur.

4. Siquidem ille odor ambrosiae, quod diis erat pro rosaceo, vnguento omnium vetustissimo. De Aeolico βρόσον venit ipsa vox ἀμβροσία. B. ἄημα per se idem est, quod πνεῦμα, φύσημα, interprete Hesychio. Sed rosa hoc loco vocatur θεῶν ἄημα deorum aura, odor, quia dii auras carpunt odore vnguenti rosacei, hoc est, ambrosiae, quasi infectas. Virg. Aen. 1, 403. f. Ambrosiaeque comae diuinum vertice odorem spirauere, hoc est, ambrosia, vnguento rosaceo, delibutae. Nam hanc quoque ob causam odor. 5, 8. ῥόδα dicta esse videntur θεῶν τερπνῶν.

5. Rosa vocatur *βροτῶν χάρμα* nam articulum poeta intrusit, metri causa; quia homines potant fertis redimiti, et rosa. v. odor. 5, 3. ff. et infra v. 17. Sic *puer praemature vita carens* Anthol. 3, 6. 37. 18. dicitur *κενὸν χάρμα φίλης πατρίδος*.

6. Hinc deorum imagines *ἀγάλματα* dictae sunt, quod dii his rebus oblectari crederentur, sicuti pueri, et puellae, suis pupis. Sunt autem Horae *πολυανθέων Ἑρώτων* verna tempora quoque anno recurrentia: atque haec dicuntur in laudem Veris. B. Ἀγάλμα hoc loco idem significat, quod *χάρμα*, ut verba *χαίρειν*, et *ἀγάλλεσθαι*, coniuncta leguntur, tanquam idem fere declarantia, ap. Xen. Memorr. 2, 1. 33. Quae quidem est propria nominis significatio. Hesychius: Ἀγάλμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται vbi v. Albertius, et Ruhnquenijs ad Timaei glossar. Plat. h. v., et Vernsdorffius ad Philae carm. 5, 731. p. 208. f. Sed rosa vocatur *Χάρισιν ἀγάλμα*, quia Gratiae vere, et aestate, saltant coronis rosaceis cinctae. Conf. Horat. 1. od. 4, 6. f. Nam verbis *ἐν ὥρῃς πολυανθέων Ἑρώτων* indicatur *Ver*, et *Aestas*: quae dicuntur *ῥοαί Ἑρώτων*, quia Amores tum, ut Gratiae, saltant: et Amores vocantur *πολυανθεῖς*, quia saltant-gestantes coronas e floribus varii generis, atque adeo rosis, contextas. Conf. odor. 5, 1. 9. f. Sic *μίτρα πολυανθεμοί* laudantur odor. 58, 3. Sed species coronae *πολυανθῆς* exhibetur a Smeicelio in de Coronis p. 19.

8. Ἀθύρμα proprie idem est, quod *παίγνιον*, oblectamentum, deliciae. Hesychius: Ἀθύρματα παίγνια. Gloss. vett. Παίγνια Ludibria, delitiae. vid. Lennepius animaduers. ad Coluth. p. 19. et Ruhnquenijs ad Hom. h. in Cerer. 16. Sed rosa appellatur Ἀφροδίσιον Ἀθύρμα, quia Venus ipsa quoque fertis rosaceis delectabatur: v. Salmasius Hyl. iatric. c. 25. extr.: ex cuius adeo hortis Cupidines feruntur decerpere rosas. v. Himerius orat. 1, 19. p. 360. Vernsd.

9. Μύθοι hoc loco poetarum carmina sunt. Professor dissimulat hoc a me dictum. B. Haec nominis interpretatio etiam eo adiuuatur, quod v. 10. rosa vocatur flos Musarum, quatenus scilicet iis sacer est, ita, ut ipsae quoque, vel redimiant capita rosis plexis; Clem. Alex. Paedag. 2, 8. p. 181. C, ῥόδω δὲ τὰς Μέσας Σαπφὼ καταπέφει. Οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας vbi v. interpp., in primisque Victorius variarr. lectt. 14, 18. et Volsius fragmm. Sapph. 27.: vel laudes earum cantent; isque amoenus, cum propter coloris elegantiam, et nitorem, tum ob suauitatem odoris, et fragrantiam. Nam *τὸδε καὶ μέλημα μύθοις* est *rosa etiam a poetis celebratur*. Sic *λόγοι* sunt *carmina* odor. 62, 4. et fragm. 1, 33. De nomine *μέλημα* vid. ad odor. 5, 7. Conf. Olearius ad Philostrat. ep. 73. p. 950. et Trillerus ad Christ. pat. p. 422.

10. Barnesius Ionismo deditus reposuit *Μασέων* de suo. Quid autem refert? B. Pro *χαρλεν* scribi *χάριεν* iubebat Herodianus, alique grammatici. vid. Etymol. M. et Suidas h. v., et schol. rec. Pindari ad Olympionn. 1. p. 130. b Steph. Sed Eustathius ad Il. π' p. 1088. 10. Rom., et ad Il. σ' p. 1128. f., cuius verba Phauorinus in Lexicon suum transtulit, hanc scripturam docet esse barbaram: sed Atticos tamen ait scribere *χάριεν*, ita, ut habeat vim aduerbii *χαριέντως*.

11. Stephanus incassum hunc locum tentauit, dum pro *ποιῶντα* *πειρᾶν* posuit *ποθῶντα* *πειρᾶς*. Vide, an ipse melius Musis litauerim, cum leui admodum mutatione *ποιῶντα* mutauerim in *ποιῶντι*, atque in tertio versu *λαβόντα* in *λαβόντι*. Nihil opus fuerat *προσάγοντι*, propter apostrophum: Certe hoc modo omnia meridiana luce clariora fient, Frustra

Frustra fuerit admonere, ποιᾶντι πᾶραν esse Latini *facienti periculum*; suaue olentis scilicet odoris. Rosas etiam in sepibus creuisse apud Graecos, ostendunt isti Theocriti versus in 'Οδοιπόροις [Idyl. 5, 92. f.], 'Αλλ' ἔ' σύμβλητ' ἐςὶ κυνόςβατος, ἔδ' ἀνεμῶνα, Πρὸς ῥόδα, τῶν ἀνδρῶν παρ' αἵμασι καὶ πεφύκει. B. Recte. Ἀταρποὶ proprie quidem sunt *denerticula*, et opponuntur λεωφόρῳ *viae publicae*, *regiae*. Sed hoc loco ἀκάνθιναι ἀταρποὶ esse videntur omnino *viae spinis*, *e quibus rosae spectantur, obsitae*. Et πᾶραν ποιᾶν dicitur *is, qui rosam contrectat, et, ubi ei nares admouerit, abit, solo odore contentus*, vt Pauus praeclare interpretatus est. nam verba πᾶραν ποιᾶντι respiciunt ad verbum λαβόντι v. 13., et καὶ est *vel, adeo*. Sed pro πᾶραν ποιᾶν leges linguae dici iubebant πᾶραν ποιᾶσθαι. Hesychius: Πᾶραν ποιᾶμενος· περᾶζων. Salmasius πᾶραν putabat esse hoc loco idem, quod πορεύων, et ὁδόν. Suidas, et ex eo Rhauorinus: Πᾶραν πορείαν, ὁδόν· c schol. Sophoclis ad Aiac. 290. At non potest doceri, nomen πᾶρα per se quidem vnquam significasse *viam, et iter*.

14. Posui etiam κέφως pro κέφαις ante προσάγοντ', quo constaret, sententiam esse trimembrem. Rosae leuiter tractatae diutius odorem seruant. In his libenter Barnesius assentitur Baxtero, qua est comitate, vbi nullum suppetit effugium. B. Λαβὼν θάλλειν μαλακαῖσι χερσὶ dicitur *is, qui rosam decerpit, decerptamque digitis, et manu, tractat*: sed κέφως προσάγειν, h. e. προσάγεσθαι, *qui rosam leniter admouet naribus*. Rosa ipsa vocatur Ἐρωτος ἄνθος, quia Cupidini sacra est; quia Cupido flore eius ita delectatur, vt fersa rosacea gestet. Conf. odor. 5, 1. 9. f.

16. Pronum fuerat reponere τῷ σοφῷ pro monstroso Ὠσοφῷ. bonus tamen Stephanus id non vidit. Quid? nonne poëtae etiam paulo inferius σοφοὶ appellantur? Quid autem hic facit Ὠσοφῷ, quod ille finxit? Iniurius est Barnesius, atque etiam maleuolus, qui dicat, me illudendo bonum dixisse Stephanum, quem omnes nouere, et probum, et doctum, et in plurimis etiam diligentem. Ego nunquam sic illudo Barnesio, nec illudam. Quis sanae mentis non improbet frigidiusculum Ὠς σοφῷ, quod ille ex Vaticano codice reponit? Quid si Anacreon per συστολήν dixerit τῷ σοφῷ, rapida scilicet prolatione, quomodo et Virgilius [ecl. 8, 81.] Vno, eodemque, igni, nihil cauens rei metricae? B. Ego veram scripturam esse arbitror Ὠς σοφῷ, ita, vt particula ὦς cohaereat cum vocabulo τερπνόν, admirationisque index sit, *quam grata est rosa poëtis!* Nam auctor odarii etiam v. 2. iussit esse versum trochaicum dimetrum acatalecticum: et quum σοφὸς sint, vt οἱ σοφοὶ v. 23., *poëtae*: vid. Menagius ad Laërt. 1, 12. et Hutchinsonius ad Xen. anab. 1, 2. 8.: proclive est intellectu, qui factum sit, vt poëta commemorarit deinceps, et *conuiuia*; nam θαλία sunt *conuiuia fere lautiora*: vid. Hesiod. Theog. 917. Aristoph. Auu. 732. Theocrit. Idyl. 17, 22.: ita dicta, quia in iis laetitia regnat, vel quia in honorem deorum celebrabantur: vid. Athen. 2, 3. p. 40. C: et *Liberalia*. Sed vt veteres potasse in rosis reperiuntur: v. odor. 5, 3. ff.: ita in conuiujs eorum canebantur poëtarum carmina: vnde Musae credebantur esse θαλιῶν προσάτιδες vid. schol. Apol. Rhod. ad 3, 1.: et Liberalibus certasse inter se poëtas, quis nescit? Neque vero abhorret, poëtarum frontes cinctas fuisse coronis, vt hederaceis, ita etiam rosaceis, quum flos rosae Baccho sacer fuerit. vid. v. 43. Per Διονυσίαις ἑορταῖς intellegi videntur *Liberalia vernae*, quae etiam ab alijs scriptoribus simpliciter Διονύσια appellantur. v. index Theophrast. v. Διονύσια.

20. Perpetua sunt epitheta apud poëtas, praesertim vero Homerum; atque horum primum de colore est, altera duo de rosaceo, siue ambrosiae, odore. B. *Aurora* dicitur ῥοδοδάκτυλος ab Homero Il. α', 477. ζ', 175. aliisque in locis: ab Hesiodo *Erg.* 610.: a Minnerno ap. Athen. 11, 5. p. 470. A: ut *rosea* a Lucretio 5, 655. Conf. Elmenhorstius ad Apulei. metamm. 3. p. 171. Ῥοδόπηχυν vocatur eadem ab Theocrito Idyl. 2, 148. et in Homer. hymn. 30, 6. Sed *Eunice*, et *Hipponoe*, Nymphas, ῥοδοπηχίας nominat Hesiodus *Θεογ.* 247. 251.: Gratias Sappho n. 3. Volf. Conf. Philostratus ep. 73. et ibi Olearius p. 950. *Venus* denique ῥοδόχρως appellatur a Nonno Panopolita, ut Barnesius animaduertit. Sed in epigrammate Cometae Anthol. 4, 30. 1. dicitur Παφίη ῥοδέη. Caeterum certum est, appositis illis vniuersam pulchritudinem exprimi. Hesychius: Ῥοδοδάκτυλον ῥοδόχρυν ἀπὸ μέγας καλόν. Sic *Apollo* ῥοδόχρως appellatur Anthol. 1, 38. 12. 18.: *Helena* ῥοδόχρως a Theocrito Idyl. 18, 31.: *Adonis* ῥοδόπαχυν ab eodem Idyl. 15, 128.: *Charites* ῥοδόσφυροι ab Himerio orat. 1, 19. p. 360. Vernsd.

22. Non est, ut miretur quis, Ionicum Professore reposuisse hic Ἀφροδίτη. Ipse Anacreon maluit Ἀφροδίτα, quo esset ὁμοφωνία cum sequenti voce. B.

23. Οἱ σοφοὶ sunt, ut ante dictum est, poëtae. vid. Pindarus Olym. pionn. 1, 15. Pythionn. 10, 35. Isthmionn. 1, 62. 8, 105. Theocrit. Idyl. 17, 6. A Pindaro Isthmionn. 5, 36. etiam σοφισταὶ dicuntur. Conf. Laërt. 1, 12. et Lactant. 5, 5. 1.: itemque Olearius ad Philostr. V. Apollon. 1, 30. p. 39. 3, 25. p. 115., et Bosius animaduers. p. 82. Sic ipsa faciendorum carminum facultas dicitur σοφία fragm. 1, 4., ut sapientia ab Horatio A. P. 396. Nam nemo audebat tum poëmata scribere, nisi qui esset egregie doctus, atque sapiens: et solertiam inueniendi, et excogitandi, res in poëtis praecipue sitam esse debere, quis nescit? Hinc Anacreon a Platone Phaedr. p. 1214. E Francos. vocatur ὁ σοφός ut Hesiodus a Cicerone Cat. M. 15. doctus. Et ap. Horat. 1. od. 1, 29. frontes doctae sunt frontes poëtarum. Ouid. A. A. 3, 551. docti poëtae.

24. Ἀρχᾶ est opitulatur, auxiliatur. Hesychius: Ἀρχᾶ προσαρχᾶ, βοηθᾶ. Εὐρυπίδης Πηλᾶ. Erotianus gloss. Hippocr. p. 82. Franc. Ἀρχᾶ βοηθᾶ. vid. Xen. Cynop. 6, 2. 11. Conf. Foësius Lex. Hippocrat. h. v. Sed de vŭu rosarum medico v. Dioscorides 1, 136. f.

25. *Venus* apud Homerum [Il. ψ', 186.] Hectoris cadaver ῥοδόεντα χρεῖν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ. B. Respexit ad hunc Homeri locum Plinius H. N. 21, 4. Ἀμύνειν igitur est, hoc loco, defendere a putredine. Nam Hier. Magius miscell. 2, 17. p. 1347. Το. 2. thes. Gruter. hunc locum perperam retulit ad morem veterum sepulcra rosis ornandi. Conf. Trillerus in libro, qui inscribitur *Passionsandachten*, p. 730.

26. Nam temporis longinquitas minuit, extinguitque, omnia: sed odor rosae manet semper idem. id quod a poëta v. 26. f. etiam magis declaratur. Nam γῆρας ῥόδων vocatur χαρίεν, quia rosae tum quoque suauem emittunt odorem. Ἔσχεν accipi debet, ut praesens, habere solet, habet.

29. Φυή est origo, ortus, natales, rosae: et λήγειν idem valet, quod μέλπειν, et ᾄδειν, ut odor. 1, 1. Gregor. in de dialectis p. 155. Τῇ φύσιν

φύσιν Φυὴν λέγχει [Dorcas]. Et vox *Οίρε* δὴ *agedum* non raro usurpatur ab eo, qui plures cohortatur ad aliquid, ut *ἄγς* odor. 57, 7.

30. *Χαροπή θάλαττα* est, hoc loco, haud dubie *mare caeruleum*. Nam, et Latini poëtae *mare*, atque pontum, vocant *caeruleum*: vid. Ouid. Metamm. 13, 838. Sen. Hippol. 1160.: et poëtae Graeci *undas aequoris* nominant *χαροπὰ κύματα* vid. Anthol. 1, 57. 3. et 10. 7, 10. 7, 119.: h. e. *caeruleas* Ouid. herr. 19, 191. Hesychius: *Χαροπός* — *γλαυκός*. Sed ap. Hom. Il. π', 34. est *γλαυκὴ θάλασσα*. Nuper verba illa acceperamus, cum aliis interpretibus, de mari *tranquillo*, et *placido*, ob odor. 51, 14. Certe huic rationi locus Hesiodi *Θεογ.* 189. neuti-quam aduersari videtur; nam etiam tranquillum mare est undosum: immo confirmant eam verba Himerii a nobis ad odor. 51, 14. laudata.

31. *Δεδροσωμένη Κυθήρη* idem est, quod *Κυθήρη δροσώδης* *Venus tenera*, h. e. *pulchra*, *venusta*. vid. odor. 29, 9. Odor. 51, 5. f. dicta est *λευκά*, *ἁπαλά*, *Κύπρις*. Macrobius Saturnn. 1, 8. *Hunc* [Saturnum] *aiunt abscidisse Caeli patris pudenda: quibus in mare deiectis Venerem protreatam, quae a spruma, unde coaluit, Ἀφροδίτη nomen accepit.*

32. *Πόντος* modo pro persona corporali, siue numine, ex tradita veterum persuasione, est. B. Hesychius: *Λοχεύει τέκτει, γεννᾷ*. De re ipsa v. Hesiodus *Θεογ.* 190. ff. et odor. 51. Ab Himerio orat. 1, 20. p. 364. *Venus e mari emergens dicitur ἐπὶ τὸν ἄφρον μετὰ τὴν θάλασσαν ἐξ ἄκρων πλοκάμων σάζεσθαι.*

34. *Ἐδείκνυε* signata vox est pro *repraesentauit*, vel *ex improviso protulit*. B. Homer. hymn. 27, 4. f. *τὴν αὐτὸς ἐγείνατο μητίετα Ζεὺς Σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς, πολεμῆϊα τεύχε' ἔχουσαν*. Vnde discitur, *κορυφῆς* hoc loco dictum esse pro *ἐκ κορυφῆς*: *κορυφῆς* idem esse, quod *κεφαλῆς*. Hesychius: *Κορυφῆ' κεφαλῆ'* et *δείκνυσθαι* significare *proferre, existere iubere*. Minerva ipsa vocatur *πολεμόκλονος*, ut Batrachom. 267. et ap. Pseudorph. hymn. 31, 2., i. e. *bellatrix, pugnae* [Ouid. Trist. 3, 9. 7.]. v. Spanhemius ad Callim. h. in lau. Pallad. 43.

35. Iste versus debetur Barnesio, siue potius Vaticano libro. Confirmat etiam Professor ex Homeri hymno in Mineruam [27.], in quo sunt ista [v. 6. f.]: — *σέβας δ' ἔχε πάντας ὄρωντας Ἀθανάτας*. B. *Ὀλυμπος* igitur sunt *Ἀθάνατοι* *dii*: qui v. 39. dicuntur *μακάρων θεῶν ὄμιλος*, quatenus magna eorum est multitudo.

37. Imputat mihi Barnesius incuriam *τυποθέτα*, quod *ἤνθησε* edatur pro *ἤνθισσε*. ipse verteram *efflorescere fecit*. Professor maluit *mirifice ornauit*, figurato sensu. B. *Ἀνθίσγειν* est *proferre, edere, existere, efflorescere, iubere*: *ἔρνος ῥόδων* *spina rosarum ferax*: *der Rosen-Stock*: Hesychius: *Ἐρνος* — *δένδρον εὐθαλές, βλαστημα, φυτόν* et ut *ἔρνος* vocatur *ῥέον* etiam propterea, quia non fuerat antea: ita *ῥόδα* dicuntur *ἀγνητά*, h. e. *παυραστά*, et propter *coloris* amoenitatem, et propter suauitatem *odoris*. *Ἀόχυσμα*, h. e. *γέννημα*, *πολυδαέδαλόν* est *fetus artificiosissimus*, *opus peritissimum ingeniose factum*. Daedalum enim ingeniosissimum constat fuisse artificem.

40. Nectar colore fuisse rubro, patet ex Homerico isto [Il. γ', 38. f.], *Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν στάζει κατὰ ῥινῶν*.
Quod

Quod et Horatius [3. od. 3, 12.] secutus est in *Purpureo bibit ora nectar*. Conditum hoc erat aromatibus, et cremandorum rogis impositum. unde et pro deorum potu habitum est. B. Si lectio νέκταρ vera est: ἐπιτέγγειν, quo verbo carent Lexica, ita positum est hoc loco, ut sit *nectar superfundere spinæ, iubere. nectar imbuere spinam*. Neque sane necesse est, ut rescribatur νέκταρ, quum poëta etiam verbo ἀνατέλλειν ita usus sit, ut significet *gigni, nasci, existere, iubere*. Schol. min. Homeri ad Il. ε, 777. glossam ἀνέτειλεν interpretatus est verbis ἀνέσχεν, ἀνεψίησεν, ἀνέδωκε. Caeterum recte dictum esse ἀνέτειλεν ἐξ ἀκάνθης, contra Pauum, qui putabat, dici debuisse ἐκ κάλυκος, docuit Doruillius Van. crit. p. 103.

43. Ἀμβροτον modo figuratum est pro θεον. B. Immo rosam Φυτόν ἄμβροτον dici arbitror propter suauitatem odoris, quem nunquam omnino amittat. Nam ἀγέρωχον flos superbus, nobilis, vocatur propter faciem amoenam, et eximium colorem. Sed Φυτόν Λυαίς dicitur, quia rosa etiam Baccho sacra erat. vid. ad odor. 5, 2. Caeterum metrum odarii est metrum iambicum dimetrum catalecticum, ita, ut versibus dimetris iambicis catalecticis immixti sint versus trochaici dimetri acatalecti. vid. Salmasius ad Spartian. p. 44. b Paris.

ΝΔ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ *

Οτ' ἐγὼ νέοις ὁμιλῶ,
 Ἑσορῶν, πάρεσιν Ἥβα.
 Τότε δὴ, τότε ἐς χορείην
 Ὁ γέγων ἐγὼ πτερῶμαι.
 5 Περύμεινόν με, Κυβήβα
 Παράδος· θέλω σέφισθαι.
 Πολιὸν δὲ γῆρας ἦκας,
 Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
 Διονυσίης δέ μοι τίς
 10 Φερέτω ῥοιὰν ὀπώρας,
 Ἴν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
 Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
 Δεδαηκότος δὲ πίνειν,
 Χαριέντως δὲ μαῖνεσθαι.

VARIETAS LECTIIONIS

* ἄλλο εἰς ἑαυτὸν ὁμοίως *cod. Vatic. p. 688.*, et in marg. ἄλλο· atque
 hoc in libro hoc odarium est primum, et quinquagesimum. 1. ὅτ' ἐγὼ
 σε νέοις ὁμίλῃν *cod. Vatic. ὁμίλῃν Steph. Mor. Com. Lub. Macrop.*
Met. 1. 2. Parm. ὁμίλον Fab. mendose. 2. ἦκα *Steph. Com. Fab. Ma-*
crop. Met. 1. 2. Parm. ἦκα Mor. Ἥβα Lub. Ὅτ' ἐγὼ νέων ὁμίλον
Ἑσορῶ, πάρεσιν ἥβα conī. Steph. et Salmas., probb. Pauo, et Metario :
recep. Flaid. Brunqu. Analecti. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born.
Ὅτ' ἐγὼ νέων ὁμίλον Ἑσορῶ, πάρεσιν ἥβη Barn. Idem Salmas. conī.
etiam ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμιλῶν, πάρεσιν ἥβα, ita tamen, ut superiore illam
coniecturam huic praeferret. Zeun. p. 108. conī. Ὅτ' ἐγὼ νέων ὁμί-
λῳ Ἑσορῶ παρῆσιν Ἥβην. 3. εὐ Lam. vitiose. 5. ^{κα α ε ω} περιμεινόν με K.
cod. Vatic. παραμαίνομαι Κυβήβα conī. Salmas. περιμεινον ἔν K. conī.
Zeun. p. 108. Περὶ μοι νέῳ συνήβα conī. Steph. συνήβα conī. etiam
Dacier., aut περίμ. καὶ σὺ, ἥβα, vel κυβήβα, quod esset imperat.
 verbi

verbi κυβηβῶν. Κυβάλη coni. Val. p. 134. 6. Ρόδα δὲ coni. Steph., quod recepp. Flaid. Barn. Lam., prob. Pauo, qui tamen coni. παρ' ὁδόν. 7. ἱκὰς cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. πολὺν ἱκὰς δὲ γῆρας coni. Arnald. animaduerſſ. p. 46., prob. Zeun. p. 108.: recepp. Eruncqu. Analeſt. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holſt. Brig. Born. 9. δ' ἑμοὶ Arg. 1. 2. Holſt. Deg. 2. Brig. Born. 10. ῥόν ἀπ' ὀπώρας cod. Vatic. ῥοιάν ἀπ' ὀπώρας Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. 2. Parm. ῥύακ' ὀπώρας coni. Steph. δῶρον ὀπώρας Barn. Lam. ῥύακ' ἀπ' ὀπώρας Flaid. ῥόν ἀπ' ὀπώρας Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. e coni. Salm. et cod. Vatic. ῥεῦμ', aut ῥῶν, ἀπ' ὀπώρας coni. Pau. ῥοὺν ὀπώρας Holſt. e coni. Zeun. p. 109., qui etiam ῥοὺν ἀφ' ὤρας legi poſſe opinabatur. Φερέτω ῥόν γ' ὀπώρας coni. Val. p. 134. Leſſionem Baxteri prob. Arnald. animaduerſſ. p. 45. 11. ἴδης cod. Vatic. 14. χαρίεντῶς cod. Vatic. δὲ cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Macrop. Barn. Lam. Met. 1. 2.: quod nos reuocauimus, Baxt., et alii, habent τι. vid. ad odor. 1, 1.

A N N O T A T I O N E S

O D E LIII

1. Pro ὀμίλῃν reſoſui ὀμιλῶ, quo tempora inter ſe concordarent. Stephanus conuertit ὀμίλῃν in ὀμίλον, νέοις in νέων, atque ἑσπῶν in ἑσπῶ. Bene tamen factum eſt, quod ἤκα mutauit in ἤβα. Barnesius neminem putat ſapere, qui non faueat huic emendationi. Vae miſero mihi! B. Baxteri coniecturae ita ſuccurri poteſt, vt ἑσπῶν, nominatiuus abſolutus, poſitus dicatur pro genitiuis conſequentiae, ἑσπῶντός με αὐτὰς, ita, quando ego cum pueris, puellabusque, verſor, ipſe earum adſpectus me repubeſcere iubet: aut cohaerere cum verbis νέοις ὀμιλῶ, hoc ſenſu, quando ego cum pueris, puellabusque, ita verſor, vt eas intuear, repubeſco: quomodo verbum ἑσπῶν legitur ap. Xen. Cyrop. 5, 1. 8. Odar. 56, 3, 1. eſt Χαρίεσσα δ' ἄκ' ἔδ' Ἡβῇ Παρά et odor. 47, 5. τὰς δὲ Φρένας νεύσει. Et cum v. 3. ſeiungi ab oratione ſuperiore debet, ita, vt ſit nouae ſententiae initium. At ſic quoque, et ea, quae v. 7. dicuntur, et totius orationis ſeries, vnice commendant Stephani emendationem. Poëta, chorum puerorum, virginumque, conſpicatus, loquitur ſecum ita, "Ὅτ' ἐγὼ νέων ὀμίλον ἑσπῶ πάρεσιν Ἡβῇ. Τότε δὲ — πτερῶμαι. V. 5, puellam manere iubet, et ſibi tradere flores, e quibus corollam neſcat, qua cinctus choreas ducat cum pueris, et virginibus, quas conſpicatus erat.

2. Ionicus Profeſſor de Stephani Ἡβῇ fecit Ἡβῇ cur non et de Κυβῇβα, Κυβῇβη, cum et illud ſit Doricum? B. Theocritus epigr. 16, 5. 1.

5. f. in Anacreontem, Προσθίς δέ, χῶτι τοῖς νόοισιν ᾔδειτο, Ἐπίς ἀτρε-
κίως ὄλον τὸν ἄνδρα.

4. Ἐς χορείην περᾶμαι est choreas ducere, saltare, gestio. Πτε-
ρᾶσθαι respondet verbis Latinis *rapi*, et *ferrī*, indicatque *summam au-
ditatem*, et *impetum*. Illustravit hunc verbi usum Villoussonius ad Longi
Pastor. p. 91. f.

5. Credo, Cubebam istam fuisse Anacreontis ancillam. Multum
miror, quid Stephano in mente fuerit, cum elegantissimam vocem Πα-
ράδος mutauerit in Πόδα δός. Rosae enim, et reliqua eius generis, fa-
cillime potuerunt subintelligi de voce παράδος. Studiose nobis aduer-
satur Barnesius. B. Neque ego dubito, quin παράδος sit vera scriptura:
modo poeta fingatur vna cum ista voce digitum intendisse ad flores,
quos sibi tradi a puella vellet. Buhierius ad Hesych. p. 364. To. 2.
pro Κύβεβις in glossario huius grammatici reponi iubebat Κυβήβης,
quod glossa ex hoc loco poetae sumpta esset. inale, et repugnantibus
ipsis glossematis. •

7. Nemo mihi vitio vertat, quod aduerbium ἑκάς in participium
ἦκας mutauerim. Dico ego, nullum tale participium dari, inquit Pro-
fessor: et tamen oblitus fui, in libro edidit. At queritur peccatum in
accentu: queror ipse, insignem Professore ipsum ode 43. in eundem
lapidem impigisse, cum, et in commentario, et in libro, pro ὦρα quā-
ter scripsit ὦρα: quod tamen magis tribuendum incuriae,
quam inscitiae. B. Arnaldus animaduersit. p. 46. legi iubebat,
Πολιὸν ἑκάς δὲ γῆρας. At sic particula δὲ alieno posita, opi-
nor, loco comparet. Neque vero participium ἦκας ferri vilo mo-
do, ob nouitatem formae, et insolentiam, potest. Malim igitur re-
tinere scripturam cod. Vatic., et exempli Stephaniani, Πολιὸν δὲ γῆρας
ἑκάς, ita, ut auctor odarii non admodum doctus dicatur metri negle-
gentior videri maluisse, quam sententiae, adeo, ut trochaeum substituerit
in locum iambi: cuius neglegentiae vestigia apparent etiam in v. 5. et
14. Sensus est, valeat senectus: quae πολιὸν γῆρας dicitur a poetis om-
nibus, ut a Pindaro Isthmionn. 6, 21. f., ab Antiphane Anthol. 2, 50.
3., et ab anonymo Anthol. 2, 47. 33.: etiam λευκὸν, ut a Sophocle
Aiac. 632.: vbi schol. τὸ γῆρας λευκαίνει τὰς τρίχας: quae fragm. 110.
dicuntur λευκαὶ τρίχες. Sed ab Ouidio herr. 14, 109. senectus vocatur
cana.

10. Ita reposuimus pro ροαὶν ἀπ' ὀπώρας, omisso ἀπ', quod cespi-
tantis erat scribae. Barnesius de suo posuit δᾶρον ὀπώρας. B. Legi
haud dubie debet ροαὶν, aut certe ροῆν, ita, ut ροῆ ὀπώρας Διονυσίης sit
vinum, quod etiam ab Aristophane Eccless. 14. dicitur νᾶμα Βακχῆον,
ut Cerda ad Virgil. Aen. 1, 686. animaduertit. Nam, et νᾶμα, et ροῆ,
proprie idem est, quod ρεῦμα. Hesychius: Ροῆν ρεύσιν. Suidas: Ροῆ
— ρεῦσις. Sic Virgil. d. 1. vinum vocat laticem *Lyaeum*: et Ouid. Me-
tamm. 8, 275. oleum *latices Palladios*. vid. ad odor. 37, 12. Vuae au-
tem dicuntur ὀπώρη Διονυσίη, quia, ut vites, et vinum, Baccho sacrae
erant. vid. odor. 50.

11. Hesychius: Ἀλκή δύναμις, ἰσχύς.

12. Ieiune hic Baxter de simplici loquela, cum ἀπᾶν dicatur per
μείωσιν pro ᾄδειν, et ἴπος in illa voce lateat pro ᾠδῇ. Haec verba sunt
nostrī

nostri Professoris, qui nollet τὰ κοινὰ κοινῶς reddi a Baxtero. Quid? an semper cantauerat sobrius, et pudicus, Anacreon inter suos combibones? nunquamne solebat κυλικηγορῆσαι? B. Δεδαηκῶς est qui ponit, potest. Hesychius: Δεδάηκεν ἔπραθεν, μεμάθηκεν, ἔγνω. Sic Theocrit. Idyl. 17, 103 ἐπισάμενος δ' ὄρου πάλλιν et v. 113. ἐπισάμενος λιγυρὰν ἀναμείψας αἰοιδᾶν. Εἰπᾶν autem est canere, ut λέγειν odor. 1, 1. fragm. 33, 4.: et ἐννέπειν Hom. Odys. α', 1. coll. Il. α', 1.

14. Trochaeus ponitur in secunda sede, et hic, et in quinto versu, ut in Ionico ἀπ' ἐλάσσονος. B. De verbo μανῆναι vid. ad odor. 13, 12. Nam hoc quoque loco χαριέντως μανῆναι dicitur is, qui ita hilaris est, et laetus, ut deleat sodales, cui inest suavis hilaritas: quae amabilis insania dicitur ab Horatio 3. od. 4, 5. f.: et λύσσα σῶφρων odor. 48, 6. Vid. ad odor. 57, 5. Caeterum hoc quoque odarium constat iambeis dimetris catalecticis.

ΝΕ' ΕΙΣ ΕΡΩΝΤΑΣ ΩΙΔΑΡΙΟΝ •

Εν ισχύοις μὲν ἵπποι
 Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι,
 Καὶ Παρθίας τις ἄνδρας
 Ἐγνώρισεν τιάραις.
 5 Ἐγὼ δὲ τὰς ἐρῶντας
 Ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς.
 Ἐχουσι γάρ τι λεπτόν
 Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

VARIETAS LECTIIONIS

- * In cod. Vatic. p. 682. hoc odarium adiunctum extat odario sexto decimo, atque adeo titulo suo caret. Εἰς τὰς ἐρῶντας ᾠδᾶριον Steph. Com. Lub. Flaid. Barn. Lam. Met. 1. 2. Parm. εἰς τὰς ἐρῶντας, omisso nomine ᾠδᾶριον, Mor. Fab. Macrep. εἰς ἐρῶντας, omisso eodem nomine, Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Strotb. Born. Ioerd. 1. ἐπ' ισχύοις Arg. 2. Brig. Born. Ioerd. sine causa. 2. ἔχουσιν cod. Vatic. 3. Παρθαίαις conl. Murrius annotatt. ad Laocoont. Lessingii p. 29. temere. 4. ἐγνώσαν Fab. operarum incuria. ἐγνώρισ' ἐκ τιάραις conl. Jablonsqu. ἐγνώρισ' ἐν τιάραις conl. Deg. et Val. p. 135. sine causa. Caeterum in exemplo Steph. post hoc odarium leguntur p. 52. verba haec, Τῶν ἐξῆς μελῶν τὰ μὲν εἰν Ἀνακρέοντος, τὰ δ' ἄ' καὶ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν εὗρομεν, τὰ δὲ καὶ πανταχόθεν συνηγόμεν. Ἐπειὼν δὲ μόνον τὸ ὄνομα αὐτῶν προγέγραπται, ἃ καὶ οὕτως οἶδαμεν αὐτῶν ὄντα, ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς παρέχονται μαρτυριῶν, μαρτυροῦντες.

ANNOTATIONES

ODE LV

1. Ἰσχύαι sunt clunes, coxae. Hesychius: Ἰσχύαι τὰ ὑπεράνω τῶν μηρῶν, καὶ τὰ κοῖλα τῶν γλατῶν, ἐν οἷς ἡ κοτύλη σρέφεται. vid. Eustathius ad Il. 9' p. 716. 34. Rom. et Phavorinus h. v. Equorum autem clunibus inurebatur, et ἐπίσημον Κόσπα, et ἐπίσημον Σάν πῖ nam σῆγμα a Doriensibus dictum est σάν' vid. Herodo. 1, 139.: de quibus ἐπισήμοις, quorum figurae sunt apud Montefalconium Palaeogr. Gr. p. 122., diligenter exposuit Buhierius dissert. de praeis Graec. et Lat. literis l. 56.

56. p. 568. ff. Hi equi dicebantur *σαμφοράι*, isti *κοππαταίαι*, vel *κοππαφόροι*. vid. Aristoph. Nubb. 23. 122. 437. Equitt. 600. Lucian. c. indoct. 5. p. 104. To. 3. Reit. Hesychius: Κοππατίας ἵππος κακαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων τὸ κόππα· ὃ ἐστὶν ἀπετραμμένον ῥ, καὶ σ· sed verba καὶ σ· delenda esse, etiam Buhierius d. l. p. 569. docuit. Idem Hesychius: Σαμφοράς· σαμφοράι ἵπποι λέγονται, οἷς ἐπικεχάρακται τὸ σ· σοι· χᾶον· τῷτο γὰρ σὺν ἔλεγον. add. Athen. 11, 5. p. 467. B. Has igitur clunibus equorum inustas notas, et signa, poeta vocat *πυρὸς χάραγμα*. Nam *χάραγμα* est *nota impressa*, *signum impressum*. v. Iac. Nic. Loëns epiphyll. miscell. 8, 12.: Hemsterhusius ad Luciani dialogg. selectt. p. 85.: Vossius rhetor. 6, 1. 1. p. 426. To. 2.: Salmasius exerc. ad Solin. p. 626. b: et Pfochenius in dissert. de puritate linguae Gr. N. T. f. 42. Omnino de hac re legi possunt, praeter Buhierium d. l., Scaliger ad Euseb. p. 116.: Monachius ad varr. SS. p. 308. ff.: Solanus ad Lucian. p. 104. f. To. 3.

3. Parthos fuisse Anacreontis temporibus notos, ostendit Professor ex Herodoto [3, 93.]: falsus est autem, cum putet, tiaram esse, quod Turcis dicitur *turban*; cum sit *Phrygius pileus*, communis quidem in ceruicem cauda quadam reflexus, et regius, qui et *κίδαρις*, in apicem erectus. B. *Τιάρα* scilicet erat *pileus laneus turratus*, qui *coni* speciem, et formam, haberet: *πίλημα πυργωτὸν* Strab. 15. p. 734. Cas.: aliis vocabulis dictus est *πίλος* [*πίλος τιάρας* Herodo. 3, 12.], *κυρβασία*, *κίδαρις* v. Pollux 7, 58. Fuisse autem talem pileum *Persarum* insignem, etiam Herodo. 7, 61. prodidit. Et regum quidem tiarae erant *rectae*, *ὀρθαί* v. Xen. Cyrop. 8, 3. 7. et Lucian. nauigg. 30. p. 267. To. 3.: sed civium pilei erant *depressiores*, et *inclinati*, *incurui*, et *in frontem prominentes*. Hesychius: *Τιάρα· ἡ λεγομένη κυρβασία· ταύτη δὲ οἱ Πέρσαι βασιλεῖς μόνη* [l. *μόνοι*. v. schol. Aristoph. ad Auu. p. 387. Basil. et Vesseling. obseruatt. 2, 9.] *ἐχρῶντο ὀρθῇ· οἱ δὲ στρατηγοὶ ὑποκεκλιμένη*. Vid. Brissotius de princip. Pers. 2, 184. p. 539. Lederl. 3, 24. p. 659.: Paschalius in de Coronis 10, 1. ff.: Solerius in de Pileo p. 185. ff.: Smeicelius in de Coronis p. 147. ff.: Salmasius exerc. ad Solin. p. 392.: Gataquer. aduers. misc. posthh. c. 24. p. 690. ff.: Relandius diss. misc. 8. p. 252. f. To. 2. Auristus *ἐγνώριεν* vim praesentis habet, *agnoscere, dignoscere, potest, solet*. Caeterum quum nomen Parthorum aetate Cyri nondum ita clarum, et nobile, fuerit, ut ab Anacreonte ipso laudari potuerint: Herodotus enim, qui eos memorat in rebus Darii Hystaspis 3, 93., initio belli Peloponnesiaci iam annos tres, et quinquaginta, habuit: vid. Gellius 15, 23.: vix dubitari posse videtur, quia auctor huius odarii fuerit poeta aliquis recentior, qui Persas, more loquendi aetatis suae, *Παρθίαις ἀνδράς* dixerit.

8. *Λεπτὸν χάραγμα* est *tenuis nota impressa*: cuius indices sunt oculi maxime, et vultus, etiam gestus, et vox. Conf. Xen. Memorr. 3, 10. et Cyrop. 5, 1. 5. ff. Caeterum versus huius odarii sunt iambei dimetri cataleptici.

ΝΣΤ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ *

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
 Κρόταφοι, κάρα δὲ λευκόν·
 Χαρίεσσα δ' ἔκ' ἔθ' Ἥβη
 Πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες·
 5 Γλυκερῶ δ' ἔκ' ἔτι πολλὸς
 Βίотx χρόνος λέλαιπται.
 Διὰ ταῦτ' ἀνασαλεύω
 Θάμα, Τάρταρον δεδοικώς.
 Ἄϊδεω γὰρ ἔστι δεινὸς
 10 Μυχός, ἀργαλέη δ' εἰς αὐτὸν
 Κάθοδος· καὶ γὰρ ἔτοιμον
 Καταβάντι μὴ ἵναβῆναι.

VARIETAS LECTIIONIS

- * Hoc odarion servavit Stobaeus Eclogg. ethik. 117. p. 599. Turic. In exem-
 plo Steph. Anacreontis extat p. 55. f.: in Poët. lyric. fragm. St. p. 144.:
 in fragm. lyricorum ab Vrsino collectis p. 131. f.: et in Gnomis ad calcem
 Callim. edit. Basil. A. C. 1532. p. 158. Barn. inscripsit εἰς τὸ γῆρας, ut
 Brig. In Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. 2. Pau. Lam. Parm.
 Ἀνακρέοντος. In Arg. 1. 2. caret titulo. 1. ἡμῖν Steph. Mor. Flaid.
 Brunqu. Analest. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Parm. Brig. ἡμῖν
 Stob. Com. Vrsin. Lub. Gros. Fab. Macrop. Born. 2. κάρη Barn. Arg.
 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. Ioerd. e cod. Stob. bibl. reg. 3. ἥβη
 Brunqu. Analest. Arg. 1. 2. alique. 5. ἀκτι Flaid. Arg. 1. 2. alii-
 que. 7. ἀνασαλεύω Stob. Steph. Mor. Com. Vrsin. Fab. Flaid. Lub.
 Macrop. Met. 1. Pau. Arg. 1. 2. Parm. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born.
 Ioerd. Barn. Lam. bene. ταῦτα δ' ἀσαλεύω Brunqu. Analest. ἄλασα-
 λύω Gros. exc. poët. e Stob. p. 487., praeunte Scaligero, et Span-
 hem. ad Callim. b. in Del. 239.: qui tamen laudat etiam ἀλασαλεύω.
 10. ἀργαλέα Vrsin. Virg. illustr. p. 374. 12. ἀναβῆναι Stob. Steph.
 Mor. Com. Vrsin. d. l. et in Virg. illustr. p. 374. Lub. Flaid. Gros. Fab.
 Macrop. Pau. Met. 1. Parm. Lam. x γὰρ ἔτοιμον Καταβάντι καὶ ἀνα-
 βῆναι

βῆναι coni. Fab. μὴ γὰρ ἔτοιμον Καταβάντι κἀναβῆναι coni. Zeun. p. 110. sine causa. Μὴ ἄναβῆναι scribi iussere etiam Metarius in ind. v. μὴ, et Arnaldus animaduertit. p. 47.

ANNOTATIONES

O D E LVI

1. Ὑπερβιβασμῷ τῷ τόνῳ scribi potest et ἡμῖν quod et Barnesius confirmat. Verum nihil necesse reponi κάρη, cum ᾧ sit fere communi tempore. B. Vid. Eustath. ad Hom. Il. 3' p. 700. extr. Rom. Ap. Homer. Il. χ', 74. est πολὺν κάρη, qui etiam *senes* Il. 9', 529. vocat πολιοκροτάφας γέροντας, ut Herodo. V. Hom. 30.: sed Hesiod. *Erg.* 181. simpliciter πολιοκροτάφας, h. e. *sparsos tempora canis* [Ouid. *Metamm.* 8, 567.]. vid. Macrobi. Saturnn. 7, 10. Theocritus Idyl. 14, 68. f. ἀπὸ κροτάφῳν πελόμεσθαι πάντες γηραλέοι quem locum laudat Eustathius ad 3' p. 727. 26. Rom. Vnde ab eodem poeta ibid. 70. senectus vocatur λευκαίων ὁ χρόνος. Hesychius autem nomen πολίος interpretatus est nomine λευκός. Vid. omnino Iunius in de Coma c. 10.: qui p. 585. nec hunc odarii locum praetermisit.

2. Vid. fragm. 36, 9.

3. Hom. Il. ω', 348. Πρῶτον ὑπηνήτη, τᾷπερ χαριεσάτη ἦβη. Gloss. vet. Χαρίεσσα Grata. vid. Macrobi. Saturnn. 5, 13. p. 482. f. Gron.

4. Τὸ πάρα modo ponitur pro πάρεσι. B. Hesychius: Πάρα πάρεσι. Odar. 34, 3. f. ὅτι σοι πάρεσιν ἄνδρος ἀκμάτων ὥρας. add. oδάρ. 54, 2. Theocrit. Idyl. 27, 8. τάχα γὰρ σε παρέρχεται, ὡς ἄναρ, ἦβη. Pindarus Pythionn. 4, 279. f. ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολῶ. Σὶν δ' ἄνδρος ἦβας ἄρτι κυμαίνει. Γηραλέοι ὀδόντες sunt *luridi, carioli, atrii, dentes*. Hesychius: Γηραλέον μέλαν.

5. 6. Sensus est, *prope, haud procul, absunt a morte: breui moriendum est.*

7. Posui ἀνασαλάζω pro ἀνασαλύζω, quae vox, mea quidem sententia, nihil significat. Satis bella haec αἰτιολογία senilis lippitudinis. Scaligeri, atque Grotii, ἄλασα λύζω frigidiusculum est. Barnesius putat, stare posse τὸ ἀνασαλύζω, etsi nesciat, quid sit. Quis non videt, in Hesychio vitiose scribi ἀσολάζει, et νεοσάλυγες, pro ἀσαλάζει, et νεοσάλαγες. B. Nimirum in glossario Hesychiano extant hae glossae: Ἀσαλύχειν ἀναβλύζειν, κλαίνει. Ἀσολάζει [i. ἀσαλύζει, vel ἀσαλάζει] λυπᾷ μετὰ κλαυθμῷ. Νεοσάλυγες κεκλαυθμυρισμένοι παῖδες προσφάτως, νεοδάκρυτοι. Has ipsas glossas una cum glossematis in Lexicon suum transtulit Phauorinus. Iam quum non credibile sit, oculos, et manus, tot librariorum errasse tot diuersis in locis: ipse quoque existimo, Graecos etiam σαλύζω, et ἀσαλύζω, et ἀσαλύχω, non tantum σαλάζω, dixisse, ita, ut scriptura ἀνασαλύζω recte habeat, et verbum hoc significet *fleo, lacrymor*. Conf. Albertius ad Hesych. p. 588. To. 1. Nam Hemsterhusius ad Lucian. p. 7. To. 1. apud Hesychium legi volebat ἀναλύζειν, et ἀναλύζει. Caeterum ap. Aeschylum Eumenn. 805. est σαλάγματα, pro quo libri veteres, scholiasta auctore, habebant σινάγματα et v. 816. καρδίας σαλαγμόν ut Agathias Anthol. 3, 12. 21. dixit, Ὁφθαλμοὶ ἡβήσας δάκρυ φίλον σαλαοί.

8. Moeris: Θαμὰ, Ἀττικῶς· πυκνῶς, Ἑλληνικῶς. Hesychius: Θαμὰ· θαμινὰ, συνεχῆ· h. e. *affidue*. Idem Hesychius: Τάρταρος· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος τόπος. v. Plato Phaedon, 60. et schol. min. Hom. ad Il. 9, 13.

9. Ἀσεΐσμος figura. B. Ἀΐδω μυχὸς idem est, quod Τάρταρος. Nam Ἀΐδης est Pluto: et μυχοὶ sunt, Hesychio interprete, οἱ ἐνδότες, καὶ ἀπόκρυφοι, τόποι — ἔσχατα — τὰ ἐσώτερα μέρη. Sic ap. Aeschyl. Prometh. 432. est, Κελαινὸς δ' Ἀΐδης ὑποβρέμει μυχὸς Γᾶς· et Sophocles Aiac. 573. Μέχρ' ἂν μυχὰς κίχῃσι τᾷ κάτω θεῷ, quem locum Suidas v. μυχὸς laudat, dixit pro ἕως ἂν τελευτήσωσι, scholiasta interprete. Diogenes autem Laërtius 4, 27. in epigr. in Crantora eandem sententiam expressit verbis his, Χ' ἄτω κατῆλθες εἰς μέλαιναν Πλατύνει βυσσόν.

10. Ultima syllaba profertur ἐν συνεκφωνήσει, sicuti et in γηραλίοι. B. Descensus in Tartara vocatur κείθεδος ἀργαλή, ut ipse Tartarus δεινός, quia nemini licet inde reuerti in terras. vid. Plato Cratyl. 20. Hesychius: Ἀργαλή· χαλεπή, δεινή. Vnde Pluto ab Eurip. Alcest. 424. vocatur ὁ κάτωθεν ἀσπονδὸς θεός.

11. Pes trochaicus, et est figura hyperbaton. Ordo enim est, Καὶ γὰρ μὴ ἔτοιμον καταβάντι ἀναβῆναι. Metri causa scripsi μὴ ἵνα βῆναι pro μὴ ἀναβῆναι. Hunc locum imitatus est Virgilius satis noto versu. B. Aen. 6, 128. f. *Sed reuocare gradum, superasque euadere ad auras, Hoc opus, hic labor, est*: ad quem locum Virsinus in Virg. illustr. p. 374. attulit ista odarii verba. Aeschylus Pers. 692. f. Ἄλλως τε πάντως χ' οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβᾶν ὑμείνους εἰσὶν, ἢ μεθίεναι· ubi v. Stanleyus. Eurip. Alcest. 1076. Οὐκ ἔστι τὰς θανόντας εἰς φάος μολᾶν· qui idem v. 393. f. pro καταβῆναι dixit κάτω βεβηκέναι. Theocrit. Idyl. 17, 120. ὅθεν πάλιν ἐκίτι νόσος. Nonnus Dionys. 30. p. 772. 25. Ηανου. Εἰ πέλε νόσιμος οἶμος ἀνστήτοιο βερέθρου. Antipater Anthol. 2, 32. 9. εἰ γὰρ ἄκαμπτον, εἰς τὴν ἀνόσητον χώραν ἔβης ἐνέρων. Catul. 3, 10. f. *Qui nunc it, per iter tenebricosum, Illuc, unde negant redire quenquam*: ubi Dusa filius hunc odarii locum laudauit. Caeterum metrum odarii est iambicum dimetrum catalecticum.

ΝΖ ΕΙΣ ΤΟ ΠΙΝΕΙΝ •

Ἀγε δὴ, Φίε' ἡμιν, ὦ παῖ,
 Κελέβην, ὅπως ἄμυσιν
 Προπίω. Τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
 Ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἶνῃ
 3 Κυάθῃς, ὡς ἀνυβρισι
 Ἀναδύων βασσαρήσω.
 Ἀγε δῶτε, μηκέθ' ἔτι
 Πατάγω τε, καλαλητῶ,
 Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἶνω
 10 Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

VARIETAS LECTIIONIS

- * "Ὅτι πίνειν δὲ μετρίως Barn. Brig. In Arg. 1. 2. Holst. omnis titulus abest. Servavit hoc odarium Athen. 10, 7. p. 427. A: et partem eius" Ἀγε δὴ — Κυάθῃς laudat idem Athen. 11, 7. p. 475. C, et ex eo Eustath. ad Odys. γ' p. 1476. 31. Rom.: sed verba" Ἀγε, δῶτε — Μελετῶμεν v. 7. — 10. attulit scholiastes Cruquii ad Horat. 1. od. 27, 1.: quae sumpta esse ait ex Anacreonte lib. 3. In exemplo Stephan. Anacreontis extat p. 56.: in fragm. lyric. Steph. p. 144.: in fragm. Vrsini p. 137. In Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Macrop. Parm. Lam. inscriptum est, τῷ αὐτῷ. 1. ἡμῖν Steph. Mor. Flaid. Met. 1. Parm. Bruncqu. Analect. Arg. 1. 2. Deg. 2. Brig. ἡμῖν Athen. Eustath. Com. Vrsin. Lub. Fab. Macrop. Born. 2. Κηλέβην Fab. vitiose. ὅπως Athen. 11, 7. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Pau. Barn. Lam. Bruncqu. Analect. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Parm. Holst. Brig. Born. 3. δὲ ἰγχιᾶς Athen. 10, 7. male. ἰγχιᾶς Athen. 11, 7. Eustath. recte: sed iam post verbum προπίω nota incispi poni debet. 5. κυάθοις Bruncqu. Analect. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Brig. Born. e conji. Pau. ὡς ἀνυβρισι.

ὑβρισιῶσαν Athen. Steph. Mor. Com. Vrsin. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Pau. Parm. Lam. Κυάθας ὑβρισιῶσαν Barn. e coni. Theodori Marcilii ad Horat. d. 1. 6. Ἀναδευβασσαρήσω. * Athen. Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. Pau. Parm. ἀναδευτεβασσαρήσω Vrsin. Flaid. Etiam quinque reliquos versus habent, sed a superioribus sc̄iunctos, interiectis verbis, καὶ μετ' ὀλίγα. Certe verbum προιλθὼν, quo Athen. d. 1. p. 427. usus est, declarare videtur, deesse post v. 6. versus aliquot, unde recentiores editores post v. 6. asteriscorum notas apposuerunt. Barn. Φρένα δὲυε Βασσάρησιν. Casaub. ad Athen. 10, 7. p. 721. coni. τὰ πέντε δ' οἶνα· κυάθεις ὡς ἂν ὑβρισιῶσαν Φρένα δέυσας βασσαρήσω, vel Φρέν' ἀναδέυσας βασσαρήσω. Theod. Marcilius coni. Φρένα δέυων. Pauus coni. ὡς ἀνυβρίσας Ἀνὰ δαῖτα βασσαρῶμεν, prob. Zeunio p. 111., qui tamen pro βασσαρῶμεν reponi ait posse βατταρίσω. 7. δῖτε Athen. d. 1. p. 427., prob. Pauo. δέυτε coni. Rutgersius ad Horat. 1. od. 27, 1. p. 420. Barn. 11. ὑποπινόμεσθ' Barn. In Arg. 1. 2. aliisque recentt. editt. etiam post ὕμνοισι signa asteriscorum posita comparent.

ANNOTATIONES

ODE LVII

1. Ἕμιν vt in ode superiore. B.

2. Κελέβη ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες, Theocriti scholiastes Græcus [ad Idyl. 2, 2.]. Phiala hæc erat lignea, fortasse ἀκᾶλον, et πίνω, pro πίνω. De amysside ita Callimachus apud Athenæum [11, 7. p. 477. C], Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκὴν μὲν ἀπήνατο χαλκὸν ἄμυσιν ζωροποτᾶν. B. Athen. 11, 7. p. 475. D. Κελέβη· τέτρα τῷ ἐκπώματος Ἀνακρέων μνημονεύει. — ἀκᾶλον δὲ, ποῖον αἶδος ἐστὶ ποτηρίον, ἢ [πᾶν ποτήριον]. Κελέβη καλεῖται ἀπὸ τῷ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λειβήν, ἢ τὸ λείβειν· τέτρα δὲ ἐπὶ τῷ ὕγρῳ συκῆως ἑταττον, ἀφ' ἧς λέγεται καὶ ὁ λείβης. Etymol. M. Κελέβη· αἶδος ποτηρίον ξύλινον· παρὰ τὸ ἀκᾶλον, ὃ σημαίνει τὸ ξύλον, καὶ τὸ εἶναι, τὸ βέω. Fragm. 19, 2. est τρισκῖαδος κελέβη. De formula ἄμυσιν προπιῶν vid. ad odor. 21, 2. f. Hesychius: Ἀμυσιν· συνεχῆ πόσιν.

3. Τὰ μὲν — τὰ δὲ est cum — tum: et — et: vt odor. 29, 4. et ap. Pindar. Pythionu. 2, 119. f. Herodo. 1, 173. 2, 122. Sic non necesse est, neque vt κυάθοις legatur pro κυάθας, neque vt accusat. κυάθας pendere dicatur cum Metario, in ind. v. ἔγχει, a præposit. κατὰ. Solebant autem veteres fere tribus partibus aquæ miscere vnā partem vini: Pollux 6, 18. ἐπήναν δὲ οἶνον τὸν τρία φέροντα, ταῖσι τὸ τριπλᾶν τῷ ὕδατος· vid. Hesiodus Erg. 596. Aristoph. Equitt. 1185. et Anthol. 2, 47. 45.: vel duas vini partes tribus: v. Aristoph. Equitt. 1184.: quinque, partibus aquæ: v. Athen. 10, 7. p. 426.: qui p. 427. Α Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι, inquit, αἶς οἶνα πρὸς δὲ ὕδατος, eamque in rem hunc ipsum locum laudat: interdum vna parte aquæ vnā partem vini: v. Aristoph. Plut. 1131. Hippocrates aphorr. 7, 56. Mnesitheus ap. Athen. 2, 1. p. 36. B. Conf. Plutarch. sympos. 3, 9. p. 657. Το. 2. et Lex. rhetor.

thetor. ap. Eustath. ad Odys. l. p. 1624. 43. Rom. Κύαθος fuit *vas figlinum*, *aeneumque* [v. Pollux 10, 122.], quo vinum hauriebatur e cratere [v. Pollux 6, 19. 10, 75.], etiam aqua, et in pocula fundebatur, capiens *duodecimam sextarii partem, trulla*. Etymol. M. Κύαθος ἀντλητήριον, μέτρον ὕγρῳ. Suidas: Κύαθος ἀντλητήριον μέτρον ὕγρῳ, ἄγγυον β', ἢ κοχλιάριον. Etiam Athen. 10, 6. p. 424. A notavit hunc nominis usum. Errant enim ii, qui κυάθοις reponendum putant, quod pendeat a verbo ἔγχει. Immo ἔγχει simpliciter positum est, ita, ut intellegi debeat ἐν κελεύβῃ ut fragm. Anacr. 122. Καθαρή δ' ἐν κελεύβῃ Πέντα, καὶ τρεῖς, ἀναχεύσω intell. κυάθος ὕδατος, καὶ οἶνος. Pamphilus ap. Athen. 1, 4. p. 4. D ἔγχει πῖναι μοι. Sext. Empir. hypotyp. Pyrrhonn. 2, 23. p. 126. Fabric. Ἐγχεῖν μοι εἶναι πῖναι. add. Aristoph. Equit. 118. 121. Suidas: Ἐγχει ἔμβαλε. Catullus ap. Gellium NN. AA. 7, 20. *Minister vetuli puer Falerni inger mi calices amariores*. Conf. ad odor. 64, 1.

5. Pro monstroso ὕβρισιῶσαν ἀναδευβασσαρήσω ita fidenter reposui, ut sint extremae syllabae ωσαν sede sua exturbatae: ultima exciderat de voce ἀναδευών. Barnesio placuit ὕβρισιῶσαν φρένα δεῦν βασσαρήσιν, quod, nec probabile, nec bene Graecum, est. Nescio, an Βασσαρεύς idem sonet, quod et Βατταρεύς, lingua scilicet titubans: unde et verbum βατταρίζω. B. Emendationi Baxteri aduersari videntur metri leges, qui spondeum illum repudiant; ut haecenus praestet legere cum Pauo, ὡς ἀνυβρίσας Ἀνὰ δαῖτα βασσαρήσω sed sensus ipse eam valde commendat. Nam ἀναδευών est *vino madens, vino infusus* [Macrob. Saturnn. 7, 3. p. 581. Gron.], idem, quod δυνόμενος τῷ ποτῷ. Βασσαρεῖν est *futere*, idem, quod *μανῆναι*, i. e. *effuse, petulanter, furiose, bilarem esse*. nam Bacchus etiam a Latinis poetis vocatur *Bassareus*. vid. Horat. 1. od. 18, 11.: ubi vid. Acron de origine huius nominis. Et ἀνυβρίσι βασσαρεῖν idem est, quod *χαριέντως μανῆναι* odor. 54, 14., i. e. *ita bilarem esse, ut, neque rixere, neque vociferere*. id quod ea, quae v. 7. ff. dicuntur, satis docent.

8. Bene Barnesius καλαλητῷ pro κ' ἀλαλητῷ. B. Πάταγος, quod vocabulum Hesychius interpretatus est verbis ψόφος, et κτύπος, ut schol. min. Hom. ad Il. φ', 9. nominibus ψόφος, et ἦχος, hoc loco de *rixa* accipiendum videtur, ut ἀλαλητὸς de *clamore*, et *vociferatione*. Sic ap. Herodo. 7, 211. nomina βοή, et πάταγος, coniuncta extant, ut 8, 37. nomina βοή, et ἀλαλαγμός: sed ἀλαλαγμός idem est, quod ἀλαλητός: quod est vocabulum Homericum, significans proprie *clamorem*, quem tollunt *milites* cum hostibus congregientes. vid. Il. ζ', 393. et ibi Eustathius p. 994. 57. Rom. Et quum πόσις Σκυδική sit, ipso Athenaeo 10, 7. p. 427. A interprete, ἀκρατοποσία v. idem 10, 8. p. 432. A, et Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1133.: Scythae enim meracum bibere, ἀκρατοποτεῖν, solebant, quod ἐπισκυδίζειν propterea apud Lacedaemonios dictum est: vid. Athen. 10, 7. p. 427. C, Aelian. V. H. 2, 41., et ex iis Eustathius ad Il. l. p. 746. 50. Rom.: μελιτᾶν παρ' οἶνω Σκυδικὴν πόσιν πατάγω τε καλαλητῷ est *bibere meracum, ita, ut rixere, et vociferere*. Horatius 1. od. 27, 1. ff. expressit hunc locum, scholiasta Cruquiano auctore, sic, *Natis in usum laetitiae scyphis Pugnare Thracum est: tollite barbarum Murem, vercundumque Bacchum Sanguineis prohibete rixis*. Clemens Alex. Paedag. 2, 2. p. 157. D, μέθη δὲ μάλιστα οἱ Σκύδαι χρεῶνται, Κελτοὶ τε, καὶ Ἰβηρες, καὶ Θράκες, πολεμικὰ ζύμπαντα τῶντα ὄντα γίνη.

10. Trochaeo usus est. B.

11. Falsus est Busbeius diligentissimus, cum existimauerit ὑποπίνειν esse *largius bibere*, cum sit *bibere ex interuallis*, ut vel hinc cuilibet manifestum esse poterit. Barnesius de penu suo reposuit ὑποπινόμεσθ', quod reddit *moderate bibamus*. B. Ὑποπίνειν est, hoc quidem loco, ut opinor, simpliciter *bibere, potare*: ut *subbibere* ap. Suet. Ner. 20. Neque tamen ignoro, hoc verbum saepe significare *largius bibere*, ut ap. Aristoph. Aug. 493. vid. Zeunius ad Xen. Cyrop. 8, 4. 9. Vnde Nicophon eo usus est pro μεθύσκεσθαι, auctore Suida h. v. Ὑμνοι καλοὶ sunt *carmina casta, pudica, verecunda*. nam talia carmina sunt honesta. Et ἐν καλοῖς ὕμνοις eleganter dictum est pro *ita, ut carmina casta canamus*. Caeterum metrum odarii Anacreon iussit esse metrum iambicum dimetrum catalecticum.

ΝΗ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ

Τὸν Ἑρωτα γὰρ τὸν ἄβρὸν
 Μέλπομαι βρύοντα μίτραις
 Πολυανθέμοις αἰδῶν
 Ὅδε καὶ θεῶν δυνάσης,
 5 Ὅδε καὶ βροτῆς δαμάζει.

VARIETAS LECTIIONIS

* *Servauit hanc odarii particulam Clem. Alex. Strom. 6. p. 262. Victor. p. 623. D Colon. Extat in exemplo Stephani p. 57.: in fragm. lyric. Steph. p. 144.: in fragm. Vrsini p. 133.: et in Arsenii sylloga ἀποφθιγμάτων. In Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Macrop. Pau. Parm. Lam. inscripta est, τῷ αὐτῷ. Sed in Arg. 1. 2. Holst. deest titulus. 1. Ἑρωτα, omisso articulo, Clem. Alex. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Met. 1. Pau. Lam. Parm. et Salmas. ad Spartian. p. 44. b, qui v. 2. putabat esse versum trochaicum dimetrum acatalecticum. 3. αἰδῶν Clem. Alex. 4. et 5. Ὅ δὲ Clem. Alex. Steph. Mor. Com. Vrsin. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Pau. Lam. Parm.*

ANNOTATIONES

ODE LVIII

1. Barnesius recte praeposuit articulum. B. Cupido vocari videtur ἄβρὸς, h. e. *cultus*: vid. odor. 6, 8.: propter μίτρας πολυανθέμας, ita, vt verba βρύοντα μίτραις πολυανθέμοις interpretentur vocabulum τὸν ἄβρὸν. Sed potest hoc nomen etiam de *tenero*, atque adeo *formoso*, recte accipi. Sic ap. Pindar. Olympionn. 6, 92. f. ἄβρὸν σῶμα est *tenerum corpus*: sed fragm. 16, 6. παῖς ἄβρῃ est *puella formosula*.

2. Μίτρας πολυανθέμοι coronae sunt Cupidinis. Mitrae enim istae infulae [vitiae] fuerunt, in quibus varii flores intexebantur; a μίτρος, quod est *filum*. B. De vocabulo μίτρα v. Paschalius in de Coronis 4, 20. f. et Gataquerus aduers. misc. posthh. c. 24. p. 693. f. Helychius: Μίτρα — διάδημα — ταινία. Sed propter verbum βρύοντα plenum, quod etiam ap. Homerum Il. p', 56., vbi schol. min. βρύει, γέμει, con- struitur cum ablatiuo: vid. index Graec. Aeschin. h. v.: malim μίτρας accipere de ipsis coronis. Etymol. M., et ex eo Phauorinus: Μίτρας κυρίως οἱ ἀπὸ Φασκίαν καὶ ὠαρίων [leg. ὠραρίων] γινόμενοι εἴφανοι ἐν

κατα-

καταχρήσει δὲ πᾶς σέφανος μέτρα λέγεται. add. omnino Eustathius ad II. δ' p. 454. Rom. Sic ἀνδριμεῦντες σέφανοι laudantur odor. 64, 2. f. Vocabulum πολυάνθεμος, quod a Lexicographis non est notatum, legitur ap. Pseudorph. hymn. 39, 17, 42, 3. Ductum est a nomine ἄνθεμον, quod idem valet, quod ἄνθος. v. Eustath. ad II. β' p. 324. 18. Caeterum partic. ἄδων hoc loco verbo μέλομαι ita additum est, ut μέλομαι esset, ut opinor, idem, quod τέρπομαι. Hesychius: Μέλεται τέρπεται, ἄδει, καὶ τὰ ὅμοια.

4. Hesiod. Theog. 120, II. Ἦδ' Ἔρως — πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων, Δάμναται ἐν σήθεσσι νόον, καὶ ἐπίφρονα βελήν. Sophocles Trachin. 447. Οὗτος [ὁ Ἔρως] γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν, ὅπως θέλει. add. Laëtant. 1, 11. 1. f. Charit. 6, 3. τίς γὰρ ἐστὶν Ἔρως — ὅτι κρατᾷ πάντων τῶν θεῶν, καὶ αὐτᾷ τῷ Διὶ. vbi v. Doruillius, itemque Barthius ad Claudian. p. 820, b: Heinsius ad Sabini epist. 3, 35.: Bosius animadvers. p. 82. f.: Villosionius ad Long. p. 93. Caeterum de nomine δυνάμεως diligenter exposuit Spanhemius ad Iuliani orat. 1. p. 145. Vis autem eius omnium planissime cognosci potest e loco Strab. 9. p. 415. Casaub. hoc, μάλιστα γὰρ τὰς βασιλέας δύνασθαι φασὶν διόπερ καὶ δυνάσας προσαγορεύομεν. Δύνανται δ' ἄγοντες, ἐφ' ᾧ βέλονται, τὰ πλεῖστα, διὰ πειθῆς, ἢ βίας.

5. Ab Euripide Cupido dicitur ὁ τύραννος τῶν ἀνδρῶν Hippol. 538., et τύραννος θεῶν τε, καὶ ἀνθρώπων, ap. Athen. 13, 1. p. 561. B. Sic locus odor. 62, 2. vocatur κράτος χθονίων. Et Cupido a Musaeo v. 200. nominatur Ἔρως πανδαμάτωρ, ut ab ipso Anacreonte fragm. 29, 1. ex emendatione Barnesii: vbi tamen alii δαμάλης legi iubent. Hesychius: Πανδαμάτωρ ὁ πάντα ὑποτάσσων. Suidas: Πανδαμάτωρ πάντα ὑποτάσσων. Caeterum Clemens Alex. d. 1. auctor est, Euripidem hanc odarii particulam expressisse imitando versibus istis, Ἔρως γὰρ ἄνδρας ἔμοντας ἐπέρχεται, Οὐδ' ἂν [1. αὐ] γυναῖκας ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω Ψυχὰς ταραύσσει, καὶ πὶ πόντον ἔρχεται. At Stobaeus Eclogg. ethh. c. 61. p. 388. Turic. hos ipsos versus Sophocli tribuit, ita, ut in libris eius pro ταραύσσει male legatur χαράσσει. vid. Gataquerus aduers. miscell. posth. c. 10. p. 507. G. Caeterum versus odarii sunt iambei dimetri catalectici.

ΝΘ' ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ *

Στέφος πλέκων ποθ' εὔρον
 Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἑρώτα,
 Καὶ τῶν πτερῶν κατασχών
 Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον·
 5 Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτόν.
 Καὶ νῦν ἔσω μελῶν με
 Πτεροῖσι γαργαλίζει.

VARIETAS LECTIÖNIS

1. ποτ' *cod. Vatic.* 5. ἔπιον *Barn. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 2. Brig. Born. Ioerd.* At syllaba *π* in ἔπιον anceps est. v. *Steph. ad odor. 31. 2.*

ANNOTATIONES

O D E LVIII

* Equidem non negaueram, odarium istud fuisse Iuliani Aegyptii, etsi addubitauerim: neque iusseram, ut Barnesius illud haberet pro Anacreontis. B. In *cod. Vatic. p. 677.*, in quo hoc odarium est odarium quintum, titulus eius est τῷ αὐτῷ εἰς ἔρωτα quae verba etiam in marg. adscripta sunt: sed *Steph. p. 57.*, et cum eo alii, ut *Parm. p. 73.*, verba εἰς ἔρωτα omisere. In *Barn. inscriptum* est Ἀνακρεόντειον. Extat *Anthol. 7, 185.* Ibi inscriptum est, Ἰσλιανῶ ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίῃς, ut in *Met. 2. Arg. 1. Holst. Ἰσλιανῶ Αἰγυπτίῃς* habent *Lam. Arg. 2. Born. Brig.* Retinuere illud *Comel. p. 139. Met. 2. p. 115. Deg. 2. Ioerd.* In *Bruncquii Analect. P. 2. p. 493.* insertum allis Iuliani epigrammatis legitur.

2. *Conf. odor. 40.*

3. *Hesychius: Πτερά· πτέρυγες* ut *odor. 7, 10.*

6. Subesse puto nequitiam. B.

7. *Hesychius: Γαργαλίζει· ἐρεθίζει.* *Lex. Coislin. ap. Montefalcon. Catal. bibl. Coislin. p. 470.* Γαργαλίζει· νικᾷ, ὑποσημαίνει; προτρέπει, ἐρεθίζει sed pro νικᾷ, ὑποσημαίνει, legi debet κινᾷ, ὑποσαίνει, ex *Etymol. M.*, et *Phauorino*, qui addidit verba ἀπὸ τῷ σώματος, ὥστε ἁμέσας quae petiit e *Suidae Lexico*, in quo ipso prae scriptum est ὑποσημαίνει, ut iam *Neocorus* vidit. In *fragm. Anacr. 60.* est ἰαίνει Τῷ μὲν Ἑρῶς ὁ γαργαλίζων Σπλάγχνα. Metrum odarii est iambicum dimetrum catalecticum. Et noua illa, atque inopinata, Cupidinis imago v. 4. fl. aequè commendat hoc odarium lectori, ac partem odarii quarti decimi alteram imago sagittae.

Ξ ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ •

Γενῆμαί σ', ἐλαφιβόλε,
 Ξανθὴ πᾶν Διὸς, ἀγρίων
 Δέσποιν', Ἄρτεμι, θηρῶν,
 Ἴκx νῦν ἐπὶ Ληθαίῃ
 5 Δίνῃσι, θροναρδίων
 Ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
 Χαίρεσ'· ὃ γὰρ ἀνημέρεος
 Ποιμαίνεις πολήτας.

VARIETAS LÉCTIONIS

1. γενῆμαί σοι Flaid. male. 3. Hic versiculus laudatur ab Eustathio ad Il. φ', 470. p. 1247. 9. Rom. et ab schol. Leid. ad Hom. d. l. apud Valquenar. ad Eurip. Hippol. 58., Anacreontique tribuitur. Legitur ap. Eustath. Δέσποινα —. 4. Hic versiculus laudatur ab Hephaest. Enchir. p. 3. Pau. 5. θροναρδίων Vrsin. mendose. θρασυκαρδίων coni. Fab.: quod recipere Bruncqu. Analecti. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 1. 2. Brig. Born., repugnante ipsa sententia: cisi non ignoro, in nonnullis libris ap. schol. Hephaest. p. 73. ita scriptum legi. τρεκαρδίων coni. Pau., quum τρεῖν sit, Hesychio interprete, φοβᾶσθαι.

ANNOTATIONES

ODE LX

* Seruauit hoc odarium Hephaestio Enchir. p. 69., eiusque schol., p. 73. Pau. In exemplo Stephan. Anacreontis extat p. 57.: in fragm. lyric. Steph. p. 146.: et in fragm. Vrsini p. 131. Retinuere Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Barn. Met. 1. Lam. Pau. et alii. In Barn. inscriptum est Λιτανεία in caeteris est, τῇ αὐτῇ. Sed in Arg. 1. 2. deest titulus: Degen. 2. Brig. Born. habent cum Baxtero εἰς Ἄρτεμιν.

1. Supplico te vertit eximius Professor ferula donandus. B. Fragm. 29, 7. Γενῆμαί σε. Hesychius: Γενέομαι ἱκετεύομαι. Γενόμενος ἱκετιῶν quae glossa sumta est ex Odys. δ', 433. Genua enim veteres adbitrati sunt sedes miserationis esse, vid. Eustathius ad Il. α' p. 129. Rom. et Alexander Neapolitanus GG. DD. 2, 19. p. 425. f. To. 1. et ibi Tetreuellus. Ἐλαφιβόλος h. e. venatrix dea [Ouid. Metamm. 2, 454.].

est solenne Dianae epitheton. vid. Hom. h. in Dian. 2. Sophocles Trachinn. 217. f. Diana ipsa ap. Callimachum v. 17. dicit, μήτ' ἐλάφας βάλ-
λοιμε· ubi v. Spanhemius, Hesychius: Ἐλαφιβόλος κυνηγός ἀπὸ εἵδους
ἐνὸς τῶν κυνηγῶν.

2. Hesychius: Ξανθή· — ἡ κάλη, καὶ ἡ πύρα [l. πυρρα], ἡ πυ-
ροειδής. Lex. Coislin. ap. Montefalcon. Catal. bibl. Coislin. p. 473.
Ξανθή· πυρροειδῆ· leg. πυρροειδής, aut ξανθόν. Suidas: Ξανθόν· πυρ-
ροειδῆ. vid. Hesiod. Theog. 947. Theocrit. Idyl. 2, 16. Nam capilli flavi
etiam puellarum ponebantur pulchri: vid. Keuchen. ad Samonic. p.
104. et nos ad odor. 29, 4.: et pars pulchritudinis nominatur, ita,
ut vniuersa pulchritudo intellegatur. Ἀγρίων θηρῶν dictum est, ut ap.
Xen. Cyrop. 1, 4. 7. ἀγρίων θηρίων. Sed Anacreontis menti obueriata
esse videntur verba Homeri Il. Φ', 470. f. πότνια θηρῶν Ἀρτεμις αγρο-
τήρη.

4. *Lethaeus* amnis in Asia est iuxta Ephesum urbem. Est igitur
θροναρδίων ἀνδρῶν πόλις ipsa *Ephesus*, clade aliqua, ut videtur, afflictā.
Erat enim urbs ista in tutela huius deae. B. Vnde Diana v. 8. dicitur
ποιμαίνειν πολιήτας [Hoin. Il. β', 806.] *regere Ephesios*, *praesse Ephesios*:
vid. Palaeretus ad Matth. 2, 6.: nam Hebraei ita vsi sunt verbo נָחַם:
vid. 2 Sam. 7, 7.: quia ciues compararunt cum pecore, נָחַם: vid. 2.
Sam. 24, 17.: et Act. 19, 28. appellatur Ἀρτεμις Ἐφεσίων· ut
ipsa Ephesus ibid. 35. πόλις νεωχόρος τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος. Λη-
θαὶς δίνει per periphrasin dictum est pro Ληθαῖος, quatenus erat amnis
vorticulus: ut ap. Himerium orat. 6, 2. p. 498. ἐπὶ Κούσρα δίναι, et
orat. 14, 36. p. 668. ἐπὶ Ἰσρα δίναι. Nam δίνει sunt vortices. Hesy-
chius: Δίνη· συροφῇ ὑδάτων. vid. Theocrit. Idyl. 22, 50. Ἄνδρες θρο-
ναρδιοί [Hesychius: Θρέιν· θροῖν. Θροόμενον· ὀλοφύρομενον] *timidi*,
pauidi, dicuntur Ephesii, quia iis acciderat calamitas, nescio quae.
Croesus certe quidem Ephesi moenia obsedisse perhibetur, ut ciues in
potestatem redigeret suam: vid. Herodo. 1, 26. Aelian. V. H. 3, 26.:
ita, ut Diana, quae eam non defendisset, excessisse ex urbe, et ipsis
irata, videretur. Nam ἔγκαθορᾶν, quod verbo carent Lexica, est *respi-*
cere, opem ferre, tueri: ut ap. Hebraeos נָחַם, sequente particula
וְנָחַם: vid. Burmanus Iou. fulgerat. c. 2.: et χαίρῃσα est *fauens, pro-*
pitia: εὐμενής fragm. 29, 7.

7. Notandum, omnes hos versus esse Glyconios, praeter tertium,
atque ultimum. B. Hi sunt Pherocratii, siue dactylici trimetri cata-
lecti: cuiusmodi versibus odor. 30. constat.

Ἡμερος *humani* est, quia, ut Theophrastus auctor est in libris de
Plantis, ὁ ἀνθρώπος πρῶτον ἡμερον. Sunt igitur ἀνήμεροι *barbati*, at-
que *immites*, vel, ut Virgilii [Aen. 1, 567.] verbis utar, *obtusae gestan-*
tes pectora. B. *Inhumani, ingrati, inpii*. Sensus est, Ephesii tibi gra-
tulabuntur, pietatem tibi, gratumque animum, probabunt. Locus Theo-
phrasti est hist. plant. 1, 6. extr. p. 14. Bod., ὁ δὲ ἄνθρωπος, ἢ μόν-
ον, ἢ μάλισα, ἡμερον.

ΞΑ' ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ

Πῶλε Θρηϊκίη, τί δὴ με,
 Λοξὸν ὄμμασι βλέπασα,
 Νηλεῶς Φεύγεις, δοκέεις δὲ
 Μ' ἔδεν εἰδέναι σοφόν;
 5 Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι
 Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
 Ἡϊας δ' ἔχων σρέφοιμι
 Ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
 Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι,
 10 Κῆφά τε σκιρτῶσα παίζεις.
 Δεξιὸν γὰρ ἵπποπείρην
 Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

VARIETAS LECTIIONIS

1. Θρηϊκίη Barn. τί δέ με Com. male. 2. ὄμμασί σου βλ. conl. Val.
 p. 135. 3. Νηλεῶς Φεύγεις; Ald. δοκέεις δὲ Lam. Salmas. ad Iul. Capitolin.
 p. 70. a Paris. 4. Μηδὲν Ald. Steph. Mor. Com. Vrsin. Lub. Flaid. Fab.
 Macrop. Salmas. d. l. Tol. ad Longin. p. 168. Met. 1. Pau. Parm. Lam.
 σοφόν γ' Barn. σοφόν γε conl. Val. p. 135. 5. Ἴσθι Lam. mendose. ἂν
 σοι Bruncku. Analekt. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. κεν ἂν
 Ald. 6. ἐμβάλλοιμι. Ald. Tol. d. l. 7. δὲ ἔχων Lam. 8. δρόμοιο Barn.
 Val. d. l. Σρέφοιμ' ἀμφὶ τέρματι δρόμου Ald. 9. δὴ Lam. λειμῶνας
 βόσκειαι Tol. 11. ἵπποπείρην Ald. male. 12. ἔχ' ἔχεις Ald. ἔσχεις Gal. f.
 ἔσχεις, αὐτ' ἔσχεις ut odor. 53, 28. ἐπεμβατεύειν Barn. ἐπεμβάτην σοι,
 vel ἐπεμβάτια, conl. Val. d. l.

ANNOTATIONES

ODE LXI

* Hoc odarium servavit Heraclides Ponticus Allegorr. Homerr.
 p. 414. Gal., ita, ut illud Anacreonti tribuerit. Verba eius sunt haec,
 Καὶ μὴν ὁ Τήϊος Ἀνακρέων ἑταιρικὸν Φρόνημα, καὶ σοβαρᾶς γυναικὸς ὑπε-
 ρηφανία, ἐνιδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκιρτῶντα νέον, ὡς ἵππον, ἠλληγόρησεν,
 ἔτι

ἔτω λέγων. In exemplo Stephan. Anacreontis legitur p. 57. f.: in fragm. Vrsini p. 132.: in fragm. lyric. Steph. p. 146. et in Anthologia ab Aldi Manutii filiis Venet. A. C. 1550. 8. edita p. 289. b. Retinuere Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Barn. Lam. Met. 1. Pau. Bruncqu. Analect. p. 114. To. 1. Arg. 1. 2. Deg. 1. 2. Holst. Brig. Born. In Barn. inscriptum est, πρὸς αὐθάδη παρθένον· in caeteris libris, τῇ αὐτῇ· in Anthologia Ald. Ἀνακρέοντος. Deg. 1. 2. Brig. Born. habent εἰς κόρην· sed in Arg. 1. 2. Holst. titulus abest. Caeterum Horatius in componenda oda tertia, et vicesima, libri primi, secundique libri oda quinta, respexisse ad hoc Anacreontis odarium existimatur: vid. Tollius ad Longin. 31. p. 168., qui ibi totum odar. repetiit.

1. Πῶλος communis generis est. Sunt autem Thracii equi caeteris ferociore. Notandum, omnes istos versus esse trochaicos, interspersis subinde spondeis, et dactylis, nisi quod quartus quisque sit trimeter, constansque duobus trochaeis, vnoque dactylo. Nequeo satis mirari, Cantabrigientem criticum non vidisse, ἐπωδὸν recurrere quarto quoque loco, verum, inuita ipsa Minerva, extendisse trimetros in tetrametros. B. Nunirum amicae, et meretrices, a poëtis conferri cum equabus solent, propter insatiabilem libidinem. v. Horatius 3. od. 11, 9.: Antig. Caryst. hist. memorabb. c. 127.: Bochartius hieroz. 1, 2. 30.: Barthius ad Claudian. p. 1049. et Trillerus Obseruat. critt. p. 289. f. Notauit hunc vsum vocabuli πῶλος Hesychius: Πῶλος· ἑταῖρα· πῶλος γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον Ἀφροδίτης πῶλος, ἢ τὰς νέας, καὶ τὰς νέας, καὶ παρθένας. Aelianus H. AA. 4. 11. Μόνας ἀκῶ τῶν ζώων τὰς ἵππους καὶ κυκῶτας ὑπομένειν τὴν τῶν ἀρρένων μίξιν· εἶναι γὰρ λαγνισάτους. Διὰ ταῦτά τοι καὶ τῶν γυναικῶν τὰς ἀκολάσας ὑπὸ τῶν σεμνοτέρως αὐτὰς εὐθύνοντων καλεῖσθαι ἵππους. Et quum equi Thracii perhibeantur ferociore reliquis; ὅξϊς σφόδρα, καὶ δυσπειθεῖς, Strab. 7. p. 480. A Almel.: apparet, poëtam amicam suam nominare πῶλον Θρηκίην, quod noluerit ipsius libidini obsequi, quod aures obstinatas habuerit. Caeterum etiam ap. Hom. Il. υ', 222. legitur nomen πῶλοι, vt femininum.

2. Λοξὸν ὄμμασι βλέπειν est *limis spectare* Terent. Eun. 3, 5. 53. Hesychius: Λοξός· πλάγιος, ἐπικαμπής. Gloss. vett. Λοξός *Limus, obliquus, transuersus*. Apud Musaeum v. 101. est λοξὰ ὀπιπτεύων· quae verba scholiastes explicauit verbis σραβὸν περιβλεπόμενος. De hoc vñ verbi βλέπειν vultum habere v. Spanhem. ad Aristoph. Nubb. 1178.

3. Hesychius: Νηλεῶς· δεινῶς, ἀναιδῶς, καὶ τὰ ὅμοια. Et verbum Φεύγειν de puella amatorem fugiente legitur ap. Theocrit. Idyl. 11, 30.

4. Hoc est, *pro insulso me habes capitone, harumque rerum imperito*. Professor appoluit particulam γε ad finem versiculi: quin et in secundo epodo de δρόμῳ fecit δρόμοις, et in tertio de ἐπιμβάτην, ἐπιμβατεύειν· quod nemo cordatus probauerit. Bene tamen factum est, quod ex Heraclide M' εἰδέν reposuerit pro vitioso μηδέν. B. Recte: μὴ εἰδέν εἰδέναι σοφὸν est *me esse omnino ignarum, et rudem, rei Venereae*.

5. Ἴσθι τοι festiue dicitur pro ἴσθι σὺ, vt supra [31, 1.] ἄφες τοι, et habet ἦθος. Elegantissimam illam allegoriam imitatus est Horatius in carminibus. Theocritus etiam retulit secundum versum in Βακολλίσκῳ [Idyl. 20, 13.] in hunc modum, Χεῖλεσι μυθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα. B. Sensus v. 5—8., omissa imagine, est *docte vero te subegerim: mihi vero crede, solerter te inierim*. Nam δρόμος est *curriculum, circus*: et τέρματα sunt *metae*. Hesychius: Τέρμα· — καμπτήρ. vid. Hom. Il. χ', 162. Formula ἐμβαλλεῖν χαλινὰς γαμφηλῆσι proprie le-

gitur ap. Hom. II. τ', 393. f. Gloss. vett. Ἡνία *Habenae*. Hesychius: Ἡνίαις — λώροις τῶν χαλινῶν.

9. Λειμῶνας dictum est pro κατὰ λειμῶνας. Theocrit. Idyl. 3, 1. f. ταὶ δέ μοι αἶγες βόσκονται κατ' ὄρος. Sed Idyl. 13, 66. f. ἀλώμενος ὅσα' ἐμόγησεν Ὀρεα, καὶ δρυμῶς. Virg. Georgg. 3, 162. *pascuntur virides armenta per herbas*. Λειμῶν vero est, interprete Thoma Magistro, τόπος δύνγρος, ἀνθηρὰν πόαν ἔχων. Hesychius: Λειμῶν — ἀνθηρὸς τόπος. Gloss. vett. Λειμῶνις *Prata*,

10. Horat. 3. od. 11, 9. f. *Quae velut latis equa trima campis Iudis exultim, metuitque tangi*. nam κᾶφα dictum est pro κᾶφως. Sensus v. 9. f. est, *libera es, et ferox*. Sic ap. Himer. orat. 1, 19. p. 360. legitur, Σὺ δὲ χορεύειν κᾶφα σκιρτῶσα πρὸς μέλος.

11. Sensus est, *non habes, qui te subigat strenue, qui bene te, reſteque, ineat*. Δεξιὸς ἵπποκείρης ἐπεμβάτης est *doctus fessor*. nam ἵπποκείρης equitandi peritus, ἵππικὸς, est interpretamentum vocabuli δεξιός. Δεξιὸς autem est συνετός, ἀγαθός Hesych. Vtroque nomine ἵπποκείρης, et ἐπεμβάτης, locupletari possunt Lexica. Horat. 3. od. 11, 11. f. *Nuptiarum expert, et adhuc proteruo Cruda marito*. Caeterum de metro huius odarii vid. ipse Baxterus ad v. 1.

Ξ Β' Ε Ι Σ Μ Υ Ρ Ι Λ Λ Α Ν *

- Θιαινῶν ἄνασσα, Κύπρι,
 Ἰμερε, κράτος χθονίων,
 Γάμε, βιότοιο Φύλαξ,
 Ὑμέας λόγοις λιγαίνω
 5 Ὑμέας εἰχοῖς κυδαίνω,
 Ἰμερον, Γάμον, Παφίην.
 Δέρκεο τὴν νεαῖν, δέρκεο, κῆρε.
 Ἐγρεο, μὴ σε Φύγη πέρδικος ἄγρεα.
 Στρατόκλεις, Φίλος Κυθήρης,
 10 Στρατόκλεις, ἄντερ Μυρίλλης,
 Ἴδε τὴν Φίλην γυναῖκα
 Κομάει, τέθηλε, λάμπει
 Ῥόδον ἀνδρῶν ἀνάσσει
 Ῥόδον ἐν κόραις Μυρίλλα.
 15 Ἡέλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι
 Κυπάριττος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

1. Θιᾶων Theodor. Steph. Schot. Com. Flaid. Macrop. Barn. Met. 1. Pau. Bruncqu. Analekt. Holst. Brig. Born. Val. p. 135. 5. Macrop. omisit hunc versum. 6. γάμον Παφίης Steph. Com. Schot. Flaid. 7. νεᾶνιν Steph. Schot. Com. Flaid. Macrop. Met. 1. Pau. recte. νεᾶν Theodor. νεῆνιν Barn. 9. φίλε Theodor. sine causa. v. schol. min. Hom. ad Il. γ', 277. 10. φίλος Μυρ. Benzl. d. l. 12. τέθειλε Schot. κόμας τέθειλε Theodor. κομά. conl. Golmin. 13. Ῥοᾶν ἀνδρῶν ἀνκεῖται Theodor. ῥόδον ἄνδρας ἀνάσσει Golmin. 14. εἴ ὃν conl. Pau. Μυρίλλης Macrop. 15. φαίνοι Steph. Com. Schot. Flaid. Met. 1. Macrop. Theodor. 16. Κυπάριττος δὲ πεφ. Barn. πέφυκεν δὲ ἐνὶ κ. Theodor. κυπάρισκος conl. Pau.

A N N O T A T I O N E S

O D E - L X I I

* Nescio, cur Barnesius numerosam istam oden non sentiat esse Anacreontis, nisi quod displicuerint metra. B. Editum est hoc odarium,

post Stephanum in fragm. poëtt. lyricc. p. 296., ab Andrea Schotto Obseruat. human. 2, 61. p. 120. ex anonymo quodam Graeco, h. e. e Theodoro Prodromo, qui illud Anacreonti tribuere videtur in Amarantho p. 465. Golm. Paris. A. C. 1625. 8.: sed, Bentleio, aliisque viris doctis, iudicibus, nomen auctoris latet. vid. Bentleius ep. ad Ioh. Millium p. 89. et interpp. Luciani p. 265. To. 2. Reit. Legitur in Comel. p. 148. Flaid. p. 122. Macrop. Met. 1. Pau. Holst. Brig. Born., et ap. Bruncqu. Analect. P. 1. p. 116.: sed hic cum nonnullis aliis omisit titulum.

1. In editionibus, et *Θεάων* est, et *Θεάωνων*. Nos fecimus *Θεαινῶν*, licet inuito erudito Professore, qui admodum rarenter probat nostra. Certe τὸ α in *Θεάων* vix possit corrigi. B. Venus vocatur *Θεαινῶν ἄνασσα* eo sensu, quo Cupido odor. 58, 4. dictus est *Θεῶν δυνάστης*. Hesiod. *Θεογ.* 199. ait, Venerem vocari a diis, et hominibus, *Κυπρογένειαν*, h. e. *Κύπριν*, ὅτι γένητο πολυχλὺς ἐνὶ Κύπρῳ. add. Phurnutus N. DD. c. 24. p. 198. Gal. Ab Aristophane *Lysistr.* 551. vocatur *Κυπριγένει Ἀφροδίτῃ* v. 556. *Παφία Ἀφροδίτη* v. 833. f. *πότνια, Κύπρις, καὶ Κυθήρων, καὶ Πάφῃς, μεδέσσα*.

2. Nos non moramur tempora communium vocalium *ā, ī, ū*. Sibi placeat igitur Barnesius in arte metrica. Trochaeus locum obsidet secundum in tertio versu. B.

Ἴμερος Veneris alter filius est, *Quam Iocus circumuolat, et Cupido*; quod Horatius [1. od. 2, 34.] ex Hesiodi versu [*Θεογ.* 201.] expressisse videtur, *Τῇ δ' Ἔρος ὁμάρτησε, καὶ Ἴμερος ἔσπετο καλός*. B. Conf. Martius Opinione. 3, 2. p. 384. *Ἴμερος*, de quo vid. ad odor. 51, 25., etiam ab Aristoph. *Lysistr.* 552. Cupidini, et Veneri, comes datur. *Κράτος* est *dominus*, *δυνάστης*. vid. Gesnerus ad Lucian. *Philopatr.* 29. p. 618. To. 3. Et Iocus dicitur *κράτος χθονίων* ita, ut odor. 58, 5. Cupido dictus est *βροτῆς δαμάζειν*.

3. *Γάμος* est *Hymenaeus*, deus nuptiarum. Vocatur *βιότοιο φύλαξ*, quia hominum genus tuetur, atque impedit, ne intereat.

4. *Λόγοι* sunt *carmina*, ut fragm. 1, 33., et v. 5. *εἶχοι* et quum *λιγαίνειν* sit *caneere*, et *κυδαίνειν* *celebrare*, *laudare*, *ἐγκωμιάζειν* Hesych: apertum est, *Τμίας λόγοις λιγαίνω, Τμίας εἶχοις κυδαίνω*, idem esse, quod *ὅμιας λιγαίνω* ut odor. 39, 2. f. *Τότε μιν ἦτορ ἱανθὲν λιγαίνειν ἀρχεται Μῆσας*.

6. Pro *Παφίης* reponendum esse duximus *Παφίην*, ut esset *ἐπαγόνδα* quaedam species: nec improbat Professor. B. Nam animum poëtae facile apparet fuisse tum vehementer commotum. Venus vocatur *Παφίη* a Papho, Cypri opido, ab cuius ciuibus religiosissime colebatur. v. Meursius *Cypr.* 1, 15. et ad odor. 29, 36.

7. Barnesius de *νεῆνιν* Ionicè fecit *νεήνιν*, neque ferre potest nostrum *νεανία*, quod turbet sua metra. Nollet enim quatuor epoda esse elegiaca brachycatalectica, quod ego affirmaueram. Miserabiliter dixit Anacreon, *Δέρκεο τὴν νεανίαν, δέρκεο, κἄρι*. Nam credibile est, Myrtilam neglectam fuisse a Stratocle amato suo. Neque enim *ἐπιθαλαμῖος ὕμνος* est, quod voluit Professor noster. B. *Δέρκεσθαι* idem est, quod *ὄρεῖν, βλέπειν* Hesych.: Porphyr. A. AA. 3, 8. p. 110. Cantabrig. *τίς μιν γὰρ ἀνδρῶπων τοσῶτον βλέπει —, ὅσον ὁ δράκων; ὅθεν καὶ τὸ βλέπειν δράκτιν λέγουν οἱ ποιηταί* et *ἀκμάζουσα νεάνις* laudatur a Polluce 2, 18.

8. Hoc

8. Hoc est, *mature surge*, atque ocyus accingere perdicis huius aucupio, *Dum ros in tenera pecori gratissimus herba est* [Virgil. ecl. 8, 15.]: siquidem illud tempus capiendis perdicibus aptissimum habetur. Zelotypiam Stratocli incutere conatur. Myrilla enim non erat adeo infornis, quin posset, uti perdix, cito auolare. Sunt autem perdices, autore Artemidoro [Onirocrit. 2, 51.], δυσιδάσσευτοι, καὶ ποικίλοι, hoc est, *domitu difficiles*, atque *uasrae*, et proinde in somniis γυναῖκας ἀδύσας, καὶ ἀσεβεῖς, significare prodit. B. Hesychius: Ἐγρεῖο· ἀνίστασο· ex Hom. Il. κ', 159.: et verba μὴ σε φύγη πέρδικος ἄγρα verti possunt, omissa imagine, *ut puellam capias*. nam puella πέρδιξ vocatur, et ob calliditatem, et propter libidinem. vid Aristoteles, aliique, ap. Athen. 9, 10. p. 389.: Aelian. H. AA. 3, 5. 16. 4, 1. 16.: Antigon. Caryst. hist. memorabb. c. 45.: Bochartius hieroz. 2, 1. 13. p. 89. f. To. 2.

10. Urbane dicit Stratoclem *virum* Myrillae, quo extorqueat illi amorem. Quin φίλος ille sit Κυθήρης, quem talis puella deperibat? Barnesius dum putat, me non vidisse, ipse nihil videt. B.

12. Τὸ δὲ κομάσαι, inquit antiquus Theocriti interpres [ad Idyl. 1, 133.], λέγεται, ἐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. B. Κομάει, τέθηλε, *matura viro est*, ὥραία γάμῃ· λάμπει egregie *venusta est*. Hesychius: Τέθηλε· θάλλει, ἀνθεῖ. Aelian. V. H. 12, 1. p. 723. Gron. καὶ ἐτι μᾶλλον τὰ τῆς ὥρης αὐτῇ πρὸς τὸν ἐρασὴν ἐξέλαμψεν.

13. 14. Sensus est, *rosa est flos omnium pulcherrimus: et Myrilla est puella omnium pulcherrima*. Suidas: Ἀνθέων τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἰωσιν οἱ Ἀττικοί. Tho. Magister: Ἀνθέων, ἐκ ἀνθῶν.

15. Posui φαῖνοι pro φαίνει, quo conveniret cum πεφύκοι sequenti versu. B. Hesychius: Δέμνια· σρώματα, κοῖται. vid. Eurip. Alcest. 181. 1059. Theocrit. Idyl. 6, 33. Sensus est, *Cubes in lecto usque ad ortum solis*. Nam poëta pulchritudine Myrillae insigni commotus orationem ad eam ipsam conuertit, et optat, ut Stratocles, vel alius quis, cum ea rem habeat per totam noctem usque ad ortum solis. Sic certe necesse non est, ut pro ἐν κόραις reponatur εἴ' ν, quae erat Pauli opinio.

16. Hoc est, *eximia, qualis ipsa est, nascatur tibi ex illa proles*. Credibile est, Myrillam ea fuisse forma, qua et apud Theocritum [Idyl. 18, 28. ff.] Helena: Ὡδε καὶ ἡ χρυσέα Ἑλένη διεφαίνεται ἐν ἡμῖν, Πιερίη, μεγάλη, ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγκος ἀρεῶν, Ἡ κάπῳ κυπάρισσος, ἥ ἄρματι Θέσσαλος ἵππος. Theologiae Baccalaureus putat, κυπάριστον dici Anacreonti *bastam virilem*, et κῆπον *genitale Myrillae aruum*, queriturque, Fabri filiam versum istum accepisse minus recte de longaeuitate. Putasne, intellecturam istas impuritates, quae non sit ipsa *μανιόκηπος ἐταίρη*? Quis, praeter Professore Graecum, in animum induceret, liberali ingenio virum Copriam egisse in pudica materia? B. Ego tamen et ipse assentior Barnesio. Κῆπος Myrillae est *pars eius pudibunda: natura* [Plin. H. N. 22, 15. et ibi Harduinus]: ut ap. Laërt. 2, 116. Πόθεν δὲ τᾷτ' ἦδει Στίλπων; ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; vbi v. Menagius. Hesychius: Κῆπος· — τὸ ἐφῆβαιον τῶν γυναικῶν. Suidas v. *μυσάχνη*· — Ἀνακρέων δὲ — *μανιόκηπον* [fragm. 82, 2. vbi v.]. Κῆπος γὰρ τὸ μόριον. Neque Latini aliter vtuntur nomine *hortus*, ut Priapei. 5, 3. f. p. 63. Lindenb.: et Hebraei nomine [ἄ. v. Schultensius ad Job. 24, 24. p. 686.: Victorius Lect. varr. 25, 10.: Leopardius emendat.

dat. 7, 6.: Ritterhusius ad Oppian. Ἀλεὺτ. 4, 26.: Valquénar. ad Theocrit. p. 281.: et Golminius ad Theodor. p. 571. f. Πεφύκοι est *nascatur, sit.* Et per κυάριτον intellegitur *radius virilis*: quem poeta debuit significare vocabulo stirpis, quae quodammodo speciem eius referret, et quod esset accommodatum nomini κῆπος. Quam ipsam ob causam κυκρίσκος deminutivum nomen est, a nomine κύκρος ductum, de cuius vi vid. Hesychius h. v.: quod verbum Pauus reponendum pro κυάριτος censebat, ferri nullo modo potest. Conf. Albertius ad Hesych. p. 303. To 2. Sensus est, ut antea demonstravimus, *Stratocles, aliusve aliquis, rem habeat tecum, depset te, per totam noctem usque ad ortum solis.* Caeterum versus odarii non unius, sed varii, generis sunt, ita, ut auctor eius numerasse potius syllabas, quam leges artis sequi voluisse, videatur.

ΕΤ FRAGMENTVM EX HERHAESTIONE *

Από μοι θανεῖν γένοιτο
Οὐ γὰρ ἄν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτο
Οὐχ ἅμα τῶνδε.

VARIETAS LECTIIONIS

* *Enchir.* p. 40. *Pau.* In exemplo *Stephan.* *Anacronis* extat p. 58.: in *fragm. lyric.* *Steph.* p. 146.: in *fragm. Vrsini* p. 135.: sed pro γένοιτο ibi legitur, ut ap. *Herbaestionem*, γένοιτ', bis, et εἰς ἅμα pro Οὐχ ἅμα, cum titulo τῶ αὐτῷ. Sic etiam edidere *Mor.* *Com.* *Lub.* *Flaid.* *Macrop.* *Parm.* *Lam.* Pro εἰς ἅμα *Barv.* *Pau.* *Met.* 1. εἰδαμά *Lam.* εἰδεῖ ἅμα. *Bruncqu.* *Analect.* p. 115. P. 1. *Arg.* 1. 2. *Holst.* *Deg.* 1. *Brig.* *Born.* et *Tupius opuscul. critt.* p. 215. To. 2. *Lips.* γένοιτ' — γένοιτ' εἰδαμά. Hoc ipsum odarium extat, *Barnesio* auctore, in *Arse-
nii* *sylloga ἀποφθεγμάτων*, et in *Scaligeri Hypercritico*.

ANNOTATIONES

O D E LXIII

4. Ita prorsus reponendum pro εἰς ἅμα. Professor Οὐδαμά. B. Mihi vero εἰδαμά [*Theocrit. Idyl.* 10, 8.], h. e. εἰδαμῶς, vera lectio videtur, ita, ut nota incisi post verbum γένοιτο tollatur. Caeterum *Bruncquius*, *Tupii* admonitu, versus illos quatuor coniecit in duo, Ἀπό μοι — ἄλλη Λύσις — τῶνδε, qui essent galliambi trimetri.

ΞΔ' ALIVD EX ATHENAEΟ *

Φέρε ὕδωρ, Φέρε οἶνον, ὦ παῖ,
 Φέρε δ' ἀνθεμειῦντας ἡμῖν
 Στεφάνους· ἐνεικον, ὥς μὴ
 Πρὸς Ἐρωτα πυκταλεύω.

VARIETAS LECTIΟNIS

- 11, 4. in ea particula, quam edidit Casaubonus e cod. Hoeschelii, et Job. Leuini, animaduerſſ. p. 781. Repetitur est hoc odarium in Met. 1. Pau. Analeſt. Bruncqu. p. 115. P. 1. Arg. 1. 2. Holſt. Brig. Born. 1. Hic verſiculus laudatur a Pſeudodemetrio Phalereo περὶ ἐρμ. ſ. 5. : ut v. 3. ſ. ab Eufſtathio ad Il. ψ' p. 1322. 53. Rom. : ſed legitur ibi, Ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἐρωτα πυκταλίζω. 4. πυκταλίζω Athen. Barn. Met. 1. Pau. Bruncqu. Analeſt. Arg. 1. 2. Deg. 1. Holſt. Brig. Born.

ANNOTATIONES

O D E LXIII

1. Gloſſ. vett. Φέρε Affer. eleganter. Horat. epod. 9, 33. Capaciores affer huc, puer, ſcyphos. Fuit enim haec vox apud Graecos iſto in genere propria. Plato Sympoſ. 31. Φέρε, παῖ, — τὸν πυκτῆρα ἐνεῖνον. Ariſtoph. Plut. 644. Ταχέως, ταχέως Φέρε οἶνον, ὦ δέσποιν'. Matth. 14, 18. Φέρετέ μοι αὐτὰς ὕδρ. Caeterum Athenaeus d. l. huius quoque odarii auctoritate docere inſtituit, inſuſam eſſe in pocula primo aquam, deinde vinum. Conf. odor. 57, 3. ſ.

2. Ἀνθεμειῦντες ſτέφανοι ſunt ſerta florea [Martial. 8. epigr. 77, 4.]: florea corona [Plaut. Menaechnm. 4, 2. 68.]. Πλοκαὶ ἀνθῶν dixit Juſtinus M. Apol. 1, 9., et ἀνθῖνα ſέμματα Himerius orat. 3, 13. p. 446. Vernſd. vid. ad odor. 42, 5. Ἐνεικον, h. e. ἐνεγκον' ut ἐνείκατε ap. Homer. Odyſ. 9, 393. : et ἐνείκα ap. Theocrit. Idyl. 1, 134.

4. Alias πυκταλίζω. Voluit demergi amorem ſuum vino. Bacchum armare ſtudet in Cupidinem. B. Senſus eſt, ut amem, ut amori obſequar, et indulgeam. Πυκταλίζω a Baxtero non debebat mutari in πυκταλεύω, quum etiam Eufſtathius ita legerit: et Etymologici M. auctor formam verbi πυκταλίζω Anacreonti tribuiſſe videatur in v. ἐντροπαλίζόμενος, ut Eufſtathius, qui illud verbo πυκτεύω interpretatus eſt.

Verba

Verba Etymologi sunt haec, οἷον πύκτης, πυκτίζω, πυκταλίζω, Ἀνακρίων καὶ Σώφρων φησὶν, ἀπὸ τῆς πυκτεύω, πυκταλεύω. Nam sic verba grammatici interpungenda arbitror cum Sylburgio. Vulgo legitur, πυκταλίζω. Ἀνακρίων, καὶ Σώφρων, φησὶν. — Etiam Salmasius in de hellenist. p. 68. et in de modo viurr. p. 714. ex hoc loco laudavit πυκταλίζω atque Valquenarius ad Eurip. Hippol. 230. hanc verbi formam confirmavit pluribus aliis eiusdem formae verbis. Est autem πυκταλίζειν, ut πυκτεύειν, proprie *pugillari*, deinde omnino *pugnare*, *dimicare*, μάχεσθαι. Metrum odarii est iambicum dimetrum catalecticum. Caeterum Barnesius hoc odarium posuit post epigr. 20. Anacreontis, quum tamen v. 3. s. retulisset inter reliquias eius n. 99. sic, Ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἐρωτα [Ἀκραγτα] πυκταλεύω.

ΞΕ ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ *

Ἀνακρέων ἰδὼν με,
 Ὁ Τήϊος μελωδὸς,
 Ὅναρ πρὸς οἱ κάλεσσε
 Καγὼ δραμὼν πρὸς αὐτόν,
 5 Περὶ πλάκην Φιλήσας.
 Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
 Καλὸς τε, καὶ γανύφρων.
 Τὸ χεῖλος ᾤζεν οἶνον·
 Τρέμοντα δ' αὐτόν ἤδη
 10 Ἔρωσ ἐχειραγώγει.
 Ὁ δ' ἐξελὼν καρὴν
 Ἐμοὶ σέφος δίδωσι
 Τὸ δ' ᾤζ' Ἀνακρέοντος.
 Ἐγὼ δ' ἄβυλος εὐθύς
 15 Ἐδησάμην μετώπῳ.
 Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
 Ἐρωτος ἔπέπαυμαι.

VARIETAS LECTIIONIS

* In cod. Vatic. p. 676. hoc odarium est omnium primum, sine ullo titulo. Παλαιᾷ τινος ποιητῆ εἰς τὸν Ἀνακρέοντα ᾠδὴ Fab. Macrop. Ἀδελφον εἰς τὸν Ἀνακρέοντα Comel. p. 139. Lam. Περὶ Ἀνακρέοντος Barn. Βασιλίκ. Arg. 1. 2. Deg. 2. Holst. Brig. Born. Editum est primum a Casaubono animaduerſſ. ad Athen. 15, 4. p. 952. ſ. vid. Paſchalius in de coronis 2, 2. p. 67. Casaubonus ipſe vocat oden Anacreonticam poëtae veteris, ſed cuius, ſcire ſe negat. 2. μελωδὸς cod. Vatic. 3. Ὅναρ λέγων προσιῖπεν Caſaub. Com. Fab. Macrop. Barn. Met. 1. Lam. Val. p. 136. ὄναρ λέγων προσιῖπε Arg. 1. 2. Deg. 2. Holst. Brig. Born. Val. p. 136. ὄναρ λέγων προσιῖπ' y cod. Vat. 7. Καλὸς γε καὶ Φίλεινος Caſaub. Fab. Macrop. Met. 1. καλὸς τε καὶ Φίλεινος Barn. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 2. Brig. Born. Val. p. 136. καλὸς δὲ καὶ Φίλ. cod. Vatic. Com. Lam. 14. ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας cod. Vatic. Caſaub. Com. Paſchal. d. 1. Fab. Macrop. Barn. Met. 1. Lam. Arg. 1. 2. Holst. Deg. 2. Brig. Born. 15. μετώπῳ cod. Vatic.

ANNOTATIONES

O D E LXV

1. Si non fuisset per tres versus, pene iurassem, hanc oden fuisse ab ipso Anacreonte conscriptam. Hercules! quam fluens est, atque numerosa. Sunt tamen in ea naevi iam nobis tollendi. Debachatur iam Professor Graecus, et de cathedra sua fidenter pronunciat, Baxterum iacturam iudicii sui fecisse, cum tanto munere mactet Stephanum; quem tamen omnes nouerunt, et doctum virum, et poetam Graecum elegantem. At Casaubonus, inquit ille, fuit longe sagacior Baxtero, imo atque ipso Barnesio, inquam ego. Quid inde? Venit in manus meas, inquit Casaubonus, ode quaedam Anacreontica poetae veteris, nescio cuius; neque adhuc Stephanus vulgauerat hanc oden, ut ait Barnesius. Certe senem nouimus fuisse Stephanum, cum Casaubonus commentatus est in Athenaeum. Quin posset igitur Anacreontica ista ode de Stephani opificina venisse in manus Casauboni? At poetae veteris censuit hanc Baxtero sagacior Casaubonus: parum abfuit, quin et Baxterus eam habuerit pro Anacreontis ipsius. B.

2. Μελωδός est vates lyricus: ab Ouidio Trist. 2, 364. dicitur lyricus senex: nam μέλη sunt carmina lyrica. A Luciano Macrobb. p. 475. To. 2. Graeu. vocatur ὁ τῶν μελῶν ποιητής et ab eodem Luciano ibid. p. 468. non minus, quam a Stambone 14. p. 644., et Athen. 10, 13. p. 446. F, μελοποιός et fragm. 1, 13. ὁ αἰδοῖμος μελισῆς. vid. quae ad indicem horum odariorum a nobis dicta sunt.

3. Pro Ὀναρ λέγων προσεῖπε, credo autorem voluisse λέγω, reponui Ὀναρ πρὸς οἱ κάλεσσε, quod, et clarius, et concinnius, videretur ita posse concipi. Audi tu clamantem Professore: Non sunt, Baxtere: tu nasuos facis; tres illos versus tu primus violasti, et contra te mox probabo. Dii boni, quae vixae de lana caprina! Equidem constanter affirmo contra: in isto versu, Ὀναρ λέγων προσεῖπε, neque subesse sententiam loco suo idoneam, neque consilare σύνταξιν Graecam. Verborum enim sententia est, non quod Barnesius obtendit; In somnio, dicens quid, est allocutus: verum, Somnium narrans alloquebatur; quae huius loci non sunt. In συντάξει etiam quis sanus probeat, vel ὄναρ προσεῖπε pro in somno allocutus est, cum sit somnium alloquebatur; vel etiam participium λέγων poni ἀμεταβάτως? Longe simplicius foret, pro λέγων reponere λέγω, quo sit ὄναρ λέγω prolatum διὰ μέσων, quasi poeta dicat, Somnium meum tibi narro. Sed et hoc nimis dure intertum. B. Baxterus vero nec hoc loco debebat mutare vulgatam scripturam, ὄναρ λέγων προσεῖπεν. Nam ὄναρ dictum est pro κατ' ὄναρ vid. odor. 44, 1.: et cohaeret cum verbis ἰδὼν με. Λέγων verbo προσεῖπεν appellauit iunctum redundat: et pronomēn με pertinet etiam ad verbum προσεῖπεν.

5. Περιπλέκεσθαι est amplecti, complecti: et iungitur verbo φιλεῖν ut Luc. 15, 20. ἐπιπίπτειν ἐπὶ τὸν τράχηλον, et καταφιλεῖν ap. Aelian. V. H. 9, 26. φιλεῖν, et περιβάλλειν et 13, 4. περιλαβεῖν, et καταφιλεῖν apud Homer. Odyf. ω, 235. κύσσαι, et περιφῦναι.

7. Pro φίλευνος rescripsi γανίφρων. Neque quisquam mihi vitio vertat, vocem γανίφρων a me confictam ad analogiam vocum eiusdem formae. Ad haec cathedrarius criticus, Baxter et hic temere in poetam inuolat in nouis fingendis vocabulis non tam felix, quam audax. Atqui, ni Barnesi, equidem exspectabam a te μεγάλας χάριτας, cui Anacreon pro sobrio erat, casto, et pudico. Nollem certe in ἐγκωμιαστικῷ quicquam vitiosi characteris. Vnde vero videor tibi infelix in consuetudine vocis

vocis γανύφρων? Certe tu quidem commoto cerebro es, Anticyramque ablegandus. B. Φίλευνος est *saucius amore, libidinosus*, ὁ φιλῶν τὸ συνασιάζειν· quibus verbis nomen eiusdem generis φιλοίφας explicauit schol. Theocriti ad Idyl. 4, 62. Nam audacia ista Baxteri probari nullo modo potest, qua ablatus reposuit γανύφρων, contra omnes critices severae leges. Nonne vero Anacreon etiam ab auctore carminis, quod est quartum decimum in iis epigrammatis, quae alii poetae in eum composuerunt, Τῆτος ἀμφοτέρων ἀκόρετος ἐρώτων πρῶτος vocatur?

8. Ὡσεν οἶνον, *redolebat vinum*: ut v. 13. et odor. 9, 3. 5. Vid. Trillerus Observatt. critt. p. 78. f.

10. Hesychius: Χειραγωγῶ· τῇ χειρὶ ἄγω. Legitur sic Aët. 9, 8. et nomen χειραγωγός ibid. 13, 11.

14. Pro ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας supposui Ἐγὼ δ' ἄβελος εὐθύς, quod magis liberale, atque Anacreonticum, videretur. Satis enim certus sum, delicatulum Anacreontem nunquam fuisse vilī voce μωρὸς vsurum, neque de se ipso, neque de quoquam alio. Baxter, ait Professor ingenuus, *solita audacia elatus, et hanc optimam lectionem mutat, χρύσεια χαλκείων. Quatenam peruersi rabies tam stulta cerebri, Dum mala formides, nec bona posse pati?* Ostendunt igitur isti tres naevi, neotericum esse carmen hanc oden; coniecerim etiam ipsius Stephani. B. At quum hoc odarium iam in cod. Vaticano legatur: vanitas istius coniecturae Baxteri per se patet. Et introducta hac consuetudine mutandi omnia, et mouendi loco, in scriptis veterum pro arbitrio: quid tandem ibi tutum erit a licentia, et libidine, manuum posteritatis? Quis vero credat, nomen μωρὸς leuius esse vocabulum, atque illiberalius, et vilius, nomine ἄβελος, pro quo odor. 14, 3. f. verba ἔχων νόημα ἄβελον posita extant? Et nonne, aduerbio εὐθύς in locum participii ἄρας substituto, ipsa sententiae forma mutatur? Sed ἐρωτος ἔπεινμαχ *amare non desino* dictum est, ut ap. Hom. Il. γ', 150. πολέμοιο πεπαιμένοι *bellare desistentes*. nam perf. pass. vim perf. medii habet. Ἐδῆτάμην est *accommodavi, imposui, ipse*. Ἀχρεὺς νῦν dictum est, ut ἄχρεϊ τῷ νῦν Phill. 1, 5.: et δῆθεν recte explicari potest sic, ut sit *inde ab eo tempore, ab ea temporis puncto*. Hesychius: Δῆθεν — ἐντεῦθεν.

Ξ Σ Τ Σ Κ Ο Λ Ι Ο Ν Α Δ Ε Σ Π Ο Τ Ο Ν *

Ἡδυμελὴς Ἀνακρέων·
 Ἡδυμελὴς δὲ Σαπφώ·
 Πινδαρικὸν τόδε μοι μέλος
 Συγκεράσας τις ἔγχεοι·
 5 Τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ,
 Καὶ Διόνυσος εἰσελθὼν,
 Καὶ Παφίη λιπαρόχρους,
 Καὶ αὐτὸς Ἔρως, καὶ ἐκπιεῖν.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

Cod. Vatic. in margine habet ἄλλο. 2. Σαπφῶ cod. Vatic. 3. τόδε μοι cod. Vatic., 7. ἁρόχρους. cod. Vat.: marg. λιπαρόχρους 8. καὶ ἐπιεῖν cod. Vatic.

A N N O T A T I O N E S

* Hoc scolion servavit cod. Vatic. p. 681.: in quo est odarium ordine vicesimum. Auctorem eius esse, non ipsum Anacreontem, sed poetam alium quemvis, qui in eo pangendo, non leges metricas sequutus sit, immo auribus audientium utcumque satis facere studuerit, res ipsa loquitur. Sententia autem continetur odario hæc. Iubet convivarum aliquis cantari sibi ab alio quodam convivia carmen aliquod Anacreontis, et Sapphus, et Pindari: quippe quæ carmina ab vinosis, et libidinosis, conviviis libentissime, avidissimeque, audiantur.

1. Intell. ἐσιν, ut v. 2. Anacreon autem, ut Sappho, vocatur ἡδυμελὴς, quia carmina eius suavia sunt, audituque iucunda: ut Sappho αἰδυφωνος fragm. 119. Sic hirundo fragm. 57. propter suavitatem cantus, quo ver prænunciat, appellatur ἡδυμελὴς.

4. Ἐγχεῖν μέλος eleganter dicitur carmen canere, ut fragm. 1, 32. f. προπίνειν Φαίλην λόγον· sed qui carmen, quod canitur, auribus audientibus, et libentissimis, accipit, is v. 8. illud ἐκπιεῖν æque eleganter dicitur. Συγκεράσας additum est, quia homo cani sibi vult carmen aliquod Pindari, et Sapphus, et Anacreontis: quo v. 5. pertinent verba τὰ τρία ταῦτα.

6. Eleganter tribuitur Baccho, et Veneri, et Cupidini, h. e. vino, et amori, id, quod tribui debebat ipsis conviviis vino plenis, et amore sauciis. Sic Bacchus dicitur ἐσελθεῖν, et ἐς φρένας ἐσελθεῖν, odar. 26, 1. 27, 3. f. Venus vocatur λιπαρόχρους, quo vocabulo caret thesaurus Stephanianus, propter pulchritudinem eximiam, ut ῥοδόχρους odar. 53, 21. Hesychius, et ex eo Phavorinus: Λιπαρὴν· καλὴν. Καὶ autem est vel, ἀδελφὸς, καὶ δὴ. vid. odar. 7, 8.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ *

Αδωνιν ἡ Κυθήρη
 Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
 Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
 Ὡχεῖν τε τὰν παρειάν,
 5 Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὴν
 Ἔταξε τῶς Ἑρωτας.
 Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
 Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
 Στυγνὰν τὸν ὕν αἰεῦρον,
 10 Δῆσαν τε, καπέθησαν.
 Χῶ μὲν βρόχῳ καθάψας
 Ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
 Ὁ δ' ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
 Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
 15 Ὁ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς.
 Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
 Τῷ δ' εἶπεκ' Ἀφροδίτα.
 Πάντων κάκιστος θηρῶν,
 Σὺ τάνδ' εὖ μὲρὸν ἴψω;
 20 Σὺ μὲ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
 Ὁ θῆρ δ' ἔλεξεν ὦδε.
 Ὅμνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτὴν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μὲ τὰ δεσμά,

25 Καὶ τῶσδε τῶς κυναγῶς,

Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σέυ

Οὐκ ἠθέλον πατάξαι·

Ἀλλ' ὡς ἀγαλμ' ἐσεῖδον,

Καὶ μὴ Φέρων τὸ καῦμα,

30 Γυμνὸν, τὸν εἶχε, μῆρον·

Ἐμαινόμεν Φιλαῖσαι,

Καί μευ κατεκσίναζε.

Τῆτ' εἰς λαβῆσα, Κύπρι,

Τῆτ' εἰς κόλαζε, τέμνε.

35 Τί γάρ Φέρω περισσὺς

Ἐρωτικὰς ὀδόντας;

Εἰ δ' ἔχῃ σοι τὰδ' ἀρκεῖ,

Καὶ ταῦτ' ἐμὲ τὰ χεῖλη.

Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,

40 Εἰπέν τε τοῖς Ἐρωσι,

Τὰ δεσμὰ οἱ πιλῦσαι.

Ἐκ τῶδ' ἐπηκολύθει,

Καὶ ὕλαν ἔκ' ἔβαινε,

Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν

45 Ἐκαίε τ' εἰς Ἐρωτας.

VARIETAS LECTIIONIS.

* Θεοκρίτ' Εἰδύλλιον εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν· ἄλλοι δὲ ἄλλα τινὲς εἶναι οἶόνται, Steph. fragm. lyric. p. 270. f. Comel. p. 140. et Lam. Θεοκρίτ', ἢ τινος ἄλλ' εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν Steph. Chrestom. p. 172. Τὴ Θεοκρίτ' εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν Εἰδύλλιον Fab. Θεοκρίτ' εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν Barn. aliique. Auxit hoc carmine Analecta poetarum vet. Graec. Brunqu. P. 1. p. 347. ff., itemque editionem Anacr. Arg. 1. 2.: quod eius exemplum sequuti sunt Deg. Holst. Brüg. Born. Joerd. Species Adonidis ab apro interempti expressa in gemma exhibetur a Begero thes. Brandeb. p. 202. To. 1. Latine autem hoc idyllium vertit Camerarius ad Aphthon. p. 61. f. p. 180. ff. 3. χαίτην Barn. 4. τὴν Steph. Com. Fab. Lam. τὴν περιτὴν Barn. 5. αὐτὴν Steph. ἀφ' αὐτῆς Brunqu. et tell. 6. τὰς Steph. Com. Barn. Lam. 7. ποτηνοὶ Barn. 8. ὕλην Barn. 11. καὶ Chrestom. Steph. Brunqu. et caeteri. 16. Κυθήραν Brunqu.

et caeteri. 17. Ἀφροδίτη Barn. 20. μαῦ Barn. Arg. 1. 2. et *rell.* 22. Κυθή-
ρα Bruncqu. et *rell.* 23. αὐτάν Bruncqu. et *rell.* 24. μιν Barn. Bruncqu.
ταῦτ' ἐμεῦ Arg. 1. 2. et *rell.* 25. τάσδε τὰς Κυνηγὰς Barn. 27. πατάξαι,
Ἄλλ', ὡς ἄγαλμ', ἐσαῖδον *coni.* Dörvil. ad Charit. p. 12. Amstel. 31. ἐμμαι-
νόμεν φιλῆσαι Barn. ἐμμαινόμεν Arg. 1. 2. et *rell.* 32. κατεσίναζε Steph.
Com. Fab. Lam. κατεσίναζε est e *coni.* Scaligeri. κ' αἶ μιν κατεσυγνάξει
Bruncqu. Analefst. e *coni.* Reisqu. καί μιν ἔσινε κραντήρ Arg. 1. 2.
et *rell.* e *coni.* Bern. Martinii varr. *lefst.* 4. 16. p. 236.: qui putabat
etiam legi posse, καί μιν κρατῆρ ἔσινε, καί μιν σίναζε κραντήρ *coni.*
Val. p. 136. v. Hesychius v. κραντήρες. 33. λαβοῖσα Arg. 1. 2. et *rell.*
λαβοῖσα τέμνει, Τάτ' αὖ κόλαζε, Κύπρι, Bruncqu. Analefst. τέμνει, Arg.
1. 2. et *rell.* 35. περισσῶς; Bruncqu. Analefst. Arg. 1. 2. et *rell.*: qui
hunc versum uncinis inclusere. 36. ἐρωτικῶς Bruncqu. Analefst. Arg.
1. 2. et *rell.* 37. Αἶ Bruncqu. Analefst. Arg. 1. 2. et *rell.* 38. ταῦτ'
ἐμεῦ Bruncqu. Analefst. Arg. 1. 2. et *rell.*: qui etiam post hunc versum
inseruere cum Valquen. e cod. Vatic. istum, Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
ἐμεῦ τὰ χεῖλεα Barn. 39. ἐλήνσε Baxt. vitiose. 42. ἐκ τᾶδ' Barn.
43. καί ῥ' ὕλαν Bruncqu. Analefst.: qui in notis scrib. *coni.* κῆς. nam
εὐλαν habet cod. Vatic. καὶ Arg. 1. 2. et *rell.* e *coni.* Valquen. ἔβαινε
Steph. Com. Lam. ὕλην δ' ἔτ' ἐκ ἔβαινε Barn. 44. καί τε Cbrestom.
Steph. et Martin. d. l. p. 237. καὶ δὴ Bruncqu. Analefst. Arg. 1. 2. et
rell. e *coni.* Bruncquii. 45. τῶς Fab. Reisqu. Bruncqu. Analefst. Arg.
1. 2. et *rell.* e cod. Vatic. et ex. Ald. ὀδόντας *coni.* Fab., prob. Macrop.
ad Bion. p. 377. Sueb.

ANNOTATIONES

1. De Adonide, eiusque cultui religioso, scribere instituit Maure-
rus, Erlangae A. C. 1782. Hunc eius casum, quem cecinit auctor car-
minis, attigerunt Lactantius 1, 17. 9. et Theophilus ad Autolyc. 1, 14.
p. 40.

4. Ionicus Professor etiam Theocritum spoliauit suo Dorismo. B.

7. Hesychius: Ποτανόν· πτηνόν, πετεινόν.

12. Σύρειν est verbum hoc in genere proprium. vid. Act. 8, 3.
17, 6.

15. Ὁ θῆρ est aper: ut ap. Polyæn. 1, 3. 2.

19. Hesychius: Ἰψαο· κατέβλαψας, ἐφθείρας· quæ glossa sumpta
est ex Hom. Il. α', 454. π', 237.

20. Ὁ ἀνὴρ est amator: ut vir ap. Terent. Andr. 3, 1. 2. coll. He-
cyræ 1, 1. 2.

28. Ἄγαλ-

28. Ἀγάλμα est *simulacrum*, ζόαρον. vid. Doruill. ad Charit. p. 12. Amstel.

30. Etiam Moses utitur voce ista figurata, et verecunda, in Γενέσιω libro B. Cap. 9, 22. f. Ouid. AA. 3, 9. 15. f. *Nec minus est confusa Venus, moriente Tibullo, Quam iuueni rupit quum feros inguen aper.* Nam amor amantium saepe comparatur furori. Terent. Andr. 3, 1. 11. *adeo est demens? ex peregrina?*

32. Ita reposuit Iosephus Scaliger pro κατεσθίναζε. B.

43. Elegans ἁλλειψις, ut v. 7. Sic et Sappho [2, 7. f.]: Βρόγχοι ἐμοὶ γὰρ αὐδάς Οὐδέν ἐθ' ἤκει. B.

45. Doruillius ad Charit. p. 431. Amstel. probabat lectionem τὰς ἐρωήντας. Intelleguntur ἐρωτικοὶ ὀδόντες v. 36. vid. Martinus d. l. p. 237. f.

ΣΑΠΦΟΥΣ ΑΙΣΜΑ
ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ*

- Ποικιλόθρον', ἀθανάτ' Ἀφροδίτα,
 Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί τε,
 Μὴ μ' ἄσαιοι, μηδ' ἀνίσαιοι, δάμνα,
 Πότνια, Θύμον.
- 5 Ἀλλὰ τυτ' ἔλθ', αἵ ποκα κατ' ἐρώτα
 Τὰς ἐμὰς αὐδὰς (αἵ οἱσα πόλλας)
 Ἐκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
 Χρῦσεον ἦλθες
- Ἀεμ' ὑποζεύξασα, κάλοί δέ τ' ἄγον
 10 Ὠκέες τρεῖς πτέρυγας μελαίνας,
 Πύκνα δινύντες πτέρ', ἀπ' ὠρᾶν ὠθέ-
 ρος διὰ μέσσω.
- Ἀψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τυτ' δ', ὦ μάκαιρα,
 Μειδιάσας ἀθανάτῳ προσώπῳ,
 15 Ἦρε', ὅτι γ' ἦν, τὸ πέπονθα, κ' ὅτι δ',
 Ἦν τε κάλημμι
- Κ' ὅτι γ' ἐμῷ μάλισ' ἐθέλω γενέσθαι
 Μαινόλα θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πειθῶ,
 Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότατα, τίς τ', ὦ
 20 Ψαπφοῖ, ἀδικῇ;
- Καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει·
 Αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
 Αἱ δὲ μὴ φιλῇ, ταχέως φιλάσει,
 Κ' ὅυκι ἐθέλοις.
- 25 Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
 Ἐκ μεριμνᾶν· ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
 Θύμος ἰμέρρει, τέλεσον, τυτ' αὐτὰ
 Σύμμαχος ἔσσο.

VARIETAS LECTIIONIS

* Σαπφῆς τῆς Λεσβίας ᾠσμα εἰς Ἀφροδίτην Steph. Mor. Extat etiam in fragmm. lyricc. Steph. p. 26. f.: in fragmm. Vrsini p. 7. f.: in Anthol. ab Aldi filii: adornata Venet. A. C. 1550. p. 289.: in observatt. Vossii ad Catul. p. 115. f. et ap. Metar. in de dialectis p. 289. f. Servauit hoc odarium Dionys. Halic. περὶ συνθέσ. ὀνομ. p. 206. ff. Vpton. Ausla sunt eo exempla Anacr. Morel. p. 67. f. Macrop. Met. 2. Arg. 1. 2. Holst. Born.: etiam Brunquii Analecta poet. vett. Graccc. P. 1. p. 54. f. Nobis vero non placuit varietatem lectionis inde enotare, neque ipsa odarii verba interpretari, quum huius utriusque rei cura ad editorem carminum Anacreontiorum non pertinere videretur. Atque hoc idem de odariis Sapphus duobus reliquis dictum esto. 1. Hic versus laudatur sic ab Hephaest. p. 45. Pau. 2. σε Steph. Mor. Vrsin. Fab. 3. ἄταισι Steph. Mor. Fab. ἀνίησι Volf. 4. θυμόν. Steph. Mor. Vrsin. Fab. 5. Ἀλλὰ τοῖδ' ἔλθ' αἶποτε κατ' ἔρωτα Hephaest. d. l. τῇδ' Steph. Mor. Fab. αἶποτε, κατ' ἔρωτα Steph. Mor. Fab. Etiam Vrsin. habet αἶ ποτε κατ' ἔρωτα. 6. αἶποις, αἶς πολλάκ' Steph. Vrsin. Fab. πολλά 7. Κ' ἔκλυες Mor. 9. καλοὶ δέ σ' ἄγον Steph. Mor. Vrsin. καλοὶ, δέ σ' ἄγον Fab. 10. εἰσθδοὶ Steph. Mor. Vrsin. Fab. 11. πυκνὰ διέονται ἀπ' ὠρῶν, αἶθι Steph. Mor. Vrsin. Fab. 13. αἶψα δ' ἐξέκοντο Steph. Mor. Vrsin. Fab. 15. ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι Steph. Mor. ὅττι — χ' ὅττι Vrsin. Ἦρε' ὅττι δ' ἦν τὸ πεπ. κ' ὅττι Fab. 16. δεῦρα καλοῖμαι Steph. Mor. Vrsin. Fab. 17. κ' ὅττι ἐμῷ Mor. χ' ὅττι Steph. 2. Vrsin. κ' ὅττι γ' ἐμῷ Fab. 18. θυμῷ Steph. Mor. Vrsin. Fab. 19. φιλότῃτα — σ' ὦ Steph. Mor. Vrsin. Fab. 20. Σαπφοῖ ἀδινεῖ Steph. Mor. Vrsin. Fab. 21. αἶ Steph. Mor. Vrsin. Fab. 22. αἶ δέ — δέχεται Steph. Mor. Fab. αἶ δέ — δέχεται Vrsin. 23. αἶ — φιλεῖ — φιλήσει Steph. Mor. Vrsin. Fab. 24. κ' ὅττι κελύης Steph. 1. Mor. Fab. χ' ὅττι κελύης Steph. 2. Vrsin. 27. θυμὸς ἰμείρει — σὺ δ' Steph. Mor. Vrsin. Fab.

ANNOTATIONES

1. Πίξο scilicet curru, seu χρυσόθρονον. Vossius de suo inscite reposuit Ποικιλόθρον, quo idem sit, quod et δολοπλόκη, ταυτολόγως. B. Δολοπλόκος est versuta, astuta, vid. Rittershuius ad Oppian. Ἀλιευτ. 4. 11. p. 287.

In Aldi Rhetoricis, altera dialecto scribitur Ἀφροδίτη quod et Vossius secutus est. B. Ἀφροδίτη.

2. Reposui τὲ pro σε, Αἰολικῶς quod nemo improbabat. Recte Vossius pro ἄταισι rescripsit, ἄσαισι, cum in Aldi Rhetoricis occurrat ἄσαισι, vicio librarum. Quin et retrahendum censui accentum, in voce θυμόν, more Aeolico, sicuti et in καλοὶ, εἰσθδοὶ, πυκνὰ, et πτέρω. B.

3. Sensus est, ἡλὶ παρὶ, animum meum confici curis, et sollicitudinibus.

Q 3 5. Pro

5. Pro τῆδ' satis scite Vossius τυτδ', cum Aldus ediderit τυδ', leui mendo. B. Helychius: Τυτδ' ὦδε· Κρητες.

Idem Vossius pro αἵποτε reposuit Aeolicum αἵποκα. In Aldino libro monstrose scribitur ἐλθέπε pro ἐλθ' αἵποκα. B.

De κατ' ἔρωτα idem vir doctus ex ingenio suo vnico vocabulo fecit κατερωτα, ex glossographis puto: quod videtur nimis φορτικόν. Nos ἔρωτα posuimus Aeolice. B. Κατ' ἔρωτα est *libenter*: vt κατὰ τράπον *conuenienter* apud Plat. Cratyl. 36. extr.

6. Aldus immani vitio edidit τὰς ἐμας αἰδώς. B.

Cum apud Aldum sit αἴοις ἀπόλας· leui negotio nos reposuimus, et περιγραφαῖς includimus, αἴοισα πόλλας. Vossio placuit αἴοισα πόλλυ. Equidem praetulerim αἴοισα πολλάκ, τῷ αἴοις ἄς πολλάκ, quod in editis est, et laedit metrum. Sed libentius secutus sum vestigia Aldini codicis B. Mihi vero πολλάκ magis placet, quam πόλλας, quod duricululum videtur.

7. In Aldino monstrose scriptum est ἐκλύεις pro ἐκλυας. B.

8. Itidem ἡλθεις pro ἡλθες, errore scribarum. B.

9. In Aldino libro ἄρμα est, procliui vitio. B.

De σ' ἄγον nos fecimus, Aeolica scriptura, τ' ἄγον, Aldus ediderat σ' ἄγων. B.

10. In Aldi Rhetoricis leui admodum vitio legimus πτέρυγας, de quo Vossius nimis audacter extuderat suum περί γὰς μελαίνας, ac si Venus passeribus vecta orbem peregisset lunarem: quod nunquam somniauit Sappho. B. Helychius: Ὀκείες σραδοί· ταχεῖς, εὐπρεπεῖς, κἄφοι. Cur vero passeres potissimum fingantur ad currum Veneris iungi, docet Athenaeus 9, 10. extr. p. 391. Caeterum quum non credibile sit, poetriam duobus in versibus, deinceps positis, loqui de alis: malim legere, σραδοί, πτέρυγας μελαίνας Πύκνα δινέυντες ἀπ' ὠραν', nam δινέειν, quod proprie significat *versare ad modum vorticis*, ponitur etiam sic, vt sit omnino *versare, motitare, σρέφειν, κινεῖν*. Et quum Dores diphthongum αι vix in vocalem ω mutasse reperiantur: Sappho αἰθέρος scripsisse videtur. Helychius: Αἰθέρος· αἴρος.

11. In editis est πυκνά δινέοντες, omisso πτέρ', quod reposuit Vossius ex Aldino libro, et de Aldino δινῆντες fecit δινέοντες· quod et nos secuti sumus. B.

Ita eleganter Vossius, secutus vestigia Aldini libri, in quo ista monstrose concepta sunt, ὠρανῶ θείρος δ' ἄμειν πω. B.

13. Ita Vossius ex Aldo, cum in editis sit Αἴψα δ' ἐξίκοντο. B. Helychius: Αἴψα· εὐθέως, ὠκέως, ταχέως.

14. Horat. 1. od. 2, 33. Erycina ridens. Hom. h. in Ven. 2. f. εἴφ' ἰμερτῷ δὲ προσώπῳ Αἴετ' ἐμυδιζει.

15. In Aldino mendose legitur πέπονθε. B.

Pro eo, quod in editis est, ὅττι δεῦρο καλοῖμι, Vossius fecit, ὅττι θῆν τε καλῆμι. Cum vero in Aldino sit, ὅντι δὲ ἦν τε καλῆμι· nos leui negotio reposuimus, ὅττι δ' ἦν τε καλῆμι· quod longe videtur concinnius. B.

17. Vossius, metu dactyli, reposuit Κ' ὅττι ἐμῷ. B.

18. Satis ridiculo errore ab Aldo editum est Καινόλα pro Μαινόλα. B. Helychius: Μαινόλης· παράκοπος, ἐνθους.

Magis Aeolicum θύμῳ, quam θυμῷ. B.

In Aldi Rhetoricis pro αὐτε παιδῷ, καὶ, inscite scribitur, εὐτε παιδωμαι· de quo Vossius fecit, αὐτε παίδημι, parum aduertens, quid sit παίδω isto versu. Theocriti Iuγξ dicitur interpreti Graeco [ad Idyl. 2, 17.] ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἔρωτικὴν τινὰ παιδῶ. B.

19. Ex

19. Ex Aldino reposui, pro Φιλότητα, Φιλότατα, Αίλιχως. B.
Atque etiam ex Aeolismo τίς τ' ὦ pro τίς σ' ὦ. B.
20. Aldus edidit pro Σαπφοῦ ἀδικῇ, Ψάπφα ἀδικῇ. de quo nos
fecimus Ψαπφοῦ ἀδικῇ. Vossius Σαπφοῦ ἀδικῇ. Sic et inferius Φιλῇ. B.
21. In Aldino altera dialecto scribitur εἰ. B.
22. Aldo vitiose editum est, δε κατ' ἄλλα. de quo recte Vossius,
δέκατ' ἄλλά. B.
23. Nos de Φιλήσει fecimus Φιλάσει, conuenientius dialecto. B.
24. In vulgatis editum est K' ὅττε κελεύης, pro quo Vossio posi-
tum Ἡ εἴ κε ἐθέλοις. Verum cum apud Aldum sit K' ὅνκ' ἐθέλοις. nos
de eo tandem fecimus K' ὅνκε ἐθέλοις. B.
25. Pro Ἐλθέ μοι Aldo vitiosissime concipitur Ἐθέλοιμι. B.
Pro χαλεπῶν, et λῦσον, idem corrupte edidit χαλεπῶν, et λῦσαν. B.
26. Itidem pro ἐκ μεριμνῶν, Ἐκμέριμναν, vno vocabulo, nulla
sententia. B.
Atque etiam τελέσαι singulari σ, pro τελέσαι. vti et supra
ἄσαισι pro ἄσσαισι duplicato. B.
27. Magis placuit nobis Aeolicum Θύμος, quam θυμός. B.
Vossius recte rescripsit ἰμεῖρει de Aldino ἰμερει, cum in editis sit
ἰμεῖρει. B. Hesychius: Ἰμεῖρει ἐπιθυμοῖ, θέλει.
In Aldino τέλεισεν geminato scribitur σ, vitiose, et ὅσα singulari. B.

ΑΙΣΜΑ ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ *

Φαίνεται Foi κῆνος ἴσος θεοῖσιν

Ἐμμεν ὦνῆρ, ὅσις ἐναντίον τοι

Ἰζάνει, καὶ πλατῖον ἀδὺ φωνοί-

σας ὑπακῆει,

5 Καὶ γελοίσας ἱμερόεν, τό Foi τὰν

Καρδίαν ἐν σάθεσιν ἐπτόασεν.

Ὡς ἶδον τε βρόγχον, ἱμοὶ γὰρ αὐδάς

Οὐδὲν ἔθ' ἤκει.

Ἀλλὰ καμμέν γλῶσσ' ἔαγ', ἂν δὲ λεπτόν

10 Αὐτίκα χερῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,

Ὅππάτεσσιν δ' ἔδεν ὄρημι βομβεῦ-

σιν δ' ἀκοαί Foi.

Καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ

Πᾶσαν ἄγρει· χλωροτέρη δὲ ποίας

15 Ἐμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω δέοισα

Φαίνομαι ἄπνυς.

VARIETAS LECTIIONIS

* Hoc oddrium legitur ap. Longinum περί ὕψους f. 10, 2. f. Auxit eo exemplum Anacreontis suum Morelius p. 69.: Steph. fragm. lyric. p. 28.: etiam Vrsinus p. 9.: observant. suas in Catul. Vossius p. 113. f., et Vulpius p. 161.: Iac. Nic. Loënsis epiphyll. miscell. 8, 4. p. 583. suppl. To. 5. thes. Gruter: Franc. Robortellius annotatt. c. 1. p. 29. To. 2. thes. Gruter.: Natalis Comes mythol. 4, 14. p. 401.: Tan. Faber err. P. 1. ep. 49. p. 161: Metarius librum de dialectis p. 289.: Brunckquius Analecta poet. vet. Graec. P. 1. p. 55. f.: et exempla Anacreontis sua Fab. Macrop. Metar. 2. Brunckqu. Arg. 1. 2. Holst. Born. Eis tñn ἱρωμένην Fab. πρὸς γυναῖκα ἱρωμένην Volf. 1. Hunc versum laudat Apollon. Dyscolus grammat. p. 423. Reit. sic, Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖς ἔμμεν' ὦνῆρ' sed p. 427. ita, Φαίνεται Foi κῆνος. At φαίνεται μοι κῆνος Mor. Steph. Vrsin Fab. Macrop. μοι κῆνος Volf. 2. ἔμμεν' ὦνῆρ Mor. Steph. Vrsin. Fab. Macrop. 3. ἰζάνει — πλησίον ἀδύφων Σειῦ ὑπακῆει Vrsin. φωνά — Mor. Steph. Fab. Macrop. φωνεῦ — Volf. ὑπακῆει legi malebat V. D. observant. miscell. vol. 4. p. 287. 5. γελώσας — μοι Mor. Steph. Vrsin. Fab. Macrop. Volf. 6. σήθεσι Mor. τήθεσιν Steph. Vrsin. Fab. Macrop. Volf. 7. σε, βρόγχον. ἱμοὶ γὰρ Mor. Steph. Fab. Macrop. ὡς ἶδον γὰρ σε, βραχίως ἔμ' αὐδάς Vrsin. ἶδον

ἴδον δ', ὡς βρ. Volf. e conl. Fabri d. l. p. 163. 11. ὁμμάτεσσιν δ' Mor. Steph. Fab. Macrop. ὁμμάτεσσι δ' Vrsin. ὄρημι Steph. βομβητοῖς ἰνδ' ἀκοαί μοι Vrsin. μοι Volf. 12. μοι Mor. Steph. Fab. Macrop. 14. αἰρεῖ Mor. Steph. Vrsin. Fab. Macrop. 15. τεθνᾶναι δ' ὀλίγῃ Mor. Steph. Vrsin. Fab. Macrop. Ip Volf., et aliis libris, post. v. 16. additus legitur hic; Ἀλλὰ πᾶν τοῦματόν· ἐπεὶ πένητα.

ANNOTATIONES

1. Ita legerat olim Graecus grammaticus Hephaestion, [Apollonius], quem et Vossius secutus est. Vnde patet, multa a librariis innouata in dialectis. B.

2. Ita Vossius, probabili ratione. B.

Vossius reposuit ἐναντίος· sed nil opus. B.

3. Pro Φωνέσας, et sequenti versu γελώσας, nos reposuimus, poscente dialecto, Φωνοίσας, et γελοίσας, etsi magis Aeolicum sit Φωνοίσας, et γελοοίσας, rarerent enim haec dialectus, utitur contractis. In causa erat metrum. Vossius de suo fecit γελάις, in infinitiuo. B.

5. Reposui Foi, ut superius, atque etiam inferius ἀκοαί Foi pro ἀκοαί μοι. Exscriptores vitabant dialectos. B. Catullus carm. 52. expressit v. 1. — 6. sic, *Ille mi par esse deo videtur, Ille, si fas est, superare deos, Qui sedens aduersus identidem te spectat, et audit, Dulce ridentem; misero quod omnis Eripit sensus mihi.*

7. Vossius vniuersum istum versum ita interuertit, Ὡς γὰρ εἶδον σε βροχέας μοι Φώνας Οὐδὲν ἐδ' ἦκει· nescius, τὸ βρογχόν modo figurate dici pro ἐς βρογχόν· quo pacto et Theocritus supra [v. 43.] de ἀπρῷ, Καὶ ὕλαν ἐκ' ἐβλινε, pro ἐς ὕλαν. Quid opus, nos admonere, etiam pro σε legendum esse τὲ, Aeolica dialecto? B. Catullus d. l. nam simul te, Lesbica, adspexi, nihil est super ml. *. Hanc lacunam Faber d. l. ita expleuit, *Quod loquar amens.*

9. Ista ex Vossii ingenio sic concepta sunt, Ἀλλὰ καμμεῦ γλῶσσαι σέσιγι λεπτόν. Verum parum aduertit vir doctus, Plutarchum in libello, quem inscripserat, Πῶς ἂν τις αἰσθόιτο ἐκὺτ᾽ προκόποντος ἐπ' ἀρετῇ [p. 81. D To 2.], hunc locum his verbis adducere, Κατὰ μὲν γλῶσσάν γε --- λεπτόν Λυτῖκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν. Quae quidem, vtut exscribentium inscitia corrupta, vulgatam lectionem Vossiana emendatione saniozem ostendunt. B.

11. Sic sentio legendum cum Vossio pro ὁμμάτεσσι, quod Aeolicum non est. B.

14. Ita recte Vossius pro αἰρεῖ· neque enim hoc Aeolicam sapit dialectum. B.

Nihil necesse, legi hic πᾶς a Vossio, cum possit, tam Aeolice, quam Ionice, dici ποίας. B. Catullus d. l. *Lingua sed torpet, tenues sub artus Flamma dimarat, sonitu suo pte Tintinant aures: gemina teguntur Lumina nosse.*

15. Recte etiam Vossius τεθνάκην reposuit pro communi τεθνᾶναι, atque etiam ὀλίγῳ pro ὀλίγῃ· quod et nos secuti sumus. B.

Quid autem opus fuerat, Vossium immutasse τὸ δέοισα in πιδεῦσα, atque ἄπναις in ἄλλα, nisi quod forsitan ista repererit apud technicos, atque glossographos? Importune, ne dicam inepte, infercit multa vir haud indoctus, ut fere reliqui critici, δοξοκοπία corrupti. B.

FRAGMENTVM POETRIAE SAPPHVS EX HERHAESTIONE •

Δέδυκε μὲν ἄσσελάνα,
Καὶ Πληιάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεσθ' ὥρα·
Ἐγὼ δὲ μόνᾳ καθεύδω.

VARIETAS LECTIONIS

• *Enchir.* p. 38. *Pau.* In exemplo *Steph. Anacreontis* extat p. 63.: in *Morel.* p. 68. f.: in *fragmm. lyricc. Steph.* p. 44.: in *Vrsini fragmm. lyricc.* p. 10.: in *Iac. Nic. Loënsis epirhyll. miscell.* 8, 4. p. 582. suppl. To. 5. thes. *Gruter.*: in *Anall. Brunquii* P. 1. p. 56. f. et in exemplis *Anacreontis* *Macrop. Met.* 2. *Arg.* 1. 2. *Holst. Born.* 2. Πλειάδες *Herbaest.* *Steph.* 2. *Vrsin.* μέσαι *Herbaest.* *Vrsin.* μέσαι *Nύκτες* *Volf.* 3. ἔρχεσθ' *Herbaest.*

HENR. STEPHANI
OBSERVATIONES
IN
ANACREONTIS
CARMINA

HENR. STEPHANVS

LECTORIS

Quam variae, quibus distineor, occupationes e medio studiorum cursu me reuocassent, nec, quod illis eripere tempus poteram, ad seria tractanda satis esset: interim quod dabatur, accipiens, eas Anacreontis odas, quas iam ante Gallicas feceram, in aliquot amicorum gratiam Latine quoque aggressus sum vertere. Iam vero extrema manu operi imposita, quum eo rem deductam viderem, ut, quae meis intimis dicaueram, cum externis etiam communicanda forent: quo plures huius mei laboris futuri essent participes, eo maiorem cautionem, et diligentiam, adhibendam mihi existimaui. Feci itaque non inuitus, ut, quae vertendo hoc poëta, tanquam aliud agens, obseruaram, ea in commentariolum redigerem: quo, tum meae interpretationis alicubi rationem tibi redderem, tum etiam in locis difficilibus labore meo tuum aliqua ex parte subleuarem. Vale: si quid nouisti rectius istis, candidus imperti: si non, his utere uicem.

HENR. STEPHANI
OBSERVATIONES
IN
ANACREONTIS
CARMINA

ODE I

In altero exemplarium, nimirum in eo, quod in libro, id est, cortice, scriptum reperi, primum locum occupat haec Oda: et recte, meo quidem iudicio. Proponit enim in hac versuum suorum argumentum: idque, lepido vtens commento, quo se quodammodo excusare velle videtur. Cui non dissimile illud est, a quo primuni Amorum librum exorsus est Ouidius. Vt enim hic in lyram suam, ita ille in Cupidinem, culpam reicit, vbi ait eleg. 1, 1. f.: *Arma graui numero, violentaque bella, parabam Edere* etc. Idem in tertio eleg. 12, 15. f. duobus versibus hoc ipsum complexus est, hoc modo: *Quum Thebae, quum Troia foret, quum Caesaris acta, Ingenium mouit sola Corinna meum.* Anacreon quoque Atridas quum dicit, *Troiana bella*; quum Cadmum, *Thebana*, intelligit, nam respondent hi duo primi versus illis, odas. 16, 1. f., *Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης, Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς.*

10. Χαίροιτε] Ouid. eleg. 1. lib. 2. Amorum, quum dixisset v. 11. *Aufus eram, memini, caelestia dicere bella etc.*, ita tandem claudit elegiam v. 35. f. — *heroum clara valet Nomina: non apta est gratia vestra mihi.*

O D E II

4. Λέσσι χάσμ'] In cortice propemodum fugiebat oculos hoc verbum χάσμα, sed in altero exemplari facile legabatur. Hoc autem vocabulo utitur et Plutarchus quaest. naturall. p. 918. F To. 2. Vechel. eodem modo, quum ait: *Διὰ τί τῶν θηρίων ἡ ἄρκτος ἤκιστα διεσθίει τὰ δίκτυα, καὶ τοὶ καὶ λύκοι, καὶ ἀλώπεκες, διεσθίσι; Πότερον ἰνδοτάτῳ τῆς ὀδόντας ἔχουσα τῆ χάσματος, ἤκιστα πρὸς τὰ λῖνα ἐξικνεῖται; προεμπίπτει γὰρ τὰ χεῖλη διὰ πᾶχος, καὶ μέγεθος.* *Hiatum* appellant etiam Latini. Ὀδόντων autem videtur dixisse pro σώματος, quia dente maxime timendus est leo. vnde Alcibiadi [v. Plutarch. V. Alcib. p. 192. C To. 1.] quum obiecisset quidam, *Δάκνεις ὥς αἱ γυναῖκες*. Οὐ μὲν γὰρ, εἶπεν, ἀλλ' ὥς οἱ λέοντες.

7. Τοῖς ἀνδράσι Φρόνημα] Interpretatus sum Φρόνημα *prudentiam*, ut idem sit hoc loco, quod Φρόνησις. Nam quis nescit, eam viris esse peculiarem, nec in muliebri ingenium cadere eam vim ratiocinandi, quae in viros? Non sum tamen interim ignarus, Φρόνημα etiam animi magnitudinem, et ferociam, significare. Sed quorsum istuc? praesertim quum multae ferae magnos gerant spiritus; omnium autem maxime leo ipse, qui etiam *magnanimus* propterea dicitur a poetis. Sed et Phocylides v. 121. quum enumerasset ea, quae a deo animantibus ratione carentibus tributa sunt, concludit, *λόγος δ' ἐστὶν ἀνθρώποισι.*

8. Γυναιξὶν κ. τ. λ.] Non iam poterat δῆναι Φρόνημα, vel quod rem iam vni dono datam, alteri donare non posset, vel quod mulierum leui, et mobili, ingenio non satis hoc munus conueniret. Ego verti ad verbum, ut ambiguum sensum retinerem.

O D E III

2. Στρέφεται κ. τ. λ.] Homerus Od. ε' v. 271. ff. de Ulyssae loquens, — *εἰ δὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάρουσιν ἐπίπτε, Πληϊάδης*

δας τ' ἰσορῶντι, καὶ ἐψὲ δύνοντα βοώτην, ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμα-
ξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν, ἥ τ' αὐτῇ σρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δο-
κεύει, Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοστρώων Ὠκεανοῖο. Ouid. lib. 1. Tristt.
eleg. 3, 47. f. *Iamque morae spatium nox praecipitata negabat;*
Versaque ab axe suo Parrhasis Arctos erat.

9. Κατὰ μεῦ σχίσσεις ὀνείρας] Non est ἀνακόλυθος oratio:
imitatur enim vulgarem sermonis formam, perinde, ac si
dicat: *Quis pulsat fores? Certe tu, quisquis es, intempestive ad-*
venis. interturbabis enim mea somnia: ut alibi odor. 12, 8. 10.
dixit, Τί μεῦ καλῶν ἐνείρων Ἀφῆρπασας Βάθυλλον; Est autem
κατὰ μεῦ σχίσσεις pro κατασχίσσεις: ut alibi, odor. 3, 15. 29.,
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας, pro ἀνάψας: et, Ἀνὰ δ' ἄλλεται κα-
χάζων, pro ἀνακαχάζων. nam tmesi frequenter utitur.

17. Φέροντα] Scio, dici posse βρέφος Φέροντα τόξον eo
modo, quo dicitur τέκνον Φίλε, ut non vocis, sed significa-
tionis, ratio habeatur. Verum quia μὲν particulam solet,
et debet, sequi δέ· lego Φέρον δέ· quod enim dicit, est eius-
modi: *Fores tandem meas aperui, et puerulum quidem conspi-*
cio, quem ille mihi se esse dixerat, sed huiusmodi, qui arcu, et
pharetra, instructus esset, alasque gestaret.

19. ἰσὶν] Recte ἰσὶν Ionice: nec mutari debet.

25. ἰσί μοι] Si pro ἰσὶ legamus εἴτι, interpunctio esse
debet post τόξον, non post verbum πειράσωμεν, ut sit, πειρά-
σωμεν τόδε τόξον, [εἴτι μοι νῦν βλάβεται κ. τ. λ. Alibi tamen
sine casu usus est eodem verbo, ubi ait, odor. 45, 11. f.,
Ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἰσὶν, εἶπε, Βαρεῦ· πειράσας νοήσεις.

2. καχάζων] Sic vet., non καγχάζων, quod versus
non recipit. Nec Latini γ retinent, quum *cachinnor*
dicunt.

ODE IIII

9. Ὀλίγη δὲ κεισόμεθα] Sic in quodam epigrammate,
Anthol. 7, 204. p. 486. Steph. p. 1009. Lubin., — ἰν δ'
Ἀχέροντι Ὀσεά, καὶ σποδιῇ, παρθένε, κεισόμεθα.

ODE V

7. Ῥόδον ἔαρος μέλημα] Hic noue positus est tribrachys
anapaesti loco. ita tamen legere malim, quam inuerso or-
dine,

dine, Ἐαρος ῥ' ἔδον μέλημα. Nam facile adducor, vt credam, hunc pedem fuisse admissum a poëta, dum captat leporem illum, qui est ex eiusdem principii repetitione, qua mirifice gaudet: vt alibi, odor. 41, 3. σ., Τὸν ἰφρευετὰν χορείας, Τὸν ὅλας ποθῶντα μολπὰς, Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι, Τὸν ἐρώμενον Κυθῆραις quibus alios quatuor subiungit, qui et ipsi initium idem habent.

O D E VI

5. Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας] Quibusdam legendum videtur κατακισσοῖσι, vno verbo, id est, κισσῶ κεκαλυμμένοις: quorum ego iudicium sequor. Sed participium βρέμοντας mihi suspectum est.

10. αἰθύρων Προχέει] Legitur et mutato ordine, αἰθύρει Προχέων.

O D E VIII

11. Ἐθέλοντα δὲ φιλεῖν] Nemini scrupulum hic locus iniiciat. nam constat, particulum δὲ ob φ sequens hic produci: quemadmodum et in illo versu, odor. 43, 7., X' ὅποσα φέρουσιν ὦραι in illo item, od. 18, 4., Ρόδα φέρουσιν ὦρην.

O D E VIIII

6. Τίς ἐστὶ, σοὶ μέλει δέ] Crediderim ego hic legendum, Τί δ' ἐστὶ σοὶ μέλημα; vt apud Theocritum initio Eidyllii, 14. v. 2. cum alter dixisset, ὡς χρένιος respondet alter χρένιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

15. Καὶ νῦν οἶας] Suspicio legendum ὅσας, vt sit δεικτικῶς prolatum per parenthesin.

23. Καὶ δένδρεσι καθίζειν] Potest huiusmodi datiuus addi litera ν, potest et praetermitti. Idem dictum puta de similibus locis, vt, odor. 13, 3., Ἐν ἄρεσι βοῶντα item, odor. 17, 11., Τί δ' ἄσπεράσι βοῶτεω et si qui sunt alii. Memini enim, me legere apud quendam grammaticum, huiusmodi datiuus non adscribi plerumque ν, ne duriores efficiat orationem: intelligi tamen potentia, vt illi loquuntur.

31. καὶ δεσπότη. Ἀνακρ.] Vide, num legendum sit, καὶ δεσπότην ἐμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω aut, si non ἐμοῖσι, aliquid simile postulet locus. nam accusatius hic, Ἀνακρέοντα, videtur ex scholio irrepsisse.

O D E X

5. τευχθέν] Legitur et τυχθέν.

O D E XI

1. Λέγῃσιν αἱ γυναῖκες] Palladas hanc Anacreontis oden suam fecit, mutato tantum genere carminis. Extat enim hoc illius epigramma [Anthol. 2, 47. 19. p. 175. Steph. p. 366. Lubin.]: Γηραλέον με γυναῖκες ἀπασκώπτῃσι, λέγῃσαι εἰς τὸ κάτοπτρον ὄραν λείψανον ἡλικίης. Ἄλλ' ἐγὼ εἰ λευκὰς φορέω τρίχας, εἴτε μελαίνας, Οὐκ ἀλέγω, βίοντι πρὸς τέλος ἐσχόμενος. Εὐόδοις δὲ μύρσισι, καὶ εὐπετάλοις σεφάνοις, Καὶ βρομίῳ παύῳ φροντίδας ἀργαλίας. Quod dixit Anacreon τὰ τεχνά, παίζειν, latius a Pallada explicatum est, sed ita tamen, ut vim verborum non exprefferit. Horatius eodem fere modo dixit, 3. od. 12, 1., *Amori dare ludum* Ovidius hoc vocat *ludere*. Ego verti, *Vacare amoribus, iocisque*, secutus quendam ipsius Horatii versum, 1. ep. 6, 65., quem ex Mimnermo transtulit.

7. Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον] Mira est ἀφέλεια τῷ λόγῳ in hoc poëta, ut hic vides in verbo ἀπῆλθον. In nullum certe melius, quam in hunc, illud Fabii, instit. orat. 10, 1. 82., quadrare possit, esse in hoc quandam iucunditatem inaffectatam, sed quam nulla affectatio consequi possit. Vnde et Horatius, epod. 14, 11. s., vere de ipso pronunciauit, *Qui persaepe caua testudine fleuit amorem Non elaboratum ad pedem*. Quotquot ergo dulcedini, et suauitati, orationis studuerunt, huius, tanquam optimi magistri, vestigia ita secuti sunt, ut ne a verbis quidem eius discedere voluerint. Ac ne longe abeam, hoc verbum ἀπῆλθον eo sensu passim apud illos reperies; sed in praesentia mihi ex multis vnus ille locus [Anthol. 7, 177. p. 1001. Lubin.] succurrit, — εἴτε σὺ τὸ πρόσωπον ἀπῆλθες, Κεῖνός τὸ τῆς λύγδης βασκανε λειότερον.

O D E XII

1. Τί σοι θέλεις] Agathias Scholasticus hanc odam est in suo epigrammate, Anthol. 7, 65. p. 963. Lubin. p. 461. Steph., imitatus, cuius initium est, Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι, εὔτε δ' ἐπέλθῃ Ὁρθρος, ἐλινύσαι μικρὰ χαριζόμενος, Ἀμφιπεριτρίζουσι χελιδόνες κ. τ. λ. Nam quod dixit Anacreon, ὑπορθρίασι φωναῖς, dicit ille, εὔτε δ' ἐπέλθῃ Ὁρθρος. et pro Τί μεν καλῶν ὀνείρων Ἀφῆρπασας Βάθυλλον; dicit, v. 9. f., Βαίον ἵνα κνώσσοιμεν ἴσως δέ τις ἤξει ὄνειρος, Ὃς με Ῥοδανθείοις πῆχεσιν ἀμφιβάλοι. erat autem Ῥοδάνθη eius amica. Haec obseruatione sunt digna, vt et ipsi discamus caute imitari veteres, et, si quid apud illos occurrat, quod in rem nostram sit, ita in vsum nostrum illud vertere, vt non aliunde tamen petitum, sed domi natum, videatur.

O D E XV

2. Τῷ Σάρδεων ἀνακτοῖ] Dicitur, et Σάρδεες, Σάρδεων, et Σάρδεις, Σαρδίων, vt in quodam epigrammate, [Bianoris, Anthol. 1, 70. 17. p. 101. Steph. p. 212. Lubin.] Σάρδεις αἰ τοπάλαι Γύγε πόλις. Potes igitur hic legere Σαρδίαν, si magis tibi probatur. nam vtraque lectio reperitur.

3. Οὐθ' αἰρέει με χρυσός] Legitur et sic, Οὐθ' εἰλέ πα με χρυσός.

15. Σὲ μὴ δεῖ πίνειν] Legendum videtur, aut μηδὲ πίνειν, aut μὴ τι πίνειν, pro μὴ ἔτι, vt ἡ πὶ dicitur pro ἡ ἐπὶ.

O D E XVII

1. Τὸν ἀργυρεὸν τορεύσας] Legitur et τορεύων. Nescio autem, cur lib. 2. epigramm. Graecorum [Anthol. 2, 47. 17. 18. p. 175. Steph. p. 364. Lubin.] coniungatur haec oda cum superiore, cuius initium est: Οὐ μοι μέλει Γύγας. Nam in veteribus libris eo est collocata loco, quo hic vides: et Gellius seorsum ab altera hanc citat lib. 18. c. 9., vbi quaerit, ecquis Latinorum poëtarum tam fluentes carminum delicias fecerit.

7. Ποίει δέ μοι κατ' αὐτό] Legitur et; καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτό.

10. Τί Πλειάδεςσι καίμοι;] Legitur et sic, Τί Πλειάδων μέλει μοι; Τί δ' αἰέρος βοώτεω; Sed prior lectio magis mihi placet, quod respondeat superioribus illis, Τί γὰρ μαχαιραὶ καίμοι; Quo etiam modo dixit alibi, odor. 24, 5. f., Μεθετέ με, Φροτίδες· Μηδέν μοι, καὶ ὑμῖν, ἔσω. Sic dixit quidam [Anthol. 1, 80. 1. p. 110. Steph. p. 230. f. Lubin.]: Ἐλπίς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε, τὸν λιμέν' εὖρον· Οὐδὲν ἔμοι, χ' ὑμῖν. Praeterea lib. 2. epigramm. Graecorum ita clauditur haec oda, Μη' συγνὸν Ὠρίωνα· Ἄλλ' ἀμπέλους χλαώσας, καὶ βότρυας γελῶντας, Σὺν τῷ καλῷ Λυκίῳ. Sed melior Gellii lectio, quae consentit cum nostra. Versa autem fuit olim a nonnullis haec oda, qui pro Bathyllo *profundum* interpretati sunt: quum nec ullus sensus ita possit ex hoc loco elici, nec diminutiva hoc modo fiant, a βαθὺς βαθυλλος, sed ut Ἡρακλῆς Ἡκυλλος, Ἀριστοκλῆς Ἀρίσυλλος, sic Βαθυκλῆς Βαθυλλος. Praeterea vel ex Horatio, epod. 14, 9., notum debuit esse hoc nomen.

O D E XVIII

1. Καλὴ τέχνη] Legitur et Καλλιτέχνη.

6. Ποτὸν - τερπνόν·] Si Iambicum dimetrum catalecticum facere velis: legendum erit, commutato verborum ordine, Τερπνὸν ποίει ποτόν μοι. Sed in hac oda, ut et in aliis nonnullis, sunt varie mixti versus: ex quibus hi duo sunt dimetri ἀκατάληκτοι· Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον· et, Σύναπτε κέρας εὐπρεπείς.

O D E XX

1. Ἡ Ταντάλῳ ποτ' ἔση] Non puto, poetam aliter scripsisse, quam ἔση, imo etiam voluisse ludere in his duobus ὁμοιοτελεύτοις, ἔση, et ἔπη. Est autem valde proprium ἔση de saxo, quod natura rigidum est, et immobile. Ita dixit Tibullus, 2. eleg. 4, 9., *Stare vel insanus cautes obnoxia ventis.*

5. Ἐγὼ δ' ἴσοπτρον εἶην] Extat epigramma Διονυσίου Σοφιστῆ [Anthol. 7, 153. p. 478. f. Steph. p. 294. Lubin.], in quo ludit eodem fere modo, quo hic. initium eius est hoc, Εἶθ' ἄνεμος γενόμεν, σὺ δέ γε σείχουσα παρ' αὐγὰς Στήθεα γυμνώσας, καὶ με πνέοντα λάβοις. Εἶθε ῥόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον, ὄφρα

κ. τ. λ. Sic apud Theocritum Idyl. 3, 12. f. vouet quidam pastor, — — εἶθε γανοίμαν Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄγτρον ἰκοίμαν. Sic in quodam Scolio: [auxit eo Bruncquius exemplum Anacreontiorum carminum Argentoratense vtrumque, 1. p. 89. 2. p. 93.] Εἶθε λύρα καλὴ γανοίμην ἐλεφαντίνῃ, Καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν Διονύσιον ἐς χορόν· Εἶθ' ἄπυρον καλὸν κ. τ. λ. Ouidius, AA. 2, 15. 9. ff., mittens annulum ad amicam, tandem ait, *O! utinam subito fieri mea munera possim, Artibus Aeaeis, Carpathiique senis! Tunc ego te cupiam dominae tetigisse papillas* etc.

13. Καὶ ταινίῃ δὲ μασῶν] Proprie locutus est. nam, vt inquit Pollux Onom. 7, 65., τὸ τῶν μασῶν τῶν γυναικείων ζῶσ-μα, ταινίαν ὠνόμαζον, καὶ ταινίδιον. Ego *strophium* interpretatus sum, veteres Latinos secutus. *Fascia* enim generalius est nomen.

16. Μόνον ποσὶν πατεῖν με] Nisi subaudias ὥστε, non procedet sensus.

O D E XXI

6. Στεφάνης δ' οἶκε πυκάζω] Quidam legunt hic, ὅπως πυκάζω· et in ultimo versu, τίμι, interrogatiue. Legitur et σκεπάσω pro σκεπάζω.

O D E XXII

1. Παρὰ τὴν σκίην, Βάθυλλε] Legitur et Βαθύλλον.

3. Σίει δὲ χαίτας] Vulgo, σείειν διφθογγογραφεῖται· sed Anacreon alibi quoque, fragm. 43., σίειν protulit.

O D E XXIII

1. Ὁ πλεῖστος εἶγε χρυσῶν] Anacreon sua haec dicta factis confirmavit. nam a Polycrate duobus talentis donatus, vt se duas iam noctes curis affectum ob ea vidit, reddidit illi, hoc vnum dicens: [vid. Stobaeus Eclogg. ethth. c. 91, p. 508. Turic.]: Οὐ τιμᾶσθαι αὐτὰ τῆς φροντίδος, id est, non tanti sibi ea esse, vt curis propter illa vellet angi; vel pluris se quietum, et solutum, animum facere, quam illa.

14. Ἐμοῖς

24. Ἑμοῖς φίλοις συνεῖναι] In quodam Scolio, loco quarto hoc ponitur: [simile scolion legitur in reliquiis Anaxandridae ap. Grotium excc. tragicc. et comicc. Graecc. p. 639.]: Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον αἰδρὶ θνητῶν· δεύτερον δὲ, καλὸν φυᾶν γενέσθαι· τὸ τρίτον δὲ, πλατεῖν ἀδέλῳ· καὶ τὸ τέταρτον, συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Et in quodam alio: [vid. exempla carminum Anacr. Argentoratensia, 1. p. 89. 91. f., 2. p. 92. 95. f.]: Σύν μοι πῖνε, συνήβα, Συνέραι, συσεφανηφόρει· Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, Συσσωφρένει σώφρασι.

O D E . XXV

1. Ὅταν πίνω τὸν οἶνον] Xenophon Symposio, 2, 24. Τῷ γὰρ ὄντι οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τὰς ἀνθρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει.

9. Σύν τῷδε πίνειν ἡμᾶς] Fortasse primus versus odes loco huius repetendus est, Ὅταν πίνω τὸν οἶνον, ut vides repetitum etiam secundum. Nam sunt et aliae odae, in quibus duo primi versus in fine etiam repetuntur. Observare autem oportet, hic quoque acatalectos duos versus esse insertos, nimirum hunc, Τί μοι πόνων, τί μοι γόων, et, Θανεῖν με δεῖ, καὶ μὴ θέλω. Animaduerti, contra facere in versibus trochaicis poetam, miscere dimetros catalecticos cum acatalectis.

O D E . XXVIII

3. Ῥοδέης κοίρανε τέχνης] Quid si Ῥοδῆς hic legas? Certe, cum aliorum multorum, tum ipsius Pindari [Olympionn. 7, 91. ff.], testimonio, lectionem hanc confirmabis. Pro κοίρανε autem quidam putant legendum τύρανε· illud non video, quomodo lex versus possit ferre: sed ne hoc quidem satis aptum huic loco videtur.

7. Ἀπαλὰς τε] Sic apud Theocritum, Idyl. 20, 8., μαλακὸν γένειον.

16. Τὸ λεληθότως σύνοφρουν] Malim ego articulum annectens adverbio legere τολεληθότως. nam, et vltimatissimum in adverbiiis hoc est, et possit alioqui multis faceffere negotium hic locus, qui hoc modo planus est, et apertus.

Nam *ἔχεται βλέφαρων ἵτιν τολεηθότως σύνοφρον* perinde est, ac si dixisset, *ἔχεται τὰς ὀφρεὺς λεληθότως συγκεχυμένας*. quo vocabulo utitur alicubi Plutarchus. Existimabit aliquis fortasse, *βλέφαρων ἵτιν* accipi ἀντὶ τῶν *βλεφαρίδων*. et hic sensus prima fronte se offert. Sed si quis propius intueatur: videbit, contextum orationis hoc non ferre. Nam quid hoc sibi vellet tandem, *μὴ διάκοπτε τὸ μεσόφρον, μηδὲ μίσητε, ἀλλ' ἔχεται τὰς βλεφαρίδας σύνοφρος*? Absurdum certe hoc esset. Quod si quis pertinaciter hanc interpretationem tueri voluerit, sed alio sensu: primum *σύνοφρον* legat, ut sit τὸ *σύνοφρον* substantivum, quod, et novum est, et durum: deinde claudens sententiam post *σύνοφρον*, et interpungens, addat δὲ post *βλέφαρων*, ut sit, *βλέφαρων δ' ἵτιν κελαινήν*, et repetat ἀπὸ τῆ κοιῆ verbum *ἔχεται*. Sed vide, quam vim afferas contextui. Deinde an colorem *βλεφαρίδων* describeret, de superciliorum colore taceret? Cur non potius integram servans orationis seriem, *βλέφαρων ἵτιν* accipies *περιφραστικῶς*, ἀντὶ τῶν ὀφρῶν? Nonne positaе sunt κύκλω τῶν ὀμμάτων αἱ ὀφρεὺς? Atqui dixit *βλέφαρων*, non ὀμμάτων. quid tum? Si ambiunt totum oculum, certe et palpebras, oculi partem illis magis vicinam, praesertim si de superiore palpebra intelligas. adde, quod hunc versum ingredi non poterat ὀμμάτων. Xenophon, Memorr. I, 4. 6., quoque dicit, naturam providam ὀφρεῦσιν ἀπογείσασθαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀφθαλμῶν. Denique mihi magis videtur consentanea rationi haec expositio. Si quis tamen aliquid melius afferat, illum sequar. Est autem aliquando *σύνοφρος* mulieris epitheton, quo etiam puellam quandam honestat Theocritus Eidyll. 8. v. 72. s. his versibus: Κῆμ' ἐκ τῷ ἀντρώ σύνοφρος κόρη ἐχθρὸς Ἰδοῖσθαι τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἡμεῖς ἔφασκεν. Eadem appellatur et *μίσοφρος*. Anacreon, ut vides, addit *λεληθότως*. Videre est autem ita propemodum coeuntia supercilia iis, qui moesti frontem contrahunt, et corrugant. unde etiam illi, verbo ab hoc nomine deducto, *σύνοφροισθαι* dicuntur. Mirum est vero, placuisse illis ita confusa supercilia, quum nihil a pulchritudine magis videatur alienum. Sed alia multa observabis veteribus fuisse in deliciis, quae tui non erunt stomachi. Caeterum linguae Latinae inopia loci huius interpretationem reddit paulo difficiliorem. Nam,

nec

nec nomen habet, quod respondeat huic Graeco σύνοφρος, nec quod illi μεσόφρον, quod et μετώπιον appellatur. Cui tamen inopiae mederi conatus sum, dum hunc locum verterem. [Vertit eum Stephanus sic, *Supercilii nigrantes Discrimina nec arcus, Confundito nec illos: Sed iunge sic, ut anceps Diuortium relinquant: Quale esse cernis ipsi*]. Id autem affectus sim, nec ne, tuum esto, lector, iudicium. Vnum hoc addo, si ea, quibus usus sum, verba tollas, vix te, quae in eorum locum reponas, habiturum.

20. Ἄμα γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης] Tritum est γλαυκῶπις Ἀθήνη, Homericum. Quod autem ad ὕγρον attinet, verti *paetum*, illum secutus versum, qui est inter antiqua diuerforum autorum epigrammata [in Priapum p. 70. Lindenbr.] *Minerua flauo lumine est, Venus paeto*. Pollux, Onom. 2, 60., haec coniungit, βλέμμα ὕγρον, θηλυκόν, ἀνάνδρον.

27. Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ] Verti *colla laetitia*, secutus hos versus ex lib. 7. [Graecc. epigrammatum, epigr. 177. p. 1001. Lubin.] — ὅτε εἴ το πρόσωπον ἀπῆλθε Κεῖνο τὸ τῆς λύγδης βάσκανε λειότερον. Quo in libro [epigr. 201. p. 1008. Lubin.] etiam hoc carmen habes, Δειρὴ λυγδινὴ, καὶ σῆθεσσι μαρμαίροντα. Esse autem λύγδον marmoris genus, cum ex aliis, tum ex Philostrato patet, qui in prooemio Εἰκόναν, p. 762. Olear., dicit, ξέοντες τὴν λυγδίνην, ἢ τὴν Παρίαν, λίθον. vbi vulgo legitur πατρίαν, sed perperam. Id autem marmor quum non solum laeuitate, sed etiam candore, commendetur, si cui magis placet *colla candida* interpretari: per me licet, nec repugnat ipsa versus mensura.

30. Ὑποπορφύροις πέπλοις] Non legendum est ὑπὸ πορφύροις, duobus verbis, sed, vt excudimus, ὑποπορφύροις. Sic in quodam epigrammate Διονυσίῳ Σοφιστῇ habes [Anthol. 7, 153. p. 994. Lubin. p. 479. Steph.] Εἶθε ῥόδον γεύμεν ὑποπόρφυρον.

O D E XXVIII

2. Τὸν ἰταῖρον, ὡς διδάσκω] Sic apud Theocritum intelligitur hoc nomen, Eidyll. 23, 28., ἀπηνέας εἶχεν ἰταῖρον.

3. Λιπαρὰς κόμας ποίησον] *Nitidas comas* exposui, Horatium, I. ep. 14, 32., secutus. Sic et apud Synesium, αἰεὶ

δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς, καὶ καλὰ πρόσωπα, vel potius καλοί. Aristophanes, λιπαροὶ χωρῶν ἐκ βλανεῖς. Et Sophocles quum incultum, horridum, et squalidum, capillum significare vellet, ἀλιπαρῇ τρίχᾳ dixit.

5. Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας] Habes et apud Philostratum, V. Apol. 7, 42. p. 321. Olear., ἡλιῶσαν κόμην. Est autem ἡλιῶσα κόμη, siue ἡλιώδης, quam Homerus ξανθὴν appellat, vt Il. α', 197., ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα. Idem ξανθὸν Μενέλαον vocat, id est, ξανθότριχα. Huiusmodi caesariem χρυσὴν etiam nominant. vnde et χρυσοχαίτας ἔξως apud hunc, odor. 6, 12. Sic et apud Latinos aurea coma. vnde et auricomus. Quod autem dicit Τὰ μὲν ἐνθόθεν μελαίνας, Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας, conferri debet cum illis Ouidii versibus, AA. 1, 14. 9. f., quibus describit amicae suae capillos, *Nec tamen ater erat, nec erat color aureus illis: Sed quamvis neuter, mixtus uterque color.* Praeterea Porphyrio, vir doctissimus, exponens hunc Horatii versum, 3. od. 14, 22., *Myrrheum modo cohibere crinem*, ait, *Colorem myrrheum in crinibus hodie quoque dicunt, qui medius est inter flauum, et nigrum.* Haec ille. Sic in quodam incerti auctoris epigrammate, Anthol. 7, 175. p. 1001. Lubin., Εἴτε σε κυανέῃσιν ἀποσίλβυσαν ἐθείραις, Εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἄνασσα, κόμαις. Comae autem ξανθαὶ flavae, vel χρυσαῖ ἀυρεαε, vel ἡλιώδεις, seu ἡλιῶσαι, soli colores, eadem sunt.

8. Θέλῃσι κῆσθαι] Legitur et θέλωσι· et tunc subauditur αὖν, vt sit ὡς αὖν θέλωσι.

9. Ἀπχλὸν δὲ, καὶ δροσῶδες] Metaphora haec, qua *rosidum* pro *tenero* ponitur, melius sonaret Gallicis auribus, quam Latinis. Antipater eodem modo ὑδατίνης βραχιόνος dixit. A grammaticis tamen δροσῶδης, siue ἐερσήτης, exponitur καλός, petita, vt aiunt, metaphora ἀπὸ τῶν δεδρασιμμένων αἰθῶν· ταῦτα γὰρ καλίωνος φαίνεται. Pro quibus facere videtur ille Theocriti versus, Idyl. 20, 16., καὶ χροῶα φοινίχθην ὑπὸ τῶλγος, ὡς ῥέδον ἔρσα. Sed haud scio, an possit hic habere locum haec interpretatio.

10. Στεφένω μέτωπον σφρῦς] Homerus, Il. α', 528., Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρῦσι νεῦσε Κρονίων, id est, μελαίναις, vt vulgo exponunt. A Theocrito, Idyl. 3, 18. 4, 59., quoque κυανόφρυσ puella eodem modo appellatur. Et in alio Ho-
meri

meri loco, qui est Il. λ' v. 26. f., Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὄρω-
 ρέχαστο ποτὶ δειρὴν Τρεῖς ἑκάτεθ' ἱρίσσιν ἰοικότες, admonet Eu-
 stathius, p. 828. 24. Rom., non hoc dici διὰ τὸ χρώμα,
 ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπικυρῶσθαι τὰς αὐχένας κατὰ τινὰ κυκλικὴν καμ-
 πὴν· et exponens illa verba, quae leguntur paulo ante v. 24.,
 Τῷ δ' ἦτοι δέκχ' οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνειο, ait, p. 828. 19. Rom.,
 Κύανος εἶδος τι χρώματος μέλανος, ἐξ ὧ τὸ κυάνεον· τοιοῦτον δὲ
 καὶ τὸ χρώμα τῷ ὄρει ἀναγκασίως κατὰ τὰς φυσικὰς, ὁπηνίκα ἐστὶ
 πάντῃ ἀνέφελος. Latini *caeruleum* draconem vocant. A Pro-
 pertio appellatur quidam *fucus caeruleus*, et *forma caerulea*,
 his versibus, 2. eleg. 14, 27. f., *An si caeruleo quaedam
 sua tempora fuso Tinxerit, idcirco caerulea forma bona est?*
 Ex his omnibus iudica, quae magis huic loco conueniat
 interpretatio.

16. Ἰνα τίς τὸ μὲν φοβῆται, τὸ δ'] Dicitur τὸ μὲν, τὸ δέ,
 vt τὰ μὲν, τὰ δέ, pro *partim quidem, partim vero*. Nec
 admittit versus aliam lectionem. nam si legas τῷ δ' ἀπ' ἐλπί-
 δος, non stabit.

18. Ῥόδινῃ δ' ὅποια μῆλον κ. τ. λ.] Vel τὴν χνοῖν παρεῖν
 ποιεῖ ροδινὴν, ὅποια μῆλον· vel χνοῖν, ὅποια μῆλον. Illud quo-
 dammodo ἄκυρον· hoc autem, propter inuersum vocabulo-
 rum ordinem, duriusculum videtur: sed elegans est alio-
 qui metaphora, vt apud Aristophanem, Nubb. 974., Τοῖς
 αἰδοίοις δρέσους καὶ χνῶς, ὥσπερ μήλοισιν, ἐπὴνθει. Lanugineni
 poëtae quoque Latini appellant: et vt ἐπὴνθει dictum hic
 vides, ita *florem* vocat hoc versu Virgilius, Aen. 8, 160.,
Tum mihi prima genas vestibat flore iuuenta. Sed per μῆλον
 hic intellige *Cydonium malum*, vt apud eundem poëtam,
 ecl. 2, 51., vbi ait, *Ipse ego cano legam tenera lanugine mala.*
 Ibycus [vid. fragm. Ibyci ab Vrsino collecta p. 115.] κυδωνίας
 μηλίδας vocat. Hinc et factum verbum κυδωνιᾶν a Leonide.

20. Ἐρύθημα δ', ὡς ἂν αἰδῶς] Hic ὡς pro ἔσον· quod
 nouum non est. nam grammatici et in hoc versu, Odyf. ε',
 344., Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, exponunt ὡς ἀντὶ τῷ ἔσον.
 Ad hunc locum autem pertinet, quod respondit Pythia,
 rogata, quis esset color pulcherrimus, *Is*, inquit, *quem
 in ingenuis gignit pudor.*

28. Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρ. Ἐλεφ. τράχ.] Prior versus per
 parenthesin ponitur: in posteriori repeti debet verbum ἔσω.

30. Μεταμάζιον δὲ ποίει] Homerus Il. é v. 19. quum ait, 'Αλλ' ἔβαλε σῆθος μεταμάζιον, eam pectoris partem intelligit, quae utrinque mamma cingitur. nam μεμαμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, ut μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν. Hic autem accipio μεταμάζιον pro toto pectore, quod Aristoteles διφυές τοῖς μασοῖς appellat: quos in pectore collocatos esse, his tantum tribus aiunt nonnulli, homini, elephant, vespertilioni. Quod autem attinet ad χεῖρας Ἑρμῆ· habes haec verba apud Pollucem lib. 7. f. 73. Τὸ δὲ ἐξγαλεῖον, καθ' ὃ ἐκλωθεν ἐξαετῶντες τὰ συππεία, γέρον ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ ἐκ ξύλης πεποιημένον κρόνιον, χεῖρας Ἑρμῆ τετραγώνους ἔχον, ὃ γέροντος ἐπὶ πρῶτον· ἀφ' ὃ καὶ τὸ ὄνομα. Quo loco legunt alii τετραγώνους. Puto autem dici διδύμας χεῖρας, ut dicuntur δίδυμοι ὄρχεις. Scio, et ab alio scriptore fieri mentionem τῶν χειρῶν Ἑρμῆ· sed non succurrit locus.

35. Μηρῶν τὸ πῦρ ἰχόντων] Haec ἐπανάληψις elegans quidem est, sed anapaestum postulat carmen in hac prima sede: quam legem in tota hac ode, sicut et in aliis multis, servauit. Quare sunt, qui hic legant μαλερόν.

O D E XXX

I. Αἱ Μῦσαι κ. τ. λ.] Omnes versus huius odes sunt δακτυλικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, qualis est ille, Ἀτρεΐδαι τε, καὶ ἄλλοι. Hephaestion [Enchir. de metris p. 22. Pau.] autem ait, Anacreontem integras odas composuisse etiam dactylico tetrametro, cuiusmodi est hic, fragm. Anacr. 57., Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

O D E XXXI

I. Ἄφες με τὰς θεάς σοι] Corruptus est hic versus, ita tamen, ut aliquis possit ex eo sensus erui, si τὸν θεὸν legatur, et σὺ, sed non satis commodus ille quidem. Tota reliqua ode est emendatissima: nec mihi reprehendat quicumque hunc versum, Ἑμαίνειτ' Ἀλκμαίων τε, quod corripitur syllaba διφθογγογραφημένη· nisi idem Timoclis, comici poetae, hunc iambicum senarium [ap. Stob. eclogg. ethth. c. 123. p. 616. Turic.: sed legitur ibi τι μανικόν] oppugnet, Ὁ νοσῶν δὲ μηχανῶς, Ἀλκμαίων ἐσκέφατο· et hunc quoque versum,

sum, quem Suetonius, Ner. 39., in Neronem iactatum fuisse scribit, Νέων, Ὀϊέσης, Ἀλκμαίαν, μητροκτόνοι.

3. Θέλω, θέλω μανῆναι] Imitatus est Horatius lib. 2. carmm., od. 7, 25. ff., vbi ait, - *quem Venus arbitrum Dicit bibendi? non ego sanius Bacchabor Edonis: recepto Dulce mihi furere est amico.* Et lib. 3. od. 19, 18. f. *Insanire iuuat: cur Berecynthiae Cessant flamina tibiae?* Hos quoque nostri poëtae versus, odar. 4, 13. ff., Ἐμὲ μάλλον, ὥς ἴτι ζῶ, Μύριον· ῥόδοις δὲ κραῖτα Πύρρον· κάλει δ' ἑταίρην, ex ipso Horatio sum interpretatus. . . Sed et quod noster ait, odar. 39, 5. ff., Ἀπερίπτονται μέριμναι, Πολυφροντίδες τε βελαί, Ἐς ἀλικτύπας ἀήτας et alibi, si quidem et haec ode eius est, fragmm. 2, 9. f. Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὖραις φέρειν ἔδωκα λύπας ille sic, 1. od. 26, 1. ff., *Tristitiam, et metus, Tradam proteruis in mare Creticum Portare ventis.* Sed illa leuiora videri possint. Haec vero maioris sunt momenti, in quibus apertius imitatur, vel potius interpretatur, nostrum poëtam: vt lib. 3. od. 11, 9. ff. de Lyde amica, *Quae, velut latis equa trima campis, Ludit exsultim, metuitque tangi, Nuptiarum expers, et adhuc proteruo Cruda marito.* Anacreon, odar. 61, 1. ff., Πῶλε Θρηκίη, τί δὴ με Λοξὸν ὄμμασι βλέπῃσα, Νηλεῶς Φεύγεις, δοκέεις δὲ κ. τ. λ. Paulo post, v. 9. f., Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι, Κῆφά τε σκιρτῶσα παίζεις. Horatius lib. 1. od. 23, 1. ff., *Vitas hinnuleo me similis, Chloë, Quaerenti pavidam montibus auis Matrem, non sine vano Aurarum syluae metu.* Anacreon, fragmm. 21., Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθῆν, ὅς τ' ἐν ὕλῃ κερδέσσης ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Idem Horatius eodem libro, 1. od. 27, 1. ff., *Natis in usum laetitias scyphis, Pugnare Thracum est. tollite barbarum Morem etc.* Anacreon, odar. 57, 7. ff., Ἄγε δῶτε, μηκέθ' ἔτω Πατάγῳ τε, καὶ λαλητῷ, Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς Ἵποπίνοντες ἐν ὕμνοις· nisi mendum hic est. Caeterum vel ex his aestimare possumus, quam multa ex nostro poëta mutuatus sit Horatius: quae paterent omnibus, si, quemadmodum huius, ita et illius, opera extarent. quanquam satis notum est, plura hunc ex Alcaeo, quam ex vlllo alio, transscripsisse. quod nec ipse dissimulat. Videamus ergo et carminum huius aliquot particulas, quas suis odis Horatius affuit. Alcaeus, fragmm. p. 100. Vrsin., ἿΤει μὲν

ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὤρανῳ μέγας Χειμῶν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί·
 κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς Πῦρ, ἐν δὲ κινὰς οἶνον ἀφει-
 δέως. Horatius, 1. od. 9, 1. ff., *Vides, ut alta stet niue*
candidum Soracte, nec iam sustineant onus Sylvae laborantes,
geluque Flumina constiterint acuto. Dissolue frigus, ligna
super foveo Large reponens, atque benignius Deprome quadri-
num Sabina, o Thaliarche, merum diota. Vides, ut hic Ho-
 ratius non imitetur Alcaeam, sed ita eum interpretetur,
 ut verbum verbo reddat. Alcaeus, fragmm. p. 100. Vr-
 sin., Νῦν χεὶ μεθύσκεν, καὶ τινα πρὸς βίαν πίνειν. Horatius,
 1. od. 37, 1. f., *Nunc est bibendum, nunc pede libero Pulsan-*
da tellus. Alcaeus, fragmm. d. 1. Vrsin., Μηδὲν ἄλλο φυτεύ-
 σης πρότερον δένδρον ἁμπέλω. Horatius 1. od. 18. 1. f. *Nul-*
lam, Vare, sacra vite prius seueris arborem Circa mite solum
Tiburis, et moenia Catill. Alcaeus, fragmm. d. 1. Vrsin.,
 Τέγγε πνεύμονας εἴω· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται· Ἄ δ' ὤρα χαλεπά·
 πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος. Horatius ad pocula Mecaena-
 tem inuitans, 3. od. 29, 18. ff., — *iam Procyon furit, et*
stella vesani leonis, Sole dies referente siccos. Sed haec certe
 sunt pauca ex multis, quae afferre possemus, si ex pleno
 fonte haurire liceret. Nam si haec omnia ἀποσπασμάτιω
 inter Horatii odas latere deprehendimus: quid si corpus
 integrum huius Graeci poëtae extaret? Certe quod ad
 odam illam, 1. od. 9., attinet: *Vides, ut alta stet niue candi-*
dum Soracte; non puto; principium tantum eius sumtum
 ex Alcaeo, sed totam eius esse odam. nam et quae proxi-
 me hanc sequitur, 1. od. 10., eius esse constat, nimirum
 illam: *Mercuri, facunde nepos Atlantis* etc. Sunt aliae
 odae, in quibus Alcaeam non quidem per omnia secutus
 videtur, sed disperse aliqua eius dicta collocasse. quarum
 etiam illa est ad testam, 3. od. 21., *O nata mecum, consule*
Manlio. in hac enim, cum in aliis aliquot versibus videtur
 expressisse quaedam Alcaei, tum in ultimis his, v. 23. f.,
Te [o testa] viuae producent lucernae, Dum rediens fuget astra
Phoebus, videri possit allusisse ad haec illius verba, fragmm.
 p. 101. Vrsin., Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; δάκτυλος
 ἁμέρας. Quid autem sibi velit in hoc versu δάκτυλος ἁμέρας,
 quae verba nonnulli mendosa existimant, apparet ex quo-
 dam incerti auctoris epigrammate, [Anthol. 7, 189. p.
 1005.

1005. Lubin. conf. Stephanus schediasm. varr. 3, 30.], cuius initium est: Πῦν, Ἀσκληπιάδῃ· τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις; sic autem clauditur: Πίνωμεν Βάκχῃ ζῶρὲν πόμα· δάκτυλος αἴω· Ἡ πάλι κοιμιστὴν λύχον, ἰδεῖν μενομεν; Videtur autem autor verbis Alcaeī voluisse suum epigramma claudere, non legens, τί τὸν λύχον σβέννυμεν, sed τί τὸν λύχον ἀρμένομεν, pro ἀναμένομεν· quam lectionem habes etiam alibi apud Athenaeum. Si tamen Horatius allusit ad hunc Alcaeī versum, σβέννυμεν legit. Et de hoc quidem loco haec tenus. Videtur autem et in illa ode, 1. od. 14., cuius initium est, *O navis referent in mare te novi Fluctus*, imitatus Alcaeum, ex quo extant nonnulla eodem modo ἀλληγορούμενα. Plena autem fuisse huiusmodi allegoriis eius carmina, testantur veteres scriptores. Quum enim ille aperte inuehi in tyrannos non auderet, obscure loquebatur. Ex Pindaro quoque nonnulla mutuatus est Horatius, ut hoc odes initium, 1. od. 12., *Quem virum, aut herosa, lyra, vel acri Tibia, sumis celebrare, Clio?* Sic enim Pindarus, Olymp. 2, 1. Π., Ἀναξιφόμενι γγες ὕμνοι, τίνα θεόν; τίς ἥρωα; τίνα δ' ἄνδρα κελαδῆσομεν; Denique Horatius multa ex iis, quos nominaui- mus, poetis, aliisque, aperte transfert: quae autem aliunde ita mutuatur, ut sua tamen velit videri, ea ita in varias formas commutat, ut vix ab eo, cuius sunt, si adsit, agnosci possint. Et hoc est honeste furari. Nam non esse turpe ex antiquo scriptore furari, docuerunt nos suo exemplo ipsi Graeci, quorum furtiva memoriae prodicta sunt quam plurima. Ipse enim Homerus ex Orpheo, et Musaeo, multa furatus est: ex Homero vicissim posterī fere omnes multo plura. Quid poetae tragici? Euripides multa; non Homero tantum, sed et aliis, compilavit, qui Homerī aetatem secuti sunt: Sophocles rursus haud pauca Euripidi. Sed nec ipsi comici alii ab aliorum scriptis manus abstinuerunt. Ita igitur furari turpe non est, sed furti convinci, hoc vero longe est turpissimum. Nam et apud Lacedaemonios, qui caute furari potuerat, impunitus abibat; qui in furto deprehensus erat, loris caedebatur. Nec iniuria, meo quidem iudicio. nam, *Quam quisque novit artem, in hac se exerceat.* At qui in furto deprehenditur, imperitus est artis, quam profitetur.

O D E XXXII

18. Τί φῆς αἰὶ κηρωθεῖς ;] Corruptus est hic versus: in quo si κηρωθεῖς legas, erit hoc quidem verbum ad versum mensuram aptius, sed ad sensum poëtae non satis accommodatum: qui quid voluerit, manifestum est ex versu sequenti: quae tamen eius verba fuerint, diuinare non facile est.

O D E XXXIII

5. Ἡ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν] Suspectus non debet esse cuiquam hic locus. nam sic alibi, odor. 9, 22. f., Τί γάρ με δεῖ πέτεσθαι Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς. Sic et poëtae Latini nonnunquam praepositionum ordinem inuertunt.

O D E XXXIII

6. Ὄρε καὶν σεφάνοισιν] Sic Ovidius, Amorr. 2, 5. 37., *Quale rosae fulgent inter sua lilia mixtae.* Quemadmodum autem hic noster poëta ex corollis probat canorum suorum colorem non adspernandum: ita et nigrum colorem ex iisdem commendat quidam pastor apud Theocritum, Idyl. 10, 28. f., his versibus, Καὶ τὸ ἰὼν μέλαν ἐστὶ, καὶ ἃ γράπτα ὑάκινθος· Ἄλλ' ἔμπας ἐν ταῖς σεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

O D E XXXVI

6. Ἀπαλὸν πόμα Λυαίῃ] Mirum est, non solum hic, sed et in sequentibus, bis in eadem oda, repeti hanc lectionem, in illis versibus, Τὸ μὲν ἔν πόμα λάβωμέν. Qui possit ex hoc verbo πόμα fieri iambus, non video: ποτὸν autem aptius esset, sed non videtur ita leniter cadere.

O D E XXXVII

10. Καρποῖσι γαῖα προκύπτει] Videtur postulare versum, ut legatur καρποῖς· nisi et hoc diuersum est carmen a caeteris.

O D E XXXVIII

6. Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι] Hephaestion [Enchir. do-
metris p. 16. Pau.], citans hos duos versus, legit, Πάρεσι
γὰρ, μαχέσθω. Vt habemus, sensus est faciliior, sed non
stat versus; vt legit ille, versus est integer, sed haerebi-
mus in sensu: nisi forte πάρεσι γὰρ per parentheses
dictum sit, pro ἔξεσι γὰρ, vt sit, *Si quis pugnare vult,
pugnet: per me licet; non eum teneo:* vt Virgilius Aen. 4, 380.
loquitur. Sic alibi, odor. 26, 7., dixit, Ὀπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
Et quidam alius in hunc sensum, Δές μοι πιεῖν, μάχαι δ'
ἄλλοισι, καὶ πόνος, Μέλοι. Tibullus quoque in quadam ele-
gia, 1. eleg. 11, 31. f., sic ludit, *Vt mihi potanti possit sua
dicere facta Miles, et in mensa pingere castra mero.*

12. Σειληνὸν ἐν μέσοισι] Videtur deesse δὲ particula: sed
lex versus fortasse eam exclusit.

O D E XXXVIII

3. Λιγαίνειν ἄρχεται Μίσσας] Dimeter est acatalecticis,
siue acatalecticis: cuiusmodi alios reperies alibi.

15. Βιότῃ μέλπω γαλήνην] Non hic tantum μέλπω cor-
reptam habet priorem syllabam, sed et in illo versu, odor.
53, 2., Μέλπομαι ῥόδον Θερινόν· et in illo, odor. 58, 2., Μέλ-
πομαι βρύοντα μίτραις. vterque enim versus est iambicus di-
meter catalecticis.

O D E XXXX

1. Ἐρως ποτ' ἐν ῥόδοις] Antea vidimus, vt nonnulli in-
tegras odas ex hoc poëta in sua epigrammata transscripse-
rint. Vide vt ipse etiam Theocritus ex hac suum Ἐρωτα
κηριοκλέπτην, Idyl. 19., fecerit. Sic enim ille, Τὸν κλέπταν
ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα, Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον,
ἄκρα δὲ χειρῶν δάκτυλα πᾶνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεα, καὶ χεῖρ' ἐφύσα-
σεν, καὶ τὰν γὰν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτῃ Δείξεν τὰν ὀδύνην,
καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν Θηρίον ἐντὶ μέλισσᾷ, καὶ ἀλίκῃ τραύμα-
τα ποιεῖ. Χ' αἰ μάτῃ γελάσασα, τί δ'; ἔκ' ἴσον ἴσσι μελίσσαις;
Χ' αἰ τυτθὸς μὲν ἦεν, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκῃ ποιεῖς. Quae nos
sic

sic vertimus, ut cum Latina Anacreontis oda conferrentur, *Improba apis quondam furem confixit Amorem, Dum rapit ille fauos aluearibus, articulosque Undique perstrinxit summos. dolet ille, manumque Exsufflans, pede pulsat humum: laesumque parenti Ostendit digitum, et queritur, quod, tantula visu Bestia quum sit apis, tantum det acumine vulnus. Cui tum subridens mater, Quid? non apis et tu Es similis, qui tantillus das vulnera tanta?*

14. Ποιεῖ τὸ τὰς μελίττας] Dorice. Libenter autem implicat articulos hoc modo poëta, ut in illis versibus, odor. 45, 1. f., Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων et alibi, odor. 25, 7. f., Πίωμεν ἔν τὸν οἶον τὸν τῆ καλῆς Λυαίης· illic item, odor. 5, 1., Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων, multisque aliis in locis. Habent enim magnam venustatem in his versibus huiusmodi articuli. at multa sunt carminum genera, quibus adhibiti, aures offenderent.

O D E XXXXI

2. Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον] Propter versum ω in ο mutatum videtur: quod apud Homerum nouum non est.

16. Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν] Ex hoc, aut ex simili, loco est illud Μακεδονίᾳ ὑπάτῃ [Anthol. 1, 26. 4. p. 34. Steph. p. 72. Lubin.]: Τὴν γὰρ Ἀνακρεῖοντος ἐνὶ πρᾶπιδεσσι φυλάσσω Παρφασίην, ὅτι δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

18. Ὀδυρωμένῳ] Recte ὀδυρωμένῳ. nam non ὀδυρεσθαι solum, sed et ὀδυρᾶσθαι, est in usu.

O D E XXXXII

16. Ἐπὶ βαρβίτῳ χορεύων] Post hunc versum videtur aliquid deesse.

O D E XXXXIII

3. Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς] Quod hic πίνειν, Theocritus σιτίζεσθαι dicit Eidyll. 4. v. 16. μὴ πρῶκας σιτίζεαι, ὥσπερ ὁ τέττιξ; Et Virgilius ecl. 5, 77. Dumque thymio pascentur apes, dum rore cicadae. Plinius H. N. 2, 26. dicit, eas orocarere, sed quiddam aculeatum habere in pectore, quo rorem lambunt.

4. Βασιλεύς ὅπως αἰδεῖς] Verti *regina*: quod cicada nomen foemininum sit. aiunt tamen cantare solum marem, tacere foeminam. vnde reprehendens mulierum loquacitatem Xenarchus comicus: [vid. γνῶμαι comicc. Graecc. p. 452. Steph.]: dixit, Εἴτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες ἅκ' εὐδαίμονες, ὦν ταῖς γυναιξὶν ἔδ' ὅτι' ἔν φωνῇς ἐνι; Sed hic generalius locutum poëtam nostrum existimare debemus.

8. X' ὅποσα φέρεσιν ὦσαι] Antea admonui, literam φ nonnunquam praecedentem syllabam producere.

15. Τὸ δὲ γῆρας ἔσ' σε τείρει] Hoc fortasse dicit, quia, ut inquit Lucretius, 4, 56., *veteres ponunt tunicas*.

O D E XXXVI

1. Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλεῖν] Videtur huc pertinere illud distichum, Εἰ μισεῖν πόνος ἐστὶ, φιλεῖν πόνος· ἐκ δὲ λαιπὸν Αἰεῖμαι, χρηστῆς ἔλκος ἔχεν ὀδύνης.

5. Γένος ἔδεν εἰς ἔρωτα] Propertius, 1. eleg. 5, 23., *Nil tibi nobilitas poterit conducere amanti*.

7. Μόνον ἄεγυρον βλέπεσιν] Eleganter idem, 2. eleg. 13, 11. f., *Cynthia non sequitur fasces, nec curat honores: Semper amatorum pnderat illa sinus*.

8. Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὲς] Quomodo ἀπόλοιτο, si iam olim ἀπώλετο; Nimirum hoc ita dicitur, ut a Propertio, 2. eleg. 14, 31. f., *Illi sub terris fiant mala multa puellae, Quae etc.*

10. Διὰ τῆτον ἅκ' ἀδελφός] Timocreon Rhodius initio cuiusdam Scolii: [Bruncquius eo auxit exemplum carminum Anacreonticorum Argentoratense utrumque, 1. p. 85. 2. p. 88.]: Ὀφελος, ὦ τυφλὲ πλᾶτε, Μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, Μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆναι· Ἀλλὰ τάρταρόν τε ναίειν, καὶ χέρONTA· διὰ σὲ γάρ Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακὰ.

13. Τὸ δὲ χεῖρον, ὀκλύμεσθα] Quia argenti cupiditas facit, ut venales sint amicae.

O D E L

1. Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῇ] Legitur et sic, Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῇ, Νέον ἐν πόθοις ἀταρβῇ.

6. Πότον ἄσενον κομίζων] Ita malim, quam Πόθον, ut πότον ἄσενον intelligamus λαθικηδέα οἶνον, ut Alcaeus dixit: et ut Homerus, Odyf. δ', 221., φάρμακον quoddam νηπενθές vocavit.

O D E LI

5. Ἄρα τις ὑπερθε λευκάν] Quidam putant legendum hic θάλασσαν.

10. Χ' ὅσα μὴ θέμις ὀρᾶσθαι] Melius fortasse propter versum, Ὅσα μὴ θέμις δ' ὀρᾶσθαι. Sic autem in quodam epigrammate Δημοκρίτου, [Anthol. 4, 12. 28. p. 326. Steph. p. 688. Lubin.], quod est eiusdem argumenti, Στέρνα μόνον φαίνεσθαι, τὰ καὶ θέμις.

12. Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ] Nullum sensum ex his verbis possum eruere: propterea crediderim legendum, Ἀλαλημένην δ' ἐπ' ἀκτᾶ.

O D E LII

2. Φέροντες] Melius φέρον.

15. Ἐρχτός νέος ἰλυσθείς] Quum nec stet versus, nec sensus reperiatur: malim legere μεθυσθείς. Nam dixit, Ὅν ὅταν πίνῃ γεραίος· nunc περὶ τῆς νέας idem dicit, sed aliis verbis.

O D E LIII

3. Συνεταιρεῖ αὖξει μέλπειν] Quidam putant hic legendum, Συνέταιρε δ' αὖξε μολπήν. Latere certe hic suspicor magnum aliquod mendum.

6. Χάρισίν τ' ἄγαλμι' ἐν ὥραις] Confer hunc locum cum illo, odor. 5, 9. ff., Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης Στέφεται καλοῖς ἰδέσσι Χαρίτεσσι συγχορεύων.

11. Γλυκὺ καὶ ποθῆντα πείραν] Puto hic legendum, Γλυκὺ καὶ ποθῆντα πῆραι. nam, et parva est mutatio literarum, et sensus est, meo quidem iudicio, elegantissimus, quem
ego

ego ita expressi, hunc locum vertens, *Est grata colligenti, Spineta ut ante pungant, Viaeque senticosae.* Vtor autem hic particula *ut* pro *quavis*. Nec vero de verbo πείσαι quisquam dubitet. nam ita dixit ante, odor. 7, 6., Τ,οχάοντα πείρειν ὕδρος.

16, Ὀσσοφῶ] Vide, num legendum Ὀρόφῶ, quod verbum pro *tota* etiam *domo* usurpatur. vnde ἰππορόφιοι.

34. Κορυφῆς ἰδεῖνκε Ζεὺς] Legitur et, Κορυφῆς ἔδειξε Ζεὺς.

O D E LIII

1. Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλῃ] Suspicio ita scripsisse poetam, Ὅτ' ἐγὼ νέων ὁμίλον ἔσορῶ, πάρεσιν ἤβα· ut antea dixit, odor. 47, 4. ἰ., Τρίχας γέγων μὲν ἴσι, Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

6. Παράδος] Non dubito, quin hic legendum sit, Ῥόδα δέσ.

10. Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρας] Legere potes et ῥοιὰν sed et ῥοιὰν potest ferri, ut vidimus antea ποιῶ passim correpta priore, ubi alii ποιῶ scribere malunt. Sed nihil necesse, nisi et pro τοιαῦτα, apud Theocritum, Idyl. 11, 18., prima breui, scribere velimus τοιαῦτα, idemque in caeteris facere. quod ego certe non probarim.

O D E LV

1. Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι] Suspicio νόθον esse hoc odarium.

Haec fere sunt, quae αὐτοσχεδίως a nobis observata, rudioribus non ingrata fore existimauimus. Alia quidem praeterea examinanda, et castiganda, restant, sed consulto a nobis praetermissa, quia de illis amplius deliberandum censemus. Quod autem ad versus attinet, quibus usus est noster poeta, animaduertendum est, duo esse eius odarum genera. Vnum enim genus est earum, quae sunt μονοειδῆς, et, ut ita dicam, simplices; in quibus omnibus iambico dimetro καταληκτικῶν utitur, quod carmen

Ἀνακρεόντιον appellatur, praeterquam in duabus, quarum altera constat tota versibus δακτυλικοῖς τριμέτροις ἀκαταλήκτοις, illa videlicet, cuius initium est, odor. 30., Αἱ Μῆσαι τὸν Ἑρώτα· altera autem versibus trochaicis, partim ἀκαταλήκτοις, partim etiam καταληκτικοῖς, nimirum illa, odor. 61., Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή με. Alterum genus est earum, quae sunt mixtae ex diuersis versibus, puta iam-bicis dimetris καταληκτικοῖς, et ἀκαταλήκτοις, item ex choriambicis, anapaesticis, dactylicis, aliisque, quos ex variis συζυγίαις, sed ἰσοδυναμίαις, constituit. Ex Al-caei autem versibus, quos hic habes, alii similes sunt Horatianis illis, 4. odor. 4, 1. f., *Qualem ministrum ful-minis alitem, Cui rex deorum regnum in aues vagas etc.*: alii autem similes illis, 1. odor. 18, 1. f., *Nullam, Vase, sacra vite prius seueris arborem Circa mite solum Tiburis, et moenia Catil.* Ode autem Sapphus constat versibus illis, qui apud Horatium etiam Sapphici nominantur, et Adonio. Hoc tantum interest, quod Horatius in secun-da sede solo vtatur spondaeo: at illa modo spondaeum, modo trochaeum, admittat. Hic autem versus, Μή μ' ἄταισι, μήδ' ἀνίαισι, δάμνα, nemini suspectus esse debet. Nam quamuis ἄτη longum habeat & apud Homerum, tamen hic corripitur: estque trochaeus in prima sede huius versus, vt et in aliis. Quidam enim antiquus grammaticus, docens, apud Aeoles nonnunquam & licenter corripī, hunc versum citat. Sed ille certe versus, Κ' ὅττι γ' ἐμῷ μάλισ' ἐθέλω γενέσθαι, merito suspectus esse potest. Nam non caret mendo. reliqua bene habent.

TANEGVIDI FABRI
IN .
ANACREONTM
NOTAE

A D
L E C T O R E M

De meo consilio monendus es, Lector. In hac Anacreontis editione hoc praestiti, aut praestare certe volui. Primum, ut quam emendatissimus prodiret Anacreon, et commode describeretur. Hac in re illustrissimi praefecti aerarii benignitate adiuti, eam libello elegantiam addidimus, quae si plane exquisitissima non est, nec ad veterum splendorem comparanda, huius certe urbis captum superare videbitur. Dein quae dubia erant, stridim quidem, sed diligenter tamen, examinaui; quae corrupta, et vitiosa, fuerant, emendare tentavi. Porro autem, vel data occasione; vel arrepta etiam, si cunctantius sequeretur, aliorum scriptorum emendationes adieci. In iis, fateor, paulo frequentior est Hesychius; sed ne quis; hoc eorum causa dico, qui me ignorant; inepta, nescio qua, ostentatione, vel scribendi intemperantia; quod utrumque vitium procul a me est; id factum fuisse existimet, causam aperiam. Studiosos excitare volui, si qui forte sociatis viribus utilissimum illum scriptorem aggredirentur; ipse certe non aspernandam symbolam darem. Habes, quid a me praestitum sit: accipe nunc aliud, quod praestitum non fuit. Deceueram Graeca odaria prosaico sermone convertere, qui scirem, in ea versione, quae carminis necessitate, et metri vinculis, adstricta sit, multa esse duriora, et obscuriora; quaedam etiam non satis perite, aut intellecta, aut conuersa; sed amici, in quorum potestate esse soleo, per epistolas dehortati sunt; rationes afferrem, si tanti ea res foret. Parui itaque: sed, ut id dicam, quod res est, ἐκὼν ἀεὶ καὶ ὅτι γὰρ διὰ τὴν. illam enim interpretandi rationem nunquam probaui; quippe quae doctis hominibus non necessaria, semidoctis autem paene inutilis, sit, nonnunquam etiam obsit propter intricatam, impeditamque, obscuritatem, quam nemo interpres, quantacunque utatur diligentia, vitare possit. Vale. Salmurii, M. DC. LX

T A N E G V I D I F A B R I
I N
A N A C R E O N T E M
N O T A E

C A P V T I

- I. *E Suida error sublatus, circa aetatem Anacreontis.*
- II. *Tò λέγειν etiam de re grandiori, et heroica, dici posse, contra quam Eustathio visum sit.*
- III. *Lapsus Suidae.*
- III. *Hesychius emendatus.*
- V. *Iterum emendatus, et suppletus.*
- VI. *item: ut et*
- VII. VIII. *Contra Eustathium.*
- VIII. *Hesychius emendatur, et suppletur.*
- X. *Odarii sexti titulum falsum esse; et quodnam sit illius argumen-
tum.*
- XI. *Locus Anacreontis non antea intellectus explicatur aduersus Ste-
phanum.*
- XII. *Hesychius emendatus.*

De Anacreonte haec Suidas ex veterum commentariis:
Ἀνακρέων. Τηῖος, λυρικός. Σκυθίνης υἱός. οἱ δὲ Εὐμήλης. οἱ δὲ Παρ-
θενίης. οἱ δὲ Ἀριστοκρίτης ἐδόξασαν. ἔγραψεν ἐλεγείας, καὶ ἱάμβους,
ἱάδι πάντα διαλέκτῳ. Γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμης τύραν-
νον Ὀλυμπιάδι γβ'. οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου, καὶ Καμβύσης, τάττησιν αὐτὸν
κατὰ

κατὰ τὴν κέ 'Ολυμπιάδα. ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν 'Ιστιάου ἐκανάστα-
 σιν, ᾤκησεν Ἀβδηρὰς ἐν Θράκῃ κ. τ. λ. *Anacreon. Teius Lyri-
 cus, Scythini filius: alii, Eumeli: alii, Parthenii: alii, Ari-
 stocriti, filium dixerunt. Scripsit Elegias, et iambo, omnia
 Ionica dialecto. Vixit tempore Polycratis, Samiorum tyranni,
 Olympiade 52.: alii vero Cyri, et Cambyssae, tempore eum
 vixisse produnt Olympiade 25. Cumque Teo pulsus esset ob
 Histiaei rebellionem, Abdera urbem Thraciae petiit etc. Ait,
 omnia ab illo scripta fuisse ἰαδί διαλέκτῳ. quod verum est.
 semper enim ἐν τοῖς μάλισσά 'Ιωνικαῖς habitus fuit Anacreon.
 Quamobrem huius scriptoris esse haud arbitror illa omnia
 odaria, quae Dorico sermone conscripta sunt, quamvis
 ceteris eius poematiis intermixta legantur. De iis erit
 quod moneam, prout in progressu operis occurrent. Ad-
 dit Suidas floruisse Anacreontem Ὀλυμπιάδι ΝΒ' (*Olympia-
 de LII.*); quod verum esse potest. Anacreon enim fami-
 liariter cum Polycrate, Samiorum principe, vixit, ut ex
 Herodoto constat. Polycrates autem eodem tempore flo-
 rebat, quo apud Aegyptios regnabat Amasis, cuius tem-
 pora notissima sunt. Sed quod mox apud Suidam legitur,
 cum Cyri, et Cambyssae, imperia in Olympiadem 25. con-
 iicit, est illud vero a fide veteris historiae sane quam re-
 motissimum. Legendum itaque est, non ΚΕ' (XXV.), sed
 ΕΒ' (LXII.). Cyrus enim regnum Persarum auspicatus
 est anno 1. Olymp. 55.: at totius Asiae imperium Olymp.
 62. est exorsus. Floruit itaque Anacreon eadem tempe-
 state, qua Solon, Aesopus, Croesus, Pisistratus etc., an-
 nis ante Christum 555. plus minus. Dixi, plus minus.
 quae enim de Histiaeo addit Suidas, id facile probant. res
 est ex Herodoto, et aliis, notissima. Unus itaque ex vetu-
 stissimis totius Graeciae scriptoribus erit Anacreon. Pin-
 daro certe, et Aeschilo, prior est.*

Ode I. v. 1. Θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας] Negat Eustathius
 p. 9. cedit. Rom. τὸ λέγειν dici posse de iis rebus, quae gran-
 ditatem, siue ἔξαμα, et ὕψος, habeant; eaque sententia
 Strabonis fuisse videtur lib. 1. Γεωγραφικῶν, p. 18. Casaub.
 Sed vel hic vnus Anacreontis locus satis ostenderit, quam
 vere isthuc scriptum fuerit. Nemo enim, ut opinor, ne-
 gauerit,

gauerit, per Ἀτρεΐδας intelligi materiam epici carminis. Adde, quod aperte demonstrat, et λέγειν, et ᾄδειν, esse verba ἰσοδυναμούντα etiam in genere sublimi. Vbi enim dixit, Θάλλω ΛΕΓΕΙΝ Ἀτρεΐδας, tum ἐκ παραλήλυθαι addit, Θέλω δὲ Κάδμον Αἰδεῖν. His addi etiam potest et Theocriti auctoritas, qui in Idyllio illo plane heroico, vbi Ptolemaeum ἐγκωμιάζει, Idyl. 17, 3., sic habet, Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοις ΛΕΓΕΣΘΩ. Sed in Odario 16. nonne et haec legas?

Σὺ μὲν ΛΕΓΕΙΣ τὰ Θήβης,

Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς.

Ibid. v. 2. Κάδμον] Quem circa tempora Gedeonis vixisse, nonnulli existimant. Et quia primus aeris conflandi artificium apud Thebas inuenisse dicitur; Hyginus, fab. 274., et Plinius, H. N. 7, 56., testes sunt: hinc puto factum, vt apud Hesychium Κάδμος pro *clypeo*, *hastā*, et *galea*, sumatur. Clarissimi scriptoris verba sunt: Κάδμος· δόρυ, λόφος, ἀσπίς· Κρηῖτες. Innuit scilicet, ita vsurpasse illam vocem Cretenses. Obiter aperiam Suidae errorem. Κάδμος ὁ Μιλήσιος, εὐρετὴς τῶν γραμμάτων *Cadmus Milesius, litterarum inuentor*. quod falsum est. tamen id probat ex Zenonis epigrammate, quod apud Laërtium 7, 30. emendatius legas. Sed, vel pessime epigramma illud intellexit Suidas, vel pro Κάδμος ὁ Μιλήσιος, qui fortasse exscriptoris error fuerit, legendum, Κάδμος ὁ Φοῖνιξ.

Ibid. v. 3. Ἄ βαρβίτος] Ex Athenaeo, 4, 23. p. 175. E, et 14, 9. p. 635. D, discere est, fuisse olim, qui dicerent, barbitum inuentum esse Anacreontis, alios autem illius inuentionis honorem Terpandro detulisse. Vtrum autem, et quatenus, a lyra differat, non tanti est, vt studiose quaeratur; cum praesertim in hoc ipso odario, et βαρβίτος, et λύρα, pro eodem plane instrumento sumantur; atque adeo vtrumque olim veteres magistri confuderunt. Hesychius: Βαρβίτος· εἶδος κιθάρας, ἢ ὄργανον μουσικόν [leg. μουσικῶν], ἢ λύρα, ἔτι καὶ βαρβίτω. quae postrema verba corrupta sunt. Lego, ὅπερ καὶ βαρβίτον. innuit scilicet,

non modo reperiri βάβιτος, sed et τὸ βάβιτον quod ex Anacreonte alibi, odor. 9, 34., patet.

Ode II. v. 4. Χάσμε' ὀδόντων] Quid hoc sit, notus est, quam ut explicatione videatur egere. Sed χάσμα θηρός, id aliud est. Hesychius: χάσμα θηρός· ὄψις θηρός, [ἡ θαλάσσης πρόσωπον] quae postrema verba a nemine intelligi poterunt. qui enim fiat? χάσμα θηρός erit *maris facies*? non ita. Sed sic sese res habet, ut dicam. Locus mutilus est, supplendusque, et emendandus, ut iam audies: Χάσμα θηρός· ὄψις θηρός. ΧΑΣΜΑ ΠΕΛΑΓΟΥΣ· τὸ τῆς θαλάσσης πρόσωπον. Habebat autem ante oculos hunc Herodoti locum, 4, 85.: Ἐκδιδεῖ δὲ ὁ Ἐλλάσποντος εἰς [χάσμα πελάγεος], τὸ δὲ Αἰγαῖον καλεῖται, p. 252. edit. Marnianae, Stephanianae autem p. 158. Quo loco tamen audebo dicere errasse Hesychium. nam χάσμα πελάγους non significat *maris faciem*, sed *vastum maris spatium*. unde et Horatio, 2. od. 16, 1. s., *patens Aegaeum* dicitur: *in patenti Prensus Aegaeo*. Nisi si, quo magis inclinatus animus, dixeris, addita ista olim a sciolo quodam fuisse, qui illum Herodoti locum non recte intellexerit. Hoc enim monendum arbitror, multos olim Hesychii purpurae suos pannos ausos fuisse assuere, et optima quaeque corrupisse, aliquando etiam detraxisse. Idque ita esse, vel hinc facile intelligas, quod in praefatione operis id se facturum pollicetur, quod raro praestitit. Sciunt docti, quid velim. de proverborum explicatione loquor. Addam et hoc monitum, reperiri in illo pretiosissimo Hellenismi thesauro carbones ex Graeco vulgari, quod hodie ῥωμαϊκὸν vocant.

Ibid. v. 8. Γυναιξὶν ὅκείτ' εἶχεν] Id est, *Nil amplius habebat Natura, quod mulieribus largiretur; iam omnes suas facultates exhausserat*. Hanc autem explicationem illi anteponendam putem, quam vterque interpres attulit,

Ode III. v. 17. Φέροντα τόξον] Existimavit Henr. Stephanus, legendum esse φέρον δὲ τόξον, non quod dici nequeat βρέφους φέροντα τόξον, habita scilicet significationis, non autem generis, ratione; nam, et *senium* pro *sene*, et *scelus* pro *scelesto*, cum masculinis iungi certum est, idque apud Teren-

Terentium: [vid. Eun. 2, 3. 10. Andr. 3, 5. 1.]: linguae Latinae canonem: sed quia praecedente μὲν debebat sequi δέ. Ratio ipsa sane vera est; animaduersio autem non vera est. nihil enim necesse fuit mutari, cum mox sequatur, παρὰ δὲ κ. τ. λ.

Ibid. v. 25. Τὸ τόξον ἐστὶ μοι νῦν] Locus corruptus. *Age*, inquit, *experiamur*, *hic arcus mihi nunc est*, *malesactus nervus corrumpitur*, *vel laeditur*: planissima ἀιακολογία. Si ratio quidem carminis id pateretur; legerem, εἰ τῷδε τόξῳ μοι νῦν βλάβεται βραχέϊσιν νεύρῃ. *Experiamur*, inquit, *nunc*, *an arcus nostri nervus imbre corruptus sit*. Alii aliud quaerent, eruntque in quaerendo fortasse feliciores. non invidero: mihi suspicionem meam aperuisse sat fuerit. Sed nulla auxilii copia est; nisi succurrat anapaestus, qui in priori sede collocetur. ita enim hoc elegantissimum poematum scriptum est; ut omnes versus ab anapaesto incipiant. absque quo esset, nil fieret.

Ibid. v. 28. ἤπαρ] In quo sedem amoris veteres statuebant. Horatii locus, 1. od. 25, 13. ff., notissimus est, *Cum tibi feruens amor, et libido, Quae solet matres furiare equorum, Saeviet circa iecur ulcerosum*. In eadem sententia post Anacreontem fuit Plato, et qui illius διαδοχὴν continuarunt.

Ibid. v. 29. καχάζων] Pro recepto καγχάζων. Est autem vox imitativa. inde Latinorum *cachinnor*, conuersione solenni τῷ A in I, ut ex τευτανῇ fit *trullina*; ex κἀναστρον, *canistrum*; ex μηχανῇ *machina*. Vfus et hoc verbo est Theocritus Idyllio 5. v. 142., sub finem, Χῆγ' ὦ γὰρ, ἰδ', ὡς μέγα τῷτο καχάζω. quod exemplum Henr. Stephani diligentiam fugit. Emenda Hesychium in καφάζειν. En tibi illius verba: ΚΑΦΑΖΕΙΝ· γελάειν. ΚΑΦΑΖΟΙ· καγχάζοι, γελά. Lege: ΚΑΧΑΖΕΙΝ· γελάειν. ΚΑΧΑΖΟΙ· καγχάζοι, γελά. pro γελάοι scilicet.

Ode IIII. v. 2. λωτίναις τε ποίαις] Intelligi isthuc debet de *loto sativa*, seu *urbana*, quam Dioscorides, 4, 111., ἡμερον λωτὸν vocat. Est autem illius odor suauissimus, uti ex
Mat-

Mattiolo cognoscere est. Ex ea coronae olim fiebant, quas λωτίας, seu melius λωτίνας, vocabant. Λωτή, inquit Suidas, σέφανος ἐκ λωτῶν· id quod et aliunde constat. Oblata occasione, menda quaedam ex Hesychio tollemus. Λῶσος, inquit, βέλτισος, ἢ βοτάνη, ἢ εἶδος φυτῶ. ridicule. Tollenda haec fuerunt: ἢ βοτάνη, ἢ εἶδος φυτοῦ. Λῶσος, nec herba vnquam, nec planta fuit. Sed ea verba transposita fuerunt, et suo loco mota. Ibidem legas: Λωτίνας· ἀηδόνες, τὰς αὐλούς. Quorsum? inquires: quia ἀηδόνες λωτίνας sunt *suaues cantus tiliarum*. nam et Λιβὺς λωτός apud Troadas Euripidis p. 88. editionis Commelinianae, pro *tibia Lybica* sumitur. Locus etiam Plutarchi notissimus est de tibicine Libyco. Id quod Athenaeus, 4, 25. p. 182. E, Pollux, Onom. 4, 74., ac Eustathius, ad Il. φ' p. 1236. 55. Rom., annotarunt. Ea autem tibia sine vlllo adiuncto λωτίνας dicebatur. Lege itaque apud Hesychium: Λωτίνας· αὐλὸς ἐκ λωτίνης ξύλης. Sequitur mox: Λωτός· τρέκνημά τι, καὶ αὐλός· καὶ δένδρον, καὶ πόαν. lege πόα. Paulo superius scribitur: Λῶσοι· ἐρράμμενοι φίλοι. Itaque rideas licet; quidni? cum λῶσοι, vt vides, sint *suti*, seu *confuti*, amici. res bella, o Veneres! Sed legendum: Λῶσοι· ἐρράμμενοι, ἢ φίλοι. nam λῶσοι, seu melius λωσοί, est κλωσοί, quemadmodum λῶμα sumitur pro ῥάφῃ, seu *sutura*, vel pro κλωσμός· sed ὦ λῶσοι in salutationum officio sumebatur pro ὦ φίλοι. Vnde et toties in dialogis Ἀττικωτάτης Platonis, ὦ λῶσε. Latini dicunt, o bone.

Ibid. v. 5. παπύρῳ] Ex qua olim et vestem faciebant. Plinius, et alii. Fortasse hoc ipsum est, quod Phaedrus, 2. fab. 5, 12., vocauit *lintheum Pelusium*.

Ibid. v. 10. κόνις] Horatius, 4. od. 7, 14. ff., *Nos ubi decidimus, Quo Aeneas, quo Tullus diues, et Ancus, Pulvis, et umbra, sumus.*

Ibid. v. 11. μυρίζειν] Nam, quod notissimum est, olim, et cadauera, et sepulchra ipsa, odoribus, et vnguentis, aspergebantur, et illinebantur.

Ibid. v. 12. Τί δὲ γῆ χέειν μάταια] Virgil. Aen. 3., v. 301. ff., *Solemnes tum forte dapes, et tristia dona, — Libabat cineri*

cineri *Andromache*, *Manesque* vocabat, *Hectoreum* ad tumulum. Latinis ea dona dicebantur *Inferiae*. at Graecis χοαί· unde proprie locutus est Anacreon, cum dixit χέειν· item αἰμακχέραι, et ἐπικτέραι. Ita intelligendus Publius Syrus, v. 265., *Mortuo qui mittit munus, nil dat illi, adimit sibi.*

Ibid. v. 14. Κράτα] Notat Eustathius p. 700. 62. edit. Rom., reperiri apud Sophoclem κράτα· id quod καινότερον esse pronuntiat. Miror equidem tale iudicium. Qui enim illud κράτα apud Sophoclem quasi καινότερον, et recentioris aevi, habeatur, cum Anacreon noster, qui Sophocle antiquior est, ea voce usus sit? Dicet aliquis: Hoc odarium fortasse Anacreontis non est. Per me etiam licet: Anacreonti detrahatur hocce odarium: quod tamen ultro, non ingratius, concedimus. Non ideo tamen minus ἀναπολόγητος erit Eustathius. Quod enim apud Sophoclem quasi καινότερον notavit, nonne illud ipsum apud Homerum legitur 'Οδυσ. Θ', v. 92.: [vbi tamen γοάσκειν legitur pro γελάσκειν]: Ἄψ δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτα καλυπτόμενος γελάσκει.

Ibid. v. 17. νεγτέρων χορείας] Intelligit choreas, quae in Elysiis a felicium animorum coetu exercebantur. Pindarus in illustri illo fragmento, quod apud Plutarchum, Consol. ad Apollon. p. 120. C To. 2. Vechel., legitur, Καὶ τοὶ μὲν ἵππειοις γυμνασίος, τοὶ δὲ πεσσοῖς, τοὶ δὲ φορμύγγεσσι, τέρπονται κ. τ. λ.: quae non minus iucunda sunt, quam vana: Ibi, inquit, *exercitationibus equorum, alii tesseris, quidam cithara, sese oblectant.* Eiusdem generis est, quod Virgilius in 6. Aen., v. 642. ff., somniauit, idque contra suae sectae sententiam; quippe qui ex Gargettii senis affeclis esset. Sed ei cum popello nugandum fuit; alioqui mirificis illis vaticinationibus, et toti *mortualium* choragio, et terriculamento religioso, nihil quidquam loci fuisset. Sed ad Anacreontem redeamus.

Ode V. v. 12. Στέψον ἄν με κ. τ. λ.] Non est, quod quidquam mutes, ob mutationem metri. id et alibi saepius animaduertas.

Ibid. v. 13. σηκός] Hoc loco dicam, non quidem σηκόν *templum* esse; id enim notissimum est; sed, quod notissimum non est, id dicam, qua ratione scilicet fiat, ut σηκός, in hac significatione sumatur. Σηκός proprie *septum* est *ouium*; sed quia apud veteres simulacrum dei, cui templum sacratum erat, in medio collocabatur, non autem, ut hodie fit, in remotiori, seu interiori, aedium sacrarum parte; et quia ille locus paulo editior erat, et vndique circumseptus; ideo σηκόν, quod per se nihil aliud est, quam *septum ouium*, pro *ea parte templi* sumebant, *in qua dei simulacrum collocabatur*. Nam distinctionem Ammonii nihil moror, qui σηκόν ait heroum esse, ναόν autem deorum; quod etiam a diligentioribus obseruatum fuisse retulit Pollux 1, 6. Ea quippe distinctio infinitis exemplis conuulsa ruit. Deorum autem simulacra in medio templorum fuisse, illud Virgilii, Aen. 1, 505., satis probat, *In foribus diuæ media testudine templi*. quo enim modo in *media testudine templi* fuisset Dido, si *in foribus diuæ*? Sed *fores diuæ* hoc loco sunt *fores τῆ σηκῆ*, loci nempe eius, *in quo diuæ simulacrum*. Inde etiam est, quod alibi, Georgg. 1, 16., legas, *In medio mihi Caesar erit* —. Eo enim loco de templo struendo agitur. Sed res argumentis, et exemplis, non eget.

Ibid. v. 14. βαθυκόλπῃ] Innuit hoc epitheto Anacreon, se non ita facile amasse frustilla illa mulierum, quæ pumilæ cum sint, pupæ potius, quam plenum, et iustum, Veneris ἄδυρμα haberi debent. Ita placuisse veteribus magistris ostendit Hesychius, cum scribit: ΒΑΘΥΚΟΛΠΩΝ· ἡρώϊδων, ἀπὸ μεγέθους, καὶ βαθυζώνων. Memini, me apud quemdam e veteribus comicis legere, Ἐγὼ μὲν ἔν κ' αὐτὸς κιθαρίστρας ἔρω, Παιδὸς καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνη σοφῆς. Ego namque amare coepi quandam psaltriam, Pulchram, proceram, fidibus quæ egregie canit. Eiusmodi mulieres βαθύπεπλοι etiam dicebantur. Non abs re autem fuerit adscribere, quod apud Eustathium legitur p. 1146. 4. Rom.; annotasse nempe antiquos, nunquam hoc epithetum ab Homero Graecis mulieribus additum fuisse; quod verum est; id enim ante obseruaram, quam Eustathium legissem: sed hymno tertio, aut quarto, in Venerem vocauit, v. 258., Nymphas βα-
θυκόλ-
πῃ.

Θυκέλπος, si tamen illi hymni ab Homero scripti sunt. Vt ut sit, βαθύκολπος non magis barbararum mulierum est, quam Graecularum, et elegantiorum, cum Anacreon, scriptor Ionicus, ita amículas suas vocet. Caeterum potest et *pulchram* simpliciter significare, quemadmodum εὐζωνος, et καλίζωνος, apud Hesychium, cuius locum hic emendabo. Καλίζωνοι· ἀπὸ μέγας καλήν τὸν οἶκον· quaere, qui haec intelligat. Interim lege mecum: ΚΑΛΙΖΩΝΟΙ· ἀπὸ μέγας, καλῶν. ΚΑΛΙΗΝ· τὸν οἶκον· κάλα γὰρ τὰ ξύλα. Id erit: Καλίζωνοι, *pulcræ, a parte totum scilicet. Καλήν domum significat. Κάλα enim ligna sunt. inde calones.*

Ode VI. Titulus est: Εἰς τὸ αὐτὸ, quasi in *rosam* hoc odarium scriptum sit, uti et quintum: quod minus verum est. Quid enim ad encomium rosae affert? nihil quidquam, praeter nudam appellationem ῥ'οδίνων σεφανίσκων. Aliud in animo habebat hic scriptor; Anacreontis enim haec ode non potest esse, quae ferme tota Dorica sit; describit scilicet ludum aliquem, aut choream fortasse figuratam, seu ἰσχηματισμένην, in qua puella cum thyrsō saltaret, puellus aliquis cum pectidibus molliter caneret, dum Cupido, Bacchus, et Venus; adolescentes scilicet cum puella, qui personati erant; cantitando, et saltitando, ad deum Κῶμον irent, ut ipsum ad comissionem inuitarent.

Ibid. v. 4. ὑπὸ βαρβίτῳ] Latini *ad barbitum saltare* dicerent: Graeci autem *sub barbitō*. Lucianus, diall. deorr. p. 215. To. 1. Graeu., ὑπὸ τυμπάνοις, καὶ αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, χορεύων. Aristides orat. in Smyrnam, p. 470. To. 1. Canter., ὑπὸ τῇ αὐλῇ ὀρχομένων. Dicebant etiam χορεύειν ἐν αὐλῷ. Lucianus in libello illo, et docto, et elegantī, περὶ ὀρχήσεως.

Ibid. v. 5. Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας] Quibusdam legendum videtur κατακίσσοισι, uno verbo, inquit Stephanus, id est, κισσῷ κεκαλυμμένοις· quorum iudicium sequor; sed participium βρέμοντας mihi suspensum est. Haec ille. Fateor, legendum esse vnica voce κατακίσσοισι, non κατὰ κισσοῖσι· sed facere non possum, quin ab eius sententia, et interpretatione, abeam:

abeam. Primum existimavit, πλοκάμοις hoc loco de capillis dici. at nil tale. addit porro suspectum sibi esse βρέμεντας. mihi non item. Dicam id, quod res est: πλόκαμοι, seu πλόκαμα, nihil aliud hoc loco sunt, quam πλέγματα, ut ex Diodoro Siculo constat lib. 3. Βιβλιοθήκης p. 170. edit. Rhodomanianae To. 1. Quare πλόκαμα κατάκισσα erunt. *nexus*, siue *plexus*, *ederacei*, quibus Baccharum thyrsi, et eorum, qui comissatum ibant, circumuoluti erant. Hinc itaque tota loci istius difficultas tollitur. Puella videlicet, quam describit poeta, ferebat thyrsos plexibus ederaceis *frementes*. De voce autem βρέμεντας nihil est, quod multa loquamur. Notum est, quae natura sit ederae. βρέμει namque, si vel tantum manu tractetur, vel vento quatiatur.

Ibid. v. 16. Κῶμον] Arbitror, quod et supra in argumento odarii dicebam, hoc loco Κῶμον esse *deum comissationis*. Vide Philostratum, a quo graphice descriptus est, Iconn. 1, 2. p. 765. f. Olear. Alias autem *saltatio* est. Hesychius: ΚΩΜΟΣ· εἶδος ἐρχήσεως ποιμένος τινός, ἢ μένη τινός· quae verba perquam corruptissima sunt. Lego: ΚΩΜΟΣ· εἶδος ὀρχήσεως ποιμενικῆς τινός [respicit ad Comasten Theocriti], ἢ μετὰ μέθης.

C A P V T II

- I. De ebrietate. Ganymedes unde dicatur.
- II. Anacreon emendatur.
- III. Ut etiam Diodorus.
- III. Hesychius emendatur, et suppletur.
- V. Locus Philostrati corrigitur. Αὔριος Δαίμων.

Ode VII. v. 7. Κραδίη] Id est, *Iam iamque animam aëturus eram; ea mihi e pectore ad nares adscendebat.* Plato in Symposio, c. 33., Τὴν κραδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγὴς τε, καὶ δηχθεῖς, ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων.

Ex

Ex quo loco facile intelligas, iam tum doctos de significatione huius vocis καδιά, pro ψυχῇ, contendisse.

Ibid. v. 9. μέτωπα σείων] Quod iis etiamnum fieri videmus, qui animi deliquio tentari incipiunt.

Ibid. v. 11. Σὺ γὰρ] Quasi increpitando dixisset Amor: Scin' tu, Anacreon, unde isthaec patiaris? Te nobis immorigerum praebes. Itaque dehinc porro facito, ut sapias.

Ode VIII. v. 3. Γεγανυμένος Λυαίῳ] Hoc semel dictum sit de Anacreontis ebrietate, quam cum Sapiientis appellatione, qua ipse a veteribus cohonestatus est, minus convenire existimarunt quidam; atque adeo dictitant, sobrii, et temperantis, hominis non esse, huiusmodi scriptorem edere, et cura, ac studio; sub illustrare. Plato quidem haetenus ebrietatem probabat, ut quis per Dionysia, seu dies Baccho sacros, ea vteretur, ut ex Diogene 3; 39. p. 210. edit. Stephan. discimus. Quod de iuuenibus intelligi constat, non de senibus, cum haec verba in 2. de Legibus p. 666. B To. 2. Steph. occurrant: Τετραράκοντα δὲ ἐπιβαίνοντα ἑτῶν; ἐν τοῖς ξυσσιτίοις εὐώχῃθῃντα, καλεῖν τὰς τε ἄλλας θεὰς, καὶ δὴ καὶ Διόνυσον παρακαλεῖν εἰς τὴν τῶν πρεσβυτέρων τελετὴν ἅμα, καὶ παιδιάν, ἣν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπικερρον τῆς τῆς γῆρας αὐστηρότητος ἰδωρῆσατο, τὸν οἶον φάρμακον, ὥς' ἀνηβᾶν ἡμᾶς, καὶ δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι, μαλκώτερον ἐκ σκληροτέρου τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος, καθάπερ εἰς πῦρ σιδήρον ἐντεθέντα, γιγνόμενον· καὶ ἔτι εὐπλαστότερον εἶναι. Sed ubi annum quadragesimum attigerint, tunc in conviviis liberius discumbentes, cum alios deos, tum etiam Dionysum ad sacra senum, et ludos, inuocant, qui hominibus vinum quasi remedium aduersus senectutis duritiem est largitus, ut reiuuenescere videamur, et moestitiae nos obliuio capiat, ipsaque affectio animi, sicuti ferrum in igne, ex duritie in mollitiem deducta flexibilior fiat. De adolescentibus autem, et qui nondum ad quadragesimum annum peruenissent, haec ibidem legas, p. 666. A To. 2. Steph.: ἅρ' ἔ νομοθετήσομεν, πρῶτον μὲν τὰς παῖδας μέχρις ἑτῶν ὀκτωκαίδεκα τοπαράπαν οἷον μὴ γυμνασθῆναι; διδάσκοντες, ὥς' ἔχρῃ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν εἰς τε τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν, πρὶν ἐπὶ τοὺς πότους ἐγχειρῆν πορεύεσθαι, τὴν ἐκμανῇ εὐλαβήμενοι· ἔξω τῶν νέων· μετὰ δὲ τῷτο οἷον μὲν δὴ

T

γεύεσθαι

γένεσθαι τῷ μετέλῃ, μέχρι τριάκοντα ἐτῶν· μέθης δὲ, καὶ πολυο-
 νίας, τοπαράπαν τὸν νέον ἀπέχεσθαι. *Annon principio lege san-*
ciemus, ut pueri usque ad duodeuigesimum annum vini usum
prorsus ignorent? Nempe eos monebimus, non oportere ignem
igni in corpus, atque animam, suggerere ante, quam viri effecti
subire labores incipiant: iuventutis enim habitum furiosum ca-
vere oportet. Deinde vino moderate utantur usque ad annum
aetatis trigesimum. Ab ebrietate vero, et vini repletione, iuue-
nes omnino abstineant. Illam quaestionem grauissimus scrip-
 tor Philo Iudaeus in libro περὶ φυτργίας p. 158. edit.
 Turneb. olim excussit, hisque verbis orationem conclusit:
 Μεθυσθήσεται τογχεῖτοι καὶ ὁ ἀσείος μηδὲν τῆς ἀρετῆς ἀποβαλὼν
Ebrietate itaque uti poterit vir bonus sine omni virtutis suae
damno. Tum illud, quod olim ab Alexide scriptum fuit;
 [vid. exc. comicc. Graecc. p. 595. Grot.]: nemo est, ni-
 rerum humanarum plane imperitus, quin fateatur esse
 perquam verissimum: Οὐδεὶς φιλοπότης ἐστὶν ἀνδρῆς ποτὶς κακὸς
Vini potores haud ferme ulli sunt mali. Deinde, si tantillu-
 lae voluptatis sensu carendum fuerit sapienti; Quid illi re-
 liquum est praeter aerumnas ineras? Κατελίπεν ἔδεν ἄλλο πλὴν
 τεθνηκέναι. *Sed haec perinde sunt, ut est animus eius, qui ea*
sequitur; qui uti scit, ei bona; illi, qui non utitur recte, mala.
 Ex eorum autem numero est, qui auream mediocritatem
 amet, *Non, si quis modici transfiliat munera Liberi;* Horat,
 1. od. 18, 7.; sed is, qui alacrior sit, et hilarior paulo, ut
 Anacreon; id enim est γεγανυμένος Λυαίῳ· non ut ille nebu-
 lo, de quo Menander: vid fragmm. Menandri p. 22. Cler.:
 qui cum se plusculum inuitasset, mane surgens dicebat,
 Ἀνίσταμαι γὰρ τέτταρας κεφαλὰς ἔχων *Ita mihi caput est flore*
Liberi graue, Quatuor habere capita pro uno ut me putem.
 Denique; metuo enim, si plura dixero, ne non soli Ana-
 creonti videar patrocinari; in veterum moribus si quid
 fuit, quod cum ethicae nostrae canone haud consentiat,
 non ideo tantopere sunt accusandi, cum ii, non nostro sae-
 culo, sed suo, vixerint, quo vberior vini vsus, et amo-
 rum studia, atque adeo molliorum voluptatum studium,
 non modo non vituperabatur, sed elegantiorum hominum
 iudicio in parte etiam aliqua laudis habebatur. Ab hoc
 verbo γανῶναι fit *Ganymedes*, cuius nominis etymologiam,
 quae

quae ab Eustathio, ad Il. v. p. 1205. 23. Rom., prodita est, et ante illum a quibusdam aliis, miror, et rideo. Γανυμήδης epim dicitur παρὰ τὸ γανῦναι τὰ μῆδεα. notum, quid sit μῆδεα apud Homerum, Odys. σ', 86., Μῆδεά τ' ἐξελεύσας δῶη κυσὶν ὤμα δάσασθαι. id Iones μέζεα dicebant. Honestam certe fabulam esse, Plato non existimabat, ut ex 1. de Legibus p. 636. C To. 2. Steph. apparet.

Ode VIII. Veteres hunc morem habebant, ut, cum aliquid cito, et diligenter, domum nuntiari vellent, peregre secum columbas auferrent, quas ipsi, cum in locum propositum venerant, laxare, earumque collo, aut pedibus, epistolas, seu quid aliud, alligare solebant; unde, illis ob prolis, et pristinae sedis, amorem remeantibus, certior fieret familia, saluos, et incolumes, eo pertuenisse, quo profecti fuerant. Hunc morem hodieque apud Tyrios, Tripolitanos, et alios eius tractus, vigere, accepimus. Vti enim columbis aiunt, quas manu emittant, ubi, vel Byzantium, vel Meccam, peruenerint. Hinc intelligentia huius odarii pendet. Tale autem est hoc poëmatium, ut non ab homine aliquo; sed a Musis ipsis, et a Gratiis, collata opera compositum esse videatur.

Ibid. v. 6. Τίς ἐσί σοι, μέλει δέ;] Vnice probo coniecturam Henr. Stephani, τί δ' ἐσί σοι μέλημα; *Quae tibi cura est? quid est, quod nunc agas? quo tandem profectus es?*

Ibid. v. 11. Πέπρακέ με Κυθήρη] Cum huius diuinae odes numeri sint absoluti, et aequali carminis genere consent; necessario legendum, Πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη. Caeterum quid ad commendationem poëtae faciat magis, quam quod ei Venus, vel vnus hymnuli, aut canticuli, pretio, vnam ex suis columbulis, quas illa tantopere amabat, haud recusarit concedere?

Ibid. v. 14. τοσαῦτα] Vel interim, vel δεικτικῶς dictum, *Haec, quae vides, scilicet.*

Ibid. v. 15. Καὶ νῦν οἷός ἐκείνῃ] Censet Henr. Stephanus legendum, Καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνῃ ἐπιστολᾷς κομίζω. Sed id ab eo scriptum nolim. neque enim mutandum quidquam est. quippe vulgo etiam ita τῷ οἷον vtuntur δεικτικῶς, vel παραδειγματικῶς, nulla alia voce addita.

Ibid. v. 31. Ἀνακρίοντα] Potest esse συνίζησις, vt consent numeri. Tamen facile inclinatur animus, vt putem, veram esse Henr. Stephani coniecturam, Τὸν δεσπότην ΕΜΟΙΣΙ Πτεροῖσι συγκαλύψω.

Ibid. v. 36. Λαλιζέσαν — κορώνης] Quod in prouerbium abiit. vnde epithetum solenne λαλέουσα κορώνη, et garrula cornix.

Ode X. v. 4. f. σοι - ἐκπρίωμαι] Graece etiam dicitur πρίασθαι τινι, quemadmodum πρίασθαι παρὰ τινος, *Emere alicui*, et *ab aliquo*. Ita Aristophanes in Acharnensibus non semel.

Ibid. v. 6. Δωριάζων] Dorica enim sunt ὀππότες λῆς. Hesych. Λῆ· θέλει. Vnde in quodam Lacedaemonico cantico; locus est in vita Lycurgi apud Plutarchum pag. 53. edit. Paris.: Ἀμμες δὲ γ' εἰμέν· αἱ δὲ λῆς, πείραν λάβετε. In versu sequenti lego, Ὅπως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν κ. τ. λ., hoc sensu, *sed nescius ne sis, neue ea res tibi fraudi fuerit, hoc te monebo, non esse me, scilicet, κηροτέχνην· sed cum huic Amori, qui nihil non appetit, satisfacere nequeam, satius esse putavi, illum quouis pretio vendere, quam animo semper esse anxio, et sollicito.*

Ibid. v. 15. εἰ δὲ μὴ, σὺ κατὰ φλογὸς τακῆσῃ] Non minus scite quidam apud Theocritum, Idyl. 7, 109. f., Pani pollicebatur, *Hoc mihi si abnueris, o Pan; tunc per totum corpus unguibus laceratus pungaris, et in urticis dormias*: Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χροῶ πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος κνάσαις, καὶ ἐν κνίδασι καθεύδοις. Qui ita dormiat, nae ille Morpheum propitium habeat.

Ode XI. v. 11. Ὅσω πέλας] Subaudi μάλλον, quod apud γονιμωτέρες scriptores frequens est.

Ode XII. v. 5. Ἡ μάλλον ἔνδοθεν] Vin' tu interiorē aliquam tuā partem resecem, vt linguiam, scilicet, etc., non solum τὰ τρεῖς, quibus adentis, molesta, et loquacula, etiam esse posses.

Ibid. v. 7. Ἐκεῖνος] Ille in theatris decantatus, Ille tibi sua immanitate nimis, ah nimis! notus. Ea enim vis est τῷ ἐκεῖνος, quod ipsum et Latinum Ille valet. *Hic I L L E est*: Terentius, alii.

Ibid.

Ibid. v. 9. Ὑποθρίαισι φωναῖς] Virgil. Aen. 8, 456. *Et matutini volucrum sub culmine cantus.* Locum ex Diodoro illustrem emendabo lib. 13. p. 210. To. 2. Rhodom. Ibi legitur: Ὁ δ' Ἰμίλλας ἅμα τῷ φόβῳ δύναιμι ἐντὸς τῶν τευχῶν παρειαγαγὼν, σχεδὸν ἅπαντας τὰς ἐγκαταλειφθέντας ἀνείλεν. Vno verbo dicam, legendum est, ἅμα τῷ ἔρῳ. Ita enim rei gestae ratio postulat. dein ἅμα φόβῳ Graecum non est, sed σὺν φόβῳ.

Ibid. v. 10. Ἀφῆρπασας βάθυλλον] Eiusdem φαντασίας est, quod in admirabili illa Horatii oda legitur, quae libro quarto auspiciū facit, v. 37. ff., *Nocturnis te ego somniis iam captum teneo: iam volucrum sequor Te per gramina Martii Campi, te per aquas, dure, volubiles.*

Ode XIII. v. 1. καλὴν κυβήβην] Καλή Graecorum, ubi de diis agitur, Latinorum *Alma* est. Non possum facere, quin ex Hesychio mendum obiter tollam: Κύβικος, inquit, ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν. κυβηλικὸν τρόπον. Lege ΚΥΒΗΒΟΣ. Quenāadmodum enim qui spiritu Bacchi erant attoniti, ii Βάκχοι, mulieres autem Βάκχαι, dicebantur; vnde ὑπόβακχος apud Philostratum p. 511. C edit. Paris. f. VV. Sophist. 1, 19. 1. p. 511. Olear.: ita qui Cybeles, seu Cybebes, furore correpti erant, Κύβηβοι dicebantur. quod, et analogiae ratio, et Eustathii auctoritas p. 1423. 47. edit. Rom., probant; ἥ, loquitur de Cybele, φασὶν, ὁ κατεχόμενος, ἡ καὶ ἄλλω δαίμονι, καταχρηστικῶς Κύβηβος ἐλέγετο. Sed ne sic quidem hic locus Hesychii deterfus est. quid enim illa, κυβηλικὸν τρόπον; nil aliud profecto, quam explicatio vocis, seu tituli, alicuius, qui exciderit. Ea autem vox nulla esse alia potuit, quam ΚΥΒΗΒΙΚΩΣ.

Ibid. v. 5. παρ' ὄχθαις] Notandum, ὄχθην de fonte etiam dici, quod haud facile alibi legas.

Ode XIII. v. 12. Ἐβελ', ἐγὼ δ' ἔφευγον] Nam quum illi pugnabant maxime, ego tum fugiebam maxime. Plaut. Amphitr. 1, 1. 44. Haec autem verba, Τί γὰρ βαλάμεθ' ἔξω, non videntur intellexisse interpretes. Vterque enim sic vertit, *Nam cur petamur extra?* cum contra significet, *Quid enim extra, aut foras, tela mittamus, cum intus pugna sit?*

Ode XV. v. 2. Σάρδεων] Illius vrbis opes olim in proverbium abiire. quod constat. Emenda Philostratum p. 13. edit. Paris. in vita Apollonii, 1, 8., vel 1, 11. p. 12. Olear., μηδ' ἂν πάντα σοι τὰ ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν τε, καὶ ΣΑΡΔΟΝΩΝ, συμφέρει. Lego, Σάρδεων. nam nullibi Sardones, aut Sardonas, reperias.

Ibid. v. 10. Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;] Horat., 4. od. 7, 17. f., *Quis scit, an adiiciant hodiernae crastina summae Tempora di superi?* Alibi quoque, 1. od. 9, 13., *Quid sit futurum cras, fuge quaerere.* Sed Callimachus, et, ut puto, Simonides ante ipsum, dixit, αὔριον Δαίμονα. Epigram. 19. v. 1. Δαίμονα τίς δ' εὖ εἶδε τὸν Αὔριον;

Ibid. v. 14. Μὴ νῆσος ἦν τις ἔλθῃ] Inde illud sane perquam elegantissimum in Copa, v. 38., *Mors aurem vellens, VIVITE, ait, venio.* Istud autem VIVITE est idem, quod apud Comicum, *Facite vobis volup'.* *Vivamus, mea Lesbica, atque amemus.*

Ode XVII. De hoc politissimo odario A. Gellium, 19, 9., legito.

C A P V T III

I. *Anacreon emendatur.*

II. *Telesai.*

III. *Hesychius.*

IIII. *Plutarchus.*

V. *Ὁχθαί Φρυγῶν quid?*

VI. *Hesychius emendatur.*

VII. et VIII. *Anacreon.*

VIII. *Locus contra interpretes explicatus.*

X. *Anacreon emendatur.*

XI. *Ἦρ, et Hesychius, et schol. Aristophanis.*

XII. *Τύραννος de praestanti artis alicuius magistro dici posse.*

XIII. *Philostratus ter emendatus.*

XIIII. *Stola.*

Ode XVIII. v. 2. Ἐαρος κύπελλον] Hoc odarium in Ver scriptum non est. id si foret, ferri posset istud κύπελλον ἔαρος. Deinde in eo vindemiae mentio est etc. Sed ἔαρος natum est

est ex glossemate, quod ad haec verba, ῥόδα φέεσσαν ὦρην, appositum fuerat. Legi autem semper, neque me adhuc eius lectionis poenitet, legi, inquam, Ἐμοὶ κύπελλον ἡδύ. Caeterum, qui existimarunt, hoc odarium esse Anacreontis, alibi animum occupatum habebant; qui non viderint omnia in numeris soluta, neglecta, denique nihil in eo esse, quod Anacreon, si viuat, suum esse agnoscat. Quid illud repente abruptum, et cadens, Μῦσις νάματος ἢ Κύπρις? Nam praecessit ποίη, et mox χάρασσε sequitur. Caetera an minus hiulca? Nos, quando semel occoepimus, quasi γνήσιον esset, quae dicenda videbuntur, pertexemus.

Ibid. v. 7. τῶν τελετῶν] Intelligit fortasse cruentarum ceremoniarum exemplum, vt Dianae Tauricae, vt aliquid de Baccho Omeste, de sacris Massiliensium, Carthaginiensium, et alia id genus. Sed verius esse arbitror, quod iam dicam, τελεταίς proprie ad expiationem scelerum pertinere; itaque tristem in iis, et mortis, et suppliciorum, imaginem fuisse. Locus illustris in eam rem apud Platonem legitur lib. i. de Republ., p. 364. E To. 2. Steph., Βίβλων δὲ οὐκ ἔχοντες παρέχονται Μουσαίη, καὶ Ὀρφέως, Σελήνης τε, καὶ Μουσῶν, ἐγγόνων, ὡς φασί· καθ' αἷς θυηπολῆσι, πείθοντες, ἔ μόνον ἰδιώταις, ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε, καὶ καθαρμοὶ, ἀδικημάτων, διὰ θυσιῶν, καὶ παιδίας ἡδονῶν, εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν· αἷς δὲ τελεταῖς καλῶσιν, αἱ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς· μὴ θύσαντας δὲ, δεινὰ περιμένει *Libros autem circumferunt Musaei, et Orphei, Lunae, ut aiunt, et Musarum, filiorum, secundum quos sacra celebrant, persuadentes, non priuatis solum, verum etiam ciuitatibus, solutiones, et purgationes, scelerum per sacrificia cum ludorum oblectamentis fieri, et uiuentibus, et defunctis: quas quidem τελεταῖς, id est, expiationes, uocant, quae nos ab illis, quae illic mala sunt, liberent: sacrificiis autem praetermissis, grauias nos manent.*

Ibid. v. 12. Μῦσις νάματος] Quid sit μῦσις, quid μῦσις, notum est. Sed improprie hic scriptor, quicumque ille tandem sit, Venerem vocat μῦσιν νάματος· dein νάμα sine ullo alio adiuncto non magis vinum est, quam, aut lac, aut oleum. Sed missa isthaec faciamus, et ad Hesychium prae-

vortamur: Μυσικόν· λεπρόν, ἢ λεπτόν. Qui haec intelligat, natum arbitror neminem. Legebam, quod et nuper in epistolio quodam scribebam ad Alexandrum Morum, literarum non minus humaniorum, quam theologicarum, lumen clarissimum, legebam, inquam, neque tu aliorum abibis, lector: ΜΥΣΤΙΚΟΝ· ἱερόν, ἢ σεπτόν. Emenda et illud: ΜΥΣΤΑΓΩΓΕΙ· μυσηρίον ἄγει. Legendum necessario: ΜΥΣΤΑΓΩΓΕΙ· μύσας ἄγει, vel etiam διὰ μυσηρίων ἄγει. Alio autem in loco legitur: Μύσεις· μυσαγωγία, μυσαγωγή, γνώσεις. Legendum, Μύσεις· μυσαγωγία, μουσική γνώσις, vel μυσηρίων γνώσις.

Ibid. v. 18. σύναπτε] Qui Graece sciunt, et a cognitione poëseos Graecae alieni non sunt, facile vel me tacente vident, quam prosaicum sit hoc σύναπτε. Tamen nobis hoc verbum proderit. Ea enim occasione locus Plutarchi emendabitur in Othone, p. 1077. edit. mai. Paris., p. 1072. A To. I. Vechel., ἡ μὲν Οὐίτελλίς Ἐρπαξ, ἡ δὲ Ὀθωνος Βεηθός, εἰς πεδλίον ἐξελίξασαι ψιλόν, καὶ ἀναπεπταμένον, νόμιμόν τινα μάχην συμπεσῶσαι, Φλαγγηδὸν ἐμάχοντο πολὺν χρόνον, id est, *Legio Vitellii nomine Rapax, Othonis autem legio, quae Adiutrix dicebatur, in campum ab arboribus purum, et patentem, evolutae, iusta, et legitima, acie diu dimicauerunt.* Vides istud, λέγεωιες συμπεσῶσαι μάχην? At mera, et ἀκράτος, barbaries est. Legendum autem, μάχην συνάψασαι de qua lectione, sat scio, docti tria verba non commutabunt, ait Ille,

Ode XVIII. v. 5. Τὸν δ' ἥλιον σελήνῃ] Luna dicitur πίνειν τὸν ἥλιον, vel quia, quae obsorbentur, et ὁφάντα οἴχεται, ea dicuntur καταπίνεσθαι· quod nemini dubium fuerit, qui Graece sciet; vel quod Luna a Sole lumen mutuatur.

Ode XX. v. 2. Φρυγῶν ἐν ὄχθαις] *Ad fluenta Troiae,* inquit Henr. Stephanus. Sed non ego credulus illi. Verte, *in faxis Phrygum.* res est notissima; tamen addam Ovidii locum libro 6., v. 309. ff., exquisiti operis; *Nec pes ire potest, intra quoque viscera saxum est; Flet tamen, et validi circumdata turbine venti, In patriam rapta est, ubi fixa cacumine montis. Liquitur, et lacrymis etiam nunc marmora manant.*

manant. De patria autem Tantali in diuersa abeunt scriptores veteris historiae. Nam Philostratus quidem Lydum facit, p. 139. Paris., V. Apollon. 3, 9., vel 3, 31. p. 122. Olear.: Pelopem quippe, Tantali filium, Niobes fratrem, ἱπηνύτην Λυδὸν vocat, *aduenam Lydum*. At Sophocles in Aiace Μαιργοφώρῳ vocat eundem Pelopem — Βάρεβαρον Φρύγα, vers. 1310. Posset et melius fortasse legi ὄχθοις, quam ὄχθαις. Quippe αἱ ὄχθαι proprie sunt τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν, vti notarunt veteres magistri: at ὄχθοι aliud, nempe, οἱ τραχεῖς καὶ δύσβατοι τόποι, καὶ ΕΞΟΧΑΙ τῶν πετρῶν. Tamen vtrumque olim promiscue sumtum fuisse, mihi valde verisimile fit. Hesychius: ΟΧΘΟΣ· κρημνὸς, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τῶ ποταμῷ, ἢ τῆς γῆς, ἢ τὸ ἀπέκρημνον σῶμα τῆς θαλάσσης. Deinde addit: κυρίως δὲ ποταμῶν ἄκρα χρημμένων. Facilis emendatio fuit. Legendum, καὶ λιμένων.

Ibid. v. 13. τανίην] Virgilius *cingulum* etiam vocauit, Aen. 1, 492., *Aurea subnectens exertae cingula mammae*.

Ode XXI. v. 2. πιεῖν ἀμυσί] De *amystide*, quam Horatius, 1. od. 36, 14., *Threiciam* vocat, et merito, vt ex duobus Euripidis in Rheso, act. 3. p. 396. Oporin., locis apparet, nil est, quod hic dicatur. Tantum hoc obiter monebo, leuicula emendatione Hesychio opus esse: Ἀμυσὴν· τὴν συνεχῇ πόσιν. Leg. ἀμυσιν. Dicam et hoc amplius, istud συνεχῇ non placere, nisi et ἀθρόαν addatur; quod et paulo inferius legas. Nam τὸ συνεχές non constituit differentiam Amystidis ab alia bibendi ratione, sed τὸ ἀθρόον.

Ibid. v. 5. ἐκείν] Legendum videtur ἐκείνων, nempe δεικτικῶς. Intelligit autem *flores, qui super abacum, siue in vasculo aliquo, ibi essent*. Nam istud ἐκείν ad βρομίαν non referri, patet ex sequentibus.

Ibid. v. 6. Στεφάνης δ' οἷς πυκάζω] Hunc locum pessime conuertit interpres, *Date ferta, quæ calentem Amo frigare frontem*: cum versuum Graecorum sententia sit, *Hæus, puellæ, date huc flores; nam quotquot corollas addenso, eas omnes frons æstuans exurit*. Fortasse autem *frons* hoc loco pro *capite* posita sit, vt alibi, et apud Latinos passim. Tamen si proprie sumi voles; licebit id quoque, nam ex Athe-

naeo, 15, 4. p. 674. C, discimus, quosdam olim fronti tantum coronas imposuisse; et in eam rem fragmentum Anacreontis, quod tale est, profertur, ἐπ' ὀφρύσι σελίνης σεφάνισκος θέμενοι κ. τ. λ. *Superciliis corollas ex apio imponentes* etc.

Ibid. v. 9. Κραδίῃ τινὶ σκεπάζω] Quid hoc, *Corde aliquo condo?* Lego, idque fidenter, κραδίῃ ἐνισκεπάζω *In corde condo, corde premo*, vt apud Virgilium, Aen. 1, 209. Ἐνισκεπάζω autem eadem forma dicitur, qua ἐνικλείω, ἐνικλάω, aliaque id genus sexcenta. Haec emendatio, vti opinor, doctis haud improbabitur.

Ode XXII. v. 1. Βάθυλλε] In aliis Βαθύλλε.

Ibid. v. 3. σείει] Monet Henr. Stephanus legendum, vt metro consulatur, σίει. Sed nil necesse est, cum omnis diphthongus ante vocalem, aut diphthongum, brevis etiam esse possit.

Ibid. v. 5. ἐξεθίζει] Id est, *leni susurro oblectat*, ait Casaubonus lib. 8. Animaduersionum in Athenaeum, c. 4. p. 590., ita, vt blanditias somno facere videatur fonticulus. Potest tamen aliter verti, *leni agmine fluit, et veluti in filum quoddam exile aqua tenuatur*. Hesychius: ΕΡΕΘΙΖΕΙ· παροξύνει, νηρύεται, λυπεῖ, μηρύεται. In iis verbis est, quod emendes. eiiciendum enim istud νηρύεται, quod nihil est, aut legendum νήθεται. Hoc quoque addere haud abs re fuerit: ἐξεθίσμα nihil est aliud, quam *prouocatio ad certamen*. Existimo etiam erratum esse in scholiis Aristophanis p. 250., s. ad Rann. 836. p. 162. Froben., cum σμιλεύματα vertitur per ἐρεθίσματα, quod et apud Suidam itidem legas, vt alia ex eodem fonte: sed pro ἐρεθίσματα legendum est ἡ ξέσματτα. Scribit insuper Aemilius Portus, videri Casaubono legendum τερετίζει, id autem scripserit Casaubonus, an praesens praesenti dixerit; nam vterque intra eiusdem vrbis moenia tum viuebant; haud equidem scio.

Ode XXIII. Hanc oden non puto esse Anacreontis. Quis enim, vt alia omittam, ferat hoc, Ἴν' αἶν θανεῖν λάβητι? pro ἵνα ὁ θάνατος λάβητι. Saltem dicendum fuerat, Ἴνα τὸ θανεῖν λάβητι. Nam θανεῖν, quod vel mediocriter docti sciunt, nisi

nisi articulum adiungas, non potest significare *mortem*, sed *mori*. Adde hoc quoque, non posse dici, θανεῖν ἔλαβε χερσὸν etc., nec si etiam diceres τὸ θανεῖν. Quod tamen semidoctis contra; fat scio, videbitur.

Ode XXIII. Neque Anacreontis est hoc odarium. rationes adderem, nisi res ipsa vociferaretur. Omnia sunt dissoluta, omnia numeris carent, nonnulli versus sunt politici. ita dicuntur versus, in quibus numerus syllabarum obseruatur, non autem modus, et ratio, quantitatis. Exempli loco erit hic, Μέθετέ με, Φροντίδες.

Ode XXVII. Hoc odarium, quod et de duobus superioribus dictum velim, Anacreontis non est. Quippe ἰκ κεφαλῆς εἰς πόδας totum est Doricum. alia etiam ratio facit, vt illi abiudicem. Deinde politici in eo versus sunt quidam. En tibi exemplum, Εἰσέλθῃ μεθύδοντας· cui respondet, Διδάσκει με χορεύειν. At qui sciunt, quae carminum ratio apud Graecos sit, nunquam fatebuntur, hos duos versus esse eiusdem monetae, seu κόμματος· cum penultima in μεθύδοντας sit brevis, in χορεύειν longa. Sed me harum rerum piget, pudetque. Quid illud, multo etiam nequius? καὶ πάλιν θέλω χορεύειν. Miror itaque, miror; nam alia mitto; fuisse olim, qui crediderint, esse istas, nugas, sed quas? plane insulsissimas, a tanto scriptore, qualem Anacreontem fuisse accepimus,

Ode XXVIII. v. 3. 'Ροδῆς] Suspiciatus quondam est Henr. Stephanus, qui primus e libro manuscripto haec odaria in lucem edidit, legendum 'Ροδῆς· cui suspicioni secunda, et fauens, Critica adfuit. Rhodii enim, cum reliquis artibus insignes fuerunt, tum pictura, et sculptura, maxime. Res nota ex Plinio, Pausania, et Pindaro od. 7. Olympionicarum.

Ibid. κοίρανε] Pro κοίρανε, inquit Henr. Stephanus, quidam putant legendum τύρανε. Illud [scilicet κοίρανε], non video, quomodo lex versus possit ferre; sed ne hoc quidem [τύρανε nempe] satis aptum huic loco videtur. Haec Stephanus. Ad ea vno verbo dicam, non posse stare τὸ κοίρανε· neque enim id metri ratio patiētur vnquam. Legendum itaque
τύρανε.

τύραννε. Sed quod scribit vir doctissimus, non satis aptum videri huic loco τὸ τύραννε id vero est, quod sane miror. Cum enim, et βασιλεὺς, et τύραννος, sint ἰσοδύναμα, et eiusdem significationis, ut cuius vel ex solo Xenophontis Hierone notum est: cur, quaeso, non liceat vocare Raphaëlem illum Urbinatem, vel Michaellem Angelum, τυράννης τῆς τέχνης? Hoc profecto constat, Proaeresium, cuius apud Eunapium vita est, olim ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΑ λόγων *Regem eloquentiae*, et alium quemdam, de quo Philostratus ἐν βίοις τῶν Σοφιστῶν, vocatum fuisse βασιλέα λόγων. Itaque, ni multum animi fallor, pictor in arte egregius vocari poterit τῆς ζωγραφικῆς τύραννος. Ita etiam Iupiter τύραννος τῶν Θεῶν apud Aristophanem: qui scriptor quid γοργὸν esset, et grande, quid in lusu molle, in seriis graue etc., vidit, aut nullus vidit.

Ibid. v. 7. μελαίνας] Hoc amabant scilicet Graeci veteres, et qui inter Italos olim ad Venerem sapiebant: neque, ut aiunt, iniuria. Istae enim, seu flavae, seu rufulae, quales nonnulli delicias habent, dilutioris esse corporis videntur, quam ut satis in palaestra firmae esse queant, et respondere ὑβρίζουσιν ἑρασαῖς. Hoc certe audisse e quibusdam videor, qui ad has res non plane inepti esse, aut auerso genio nati, dicebantur. Horatius, l. odar. 32, l. l. f., *Et Lycum nigris oculis, nigroque Crine, decorum*: et ad Pisones, v. 37., *Spectandum nigris oculis, nigroque capillo*. Theocritus autem Idyllio 3. v. 18. f.: — — ὦ κυάνοφρον Νύμφα, πρόσπτυξάί με κ. τ. λ. Et Catullus, carm. 43, l. f., pater ille elegantiarum, ut eam puellam significet, quae insulsa sit, et inuenusta, hoc satis habet dicere, *nigros eius oculos non esse*: *Salve, nec minimo puella naso*; (nam praegrandem nasum in puellis nemo amauerit, nisi qui physiognomoniam ignoret, neque adeo hodie faciunt, nisi qui ad ἑρωτικά infeliciter nati sunt); *Nec bello pede, nec nigris ocellis*. Itaque, et *nigri oculi*, et *nigri capilli*, inter *formae munera* olim habebantur.

Ibid. v. 8. Ὁ δὲ κηρὸς αὖ δύνηται] Nam et tabulae pictae olim ex cera fiebant, res nota est, et viri docti, qui de
pictura

pietura antiquorum scripserunt, id, vt in tam altis tenebris artium expectari fas fuit, satis explicarunt. Quod addit Anacreon *ἀν δύνηται*, recte id quidem. tabula enim naribus non fit, sed oculis.

Ibid. v. 11. Ὑπὸ πορφύραισι χαίταις] Nemo non viderit, legendum vnica voce, *ὑποπορφύροισι χαίταις* quod et monuit Stephanus.

Ibid. v. 21. ὕγρὸν] Scio, multa in hunc locum dici posse: sed libellum scribimus. Itaque vno verbo dicam, *ὀφθαλμὸν ὕγρὸν* esse *oculum vegeta quadam, et viuida, acis mobilem*.

Ibid. v. 24. οἷα Πειθῆς] Vnde illud vulgo dicere solebant de eo, qui factus ad persuadendum esset, *τοῖς αὐτῇ χεῖλεσιν ἢ Πειθῇ ἐπικαθῆται*. Lucianus in *Demonacte*, p. 860. To. 1. Graeu., *Καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων, καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς, ἐπραττέ τε, καὶ ἔλεγεν, ὡς αἰεὶ, κατὰ Κωμικὸν ἱκεῖνο, τὴν Πειθῇ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῇ ἐπικαθῆσθαι* *Et haec quidem omnia cum Gratiis, ac Venere, faciebatque, et dicebat, ita, vt, iuxta illud comici, Suada labiis ipsius infideret*. Admonebo hic studiosos, circa hanc vocem Πειθῇ ter erratum fuisse apud Philostratum in vita Apollonii; idque p. 278. 6, 6. Paris., 6, 11. p. 246. Olear., et quae illam sequitur. Pro Πειθῇ autem; et Πειθῆς, legendum Πυθῇ, et Πυθῆς. Fuit autem Pytho Apollinis Delphici oraculo, quod nemo nescit, clarissima. Alloquens Thespesionem Apollonius, sic loquitur, *Διῆλθες τινα, Θεσπεσίῳν, καὶ περὶ τῆς Πειθῆς λόγον, ὡς ἀπλῶς τε, καὶ ἀκατασκευάσως, χρεώσης*. Interpres ita conuertit, *Attulisti praeterea, o Thespesion, de Suasionis deae templo rationem quandam, quod simplex, et sine apparatu, esse debet*. Quot verba in illa interpretatione sunt, totidem sphalmata sunt. Sic enim hic locus conuertendus fuerat, *Narraſti sermonem quendam de Suada, o Thespesion, eam scilicet simpliciter, nude, et sine apparatu, oracula reddere*. Verum in Graeco caue legas Πειθῆς: neque enim vllus sic Suasioni locus: sed Πυθῆς, quae Delphorum vrbs est. Videlicet cap. superiori p. 270. 6, 5. Paris., 6, 10. p. 239. Olear., dixerat Thespesion, *Σκέψαι γὰρ τὸν Δελφικὸν κ. τ. λ.*: quae ibi commodius legantur.

legantur, quam si huc transscribantur. Ad ea autem nunc respondet Apollonius. Alter locus aequè corruptus est p. 279. 6, 6. Paris., 6, 11. p. 247. Olear., ξυνελέξατό τε τὰ εὐδοκιμώτατα τῶν ἀναθημάτων εἰς τὴν πειθῶ κόσμῳ ἕνεκα. Quid ibi interpretes? nihil; imo pessime omnia; solens, videlicet suo more facit: *Postmodum*, inquit, *pretiosissima dona ornamenti causa ad leporem congregavit*. Itaque πειθῶ leporem, ac gratiam, significabit posthac, si huic homini fides. Pro πειθῶ legendum Πυθῶ, vertendumque, *Pretiosissimaque donaria Pythoni intulit, vel apud Pythonem congescit, ornamenti gratia*. Tertius locus, 6, 11. p. 247. f. Olear., est non minus corruptus, ὃ γὰρ δὴ τὸν χρυσὸν τὸν Λυδίων καλῶπισμα τῆς Πειθῆς ἤγεῖτο. Vides, referri isthaec ad lateres aureos, signa etc., quae a Croeso, Lydorum rege, olim apud Pythonem per legatos Apollini dicata fuerunt. Herodot. et quis non? Lege itaque, τῆς Πυθῆς.

Ibid. v. 27. Λυγδίνῳ] *Marmoreum* quidem, sed *candens*, intellige. Πάριος δὲ λίθος, ὁ καλούμενος Λυγδίνος, inquit scholiastes Pindari ad Nemeconn. 4, 131. Itaque *Lygdinus* lapis, et *Parius*, idem fuerit.

Ibid. v. 28. Χάριτες] Emenda Aristidem rhetorem Vol. p. 151., Καὶ καταδειξάι τὰς Χάριτας εἶναι τὴν φύσιν. Lege οἷας τὴν φύσιν.

Ibid. v. 29. Στόλισον] *Stola* proprie mulierum est, idque apud Latinos. nam Graeci non ita vsurpant, ut ex Herodoto constat p. 33. edit Marn. ἱππάδα σολὴν, et ex Xenophonte p. 85. edit. Leoclaui., polit. Laced. 11, 3., σολὴν φοινικίδα, de veste militum Spartanorum. Romae etiam mares stola utebantur, sed domi. M. Antoninus p. 6. edit. Lugd.: sed ibi *stola* fortasse tunica est.

Ibid. v. 34. Τάχα, κηρὲ, καὶ λαλήσεις] Vulgus nostrum diceret, *Il n'y manque que la parole*.

Ode XXVIII. v. 2. ἑταῖρον] Ita accipit ἑταῖρον, ut omnes ἑταίρους. *Amicus* enim certe hoc loco *concupinus* est.

Ibid. v. 5. ἡλιώσας] *Proprie splendentes*. Eunapius, αἱ κόμαι μελάντεραί τε, καὶ ἡλιῶσαι, κατέχυντο, p. 29. ex edit. Pauli Stephani. ita etiam Plantiniana.

Ibid. v. 18. Ῥοδινὴν δ', ὅποια μῆλον, χνοῖην ποίει παρρηί·] *Henr. Stephanus* ita conuertit, *Roseum sit, ut pomum, Lanugi-*

luginosa mala, non bene. In Graeco est, *Facito ut eius genae, quae rosae colorem referunt, Lanuginosae sint, uti malum Cydoniacum.*

Ibid. v. 29. Ἐλεφάντινος τεράχηνλος] Poterat legi, et quidem commode, *ἐλεφάντινον τεράχηνλον* sed et subaudiri potest ἔσω.

Ibid. v. 33. Διονυσίην τε νηδύν] Hinc cuius facile ad intelligendum fuerit, quam remoti a cognitione melioris antiquitatis pictores illi sint, qui Bacchum γάστρωνα *ventriosum, et doliarem* (Plaut.) [Pseudol. 2, 2. 64.], fingunt.

Ibid. v. 40. τὰ δ' ἦν ἀμείνω] *Quem tu videre vero velles, Phaedria*, ait ille apud Terentium., Eun. 4, 4. 20. Caeterum per νῶτα intelligit *a toto partem*, illam scilicet, qua Ioui Ganymedes placebat.

Ibid. v. 45. ἐς Σάμον] Hoc satis notum est, Apollinem apud Samios in praecipua veneratione fuisse. Itaque hic locus ad commendationem Bathylli, si quis alius, in primis facit. Sed praefari veniam necesse habeo id quod et facio, lector. Longiusculam enim ῥῆσιν huc transferam de statua Bathylli, prout ab Apuleio Florr. p. 350. f. Elmenh. fuit descripta. aliquod certe operae pretium futurum est. *Vel inde ante aram Bathylli statua a Polycrate tyranno dicata: qua nihil videor effectius cognovisse. quidam Pythagorae eam falso existimant. Adulescens est visenda pulchritudine, cripibus fronte parili separatu per malas reuulsis. pone autem coma prolixior interlucentem cervicem scapularum finibus obumbrat. Cervix succi plena, malae vberes, genae teretes, ac modico mento facies: eique prorsus citharoedus status. Deam conspiciens, canenti similis, tunicam picturis variegatam deorsus ad pedes deiectus ipsos, Graecanico cingulo, chlamyda velat utrumque brachium adusque articulos palmarum. Caetera decoris histrici dependent. Cithara baltheo caelato apta, strictim sustinetur. manus eius tenerae, procerula laeva distantibus digitis nervos molitur; dextera psallentis gestu suo pulsabulum citharae admouet, ceu parata percutere. Cum vox in cantico interquieuit, interim canticum videtur ore tereti semihiantibus in conatu labellis eliquare. Verum haec quidem statua esto cuiuspiam puberum, quem Polycrati tyranno dilectus Anacreon Teius amicitiae gratia cantillat.*

CAP. V. T. III

- I. *Anacreon passim emendatur. Aristidis rhetoris locus corrigitur.*
 II. *Anacreontis locus in dubium vocatur, et mox emendatur.*
 III. *Us et Hesychius.*
 IIII. et V. *Λουσιπάλμων vocem Graecam non videri, et cur? legendum-
 que φιλοπαλμων.*
 VI. *Aelianus emendatus in historia Animalium.*

Ode XXX. *Audite, o Veneres, Cupidinesque, bellissimum odarium est, et in eo nihil vitii, nullus in tam formosa facie naevus est, nisi, in quibusdam exemplaribus, hic vnus, Ζητεῖ, Φέσσα λύτερ. Legendum autem, vt poëmatio sui numeri constent, Ζητεῖ, λύτερ Φέσσα.*

Ode XXXI. v. 1. Ἄφες με τὰς θεάς σοι κ. τ. λ.] Corruptus est hic versus, ita tamen, vt aliquis possit ex eo sensus erui, si τὸν θεὸν legatur, et σύ. Henr. Stephani verba sunt. At nullus mihi sensus esse videtur, si lectio Stephani admittatur; idque non vni mihi, sed iis omnibus, qui ad has litteras sapiunt, videbitur. Aemilius autem Portus, qui post illum edidit Anacreontem cum caeteris lyricis, ad hunc locum sic scribit: Nullus commodus sensus hinc elici potest. quid si legeres, Ἄφες, μὰ τὰς θεάς, μὲ Πιεῖν, πιεῖν ἀμυσί. Id est, per deos, sine me largius bibere. Sed ne hoc quidem mihi placere potest. neque enim μὰ cum imperandi modo reperias. Ego sane nil mutem. est enim hic verborum ordo, si grammatico more structura fiat, ἄφες με πιεῖν, τὰς θεάς σοι. vbi reticeri verbum ἐπόμνυμι, aut quid tale, quod cum θεάς iungatur, arbitror. Solent autem, qui per deos obtestantur, verbum praetermittere. ad eam rem exemplis haud opus est.

Ibid. v. 12. τόξον Ἰφίτειόν] Quippe Iphitum Hercules in furorem versus occidit, et eius arcum sibi cepit.

Ode XXXII. Haec ode hominis est plane recentioris, et sane ineptissimi: certe Anacreonte plane indigna; meque adeo in eam quidquam dicere piget. Tamen, occasione data, aliquid agemus, quod profit.

V. 3. Εἰ ἡμαθῶδες εἶρεῖν τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης] Quod in prouerbiū migravit. ita et *fluctus maris numerare*. Aristides rhetor in *Isthmica*, siue in *Neptunum*, p. 33. To. I. Canter., καὶ ταῦτα ὃν ἀτεχνῶς τὸ λέγειν τι περὶ τῶν καὶ ἐγχειρεῖν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐξαριθμεῖσθαι βύλοῖτο τὰς χάας τῆς θαλάττης. Cum praesertim argumenti talis tractatio parem habeat difficultatem, ac si quis marinas undas numerare velit. Hunc locum non protulissem, nisi illi emendatione opus foret. namque legendum ibi non χάας, sed ροάς. est autem imitatio Homeri.

Ibid. v. 18. Τί φῆς, αἰὲ κηρωθεῖς;] Nulla huic loco salutis spes est; nullus ei Aesculapius fuit; nullus Hippocrates. neque id vero dolendum. nequior enim haec Ode est, quam mihi noui. Posset legi, τί, φῆς, τόσας ἰσώτας; Quid, ais, tantumne amorū?

Ode XXXIII. Venustissimum poematum, quodque Anacreontis esse videtur. Sed illud postremum verbum ἐκβοῆσαι notae recentioris esse putarim.

Ode XXXIII. v. 5. διώξης] Nunquam usque adhuc vllum significationis istius exemplum legere contigit: et ut, quod res est, dicam, hic locus mihi suspectus est, vel a vitio scripturae, vel a neoterismo poetae. Nam qui tandem fieri possit, ut διώκειν τὰ φίλτρα dicamus pro *fugere, et aspernari, amorem, cum persequi* significet. Itaque legendum putarim διώξης, leui, et paene nulla, mutatione, id est, *repellas, reicias*. id enim est διώθω, seu διωθέω.

Ode XXXV. v. 8. Ἐξ ἀγέλης ἰλασθεῖς] Vt consulatur versui laboranti, legendum ἀγέληφιν ἐξελασθεῖς sin minus, vitium erit.

Ode XXXVI. v. 12. Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις] Legendum videtur με καλύψεις. Sententia omnium horum versuum est, *Heus, puer, da vinum: forsan breui moriendum fuerit: ibi tum labori tuo parceatur. qui enim mortuus est, is nil appetit*. Caeterum istud verbi κάρωσεν iunctum cum ψυχῇ non ita aridet. Inde itaque factum, ut in edit.

Commeliana asterisci nota illi addita sit, nec non versui sequenti.

Ode XXXVII. v. 9. τὰ βροτῶν ἔργα] *Arua* sunt, *culta, sata.* Virg., Georgg. 1, 325. Aen. 2, 306., *Homini- numque, boumque, labores.* Homerus, Π. β', 751., — ἔργ' ἐνέμοντο· vbi interpretes, ἔργα, inquit, νῦν τὰ γεώργια. He- rodot lib. 1, 36. de apro, qui Myforum agros deuastabat, τὰ τῶν ἔργα διαφθείρεσκε.

Ibid. v. 10. Καρποῖσι γαῖα προκύπτει, Καρπὸς ἐλαίας προ- κύπτει] Priorem versum eiciendum esse, nemo non facile viderit.

Ibid. v. 14. Καθέλων] Nota significationem, *exerens se,* id enim ita interpretari necesse est. Exemplum in eam rem nullum afferre possum: et tamen veteres non indili- genter legere soleo. Quaesiui etiam apud Hesychium, num quid ipse olim aliquid annotassēt? nil prorsus. Sed dum haec quaero, aliud reperi, quod tecum communica- tum oportet. ΚΑΘΕΣΤΩΣ· παρῆως, αὐτόθεν ὑπάρχων, μέ- λιβδος. Nemo non videt, locum esse deperditum. nam καθῆως non est *plumbum*, seu μέλιβδος. Itaque medicinam hic facere opus est: id, aduocata Critica, fiet. Omissus est titulus, seu illa vox, cuius explicatio sit illud nomen μόλιβδος. Quatenam autem ea fuerit? Certe, et ratio, et literarum series, vincunt, esse καθετος, at καθετος *perpen- diculum* est: et ea voce vsus Vitruuius. *Plumbum* autem, seu μόλιβδον, pro *perpendiculari* sumi, notissimum est. Ita- que supplendus hic Hesychii locus, legendumque: ΚΑΘΕ ΤΟΣ· μόλιβδος.

Ode XXXVIII. v. 4. Σκῆπτρον δ' ἔχω τὸν αἶσκον] Vel sim- pliciter respicit quemlibet vtrem vinarium, quo se pro baculo vsurum ait, vel eum vtrem, qui supra caeteros bi- benti praemium erat. Aristophanes in Achárnēnsibus v. 999. Π., p. 419. edit. mai., Ἀκᾶετε, λεῶ, κατὰ τὰ πάτρια τῆς χεῖρας Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὅς δ' ἂν ἐκπῆ Πρώτιστος, αἶσκον Κτησιφῶντος λήψεται *Audite, o populi, more patrio congios Bibite tuba clangente: qui autem congium Ebiberit primus, Cte- siphontis auferet utrem.* Tam lepidi moris ratio explicatur

a scholiaste ibidem. Explicatur et ab Hesychio, qui haec Aristophanis verba, tacito auctoris nomine, profert. Caeterum in isto ex Acharnensibus loco legis ὑπὸ τῆς σάλπιγγος, vt supra ὑπὸ βαβίτῳ etc.

Ibid. v. 5. Ὁ νάρθηξ δ' εἰδέν ἐστι] Id est, *Nullus mihi narthecis usus est; modo utrem vini plenum habeam, perbene est.* Notum autem hoc, in sacris Bacchi *narthecae*, seu *ferulae*, usos olim fuisse. vnde illud prouerbiale, Πολλοὶ δὲ νάρθηκοφόροι, παῦροι δὲ τε Βάκχοι· id est, *multi sane narthecem ferunt, sed perquam paucissimi Βάκχοι sunt*, seu diuino Dionysi spiritu aguntur. Quod ad omnes artes transferri potest.

Ibid. v. 7. Πάρεσσω, καὶ μαχέσθω] Apud Hephaestionem, *Enchir. de metris* p. 16. Pau., qui hunc locum profert, legitur: Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι, (Πάρεσι γάρ), μαχέσθω· sensu planissimo, etsi aliter viro doctissimo visum est: *qui pugnare vult, pugnet; id enim ei per me quidem licebit: τί γὰρ μάχαισι καί μοι?* Solent autem transponi quandoque parentheses. quod hic quoque factum est. Dein si παρέσσω legas, versus corruet.

Ibid. v. 12. Σειληνόν] Omnino tibi legendus aureolus ille magni Casauboni libellus de satyrica poësi c. 11. Hesychium emenda: Σιλβία· σιδία. Σιλγῖνοι· σάτυροι. Lege: ΣΙΛΗΝΟΙ· σάτυροι· quanquam falsum est, Satyros, et Silenos, eosdem esse. Videlicet Sileni veluti paedagogi, et doctores, Satyrorum erant.

Ode XXXVIII. v. 9. Λυσιπαίγμων] Qui formam huius nominis attente consideret; haud, opinor, faciet, quin illam in suspicionem νοθείας vocet. Verum ratio explicanda est. Graece quidem dicitur λυσίπρονος, λυσιμέριμος, λυσίγαμος, λυσίδικος, et alia id genus, sed quae liberationem, vel disturbancem, seu impedimentum, aut cessationem etc. a re aliqua, notent. At λυσιπαίγμων nil tale. Itaque nunquam dubium mihi fuit, quin hoc loco legi oporteat φιλοπαίγμων. Sed exemplo fortasse opus sit. age fiat. Hoc loco contendimus legendum esse φιλοπαίγμων Βάκχος· itidem plane vt od. 42. Διόνυσος φιλοπαίγμων dicitur. at Βάκχος, et Διόνυσος, iidem. Itaque hanc vocem λυσιπαίγμων barbaram esse, aut certe contra iudicium, et rationem formationis, fictam esse aio.

Ibid. v. 21. Ὑπὸ κυρτοῖς] Lego vnica voce ὑποκύρτοις. Caeterum hoc odarium esse Anacreontis, haud equidem crediderim. Eruditus lector causam facile videat. ὑποκύρτα vero κύπελλα, seu *repanda pocula*, intelligo *lata*, ita vt animus strenui potatoris quodammodo in iis explicari queat.

Ode XXXX. Notissimum est, reperiri in Bucolicis Theocriti eiusdem omnino argumenti poematum, Idyl. 19.

Ode XXXXI. v. 4. Τὸν ὅλας ποθῆντα μολπᾶς] Mendum arbitror latere in hac voce ὅλας. Odarium hoc miserabile, si quod aliud, mihi semper visum est; quique illud ab elegantissimo poeta scriptum putet, Musas profecto in consilium non aduocarit. Nihil in tot versibus video, quod iure amem, praeter hosce duos; praeterea nullos: Μελέτω δὲ τοῖς θέλῃσιν, Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις. In vers. 14. pro ἀνεμοστροφῇ θυέλλῃ, cuius, si modo in his rebus aliquid palati habuerit, facile appareat, legendum ἀνεμοσρόφῳ.

Ode XXXXII. v. 15. Νεοθηλαῖσιν ἅμα κῆραις] In prima editione legitur νεοθηλαῖς. quod eodem recidit. et legendum omnino est νεοθηλέσσ' ἅμα κῆραις. Primum si νεόθηλος diceretur: haud dubie significaret, *qui nuper nutricis manuae admotus est*. at νεοθηλῆς, seu νεοθαλῆς, κῆρη est νεωστὶ ἀνθῆσα, seu *quae in primulo aetatis flore adhuc sit*.

Ibid. v. 17. Βίον ἥσυχον φέρωμεν] Dicendi genus plane nouum; sed, meo quidem iudicio, bellissimum. Talia multa apud Herodotum, scriptorem Ἰωνικώτατον. Odario autem isti haud dubie versus aliquot desunt, qui negligentia superiorum saeculorum perierunt, vt et alia multa haud paulo meliora.

Ode XXXXIII. v. 8. Σὺ δὲ φιλία γεωργοῖς] Lego, σὺ δὲ φίλος εἰ γεωργοῖς. alioqui φιλία amicitia fuerit: quod haud placet. At, dixeris, φιλία erit amica? Non potest. Deinde scribere debuisset φίλος, cum praecedat πεπωκώς, et βασιλεύς.

Ibid. v. 9. Ἀπὲ μηδενός τι βλάπτων] Elegantissimum loquendi genus, pro μηδὲν βλάπτων τινός. Sed quam elegantissimum id iudico, tam profecto rarissimum arbitror.

Ibid. v. 17. ἀναιμόσαυκε] Nam dii in veteri theologia sanguinem non habent, sed *serum* sanguinis, si mihi per Aiclepiadas ita loqui licebit. Graecis ἔχωρ est. Id ex Homero probes, et ex Alexandri dicto apud Plutarchum, Apophthegmm. p. 180. E To. 2. Vechel.

Ode XXXXVIII. Elegantissimum vero, et amabile, si quod aliud, odarium; et, vt vno verbo complectar, non minus venustum, et amabile, quam illa puella esse debuit, cuius causa scriptum fuit.

Ibid. v. 1. τροχάζειν] Hoc loco addam, quod a me praetermissum est, cum in oden quartam scriberem. Legitur, v. 7. f., Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα βίος τρέχει κυλισθεῖς. Ibi notaueram, emendandum esse Aelianum in Historia Animalium lib. 5. c. 23. Οἱ δὲ ἀφικνῶνται κεράμια, ἢ κάλπεις, ἢ τροχὰς, κομίζοντες. Vides ibi τροχὰς sed omnino legendum est πρόχας, id est, *aquales*. Πρόχας enim est ὑδροφόρον ἀγγεῖον, ait Pollux, Onom. 6, 92. id quod ex Aristophane in Nebulis, et aliis, constat.

Ode XXXXV. Ita me ingeniosi, et molles, pressi tamen, et adstricti, huius odarii versus ceperunt, vt e grammatico paene poëta fiam, et repente attonitus exclamem, vbi eos lego: *Felix, ah! nimium felix, cui carmina tali Fluxit ab Aoniis vena beata iugis. Quid melius distaret Amor, Risusque, Iocique, Et cum germanis Gratia iuncta suis?* Vnum tamen est, quod me in tam terfo, tamque venusto, odario male habet. Quid? inquires. hic versus scilicet, Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῆσαι. Is enim suis numeris non constat, cum tamen caeteri omnes absolutissimi sint, et ad tornum elaborati. γλυκὺ enim vltimam habere longam non potest, quae tamen talis esse deberet, vt versus stare posset. Ego autem arbitror, illud γλυκὺ glossema esse vocis alicuius, quae ab usu communi remotior esset. id quod si verum sit, suadeam rescribi, Μέλι λαρινὸν λαβῆσαι. Certo λαρινὸν, et λαρὸν, exponitur a veteribus magistris ἡδὺ, γλυκὺ.

Ode XXXXVIII. v. 3. κύπελλα θεῶν — νόμους καί ρείσσω] Vtrumque hunc locum de *legibus bibendi*, de quibus fuso Horatii interpretes, intelligendum arbitror.

Ode XXXXVIII. Haec ode mutila est, et maxima sui parte caret. Dein in tam pauculis versibus quidam etiam corrupti sunt. In eo numero mihi est, Ἑτεροπνόμεναι αὐλαί. Conieceram olim, neque hodie plus video, legendum, Ἑτεροπνόοις ἐν αὐλαῖς quod commodum est. In postremo versu pro νόμους φιλάντων lego νόμους πινόντων.

C A P V T V

I. *Multa Anacreontica esse supposita. Hesychius corrigitur.*

II. *Locus explicatus contra interpretes.*

III. *Locus Hesychii explicatus, et emendatus.*

III. *Illustris Plutarchi locus in vita Alexandri restituitur.*

V. Ἀνασάλυζω.

VI. *Anacreon emendatur:*

Vt etiam VII.

O*de L.* In hoc odarium nil habeo dicere, praeter tantillulum quiddam: hunc versum scilicet, Πεπεδημένον ὀπώραις, vitiosum esse, neque vllum ex eo sensum elici posse. Metrum quidem plane claudicat. nam postrema syllaba in πεπεδημένον hoc loco producitur: quod contra artis regulam est. Suspicio itaque, aliquid mendi latere in hac voce ὀπώραις.

Dein videamus verborum seriem, et structuram orationis. En tibi, ὁ θεὸς κατήλθε κομίζων τὸν οἶνον φυλάττειν *Aduenit deus vinum ferens custodire.* Dispice itaque, an haec intelligi possint. mihi certe non ita videtur. Caeterum scripta, opinor, haec ode fuit in pompam aliquam Bacchi, quae ante vindemiam celebraretur. Itaque huic odario subiici debuerat illud, odor. 52., cuius principium est, Τὴν μελαγχρόνως βότρυ. Quid autem? inquires, Anacreontis esse videtur? Haud equidem arbitror; vt nec odarium sequens de disco. Quod autem additur, ἐπὶ κλημάτων

των κ. τ. λ., videtur referri ad eum vini conficiendi modum, de quo Hesiodus ἐν Ἑργοῖς.

Ibid. v. 14. Ἐσέτης φανέντος ἄλλῃ] Quasi is ἔτης ἄλλῃ χρόνον *In annum proximum*: quanquam tale quid obseruare me haud memini.

Ode LI. Nempe dixi modo, non videri hanc oden Anacreontis esse. dico iterum, iterumque, et ad rauim vsque occinam. Primum miratur, repertum esse aliquem, qui mare in toreumate expresserit. istuc sane miselli poetastri est. Quid illud? Ἄρα τις μαινῆσαι τέχνα. O rem bellam, et plane Ionicam, scilicet! Reprehenderem hoc quoque, Ἄρα τις ὑπερθε λευκὰν Ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν, nisi scripturae mendum esse putarem. Certe a Stephano dictum est, videri quibusdam legi debere, ὑπὲρ θάλασσαν. Non addo, affectatos multis in locis Dorismos, vt vetustatis fides fieret. Quid illud? Περφίης τὸ σῶμα παίζει, ἵνα νύχεται γελῶσα. Proh, deum fidem! isthaec legantur? Ille autem versus, versum certe facere voluit, qui illum scripsit, Δολερὸν νόον μερόπων, an versus est? At in illo, Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ, quidam legerunt ἐπ' ἀκτὰ. Sed ne sic quidem vitium tollitur. Itaque hinc tandem emergamus. Caetera enim nihilo meliora sunt. Sed ne frustra, et ob rem nullam, tantum nugarum legeris: accipe Hesychii locum emendatum in μέτοποι· ΜΕΤΟΠΟΙ, inquit, ἄνδρες· sed μέτοποι nihil significat. Imperitus quidam vitiose alicubi scriptum legerat μετόπων pro μερόπων. id sine omni iudicio in codicem Hesychii retulit, quasi pretiosissimam aliquam gemmam. Id omne hinc eiiciendum. haec illa emendatio est. Mox legitur: ΜΕΤΟΥΣΩ· περιβλέπω, ἀφορῶ, ἀποβλέπω. Lege, ΜΕΤΟΣΣΩ. nam illud quidem μετσω nihil est. at ὄσσω est βλέπω. inde μετόσσω.

Ode LII. Vindemiae descriptionem habet haec ode. ἐπιληνίων mentio est apud Pollucem lib. 4. cap. 8, 55. Pro νέον ἐς ζέοντα lego νέον ἐκζέοντα. Illud ἐλυσθεῖς, quod hocce loco nihili est, quidam olim emendarunt, legeruntque, μεθυσθεῖς. Sed ne sic quidem locus sanus est, cum nullum verbum sequatur.

Ibid. v. 19. 'Ο δ' ἔσῳα ἄῳρα θέλων] Legendum θέλει. Caeterum ἄῳρα mulierem significat: ne quis fallatur.

Ode LIII. Corrupta ode, et quae haud dubio alium habet patrem, quam Anacreontem.

Ibid. v. 3. Συνετρίχει αὐξέει μέλπειν] Quod periit, periisse ducas. Hic certe versus conclamatus est.

Ibid. v. 9. Τόδε καὶ μέλημα μύθαις] Necēssario legendum est Νυμφῶν. Dixerat antehac, rosam esse ἀγαλμα Χάρειται, θεῶν ἄημα, Ἀφροδίτης ἄδυσμα. nunc μέλημα Νυμφῶν, et mox Φυτόν Μυσῶν.

Ode LIII. v. 1. 'Οτ' ἐγὼ νέοις ὀμίλῃν ἔσορῶν πάρεσιν ἦκα] Hunc locum restituit Henr. Stephanus: idque tam certa, quam plana, et perspicua, emendatione, 'Οτ' ἐγὼ νέων ὀμίλον ἔσορῶν πάρεσιν ἦβα.

Ibid. v. 6. Παράδος, θέλω σέφεισθαι] Ille idem legit, ῥόδα δός, θέλω σέφεισθαι. commode, et vere. Cum autem postulat, ῥοιὰν ἀπὸ Διονυσίης ὀπώρης sibi dari: caue credas intelligi de vino; quod credidit tamen Henr. Stephanus, cum scribit, *Propere mihi Lyaei Ades afferens liquorē.* Immo de malo Punico accipe. valet enim ad compescendam nauseam. Quod autem ὀπώρης Διονυσίης meminit: id eo factum est, quod varii fructus simul in eundem fasciculum colligati, inter quos mala quoque Punica erant, Baccho consecrabantur etc.

Ode LV. v. 1. Ἐν ἰαχίοις] Hoc unum odarium inter tot alia, quae pessimae notae esse ostendi, spurium esse Henr. Stephanus putavit. neque tamen ullam rationem addidit. Versus certe absolutissimi sunt, nec quicquam in iis est contra Hellenismum. At ego vnico argumento probabo, quod ille non probavit. Parthi scilicet, quorum in hocce odario mentio est, Anacreontis tempore nondum noti erant: quod certissima veteris historiae fide nititur. Caeterum de Coppatia equo, et Samphora, legi possunt, quae in schol. Aristophanis tradita sunt. Legendus et Vossius in opere maiori de grammatica Latina, et Scaliger in animaduersionibus Eusebianis.

I N F R A G M E N T A

II. 1. Δραπέτας ὁ χρυσός] Allusio est ad seruos fugitivos. Sciunt autem, qui veteris historiae non plane imperiti sunt, *Chrysum*, et *Chrysidem*, *Chrysalum*, et *Chrysalidem*, seruulorum, et ancillarum, nomina esse. Itaque res magis bella est Graece, quam Latine. Terentius, *Heautont.* 4, 2. 11., quidem dixit, *Retraham fugitiuum illud argentum* nullus dubito, quin in Graeco fuerit χρυσός. At Plautus, *Bacch.* 2, 3. 6., maluit dicere, *opus est Chryso*; ut allusionem, quae Graece legenti occurrebat, seruaret, sed infeliciter tamen. nam Latine peribat. Caeterum quae hic corrupta sunt, haud equidem video, qui tandem restitui possint.

I. 19. ἐπηχεῖ] Ob naturam arboris, cuius folia, propter crassitiem, et firmitatem, non sine strepitu tanguntur.

20. Ὁ δὲ Φοῖβος ἢ Φαῖβος] Illud ἢ pro *ibat* sumitur ab εἶα· vnde Atticum ἢ· quod et Ionicum est. Obiter locum Hesychii proponam, intricatissimum illum quidem, sed facillimum certe, ubi a me expositus, explicatus, et emendatus, fuerit. Sic igitur in Hesychii codice legitur: Ἡῖα· βρώματα, θύων πορδαλίων τὰ λύκων τ' ἦτα πέλονται. καὶ ἄχυρα ἦτων θήμωνα τινάξῃ, καὶ ἐφόδια, καὶ ἐπορευόμεν, ἦτα πολλαὶ θεὸς γυνάμενος. Vides, lector, quam isthaec confusa sint, et vix cuiquam intelligibilia. Sed videamus, utrum, ubi a nobis, et digesta, et emendata, fuerint, talia videri queant. Sic igitur lego: Ἡῖα· βρώματα. [θύων, πορδαλίων τε, λύκων τ', ἦτα πέλονται] καὶ ἄχυρα. [ἦτων θήμωνα τινάξῃ.]. καὶ ἐφόδια, καὶ ἐπορευόμεν, [ἦτα πολλαὶ θεὸς γυνάμενος]. Latine: Ἡῖα aliquando significat βρώματα, ut in illo Homeri loco *Iliados* 1° vers. 103. θύων, πορδαλίων τε, λύκων τ' ἦτα πέλονται. Item significat ἄχυρα, ut apud eundem Homerum *Od.* 1° vers. 368. — ἦτων θήμωνα τινάξῃ. aliquando sumitur pro ἐφόδια. item pro ἐπορευόμεν, ut in *Odys.* 8° vers. 330. ἦτα πολλαὶ θεὸς γυνάμενος. Existimo, praestitisse me, lector, quod professus fueram, itaque sit satis.

29. Ὡς θεὸς ἐνίκα] Emendaueram olim, ὧ θεὸς ἐνίκα. postea idem Porto in mentem venisse animaduerti.

33. Φιάλην λόγων] Pindari, opinor, imitatio est, sed nunc quidem is locus non succurrit. Quae autem vitiosa in hoc poemate fuerunt; ea, opinor, haud quisquam emendet absque manuscripti alicuius ope. Illa itaque ne tentem quidem, sed illustrem in vita Alexandri correctionem proponam. Describit Plutarchus; locus est p. 702, edit. Paris. mai.; lasciuia exercitus Macedonici, choreas, commissiones, meretricum festos dies, omnia canticis, et tiliarum, fidiumque, sono, strepente; sic denique narrationem claudit: Τῷ δὲ ἀτάκτῳ, καὶ πεπλανημένῳ, τῇ πορείᾳ παρέπετο ταῖς Φιάλαις, καὶ παιδιὰ Βακχικῆς ὕβρεως. Ad verbum erit, *Tam inconditum, et incompositum, agmen sequebatur phialis, et lusus Bacchicae licentiae.* Sed quid hoc phialis, et lusus? aut, si Graece | mauis, Φιάλαις, καὶ παιδιὰ? Nullus sensus erit, quin et oratio fuerit planissime σολοικίζουσα. quod nemo in dubium reuocabit. Pro ταῖς Φιάλαις legendum ὁ Φάλης. et ita locus ille Latine convertendus, *Tam incompositum, et vagabundum, agmen sequebatur Phales, et Bacchicae licentiae lusus.* Φάλης autem erat deus ille, qui pater omnium SS. ab Italis vocatus est, quem tamen vix satis honeste nominare queas; licet tanta eius vis, et potestas, sit, nemo ut post homines natos, nisi illo benigno, et propitio, sibi vnquam heredem procreauerit. Eius figura erat sane lepida, nempe ξύλινον αἰδοῖον aliquando etiam δερμάτινον. Ei pompa in Dionysiis, seu Bacchanalibus, etiam fiebat; cuius exemplum habes apud Aristophanem in Acharnensibus.

36. Φλογερόν ἄστρον] *Caniculam* scilicet.

III. τί καλόν] Hoc odarium vel perquam mediocri poeta indignum est.

Ode LVI. 1. Πολλοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη] Est vero, est, lector, Anacreontis, quod legis, si quid vnquam Anacreontis fuit.

7. Ἀνασάλυζω] Istiuc verbi haud memini vsquam legere me; neque a Lexicographis notatum fuit, ut nec quater mille, et amplius, quae hinc inde olim collegeram.

Scio

Scio tamen; σαλύζειν esse idem, atque δακρύειν, κλαυθμυρίζειν, flere, eiulare: quippe qui abhinc decem annis, et amplius, legerim adpud Hesychium: ΝΕΟΣΤΑΛΤΓΕΣ· κικλαυθμυρισμένοι παῖδες προσφάτως, νεοδάκρυτοι.

11. Καὶ γὰρ ἔτοιμον κ. τ. λ.] Quouis pignore contentam, legendum esse, Οὐ γὰρ ἔτοιμον καταβάντι καὶ ἀναβῆναι *Non enim ex eo ascendere, et emergere, itidem facile est, at descendere facile fuit.* Illud vel pueri sciunt, *Facilis descensus* etc.

Ode LVII. 7. Ἄγε δέτε] Hoc odarion legerat Horatius. namque illud imitatus est, 1. od. 27.

Ode LVIII. 2. μίτρας] Hoc loco μίτρας sunt ταινίαι.

Ode LX. 1. γυνῆμαι] Hymnus in Dianam, seu potius illius clausula. Inuocat enim, vt ad Lethaeum fluuium veniat, ad Magnesium puto: sed quod ibi scribi θρεσκαρδίων vides, id vero perquam corruptum est. Quid enim? timidos, imbelles, et ignauos, vocet, quos laudare instituerit? mihi quidem nunquam ita videbitur, neque adeo cuiquam, si sapiat modo. Lego itaque θρασυκαρδίων, hoc est, *strenuorum.*

Ode LXI. Πῶλε Θρηϊκίῃ] Puellam Threissam amabat noster, vt quandam aliam eiusdem gentis Horatius, 3. od. 9, 9. f., *Me nunc Thressa Chloë regit Dulces docta modos, et citharae sciens.* Hoc quoque odarium imitatus est *Romanae fidicen lyrae*, 1. od. 23. 2. od. 5.

Fragm. IIII. ὦ παῖ, παρθένιον βλέπων] Luculentissimum vero fragmentum. Refert Athenaeus, 13, 8. p. 605. D, dixisse olim Glyceram, pueros tanto formosiores esse, quanto feminis similiores sint.

CAPUT VI

I. Hesychius, et Eustatbius, emendati.

II. Sapphonis loci duo corriguntur.

III. Vt et alius.

III. Theocritus emendatur.

IN SAPPHVS ODEN I

Huius odes admirabile artificium vt exponam, nec tempus, nec libelli modus, finit. dein quis post Dionysium Halicarnasseum id tentare ausit, tantum dicendi magistrum? Eum legere satius fuerit, p. 36. *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων*, ex editione Vechelianorum. Ad emendationem autem carminis, adeundus Sylburgius, qui solemnī illa sua diligentia tibi satisfaciet, p. 5. Quae ab illo dicta fuerunt, non attingam, nec mea faciam, quae aliena sunt. Si quid addendum videbitur, illud a me quam paucissimis praestabitur.

V. 1. Ποικιλόθερον] Praepotentem intelligo, quae multos ubique gentium thronos habeat; cuius numen, et coelum, et maria, terras, ac tristia Plutonis regna, peruadat. Posset tamen istud ποικιλόθερος aliud significare, Venerem scilicet florida, et varia, veste utentem. Nam θερόν est βαφή *tinctoria*, vt apud Eustathium p. 1278. 49. edit. Rom. legere est; quem locum non transcribam; illic integer legi poterit. Monebo tantum studiosos, grauissimum, ibi esse errorem, cum scribitur scilicet, τὰ κάλα pro pennis quibusdam sumi. Id quidem verum est: sed quaenam illa auis? Graeca sic se habent, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν δὲ ἑρᾷ πτερὰ. nullo sensu. Legendum, Καὶ τὰ ἐν τῇ ΤΑΩΝΩΝ ἑρᾷ πτερὰ Et pennas, quae in cauda pavonum sunt. Eandem explicationem huius vocis θερόν apud Hesychium legas: Θερόνα, inquit, ἄνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. vnde et mox additur: ΘΡΟΝΙΘΗΣ πρώτιστος. pessime. Legendum, χρωτός, coloratus scilicet. neque adeo aliter scripserat Hesychius.

Ibid.

Ibid. v. 5. αἶπτε κατ' ἔρωτα] Graue vitium in metro. nam κατ' hoc loco longum esse deberet, quod fando nunquam auditum est. Ille alter versus nihilo melior, Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἰτοῖς ᾄς πολλάκ' Ἐκλυες. κ. τ. λ., nihilo, inquam melior. namque illud ᾄς breue esse deberet; quod tale esse non potest. Sic igitur legendam, interpungendam, et emendandam, existimo hanc strophē: Ἀλλὰ τῇδ' ἔλθ', αἶπτε καδδ' ἔρωτα Τᾶς ἐμᾶς αὐτᾶς αἶ', ᾄς σὺ πολλάκ' Ἐκλυες. Sensus, verbum de verbo expressus, hic erit, *Sed huc veni, si quando alias; Et per amorem audi meam vocem, quam tu antehac exaudiebas.* καδδ' ἔρωτα poëticum est pro κατὰ δὲ ἔρωτα. nihil frequentius. αἶ', positum cum apostrophī notula, est αἶε audi. Elegantes, et venusti, homines de hac emendatione iudicabunt. Mihi certe eiusmodi esse videtur, ut ea vnica, si nihil aliud, pretium his notulis facere possit.

Ibid. v. 18. τίνα δ' αὐτὲ πειθῶ καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα] Existimat Aemilius Portus; post haec verba, τίνα δ' αὐτὲ πειθῶ, subaudiendum esse προσοίσω, aut tale aliquid, ita, ut sensus sit, *Quam suadelam tibi afferam? quam machinam admovebo, quam amicitiam σαγηνεῦσαν?* Sed si suspicionem meam circa locum hunc audiuiſſet: facile adducor, ut credam, talia non fuisse scripturum, quae tam facile refelli queant. Primum omnium existimo legendum esse, non πειθῶ *persuasionem*, sed πείθω, mutato accentu, *induco, suasionem impello.* dein legendum, non σαγηνεῦσαν φιλότητα, sed σαγηνεύσ' αὖ φιλέτητα, idque sensu tam eleganti, quam facili. *Rogitabas;* nam ἤξεο *interrogabas*, quod in superiori strophe legitur, vinculum est horum quatuor versuum; *rogitabas,* inquam, *quid potissimum animo meo furenti fieri vellem; quem adolescentem in amorem suasionibus meis inducerem, aut reti amatorio captarem;* addens hoc quoque, *Quis te iniuria afficit, quis tibi molestus est, mea Sappho?* Illud autem αὖ φιλότητα positum fuit pro αἰνὰ φιλότητα, inde maior totius rei difficultas tollitur.

IN SAPPHVS ODEN II

Eis ἐρωμένην] Vt aliquando mares masculis amoribus inardescunt; ita et feminae eodem quandoque furore incensae feruntur. In earum numero fuisse dicitur Sappho. Ea enim, qua mares, qua feminas, sectabatur, eratque plane, vt ille deorum, qui *utroque facit commercia mundo*. Itaque eis ἐρωμένην suam hoc admirabile odarium scripsit; quod tale est, ei vt ignoscendum putem, si quando a viris ad feminas desultoriam faceret. Esset autem fortasse, cur hic περὶ τῆς τριβικῆς, seu τριβαδικῆς, ἀσελγείας, de qua Lucianus in *Amoribus*, vt et de Philaenide, quiddam diceretur, sed certe est etiam, cur nil quidquam dicatur.

V. I. φαίνεται] Longini libellus περὶ ὕψους mihi semper plane admirabilis visus est, sed in eo praecipue loco, vbi de hoc poematio sententiam fert. Eum igitur legat, qui scire velit, quid sit cum iudicio legere. Nihil addam, nisi hoc vnum ad cognitionem artificii, septies repetitam fuisse in octo exiguis versiculis particulam δέ, quae deficientis corpusculi, animique paulatim cadentis, imaginem ingeniosissime effingit. En tibi exempla: ἂν δὲ λεπτόν, ὀμματέσαι δέ, καδδὲ βομβεῦσιν δέ, (id est, κατὰ δέ), τρόμος δέ, χλωροτέση δέ, τεθνάναι δέ. Idque tanto magis obserues, quod ei particulae locum in octo superioribus versibus nullum esse videas. Scio, qui dicturi sint, isthaec esse somnia hominis otio abutentis, sed hoc etiam scio, talem ei non fore hanc observationem, qui Dionysium Halicarnasenseum περὶ συνθέσεως legerit. nam Dionysius certe in illo opere non somniabat.

Ibid. v. 7. Ὡς ἴδον σε, βρόγχον] Ostendi in epistolis illis, quae nuper editae sunt: [Pars earum prima exiit Salmurii A. C. 1659. quaternis: Pars altera A. 1695. eadem in vrbe]: legendum, I. ep. 49. p. 163., Ὡς ἴδον σ', ὥς βρόγχον. ἰμοὶ γὰρ κ. τ. λ. Sed quod ibi scriptum est, satis est semel scriptum fuisse. nam breuitatis ratio habenda est, et iam hae notae, vereor, vt sint iusto longiores. Quo autem, et pulchritudo, et suauitates, prioris odes facilius

lius agnoscantur: Latine eam conuerti, et explicaui. unde aliqua vtilitas ad eos certe perueniet, qui non ita magnum in literis Graecis vsum habent.

O immortalis Venus, cui tot ubique templa exstructa sunt, filia Iouis, quae dulos, et artes, struis, queis infelix amans luditur, veneror te, et oro, ne quid damni mihi importes, neue mihi animum molestia vlla domes;

Sed huc fauens, et propitia, venias, si quando venisti: amanter autem vocem meam audias, quam tu saepe antehac exaudisti; cum relictis aureis aedibus patris ad me veniebas

Iuncto curru; lepidi autem, celeresque, passeruli, te vehabant nigrantes alas crebro motu quatientes, a coelo per medium aëra;

Qui cum te aduexissent, repente abibant; tu vero, o diua, vultu immortali arridens, percunctabar, quidnam esset, quod ego passa fuisset, et quid causae foret, quamobrem te aduocarem.

Rogitabas praeterea, quid praecipue animo meo furenti fieri vellem, quem adolescentem suasionibus meis pellicerem, aut quem retibus peterem; addens, Quis te, o Sappho, iniuria afficit? quis tibi molestus est?

Si enim te nunc fugit ille, mox te sequetur; si dona accipere recusat, at aliquando dabit; sique minus amat nunc, propediem amabit, et, quidquid volueris, faciet.

Tu igitur, o dea, quae animum dolentem iis verbis quondam solabare, veni nunc quoque, meque grauissimis aerumnis libera; et quaecumque mihi animus cupit, perjice, ac mihi ipsa subueni.

IN THEOCRITI

IDYLLIVM

Olim in pompis deorum leaenae, apri, aliaeque id genus ferae, quae domestico usu mansuetae fuerant, ducebantur: idque eo fiebat, ut praesentior vis numinis ostenderetur. Ex ea autem consuetudine petitum est huius Idyllii argumentum.

V. 32. Καί μεν κατεσίναζε] Legendum ὁ μεν κατεσίναζε.

Ibid. v. 45. ἔρωτας] Lego ὀδόντας. Quod enim supra dentes illos suos, amatorios, seu ἐρωτικὰς, vocavit, non ideo quis putet, posse etiam eosdem dentes vocari ἔρωτας.

EX TANEQVIDI FABRI

EPISTOLARVM CRITICARVM PARTE I. P. CLX

EPISTOLA XLIX

AD CL. V. VRBANVM CHEVREAV

Versus Sapphonis, quos olim Latine conuertit Catullus, examinantur, et in iis grauissimus errorprehenditur, qui a doctis nondum animaduersus fuit.

At ego, o noster, quod tibi nuper me polliceri memini, in illis Sapphonis versibus, quos Plutarchus, ac Theocritus, tantopere amarunt, in illis, inquam, versibus, grauissimum esse mendum, si lubet, paratus sum contendere; idque ni vicerō, tum tu me pro triobolari grammatista habeto. Sed eorum tanta suauitas, tanta *ἡρώδης πρὸς ἡρώδης* est, mihi vt temperare nequeam, quin, vti a Catullo, Latine conuersi sunt, et a mirabili femina Graece scripti, huc eos transcribam, ita me veluti magico carmine ducunt volentem nolentem, dein ea re fiet maxime, vt id, quod volo, appareat. Sic igitur Latinus ille Veneris sacerdos, ille Iocorum, et Facetiarum, arbiter, Catullus, *Illa mihi par esse deo videtur, Ille, si fas est, superare diuos, Qui sedens aduersus identidem te Spectat, et audit Dulce ridentem, misero quod omnes Eripit sensus mihi. nam, sumit te, Lejbia, aspexi, nihil est super mihi, Quod loquar amens. Lingua sed torpet, tenuis sub artus Flamma dimanat, sonitu suop-*

te Tintinant aures, gemina teguntur Lumina nocte. Otium,
Catulle, tibi molestum est: Otio exultas, nimiumque gestis.
Otium et reges simul, et beatas Perdidit urbis. Amabilis
autem feminae versus hi sunt; quos tu diligenter facito,
ut legas; Φαίνεται μοι κείνος ἴσος θεοῖσιν Ἑμμέν' ἀνὴρ, ὅσις ἐναν-
τίον τοι ἰσάνει, καὶ πλασίον ἀδύ φωνέσας ὑπακχεί, καὶ γελώσας
ἰμερόεν· τό μοι τὰν Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν, ὡς ἶδον σε,
βρόγχον. ἔμοι γὰρ αὐδᾶς οὐδὲν ἔθ' ἤκει. Ἀλλὰ καμμέν' γλώσσ' ἔαγ', ἂν
δὲ λεπτὸν αὐτίκα χερσὶ πῦρ ὑποδεδρμάκεν, Ὀμματέσσιν δ' οὐδὲν
ὄρημι· βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι· καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται, τρό-
μος δὲ Πᾶσαν αἵρεϊ· χλωροτέρη δὲ ποταὶ Ἑμμί· τεθνᾶναι δ' ὀλίγη
δέοισα, φαίνομαι ἄπνευς. Sunt haec, audio, pulcra, sunt
haec profecto talia, ut nihil mollius, nil exotικὸν magis,
scribere potuerit. Amor ipse, cum primum Psychem suam
conspicatus est: sed in iis tamen versibus error est, quem
nec M. Antonius Muretus, nec Ios. Scaliger, nec Ste-
phanus, nec Commelinus, animaduerterunt. Nam Mu-
retus integrum poemation cum eodem vitio retulit, quod
a me notabitur; Scaliger, qui in illam Catulli versionem
aliquid scripsit, idem praeteriit, nunquam commissurus,
si illud animaduertisset; Stephanus autem, et Commelinus,
typographorum omnium longe diligentissimi, eundem
errorem ad posterostransmiserunt; diuinum enim DECIMAE
MVSAE poemation itidem describere, ut a me superius
propositum fuit. Tu quidem, Cheuraee, homo, si te
nouī satis, male credulus, negabis, in iis quidquam esse,
quod emendari necesse sit: at ego, si modo te interrogari
patieris; id, quod volo, efficiam, teque reluctantem portra-
ham, immo; nisi mihi blandior, volentem ducam: ita
certa illa erunt, quae iam afferentur. Hoc vnum ex te,
immo ex iis omnino omnibus, qui litteras humaniores
tractant, scire velim, an quisquam natus sit, qui haec in-
telligat, τό μοι τὰν Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν, ὡς ἶδον σε,
βρόγχον. ἔμοι γὰρ αὐδᾶς οὐδὲν ἔθ' ἤκει. Horum verborum
nulla alia esse possit sententia, quam quae in hac Latina
versione a me expressa est, *Quod mihi cor in praecordiis per-*
culit, ubi te vidi, guttur. mihi enim nil vocis amplius venit.
Vides, quam ridicula ea sint. Sed vin' tu rem illepidam
fortasse, at veram tamen, a me audire? Hoc primum te
velim

velim credere, esse me in Graecis fere *αὐτοδίδακτον*, neque ulli magistro operam dedisse, nisi pauculos menses. non itaque adeo mirum, si mihi tam arcta Hellenismi supellex sit. Cum igitur adolescentulus essem, et, ut fit, aetatis temeritate omnia sine delectu legerem, ea etiam, ad quae firmiori iudicio, et peritissimi magistri cura, opus fuisset, memini me, qui locum hunc Sapphonis suspectum haberem, ita mihi persuasisse, *Βρόγχον* in his elegantissimae feminae versibus esse nomen Tribadis alicuius, quam Sappho amaret. Nam ipsa Sappho Tribas erat, res commoda scilicet *grandi virgini, quae sponsum, dum hinc illinc utinuat, domi sedens expectat.* Sed postea cognoui, falsum esse me: scilicet imposuerant omnes huius diuini odarii editiones. Itaque non vni Cheuraeo dico, sed omnibus doctis *ἀπαξάπλως*, qui elegantiorum litterarum amore tenentur, emendandum esse tam amabile carmen, legendumque addita vocula, quae in omnibus editionibus desideratur, et mutata interpunctione, — *τό μοι τὰν Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν, ὥς ἶδεν σε· Ὡς βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς οὐδὲν ἔθ' ἤκει.* Primum enim ita legendum suadet ratio, immo cogit; dein Longini, praestantissimi scriptoris, auctoritas, apud quem ita legitur, ut restituo; tum verò hoc quoque, quod a nemine intelligi possit is locus, si ita legatur, ut vulgo editus est, quamvis sic docti omnes, et nostra, et patrum, memoria legerint, legantque. Sic autem Latine conuer- ti decet, *ἃδὲν ἔτι αὐδᾶς ἤκει μοι ὥς βρόγχον, nil mihi vocis in fauces, seu guttur, venit.* Neque quisquam, nisi in his litteris male firmus, a me postulauerit, ut exempla afferam, quibus probetur, ὥς significare *eis*, et *πρός*. Id si quis exiget, ei bis mille, *πόρρω τῆς ὑπερβολῆς* loquor, afferri possint. nam ita omnes scriptores Attici loqui amant. Vale, et, rem si voles perdere, pignus depone. Scripsi ad amicum Andegauensem, virum hercule amabilem, virum officiosum, et, quod mihi plus ipsomet officio placet, sine ambitione officiosum.

Dum epistolam relego, Suauissime Amicule, animaduerti, aliquid minus dixisse me, quam dictum oportuit; quartum scilicet illius strophes versum, *Dulce ridentem: misero quod omnes Eripit sensus mihi. nam simul te, Lesbiam,*
X 2 *aspexi,*

aspexi, nihil est super mi, Quod loquar amens; illum, inquam, versum in manuscriptis codicibus Catulli desiderari; eum autem, qui in veri locum substitutus fuit; Parthenii esse; qui tamen hodie pro germano Catulliano habetur. Mihi quidem, o noster, Catulli sit, an cuius libebit, perinde fane est; sed tamen hoc vere possum dicere, valiter longe scripsisse Catullum. nam Graeca Sapphónis cum Latino versu minime conueniunt, quod nemo negauerit, qui saltem aliquo valebit iudicio. Quippe aliud est, *nihil quidquam vocis habeo*, vel, vt Graeca verba significant, *nihil quidquam vocis mihi in fauces venit*; longeque aliud, *nihil mihi superfit, quod loquar*; quae sententia est Parthenianae restitutionis. Sed satis sit id te monuisse: tu caetera videris.

RELIQUIAE
ANACREONTIS

QVAEDAM ALIAE

A B

HENR. STEPHANO

FVLVIO VR SINO

IOSVA BARNESIO

ET

IOH. CORN. PAVO

COLLECTAE

E RECENSIONE BARNESII

VARIET. LECTIONIS

ADIECIT

NUMERVMQVE FRAGMENTORVM

AVGERE INSTITVIT

IOH. FRID. FISCHERVS

ACCESSERE

POETARVM QVORVNDAM GRAECORVM

EPIGRAMMATA

IN

ANACREONTEM

E RECENSIONE BARNESIANA

1890
1891
1892

1893
1894
1895

1896
1897
1898

1899
1900
1901

1902
1903
1904

1905
1906
1907

Α' ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ *

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
Ἄεθλος μὲν ἔ πρόκειται,
Μελέτη δ' ἔπεισι παντὶ
Σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
5 Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
Ἄτε τις κύκνος Καῦσεα,
Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
10 Ἀνέμῃ συναυλον ἤχην.
Σὺ δέ, Μῦσα, συγχόρευε.
Ἴερὸν γάρ ἐστι Φοῖβῃ
Κιθάρη, Δάφνη, Τρίπας τε.
Λαλέω δ' ἔρωτα Φοῖβῃ,
15 Ἀνεμώλιον τὸν οἶσερον·
Σαόφρων γάρ ἐστι κῆρη·
Τὸ μὲν ἐκπέφυγε κέντρον,
Φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν.
Φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήχει.
20 Ὁ δὲ Φοῖβος ἢ Φοῖβος,
Κρατέειν κόρην νομίζων·
Χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
Ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
Ἄγε, θυμέ, πῇ μέμνηται,

- 25 Μανίην μανίεις ἀρίστην;
 Τὸ βέλος Φέρε κρατύνων,
 Σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης.
 Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
 Ἄφες, ὦ θεὸς ἐνίκαι.
- 30 Τὸν Ἀνακρέοντα μιμῶ,
 Τὸν αἰοίδιμον μελισσὴν.
 Φιάλην πρέπινε παισὶ,
 Φιάλην λόγων ἐραυνήν,
 Ἵνα νέκταρος ποταῖο
- 35 Παραμύθιον λαβόντες,
 Φλογερόν Φυγόντες ἄστρον,
 [Νοερόν πίνωσιν οἶνον].

VARIETAS LECTIIONIS

* Hoc odarium extat in cod. Vatic. p. 691., in quo est odarium vnde sexagesimum: in marg. adscripta sunt verba εἰς ἀπολλωνα sed legitur etiam in exemplo Anacreontis Stephaniano p. 53. — 55., et in fragm. poëtt. lyricc. p. 140. Ibi inscriptum est εἰς Ἀπόλλωνα quem indicem retinuerit Mor. Comel. Lubin. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Holst. Born. Parm. In Pau. extat p. 230. post v. 22. sequentis odarii, omisso indice. Conf. Schneideri annotatt. ad Anacr. p. 103. ff.

3. ἐπίσω πάντη cod. Vatic.

4. λαχὼν αὐτόν cod. Vatic. Σοφίης αὐτόν est facultas artis poëticae [vid. odor. 46, 6. 53, 23.], quatenus egregia est. Nam αὐτόν proprie quidem est ἄνθος Hesych.: sed transfertur etiam, ut ἄνθος [fragm. 42, 2.], et Lat. *flor*, ad id, quod optimum in aliquo genere, et praestantissimum, est: ut ap. Pindar. Olympionn. 1, 23. μέσσην ἐν αὐτῷ. Sic sapientia legitur ap. Horat. A. P. 396. de facultate faciundi carmina.

5. ἐλεφαντίνῳ cod. Vatic.

6. Κροαίνειν idem est, hoc loco, quod κρείνει. vid. Spanhem. ad Aristoph. Rann. 1358.: Albertius ad Hesych. p. 351. Το. 2.: et Villosius ad Apollon. Lex. Hom. p. 503.

7. Φρυγίῳ ῥυθμῳ cod. Vatic.

8. Εἴτε legi a nonnullis, ut a Spanhemio ad Callim. h. in Del. 250., sed male, Barnesius animaduertit. De cygnis Caystri, fluvii Ioniae, v. Hom. Il. β', 459. ff., Dionysius Perieg. 833. ff., et Spanhemius ad Callim. p. 307. 398. 460. 464. 472. 502. 522. f. ed. pr. Talis cygnus vocatur Caystrius ales ab Ovidio Trist. 5, 1. 11.

9. καί-

9. ποικίλον πτεροῖσι cod. Vatic.

10. σύναυλος ἦχ^{ον} cod. Vatic. Ἄνεμος est Ζέφυρος, et σύναυλος ἦχ^{ον} videtur esse ἦχ^{ον} λιγυρά. vid. fragm. 3, 4. et Himerius eclog. 21, 1. p. 274. orat. 3, 4. p. 434. in primisq. orat. 14, 7. p. 618. Vernid.

11. Hesychius: Χορεύει· μελωδεῖ.

13. Vid. Palaephatus fab. 50. *Cithara Phoebi* est ap. Horat. 3. od. 4, 4.

14. λαλίων ἔρωτα cod. Vatic. Phauorinus, nesciebam unde: Ἄνεμόλιον· τὸν μάταιον quae glossa si sumta est ex Il. φ', 474., rescribi debet τὸ μάταιον. Nihil vero impedit, quo minus eam ad hunc locum pertinere dicamus. Explicatur versibus sequentibus. De re autem ipsa v. Geoponn. 11, 2. Palaeph. fab. 50. et quos ibi laudavimus. Cod. Vatic. ἄνεμόλιον.

16. κῆρα Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Parm. σάφρων γάρ ἐς ἀκέσας. cod. Vatic. et in marg. σάφρων γὰρ ἐντ' ἀκέσας.

17. ἐκπέφυγα cod. Vatic.

18. ἄμειψα cod. Vatic.

19. ἐπηχεῖ Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Parm. ἐπ' ἠχεῖ cod. Vatic. Εὐθαλῆς de foliis legitur Dan. 4, 18. apud Theodotionem, et de lectulo Cant. 1, 16. apud Aquilan.

20. ἦε cod. Vatic. ἦε Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Lam. Pau. Parm. Sed Portus iam ἦε legi iussit, improbante tamen Pauo. Sic nos apud Plat. Theact. 27. pro ἦα reposuimus ἦα. Sed Medenbachius amoenitt. litt. p. 51. legi malebat, Ὁ δὲ Φοῖβος εἴλε, Φοῖβος, ita, *Phoebus tenebat arborem, putans, se puellam amplecti: me non assentiente.*

22. Pro φύλλον Pauus coni. φλοῖον, improbante Medenbachio d. 1. p. 52. Idem Pauus pro χλοῖρον reponi posse putabat χλιαρόν.

23. Vid. ad odor. 23, 16.

24. πῆ μέμνηας cod. Vatic. Steph. Mor. Flaid. Pau. Parm. πῆ μέμνηας Steph. in poëtt. lyrr. et Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. Lam.

29. ὥς cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Parm. Sed iam Portus legendum vidit ὧ, probante Pauo.

32. παίσιν habent omnes alii: sed πᾶσιν coni. Pauus. Formam loquendi προπίνειν φιάλην λόγων illustravit Dauisius ad Cic. diuinat. 1, 29. Conf. odor. 66, 4.

34. ἀπὸ νέκτ. cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Parm. Νέκταρος ποτοῖο pro νεκταρέοιο ποτοῖο accepit Pfochenius dissert. de purit. L. Gr. N. T. 1, 42. bene. At νέκταρος ποτὸν est ὡδὴ. Conf. fragm. 83.

35. λαβόντι coni. Pau.

36. Φλογερᾷ Φυγόντος ἄσπερ coni. Pauus. "Ἄσπερον autem est *capicula*, vid. Alcaeus ap. Athen. 1, 18. p. 22. F, et Matius annotat. c. 18. p. 109.

37. Hunc versiculum addidit Barn., ut sensus esset integer. Sed in cod. Vatic. et Stephan. post versum Φλογ. Φ. ἄσπερον adiectū leguntur versus quatuor, et decem, isti, quos Barnesius reiecit post v. 22. fragm. 2., Σὺ γὰρ δόλω [cod. Vatic. δόλωι], σὺ τοι φθόνῳ [φθόνῳι cod. Vat.], Ἐρωτ' ἔζηκας ἀνδράσι [ἀνδράσιν cod. Vat.]. Λύρην δ' ἀλίπασον [ἀλυκαπαστόδωγ cod. Vatic.] εὖ Φιλαμάτων τε κεδνῶν, Πόθων κύπελλα

κρίνη [κρίνει cod. Vat.]. "Ὅταν θείλῃς δὲ φεύγῃς. Λύρης δ' ἐμῆς αἰοιδᾶν [αἰοιδᾶς Flaid.] Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν· Ζείνοισι [ζείνοισιν cod. Vat.] δ' ἄγχι μασῶν Δολίοις ἀπίστοις ἀνδάνεις. Ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ Μάσας [τῷ λυροκτύπῃ μάσας cod. Vatic.] Φρίσιν ἀποίκης Ἀχανδέας ὀρίνοισι [ὀρίν' is cod. Vatic.]: in quo ipso libro additus extat versus hic, αἶγλαν τε λαμπρῷ βῆχαν' quem Spaletius non expressit literis vulgaribus: Doruilius autem ad Charit. p. 528. ait, in cod. Vatic. legi, αἶγλαν τε λαμπροῖς ἰωχαν, sed in marg. λαμπρύνοις], Αἶγλαν τε λαμπρύνοις. In cod. Vatic., in quo hoc odarium est omnium odariorum ultimum, addita leguntur verba, τέλος τῶν Ἀνακρέοντος συμποσιακῶν. Caeterum hos versiculos retinuerunt Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Parm. Sed in Steph. poëtt. Iyrr. et Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. est εὖ *, et ἀνδάνεις. De coniecturis hominum doctorum vid. ad fragm. 2, 23. ff.

Β' ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ

- Ο** δραπέτης ὁ Χρυσός
 Ὅταν Φύγη μὲ κραιπνοῖς,
 Διπνέμοις τε, ταρσοῖς,
 Ἄει δ', αἰεὶ με Φεύγει·
5 Οὐ μὲν δίοιμι· τίς γὰρ
 Μισῶν θέλει τι θηρᾶν;
 Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεὶς
 Τῷ δραπέταο Χρυσῷ,
 Ἑμῶν Φρενῶν μὲν αὖραις
10 Φέρειν ἔδωκα λύπας·
 Λύρην δ' ἐλὼν αἰδῶ
 Ἑρωτικάς ἀοιδάς.
 Πάλιν δ' ὅταν μὲ θυμὸς
 Ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
15 Προσεῖφ' ὁ δραπέτης με,
 Φέρων Μέθην ἄφροντιν,
 Ἐλὼν μιν ὡς μεθήμων
 Λύρης γένοιμι θερόν.
 Ἄπισ', ἄπισε Χρυσέ,
20 Ἐς τ' αὖ δόλοισι με θέλγῃς;
 Πλέον τὰ νεῦρα χρυσῷ,
 Πόθῃς πλέον τ' αἰδέειν,
 Σὺ γὰρ δόλω. Φθόνω τε,
 Ἑρωτ' ἔθῃς ἄφαντον,
25 Λύρην τε χρυσόπασον·
 Φιλημάτων δὲ κεδνῶν,
 Πόθων, κύπελλα κίρνης·
 Ὅταν θέλεις δὲ, Φεύγεις·
 Ξένοισι δ' ἄγχι Μουσῶν

30 Δολίοις, ἄπισ', ἀρέσκεις

Ἐμοὶ δὲ τῷ λυρωδῶ

Μῦσας ποιεῖς ἀποίκης.

Δύεης δ' ἐμῆς αἰοιδῆν

Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.

35 [Σὺ, Χρυσέ, γῆν ἄπελθε,]

Ἀχανδέας δ' ὀρίνοις,

Αἰγλήν τε λαμπυρίζοις.

VARIETAS LECTIIONIS

* Hoc odarium legitur in exemplo Anacr. Stephan. p. 52. f. et in poëtt. lyrr. p. 138. f. Retinuere illud in exemplis suis Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Parm. Holst. Born. Extat etiam in cod. Vatic. p. 690.: in quo est odarium septimum, et quinquagesimum: index est εἰς χρυσὸν τῷ αὐτῷ, sed in marg. adscriptum legitur ἄλλο.

1. δραπέτας μ' ὁ cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Fab. Lam. et caeteri, in his Pau: qui coni. ὁ δραπέτας ὁ χρυσός.

2. ὅταν με φεύγει κραιπνεῖς cod. Vatic. Apud Hom. Il. ζ', 505. est ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς: ex quo loco, aliisque, sumta est in Lexico Hesychiano glossa, Κραιπνοῖσι ταχείσιν, ὀξείσιν.

3. οὐ μὴν διώκω cod. Vatic. διώκω Steph. Mor. Com. Fab. Lam. Pau. et caeteri.

4. μισῶν θέλει το cod. Vatic. Μισῶν Steph. Mor. Com. Fab. Lam. Pau. et caeteri. Μισῶν est e coni. Dacieriae. Probabat eam et Pauus.

5. Hesychius: Ἀφάρ' εὐθέως item: Λιασθεῖς χωρισθεῖς, ἐκκλίνας, vid. Il. α', 349.

6. τῷ δραπέτα τῷ χρυσῷ cod. Vatic. Τῷ δραπέτα τῷ Χρυσῷ Steph. Mor. Com. Fab. Lam. Pau. et caeteri.

7. Horat. 1. od. 26, 1. Il. Tristitiam, et metus, Tradam proteruis in mare Creticum Portare ventis, vid. ad odar. 39, 7.

8. ἄφνω προσεῖπ' ὁ δραπέτας cod. Vatic. Προσεῖπεν ὁ δραπέτας, omisso με, Steph. Mor. Com. Fab. Lam. Pau. et caeteri.

9. μέθαν δοιφροντίτων cod. Vatic. μέθαν δ' οἱ φροντίδων Steph. Mor. Com. Fab. Lam. Pau. et caeteri. Dacier. coni. φέρων μέθαν μοι φροντίδων.

10. μεθ' ἡμῶν Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Parm. Sed in Steph. poëtt. lyrr. et Com. Flaid. Fab. Macrop. Lam. post ἡμῶν est nota asterisci: Flaid. legit ἑμῶν. Μεθ' ἡμῶν est in cod. Vatic.

11. γένωμαι λαρόν cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Lub. Fab. Met. 1. Lam. Pau. Parm. γένωμαι δαρόν Holst. e coni. Dacier. Hesychius: Δαρόν μακρόν χρόνον, καὶ ἐπὶ πολὺ: est glossa Pindarica. vid. Nemeonn. 9, 71. Idem Hesychius: Δηρόν ἐπὶ πολὺν χρόνον: est glossa Homeric. vid. Odyf. α', 203. Il. β', 298. In Steph. poëtt. lyrr. et Com. Flaid. Fab.

Macrop. Lam. etiam hic post λαρόν est signum asterisci. Pauus coni. Φέρων μέθαν μοι φροντίδων, Θέλων μιν ὡς μεθήμων Λύρης γένωμαι λαρόν, aut Προσειπών ὁ δραπέτας Φέρει μέθαν μοι φροντίδων, Θέλων μιν ὡς μεθήμων Λύρης γένωμαι λαρόν.

20. μετ' αὖ — θήλγεις cod. Vatic. θήλγεις Böh.

21. πλέον χρυσοῦ νεῦρα cod. Vatic. Πλέον χρυσῶ νευρά Steph. Mor. Com. Fab. Lam. Pau. et caeteri. Pauus coni. πλέον, χρυσῶ, σῶ νευρά.

22. Πόθας κέκλυθε ἄδεις Steph. Mor. Com. Fab. Lam. Pau. et caeteri: πόθας κέκλ^θ ἄδεις cod. Vatic.: Spalätius legit κέκλυθέν. Atque hic versus est in eodem codice versus odarii ultimus. nam reliqui versus quatuordecim adiuncti sunt odario superiori, ut ad eius v. 37. iam docuimus. Caeterum Πόθοις iungitur Πειθῶ, et Ἰμερος, ab Himerio orat. 1, 19. p. 360, Vetsisd.

23. Versus hos, 23. — 36., qui in reliquis libris adiuncti leguntur superiori odario, Barnesius huc transtulit, multis in locis a se mutatos: vers. 35. addidit adeo e suo ingenio. V. 23. 1. Pauus coni. Σὺ γὰρ δόλω, σὺ τοι φθόνω ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσι, aut Σὺ γὰρ δόλω, σὺ τοι φθόνω ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσι. Δόλω, et φθόνω, coni. iam Dacieria, itemque κίρην v. 27., et ἀνδάνοις v. 30. Vers. 27. Dan. Heinsius coni. ποτῶν, et κίρην. Vers. 29. Μυσῶν est e coni. Dacieriae. Pauus coni. Ζεῖνοισι δ' ἀντὶ Μυσῶν Δολίοις, ἅπισ', ἀνδάνοις.

25. Pauus coni. Λύρην δ' ἀλίπασον εὐχαῖς, Πόθων κύπελλα κρίνει, Φιλαμμάτων τε κεδνῶν. Doruillius ad Charit. p. 718. auctor est, in cod. Vatic. legi, Λύρην δ' ἄλυπα πασάδων Φιλαμμάτων τε κεδνῶν Πόθων κύπελλα κρίνει Ὅταν θέλης δέ, φεύγης. Ipse igitur Doruillius legendum censebat, Λύρην δ' ἄλυπα πασάδων, Φιλαμμάτων τε κεδνῶν, Πόθων κύπελλα, κρίνει. Ὅταν θέλης δέ, φεύγης.

31. Dacieria coni. Ἐγὼ δ' ὁ λυροκτύπης Μάσας φρεσὶν ἀποίκαε Ἀχανδέας ὀρίνω, Αἴγλαν τε λαμπρύνω.

34. Hesychius: Τυτθόν ὀλίγον, βραχὺ, καὶ μικρόν. Est glossa HomERICA. vid. Il. α', 354. η', 334.

36. Ἀχανδεῖς videntur esse inopes: quum πολυχανδεῖς sint divites, metaphora ducta ab poculis, aliisque vasis, capacibus. vid. Theocrit. Idyl. 13, 46. Hesychius: Πολυχανδέα πολλὰ χωρεῖσαν. Ἀγαλίσκῳ ὀρίνοισι coni. Pauus, et Αἴγλας τέ με λαμπρύνοις v. 37.

Γ Ε Ι Σ Τ Ο Ε Α Ρ *

Τὶ κάλλιόν ἐστὶ βαδίζειν,
 Ὅπῃ λειμῶνες κομῶσιν,
 Ὅπῃ λεπτὴν ἡδυτάτην
 Ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρη;
 5 Κλήμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
 Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δύναι,
 Ἀπαλὴν παῖδα κατέχειν,
 Κύπριν ὅλην πνέουσαν;
 [Οὐτόδε τοι καλὸν ἐστίν;]

VARIETAS LECTIIONIS

* Hoc odarium, quod Vossius etiam in cod. Vatic. reperit, legitur ibi p. 686., estque vndequadagesimum odarium, et habet indicem hunc, τῷ αὐτῷ εἰς τὸ ἔαρ ἦτοι καλλος· in marg. εἰς τὸ ἔαρ· extat in Steph. p. 55. et in poët. lyr. p. 142. f. Retinuere illud in suis exemplis Mor. Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Parm. Holst. Born.

1. καλὸν ἐστὶ cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Fab. Lam. Pau. et caeteri.

2. Sic *pratum comans* dixit Apollinaris Sidon. 8. ep. 8.

5. κλήμα τὸ βάκχειον ἰδεῖν cod. Vatic. Βακχεῖον Steph. 2. Lub. Flaid.

7. κατέχων cod. Vatic. Steph. Mor. Com. Fab. Lam. Pau. et caeteri. Hic vero casus ferri non potest: immo leges grammaticae casum quartum poni iubent. Recepto infinitivo κατέχειν, Pauus legendum censebat, ἰδεῖν, Ὑπὸ — Χ' ἀπαλὴν —, sine causa, nam κατέχειν pendere potest a verbo δύναι· nec. v. 6. copula carere posse puto. Supra odar. 39, 18. f. erat ἀγκάλαις κέρην κατέχων.

8. Sic. *spirare amores* dixit Horatius 4. od. 13, 19. vid. Canterus lectt. noui. 2, 13.

9. Hunc versiculum Barnesius ex ingenio addidit. sine causa, ut opinor: dummodo teneatur, etiam v. 5. f. pendere a v. 1.

Δ' *

Ω παῖ, παρθένιον βλέπων,
 Δίζημαί σε, σὺ δ' ἄκ' αἶεις,
 Οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
 Ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* Hoc fragmentum seruauit Athen. 13, 2. p. 564. D. Extat in poëtt. lyrr. Steph. p. 146. et in fragmm. lyrr. Vrsini p. 133. Retinuere illud in exemplis Anacr. suis Com. Lub. Flaid. Fab. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Arg. 1. 2. Deg. 1. Holst. Brig. Born., et Bruncqu. Analectt. P. 1. p. 115.

1. Vid. Spanhemius ad Aristoph. Nubb. 1178. Nam Val. p. 136., contra leges linguae, et inuita sententia, legi iubebat παρθενικὴν. Athen. 13, 8. p. 605. D τότε γὰρ οἱ παῖδες εἰσι καλοὶ, ὡς Γλυκέρᾳ ἐφάσκει ἡ ἑταῖρα, ὅσον τοῖκασι γυναικὶ χρόνον, καθάπερ ἰσορεῖ Κλέαρχος.

2. αἶεις Vrsin. Steph. Com. Fab. et cacteri, praeter Bruncqu. Analectt. Arg. 1. 2. Brig. Hesychius: Ἀῖει — αἰαδάνεται. Δίζημαι h. e. ζητῶ, est verbum Homericum, quo etiam Herodotus 1, 214. vsus est. vid. Il. κ', 160., vbi schol. min. glossam αἶεις explicauit verbo ἀπᾶναι.

Ε *

Εγὼ δ' ἔτ' ἂν Ἀμαλθείης
 Βυλόμενῃ κέρας, ἔτ' ἔτ' α
 Πεντήκοντά τε χ' ἑκατόν,
 [Ἀργανθώνιος ὡς ἄναξ,]
 5 Τάρτησσι βασιλεύσαι.

VARIETAS LECTIIONIS

* Hoc fragmentum extat ap. Strabon. 3. p. 151. Casaub. p. 225. A Almelou. Habent illud inde Steph. in poëtt. Iyrr. p. 146.: Vrsin. fragm. Iyrr. p. 133.: Mor. Com. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst. Born.

1. Ἐγὼ τ' ἂν ἔτ' Ἀμαλθείης Strab. Pau. Ἐγὼ τ' ἂν ἔτ' Ἀμαλθείης Vrsin. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Lam. Holst. Ἐγὼ τ' ἂν ἔκ Ἀμαλθείης Met. 1. De cornu Amaltheae vid. Palaephatus fab. 46. et quos ibi laudauimus.

2. ἔτ' α Strab. Pau. Casaubonus coni. ἔτ' ἔτη. Met. 1. ἔκ ἔτη.

3. τε καὶ ἑκατόν Strab. Pau. καὶ ἑκατόν, omisso τε, Vrsin. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Lam. Holst. πεντήκοντά τε καὶ ἑκατόν Met. 1.

4. Hunc versiculum e suo ingenio addidit Barn. sine caussa. Nam Anacreontem ipsum praetermisisse nomen regis, Strabo dilerte docet: qui quum versus illos poëtae laudasset, addidit verba haec, Ἡρόδοτον δὲ καὶ τὸ ὄνομα τῷ βασιλείῳ καταγράψαι, καλίσαντα Ἀργανθώνιον κ. τ. λ. Plin. H. N. 7, 48. Anacreon poëta Arganthonio, Tartessiorum regi, CL tribuit annos: vbi vid. Harduinus. Appianus BB. HH. p. 490. To. 1. Tol. ὃν [Arganthonium] ἐς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν, ἔτη ἀφικέσθαι φασί. Lucian. Macrobb. p. 468. To. 2. Graeu. c. 10. p. 214. To. 3. Reit. Ἀργανθώνιος μὲν ἐν Ταρτησίῳ βασιλεὺς, πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν, ἔτη βιώνει λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων, Ἀλλὰ τῷτο μὲν μῦθος τισι δοκεῖ. At Lucianus non minus, quam Phlegon Trallianus περὶ μακροββ. c. 4. p. 120. Meurs., et Censorinus D. N. c. 17., temere aiunt, Herodotum consensisse cum Anacreonte de numero annorum aetatis Arganthonii. Herodotus enim 1, 163. de Arganthonio loquens. ἔτυραννευσε δὲ, inquit, Τάρτησσι ὀγδῶκοντα ἔτη, ἐβίωσε δὲ πάντα εἴκοσι, καὶ ἑκατόν vbi v. Vellelingius. Herodoto assentiuntur Cicero Cat. M. 19. et Valer. Max. 8, 13. 4. extt.: qui

qui tamen animaduertit, Afinium Pollionem in tertio historiarum suarum libro commemorasse, Arganthonium centum, et triginta, annos explese: ut Silius Ital. 3, 198. eundem canit *ter denos decies emensum esse annos*. Caeterum de situ Tartelli, opidi Baeticae maritimi, diligenter exposuit Danuillius commentar. acad. inscriptt. Paris. To. 30. p. 133. ff.

5. Ταρτεσσῶ [Ταρτησσῶ] βασιλευσέμεν conl. Val. p. 136., inuitis legibus grammaticis.

ΣΤ

Μεῖς μὲν δὴ Ποσειδηῶν

Ἔσηκεν· νεφέλαι δ' ὕδρι

βαρύνοντο, καὶ ἄγριοι

Χειμῶνες παταγῶσι.

VARIETAS LECTIIONIS

* Hoc fragmentum seruauit Eustathius ad Hom. Iliad. 6 p. 1012. 1. Rom. Extrat in Stephani poëtt. lyrr. p. 148. et in editt. Anacreontis Comel. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Hölst. Born.: etiam ap. Schotrum obseruatt. humann. 2, 61. et ap. Scaligerum in de emend. temp. 1. p. 31. Geneu Et Macropetræo quidem Horatius videbatur initium epodd. 13. ex hac odarii Anacreontis particula imitando exprellisse: Metarius autem cum ea conferri iussit locum Aristophanis Nubb. 375. ff.

1. μὴν Schot. Ποσειδηῶν Eust. Steph. Com. Lub. Flaid. Scal. Macrop. Met. 1. Lam. ποσειδέων Schot.

2. ἔσηκε. νεφέλαι δ' ὕδατι Eust. Steph. Com. Scal. Lam. Schot. et caeteri. Sic Homēr. II. 7, 177. ὃ δ' ἔβρομος εἰσηκεῖ μεῖς· vbi schol. min. μεῖς· μὴν· Αἰολικῶς. Odys. 5, 162. Τῇ μὲν φθίνοντος μηνός, τῇ δ' ἰσαμένοιο· vbi schol. min. ἰσαμένοιο· ἄρξαντος· sed melius Hesychius: Ἰσαμένοιο· ἐνεσῶτος, ἢ ἀρχομένοιο.

3. βαρύνονται, ἄγριοι δὲ Eust. Steph. Com. Scal. Lam. Schot. et caeteri.

Ζ *

Μηδ', ὥς κῦμα πόντιον,
 Λάλαζε, τῇ πολυκρότῳ
 Σὺν Γαστροδῶρῃ, κακχύδην
 Πίνεσα τὴν ἐπίσιον.

VARIETAS LECTIÖNIS

* Hoc fragmentum legitur ap. Athen. 10, 13. p. 447. A. Extat in Steph. poëtt. lyrr. p. 148.: fragm. lyrr. Vrsini p. 138.: in edit. Anacr. Comel. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst. Born.

1. Ὡς est *velut*, vt fragm. 25, 2. et apud Hom. Odyf. ε', 308. Aeschyl. Agam. 637. Hesychius: Ὡς· καθάπερ.

2. τῇ πολυκρότῃ Athen. Steph. Vrsin. Com. Lam. et caeteri. Hesychius, et ex eo Phavorinus: Λάλαζε· βόα· quam glossam Barnesius putabat ex hoc loco sumtam esse. Et Pan dicitur πολυκρότος ap. Hom. h. in Pana v. 37.

3. καταχύδην Athen. Steph. Vrsin. Com. Lam. et caeteri.

4. Intell. κύλικα. Respicitur autem his verbis ad genus inuitationis illud, quum calicem propinabant inter se deinceps, donec a summo compositore ad imum peruenisset, vid. Casaubonus ad Athen. d. I. p. 742.

H *

Φίλη γὰρ εἰ ξένοισ· ἕασσον δὲ
Με δειψῶντα πίνειν.

VARIETAS LECTIIONIS

* Legitur ap. Athen. 10, 9. p. 433. F: atque inde habent Steph. in poëtt. lyrr. p. 148.: Vrsin. in fragm. lyrr. p. 138.: edit. Anacr. Comel. Lub. Flayd. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst.

1. ἕασσον Athen. et caeteri.

2. πειῖν Athen. et caeteri. Pauus conl. δειψῶντ* ἀπιέναι. Val p. 137. conl. Φίλη γὰρ εἰ ξένοισι· Μ' ἕασσον δειψῶντα πίνειν.

Εγὼ δ' ἔχων σκύφον, ἔρξιωνι
Τῷ λευκολόφῳ μετὸν ἐξέπινον.

VARIETAS LECTIÖNIS

* Leguntur hi versiculi apud Athen. 11, 14, p. 498. C. Habentur in Steph. poet. lyr. p. 148.: in Vrsin. fragm. lyr. p. 138.: in editt. Anacr. Comel. Lub. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Holst.

1. Eustath. ad Hom. Iliad. μ' p. 900. 17. Rom. συντελεῖ δὲ εἰς τὴν γραφὴν τῷ ὄπῳ καὶ τὸ σκύφον, ὃ κεῖται παρὰ Ἀνακρέοντι, ὡς φησιν Ἀθήναιος. At nunc in libris Athenaei legitur σκύφον. Ap. eundem Athen. 4, 2. p. 129. F commemoratur σκύφος χοαῖος.

2. Ἐξέπινον, ἀντὶ τῷ προέπινον, Athen. d. I. Hesychius: Ἐξέπινον· προέπινον· item: Ἐκπίνον· προπίνον. Λόφος autem refertur, vel ad *gallum gallinaceum*, aliasque aves, ita, ut sit *crista*, h. e. apex in capite, diuersi quidem generis; vel ad *equum*, et significat *iubam*; vel ad *galeam*, ita, ut declaret *cristam*: sed cristae galearum erant earum apices, constantes, vel *setis equinis* [vid. Theocrit. Idyl. 22, 186. 193. et Hesychius v. λοφοπωλεῖς], vel *plumis auium*, iisque fere ferrugineis, vel candidis, quae inde extarent, et dependerent. vid. Xen. Cyrop. 6, 4. 1. 7, 1. 1. Gloss. vett. Λόφος ἀλέκτορος *Crista*. Λόφος ἵππου *Iuba*. Λόφος περικεφαλίας *Crista*. sic enim debet pro λόφος, περικεφαλαία legi. Hoc loco pertinet ad *galeam*, ita, ut λευκόλοφος sit *decorus candida crista*. Inuentores autem harum cristarum perhibentur fuisse Cares. vid. Herodo. 1, 171. Strabo 14, p. 661. Casaub. Aelian. H. AA. 12, 30. Plin. H. N. 7, 56. Vnde ab Alcaeo ap. Strabon. d. I. λόφος vocatur *Καρικός*.

I *

Καλλίκομοι κῆραι Διὸς
 ὤρχησαντ' ἐλαφρῶς.

* Extat apud Athen. 1, 17. p. 21. A, et ex eo repetitum apud Eustath. ad Odyss. ψ', 145. p. 1942. 4. f. Rom.: qui ex illo ipso Athenaei loco notavit, veteres verbo ὀρχεῖσθαι ita usus esse, ut idem significaret, quod κινεῖσθαι in Steph. poët. Iyrr. p. 148.: apud Vrsin. p. 136.: in editt. Anacr. Comel. Lub. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Holst.

1. Etiam *Mnemosyne*, mater Musarum, dicitur καλλίκομος *rubra*, *venusta*, apud Hesiodum *Θιογ.* 915.: et *Charites* ab ipso Anacreonte vocantur καλλίκομοι *epigr.* 12, 2.

ΙΑ *

Στεφάνης δ' ἀνὴρ τρεῖς ἑκάστος εἶχε,
 Ῥοδίνης τὰς μὲν, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

VARIETAS LECTIIONIS

* Habetur apud Athen. 15, 3. p. 671. E: in Steph. poëte lyrr. p. 148.: in Vrsin. fragm. lyrr. p. 137.: apud Paschaliū in de coronis 2, 3. p. 69.: in edit. Anacr. Comel. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst.

1. εἶχεν Athen. et caeteri.

2. τὰς μὲν ῥοδίνης Athen. et caeteri. Pollux 6, 107. Ἀνακρίων δὲ καὶ μύρτοις στεφανῶσθαι φησι — καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ· σάμψυχος ἄτος ἦν. Pro σάμψυχος legendum esse videtur σαμψύχινος. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Ναυκρατίτης στέφανος, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ναυκρατίας [vid. Strabo 17. p. 801. 803. Casaub. et Stephanus Byzant. v. Ναύκρατις], ὁ βύβλινος, ἢ ὁ ἐκ Φιλύρας, ἢ ὁ σαμψύχινος. At Athenaeus 15, 6. p. 676. C cum Polycharmo ait, Ναυκρατίτην στέφανον non esse ἄλλον τινά, ἢ τὸν ἐκ τῆς μυρρίνης, etiam propterea, quod Anacreon hanc coronam gestari dicat cum corona rosis περὰ, vid. Casaubonus ad Athen. d. l. p. 956. Pollux d. l. addit haec, ὁ δὲ Ἀνακρίων καὶ στέφανον ῥοδιαῖον ὠνόμασε· vbi scripti libri duo habent ῥόδιον. Certe corona rosis περὰ etiam odor. 5, 15. ῥόδιος στεφανίσκος, et odor. 6, 1. f. στέφανος ῥόδιος, dicitur, vt ap. Theocrit. Idyl. 7, 63. f. ῥοδόεις στέφανος. Suidas v. ῥόδια μύρα laudat ῥόδιον στέφανον. At non constat satis, an Pollux ad hunc potissimum poëtae locum respexerit: et quis tandem, in hac tanta librorum Graecorum, qui ad nostra peruenere tempora, paucitate, iudicium facere certum audeat de copia varia diversarum nominum huius generis formarum?

IB' *

Μεγίστης δ' ὁ Φιλόφρων,
 Δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
 Στεφανῶται τῇ τε λύγῳ,
 Καὶ τρύγα πίνει μελιθεῖα.

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat apud Athen. 15, 3. p. 671. E, et 15, 4. p. 673. D: Steph. d. l. p. 148.: Vrsin. d. l. p. 136.: in editt. Anacr. Comel. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst. Born. In Steph. Comel. praefixa sunt verba τῶ αὐτῷ [Anacreontis] ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν nam in Lam. vitiose scriptum est των μηνων quae sumta sunt ex Athen. 15, 3. p. 671. E.

1. Μεγίσθης Athen. Met. 1. Μεγίστης Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Lam. Pau. Μεγισθῆς Vrsin. Μεγισεία, Anacreontis amasium, laudant Simonides epigr. 3, 7. et Antipater epigr. 5, 5.

3. τῇ λύγῳ Athen. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. τε λυγῳ Vrsin. Athenaeus 15, 4. p. 671. E auctor est; Herphaestionem edidisse Σύγγραμμα περὶ τῆ παρ' Ἀνακρίοντι λυγίνης σεφάνης et quum multa ibi de usu coronarum *salice Amerina nexarum* exposuisset, addidit tandem p. 674. A de hoc Anacreontis loco ista, Δυναταὶ δέ τις λέγειν περὶ τῆς λύγης ἀπλάστερον, ὅτι ὁ Μεγίσθης τῇ λύγῳ σεφανῶται, ὡς παρακειμένης ἐκ τῆ δαψιλῆς, ἐν ᾧ εὐωχεῖτο, τόπῳ, συνδέσεως ἕνεκα τῶν κρατῶν. Caeterum respexisse ad hunc locum videtur etiam Pollux 6, 107. Ἀνακρίων δὲ — σεφανῶσθαι φησι — καὶ λύγῳ. Sic enim pro αὐτῷ rescribi debere, Iungermannus praeclare vidit, probante etiam Pauo ad fragm. Anacr. p. 313. f.

4. Τρύξ hoc loco est, non *faex*, vt Barnesius interpretatus est, immo *mustum*, οἶνος νέος id quod vel appositum Homericum [Il. ζ, 24.] μελιθεῖς docet. Hesychius: Τρύγα οἶνον ἀδιήθητον ἀπὸ ληνῶ item: Τρύξ ὁ νέος οἶνος, παρὰ τὴν τρύγην, καὶ γλεῦκος ἀδιήθητον. add. schol. Theocriti ad Idyl. 7, 70. et schol. Aristoph. ad Plut. 1086. atque ibi Hemsterhusius p. 408.

 ΙΓ'

— καὶ μ' ἐπίβωτον.
Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* Legitur ap. Ammon. in v. διαβόητος. p. 42. Valqu.: qui id ex-
tare ait ἐν δευτέρῳ· et in Vrsin. fragm. lyrr. p. 140. et Steph. poët.
lyrr. p. 294.: atque in edd. Anacr. Com. Flaid. Met. 1. Pau. Holst.

1. ἐπιβόητον Vrsin. Steph. Com. Flaid. Pau. et libri Ammonii
ante Valquen. Sed alteram scripturam confirmat etiam Eustathius ad
Odyss. τ' p. 1856. 11. Rom., et ex eo Phauorinus v. ἐπέχεις, et v. ἐπι-
βόητος· καὶ ἐν τῷ ἐπιβόητος ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, καθ' ἣν δηλαδὴ
βοαὶ γίνονται· ὅν ἐπίβωτον Ἀνακρίων φησί. Est enim Ionica vocabuli
forma. vid. Ernestius excurs. ad Callim. h. in Iou. v. 87. p. 261. Conf.
interpp. Thucydidis ad 6, 16. p. 387. Ducqu.

ΙΔ' *

— — Θάλαμον, ἐν ᾧ

Κεῖνος μὲν ἄκ' ἔγνημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* Extat apud Ammonium in v. γῆμαι p. 37. Valqu.: ap. Eustath. ad Hom. Odyf. λ' p. 1678. 59. Rom.: in Vrsini fragmm. lyrr. p. 140.: et in edd. Anacr. Flaid. Met. 1. Pau. Holst.

1. καὶ θάλαμος Ammon., ex emendatione Scaligeri in notis ad Catalecta vet. poët. p. 226., et Stanleii ad fragmm. Aeschyli p. 872. Pau. To. 2.: Pau. Holst. καὶ θαλάμοις Vrsin.

2. κεῖνος ἄκ' ἔγ. Ammon. Vrsin. Pau. Holst. Apud Eustath. verba κεῖνος μὲν absunt: qui nec nomen auctoris horum versuum habet, quod tamen Ammonius laudauit, additis verbis διασώρων τινὰ ἐπὶ θηλύτῃτι quae quidem interpretatio sane praestat sententiae Burmani minoris, qui Anacreontem putabat ita notasse uxorium hominem, h. e. eum, qui sub vxoris imperio viueret. vid. notae eius ad Anthol. Lat. 2. epigr. 846, 15. p. 432. To. 1.

ΙΕ' *

Τί μὲν πέτεαι, συρίγγων
 Κοιλότερα σήθεα
 Χρυσάμενος μύρῳ;

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat apud Athen. 15, 10. p. 687. D: qui quum attulisset hos versus, addidit verba ista, τὰ σήθη παρακελευόμενος μύρῳ, ἐν οἷς εἰν ἡ καρδία, ὡς καὶ ταύτης δηλονότι παρηγορκμένης τοῖς εὐώδεσι in Steph. poëtt. lyrr. p. 148. et p. 279.: ap. Vrsin. p. 138.: in edit. Anacr. Comel. Lub. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Holst.

1. Verba τί μὲν πέτεαι omisere Comel. Lub. Flaid. Lam. Steph. p. 148.: qui tamen ea p. 279. habet. Casaub. et Pau. coni. τί μὴ, quod est in Met. 1.

3. χρυσάμενος Athen. Steph. Vrs. Com. Lub. Flaid. Met. 1. Lam. Pau.

ΙΣΤ' *

Ηρίσησα μὲν ἰτρίῃς
 Λεπτῇ μικρὸν ἀποκλᾶς,
 Οἶνῃ δ' ἐξέπιον κάδον.
 Νῦν δ' ἀβρῶς ἐρόεσσαν.
 5 Ψάλλω πηκτίδα τῇ Φίλῃ
 Κωμάζων παιδί γ' ἀβρῇ.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* Tres primi versiculi leguntur ap. Athen. 11, 6. p. 472. F, et 14, 14. p. 646. C: et in Steph. poet. lyrr. p. 148.: in editt. Anacr. Com. Lub. Lam. Totum fragmentum extat ap. Hephaest. Enchir. p. 34. Pau. et in Arsenii Ἀποφθίγμασιν et ap. Vrsin. p. 158.: etiam ap. Vossium ad Catul. p. 344.: et in editt. Anacr. Flaid. Met. 1. Pau. Arg. 2. Holst. Brig. Born.

1. ἡτρίῃς Steph. Com. Lub. Flaid. Lam. male. Ἡοισήσαιεν legit schol. Hephaest. p. 61. male. Athen. 14, 14. p. 646. C, Ἰτρίον περματίον λεπτόν διὰ σητάμα, καὶ μέλιτος, γενομένου qui idem 11, 6. p. 472. s. de nomine κάδος legi potest. Etymol. M. p. 479. Ἰτρίον, τὸ καπυρῶδες τραγήμα [sic enim pro τραῦμα legendum esse ex Hesychio, recte vidit Sylburgius], ἡ πλάσμα, ἀπὸ τῆς ἰέναι ἐπὶ λεπτόν γὰρ ἔλκεται. Conf. Foësius Lex. Hippocrat. h. v.

2. ἀπόκλυσμα schol. Hephaest. et Val. p. 137. λεπτόν ἀποκλᾶς Athen. et Hemsterhusius ad Polluc. 10, 93. p. 1265., ut μικρὸν sit interpretamentum nominis λεπτόν. De forma partic. ἀποκλᾶς vid. fragm. 137.

3. Hic versiculus laudatur a Polluce 10, 70. et ab Apollonio sophista in Lex. Homer. v. χάσασθαι p. 846. vid. Casaub. ad Athen. p. 791. Ap. Athen. p. 646. est ἐπίον. Κάδον legunt Pollux, et Apollon., dd. II., Vossius d. I. et Bochartius hieroz. 2, 1. 7. 7. p. 43. To. 2.: reliqui habent κάδον.

4. ἐρόεσσαν αὖ con. Val. p. 137. Sic testudo Φυὴν ἐρόεσσα dicitur ap. Hom. h. in Merc. 31.: sed fragm. 121. est πηκτὶς καλή. De nomine πηκτὶς vid. ad odor. 6, 10.

6. παιδί ἀβρῇ Hephaest. Vrsin. Lub. Flaid. Met. 1. Arg. 2. Brig. Born. παῖδ' ἀβρῇ Vof. Κωμάζων παῖδ' ἀβρῇ τε con. Val. p. 137. male, et sine causa.

ΙΖ' *

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων
 Στεφανίσκῃς θέμενοι νῦν
 Θάλειαν ἑορτὴν
 Ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

VARIETAS LECTIIONIS

* Extrat apud Athen. 15, 4. p. 674. C, et Eustath. ad Odys. φ' p. 1908. 58 : in Steph. poëtt. lyrr. p. 279. et Vrsini fragm. lyrr. p. 136. f : in Bruncquii Analect. p. 115. P. 1.: apud Paschaliū in de coronis 2, 2. p. 67.: et in edd. Anacr. Flaid. Met. 1. Pau. Arg. 2. Deg. 1. Holst. Brig. Born.

1. ὀφρύσι Athen. Eustath. Vrsin. Steph. Flaid. Met. 1. Pau.

2. νῦν omittunt Athen. Eustath. Vrsin. Steph. Flaid. Met. 1. Pau.

Caeterum coronas *arīaceas* fuisse, non modo *serales*: vid. Hesychius, et Suidas, v. σελίνα σέφανος sed etiam *conuiuiales*, docent, praeter hunc locum, loci Horatii 1. od. 36, 15. f. 2. od. 7, 24. vid. Muretus varr. lectt. 16, 18. p. 1176. f. To. 2. thes. Gruter. Conf. Theocrit. Idyl. 3, 21, 23. et Bodaeus ad Theophrasti hist. plantt. 7, 6.

3. Θάλειαν τὴν ἑορτὴν conī. Val. p. 136. Sed Eustathius d. 1. ἑορτὴν ostendit θάλειαν dici, ὡς τοῖς θυγατρὶν αἰτίαν τῇ θάλλειν, et verba θάλειαν ἑορτὴν interpretatur sic, ἐν ᾗ δηλαδὴ ἱθαλλόν ὑπερβάλλοντες, φασὶ, τὰ εἰωθότα ὃ δὴ παρέχει τὰς ἡδονάς. Certe Homerus etiam Il. η', 475. δαῖτα vocat θάλειαν, hoc est, interprete schol. min., θάλασσαν τοῖς ἀγαθοῖς.

4. Διονύσῳ Athen. Eustathius plane omisit.

ΙΗ *

Πλεκτάς δ' ὑποθυμιάδας
Περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* Extat apud Athen. 15, 5. p. 674. D: Vrsin. p. 136.: Steph. p. 294.: in edd. Anacr. Cornet. Flaid. Met. 1. Pau. Holst.

1. Athen. d. 1. ἐκάλεον δὲ καὶ οἷς περιεθέοντο τὸν τραχήλον, σιφάνας ὑποθυμιάδας. Idem 15, 6. p. 678. D, ὑποθυμίδες δὲ, καὶ ὑποθυμιάδες, σιφάνοι παρ' Αἰολεῦσι, καὶ Ἰωσιν, ἔς περὶ τὰς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίης, καὶ Ἀνακρέοντος, ποιήσεως. Idem 15, 11. p. 688. B, Ἀλλὰ μὴν καὶ τὰς σιφάνας τὰς περικειμένους τῷ στήθει ὑποθυμιάδας οἱ ποιηταὶ κεκλήκασιν, ἀπὸ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἀναθυμιάσεως, ἃ καὶ ἀπὸ τῆς τῆν ψυχὴν θυμὸν καλεῖσθαι, ὡς τινες ἀξιῶσιν. Atque in eadem hac sententia de causā appellationis istarum coronarum fuit Plutarchus symposi. 3, 1. p. 647. E To. 2., qui eas etiam περιδεραῖς vocat. Præter Plutarchum, et Athenæum, legi de hoc genere coronarum possunt interpretes Hesychii p. 1470. To. 2.: Casaubonus ad Athen. p. 953.: Hemsterhusius ad Lucian. p. 75. To. 1.: Meursius ad Theocrit. p. 169., qui verba Anacreontis legi iubebat sic, Πλεκτάς δ' ὑποθυμιάδας περὶ Στήθεσσι ἔθεντο λωτίνας. Hesychius: Ἵποθύμιος· σιφάνος ὑποτράχηλος· sed pro ὑποθύμιος Hemsterhusius rescribi iussit ὑποθυμιάς.

2. στήθεσιν Vrsin. Flaid. Callixenus Rhodius apud Athen. 15, 6. p. 677. D, Ἐπεὶ δὲ Ἀλεξανδρείας ἐμνημόνευσα, οἶδα τινα ἐν τῇ καλῇ ταύτῃ πόλει καλέμενον σιφάνον Ἀντινόειον, γενόμενον ἐκ τῆς αὐτόθι καλεμένης λωτῆς. Φύεται δ' ἄτος ἐν λίμναις, θέρει ὥρα, καὶ εἰσιν αὐτῇ χροαὶ δύο, ἥ μὲν τῷ ῥόδῳ ὅμοια· ἐκ τῆς δ' ὁ πλεκόμενος σιφάνος κυρίως Ἀντινόειος καλεῖται· ὁ δ' ἕτερος λωτίνος ὀνομάζεται, κυανίαν ἔχων τὴν χροίαν. Conf. ad odar. 4, 1.

ΙΘ' *

Ωινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον,
Τρισκύαθον τὴν κελέβην ἔχασα [χερσίν].

VARIETAS LECTIIONIS

* Legitur apud Athen. 11, 7. p. 475. F: Vrsin. p. 137.: in editte. Anacr. Flaid. Met. 1. Pau. Holst.

1. Sic Hom. Odyf. γ', 472. dixit, οἶνον ἐνοινοχοιῦντες ἐνὶ χρυσίοις. δεπάεσσιν· vbi schol. min. ad ἐνοινοχοιῦντες adscripsit, non omnino bene, περιῶντες· vt Il. δ', 3. νέκταρ ἐφνοχόει, h. e. ἐπέχει, interprete Hesychio: et Antipater Anthol. 2, 47. 9. 3. f. ὁ κᾶρος ὁμῶνυμος Αὔσονα Βάκχον Οἶνοχοεῖ κρήνης ἐξ ἀμεριμνοτέρης.

2. τρισκύαθον κελ. Athen. Vrsin. Flaid. Met. 1. Pau. Holst. χερσίν Barn. ipse addidit. De nominibus κελέβη, et κύαθος, vid. ad odor. 57, 2. f.

Κ' *

Ψάλλω δ' εἴκοσι [πάσαις]
 Χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
 ὦ Λεύκασπι· σὺ δ' ἡβᾶς.

VARIETAS LECTIIONIS

* Legitur apud Athen. 14, 8. p. 634. C, et 14, 9. p. 635. C: Vrsin. p. 136.: Steph. p. 148.: in edit. Anacr. Comel. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst. Born.

1. *πάσαις* addidit Barn. ex ingenio. *Λιπταῖς* coni. Val. p. 137. inepte.

2. *χορδαῖσι μαγάδιν* Athen. Vrsin. Steph. Comel. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst. Pollux 4, 61. *μαγάδιν* δ' ὀνομάζει μὲν Ἀνακρέων· ubi alii libri habent *μαγάδην*, alii *μαγάδιν*. De hoc organo, praeter Athen. 14, 8. f., legi possunt Bulengerus in de theatro 2, 25. et Buretteus differt. de musica veterum commentar. acad. inscripte. Paris. To. 4. p. 127. f.

3. Verba *σὺ δ' ἡβᾶς* apud Athen. 14, 9. p. 635. C non leguntur. Hesychius: ἡβᾶν ἀκμάζειν, νεάζειν, εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι. Et Paus quidem ἡβᾶν hoc loco ita positum putabat, ut esset *μεθύσκεσθαι*, *se inebriare*; *vino se obnuere*. bene. Sed potest ἡβᾶν etiam ita accipi, ut sit verbum rei Venereae, *ludere*, *παίζειν*· certe verbum *συνηβᾶν* ita legitur fragm. 23, 4. 32, 1.: aut omnino significet *bilarem esse*. Schol. Aristoph. ad Vespr. 851. Ἡβην γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ τέρπεσθαι κατὰ τὰς εὐωχίας προσηγόρευον. Nam Λεύκασπις est nomen virile. v. Virg. Aen. 6, 334.

ΚΑ' *

Ἀγανῶς οἶά τε νεβρόν
 Νεοθηλέα, γαλαθηνόν,
 Ὃς ἐν ὕλῃ κερώσεως
 Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς
 5 Ἐπτοήθη. — —

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat apud Athen. 9, 12. p. 396. D: Aelian. H. AA. 7, 39. schol. Pindari ad Olymp. 3, 42.: Vrsin. p. 132.: Stephan. p. 150.: in editt. Anacr. Comel. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Arg. 1. 2. Holst. Brig. Born.: et apud Brunquium Anall. p. 114. P. 1.

1. ἄγανῶς omittunt Athen. Aelian. Vrs. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Apud schol. Pindari edit. Rom. est ἄγανῶς. alij libri habent ἄγαν ὥς. Sed Pauus recte monuit, ἄγανῶς cohaerere cum verbo τέτακται, quod praecedat apud schol.: quod tamen aduerbium cum verbis Anacreontis coniunxit etiam Gataquerus aduers. miscell. 2, 8. p. 312. Trai. Sic ap. Dionys. Perieg. 843. f. est, Σὺν καὶ παροδευκαί, νεοθηλέες οἶά τε νεβροὶ, Σκαίρεσκιν. Hesychius: Νεβρόν· ἐλάφω γέννημα. Schol. min. Hom. ad Il. 9, 248. νεβρόν· ἐλάφω γέννημα. et ad Odys. 8, 336. νεβρὸς τὰ ἔγγονα τῶν ἐλάφων. sed Homerus ipse d. l. nomini νεβρόν addidit, interpretationis causa, verba τέκος ἐλάφοιο ταχείης. Apud τὰς ὁ Cant. 2, 9. 17. dicitur νεβρὸς ἐλάφω, ut ab Aquila ὁ πῶλος τῶν ἐλάφων, quia in textu Hebraico est **דִּיָּהֲנָה רָבָה**: quibus tamen verbis, non omnino νεβρόν, sed νεβρόν γαλαθηνόν, significari puto. Conf. Clemens Alex. Paedag. 1, 5. p. 90. B Colon. Nomine *binnuleus* vsus est Horatius 1. od. 23, 1., qui ibi imitando expressisse hos Anacreontis versiculos, ut aliis interpretibus, ita etiam Bentleio, visus est: qui tamen eos reuocandos esse censebat ad versus duos hos, "Ἀτε νεβρόν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὃς τ' ἐν ὕλῃ Κερώσεως ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἔπτοήθη, qui essent galliambi. Atque sic scripti, et digesti, eo auctore, comparent in exemplis Anacreontis Arg. 1, 2. Deg. 1. Holst. Brig. Born. Caeterum ap. Hom. Od. 8, 336. est, νεβρὸς νεγενέας γαλαθηνός. vbi schol. min. glossam γαλαθηνός explicavit verbis μικρὸς, ἔτι γάλακτι τρεφομένους.

2. Hic versiculus vna cum superiore, omisso tamen vocabulo ἄγανῶς, laudatur ab Eustath. ad Il. 9, p. 711. 34. Rom.: et ex eo ab Steph. p. 295.

3. ὅς τ' ἐν ὕλαις schol. Pind. ὅς τ' ἐν ὕλῃ κερόεις Athen. ὅς τ' Aelian. Vrsin. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Polux 5, 76. καὶ Ἀνακρέων μὲν σφάλλεται, κερόισσαν ἔλαφον προσειπών· καὶ Σοφοκλῆς κεράσαν τὴν Τελέφου τροφόν. recte. Certe natura negavit fere ceruabus cornua. Aristot. H. AA. 4, 11. p. 287. E. To. 2. Duval., κέρατα ἔλαφος θήλεια ἀνὴρ ἔχει. add. schol. min. Homer. ad II. γ', 24. Et quanquam ἡ ἔλαφος saepe etiam *ceruum* significat, ex ea ratione, qua huiusmodi nomina animalium in feminino genere ponuntur tum, quum animalia spectantur, qua animalia, non qua mares, et feminae: tamen adiectum nomen μητρός impedit, quo minus quis uti hac causa ad defendendum ab Anacreonte. errorem cum Salmasio [exercitt. ad Solin. p. 157. a] possit. vid. Gataquerus aduers. miscell. 2, 8. p. 312. Trai. Scilicet ἐπιμελῶς οἱ ποιηταὶ τὴν θήλειαν ἔλαφον κέρατα ἔχουσαν εἰσαγάγουσι, quae est schol. Pindari ad l. l. observatio: et locos Pindari, Sophoclis, Euripidis, eam in rem habet Aelianus H. AA. 7, 39.: vid. Bochartius hieroz. 1, 3. 17. p. 881. To. 1. Leid.: quibus addi potest locus Callimachi h. in Dian. 102.: quia ostendere volunt, quales esse ceruas oporteat, non quales sint. vid. Aristot. A. P. c. 25. p. 30. To. 4. Accedit, quod ceruae nonnunquam cornutae caprae leguntur. vid. Scaliger A. P. 3, 4. et Graevius filius ad Callim. h. in Dian. 102. add. schol. Pind. ad d. l. Itaque non erat, quod Zenodorus pro κερόισσης hoc loco legendum esse ἐροίσσης censeret: a quo recte discedit Aristophanes Byzantius. vid. Aelian. H. AA. d. l. coll. schol. Pindari d. l. et Bochartius hieroz. 1, 3. 18. p. 893. To. 1. Conf. Vossius institut. poëtic. 1, 3. 8. p. 53. To. 3. Opp. et Reinellus varr. lect. 1, 18. p. 70.
4. ὑπολειφθεὶς ὑπὸ μητρός schol. Pind. ἀπὸ μητρός Athen. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Lam. ὑπολειφθεὶς ἀπὸ μητρός Aelian. ὑπὸ μητρός Vrsin. Pau.
5. Vid. Bochartius hieroz. 1, 2. 51. p. 622. To. 1.

KB *

Δακρυόισσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμήν.

* Extat hic versiculus apud Hephaest. Enchir. p. 30.: Vrsin. p. 139.: Steph. p. 150.: in editt. Anacr. Com. Lub. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Holst.: quibus in libris omnibus legitur αἰχμάν.

ΚΓ* *

Αναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπόν
 Πτερύγεσσι κέφαις.
 Διὰ τὸν ἔρωτα [Κλεοβέλα·]
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν.

VARIETAS LECTIIONIS

* Legitur apud schol. Aristoph. ad Auu. 1372.; qui poëta ibi vsus est v. 1. 2.: ap. Vrsin. p. 133.: et in editt. Anacr. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Holst. Born.

1. δὴ omittit schol. Aristoph. Hic, et secundus, versiculus laudantur, ut vnus, ab Hephaest. p. 30.: Steph. p. 150.: in editt. Anacr. Com. Lub. Macrop., ita, ut v. 3. f. absint.

3. Ἐρωτ' Pau. Κλεοβέλα Barn. addidit ex ingenio, omissum adeo ab aliis editoribus.

4. Συνηβᾶν est verbum amatorium, ut fragm. 32, 1., idem valens, quod συμπαίσειν fragm. 29, 5. 36, 6. Hesychius: Συνή· συμπαίσει· leg. συνηβᾶν, f. etiam συμπαίσει. In scolio quodam ap. Brunquium Anall. p. 158. P. 1. et Arg. 1. p. 89. legitur, Σύν μοι πῖνε, συνήβα, Συνέρα. Itaque non erat, quod Pauus suspicaretur, inter verba ἐμοὶ, καὶ θέλει, aliquid deesse. Caeterum Val. p. 137., pro nimia sua linguae Graecae scientia, ingeniique abundantia, totum odarium ita reficiendum, redintegrandumque, esse censebat, Ὅρνις βέλοισι [sic] γενέσθαι, Ὅρνις λιγύμυθος ἀηδὼν, Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπόν Ἀναπτερύγεσσι [sic] κέφαις, Διὰ τ' [sic] ἔρωτα Κλεοβέλα· Οὐ γὰρ μὴ θέλει [sic] συνηβᾶν.

ΚΔ'

ΚΔ *

Εκ ποταμῶ πάνερχομαι,
Πάντα φέρσσαι λαμπρά.

* Extat ap. Hephaest. p. 30.: Vrsin. p. 136.: Steph. p. 156.: in editt. Anacr. Com. Lub. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Holst. Valius p. 138. coni. Πᾶσα φαίνεσσαι. male, et inuito metro.

ΚΕ *

Μεγάλῳ δ' εὐτέ μ' ἔρωε
Ἐκοψεν, ὥς χαλκεύς,
Πελέκει, χειμερίῳ δ'
Ἐλυσεν ἐν χαράδρῳ.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* Extat apud Hephaest. p. 40., ita, ut sint duo versus: Vrsin. p. 133.: Steph. p. 150.: in editt. Anacr. Comel. Lub. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Arg. 1. 2. Deg. 1. Holst. Brig. Born.: et apud Brunquium Anall. p. 116, P. 1. Versus primi duo laudantur etiam ab Vrsino Virg. illustr. p. 26.

1. πῦ τέ Hephaest. Vrs. Steph. Com. Lam. Pau. et caeteri.

4. Dionys. Perieg. 1076. f. ὅν-ρ' ἀπὸ πέτρης Χειμερίξ ποταμοῖδ' κάτω σὺρχει χαράδραι· ubi grammaticus vetus χαράδρας docet esse τὰ ἀπὸ τῶν ποταμῶν γινόμενα κοιλάματα, ut Ichol. inin. ad Hom. Il. δ', 54. et Hesychius v. χαράδραι· qui tamen grammaticus nomen χαράδρα melius, et huic loco conuenientius, explicauit verbis χειμαρρῶς ποταμός. Gloss. vet. Χαράδρα Fossa, cancellus, canalis. De forma vocabuli χειμερίος, quod legitur etiam in Anacreontis epigr. 3, 2., vid. Obseruatt. miscell. p. 15. To. 4.

ΚΣΤ *

Ἀλλὰ πρόπινε ραδινὰς,
ὦ φίλε, μηρὰς.

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat apud schol. Pindari ad Olymp. 7, 5., et ex eo ap. Phavorinum v. προπίνειν Vrsin. p. 134.: in edd. Anacr. Flaid. Pau. Holst.

1. πρόπινε, ἀντὶ τῆς χαρίζε, schol. Pind. vid. Casaubonus ad Athen. 11, 5. p. 788.

2. Hesychius: 'Ραδινόν· λεπτόν, ἰσχυρόν, εὐκίνητον, ἀπαλόν, εὐδιάσειτον, vid. Il. ψ', 583.: vbi v. Eustathius p. 1316.63.: Hesiod. Θεογ. 195.: Aeschyl. Prometh. 400. Conf. fragm. 86.

ΚΖ *

- Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει
 Ὁ περιφάρητος Ἀρτέμων
 Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια
 Καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
 5 Καὶ ξυλίνης ἀτραγάλης
 Ἐν πασί, καὶ ψιλὸν
 Περὶ πλευρῇσι βοός
 Νεόπλυτον εἶλημα
 Κακῆς ἀσπίδος·
 10 Ἀρτοπώλησι, κήθελοπόρνοισιν, ὁμιλέων,
 Ὁ παμπόνηρος Ἀρτέμων
 Κιβδηλὸν εὕρισκεν βίον,
 Πολλὰ μὲν ἐν δαρεί τιθεῖς
 Λύχενά, πολλὰ δ' ἐνὶ τροχῷ.
 15 Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτῖνα
 Μάστιγι θωμιχθεῖς, κόμην,
 Πώγωνά τ', ἐκτετιλμένος·
 Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων,
 Χρύσεια φορέων καθέρματα
 20 Παῖς Κύκης,
 Καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην
 Φορεῖ γυναιξὶν αὐτῶς.

V A R I E T A S . L E C T I O N I S

* Extat apud Athen. 12, 9. p. 533. f.: Vrsin. p. 138. f.: Steph. p. 150.: in editt. Anacr. Com. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Holst. Bohn. Illustrare hoc odarium conatus est Sam. Petitus miscell. 7, 7.: quod totum caput, studiosorum causa, quum hoc Petiti opus paulo rarius esset, subiungere, epigrammatis poetarum veterum in Anacreontem visum, est.

1. Hic, et sequens, versiculus omissi sunt ab Vrs. Steph. Com. Flaid. Lam. Holst. Certe Athenaeus Anacreontem, neque exorsum fuisse odarium ab his versibus docet, neque eos deinceps sequi iussisse versus reliquos. Verba enim eius haec sunt, Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προδίδει τὸ, Ξανθῇ δ' Εὐρυπίλῳ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, [ἔφητε] τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερώς βιάντα περιφέρεισθαι ἐπὶ γλάνῃς. Καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ἐδουλοῦσάι φησιν ἐν τέτοις [v. 3. — 22.]. Sed cognominis istius causa ab aliis affertur alia. Schol. Aristoph. ad Acharn. 850. ὥσπερ ἔλεγεν ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων ἀπὸ τῆς παροιμίας [v. Erasmus adagg. p. 70. Hanou.], ἥς μέμνηται καὶ Ἀνακρέων, ταχθείσης ἐπὶ καλῶ, καὶ ἀρπαζομένης πρὸς πάντων, παιδός. Plut. V. Periclis p. 167. A To. 1. Ἐξαρτος δὲ καὶ μηχαναῖς χρησασθαι τὸν Περικλέα, τὸν καινότητά θαυμάσαντα, Ἀρτέμυτος τῇ μηχανικῇ πρὸντος, ὃν χωλὸν ὄντα, καὶ φορεῖν πρὸς τὰ κατεπαύοντα τῶν ἔργων προσκομιζόμενον, ονομαστῆναι Περιφόρητον [v. schol. Aristoph. ad Acharn. d. l.]. Τῷτο μὲν ἂν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐλέγχει τοῖς Ἀνακρέοντος ποιήμασιν, ἐν οἷς ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων ὀνομάζεται, πολλαῖς ἐμπροσθεν ἡλικίαις τῇ περὶ Σάμον πολέμῳ, καὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων. Τὸν δ' Ἀρτέμωνα φησὶ τρυφερόν μὲν τινὰ τῇ βίῳ, καὶ πρὸς τὰς φόβας μαλακὸν ὄντα, καὶ καταπληγὰ, τὰ πολλὰ μὲν οἶκοι καθέζεσθαι, χαλκῇν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτῷ δυοῖν οἰκετῶν ὑπεριχόντων, ὥστε μηδὲν ἐμπιστεῖν τῶν ἄνωθεν· ἐκ δὲ βιασθείη παρελθεῖν, ἐν κλινιδίῳ κρεμαστῷ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον κυμίζεσθαι, καὶ διὰ τῷτο κληθῆναι Περιφόρητον. Ab Eustathio ad Il. κ' p. 804. 49. vocatur ὁ παροιμιώδης περιφόρητος Ἀρτέμων· sed ab Aristoph. Acharn. 850. ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων· qui respexisse simul videtur ad v. 11. huius odarii. Hesychius: Περιπόνηρος Ἀρτέμων· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν περὶ φόρητος Ἀρτέμων· εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο· ubi v. Valerius p. 931. To. 2. Eurypyle autem fuit Anacreontis amasia. v. Antipater Sidonius in Anacr. epigr. 5, 5.

3. βερβέρια Athen. Met. 1. Pau. Holst. βερβέριον Vrsin. Steph. Com. Flaid. Lam. Pavius coni. βερβέριον, vel βερβέρινον. Casaubonus ad Athen. p. 845. coni. βερβίνιον κατέλυμα κ' ἐσθηκωμένον. Dalecampius coni. βερβέρια, vt βερβέρια καλύμματα essent vestes vilissimae, ita dictae a Βερβερίοις, gente quadam Arcadica egena. v. Hesychius v. βερβέρια. Atque haec ratio quam proximè ad verum accedere videtur, etiam ob v. 5. 1. Petitus coni. βαρβαρικά τ' αὐλήματα. temere.

4. καλύμματα Athen. Pavius coni. κάλυμμα, vel κάλυμμα τ' ἐσθηκωμένον. Καλύμματα ἐσθηκωμένα sunt vestes adstrictae, artae, egestatis indices. Hesychius· Ἐσθηκωμένον· ἐσθιγμένον. Gloss. vet. Ἐσθιγμένον Strictus, artae: sed pro artae legi debet arte, ita, vt referatur ad Ἐσθιγμένως Strictum.

6. ἐν ᾧ MSS. Athen. Pau. Sed ἐν ποσὶ Casaub. probabat. Ἐν ποσὶ legunt etiam Vrsin. Steph. Com. Flaid. Lam. Petitus coni. ἐνώσει. Mihi vero vnice probatur lectio ἐν ᾧ, ita, vt intellegantur inuicem ligneae, formam talorum referentes, Nam. v. 19. Artomus diues factus dicitur gestasse χρύσεια καδέσματα.

8. εἶλημα Athen. Flaid. Met. 1. Pau. Verbis φίλον περὶ πλευρῇσι βοός νεόπλυτον εἶλημα ἀσπίδος significatur inuolucrum, tegimentum, ebyrei e corio bubula rudī, neque subactū, confectum: et ἀσπίς ipsa vocatur κακῇ propter vilitatem, vid. Martinius varr. lectt. 1, 12. p. 27. Trai.

10. Ἀρτοπώλοισιν καὶ ἐθελοπόροισιν Athen. Vrsin. Steph. Com. Flaid. Lam. Holst. male. Ἀρτοπώλησιν καὶ ἐθελοπόροισιν Met. 1. Pau. Ab Aristophane Rann. 862. commemorantur ἀρτοπώλιδες, ita, ut etiam ex hoc eius loco cognosci possit, istud hominum genus fuisse insigniter malum, et improbum.

11. ὁ πονηρὸς Athen. Vrs. Steph. Com. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Holst.

12. εὐρίσκων Athen. Vrsin. Steph. Com. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Sed. Pauus probabat εὐρίσκειν. Hesychius v. κίβδηλιῶντας· ἔστι δὲ κίβδηλις ἐν τοῖς μετὰλλοις σκωρία· ἀφ' ἧς Παμφύλιοι κίβδηλον, μοχθηρὸν, φαῦλον — νόθον, ἀδόκιμον. Sed κίβδηλος βίος est vita laboriosa, persona hominis liberi indigna. Et ἐν δαρι idem est, quod ἐν ξύλῳ· sed ξύλον est neruus, vinculum ligneum, quo, ut manus, et pedes, ita etiam ceruices, impediuntur. vid. Proluss. de vitiis Lexx. N. T. 19, 5. p. 459.

14. ἐν τροχῷ Athen. Steph. Met. 1. Pau. τροχῷ πολλὰ δ' ἐν Flaid. Verba πολλὰ δ' ἐνι τροχῷ omisit Vrsin. Pauus coni. πολλὰ δ' ἐντροχος. Conf. Gallonius de cruciatt. martyrr. c. 2. p. 59.

15. νῶτω, σκυτίνῳ μάστιγι Vrs. Steph. Com. Flaid. Lam.

16. Hesychius: Θωμιχθεῖς· μασιχθεῖς· quae glossa ex hoc ipso loco sumta esse videtur. vid. ibi Albertius, et Hemsterhusius, p. 1754. To. 1. Nam Θώμιγξ est, interprete eodem Hesychio, λεπτὸν σχοινίον, vel, auctore schol. Aeschyli ad Perss. 459., ὁ λεπτότατος σχοῖνος. Sed σκυτίνη ἢ σκύτινος μάστιξ est vno verbo scutica. Conf. Schefferus R. V. 1, 14 p. 191. Caeterum verba κόμην, πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος eo pertinere videntur, quod Artemo fuerit parasitus.

18. Hesychius: Σατῖναι· αἱ ἄμαξαι· ut ap. Hom. h. in Ven. 13.: vbi v. Ernestius. Distinguuntur enim ibi σατῖναι ab ἄρμασι, ut fuisse videantur, non tam ἄμαξαι, quam ἄρμάμαξαι· quae fuerunt carpentorum testorum, et opertorum, genera molliissimae vestationis, mulierculis, quam maribus, accommodatiora. vid. Herodo. 7, 41. 83. 9, 76. Xen. Cyrop. 6, 3. 4. 11.

19. χρύσεια Athen. Vrsin. Flaid. Met. 1. Pau. Ante Casaubonum legebatur apud eundem Athen καὶ θέρματα· sed Casaubonus, qui in MSS. scriptum reperisset καθέρματα, reponi iussit καθέρματα, ex Hesychio: Κάθεμα· ὁ κατὰ στήθους ὄρμος, h. e. monile in pectus demissum, ἢ dependens ante pectus. vid. οἱ ὁ Esai. 3, 19. Ezech. 16, 11. Steph. Com. Lam. σάτινά τε χρύσεια φ. καὶ θέρματα. At iam Flaiderus edidit καθέρματα. recte, opinor, ita, ut καθέρματα idem sit, quod ἔρματα ap. Hom. Odyss. σ', 296., h. e. ἐνώτια, interpretibus Hesychio, et scholiasta minore. add. Etymol. v. ἔρμα. v. Bartholinus in de inauribus p. 20. f. Nam apertum est, verba χρύσεια καθέρματα referri ad verba ξυλίνης ἀφραγάλης ἐν αἰσίν. 5. f.

20. Fuere, auctore Casaubono ad Athen. p. 845., qui reponi iuberent ἄκιυς. male, etiam Pauo iudice, cui in mentem venerat rescribere κίχης. Casaubonus ipse putabat, nomen Κύκη fuisse nomen seruile feminae. At praestat legere καὶ τύχης filius fortunae (Horat.

2. sat. 6, 49.]: quæ erat coniectura Tupii opuscul. crit. p. 148. To. 2. Lips.: qui idem putabat, Horatium in Mena [1. ep. 7, 55. ff.] respexisse ad hoc Anacreontis odarium.

21. Σκιάδων est *umbella*, *umbraculum*: quod etiam σκιάδων dicitur. Sed de hoc more muliercularum delicatarum gestandi umbellas, quibus solis radios defenderent a capite, et ore, vid. Casaubonus ad Sueton. Aug. 82. p. 285. Boeckl.

22. Ἄντρος hoc loco idem est, quod ὀμολος, ita, ut inde pendeat casus tertius nominis γυναικίς, quam adverbii vim Hesychius, auctor Etymologici M., alique grammatici veteres, etiam Phavorinus in Lexico, notarunt.

ΚΗ *

Φύγωμεν ἐκ προσώπων,
 Μή σ' ἐμπεσὼν ὁ πρέσβυς,
 Οὐλῇ κατ' εὐθὺ [τύψας]
 Βατηρίᾳ καλύψῃ.

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat haec odarii particula apud schol. Nicandri ad Theriacc. 377.: qui illud ita laudat, ὁμοίως καὶ ἐν ἡμιάμβοις, ἐν τῷ ὑπογεγραμμένῳ ὕμνῳ, omisso auctoris nomine: quod tamen codex Lorrianus servauit. In eo enim legitur, καὶ Ἡρώδης ἐν ἡμιάμβοις, ἐν τῷ περιγεγραμμένῳ ὕμνῳ. Pro ὕμνῳ Metarius in vita Anacr. p. 53. ostendit in margine exemplaris sui edit. Ald. Nicandri extare ὕμνῳ. Ipsi Nicandro hoc odarium tribuit Fabricius B. Gr. p. 622. To. 2. edit. pr. vid. Schneiderus ad Oppian. p. 431. Extat etiam in editt. Met. 1. Pau. Holst.

1. Φύγω μὲν schol. Nicand. Pau. Holst. Φεύγω μὲν cod. Nicand. Lor.

2. ἐμπεσὼν πρέσβυς schol. Nicand. Met. 1. Pau. Holst. ἐκπεσὼν πρέσβυς cod. Nic. Lor. μή μ' ἐμπεσὼν πρέσβυς coni. Pau.

3. κατ' εὐθὺ βατηρίᾳ καλύψῃ schol. Nicand. Met. 1. Pau. Holst. κατ' εὐθὺ βατηρίᾳ καλύψω cod. Nic. Lor. μή σ' ἐμπεσὼν ὁ πρέσβυς βατηρίᾳ κολάψῃ Salmas. ad Lamprid. p. 189. Par. Οὐλῇ κατ' εὐθὺ κρατὸς βατηρίᾳ χαλέψῃ coni. Turpius opuscul. critt. p. 557. To. 1. Lips. Ac sic structura verborum laborare videtur. Nam τύψας Barnesius addidit ipse ex ingenio. Hesychius: Βατηρίαν ῥάβδον, καὶ βακτηρίαν. vid. Salmasius d. l.

ΚΘ' *

Ω'ναξ, πανδαμάτωρ Έρως,
 Ωϊ Νύμφαι κυανώπιδες,
 Πορφυρέη τ' Αφροδίτη,
 [Χρυσῶ δὴ εἰκασμένη,]
 5 Συμπαίξουσιν· ἐπιστρέφουσαι
 Δ' ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων·
 Γυνῆμαί σε· σὺ δ' εὐμενῆς
 ἔλθ' ἡμῖν· κεχαρισμένης δ'
 Εὐχολῆς ἐπάκουσον.
 10 Κλευβέλω δ' ἀγαθὸς γένε
 Σύμβελος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρον
 Οἶδ' εὖ νῦν σε δέχεσθαι.

VARIETAS LECTIIONIS

* Extrat ap. Dion. Chrysost. orat. 2. de regno p. 31. f. Mor, p. 94. Reisqu. To. 1.: Vrsin. p. 134.: Steph. p. 150.: in editt. Anacr. Com. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst. Born. Latine hoc odarium vertit, auctore Metario, Franc. Piccolominius Bononiae A. C. 1493. Conf. Gyradius dial. 9. de poëtt. hist. p. 1005. edit. Basil. a. 1545.

1. ὦ ἄναξ, ὦ δαμάλης Έρως Vrsin. Com. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst. ὦ ἄναξ, ὦ δαμάλης Έρως Dio, Steph. ὦ δαμάλης ἔρων Iupiter, qui vaccam amat, conl. Casaub. ad Dion. p. 10. Mor. ὦ δαμάλης Έρως conl. Reisquius, ita, vt δαμάλης esset dominus rerum opmum, δαμασῆς vid. ad odar. 58, 4. Hesychius: Δαμάλ· τὰ Έρωτα, ἥτοι δαμάζοντα, ἢ ἀγέρωχον. Pausus legi iubebat, Δαμαλῆ· τὸν Έρωτα κ. τ. λ., et Reisquius d. l. Δαμάλην· τὸν Έρωτα κ. τ. λ., vt Barnesius.

2. καὶ N. Dio, Vrsin. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Lam. Pau. Holst. Ωϊ est e conl. Casaub., probb. Pauo, et Reisquio.

3. τε Vrsin. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Lam. Pau. Valius p. 138. conl. πορφυρέη τ' Αφροδίτηφι. Aelian. H. AA. 4, 2. ὥσπερ ἔν τῇν Αφροδίτην ὁ Τηϊός ἡμῖν Ἀνακρίων ἄδει, πορφυρῇν κα λέγων, καί χρυσῶ δὲ εἰκασμένη φανείη ἄν—: quem locum laudat etiam Schottus observat, humann. 2, 61. Morelius conl. πορφυρῇ τ'. Sic purpureus Amor est ap. Ouid. AA. 2, 1. 38.

4. Hunc versum omittunt Dio, Vrsin. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Holst. Addidit eum Barn. ex Aelian. d. 1. male intellecto: quem Pauus conatus est, et commendare, et explicare.

5. συμπαίζουσ' ἐπιστρέφεται Dio: cuius tamen edit. Ven. habet, συμπαίζουσιν, ἐπιστρέφεται et Holst. Sed ἐπιστρέφεται δὲ Vrsi. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Pau. ἐπιστρέφεται δ' est e coni. Macropetræi, et Reilquii: quam recepit Met. 1. ἐπιστρέφονται coni. Pauus.

6. ορέων κορυφὰς Dio, Vrsin. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst.

7. Hesychius: Γανίσμαι· ἱκετεύομαι. vid. ad odar. 60, 1.

9. ἐπακχεῖν Dio, Vrsin. Steph. Com. Lub. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Pau. Holst. ἐπάκχε coni. Pauus. ἐπακχέμεν coni. Val. p. 138. Hesychius: Εὐχολή· εὐχή. Gloss. vet. Καχαρισμένον *Gratum* — *ac-
ceptum*.

10. Sic Κλειόνικος pro Κλεόνικος est ap. Theocrit. Idyl. 24, 13. *Cleobulum* autem constat fuisse Anacreontis amasium. vid. fragm. 134. et Barnesius V. Anacr. f. 13.

11. δὲ ἔρωτα ὧδ' νῦν σε δ. Vrsin. δ' ἔρωτα ὧδ' ἔ νῦν σε δ' Dio, Steph. Com. Lub. Macrop. Lam. Pau. δὲ ἔρωτα ὧδ' ἔ νῦν σε δ. Flaid. δ' ἔρωτ' οἷδ' εὔ νῦν σε δ. Met. 1. Οἷδ', εὔ νῦν σε δ. est e coni. Dan. Heinsii. Cod. reg. Dion. ὦδ' εὔ νῦν σε δ. unde Mor. coni. νυνὶ δ. Casaub. ad Dion. p. 10. coni. τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτα Ὀτρυνε νῦν ἔ δ. Sed τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτα δὲ νῦν γε δ. coni. Pauus. δεῦ νῦν σε, vel αἰδῶ νῦν, coni. Macrop. ὅδε νῦν γε δέχεσθαι coni. Reilquius ad Dion. p. 95. νῦν γε δέχεσθαι σε coni. Val. p. 138. Suidas: Ἔρον· τὸν ἔρωτα. Hesychius: Ἔρον· ἐπιθυμίαν [Hom. Odys. d, 150.]· Αἰολικῶς, ἔρωτα.

Λ' *

Δοκέει κλύειν γὰρ ἥδε,
 Λαλέειν τις εἰ θελήσοι.

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat apud Gregorium in de dialectis p. 183. Koen., praemissis verbis, ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις. et in editt. Anacr. Met. 1. Pau. Holst.

1. f. — οἶον Δοκέει, κλύειν — θελήσει Koen. οἶον δοκέειν — λαλέειν τις ἐθελήσοι cod. Voss. δοκέει — τις θελήσει cod. Vatic. λαλέειν τις εἰ θελήσει cod. Merm. εἰ θελήσῃ edit. Gormont.

ΛΑ' *

Ἐρῶ τε δῆτα, καὶ ἐρῶ.
 Καὶ μαίνομαι, καὶ μαίνομαι.

* Extat apud Hephæst. p. 15. f., eiusque schol. p. 86.: sed neuter auctorem nominavit: et in editt. Anacr. Met. 1. Pau. Holst., et ap. Scaligerum A. P. 2, 8.

ΛΒ' *

Εξαμαί γέ τοι συνηβᾶν·
 Χαρίεν γὰρ ἔσχες ἦθος.

V A R I E T A S L E C T I O N I S

* Extat ap. Maximum Tyr. dissert. 8. p. 96. Pauis. min., qui Anacreonti hos versiculos tribuit: Vrsin. p. 134.: Steph. p. 295.: in editt. Anacr. Comel. Flaid. Met. 1. Pau. Holst.

1. Ἐξαμαί τοι Max. Tyr. Vrsin. Steph. Com. Met. 1. Pau. Holst.
 Ἐξαμαί σοι Flaid. De verbo συνηβᾶν vid. ad fragm. 23, 4.

2. ἔχεις Max. Tyr. Vrsin. Steph. Com. Flaid. Met. 1. Pau.
 Holst.

ΛΓ'

ΛΓ' *

Εμὲ γὰρ λόγων ἔκῃτι
 Οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν·
 Χαρίεντα γὰρ δίδωμι,
 Χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

VARIETAS LECTIIONIS

* Extrat apud eundem Maximum Tyr. d. l.: repetiere Vrsin. d. l. Stephan. d. l. Com. Flaid. Met. 1. Pau. Arg. 1. 2. Deg. 1. Holst. Brig. Born. et Bruncquius Anall. p. 115. P. 1.

1. λόγων εἵνεκα Max. Tyr. Vrsin. Steph. Com. Flaid. Pau. εἵνεκα Met. 1. Hesychius: "Ἐκῃτι" εἵνεκα.

2. παῖδες, omisso articulo, Max. Tyr. Vrsin. Steph. Com. Flaid. Met. 1. Pau.

3. χαρίεντα μὲν γὰρ δίδω Max. Tyr. Vrsin. Steph. Com. Flaid. Met. 1. Pau. Sed pro δίδω reponendum esse ἄδω, putabat Valquenarius ad Eurip. Phoeniss. 1400. p. 468.: quod receperunt Bruncqu. Analect. Arg. 1. 2. Deg. 1. Holst. Brig. Born. bene. Certe metro sic consulitur: et librarii pro ΑΙΔΩ facile scribere potuerunt ΔΙΔΩ. At quum λέγειν de poëtis, qua poëtis, ita dicatur, ut idem sit, quod ἄδω, et verba οἶδα λέξαι. Davisius ad Max. Tyr. d. l. coni. χαρίεντα γὰρ δίδω μὲν. At particula μὲν non semper respondet particulae δέ.

ΛΔ'

Καλὸν ἐστὶ τοῖς ἔρῳσι
Τὰ δίκαια [συμπαρασχεῖν].

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat ap. Maximum Tyr. et Steph. dd. II, et in editt. Anacr. Comel. Met. I. Pau. Holst.

1. καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι Max. Tyr. Steph. Met. I, Holst. καλόν τῷ ἔρωτι Pau. Nam εἶναι est verbum philosophi.

2. Verbum συμπαρασχεῖν Barn, ipse addidit: quod adeo caeteri post eum editores praetermiserunt.

ΛΕ'

ΛΕ΄ *

Μισέω δ' ἔγωγε πάντα,
 Οἱ χθονίης ἔχουσι ῥυθμούς,
 Καὶ χαλεπῶς μεμαθήκασ',
 Ὡς [Ἀφέλεια] μεγίστη
 5 Τῶν ἀβακίζομένων.

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat in Etymol. M. in v. ἀβακίης, et ex eo in Lexico Phauro-
 rini v. ἀβακίζω* sed iam Sylburgius animadvertit, metrum huius oda-
 ri partículae plane esse deprauatum. Exhibetur in editr. Anacr. Flaid.
 Met. 1. Pau. Holst. Laudavit Etymol. M. locum Schottus observat, hu-
 mann. 2, 61.

1. ἔγω δὲ μισέω τ. Etymol. Phauro. et laudati Anacr. editores.
 2. ἔπεισι coni. Pauus. Barnesius, et Metarius, χθονίης ῥυθμούς
 putabant esse *humiles, graues, sordidos, illiberales, mores*. Helychius:
 ῥυθμός — τρόπος. Χθονία — βάρβα. At *dura admodum est nostra*
conditio, inquit Neocorus [ad Suid. p. 327. a To. 2.], *si lector a nobis*
exigere velit, ut ex corruptis, et laceris, fragmentorum reliquiis verum
auctorum sensum semper eruamus.

3. χαλεπὰς μεμαθήκασιν Etymol. Phauro. et editores Anacreon-
 tis caeteri.

4. Ἀφέλεια addidit Barn. e suo ingenio. Pauus coni. Δὼς
 μεγίστη.

5. Etymol., et ex eo Phauro., ἀπὸ τῶν ἡσυχίων, καὶ μὴ
 δορυβωδῶν.

ΛΣΤ *

Φέρ' αἶρέ με πορφυρέη
 Ἐνιβάλλων, χρυσοκόμης
 Ἔρως, ἐν νεφέλῃ,
 Ποικίλῃσι λαμβάνων πτερύγεσσι·
 5 [Σὰ γὰρ Φίλτρ' ἑμὸν ἦτορ]
 Συμπαίζειν προκαλεῖται·
 Ἥ δ', ἔστιν γὰρ ἀπ' εὐκτίτῃ
 Λέσβῳ, τὴν μὲν ἑμὴν κόμην,
 Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται·
 10 Πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat apud Athen. 13, 8. p. 599. C, qui fontem, ex quo hauserit istud odarium, verbis demonstrat his, Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφῆς καὶ λέγειν τινὰς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ἐπὶ Ἀνακρέοντος τὰδε. Ex Athenaeo repetiere illud Vrsin. p. 135.: Stephan. p. 152.: et editt. Anacr. Comel. Flaid. Metar. 1. Lam. Pau. Holst. Born.

1. Σφαίρῃ δευτέρῃ με πορφύρ' Athen. Vrsin. Flaid. Met. 1. Holst. σφῆρ' αἶρει με πορφύρ' Steph. Lam. Pau. σφῆρ' αἶρέ με πορφύρ' Com. Σφαίρῃ με πορφυρέῃ conl. Pauus.

2. ἐνι βάλλων Vrsin. βάλλων simpliciter conl. Pauus. Odar. 6, 12. est ὁ Ἔρως ὁ χρυσοχαίτης.

3. ἔρως γυνὴ Athen. Vrsin. Com. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Holst. ἔρως γυν conl. Pauus.

4. Ποικίλος λαμβάνω Athen. Flaid. Met. 1. ποικίλος λαμβάνει Vrsin. ποικίλως λαμβάνω Steph. Com. Lam. Pau. Holst. ποικίλος, λαμβάνων conl. Pauus. Omnes omittunt πτερύγεσσι

5. Hunc versum omittunt Athen. et caeteri. Barnesii enim ingenio ille debetur.

6. προκαλεῖτ' αἶτῃ conl. Pauus. Hesychius: Προκαλεῖται· καλεῖ, προτρέπει. Sic Hom. Il. γ', 432. προκαλέσσαι — Μενέλαον — μαχεσθαι.

7. ἥδ' Vrsin. ἔστι — εὐκτικῇ Athen. Vrsin. Steph. Com. Flaid. Met. 1. Lam. Pau. Holst. Sed ἀπ' εὐκτίτῃ probabant Pauus, et Metarius. Nam sic ap. Hom. Il. β', 592. est εὐκτιτον Αἴπυ· et Lesbos ipsa ab eodem poeta vocatur Il. ι', 129. εὐκτιμένη. Conf. odar. 33, 14.

8. τὴν ἐμὴν Vrsin.

9. Vid. odor. 56, 2.

10. ἄλλην Athen. Vrsin. Steph. Com. Flaid. Mer. 1. Lam. Pau. Holst. Sed ἄλλον probabat Paus, quod sermo de viro institutus alium sibi virum posceret: sed Metarius putabat, alterum genus propterea ferri posse, quod Sappho fuisset τριβάς. Nobis ratio Paui magis idonea, atque grauior, videbatur esse. Sic sensisse etiam Valium video, qui totum odarium ita refingere ausus est p. 138., Αἶρε πορφύρεη μέγ' Ἔρως χρυσοκόμης ἐν Νεφέλῃ ποικίλλης [sic] λαμβάνων πτερυγεσσὶ· καὶ γὰρ φίλτρ' ἐμὸν ἦτορ συμπαίξειν προκαλεῖται. Ἡ δ', ἔστιν γὰρ ἀπ' εὐκλῆς [sic] Λέσβου, τὴν μεο κόμην, λευκὴν γάρ, καταμέμφεται· πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει. Caeterum verba πρὸς ἄλλον τινὰ χάσκει reddi possunt verbis Plauti Trucul. 2, 3. 18. *alium quendam inbiat*. Illustrauit hanc formulam diligenter, nec hoc loco omisso, Stephanus thes. L. Gr. p. 334. To. 4.

ΛΖ' *

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως
Στέφανος ὅλωλεν.

* Laudatur a scholiasta Pindari ad Olympionn. 8, 42.: qui quum glossam σέφανον ibi μεταφορικῶς positam esse docuisset, hoc est ita, ut significaret τὸ τεῖχος· σέφανοι γάρ, inquit, ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τεῖχη· quam observationem idem grammaticus repetiit ad Pythionn. 2, 107. Conf. Keuchenius ad Frontin. de colonn. p. 412. Habent hos Anacreontis versiculos Vrsin. p. 139. Flaid. Met. 1. Pau. Holst.

ΛΗ *

— — ἀσήμεν

Ὑπὲρ ἐρμάδων φορεῦμαι.

* Extat apud Hesychium in v. ἔρμα· qui hoc vocabulo ait significari τὸν πετρώδη, καὶ ἐπικυματίζομενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης· et apud Vrsin. p. 140.: atque in editt. Anacr. Flaid. Met. 1. Pau. Holst. Omnes legunt ἐρμάτων· et recte quidem. vid. Albertius ad Hesych. p. 1437. To. 1. et Meursius ad Lycophron. 618.: ubi est τὸν ἐρματίτην πέτρον. Pollux 1, 115. ἔρματα, ἔρματα κρύφια, πέτραι, πέτραι ὕφαλοι. Etymol. M.: Ἐρματα, τὰ πετρώδη τῆς θαλάσσης μέρη, καὶ ὕφαλοι. παρὰ τὸ εἶναι ἐρύματα, καὶ κωλύματα, τῶ πρόσω· πλεῖν. Barnesius reposuit ἐρμάδων, duce Harpocracione, qui in v. ἐρμάς [Vrsin. p. 145. legit Ἐρμῆς], ἔστι τῆνομα, inquit, καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι. Apud Suidan, qui descripsit verba Harpocracionis, ita, ut ea contraxerit, quum Phauorinus in Lexico eadem repetierit integra, est ἐρμαῖος, pro ἐρμάς, ut in cod. Medic. Harpocrat. Ἐρμάν. Etiam Photius in Lex. MS. v. Ἐρμάς laudat huius vocabuli auctorem Anacreontem. v., praeter Neocorum ad Suid. p. 857. To. 1., Albertius ad calcem Glossar. N. T. Fabric, p. 324.

ΛΘ*

Τράπεζαι τε κατηρεφείς
 Παντοίων ἀγαθῶν.

* Extat apud Athen. I, 10, p. 13. A: cuius verba sunt haec, Παρ' ὅλην δὲ τὴν συνάειαν παρέκλιντο αἱ τράπεζαι πλήρεις, ὡς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθυσται, κατηρεφείς παντοίων ἀγαθῶν, κατὰ Ἀνακρέοντα. Repetiere hos versiculos Vrlin. p. 143. Met. 1. Pau. Holst. Verba τράπεζαι τε Barnesius ipse addidit, ex Athenaeo scilicet. Etiam Pauus retinuit τράπεζαι, ut Metar., ita tamen, ut aliud quoque vocabulum pro τράπεζαι extare apud poëtam potuisse putaret. Unde Holst. simpliciter edidit κατηρεφείς, h. e. πλήρεις, plenae, refertae. Conf. Valquenarius ad Eurip. Hippol. 468. p. 219. b. Sed ἀγαθὰ sunt cibi lauti, suaves: vid. Neocorus ad Aristoph. Acharn. 874.: qui etiam a Latinis res bonae dicuntur. vid. Corn. Nepos Agell. 8, 5.

Μ*

Σικελικὸν κότταβον
Ἀγκύλῃ δαΐζων.

* Extat apud Athen. 10, 7. p. 427. D: Vrsin. p. 146.: et in editt. Anaer. Met. 1. Pau. Holst. Nam κότταβος dicitur Σικελικὸς, quia hoc ludi genus ab Siculis ad Graecos profectum est. vid. Athen. d. 1., Critias ap. Athen. 1, 22. p. 28. B., Hegesander ap. Athen. 3, 8. p. 479. D, et Hesychius v. κότταβος. Hunc ludum qui ludebat, is phialam vino plenam tenens dextra, ea ultra dimidium epota, quod vini reliquum erat, id in lancem alterutram inde, manu inflexa, et curvata, sic eiciebat, ut ipsa ressonaret. Atque ad hanc partitionem vini, quod manus curvata eiceret e poculo, referri debent verba Ἀγκύλῃ δαΐζων. vid. Pauus ad h. l. p. 288. Hesychius: Ἀγκύλῃ χεὶρ ἀπηγκυλωμένη, καὶ συνετραμμένη, εἰς ἀποκοτταβισμόν. add. idem grammaticus v. ἀγκύλη, et Eustathius ad Hom. II. β' p. 344. Rom. Et δαΐζειν est *partiri*. Breviter, sed diligenter, et perspicue, rationem huius ludi exposuit Dacieria ad Callim. fragm. 10., praeunte scholiasta Aristophanis, cuius verba repetiit Suidas v. κοτταβίζειν. Sed uniuersum ludum, et partes eius singulas, accuratius persequuti sunt Pollux 6, 109.: Athenaeus 15, 1. s.: Meursius in Gr. ludib. p. 28. ff.: Ianus Parrhasius 4. ep. 36. p. 762. ff. To. 1. thes. Gruter: et Becquerus, magister scholae Portensis nuper eruditissimus, nobisque amicissimus, qui de ludicro cottaborum tres edidit libellos A. C. 1754. — 1756. Caeterum Amipsias quoque, poeta comicus, composuerat fabulam, quae inscripta erat Ἀποκοτταβίζοντες, cuius versiculos aliquot seruauit Athenaeus, ut 10, 7. p. 426. F, 11, 6. p. 473. D.

ΜΑ' *

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
Προτὶ τὴν ματέρ' ἔφη.

* Laudat hoc distichon, ut vnum versiculum, Scaliger A. P. 2, 21.: sed ἔφα legit pro ἔφη. Barn. illud ap. Hephaestionem extare ait. At erravit graviter vir doctus vna cum Scaligero. Nam Hephaestion enchir. p. 40. e Timocreonte, non ex Anacreonte, laudat verba illa, τῷ δὲ καθαρῶς ἐφθημιμερεῖ ὅλον ᾄσμα Τιμοκρέων συνέθηκε Σικελὸς, κομψὸς ἀνὴρ, Προτὶ τὰν ματέρ' ἔφα. vid. Pauus praefat. ad Anacr. * * * 4. b. Legitur in edit. Met. 1, et Holst.

MB' *

Ἀπέκτειρας δ' ἀπαλῆς
Κόμης ἄμωμον ἄνθος.

* Barnesius ait, se hoc fragmentum sumsisse e Stobaeo eclogg. ethth. c. 64. p. 410. Turic. recte. Legitur in loco Phauorini philosophi co, quem Stobaeus attulit. Verba eius haec sunt, πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανείη ὁ Ἀνακρέων, καὶ μικρολόγος, τῷ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης [1. τὴν κόμην] ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα, Ἀπέκτειρας κ. τ. λ. Puer ille fuit *Smerdies*, cuius caesariem, quae ab Antipatro Sidonio epigr. in Anacr. 5, 6. vocatur Κίκων Θρηκὸς Σμερδίω πλοκαμος, Poly-crates, Anacreontis, rivalis sui, caussa, detonderi iusserat. vid. Aelian. V. H. 9, 4. et Alexis ap. Athen. 12, 10. p. 546. E. Hunc pueri casum ut lugeret poëta, condidit odarium; ex quo sumti sunt illi versiculi. Cont. Olearius ad Philostr. ep. 64. Ab Homero Thraces dicuntur ἀκρόκομοι Il. δ', 533. De nomine ἄνθος vid. ad fragm. 1, 4. Caeterum leguntur hi versus etiam ap. Schottum observat. human. 2, 61.: et in editt. Anacr. Flaid. Met. 1. Pau. Holst.

ΜΓ *

Θηϊκίην σίοντα χαίτην.

* Extat in Etymol. M. in v. αἶτος: vbi leguntur haec, Λέγει δὲ ὁ Ὄρος, ὅτι κρεῖττον ἐστὶν ἀπὸ τῆς σίω διὰ τὸ ἰ γραφομένη γεγονέναι. Ἐστὶ γὰρ καὶ σίω διὰ τῆς ἰ, ᾧ χρῆται Ἀνακρέων, οἷον, Θηϊκίην κ. π. λ.: vid. ad odor. 22, 3.: et in edit. Anacr. Met. 1. Pau. Hölst. Sumtus hic quoque versiculus esse videtur ex odario, de quo ante diximus.

ΜΔ *

Ὅκ ἔστι Θηϊκίης ἐπιστρέφομαι

* Extat apud Longinum περὶ ὕψ. c. 31, 1.: vbi cod. Vatic. n. 194. legit Θρηκίης. Habent Met. 1. Pau. Hölst. Hesychius: Ἐπιστρέφομαι — φροντίδα ποιῆμαι et schol. vet. Aristoph. ad Plut. 884. προτιμῶν docet esse idem, quod λόγον ἔχειν, καὶ ἐπιστρέφεται.

ΜΕ *

Κνίζη τις ἤδη, καὶ πέπειρα, γίνομαι
 Σὴν διὰ μαργοσύνην.

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat in Etymol. M. in v. κνυζηθμός, cuius tamen conditor κνύζη legisse videtur: et apud Eustath. ad Odyf. v' p. 1746. 13.: Vrin. p. 140.: Steph. p. 299.: et in editt. Anacr. Comel. Flaid. Met. 1. Pau. Uolft.

1. γενομένη Etymol. Pau. Sed Sylbuxgius iam pro γενομένη legendum esse γίνομαι vidit: est enim, ipso Etymologo auctore, versus iambicus trimeter: neque sane aliter legit Eustathius. Iam Stephanus in thes. L. Gr. v. κνίζα p. 278. f. To. 2. docuit, respexisse poetam ad mōra Aegyptia: de quibus Athenaeus 2, 11. p. 51. B haec tradit, ἅπερ οἱ ἐπιχώριοι ἐπὶ βραχὺ κνίσαντες σιδηρίῳ, ἕωσιν ἐπὶ τοῖς Φυτοῖς, καὶ ὑπὸ τῇ ἀνέμῳ κινούμενα, ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν, — πέποννα — γίνονται. Sensus enim versiculorum esse videtur, *matura ego iam libidini sō tua furiosa libidine*. Conf. Albertius ad Hesychium v. πέπειρα.

ΜΕΤ'

ΜΣΤ *

Μελαμφύλλω δάφνη,
Χλωρᾷ τ' ἐλαία, τανταλίζει.

* Extat apud schol. Sophoclis ad Antigon. 138.: cuius verba sunt haec, ὅτι δὲ τανταλῶδεις σημαίνει τὸ διασεισθεῖς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων, Μελαμφύλλω κ. τ. λ. Hesychius: Τανταλίζεται σαλεύεται. Etiam hedera a Dionys. Perieg. 573. dicitur κισσὸς μελάμφυλλος. Caeterum hos versiculos duo habent editt. Anacr. Met. 1. Pau. Holst.: sed legunt δάφνη, ut schol. Sophoclis.

MZ' *

Μυθῆται δ' ἐνὶ νήσῳ

Μεγίσῃ διέπῃσιν

Ἱερὸν ἄστυ [Σάμοιο].

VARIETAS LECTIIONIS

* Extat ap. Eustath. ad Odyss. φ' p. 1901. 44. Rom., et ex eo ap. Phavorinum v. ἐπισχεσίην μῦθε, et v. μῦθος [l. μῦθε] μὲν ἐπισχεσίην. Eustathii verba sunt haec, οἱ παλαιοὶ μῦθον μὲν ἐνταῦθα ἰδίως τὴν εἰσὶν λέγουσιν. Ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τὰς ἐν Σάμῳ θήλων εἰπεῖν σασιασὰς, Μυθῆται δ' ἐν νήσῳ, φησὶ, διέπῃσιν Ἱερὸν ἄστυ, ἀντὶ τῆς σασιασῆς ἐπὶ ῥήτορι· ἢ ἄλλως, ἐν μῦθοις καὶ μόνοις ἔχοντες τὸ σεμνόν· ἢ ἀγορεύεται βλαβεροί. Etiam schol. min. Homeri ad Odyss. d. l. servavit hanc ipsam odarii particulam, ὅθεν καὶ Ἀνακρέων, inquiens, τὰς ἐν τῇ Σάμῳ ἀλιεῖς ὄντας σασιασὰς φησιν, Μυθῆται δ' ἐνὶ νήσῳ μεγίσῃ διέπῃσιν Ἱερὸν ἄστυ· ἀντὶ τῆς σασιασῆς, μυθῆται. Nam homines seditiosi fere orationes ad multitudinem habent, et fabulas spargunt, etiam colloquia inter se clandestina in coitionibus suis serunt. Repetierunt hoc fragmentum ex Eustathii commentariis Vrsin. p. 140.: Stephan. p. 296.: Com. Flaid. Met. 1. Pau. Holst.

1. ἐν νήσῳ Eustath. Vrsin. Com. Flaid. Met. 1. Pau. Holst. Etymol. M. in v. μῦθος· ὅθεν καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν, μυθίας [leg. μυθητάς, etsi non nescio, Albertium in notis ad Hesych. p. 628. To. 2. putare, etiam μυθίτας legi posse] τὰς σασιασὰς, ἐπὶ τῶν ἀλιέων λέγει. Apollon. soph. Lex. Homer. p. 558. Μῦθος· λόγος· ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθητάς τὰς σασιώτας εἶπεν. Hesychius: Μυθητῆρες· σασιασαί. Caeterum de re ipsa, ad quam respexisse istis verbis Anacreon videtur, legi potest Herodo. 3, 44., ut de Samo insula Strabo 14. p. 637. 1. Casaub.

2. μεγίσῃ omittunt Eustath. Vrsin. Steph. Com. Pau. Holst.

3. Σάμοιο Barn. addidit ipse.

ΜΗ *

Τὴν Σάμον, ἄσυ Νυμφέων.

* Hesychius, et ex eo Phauorinus: "Ἄσυ Νυμφέων· τὴν Σάμον, Ἀνακρέων· ἔπει ὕστερον εὐϋδῶς ἐγένετο. Barnesius igitur debuisset omittere verba τὴν Σάμον, quum non sint Anacreontis: sed similiter peccauit fragm. 80. Vnde Pau. p. 306. et Holst. habent simpliciter, Ἄσυ Νυμφέων. In Met. 1. est, Σάμον, ἄσυ Νυμφέων.

ΜΘ

ΜΘ' *

Εξαιε, παῖ, θώρακα, καμοὶ τὸν χοᾶ.

* Barnesius hunc versiculum laudari ait a schol. Aristoph. ad Acharn. 1132. p. 305. Froben. At est versiculus ipsius Aristophanis. nam quum scholiastes docuisset, θωρήσσειν, et θωρήσσεισθαι fuere, qui hoc verbum sic scribi iuberent, θορίσσειν, et θορίσσεισθαι, ut θόριξ diceretur pro θώραξ. vid. Eustathius ad Hom. Il. β' p. 166. et p. 242. Rom.: et poëtis dici pro μεθύειν quem verbi vltum etiam Etymol. M. in v. θώραξ notauit: et θώρακας vocari τὰς ἀκρομεθύσας, addidit, κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων [hæc verba etiam Phavorinus in Lexicon suum v. θωρήσσεισθαι coniecit]. ἐς δὲ Ἀττικὴν ἐξέλετο ἔν, φησὶ, καμοὶ τὸν χοᾶ, ὃν καλεῖ θώρακα. Apertum est, τῇ λέξει pertinere tantum ad nomen θώρακες, quo Anacreon vsus sit pro ἀκρομεθύσοι. et φησὶ, quod Barnesius ad Anacreontem retulisse videtur, referendum esse ad Aristophanem. Viderat hoc iam Vrsin. p. 143. Verba scholiastæ descripsit Suidas in v. θωρήξασθαι. Conf. Foësius Lex. Hippocr. v. θωρήξας. Eustathius ad Erotiani Glossar. Hippocrat. v. θωρήξας p. 178. ff. Franc. et interpp. Hesychii p. 1556. To. 1. Χοᾶ dictum est pro χοῖα, ut Πειραιᾶ dicitur pro Πειραιᾶ. vid. Eustathius ad Odys. γ' p. 1401. 1. Rom. Caeterum repetiere hoc fragmentum scilicet Met. 1. et Holst.

N' *

Τὰ Ταντάλῃ τάλαντα τανταλίζεται.

* Apostolius paroemm. 18, 14. Τὰ Ταντάλῃ τάλαντα· πλάσιος ὁ Φρύξ Τάνταλος διεβεβόητο, Πλατῆς, καὶ Διὸς, λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν τρίτῃ. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα· ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται, Ταντάλῃ τάλαντα τανταλίζεται. Eadem fere verba leguntur ap. Suidan in v. τὰ Ταντάλῃ ταλαντίζεται· sed pro ἐν τρίτῃ in libris eius scriptum extat ἐν τρίτῳ. utrumque recte habet: sed ἐν τρίτῳ est vsitatus. Caeterum per τὸν κωμικὸν intellegitur haud dubie Aristophanes: et e verbis grammaticorum apparet, Anacreontem dixisse simpliciter τὰ Ταντάλῃ τάλαντα· vid. Photius Lex. MS. ap. Albertium Gloss. N. T. p. 324.: quod proverbum extat etiam ap. Plutarch. p. 759. F. To. 2., et commemoratur ab Eustathio ad Odyss. λ' p. 1701. 6. Rom. Gregorius Cyprius syllog. paroemm. p. 280. Pant. Ταλάντῃ τάλαντα· ἐπὶ τῶν σφόδρα πλεσίων· leg. Ταντάλῃ. Pauus p. 280. edidit τὰ Ταντάλῃ ταλαντίζεται. Zenobius paroemm. 6, 4. Τάλαντα Ταντάλῃ· διεβεβόητο ὁ Τάνταλος ἐπὶ πλάτῳ, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι. Διπλὴν δὲ συμβέβηκεν εἶναι τὴν παροιμίαν, καὶ τὴν μὲν, Ταντάλῃ τάλαντα ταλαντίζεται· τὴν δὲ, Ταντάλῃ τάλαντα. vid. ad Plat. Euthyphron. 12, 30. Atque sic legit etiam Erasmus adagg. p. 214.: et Stephanus in thes. L. Gr. v. τανταλίζω p. 1232. et v. ταλαντίζω p. 1236. To. 1. apud Suidan ait pro τανταλίζεται e vet. suo codice rependum esse ταλαντίζεται. Certe etiam ap. Plat. Cratyl. 14. librarii pro ταλαντεία scripsere τανταλεία· neque dubitari potest, quin verbum ταλαντίζεσθαι sit ipsi rei accommodatissimum. Nam quum τάλαντος sit primum *libra*, *lanx*, instrumentum, quo pondus alicuius rei exploratur, ὄργανον σαθμικόν· vid. Aeschyl. Pers. 346.: deinde *id ipsum*, quod ponderatur: vid. Ichol. Theocr. ad Idyl. 8, 53.: denique *pondus librae*: vid. Herodo 1, 194. 2, 96. 3, 97.: facile apparet, verbum ταλαντίζειν esse ponderare, librare, aliena, sed ταλαντίζεσθαι penderare, librare, sua, ita, ut Ταντάλῃ τάλαντα ταλαντίζεται sit *praedivus est*. At Pauus tamen suspicabatur, proverbiū illius tres fuisse quasi formas, Ταντάλῃ τάλαντα, et Ταντάλῃ τάλαντα ταλαντίζεται, et τὰ Ταντάλῃ τάλαντα τανταλίζεται, qui esset integer senarius. Conf. fragm. 46. Scripturam Barnesi reddidere Met. 1. et Holst.

ΝΑ΄ *

Ξένοισιν ἐστὲ μελίχοις εἰκότες.

* Laudat Hephaestion enchir. p. 16.: sed legit, ἐστὲ ξένοισι μειλ. εἰκότες, ut Met. 1. p. 41. Pau. p. 280. Holst. p. 154. et p. 162. Μελίχως idem est, quod μελίχιος. Hesychius: Μελίχιος· πρᾶος, συνετός, ἡδύς, προσηνής. Gloss. vet. Μελίχιος Mellitus, blandus. Hesychius: Ἐοικώς· ὁμοιωμένος. Nam etsi Hephaestion istum versiculum Anacreonti non diserte tribuit: tamen cum ita laudat, ut facile appareat, Anacreontem esse eius auctorem.

NB' *

Σὺν γέλωτι, σὺν δ' ἔρωτι, γῆρας ὄλβον ἄξον
 Ἀντέχων. — —

* Barnesius hoc fragmentum ait extare apud Hephaest. p. 131., sed se pro ἄξω reposuisse ἄξον, quod cohaereret cum nomine γῆρας. Sed quum ibi, h. e. in enchiridio de metris, non legatur: sumtum illud ab eo suspicor e Scaligeri A. P. 2, 10.: ubi vocatur Anacreonticum, non edito auctoris nomine, quem Pauus credebatur esse ipsum Scaligerum, vid. praef. eius ad Anaer. * * * * 4. 2. Omisit igitur illud in sua Anacreontis editione: sed retinere Met. 1. et Holst.

ΝΓ'

Παρά δ' ἤντε πυθόμην σε,
Κατέδυν ἔρωτα Φεύγων.

* Extat apud Hephaest. p. 40.: sed legitur ibi, ut unus versiculus, sic, Παρά δ' ἤντε· πυθόμαν δὲ κατέδυν ἔρωτα Φεύγων. In fragm. Vrsin. p. 135. et p. 322. laudatur e cod. MS. ita, Παρά δεῦτε πυθόμανδρον κατέδυν ἔρωτα Φεύγων· ut edidit Flaid. p. 116. Pauus p. 280. servavit scripturam librorum Hephaestionis, ut Met. 1. et Holst., ita tamen, ut nec lectionem Πυθόμανδρον reiiciendam censeret. Bentleius ad Horat. 1. od. 23, 5. coni. Παρά δ' ἤντε Πυθόμανδρον κατέδυν ἔρωτα Φεύγων, ut esset galliambus, ut fragm. 11. Hesychius: Κατέδυν· κατεπέδη, κατεπετίσθη.

ΝΔ'

ΝΔ *

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθαιρα, χρυσόπειπελε, κέρη.

* Legitur apud Hephaest. p. 19. et eius scholiasten p. 88. f. : sed ibi extat κέρη pro κέρη· ut ap. Vrsin. p. 135. et Flaid. Met. 1. Pau. Holst. : et ap. schol. p. 89. χρυσόπειπελε νῦν κέρη· sed Scaliger A. P. 2, 10. habet κέρη. Verba κλῦθί μευ, quibus Homerus Il. α', 37. usus est, ab scholiasta eius minore explicantur verbis ἐπάκασόν μιν· qui idem poëta Il. α', 36. pro εὐέθαιρα dixit ἡύκομος, h. e. καλλίκομος, interprete Hesychio. Χρυσόπειπελος κέρη legitur etiam fragm. 59. : et de nomine πέπλος vid. ad odor. 28, 30., ut de nomine ἔθαιρα ad odor. 34, 1. Coniunxit autem poëta duo epitheta deinceps, ut laudaret insignem puellae venustatem, quo eam obsequiosiore, et faciliorem, redderet.

NE' *

Ὀρσολόπος γὰρ Ἄρης Φιλέει μὲν αἰχμήν.

* Extat apud Hephaest. p. 51.: qui tamen legit ὄρσ' ὀλίπος μὲν Ἄρης, et αἰχμάν· vt Met. 1. et Pau. p. 290. et Holst. p. 155., qui pro μὲν cum Barnesio scripsit γάρ. Pauus ad Hephaest. p. 145. f. emendationem illam Barnesii ita probabat, vt, seruato μὲν ante Ἄρης, etiam μενχίχμην scribendum censeret. bene. Nam μεναίχμης est, vt μενεπτόλεμος, *bellicosus*, is, qui pugnis delectatur. Ap. Vrlin. p. 139. laudatur sic, Ὀρσόλεπος μὲν Ἄρης Φιλέει μὲν αἰχμήν, vt edidit Flaid. p. 118. Iam Sylburgius in notis ad Etymol. M. p. 634. 11. pro ὄρσολέπος rescribi ὄρσολόπος oportere vidit: et Arnaldus animaduers. p. 147. f. docuit, ὄρσολόπον esse eum, qui turbat os, h. e. *timorem incutit, terrificum*.

NET

ΝΣΤ' *

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμὸν, ὅμως γε μὲν ὡς ἀδοιάτως.

* Sumtum est hoc fragmentum ex elegiis Anacreontis, auctore Hephaestione, qui illud attulit p. 4. Habent Vrsin. p. 142.: Comel. p. 81.: Met. 1. p. 37.: Pau. p. 290.: Lam. p. 67.: Holst. p. 155. In codd. MSS. Hephaest. Vrsinus p. 328. ait legi ἀδοιάτως, male, nam diphthongus *oi* brevis est ante vocalem. v. Salmas. ad Simmiae Ouum p. 167. Hesychius: Ἀνευδοιάτως ἀναμφιβόλως, ἀδισάκτως. Aduerbio *ἐνδοιασῶς* vsus est Thucyd. 6, 10.: vbi schol. & βεβκίως Gloss. vet. Ἀδισάκτως *Sine dubio*. Conf. Valquen. diatr. in Eurip. perdd. dramm. reliquias c. 10. p. 109.

MZ' *

Ηδυμέλης, χαρίεσσα, χελιδοῖ.

* Extat apud Hephaest. p. 22. et Plotium in de metris p. 1638. Putsch. Sed legitur ibi ἁδυμέλης, ut ap. Stephan ad odor. 30, 1. Atque sic edidere Pau. p. 290.: Metar. 1. p. 37.: Holst. p. 155. *Hirundo* autem videtur ἡδυμελής, et χαρίεσσα, dici, quia est *praenuncia veris*, ita, ut cantus eius propterea sint suaues, et auditu iucundi. vid. odor. 33. Sic odor. 66, 1. 2. Anacreon, ut Sappho, propter suauitatem carminum, quae cecinit, dicitur ἡδυμελής.

NH' *

Αεθίς δ' ἤϊτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης
 Ἐς πολὺν κύμα κολυμβῶ, μεθύων ἔρωτι.

* Extat apud Hephaest. p. 70.: Vrsin. p. 134.: Steph. p. 279.: Flaider. p. 114.: Met. 1. p. 36.: Pau. p. 292.: Holst. p. 155. Philostratus Iconn. 1, 15. p. 786. Olear. de Baccho ad Ariaduen aggrediente, ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀριάδην ὁ Διόνυσος, μεθύων τῷ ἔρωτι, φησὶ περὶ τῶν ἀκρατῶς ἐρώντων Τηός. Hunc verbi μεθύειν usum multis exemplis, nec hoc Anacreontis loco praetermissio, illustravit Rittershusius ad Oppian. Cynegg. 2, 576. et Halieut. 4, 671. 5, 603., itemque Erasmus adagg. p. 414. Hanou., et Iunius animaduers. 3, 6. Πολὺν κύμα sunt *cani fluitus* Lucret. 2, 766. De Leucade autem petra, quae erat ad insulam Ionii maris cognominem, in alta maria praecipites se misisse feruntur viri, qui amoris insania perciti, ea liberari vellent. vid. Ptolemaeus Hephaestion hist. nou. apud Photium biblioth. cod. 190. p. 253. f. Hoesch, et Scaliger ad Cirin p. 69. Lindenbr.

ΝΘ' *

Τῇ χρυσοπέπλῳ, Μῆσα.
Χρύσειον ὕμνον αἶδε κέρη.

* Sumtum est a Barnesio e Scaligeri A. P. 2, 8: ubi vocatur Anacreonticum, legiturque μοῖσα, χρυσεῖν ὕμνον αἶδε κέρη. Pauus praef. ad Anacr. **** 4. a auctorem eius suspicabatur esse ipsum Scaligerum. Repetitur in Met. 1. et Holst.: sed Holstius expressit Scaligeri lectionem. Χρύσειον vocatur quicquid est in primis pretiosum, et praestans, suo in genere. vid. ad odar. 14, 6. et Salmasius Prolegg. ad exerc. Solinn. ** 3. 2.

Ξ *

— — ἀλλ' ἰαίνει
 Τᾶμ' Ἔρως ὁ γαργαλίζων
 Σπλάγχνα, δᾶδ' ἔχων γαλήνην.

VARIETAS LECTIIONIS

* Etiam hos versiculos Barnesius petiit e Scaligeri A. P. 2, 8., a quo laudantur, ut unus versiculus, quem ab ipso Scaligero compositum esse, Pauus d. I. credebat. Scaliger legit, "Ἔρως ἰαίνει γαργαλίζων σπλάγχνα, δᾶδ' ἔχων γαλήνην. Exstat in Met. 1. et Holst.: in quibus reddita est lectio Scaligeri.

1. Lex. Coislín, 'ἰαίνει' εὐφραίνει. vid. Catal. bibl. Coislín. p. 472.

2. De verbo γαργαλίζειν vid. ad odar. 59, 7.

3. Λαμπὰς Cupidini tribuitur a Moscho Anthol. 4, 12. 49. 1. Barnesius γαλήνην acceperit, ut adiectivum, *facem serenam*: immo δᾶς γαλήνη sic est *fax tranquilla*.

ΞΑ' *

Διονύσῃ σαυλαῖ Βασσαρίδες.

* Extat apud Hephaest. p. 40. Legitur ibi Διονύσῃ σαῦαι B., ut in Met. 1. et Holst. Conf. Pauus praefat. ad Anacr. **** 4. b. Etymol. M. Βασσαρίδες· αἱ Βάκχαι. Hesychius: Σαυλόν· — τρυφερά. vid. ad fragm. 88.

ΞΒ' *

Εν βότρυσιν Κυθήρη.

* Sumtus est hic versiculus a Barnesio e Scaligeri A. P. 2, 8., ab ipso Scaligero factus, ut Pauus d. l. suspicabatur: Scaliger legit βότρυσι, ut Met. 1. Holst., et vertit, vino Venus calefcit.

ΞΓ *

Οὐδ' ἀργυρέη κοτ' ἔλαμψε Πειθώ.

* Schol. Pindari ad Isthmionn. 2, 9. Sed in Rom. et Stephan. legitur, Οὐδ' ἀργυρέηκ' κότ' ἔλαμπε πυθώ· vt ap. Vrsin. p. 140. Pauus p. 296. legit ἀργυρέη 'κ' κότ' ἔλαμπε, vt Met. 1. Holst. bene. Flaid. p. 120. habet, Οὐδ' ἀργυρέη κε κότ' ἔλαμπε Πειθώ. Sensus est, *poëtae nondum carmina condebant mercede*: ἡ Μῆσα τὸ παλαιὸν ἄπω φιλοκερδὴς ἦν, ἔδ' ἐμισθᾷ συντάττεσθαι τὰ ποιήματα schol. Pindari d. 1.

ΞΔ' *

Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον.

* Etymol. M. in v. Δεύνυσος p. 259. Sylh. Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος· Ἀνακρέων, Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον· τᾷ ἰ τραπέντος εἰς ἔ, γίνεται Δεόνυτος· ἔτω γὰρ Σάμιοι προφέραι· καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος, Θεύδοτος. Ἐνιοὶ δὲ φασιν, ὅτι, ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης [intell. ἔτως ἰλέγετο]· κατὰ δὲ τὴν Ἰνδῶν φωνὴν, δεῦνος ὁ βασιλεὺς λέγεται. Repetiit hunc locum Etymologici Phavorinus in Lexico, sed verbis non vno modo mutatis, et omisso Anacreontis, et nomine, et versiculo: qui legitur etiam in Met. 1. Pau. et Holst. Διόνυσος ἐρίβρομος dicitur Bacchus etiam ap. Orph. hymn. 47, 2. et Hom. h. in Bacch. 56. Helychius: Ἐρίβρομον· μεγαλόηχον. vid. ad odar. 21, 2.

ΞΕ΄ *

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον, ὅτε καλόν.

* Etymol. M. in v. ἡμετέρειος p. 429.: Ἡμετέρειος, κτητικόν
ἔστι· σημαίνει δὲ τὸν τῷ ἡμετέρῳ. Ἐχρᾶτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων, Οὔτε
γὰρ ἡμετέρειον, ὅτε καλόν. Haec ipsa verba in Lexicon suum transtulit
Phaenocritus, sed praeteritis Anacreontis verbis: quae exstant in Met. i.
Pau. Holst.

ΞΣΤ΄ *

Βάλεται ἡπεροπὸς ἡμῖν εἶναι;

* Etymol. M. in v. ἡπεροπευτής p. 433.: ἀπεροπεύς, ὁ τῷ λόγῳ
κακῶς χρώμενος, καὶ ἀπατῶν· οἶον — καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι, Βάλεται
ἀπεροπὸς ἡμῖν εἶναι. Atque sic scriptum legitur in Met. i. Pau. Holst.
Ἡπεροπευτής habet Hom. II. γ', 39., et ἡπεροπεύς Odys. λ', 363.

ΞΖ' *

Τίλλει τὰς κυάμους ἀσπιδιώτης.

* Etymol. M. in ν. σίλλοι p. 713., et ex eo Phauorinus: Σίλλοι· ἐπισκώμματα, κατὰ τροπὴν τῷ τ̃ εἰς σ̃, τίλλοι τινές· τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων, Τίλλει τὰς κυάμους ἀσπιδιώτης· οἷον σκώπτει, καὶ χλευάζει. Idem Etymol. in ν. ἱάλλοι p. 463. habet haec, ἱάλλοι, τὰ σκώμματα, οἷον τίλλοι τινές ὄντες· ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι τίλλειν ἀντὶ τῷ σκώπτειν. Versiculus ille Anacreontis est in Met. 1. Pau. Holst. Hesychius: Τίλλει· ἀνασκῶ, μέμφεται, διαβάλλει, ἀποκόπτει· leg. ἀποσκώπτει· vbi ν. Soringius, et Albertius, p. 1388. To. 2. Idem Hesychius: Ἀσπιδιώτης· πολέμιος· sic enim legi debet pro πολέμιος. Vtrique glossa sumta esse ex hoc loco poetæ videtur. Apud Hom. II. β', 554. legitur ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

ΞΗ *

Ο δ' ὑψηλὰ νενωμένος

* Etymol. M. in ν. νένωται p. 601.: Νένωται — παρὰ Ἀνακρέοντι ἢ μετοχή, Ο' δ' ὑψηλὰ νενωμένος. Horrt. Adon. v. βωσόμεθα, et νένωται — Ἀνακρέων, νενωμένος, νένωνται. Sic νῶμα pro νόημα dixit Empedocles ap. Sext. Empir. c. mathematic. 8. p. 512. Fabr.: ut Herodo. 1, 86. ἐγνώσαντα pro ἐγνωσάντα. Verba illa Anacreontis habent Met. 1. Pau. Holst.

ΞΘ' *

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί.

* Orus ap. Etymol. in v. σινάμωροι p. 713., et ex eo Phauorinus: Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί, ἐν δευτέρῳ Ἀνακρίων' μεμορημένοι φησὶ πρὸς τὸ σίνεσθαι. Sic ap. Herodo. 5, 92. 6. est τῶν ἐωϋτᾶ σινάμωρον. Hesychius: Σινάμωρος· κακόσχολος. Sed rectius σινάμωροι legi, etiam Sylburgius arbitratus est. Conf. Valquen. ad Herodo. 1, 152. et Stephanus thes. L. Gr. h. v. p. 787. To. 3. Repetiere hunc poëtae versiculum Met. 1. Pau. Holst., quem etiam Stephanus d. 1. ait in Lexico suo vet. scriptum extitisse.

Ο *

Ηλιε καλλιλαμπέτη.

* Priscianus lib. 7. p. 219. Bas. a. 1568.: quo in exemplo legitur simpliciter καλλιλαμπέτη, omisso nomine ἥλιε. Verba Prisciani sunt, *Nec mirum: quum Graecorum quoque poëtae similiter inueniantur protulisse vocativos [primae declinationis] in supra dicta terminatione [e].* Anacreon κάλλη λαμπήτη *passim pro κάλλα λαμπήτα* mendose; emendari debet καλλιλαμπέτη, et καλλιλαμπέτα. Nam in exemplo Putschiano p. 731. plene scriptum extat, ἥλιε καλλιλαμπέτη pro καλλιλαμπέτα. Habent Met. 1. p. 37. et Pau. p. 302. et Ursinus p. 143. qui et ipse laudat simpliciter καλλιλαμπήτη, ut Holst. edidit καλλιλαμπέτη, omisso nomine ἥλιε.

ΟΑ'

Ὁρᾶν αἰεὶ μὲν, πολλοῖς γὰρ μέλεις.

* Priscianus in de metris comicis p. 850. Bas. et p. 1328. Putsch. ex Heliodoro metrico: In exemplo Basil. et Putsch. legitur πολλοῖσι. male. Nam Priscianus disertè, *Hic iambus*, inquit, *quartum spondeum habet*. Etiam Vrsin. p. 140. edidit πολλοῖσι, ut Flaid. p. 120. Pau. p. 302. et Holst. p. 156. Sed Met. 1. retinuit lectionem Barnesianam. Pauo vitium latere videbatur in verbis ὁρᾶν αἰεὶ, ita, ut totum versum corrigi posse putaret hoc modo, Ὁρῶμεν αἰεὶ μὲν, πολλοῖς γὰρ μέλεις.

ΟΒ'

ΟΒ' *

Διὰ δεῦτε Καριοεργέος ὀχάνοιο
Χεῖρα τιθέμεναι.

* Extat apud Strabon. 14. p. 661. Casaub.: in cuius tamen libris legitur Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνη· quam scripturam retinuit Pau. p. 286., ita tamen, ut apud Strabonem scriptum olim fuisse suspicatus sit Καρικῆ, vel Καρίη, εὐεργέος ὀχάνη. Etiam Politus ad Eustath. p. 798. To. 2. coni. Καρικῆ, ut Vesselingius ad Herodo. 1, 171. p. 80. probabat scripturam, Καρικῆ εὐεργέος, vel Καριοεργέος, ὀχάνη. nam Καριοεργῆς dicitur, ut Λυκιοεργῆς· de quo v. Valquenarius ad Herodo. 7, 76. p. 543. Sed haud dubie legi debet Καρικῆ εὐεργέος ὀχάνοιο, aut certe Καριοεργέος· quam scripturam confirmant libri Eustathii, et schol. min. ad Il. 9, 193. Hic enim, ἔγω γὰρ, inquit, ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, εἰς ὄχανα ἐκάλαν. [Helychius: Ὀχانون· ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Πόρπαξ· ἡ λαβὴ τῆς ὀπλῆς. Πόρπη· ὁ ἀνοχεὺς τῆς ἀσπίδος, εἰς ὃν ὁ πῆχυς ἀνίσταται· vbi v. interpp. p. 827. et p. 1008. To. 2. add. Suidas v. πόρπαξ, atque schol. Aristoph. ad Equitt. p. 238. Froben., et ex eo Eustathius ad Il. β' p. 243. et ad Il. 8 p. 995. 20. Rom.]. Τεῖρον γὰρ ἔτοι ἐπειροήθησαν ὑπὸ Καρῶν· [vid. Herodo. 1, 171. Aelian. H. ΑΑ. 12, 30. Plin. H. N. 7, 56.] ὡς καὶ Ἀνακρέων φησὶ, Καριοεργέος ὀχάνοιο· quae ipsa verba leguntur in Etymol. M. cod. Traiectino, auctore Vesselingio ad Herodo. 1, 171., in v. κανόνας, nam in exemplo Sylburgiano, in v. κανῶν, verba Anacreontis omissa sunt. Eustath. ad Il. 9 p. 707. 57. Rom., et ex eo Phauorinus v. κανόνας· Κανόνας δὲ λέγει, ὡς φασιν οἱ παλαιοί, ῥάβδος τινὰς ἀναφορέας τῆς ἀσπίδος, τορευτὰς ἰσως ὄντας, καὶ, ὡς εἰπεῖν, κανονωτὰς. Οὐπω γὰρ ἐπειροήθησαν οἱ νῦν ἐξ ἱμάντων πόρπακες, ἤγαν τὰ ὄχανα, δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται, καὶ ἀναβασάζονται. φασὶ γὰρ, αὐτὰς Καρῶν ἐπειροήματα εἶναι· ὡς Ἀνακρέων, Καριοεργέος ὀχάνοιο. Sed in eiusdem Eustathii libris ad Il. β' p. 367. 24. Rom. legitur, φησὶ γὰρ Ἀνακρέων, Καριοεργέος ὀχάνη, e Strabone scilicet. Ὀχانون igitur fuit *ansa clypei coriacea* [v. Herodo. 2, 141.] *ad inferendum brachium, quo clypei oris commode gestaretur.* Vrlin. fragm. p. 139. edidit, Διὰ δεῦτε καριοεργέος ὀχάνη χειρα τιθέναι, e cod. Vatic., ut ait p. 326. Metar. 1. p. 36. servauit scripturam Barnesianam: sed Holst. p. 157. edidit, Διὰ δεῦτε Καριοεργέος ὀχάνη τιθέναι. male.

ΟΓ' *

Ἐκδύσα [τὸν ποδῆρη]
Χιτῶνα Δωριάζει.

* Extat apud schol. Eurip. ad Hecub. 934. καὶ Δωριάζειν τὸ γυμναῖς φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας. Ἀνακρέων, ἔκδύσα χιτῶνα Δωριάζειν· εἰ paulo post, μονόπεπλος· — ὅθεν καὶ Δωριάζειν τὸ γυμνᾶσθαι Ἀνακρέων Φησί. Barnesius igitur non debebat reponere Δωριάζει, multo minus addere τὸν ποδῆρη. Vrsin. p. 140. edidit Δωριάζειν, etiam Flaid. p. 120. Met. 1. p. 36. Pau. p. 296. Holst. p. 157. Moeris: Δωριάζειν· τὸ παραγυμνᾶσθαι τινὰ μέρη. Hesychius: Δωριάζειν· γυμνᾶσθαι, ἀπὸ τῶν ἐν Πιλοποννήσῳ παρθένων, αἵ τινες χορεύουσαι ἱματίδιον περιπόρητον ἀμφιένονται παραφαίνας τὸ πολὺ τῆς σώματος· ubi v. interpp. 1054. f. To. 1. Orus ap. Etymol. M.: Δωριάζειν· ἐκλήθη καθόλου Δωριάζειν τὸ παραφαίνειν, καὶ παραγυμνᾶν, πολὺ τῆς σώματος τὰς γυναῖκας, διὰ τὸ τὰς Δωριεὺς χρῆσθαι ἕτως. add. Aelius Dionysius, et Pausanias, ap. Eustathium ad Hom. II. ξ' p. 975. 37.: Meursius ad Theocrit. p. 74.: Iac. Nic. Loënsis epiphyll. miscell. 9, 4. p. 642. suppl. To. 5. thes. Gruter.: et Bercquellius ad Stephan. Byzant. p. 394.

ΟΔ' *

Αλιπόρφυρον ῥέγος.

* Etymol. M. in v. ῥήγος· τὸ πορφυρῶν περιβόλαιον· — ὅτι δὲ ῥαγεῖς ἔλεγον τὰς βαφεῖς, καὶ ῥέγος τὸ βάμμα, σαφεῖς Ἀνακρέων ποιεῖ, — ἀλιπόρφυρον ῥέγος. Schol. min. Hom. ad Odyss. γ', 349. 'Ρήγεα· βαπτὰ ἱμάτια, καὶ περιβόλαια· ῥῆξαι γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον τὸ βάψαι v. Bochartius hieroz. 2, 5. 11. p. 740. f. To. 2. Vrsinus p. 140. edidit ῥήγος. Extat ap. Flaid. p. 120. Met. 1. p. 38. Pau. p. 286. Holst. p. 157.

ΟΕ *

Τέω Ἀθαμαντίδα.

* Strabo 14. p. 633. Casaub. Τέω δὲ Ἀθάμας μὲν πρότερον·
 διὸ Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. Stephanus Byzant. in v.
 Τέως· — ἣν πρώτην ἐκτίσειν Ἀθάμας· ὅθεν Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν
 Ἀνακρέων. Extat ap. Pau. p. 304. : et Virg. p. 143.

ΟΣΤ'

Πλίξαντες μηροῖσι παρὰ μηρός.

* Hesychius, et ex eo Phavorinus: Γυναικες εἰλίποδες' διὰ τῆς δέσιν τῶν σκελῶν, καὶ πλοκὴν, τὴν κατὰ τὴν συνεχσίαν [vid. Suidas v. μυσάχνη]· καὶ Ἀνακρέων, Πλίξαντες μηροῖσι παρὰ [leg. περὶ c. cod. Veneto. v. Schaeius Lex. Hes. p. 201.] μηρός. Barnelius πλίξαντες non debebat mutare in πλίξαντες· quem tamen ducent. sequutus est Metastrius p. 37. Nam aliud est πλίττειν *diuaticare*, *crura diducere*, atque adeo *gradi*: vid. Eustath. ad Odyf. ξ' p. 1564. 52.: Salmasius exercitate. Solinn. p. 664. et Copiersius obseruatt. c. 6. p. 61.: id quod est ab hoc loco alienissimum: aliud πλίκειν *plicare*, *nectere*. Sed multo minus ferri potest coniectura Heinsii, qui rescribi πλίξαντες iubebat. vid. Albertius ad Hesych. p. 867. To. 2. Nam περὶ cohaeret cum μηροῖσι, ita, vt melius scribi μηροῖσι περὶ videatur. Itaque recte reuocauit πλίξαντες Pauus p. 296., et post eum Holst. p. 157.: quomodo etiam Salmasius legit ad Lamprid. p. 222. b Paris.

ΟΖ' *

Χειρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν.

* Extat apud Athen. 6, 3. p. 229. B, et apud Eustath. ad Odyf. 7' p. 1862. 15. Nam Iones ἡγανόν dixere pro τήγανον. Conf. Salierius, et Pierfonius, ad Moer. p. 362. f. Gloss. vett. Τίγχνον *Sartago, frixorium*: sed hoc loco de *patina*, in qua cibi arroni solent, accipendum esse videtur; vid. Hemsterhusius ad Polluc. 10, 98. p. 1273.: ut in positum est pro εἰς. vid. Ducquerus ad Thucyd. 7, 87. p. 504. Extat hic versiculus in editt. Anacreontis Met. 1. p. 38. Pau. p. 288. Holst. p. 157.

ΟΗ' *

Ἰσχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι.

* Hoc prouerbio Anacreontem quoque alicubi vsum esse, sunt, qui putent, a schol. Aristophanis ad Plut. 1003. tradi. nam *ἰσχυροί ποτ'*, inquit, *ἦσαν οἱ Μιλήσιοι*, ὡς καὶ Ἀνακρέων. Certe traditur hoc a Zenobio prouerbb. 5, 80., qui quum verficulum, Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι, attulisset, addit, Οὗτος δὲ ὁ εἶχος εἰρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι —: vbi v. Schottus. Atque his verbis complexi sunt illud prouerbium scriptores, et grammatici, quod sciam, omnino omnes: vt Aristoph. Plut. 1003. 1026.: Synesius epp. p. 53. Turneb.: Athen. 12, 5. p. 523. F: Hesychius v. *ἦσαν ποτ' ἄλκιμοι*. Diogen. prouerbb. 5, 3.: Suidas prouerbb. 7, 59. 11, 53.: Eustathius ad Il. ω p. 1358. 11.: Apostolius paroem. 15, 59.: nisi quod ap. Philostrat. VV. Sophist. 1, 22. 4. et in, syllog. prouerbb. Gregorii Cyprii p. 297. Pantin. legitur, *ἦσαν ποτ', ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι*. vid. Gataquerus in de stylo N. T. c. 19. p. 116. Trai. Itaque pro *ἰσχυροί* reponi debere *ἄλκιμοι* videtur, praesertim quum grammatici veteres nomen *ἄλκιμοι* nomine *ἰσχυροί* explicasse inueniantur, non contra. v. Hesychius h. v. et schol. Doruil. Aristoph. ad Plut. d. l. Scilicet ciues Mileti, Ioniae opidi, quum fuissent quondam strenui, fortes, opulenti, tandem voluptati ita seruire coeperunt, vt vna cum fortitudinis laude amiserint opes, Darii Hystaspis saeculo. Vnde extitit prouerbium illud de iis, qui ex opulentiis, et beatis, miseri, et inopes, ex strenuis, et validis, imbecilli, et imbelles, facti essent. Legitur ap. Vrsin. p. 144. Met. 1. p. 38. Pau. p. 296. Holst. p. 157.

 ΟΘ' *

Καδδὲ λοιπὸς ἐσχίσθη.

* Extat hic versiculus apud Eustathium ad Il. 6 p. 1031. 39. Rom., qui etiam interpretationem eius addidit, ἀντὶ τῆ κατεσχίσθη τὸ ἱμάτιον. Habent Vrsin. p. 140. Stephan. p. 295. Comel. p. 148. Elaid. p. 122. Met. 1. p. 38. Pau. p. 302. Holst. p. 157. Vrsinus coni. λῶπος. Hesychius: Λῶπος ἱμάτιον. vid. Leonidas in Anacr. epigr. 12, 2. coll. epigr. 11, 4.

Π *

Αἰθιοπαῖδα τὸν Διόνυσον.

* Hesychius, et ex eo Phavorinus: Αἰθιοπαῖδα, τὸν Διόνυσον Ἀνακρέων· ἄλλοι τὸν οἶνον· ἄλλοι τὴν Ἀρτεμιν· vbi v. interpp. p. 152. f. To. 1. Conf. Heinsius Aristarch. S. p. 704. Barnesius igitur omittere debebat τὸν Διόνυσον· sed similiter eum peccauisse fragm. 48. vidimus. Met. i. p. 38. habet istud nomen: sed omisit Pau. p. 308. et cum eo Holst. p. 157. Sed idem Pauus legendum putabat Αἰθιοπίαδα, quod idem esset, quod αἰθοπα, et αἰθιοπα, h. e. τὸν ἐρυθρὸν, τὸν μέλανα· dissentiente Doruillio Van. crit. p. 197. In cod. Veneto ipso scriptum extat Αἰθιοπεῖς παῖδα· quod Musurus primum mutarat in Αἰθιοπᾶς παῖδα. v. Schaeius Lex. Hes. p. 32.

ΠΑ' *

Ἀγχι δαὶ τοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

Hygin. Astron. poët. 2, 6. p. 437. Stauer. *Hac etiam de caussa nonnulli lyram — Thesei esse dixerunt; quod, ut eruditus omni genere artium, lyram quoque didicisse videbatur. Idque et Anacreon dicit, Ἀγχι δαὶ τοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη. Virsin. p. 135. legit, Ἀγχι Θησέος ἐστὶ λύρη. Paus. p. 301. coni. Ἀγχι, δαιταλιῦ, Θησέος ἐστὶ, vel ἔστω, λύρη. Flaid. p. 116. iam edidit Θησέος ἔστω. Met. 1. habet Ἀγχι Θησέος ἐστὶ λύρη. Sed Pau. et Holst. p. 158. seruarunt lectionem Barnebianam.*

ΠΒ' *

Πανδοσίαν, λεωφόρον, πολύϋμνον,
Μανιόκηπον [ἐταίρην].

* Πανδοσίαν, λεωφόρον, πολύϋμνον, ex Anacreonte laudat Eustath. ad Il. ψ' p. 1329. 34.: πανδοσίαν, et λεωφόρον, etiam ad Il. π' p. 1088. 38.: πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ μανιόκηπον, Suidas in v. μυσάχνη. Non necesse erat, ut Barnesius adderet τὴν ἐταίρην. Sunt enim epitheta prostibulorum, et meretricularum vilissimarum. Vnde Pauus p. 302. legit πανδοσίαν, λεωφόρον, πολύϋμνον, μανιόκηπον., ut Met. 1. p. 46. et Holst. p. 158. De nomine πανδοσία vid. Eustath. ad Il. λ' p. 862. 45.: de eodem, et de nomine λεωφόρος, v. idem ad Il. π' p. 1082. 40.: denique μανιόκηπος ab eodem Eustathio ad Il. ε' p. 536. 22. explicatur verbis ἡ περὶ μίξιν μεμνηυῖα κῆπος γὰρ νῦν τὸ ἐπίσιον, ut ad Odys. δ' p. 1516. 22. et ad Odys. η' p. 1572. 13. Conf. Athen. 11, 3. p. 463. DE, et ad odor. 62, 16.

ΠΓ *

Χέε μοι νέκταρ ἄνυδρον,
Μελικόγ. — —

* Sumtum est a Barnesio e Scaligeri A. P. 2, 15. vid. Pauus praefat. ad Anacr. * * * 3. b. Habet Met. 1. p. 41., et Holst. p. 158. Intellegi autem verba debent de carmine dulcissimo. vid. fragm. 1, 34. Sic νέκταρ ἑναρμόνιον est ap. Antipatrum Sidonium epigr. in Anacr. 7, 4.

ΠΔ *

Οχλος ἄκρον κακὸν ὄζει.

* Sumtum est a Barnesio e Scaligeri A. P. 2, 15. vid. Pauus d. l. Habet Met. 1. p. 41., et Holst. p. 158.

ΠΕ'

Μισογενής, Μισοπάτωρ, Όμηρος.

* Sumtum est a Barnesio e Scaligeri A. P. 2, 18. vid. Pauus d.
I. Habet Met. 1. p. 41., et Holst. p. 158.

ΠΣΤ'

Ραδινής πώλης.

* Laudat schol. Apollonii Rhod. ad Argonaut. 3, 106., et ex eo Phauro-
rinus v. ραδινῆς 'Ραδινῆς· τρυφερῆς· Ανακρέων δὲ ἐπὶ τάχῃς ἔταξε τὸ ρα-
δινόν, 'Ραδινῆς πώλης. Hesychius: 'Ραδινόν· — εὐκίνητον. Conf. fragm.
26. et Obseruatt. miscell. To. 4. p. 447. f. Habent Vrsin. p. 143., Met.
1. p. 38., Pau. p. 304., Holst. p. 158.

—————(—)—————

ΠΖ'

ΠΖ *

Τακερός δ' Ἔρως.

* Laudat idem schol. Apollonii ad 3, 120., et ex eo Phauorinus v. μάργος Ἔρως· Μάργος ἔρως· κατὰ μετωνυμίαν, ὃ μωραίνειν ποιῶν ὥς καὶ, μαινομένης Διονύσης· καὶ Ἀνακρέων, Τακερός δ' Ἔρως· καὶ Ὀμηρος, χλωρὸν δέος. Scilicet τακερός est hoc loco τήκεσθαι ποιῶν· quum proprie dicatur *id*, quod *ita molle est*, atque *tenerum*, ut *quasi lique scat*. vid. Casaubonus ad Athen. 9, 1. p. 637. f. Habent Met. 1. p. 38., omissa particula δ': Pau. p. 306. Holst. p. 158.

ΠΗ *

Σαυλὰ βαίνειν.

* Laudantur haec verba a Clemente Alex. Paedagog. 3. p. 67. Victor. p. 251. A Colon.: Τὸ γὰρ ἀβροδίατον τῆς περὶ τὸν περίπατον κινήσεως, καὶ τὸ σαυλὰ βαίνειν, ὡς φησὶν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἑταιρικά. Sic ap. Hom. h. in Merc. 28. est Σαυλὰ ποσὶν βαίνεσθαι· quod *molliter incedere* dixit Ovidius AA. 2, 4. 23. Hesychius: Σαυλὰ· πᾶφα, ἥσυχια, τρυφερά. Habent Met. 1. p. 38. Pau. 306. Holst. p. 158.

ΠΘ' *

Τίς ἐρασμὴ σ', ὦ θέραψ,
 [Μανίη] θυμὸν εἰσέβη,
 Τερένων ἡμίοπων
 Ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι;

* Extat apud Athen. 4, 25. p. 177. A. Sed legitur in libris eius sic, Τίς ἐρασμὴν θέραψ θυμὸν εἰσέβην τέρεν' ὡς ἡμίοπον ὑπ' αὐλὸν ὀρχεῖσθαι. Atque sic edidit Pau. p. 290. Vrsin. p. 136. legit, ut Flai-der. p. 116., Τίς ἐράσμιον θέραψ θυμὸν εἰσέβην τέρεν' ὡς ἡμίοπον Ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι. Sed Casaubonus ad Athen. d. I. legendum censuit, Τίς ἐρασμὴ σ', ὦ θέραψ, θυμὸν εἰσέβη, τερένων ἡμίοπων ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι; Putabat enim, poëtam appellare Aistemonem, nuper servum, nunc luxus, et mollitiei, perfectum exemplum, aliumve similis conditionis, similitumque morum, hominem, ita, *Quae libido, o serve, te invasit saltandi ad teneras hemiopus tibias?* Hanc eius emendationem Barnesium ita sequutum esse apparet, ut inseruerit *μανίη*, et εἰσέβην repositum pro εἰσέβην. Etiam Metarius in edit Anacr. prima lectionem Casaubonianam ita retinuit, ut post ἐρασμὴ iudicaret nomen aliquod deesse. Pauo igitur Anacreon scripsisse videbatur, Τίς, ἐρασμὴ, τέρεν' θυμὸν εἰσέβην, τέρεν' ὡς ἡμίοπον ὑπ' αὐλὸν ὀρχεῖσθαι; ut poëta agere cum amicula quadam putaretur. Quae quidem viri doctissimi coniectura praeferenda videri possit Casauboni, Barnesique, coniecturae, quum propius accedat ad scripturam librorum Athenaei, et commodiorem pariat sensum. Atque sic edidit Holst. p. 158. Nam ὡς idem est, quod ὡσε, vel, ut ipse Pauus interpretabatur, ἄτως. sed tum ὡς scribi oportebat: et ὑπ' αὐλὸν ὀρχεῖσθαι dictum est, ut odor. 6, 4. ὑπὸ βροβίτῃ χορεύειν. Caeterum respexit ad hunc ipsum locum Anacreontis idem Athen. 4, 29. p. 182. C, Εἰσὶ δ' [οἱ ἡμίοποι αὐλοὶ] οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλαμένοις, οἷς τοῖς ἄσιν ἐναγωνίως πρὸς τὰς εὐωχίας χρῶνται. διὸ καὶ τέρενας αὐτὰς κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων. et paulo ante 4, 25. p. 177. A dixerat, εἰσὶ δ' οἱ αὐλοὶ ἄτοι [οἱ ἡμίοποι] ἐλάσσονες τῶν τελείων. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Ἠμίοποι· οἱ μὴ τέλειοι αὐλοὶ. vbi v. Albertius p. 1634. To. 1. Landantur hae tibiae etiam a Polluce 4, 77. 6, 161. Consuli de iis libelli Bartholini, Meursii, aliorumque, quos de tibiis veterum conscriptos edidere, possunt. Hesychius: Θέραψ· θέραπων, οἰκέτης, δῆλος, γὰρ ὁ λῆθος. vbi Soringius hunc locum Anacreontis laudavit. add. Leonidas in Anacr. epigr. 11, 10. Lektionem Barnesianam sequutus est Born. p. 209.

ξ

Εἶθ' ἑλὺς καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
 Καί με καλοὶ παῖδες φέροισιν Διονύσιον εἰς χορόν.
 Εἶθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
 Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη, καθαρόν θεμένη νόον.

VARIETAS LECTIIONIS

* Hoc scolion edidere Stephan. Anacr. p. 58. Morel. p. 61. Met. 1. in vita Anacr. p. 53. Brunquius Analect. P. 1. p. 158. Arg. 1. p. 89. Arg. 2. p. 93.: ubi inscribitur Ἀδίσποτον Born. p. 209. Servavit illud Dio Chrysost. orat. 2. p. 32. A Mor. p. 95. f. Reisqu. To. 1., ut scolion Atticum.

1. ἑλὺς Dio, Steph. Mor. Brunqu. Analect. Arg. 1. 2. ἐλεφαντίνῃ Dio: cuius cod. reg. habebat ἐλεφαντίνῃ.

2. φέροισιν Dio. φοροῖεν Steph. Morel. Brunqu. Analect. Arg. 1. 2.

3. Γενοίμαν Dio. Χρυσίον de pondere auri accepit Reisquius cum Hemsterhusio ad Lucian. p. 39. To. 1. Sed ἄπυρον χρυσίον est, Morellio auctore, obryzum aurum, non coctura, sed natura, purum.

4. γυνὴ καλὴ φοροίη Dio: ab cuius libris verba κατ. θεμένη νόον absunt.

ζΑ' *

Τὸν λυροποιὸν ἡρόμην, τὴν Στράτιν εἰ κομίσσει.

* Sumtum est hoc fragmentum ex Hephaest. enchir. p. 56.: cuius in libris est, Τὸν λυροπτ. ἡρόμην, Στράτιν εἰ κομίσσει, ut ap. Metarium p. 38, et Pauum p. 259. Sed Pauus in notis ad Hephaest. p. 151. probat lectionem Στράτιν, omisso articulo, quum puer, vel vir, intelligatur, non meretricula, et Scaligerum pro κομίσσει ait legere, nesciebam ubi, κομίζοι. Extat etiam in fragm. Vrsini p. 139., ita, ut legatur ἡρ. Στράτιν εἰ κομήσει, ut ap. Flaider. p. 120., et in exemplo Hephaest. Iuntino, quod tamen habet Στράτιν· non male, ita, ut κομῆν sit, ut κομίζειν, curam gerere. Scaliger A. P. 2, 23. legit ἡρόμην Στρατῖνον εἰ κομίσσει.

ς Β' *

Χρὴ γὰρ Θαργηλίοις ἐμμελῶς δισκεῖν.

* Extat ap. Apollonium Alex. de syntaxi 3, 15. extr. p. 237. Sylb. ἀφ' ᾧ [χρῆμι] τρίτον πρόσωπον χρῆσιν, ὡς φησὶν· ἐξ ᾧ ἐν αποκοπῇ ἀποτελεῖτο, ὁμοίως τῷ παρὰ Ἀνακρέοντι, Σὲ γὰρ ταργήλιος ἐμμελῶς δισκεῖν. Atque sic laudatur a Schotto observatt. humann. 2, 61. et Pau. p. 304. et Holst. p. 159. Sed Flaid. p. 124. edidit, Σὲ γὰρ Ταργήλιος ἐμμελῶς διώκειν· et Met. 1. p. 38. lectionem Barnesianam retinuit. Pauus coni. Σὲ χρὴ ὃν Θαργηλίοις ἐμμελῶς δισκεῖν. recte, opinor. Certe verba Apollonii ipsa pro γὰρ reponi χρὴ debere loquuntur. Δισκεῖν est *disco ludere, discum iacere*. vid. Hom. Odyf. 9, 188. Hesychius: Ἐμμελῶς· προθύμως, ἐρρωμένως, συνετῶς. Etymol. M. p. 443. Sylb.: Θαργῆλια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν· ὀνομάζεται ἀπὸ τῶν θαργηλίων· θαργῆλια δὲ εἰσι πάντες οἱ ἀπὸ γῆς καρποί. Ἀγεται δὲ μηνὶ Θαργηλιῶνι, Ἀρτέμιδος, καὶ Ἀπόλλωνος. Θαργηλιῶν δὲ ὁ ἐνδέκατος μῆν ὀνομάζεται. add. Hesychius h. v. Sed hi ipsi dies festi celebrabantur etiam a Milesiis, v. Meursius Graec. fer. h. v. p. 149.

ς Γ *

Οἰνοπότης δὲ πεποίηται.

* Habet Athen. 11, 1. p. 460. D, et ex eo Met. 1. p. 38. Pau. p. 288. Holst. p. 159. Notavit nomen οἰνοπότης Pollux 6, 22.: et Anacreon apud Antipatrum Sidonium epigr. 6, 2. εἰμὶ γὰρ, inquit, οἰνοπότης. Alia exempla insignium οἰνοποτῶν conguessit Athen. 10, 10. Gloss. vett. Οἰνοπότης *Vinari*us.

ζΔ' *

Λυδοπαθής.

* Athen. 15, 12. p. 690. C, ἐπεὶ διαβόητοι ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοὶ, καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι Λυδοπαθής ἀπέχουσιν ἀντὶ τῆς ἡδυπαθείας. Schol. Aeschyli ad Pers. 41. ἀβροδίατοι δὲ ἔσονται [Lydi]. ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι, Λυδοπαθεῖς τινες, ἀντὶ τῆς ἡδυπαθείας. Eustath. ad Il. σ' p. 1144. 14. ὅθεν, Φασὶ, καὶ Ἀνακρέων τὸν ἡδυπαθῆ, Λυδοπαθῆ ἱφθ. Habent Comel. p. 147. f. Vrsin. p. 143. Met. 1. p. 38. Pau. p. 306. Holst. p. 159.

ΣΕ'

Τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλα;

* Extat apud Marium Plotium in libro de merris, in Corpore grammaticorum veterum Putschiano, Hanou. a. 1605. 4., p. 2643. Habent Pau. p. 304. Holst. p. 159. et Met 1. p. 38.:

ς ΣΤ *

Ἀλλ' ὦ τρισκεκορημένε Σμερδίη.

* Eustath. ad Il. 9' p. 725. 35. Ἀνακρέων δὲ τρισκεκορημένον, τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον. Atque ex hoc loco τρισκεκορημένον in reliquis Anacreontis posuere Barnes. p. 306.: Met. 1. p. 38.: Pau. p. 310.: Holst. p. 159. Sed idem Eustathius totum versiculum, ex quo glossa τρισκεκορημένον sumpta est, seruauit ad Odys. ε' p. 1542. 47. Καὶ ἐν τῷ, Ἀλλ' ὦ τρισκεκορημένε Σμερδίη, παρὰ Ἀνακρέοντι, ἦγεν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε. De Smerdie, amasio Polycratis, et Anacreontis, vid. fragm. 42.

ς Ζ' *

Υ
μνον.

* Eustath. ad Il. v' p. 928. 63. λίγαι γὰρ, παρ' Ἀνακρέοντι ἐπὶ
 θρήνην κεῖσθαι τὸν ὕμνον. Habet Holst. p. 159.: sed Met. i. p. 38. et
 Pau. p. 306. legunt, "Ὑμνος.

ς Η' *

Αὐτάγητοι.

* Hesychius: Αὐτάγητοι — ἄγιοι δὲ αὐθάδεις· καὶ Ἀνακρέων
 ἄτω κέχρηται. Habent Met. i. p. 38. et Pau. 306.: qui edidit Αὐτάγε-
 τοι, vt Holst. p. 159. Sed in cod. Veneto ipso scriptum legitur αὐτά-
 γητοι. v. Schauius Lex. Hes. p. 156.

ζΘ *

Εξυνῆκε.

* Etymol. M. in γ. ἐσυνῆκεν — καὶ Ἀνακρέων ἐξυνῆκε, πλεονασμῷ. Habent Met. ι. p. 38.: Pau. p. 306.: Holst. p. 159. Ap. Hom. Il. β', 182. est ζυνέηκε. Conf. Eustathius ad Il. ψ' p. 1325. 30.

P' *

Γονύκροτοι.

* Eustath. ad Il. v' p. 932. 2. γονύκροτοι — Ἀνακρίων δὲ κέχρηται ἐπὶ δειλῶν. Habent Met. 1. p. 38.: Pau. p. 306.: Holst. p. 106. Hesychius: Γονύκροτοι — οἱ τὰ γόνατα συγκράσει, δειλοί· ὑπὸ γὰρ δέας ἔσθ' ὅτε συγκράσει τὰ γόνατα. Sic enim pro δηλοῖ recte emendaverunt Sopingius, et Salmasius: vid. Arnaldus lectt. Græc. p. 36.: sed nec intacta relinquere debebant viri docti verba ὅς τὰ γόνατα συγκράει, quæ nos correximus etiam Phauorini librorum auctoritate. In cod. Venet. legitur ὡς τὰ γον. συγκράει [ἢ] δηλοῖ. v. Schau. p. 198., qui conl. ὡς τὰ γ. συγκράοντες, ἢ δειλοί.

ΡΑ' *

Αμιθα.

* Hesychius, et ex eo Phauorinus: "Αμιθα· ἴδιον ποιόν, καὶ ἄρτυμα· ὡς Ἀνακρέων. Habent Met. i. p. 38.: Pau. p. 306.: Holst. p. 160.

ΡΒ' *

Παμφαλῶν.

* Schol. Apollonii Rhod. ad 2, 127., et ex eo Phauorinus: Παμφαλῶν γὰρ τὸ μετὰ ποιήσεως, καὶ ἐνθουσιασμῷ, ἐπιβλέπειν. Κτε-
χρηται δὲ τῇ λέξει — καὶ Ἀνακρέων. In libris Phauorini post ἐπιβλέ-
πειν additum legitur πάντη. recte, opinor. In Etymol. M. h. v. est
παντί. Habent Vrsin. p. 143: Met. i. p. 38.: Pau. p. 310: Holst. p. 160.

ΡΓ' *

Καταπύσης.

* Pollux 2, 103. Ἀνακρίων δὲ καὶ καταπύσιν εἶρηκε. Habent
Met. 1. p. 38.: Pau. p. 312.: Holst. p. 160.

ΡΔ' *

Διτόκον.

* Pollux 3, 49. Ἀνακρίων δὲ διτόκον, τὴν δις τεκῆσαν. Habent
Met. 1. p. 38.: Pau. p. 310.: Holst. p. 160.

ΡΕ'

ΡΕ' *

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμόν μέγαν.

* Etymol. M. in v. θείσθαι· θείσθαι, τὸ θησαυρίσασθαι, ἐν Ὀδυσσεύῳ γ' [v. 207.]· καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμόν καλεῖ. Habent Barnes. p. 310.: Met. i. p. 38.: Pau. p. 306.: Holst. p. 106. Sed versiculum, ex quo glossa illa petita est, seruauit integrum Apollonius soph. in Lex. Homer. p. 418.: θείσθαι· ἐν τῇ γ' ῥαψωδίᾳ τῆς Ὀδυσσεύῳ· καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς θυμὸς λέγεται· καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει, Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θυμὸν μέγαν. His vero verbis facile apparet, indicio Etymol. M., integritatem pristinam ita reddi debere, vt post glossam θείσθαι addatur interpretamentum τὸ θησαυρίσασθαι, et pro θυμὸς, atque θυμὸν, rescribatur θεσμός, et θεσμόν.

ΡΣΤ' *

Φορτίον ἔρωτος

* Seruius ad Virgil. Aen. ii, 550. *Anacreon Φορτίον ἔρωτος, id est, opus amoris.* Habent Met. i. p. 38.: Pau. p. 312.: Holst. p. 160.

ΡΖ'

PZ' *

Ερως [μὲν] εἰσιδὼν μιν
 Ὑποπόλιον γένειον,
 Χρυσοφαεινῶν πτερύγων
 [ΡΙΠῆ], αἰετοῖς ὅμοιος,
 3 Παρπέταται. — —

* Extat ap. Lucian. Herc. Gal. p. 368. To. 2. Graec. vel c. 9. p. 86. To. 3. Reit. Χαιρέτω καὶ ὁ Ἔρως ὁ σὸς, ὦ Τῆς ποιητῆ, Εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαεινῶν, εἰ βέλεται, πτερύγων, ἢ αἰετοῖς, παραπετέσθω. Haec verba repetiit Vrsin. p. 145.: etiam Met. i. p. 34. Pau. p. 298. Holst. p. 160., qui tamen verbis εἰσιδὼν με praemisere tantum nomen Ἔρως, vt Pau., vel ὁ Ἔρως, vt Metar. Nam Barnesius ipse addidit verba μὲν, et ριπῆ· atque μιν, et αἰετοῖς ὅμοιος παραπέταται, reposituit pro με, et ἢ αἰετοῖς παραπετέσθω. Pauus coni. με — χρυσοφαεινοῖς πτέρυξιν αἰερίος παραπετέσθω. Gesnerus autem ad Lucian. d. i. coni. χρυσοφαεινοῖν πτερύγοιν, qui casus responderet verbis ἢ αἰετοῖς. Neque tamen video, quae sic sententia existere e verbis poetæ, aut quomodo structura verborum constare, possit. Mendum scripturae haud dubie latet in verbis ἢ αἰετοῖς, pro quibus substituendum sit nomen, quod ad verba χρυσοφαεινῶν πτερύγων ita pertineat, vt quidam orationis circuitus nascatur. Coniectura Pauli ad verum accedit sane propius, quam Barnesiana lectio, neque sensum parit incommodum. Sed si Gesneri emendationem probare malis: pro ἢ αἰετοῖς post reponendum videri ἢ τ' αἰετός.

ΡΗ' *

Σὺν τῇδε τῇ ἔραπῃ.

* Barnesius viderit, quam recte tribuerit haec verba Anacreonti, p. 312. Certe e verbis Etymol. M., quae eam in rem attulit, intellegi non potest, ea a poeta Teio profecta esse. Scilicet observatio grammatici, quam Phavorinus in Lexico suo repetijt, haec est, Κινάκη· ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ. Τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τῆς ἰῶτα γράφεται, καὶ γέγονεν ἐκθλιψίς τῆς ἰῶτα· καὶ κράσει τῆς ὠ, τῶκινάκη [leg. τῶκινάκη], ὥσπερ ὦ Ἀπολλων, ὦπολλον· εἰάν δὲ ἔχη τὸ ἦ, δηλοῖ ὅτι ἀφαιρέσει τῆς ὠ, οἷον ἀσεροπή, σεροπή· ἄεραπή, εραπή· οἷον, Σὺν τῇδε τῇ ἔραπῃ [leg. τῇεραπῃ]· ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις ἔχει τὸ ἰ, [ut scribi debeat τῇεραπῃ], καὶ δῆλον, ὅτι εραπῃ. vid. Etymol. M. v. τῇμῃ p. 757. Haec igitur verba satis docent, Anacreontem tantum τῶκινάκῃ dixisse pro τῇ ἀκινάκῃ, extrito iota, et literis ὠκ contractis in ὠ. Repetiere tamen verba illa, ut Anacreontis verba, Met. i. p. 41. et Holst. p. 160.

ΡΘ' *

Κόκκυξ.

* Etymol. M. in v. κόκκυξ· Κόκκυξ, ὄρνιθον ἱαρινὸν παραπλήσιον ἱέρακι· ἢ δειλότατον, ὥς φησιν Ἀνακρέων. Vnde Pau. p. 286. habet, Κόκκυξ ὄρνιθον δειλότατον, vt Met. 1. p. 38. Sed Pauus tamen se nescire fatetur, an Anacreon illis potissimum verbis usus sit. Holst. p. 161. posuit simpliciter Κόκκυξ. Gloss. vet. Κόκκυξ, ὄρνιθον, Cuculus.

ΡΙ *

Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίναις
Ἀναμεμίζονται τρίχες.

* Extat apud Iulianum Misopog. p. 366. Spanhem. Habent
Met. 1. p. 36.: Pau. p. 300.: Holst. p. 161.

ΡΙΑ'

ΡΙΑ *

Κάλυκας.

* Pollux 5, 96. Σὺ δ' ἂν προσθείης — καὶ κάλυκας, παρ' Ὀμήρου τε, καὶ Ἀνακρέοντος. Habent Met. 1. p. 38.: Pau. p. 312.: Holst. p. 161. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Κάλυκας ὄρεας, πε-
ριτραχηλίας κόσμος. vid. Hom. II, σ', 401. et ibi Eustathius.

PIB' *

Μύρτοις σεφανόμενος, ἢ Κοριανοῖς.

* Pollux 6, 107. Ἀνακρέων δὲ, καὶ μύρτοις σεφανῶσθαι φησι, καὶ κοριάνοις, καὶ λύγῳ [vid. fragm. 12.], καὶ Ναυκρατίτῃ σεφάνῳ [vid. fragm. 11.] — καὶ αἰνήτῳ [l. αἰνήτῳ], ὥς, καὶ Σαπφῶ, καὶ Ἀλκαῖος· αἱ τοὶ δὲ ἄρα καὶ σελίνοις. Barnesius igitur edere debebat, Μύρτοις σεφανῶσθαι, καὶ κοριάνοις· quae verba habent Metar. i. p. 38.: Pau. p. 312.: Holst. p. 161. Στέφειν πρῶτα μυρσίνης κλάδῃς dixit Euripides Alcest. 759. Phavorinus e schol. Aristoph. ad Equitt. 679.: Κορίαννα· εἶδος βοτάνης· τὸ νῦν κολίανδρον. Gloss. vett. Κορίαννον Coriandrum: de qua herba v. Bodaeus ad Theophr. hist. plantt. 7, 3. p. 746. f.

ΡΙΓ *

Μυροποῖός.

* Pollux 7, 177. Μυρεψός, Κριτίας γὰρ ἔτος ὠνόμασε
 μυροποῖός, ἔτος δὲ Ἀνακρέων. Habent Met. i. p. 38.: Pau. p. 312.:
 Holst. p. 161.

Εε 3

ΡΙΑ'

ΡΙΑ *

Χηλινὸν δ' ἄγγος ἔχον
Πυθμένας ἀγριοσελίνων.

* Pollux 7, 172.: cuius in libris nunc editum est ἐλείων σελίνων, e codd. MSS, qui habebant ἐλείων σελίνων, et ὅ conii. Kuhnii, in quam incidere etiam Iungermannus. nam antea legebatur ἀγγελοσελίνων, ut, post Met. 1. p. 36., edidit Pauus p. 300., qui conii. Χηλ. δὲ ἄγγος, καὶ ἔχον πυθμένα, ἐλειοσελίνων —. Cod. Falquenb. habebat ἀγγελοσελίνων et ἐλειοσελίνων conii. etiam Seberus. Pollux addit, τὸ ἐκ σχοινίων πλέγμα δηλοῖ. Anacreon scilicet verbis χηλινὸν ἄγγος. Hesychius: Χηλινὸν πλεκτόν. Conf. Hemsterhusius in Addendis ad Polluc. p. 812. n. 21. Lectiorem Barnesianam reddidit Holst. p. 161.

Χήλευμα.

Hesychius, et ex eo Phavorinus, v. κεχήλωμαι. Κεχήλωμαι, πόδας δέδεμαι, συνέρραμμαι τὰς πόδας. χηλεύειν γὰρ τὸ ράπτειν καὶ χηλινὸν τὸ πλεκτόν. ὁ Ἀνακρέων καὶ χήλευμα. τὸ σπαρτίον Σοφοκλῆς Πανδώρα, ἢ Σφυροκόποις. At dubitari non potest, quin legi haec verba, atque interpungi, debeant sic, ὡς Ἀνακρέων καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον Σοφ.

PIE'

Στέφανον ῥοδιαῖον.

* Pollux 6, 107. ὁ δὲ Ἀνακρέων καὶ στέφανον ῥοδιαῖον ὠνόμασε. Lederlinus cum Iungermano putabat, melius legi ῥόδιον, quod est in codd. MSS., probante Pauo p. 313. vid. ad fragm. 11. Habent Metar. 1. p. 38.: Pau. p. 312.: Holst. p. 161.

Στεφανῶσθαι ἀνήτῳ, — σελίνοις.

Pollux 6, 107. Ἀνακρέων δὲ — στεφανῶσθαι φησι — ἀνήτῳ [l. ἀνήτῳ], ὡς, καὶ Σαπφῶ, καὶ Ἀλκαῖος. Οὗτοι δὲ ἄρα καὶ σελίνοις, Nam ἔτοι sunt, ut opinor, Anacreon, Sappho, Alcaeus. Conf. fragm. 17.

— (—) —

ΠΙΣΤ' *

Οἰνοπότις γυνή.

* Pollux 6, 23. Habent Met. 1. p. 38.: Pau. p. 312.: Holst. p. 161.

ΠΙΖ' *

Οἰνηρός θεράπων.

* Pollux 6, 23. Habent Met. 1. p. 38.: Pau. p. 312.: Holst. p. 161. Stephanus thes. L. Gr. h. v. p. 1246 To. 2. dubitabat, verbis illis significaretur *seruus, qui vina curaret, et ministraret*, an *vinosus*. Reliqua vero verba grammatici, et nomen θεράπων ipsum, confirmare superiorem vocabuli interpretationem videntur.

PIH *

H_δ.

* Pollux 3, 98. καὶ τὸ ἥδε σπάνιον μὲν παρ' ἡμῶν, Ἀνακρέων δ' αὐτὸ εἶρηκεν. Ἰων, καὶ ποιητῆς αἰὲρ. Iungermanus e cod. MS. coni. ἔστιν. Hesychius: ἥδε· τέρπει. ἥστιν — τέρπειν. Habent Met. i. p. 38.: Pau. p. 312.: Holst. p. 162. Atque tot fragmenta carminum Anacreontis extant in Barnesiano exemplo, quae a Metatio, et a nobis, ita repetita sunt, ut fragm. 96. 106. 114. 115., vel aliter constituta sint, vel verbis nonnullis aucta. Quae autem deinceps sequuntur, ea nosmet ipsi collegere instituimus.

ΠΙΘ' *

Εἰμὶ λαβὼν εἰσάρας Σαπφῶ παρθένον ἀδύφωνον.

* Extat hic versiculus apud Atilium Fortunatianum in arte, et libro de metris Horatianis: e quo cum laudavit Vrsin. p. 135. et 322. Repetiere Flaid. p. 116.: Met. 1. p. 74.: Holst. p. 162. Sappho vocatur ἀδύφωνος propter suauitatem carminum, quae cecinit: ut odor, 66, 2. ἡδυμελής.

PK' *

Ἀσπίδα ῥίψ' εἰς ποταμὸν καλλιρρόον προχοάς.

* Legitur hic Versus ex eodem Fortunatiani libro sumtus apud Vrsin. d. 1. Liber ille insertus extat Corpori grammaticorum veterum Putschiano n. 27. quo tamen in exemplo p. 2703. verba Graeca ipsa ut fragm. 119., desunt. Habent Flaid. p. 116.: Met. 1. p. 74.: Holst. p. 162.

PKA'

PKA' *

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῶ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

* Habent Ursinus p. 136. et Pauus p. 298., sumtum ex Herphastione p. 57. Pauo ad Herphaest. p. 152. pro Σίμαλον videbatur legendum esse Σίμυλον, vel potius Σιμύλον. Fragm. 16. 4. f. est ἐρῶσσαν Ψάλλω πηκτίδα. De nomine πηκτίς vid. ad odor. 6. 10. Repetiere Flaider, p. 116. et Holst. p. 162.

PKB'

PKB' *

Καθαρῇ δ' ἐν κελεύβη πέντε, καὶ τρεῖς, ἀναχέισθω.

* Extat. ap. Athen. 10, 8. p. 430. D: intell. *καθάρις ὕδατος*, καὶ
εἴς. vid. ad odor. 57, 3: vbi etiam de nomine *κελεύβη* dictum est.
 Conf. fragm. 19. Habent Vrsin. p. 137. & Flaid. p. 118.: Met. 1. p.
 74.: Pau. p. 298.: Holst. p. 162.

PKΓ'

ΡΚΓ *

Μῃᾶται, δεῦτε, Φαλακρὸς Ἀλέξις.

* Laudatur ab Hephaest. p. 22. Nam Pauus ad fragm. Anacr. p. 293. recte docuit, Hephaestionem ibi attulisse initia duorum carminum Anacreontis: quorum unius primus versiculus fuisset, Ἀδυμελὲς, χαρίεσσα, χειλίδοι [vid. fragm. 57.], alterius, Μῃᾶται, ita, ut ante Μῃᾶται inferendum esset καί, ut legitur in edit. Iunt. Hephaestionis. Idem Pauus ad Hephaest. p. 115. ad explicandum istum versiculum notavit haec, *Ante, et post, δεῦτε distinguendum est. nam vocula per se subsistit, Alexis caluus uxorem petit, huc agite. Sententia est comica propter nuptias Alexidis seniles: et hic versiculus cum praecedenti nihil commune habet.* Legitur ap. Holst. p. 162.

ΡΚΔ' *

Τ *αἰκινάκη.*

* Etymol. M. in v. *κινάκη*. Vid. ad fragm. 108. Paus p. 314. edidit *τῷκινάκη*. Habet Holst. p. 162. *τῷκινάκη*, mendose.

ΡΚΕ'

PKE' *

Σαλαΐζειν.

* Etymol. M. in v. Σαλάμβας p. 707. Sylb.: — καὶ Σαλαμβάς ἡ δαίμων, παρὰ τὸ αἰεὶ περιφέρεισθαι, καὶ ἐν σάλῳ εἶναι, καὶ ὅτι περιέρχεται θρηῆσαι τὸν Ἀδωνιν. Καὶ σαλαΐζειν Ἀνακρίων ἐπὶ τῇ θρηνηῖν· σαλευεῖ γάρ, καὶ ταραττεῖ, τὴν διάνοιαν ἢ τριαύτη ὁδύνη τῇ θρήνῃ. Hesychius, ei ex eo Phauorinus: Σαλαΐζειν· κόπτεσθαι. Suidas: Σαλαΐζειν· θρηνηῖν· sed Phauorinus habet, Σαλαΐζω· θρηνῶ. Attulit hunc Etymol. M. locum Doruillius Van. cit. p. 570.: sed eundem etiam illustravit Salmasius ad Lamprid. p. 181. Paris. Legit Σαλαμβῶ πρὸ Σαλαμβάς. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Σαλαμβῶ· ἡ Ἀφροδίτη, παρὰ Βαβυλωνίοις. Vid. Ioh. Seldenius de diis Syris 2, 4. p. 285. Lips. et Vossius de theol. gent. 2, 21. p. 153. 2 Amstel. Extat ap. Holst. p. 162.

PKΣΤ'

ΡΚΣΤ' *

Απορέμενοι δὲ πολλάκις ἀναφθέγγονται τι λιμῶδες, καὶ ὀδυρτικόν. Οὕτως ἔρως ὁ γνήσιος, ὁ παιδικός ἐστιν, ὃ πόθῳ σίλβων, ὡς ἔφη τὸν παρθένιον Ἀνακρέων, ὃ δὲ μύρων ἀναπλεως, καὶ γεγανωμένος, ἀλλὰ λιτὸν αὐτὸν ὄψει, καὶ ἄθρυπτον ἐν σχολαῖς Φιλοσόφοις. *Plutarch. ἐν Ἐρωτικῷ p. 751. A To. 2. Vechel.*

* Extat in fragm. Ursini p. 143.: ap. Met. 1. p. 74. et Holst. p. 163.

PKZ' *

Καλῆς δὲ ἀνασάδος· ἣν ἡμεῖς προπασάδα λέγομεν. Εἴρη-
ται δὲ ἔτιωσ διατὸ ἐν αὐτῇ σιτᾶσθαι ἡμᾶς, οἷον ἐ-
πάσασθαι· καλῆς δὲ, ἥτοι ὅτι βασιλεια τὰ οἰκήματα,
ἢ ὅτι ἐρωτικά· τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἐρώτων· ὡς καὶ
Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης Φησί. Schol. Apolloniū
Rhod. ad 1, 789.

* Vrsin. p. 144.; Met. 1. p. 54.; Holst. p. 163.

PKH'

ΡΚΗ' *

Ταῦτ' ἐστίν, ἅπερ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλικρήτην ἐπίστασθαι. ἢ ἔκ οἷσθα τὸ ἄσμα; ΘΕ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Τί ἔν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ συνᾶσθας ἐπιθυμεῖς ἀνδρὸς, ὅστις τυγχάνει ὁμότεχνος ὦν Καλλικρήτῃ τῇ Κυανῆς, καὶ ἐπίσταται τυραννικά; ὥσπερ ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής· ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύραννος γένη, καὶ τῇ πόλει. *Plato Theag. p. 240. Basf. 2. p. 125. D To. 1. Steph.*

* Laudatus est locus ab Ursino p. 144.: Met. 1. p. 54.: Holm. p. 163.

PKΘ' *

Η γὰρ μάγαις ὄργανόν ἐστι ψαλτικόν, ὡς Ἀνακρέων Φησὶ,
 Λυδῶν τε εὖρημα. *Athen. 14, 9. p. 634. F.*

* Repetiit Holst. p. 163.

ΡΛ' *

Τὸν γὰρ βάρωμον, καὶ βάεβιτον, ὧν Σαπφὼ, καὶ Ἀνακρέων, μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν, καὶ τὰ τρίγωνα, καὶ τὰς σαμβύκας, ἀρχαῖα εἶναι. *Euphorion apud Athen. 4, 25. p. 182. F.*

* Attulere locum Vrsin, p. 145. et Holst. p. 161.

ΡΛΑ' *

Σολοίκας δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰς βαρβάρους. Ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησὶ, Κοίμισεν δὲ σόλοικον Φθόγγον.

* Servauit hoc fragmentum Aelius Herodianus[v. Villoison. Anecd. Gr. p. 175. To. 2.] in opusculo περὶ βαρβαρισμῶν, καὶ σολοικισμῶν, a Valquenario edito, post libellum Ammonii περὶ ὁμοίων, καὶ διαφορῶν, λέξεων, p. 193. Etiam Eustathius ad Il. β' p. 368. 2. Rom. ex Anacreonte laudauit, Σόλοικος Φθόγγος, addito interpretamento, ὅπερ ἐστὶ βαρβαρικός. Ediderunt idem fragmentum Vossius ad Catul. p. 226. et Doruillius Van. cit. p. 570.: qui legunt κοίμισεν, sed Fabricius ad Sextum Empir. p. 260. totum locum apud schol. in τέχνην Dionysii Thracis ita scriptum inuenerat, Σολοίκας δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰς βαρβάρους. Ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησὶ, Κοίμισεν σόλοικον Φθόγγον, et Villoisonius Anecd. Gr. p. 177. To. 2. e cod. 489. bibl. Ven. S. Marci edidit, ὡς καὶ Ἀνακρέων φησὶ, Μισῶ, Ζεῦ, σόλοικον λόγον, ex altero cod. 512. eiusdem bibliothecae, Κόμισον, Ζεῦ, σόλοικον λόγον. Auxit hoc fragmento exemplum odariorum Anacreontis suum, nostra quidem auctoritate, Holstius p. 164.

ΡΛΒ'

ΡΛΒ' *

Ανακρέων ὁ μελοποιὸς λαβὼν τάλαντον χρυσίῃ παρὰ Πολυ-
κράτους τῆ τυράννου, ἀπέδωκεν, εἰπὼν, Μισῶ δωρεάν,
ἥτις ἂν ἀναγκάζῃ ἀγρυπνεῖν.

* Stobaeus eccl. ethh. c. 91. ex chriis Aristotelis p. 511. Turic.
Repetiit haec verba inde, nostro quidem admonitu, Hollt. p. 164. Sed
conf. idem Stobaeus d. 1. p. 508.

ΡΑΓ' *

Et raptum Ganymeden aquila non vere volucris, sed bellica praeda. Iupiter enim, ut Anacreon, antiquissimus auctor, scripsit, dum aduersus Titanas, id est, Titani filios, qui frater Saturni fuerat, bellum assumeret, et sacrificium Caelo fecisset, in victoriae auspiciū, aquilae sibi adesse prosperum vidit volatum. Fulgentius mythol. 1, 25. p. 653. Stauer.

* Attulit hunc locum iam Vrsin. p. 145.: et post eum Barne-
sius p. 315. f. Metar. 1. p. 74. Holst. p. 164.

Nam, siue Graeco poëtae credimus, aliquando et insanire iucundum est. Seneca de tranquil. an. c. 15. p. 387. To. 1. Gron.

Anacreon poëta Arganthonio, Tartessiorum regi, CL. tribuit annos
[vid. fragm. c.], Cinyrae Cypriorum X. annis amplius, Aeginio
CC. Plinius H. N. 7, 48. Gron. 49. Hard.

ΡΛΔ'

Εστι δὲ τὸ τοιοῦτο σχῆμα καὶ παρὰ τισι τῶν ποιητῶν, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ, καὶ Ἀνακρέοντι. — Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι, Κλευβέλας μὲν ἔγωγ' ἐρῶ· Κλευβέλῳ δ' ἐπιμαίνομαι· Κλεύβελλον δὲ διῶδεν ἐπιποθῶ. *Ael. Herodianus, Apollonii Dyscoli filius, in libello περὶ σχημάτων cap. περὶ πολυπτώτῃ apud Villoisonium Anecd. Græc. p. 93. To. 2. e cod. Ven. bibl. S. Marci 512.*

Cleobulus ille fuit amasius Anacreontis, vid. fragm. 29, 10.

ΡΛΕ΄

Αἱ πλείες τῶν κατὰ ἄνδρα, ἀμφ' ἀσραγάλησιν ἐρύσας· καὶ
 ἔσιν Ἰωνικώτερον. Ἀσραγάλαι δ' Ἑρωτός εἰσι μανίαι
 τε, καὶ κύδοιμοι. Ἀνακρέων. *Schol. Venet. ad Hom.*
Il. ψ', 88. p. 497. b.

Hesychius; Κυδοίμων· θορύβων, ταραχῶν.

ΡΑΣΤ΄ *

Εν ἑαυτῷ τὸ πρᾶγμα τὴν ὑποβολὴν ἔχον, ὑπεροχὴν ἔκ ἐπι-
 δέχεται μείζονα. Καὶ Ἀνακρέων, Κωμάζει δὲ, ὥς
 ἂν δεῖ, Διόνυσος, αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας. Schol.
MS. Hom. ad Il. τ', 21. apud Pe. Victorium. varr.
lectt. 38, 14. p. 450. Florent.: quo scholio etiam
Barnesius exemplum Homeri suum locupletavit, sed
omissis tamen, et recte quidem, verbis αὐτὸν αὐτῷ
συγκρίνας.

ΡΛΖ' •

Ανέκαθεν φησιν ἦγυν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς, ἔστι φῶ τὸ λέγω, ἢ μετοχὴ ἀόριστος φάσας, ὡς κλῶ κλάσας· καὶ συγκοπῇ, φάς· οἶον φὰς ἔμην ἀπτόλεμον· ὥσπερ καὶ κλάς φησι παρὰ Ἀνακρέοντι. *Heraclides apud Eustathium ad Hom. Odysf. κ', 192. p. 1654. 14. Rom.*

Sic supra fragm. 16, 2. legitur ἀποκλάς. Conf. Pauus praefat. ad Phrynichi eclogg. 10, 1. b.

ΡΛΗ'

Ὡς πνεύμονα τέγγε·
 Φίλης δ' ἀπέχ' Κυθρεΐης.

Hos versiculos laudavit Suidas v. τέγγε, h. e. βρέχει, omisso auctoris nomine: quem Neocorus putabat esse Anacreontem. Huius igitur iudicis grauis sane, atque idonei, auctoritate eos inter reliquias carminum poëtae referre visum est.

ΡΛΘ'

Κωτίλη χελιδών. Πυκταλίζω.

Vid. ad odar. 12, 2., et ad odar. 64, 4.

PM'

Μοκλός.

Lexx. duo Mosquensl. ap. Matthaeium lectt. Mosquensl. p. 86. f. To. 2. Τὸν δὲ μοκλὸν ἐν τῷ χ, καὶ Ἀπτικοί, καὶ Δωριεῖς, καὶ Ἴωνες, πλὴν Ἀνακρέοντος· ἄλλος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ κ. Ζηνοδοτος δὲ, καὶ οὗ μοκλὸν ἐν οὐρησι δίζησι βαλὼν ἥσυχος καθεύδει. Huius versus auctorem esse ipsum Anacreontem, putabat V. D. bibl. vniuers. theot. Berol. Vol. 42. P. 2. p. 522. f., ita, vt pro οὐρησι rescribendum esse censeret θύρησι, et καθεύδειν pro καθεύδει.

PMA'

PMA'

Xθόνιον δ' ἑμαυτὸν ἤρει.

Schol. Hesiodi ad Theogon. p. 292. b Heinsf. "Εἰθα θεῶ· ἐν τοῖς οἰκήμασι νυκτός· τὸ δὲ χθονίᾳ, ἢ τᾷ συγερῷ· ὡς Ἀνακρίων, Xθόνιον δ' ἑμχυτὸν ἤρει.

PMB'

FMB'

Χαῖρε, Φίλον Φάος χαρίεντι μειδιόον προσώπῳ! Μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας, εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσοίσομαι. Ἡδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτὰς τὰς λόγους λύραν μοι γενέσθαι, καὶ ποιήσιν, ἵνα τι κατὰ σὺ νεανιεύσωμαι, ὅποῖον Σιμωνίδης, ἢ Πίνδαρος, κατὰ Διονύσου, καὶ Ἀπόλλωνος. Ἐπεὶ δὲ ἀγέρωχοί τε ὄντες, καὶ ὑψαύχενες, ἄφετοί τε, καὶ ἔξω μέτρων, ἀθύρῃσιν, ἐλίγα παρακαλέσας τὴν ποιήσιν δῶναί μοί τι μέλος Τήϊον· ταύτην γὰρ Φιλῶ τὴν Μῦσαν· ἐκ τῶν ἀποθέτων τῶν Ἀνακρέοντος τῶτόν σοι φέρων τὸν ὕμνον ἔρχομαι· καὶ τι καὶ αὐτὰς προσθεῖς τῷ ᾄσματι, ὦ Φάος Ἑλλήνων, καὶ τῶν ὅσοι Παλλάδος ἱερὸν δάπεδον, Μισαίων τε ἄλσῃ, νεμόμεθα. *Himerius, sophista, orat. 3, 1. p. 426. 428. 430. Vernsd.*

Hic enim sophista etiam aliis in locis carmina poetarum lyricorum ita laudare solet, ut pro eorum verbis fere substituerit sua, certe ea suis contaminarit. vid. orat. 14, 10. p. 622. 16, 2. p. 682. 16, 7. p. 688. 1.

PMΓ'

Φέρε ἔν, ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς, ὦ παῖδες, ὥσπερ τις Θεὸς,
 ὃς ὁ ἀνὴρ φαίνει, οἷος ποιηταὶ πολλάκις εἰς ἀνθρώπων
 εἶδη, μορφάς τε ποικίλας, ἀμείβοντες, πόλεις τε εἰς
 μέσας, καὶ δήμους, ἄγασιν, ἀνθρώπων ὕβριν τε, καὶ
 ἀνομίην, ἐφέποντας, οἷαν Ὀμηρος μὲν Ἀθηναῖν, Διόνυ-
 σον δὲ Ἀνακρέων, Εὐριπίδης τε, ἔδειξαν. *Himerius*
orat. 4, 3. p. 458.

G g

PMΔ'

ΡΜΔ'

Νῦν ἔδει μοι Τηϊῶν μελῶν· νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύ-
 ρας, ἣν, ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκεῖνος ὑπεροφθῇ ποτε,
 καὶ κατ' αὐτῶν Ἑρώτων αἰδεν ἐργάσασθαι· εἶπον ἂν
 πρὸς αὐτὰς τὰ ἐκείνῃς ῥήματα, Ὑβρισαί, καὶ ἀτάσθα-
 λοι, καὶ ἔκ εἰδότες, ἐφ' ὧς τὰ βέλη κυκλώσεσθε· τά-
 χα δ' ἂν καὶ ἠπειλήσα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπει-
 λεῖ τοῖς Ἑρώσιν. Ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβῃ
 καλῇ, ἐπειδὴ περ εἶωρα τὸν ἐφήβον ὀλίγον αὐτῇ φροντὴ
 ζοντα, λύραν ἀρμέσας ἠπείλει τοῖς Ἑρώσιν, εἰ μὴ αὐ-
 τῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἐφήβον, μηκέτι μέλος εὐφη-
 μον εἰς αὐτὰς ἀνακρέσασθαι [ἢ ἀνακρέσσεσθαι]. *Hie-
 merius opat. 14, 4. p. 612. 614.*

ΡΜΕ'

Μέγα Φρονεῖ μάλλον, ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· μέ-
μνηται ταύτης Ἀνακρέων. *Zenobius paroem. cent.*
5, 20.

ΡΜΣΤ

Ανακρέοντα γὰρ ἐρωτηθέντα Φασί, διὰ τί ἔκ τις θεὸς
 γράφει ὕμνος, ἀλλ' εἰς παῖδας; εἰπεῖν, "Ὅτι ἔτοι
 ἡμῶν θεοί εἰσι. *Scholiasies Pindari ad Isthmionti.*
od. 2, l. p. 444. Stephan.

Caeterum Ioh. Steph. Bernardius in epistola quadam ad Ioh. Iac. Reisquium, quae una cum aliis subiuncta legitur Vitae eius p. 459., *Ex literis*, inquit, *Salmasii ad Is. Vossium ineditis descripsi nuper duo Anacreontis odaria, quae lucem nondum adspexerunt: utrumque in notis ad Thomam vulgabo.* Neque vero satis fecit, quod sciam, his promissis suis vir eruditissimus. Vidisse enim postea videtur, odaria illa iam esse edita. Certe protulit in notis ad Thomae Magistri Eclogas nomen Articorum [p. 191.] ex iisdem illis Salmasii ad Vossium literis tantum coniecturas, quibus auctor earum restituere conatus est integritatem suam locis nonnullis odarii poetae septimi, et tricesimi: ut a nobis in varietate lectionis istius odarii notatum est.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΙΝΑ*

Α' ΕΙΣ ΤΙΜΟΚΡΙΤΟΝ **

Καρτερός ἐν πολέμοις Τιμόκριτος· ὃ τόδε σῆμα·
 Ἄρης ἔκ ἀγαθῶν Φεῖδεται, ἀλλὰ κακῶν.

* Epigrammata septem priora leguntur in Anthologia, et in exemplo Anacreontis Stephan. p. 59. f. Morel. p. 63. — 65. Comel. p. 80. f. Lub. p. 41. f. Flaid. p. 108. ff. Macrop. p. 332. ff. Lam. p. 64. — 67. Parm. p. 75. f. Etiam Vrsinus fragmenta Anacreontis auxit sex primis, p. 141. f. Reliqua tria, et decem, Barnesius edidit e cod. MS. Anthologiae Bigotiano, e quo illa Perissis descriplerat Ludolphus Neocorus, et e cod. Heidelbergensi, nunc Vaticano, cuius exemplar acceperat ab Ioh. Hudsonio. Extant etiam in cod. Anthol. nuper Vfenbachiano, nunc Lipsiensi; vid. Catal. codd. bibl. Vfenbach. p. 574. ff.; et Coisliniano: vid. Catal. bibl. Coislin. p. 519. Haec viginti epigrammata repetiere Met. p. 39. 41. Holst. p. 131. ff. Born. p. 210. ff.; sed Bruncquius sex tantum, et decem, inseruit Analect. poët. vet. Graec. vol. 1. p. 116. — 119.: totidemque habet Brigerus in suo Anacreontis exemplo p. 135. ff. Cur vero idem Bruncquius dixerit, epigr. 14. 9. 15. 10. 16. 11. 17. antea fuisse ἀνέκδοτα, nescio.

** Anthol. 3, 5. 1. Ἀνακρέοντες. Index deest in Steph. Mor. Com. Macrop. Lam. Parm. Vrsin. Et v. 1. pro σῆμα est in iisdem, reliquisque, libris σᾶμα. bene. Hesychius: Σᾶμα· μνημα.

2. Ἄρης δ' ἔκ Anthol. Vrsin. et reliqui. bene. Ἀγαθοὶ sunt fortes, atque adeo κακοὶ ignavi: ut ap. Hom. Il. 9, 153. Vid. Martinius varr. lectt. 1, 12. Caeterum Timocritus, ut Agathon epigr. 2, 1., et Cleenorides epigr. 3, 1., et Aristoclides epigr. 13, 1., fuit Teius, qui pugnans pro Abderis, noua patria, contra Thracas interfuisse videtur, vid. Barnesius V. Anacr. f. G.

Β' ΕΙΣ ΑΓΑΘΩΝΑ *

Αβδῆρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
 Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἢ δ' ἐβόησε πόλις.
 Οὐτίνα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ Φιλαίματος Ἄρης
 Ἠνάρισε συγεῖης ἐν τροφάλιγγι μάχης.

* Anthol. 3, 5. 3. Ἀνακρέοντος. Vrsin. τᾷ αὐτῷ. Index deest in caeteris libris antiquis, qui tantum habent, Ἄλλο.

1. Ἀινοβίης est fortissimus. nam nomen αἰνός, h. e. δεινός, in verbis compositis hanc habet vim, ut sit insigniter, egregie.

2. Hesychius: Πυρκαϊά· ἐμπυρισμός. Gloss. vet. Πυρκαϊά Rogus, vestigia. Est vocabulum Homericum, vid. Il. ψ', 158. 225. 228. 231. 237. 250.

3. νέον Mur. male. τοῖον δὲ γέκον Vrsin.

4. Hom. Il. ε', 844. Τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μαιφάνος. Et τροφά-
 λιγγ', h. e. συροφῇ, Hesychio interprete, μάχης συγεῖης dictum est
 προ συγεῖ μάχη· ut πόλεμος dicitur συγερὸς apud Hom. Il. τ', 230.
 Hesychius: Στυγερόν· συγνόν, κακοπαθές, φοβερόν, χαλεπὸν, μισητόν.
 Gloss. vet. Στυγερός Inimicus, odiosus.

Γ ΕΙΣ ΚΛΕΗΝΟΡΙΔΗΝ *

Καὶ σὲ, Κλεηνορίδῃ, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἵης,
 Θαρσύναντα Νότῃ λαίλαπι χειμερίῃ·
 Ὡρῇ γάρ σ' ἐπέδησεν ἀνέγγυος· ὕγρ' αὖ δὲ τὴν σὴν
 Κύματ' ἐφ' ἱμερτὴν ἐκλύσεν ἡλικίην.

* Anthol. 3, 22. γ. Ἀνακρέωντος. Vrsin. τῶ αὐτῷ. In reliquis libris antiquis inscriptum est, Ἄλλο

1. Πατρίδος αἵης dixit etiam Hom. II. δ', 172.

2. Hom. II. λ', 305. f. ὡς ὅποτε Ζέφυρος νέφεα σφιλίζει Ἀργεί-
 σαι Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτωγ. Hesychius: Λαίλαψ· καταιγὶς, ἀνέ-
 μα συροφῇ μετὰ ὕετῶ.

3. Ὡρῇ Mor. male. σὲ πέδησεν Anthol. Vrsin. Steph. Mor. Com.
 Lub. Flaid. Macrop. Met. 1, Lam. Bruncqu. Brig. Born. bene. ἀνέγγυος Lam.
 Hesychius: Πέδησεν· ὑποχείριον ἐποίησεν. Ἐπέδησεν· κατέσχεν, ἐδέτμευ-
 σεν. Idem Hesychius: Ἀνέγγυος· ἄπιστος. viJ. Vassius ad Thucyd. 3,
 46. p. 197. Ducqu. et Scaliger ad Actn. p. 90.

4. ἀμφ' ἱμερτὴν Anthol. Vrsin. Steph. Lam. Parm. Sed etiam
 Christius in exemplari Anthol. Stephan. nostro adscripserat ἐφ', recte.
 Atque sic iam Stephanus in edit. Anacr. p. 110. rescribi iusserat: neque
 aliter edidit Mor. Com. et Stephan. in fragm. poët. lyricc. Ἀφ' ἱμ.
 Bruncqu. Brig.

Δ' ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΒΑΚΧΑΣ *

Η τὸν θύρσον ἔχουσ', Ἐλικωνιάς· ἡ δὲ παρ' αὐτῇ,
 Ξανθίππη· Γλαύκη δ', ἡ σχεδὸν ἐρχομένη,
 Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διονύσῳ δὲ φέρουσι
 Κισσὸν, καὶ σαφύλην, πίνονα καὶ χίμαρον.

* Anthol. 4, 9, 5. Ἀνακρέοντες. Vrs. τῶ αὐτῶ. Ἄλλο Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Macrop. Lam.: quod omittunt libri reliqui. Laudatur hoc epigramma etiam ab Salmasio in de Homonymis Hyles Iatricae p. 4.

1. αὐτῇ Anthol. Vrs. Steph. Mor. Com. Flaid. Macrop. Met. 1. Lam. Brunqu. Parm. Holst. Brig. Born.

2. Σχεδὸν est prope, ut II. γ', 15.: vbi schol. min. πλησίον, ἐγγύς. Hesychius: Σχεδὸν ἐγγύς, ἐκ χειρός.

3. f. Hi duo versiculi, omisiss duobus reliquis, extant in Anthol. Constantini Cephalae apud Reisquium n. 423. Sed legitur ibi χωρεῖσι, Διονύσῳ τε —, Macrop. Met. 1. Born. Διονύσῳ, repugnante metro. Διονύσῳ legitur etiam apud Theocrit. Idyl. 17, 112.

4. Κισσὸν Salmasius d. l. accepit de thyrsō hedera ornato. Conf. ad odor. 6, 6, Gloss. vet. Χίμαρος Caput.

Ε' ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΥΡΩΝΟΣ ΒΟΥΝ *

Βυκόλε, τὴν ἀγέλην πόρρω νέμε· μὴ τὸ Μύρωνος
βοῖδιον, ὡς ἔμπνην, βᾶσι συνεξελάσῃς.

* Ἄλλο, εἰς τὴν Μύρωνος βᾶν Steph. Mor. Lub. Lam. Parm.
Ἀνακρέοντος εἰς τὸ αὐτὸ [scil. εἰς τὴν Μύρωνος βᾶν] Anthol. 4, 7, 3. Τῶ
αὐτῷ Vrf. Ἀνακρέοντος Vorstius Apolpasm. poematt. p. 312. Caeteri
libri indice carent. Apud Bruncquium Analect. p. 196. Το. 3. legitur
in epigrammatis ἀδεσπότοις. Nam Myron ille floruisse perhibetur Olymp.
87.: vid. Plin. H. N. 14, 8. Gron. 19. Hard.: quem Eleutheris natum,
et ipsum Ageladae discipulum, eodem Plinio d. l. auctore, bucula
maxime nobilitavit, celebratis versibus laudata. Certe Anthol. lib. 4.
c. 7. leguntur quatuor, et triginta, aliorum poetarum in hoc Myronis
opus epigrammata. De forma nominis βοῖδιον vid. Phrynich. p. 30. Pau.:
Etymol. M. v. ἀργυροῖδιον, et γῆδιον. Eustathius ad Odys. α' p. 1400.
extr. Rom.: et Pierfonius ad Moer. p. 276.

1. τὴν ἀγέλην Anthol. Vrf. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Vorst.
Macrop. Met. 1. Lam. Bruncqu. bene.

2. Quid. ex P. 4. ep. 1, 34. *Vt similis verae vacca Myronis opus.*

ΣΤ' ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ *

Βοίδιον, οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γῆρας
Χαλκωθέν, σφαιτέρῃ ψεύσατο χεὶρ Μύρων.

* Τῆ αὐτῆ εἰς τὸ αὐτὸ Anthol. 4, 7. 4. Τῆ αὐτῆ Vrsin. Vorst. d. 1. Ἄλλο εἰς τὸ αὐτὸ Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Lam. Brunecquius etiam hoc epigramma posuit in ἀδισπότοις Analekti. p. 196. Το. 3.

1. Hesychius: Χοάνοις· τοῖς Φυσητῆρσι, ταῖς χώναις, καὶ κελώμασιν, εἰς ᾧ ἐγχεῖται τὸ χωνευόμενον, ἢ τοῖς πηλίοις τύποις. Est glossa Homérica. vid. Il. σ', 470. Idem grammaticus: Χοάνη· χώνη, τύπος, εἰς ᾧ μεταχέεται τὸ χωνευόμενον.

Ζ' ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΤΑΣ *

Οὐ φίλος, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέω οἰνοποτάζων,
 Νείκεα, καὶ πόλεμον δακρυόεντα, λέγει·
 Ἄλλ' ὅσις Μισσέων τε, καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης,
 Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

* Anthol. p. 513, Steph. Ἀνακρέοντος. Huic enim poëtae discrete tribuitur hoc epigramma ab Athenaeo, qui illud nobis servauit 11, 3. p. 463. A. Sed τῷ αὐτῷ Steph. Mor. Ἄλλο Com. Lub. Lam.

1. κρατῆρι Athen. Steph. Mor. Com. Lub. Macrop. Met. 1, Lam. Bruncqu. Brig. Athen. 11, 1. p. 460. ὁ δ' Ἀνακρέων ἐφη, Οἰνοπότης δὲ πεποιήμαι [vid. fragm. 93.] ἔστι δὲ ῥῆμα καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ· οἰνοποτάζων γὰρ εἶρηκε. Per τὸν ποιητὴν haud dubie intellegitur, non quidem Anacreon modo laudatus; ut interpretes Athenaei Latinus putauit: cum enim scribere debuisset Athenaeus, ἔστι δὲ καὶ τὸ ῥῆμα παρὰ τῷ ποιητῇ· sed Homerus, e quo etiam Pollux 6, 22. partim οἰνοποτάζων notauit. Etenim legitur Il. ὕ, 81. et Odyss. ὕ, 262., ut οἰνοποτάζει Odyss. ζ', 209. Sed post Homerum hoc ipso verbo usi sunt poëtae alii, ut Phocylides ap. Athen. 10, 7. p. 428. B. Suidas: Οἰνοποτάζων· οἰνοποτῶν, εὐωχόμενος.

2. Sic νεῖκος πολέμοιο est ap. Hom. Il. γ', 271.

3. Etiam ap. Homer. Il. β', 724. pro μνήσκεισθαι libri nonnulli legunt μνήσκεσθαι.

Η' ΑΝΑΘΗΜΑ ΤΩ ΔΙΙ ΠΑΡΑ ΦΕΙΔΟΛΑ
ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ *

Οὗτος Φειδόλα ἵππος, ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου,
ἄγκειται Κρονίδῃ μνήμα ποδῶν ἀρετῆς.

* Hoc, et quatuor sequentia, epigrammata edidit Barnesius e cod. MS. Neocori. Sed hoc legitur etiam apud Bentleyum ad Callim. epigr. 60. p. 327., et in Anthol. Constantini Cephalae a Reisquio e cod. Lipsi. edita n. 424. Ibi inscriptum est, Τῷ αὐτῷ. παρὰ Φειδόλα ἀνάθημα τῷ Διὶ et v. 2. legitur, vt ap. Bentleyi. d. L. Bruncqu. et caeteros, ἄγκειται Κρονίδῃ μνήμα ποδῶν ἀρετῆς. bene. In cod. Neocori extabat ἔγκειται, vt in cod. Bentl. male. nam ἄγκειται dictum est pro ἀνάκειται. Habent Met. 1. p. 42. Bruncqu. Analect. p. 116. To. 1. Holst. p. 133. Brig. p. 125. Born. p. 213.

1. De equa Phidolae Corinthii, cui nomen Αὔρα fuit, pedumque eius pernecitate insigni, vid. Pausan. 6, 13. p. 484. Kuhn. Corinthus vocatur εὐρύχορος h. e. magna: quod est epitheton urbiū Homericum, vid. Odys. 7, 414. 9, 1. ω, 467.

Θ' ΤΩ Ι ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΠΑΡΑ
ΝΑΥΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ *

Πρόφρων, ἀργυρότοξε, δίδε χάριν Αἰσχύλῃ υἱῷ,
Ναυκράτῃ, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

* Extat in Anthol. Constantini Cephalae n. 426. Erat etiam in cod. MS. Hudsonii. Habent Met. i. p. 42. Brunscui. d. l. p. 117. Holst. p. 133. Brüg. p. 126. Born. p. 213. f.

1. Ἀργυρότοξος est Apollo. vid. Hom. Il. φ', 229. ω', 56. Hesychius: Πρόφρων· πρόθυμος, εὐνξς. vid. Hom. Il. ρ', 353. ψ', 647.

1. Hesychius: Εὐχολή· εὐχή. Est nomen Homericum. vid. Il. ι', 495. Odyss. λ', 34.

Ι. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Πηξαγόρης τὰ δὲ δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίῃς
 Τίος· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρης.

* Est in Anthol. Constantini Cephalae n. 428. Inscriptum est, Ἄλλο· v. 1. legitur Πηξαγόρας, et v. 2. Ἀναξαγόρας· ut in Met. 1. p. 42. et ap. Bruncqu. d. 1. p. 117. Holst. p. 133. Brig. p. 126. Born. p. 214. Anaxagoras Aegineta; signifex; laudatur à Pausania 5, 23. p. 437.

ΙΑ' ΤΟΤΑΥΤΟΥ

Ρυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
 Ἀσπίς, Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

* Legitur in Anthol. Constantini Cephalae n. 430. "Ἄλλο· Ρυσαμένηα — δυσαχέος· ut Met. 1. p. 42. Bruncqu. d. l. p. 117. Holst. p. 133. Brig. p. 127. Born. p. 214. Laudatur etiam a Suida v. δυσηχης, h. e. κακόηχος· cuius in libris est ρυσαμένη, et δυσηχίης· quod est epitheton belli, et pugnae, Homericum, vid. Il. β', 686. Hesychius: Δυσηχίης· κακοφώνη, κακὸν ἦχον ἐπιφέροντες διὰ τὰς γινόμεναις αἰμαγαῖς καὶ θρήναις.

Β' ΕΙΣ ΑΓΑΘΩΝΑ *

Αβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
 Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἢ δ' ἐβόησε πόλις.
 Οὐτίνα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ Φιλαίματος Ἄρης
 Ἠνάρισε συγεῖς ἐν τροφάλιγγι μάχης.

* Anthol. 3, 5. 3. Ἀνακρέοντος. Vrsin. τᾷ αὐτᾷ. Index deest in caeteris libris antiquis, qui tantum habent, Ἄλλο.

1. Ἀινοβίης est fortissimus. nam nomen αἰνός, h. e. δεινός, in verbis compositis hanc habet vim, ut sit insigniter, egregie.

2. Hesychius: Πυρκαϊά· ἐμπυρισμός. Gloss. vet. Πυρκαϊά Rogus, vixina. Est vocabulum Homericum. vid. Il. ψ', 158. 225. 228. 231. 237. 250.

3. νέον Mur. male. τοῖον δὲ γένυν Vrsin.

4. Hom. Il. ε', 844. Τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μίαιφόνος. Et τροφά-
 λιγγι, h. e. συτροφῇ, Hesychio interprete, μάχης συγεῖς dictum est
 ἢ συγεῖ μάχη· ut πόλεμος dicitur συγερὸς apud Hom. Il. τ', 230.
 Hesychius: Συγερός· συγγόν, κακοπαθὲς, φοβερὸν, καλεπὸν, μισητὸν.
 Gloss. vet. Στυγερὸς Inimicus, odiosus.

Γ ΕΙΣ ΚΛΕΗΝΟΡΙΔΗΝ *

Καὶ σὲ, Κλεηνορίδῃ, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἵης,
 Θαρσύναντα Νότῃ λαίλαπι χειμερῇ·
 Ὡρῇ γάρ σ' ἐπέδησεν ἀνέγγυος· ὕγρα δὲ τὴν σὴν
 Κύματ' ἐφ' ἡμερτὴν ἐκλύσεν ἡλικίην.

* Anthol. 3, 22. γ. Ἀνακρέοντος. Vrsin. τὰ αὐτὰ. In reliquis libris antiquis inscriptum est, Ἄλλο

1. Πατρίδος αἵης dixit etiam Hom. II. δ', 172.

2. Hom. II. λ', 305. f. ὡς ὅποτε Ζέφυρος νέφεα σὺφελίζῃ Ἀργεί-
 σαι Νότοιο βαδείῃ λαίλαπι τύπτωγ, Hesychius: Λαίλαψ· καταιγὶς, ἀνέ-
 μα συσροφῇ μετὰ ὕετῃ.

3. Ὡρῇ Mor. male. σὲ πέδῃσεν Anthol. Vrsin. Steph. Mor. Com.
 Lub. Plaid. Macrop. Met. 1, Lam. Bruncqu. Brig. Born. bene. ἀν ἐγγυος Lam.
 Hesychius: Πέδῃσεν· ὑποχείριον ἐποίησεν. Ἐπέδῃσεν· κατέσχεν, ἐδέσμευ-
 σεν. Idem Hesychius: Ἀνέγγυος· ἄπιστος. vii. Vassius ad Thucyd. 3,
 46. p. 197. Ducqu. et Scaliger ad Aetn. p. 90.

4. ἀμφ' ἡμερτὴν Anthol. Vrsin. Steph. Lam. Parm. Sed etiam
 Christius in exemplari Anthol. Stephan. nostro adscripserat ἐφ', recte.
 Atque sic iam Stephanus in edit. Anacr. p. 110. rescribi iusserat: neque
 aliter edidit Mor. Com. et Stephan. in fragm. poëtt. lyricc. Ἀφ' ἡμ.
 Bruncqu. Brig.

Ε' ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΥΡΩΝΟΣ ΒΟΥΝ *

Βυκόλε, τὴν ἀγέλην πόρρω νέμε· μὴ τὸ Μύρωνος
Βοίδιον, ὡς ἔμπνην, βῆσι συνεξέλασθαι...

* Ἄλλο, εἰς τὴν Μύρωνος βῆν Steph. Mor. Lub. Lam. Parm.
Ἀνακρέοντος εἰς τὸ αὐτὸ [scil. εἰς τὴν Μύρωνος βῆν] Anthol. 4, 7. 3. Τῶ
αὐτῷ Vrs. Ἀνακρέοντος Vorstius Apolpasm. poematt. p. 312. Caeteri
libri indice carent. Apud Bruncquium Analect. p. 196. Τὸ 3. legitur
in epigrammatis ἀδισπότοις. Nam Myron ille floruisse perhibetur Olymp.
87.: vid. Plin. H. N. 34, 8. Gron. 19. Hard.: quem Eleutheris natum,
et ipsum Ageladae discipulum, eodem Plinio d. l. auctore, bucula
maxime nobilitavit, celebratis versibus laudata. Certe Anthol. lib. 4.
c. 7. leguntur quatuor, et triginta, aliorum poetarum in hoc Myronis
opus epigrammata. De forma nominis βοίδιον vid. Phrynich. p. 30. Pau.:
Etymol. M. v. ἀργυροίδιον, et γήδιον. Eustathius ad Odys. 4 p. 1400.
extr. Rom.: et Pierfonius ad Moer. p. 276.

1. τῶν ἀγέλων Anthol. Vrs. Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Vorst.
Macrop. Met. 1. Lam. Bruncqu. bene.

2. Ovid. ex P. 4. ep. 1, 34. *Vt similis veracis vacca Myronis opus.*

ΣΤ' ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ *

Βοίδιον, οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γῆρας
Χαλκωθὲν; σφετέρῃ ψεύσατο χεὶρ Μύρων.

* Τῇ αὐτῇ εἰς τὸ αὐτὸ Anthol. 4, 7, 4. Τῇ αὐτῇ Vrsin. Vorst. d. I. Ἄλλο εἰς τὸ αὐτὸ Steph. Mor. Com. Lub. Flaid. Lam. Brunquius etiam hoc epigramma posuit in ἀδισπότοις Analectt. p. 196. Το. 3.

1. Hesychius: Χοάνοις· τοῖς φουσητῆρσι, ταῖς χώναις, καὶ κοιλώμασιν, εἰς ἃ ἐγχεῖται τὸ χωνευόμενον, ἢ τοῖς πηλείοις τύποις. Est glossa Homérica. vid. II. σ', 470. Idem grammaticus: Χοάνη· χώνη, τύπος, εἰς ἣν μεταχεῖται τὸ χωνευόμενον.

Ζ' ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΤΑΣ *

Οὐ φίλος, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέω οἰνοποτάζων,
 Νείκεα, καὶ πόλεμον δακρυέεντα, λέγει·
 Ἄλλ' ὅσις Μισέων τε, καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης,
 Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

* Anthol. p. 513, Steph. Ἀνακρέοντος. Huic enim poëtae discrete tribuitur hoc epigramma ab Athenaeo, qui illud nobis servauit 11, 3. p. 463. A. Sed τῇ αὐτῇ Steph. Mor. Ἄλλο Com. Lub. Lam.

1. κρητῆρι Athen. Steph. Mor. Com. Lub. Macrop. Met. 1, Lam. Bruncqu. Brig. Athen. 11, 1. p. 460. ὁ δ' Ἀνακρέων ἐφη, Οἰνοπότης δὲ πεποιήμαι [vid. fragm. 93.] ἐστὶ δὲ ῥῆμα καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ· οἰνοποτάζων γὰρ εἶρηκε. Per τὸν ποιητὴν haud dubie intellegitur, non quidem Anacreon modo laudatus; ut interpretes Athenaei Latinus putauit: cum enim scribere debuisset Athenaeus, ἐστὶ δὲ καὶ τὸ ῥῆμα παρὰ τῷ ποιητῇ· sed Homerus, e quo etiam Pollux 6, 22. partim οἰνοποτάζων notauit. Etenim legitur Il. ὅ, 81. et Odyss. ὅ, 262., ut οἰνοποτάζει Odyss. ζ', 209. Sed post Homerum hoc ipso verbo vsi sunt poëtae alii, ut Phocylides ap. Athen. 10, 7. p. 428. B. Suidas: Οἰνοποτάζων· οἰνοποτῶν, εὐωχόμενος.

2. Sic νεῖκος πολέμοιο est ap. Hom. Il. γ', 271.

3. Etiam ap. Homer. Il. β', 724. pro μνήσκεισθαι libri nonnulli legunt μνήσκεσθαι.

Η' ΑΝΑΘΗΜΑ ΤΩ ΔΙΙ ΠΑΡΑ ΦΕΙΔΟΛΑ
ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ *

Οὗτος Φειδόλα ἵππος, ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου,
* Ἀγκείται Κρονίδῃ μνῆμα ποδῶν ἀρετῆς.

* Hoc, et quatuor sequentia, epigrammata edidit Barnesius e cod. MS. Neocori. Sed hoc legitur etiam apud Bentleyum ad Callim. epigr. 60. p. 327., et in Anthol. Constantini Cephalae a Reisquio e cod. Lips. edita n. 424. Ibi inscriptum est, Τῷ αὐτῷ. παρὰ Φειδόλα ἀνάθημα τῷ Διὶ et v. 2. legitur, vt ap. Bentleyi. d. I. Bruncqu. et caeteros, Ἀγκείται Κρονίδῃ μνῆμα ποδῶν ἀρετῆς. bene. In cod. Neocori exstabat Ἐγκείται, vt in cod. Bentl. male. nam Ἀγκείται dictum est pro ἀνάκειται. Habent Met. 1. p. 42. Bruncqu. Analest. p. 116. To. 1. Holst. p. 133. Brig. p. 125. Born. p. 213.

1. De equa Phidolae Corinthii, cui nomen Αὔρα fuit, pedumque eius pernicitate insigni, vid. Pausan. 6, 13. p. 484. Kuhn. Corinthus vocatur εὐρύχορος h. e. magna: quod est epitheton urbiū Homericū, vid. Qdys. 7, 414. 9, 1. ω, 467.

Θ' ΤΩ Ι Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Π Α Ρ Α
Ν Α Υ Κ Ρ Α Τ Ο Τ Σ Τ Ο Τ Α Τ Τ Ο Τ *

Πρόφρων, ἀργυρότοξε, δίδ' χάριν Αἰσχύλῃ υἱῷ,
Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

* Extat in Anthol. Constantini Cephalae n. 426. Erat etiam in cod. MS. Hudsonii. Habent Met. 1. p. 42. Brunqu. d. l. p. 117. Holst. p. 133. Brig. p. 126. Born. p. 213. f.

1. Ἀργυρότοξος est Apollo. vid. Hom. Il. φ', 229. ω', 56. Hesychius: Πρόφρων· πρόθυμος, εὐχας. vid. Hom. Il. ρ', 353. ψ', 647.

1. Hesychius: Εὐχολή· εὐχή. Est nomen Homericum. vid. Il. ι', 495. Odyf. λ', 34.

Ι. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Περξαγόρης τὰδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίῃς
 Τίος· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρης.

* Est in Anthol. Constantini Cephalae n. 428. Inscriptum est, Ἄλλο· v. 1. legitur Πέρξαγόρας, et v. 2. Ἀναξαγόρας· ut in Met. 1. p. 42. et ap. Bruncqu. d. 1. p. 117. Holst. p. 133. Brig. p. 126. Born. p. 214. Anaxagoras Aegineta; signifex, laudatur à Pausania 5, 23. p. 437.

ΙΑ' ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ

Ρυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
 Ἄσπις, Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

* Legitur in Anthol. Constantini Cephalae n. 430. "Ἄλλοι Ρυσαμένηα — δυσηχέος· vt Met. 1. p. 42. Bruncqu. d. l. p. 117. Holst. p. 133. Brig. p. 127. Born. p. 214. Laudatur etiam a Suida v. δυσηχέος, h. e. κακότηχος· cuius in libris est ρυσαμένηα, et δυσηχέος· quod est epitheton belli, et pugnae, Homericum, vid. Il. β', 686. Hesychius: Δυσηχέος· κακοφώνη, κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος διὰ τὰς γινομένας οἰμώγας, καὶ θρήνας.

ΙΒ' ΑΝΑΘΗΜΑ ΠΑΡΑ ΛΕΩΚΡΑΤΟΥΣ *

Στοίβη παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
 Ἑρμῇ, καλλιόμοις ἔκ' ἔλαθες Χάριτας,
 Οὐδ' Ἀκαδημίην πολυγηθέα· τῆς ἐν ἀγοσῶ
 Σὴν εὐεργεσίην τῷ προσίοντι λέγω.

* Extat in Anthol. Constantini Cephalae n. 413. et inscriptum est, Ἄλλο. Extitit etiam in cod. MS. Hudsonii. Editum est ab Allatio in distrib. de Simeonibus p. 214. et a Neócoro ad Suidam in v. Ἀγοσῶ, p. 35. To. 1. Repetiere Met. 1. p. 42. Holst. p. 134. Born. p. 215.

1. Στρόμβον Allat. vnde Reiske, fecit Στρόμβη. Καί, pro παῖ, cod. Neocor. Λυκόκρατες Anthol. Constant. Cephal.

2. Ἀκαδάμειαν πολυγηθέα Anthol. Cephal. Ἀκαδημίαν πολυγηθέα legit etiam Neoc. Pro τῆς ἐν ἀγοσῶ Reiske, edidit e coniectura. τῆσιν ἀγασῇ Neocorus coniectura. τήνδ' ἐν ἀγοσῶ. Nam Suidas in v. Ἀγοσῶ, quod explicauit nomine τῶ ἀγκῶνι, v. 2. ff. ita laudat, Οὐκ ἔλαθε [i. ἔλαθες] Χάριτας, ἔδ' Ἀκαδημίαν πολυγηθέα. τὴν ἐν ἀγοσῶ σὴν εὐεργεσίην τῷ προσίοντι λέγω. Hesychius: Ἀγοσός· τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἢ ἀγκῶν. Et ab Homero II. φ', 450. Ὡραὶ dicuntur πολυγηθεῖς· ex quo poetae loco sumpta est glossa in Lexico Hesychiano: Πολυγηθεῖς ὥραι· αἱ πολλὰς χάρας κίττειν ἔσται.

 ΙΓ' ΕΙΣ ΠΑΙΔΑ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ *

Αλκίμων σ', ὦ ῥισοκλείδῃ, πρῶτον οἰκτεῖρω Φίλων.
 ὦλεσας δ' ἤβην, ἀμύνων πατρίδος δαλνῆν.

* . Hoc, et septem sequentia, epigrammata Barnesius vulgavit e
 cod. MS. Hudsonii. Sed hoc legitur etiam in Anthol. Constantini Ce-
 phalae n. 250. Repetiere Met. 1. p. 42. Brunqu. d. 1. p. 116. Holst.
 p. 134. Brig. p. 125. Born. p. 215.

ΙΑ' ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ *

Πηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβόλευσεν δὲ Δύσηρις,
 Εἶμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων Φιλίη.

* In Anthol. Cephalae n. 425. inscriptum est, τῇ αὐτῇ. Legitur etiam ap. Suidan, sed sine auctoris nomine, v. εἶμα p. 25. To. 2., quod nomen a grammatico illo explicatum est verbis ἱμάτιον, et ἔνδυμα. Nam, ut ῥίξιν εἶμα est conficere pallium, ita βολεύειν εἶμα est auferrem esse conficiendi pallii, ita, ut modum quoque eius, et formam, praescribas, etiam materiem, e qua fiat. Habent Met. 1. p. 42 Bruncqu. d. 1. p. 117. Holst. p. 134. Brig. p. 125. Born. p. 215. f.

1. ἀμφοτέροις Suid. bene: dummodo corrigatur ἀμφοτέραις. Idem Suidas pro Φιλίῃ habet σοφίῃ· quod nomen est ipsi rei accommodatius. Atque ita edidit Bruncquius, etiam aliorum librorum auctoritate, et post eum Brigerus. Hesychius: Ξυνή· κοινή.

ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ *

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδεύσατο· τόνδε δ' ἐκείνῃ
 "Εκγονοὶ ἐσήσανθ'· οἷς χάριν ἀντιδίδω.

* Exstat in Anthol. Cephalae n. 427. Pro τόνδε δ' Reiskeus e coni. edidit νῦν δὲ δ'. Bruncquius coni. τὸν δ' ἄρ'.

2. Cephal. Bruncqu. Holst. Brig. ἐσήσανθ'. Nam habent hoc epigramma Met. 1. p. 42. Bruncqu. d. 1. p. 117. Holst. p. 134. Brig. p. 126. Born. p. 216. Calliteles, discipulus, filiusue, Onatae Aeginetae, significis, laudatur a Pausania 5, 27. p. 449. Kühn.

ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ *

Παιδὶ Φιλοσεφάνῃ Σεμέλης ἀνέθηκε Μέλανθος,
Μνήμα χορῶ νίκης, υἱὸς Ἀρηιφίλῃ.

* In Anthol. Cephalae extat n. 429., inscriptum "Ἄλλο. Legitur ibi v. 1. Σεμέλας, et v. 2. Μνᾶμα — νίκης* ut ap. Brunqu. d. I. p. 117. Holst. p. 134. et Brig. p. 126. Sed Met. 1. p. 42. et Böhr. p. 216. habent Σεμέλης, et Μνήμα — νίκης.

1. Φιλοσεφάνῃ Met. 1. p. 42. e conl. Barn. recte, opinor. Nam poëtae tragici victores coronas suspendere solebant Baccho, tragoedia-
rum praesidi: v. Theophr. charr. 22, 1.: qui etiam ab Horatio 1. od.
19, 2. *Thebanae Semeles puer* dicitur,

ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ *

Σὴν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄσπεϊ κόσμον,
Θεσσαλὴς μ' ἀνέθηκε ἀρχὸς Ἐχέκρατίδης.

* Exstat in Anthol. Cephalie n. 431. Sed legitur ibi Σὴν τε χάριν, Θεσσαλίας, et Ἐχέκρατίδας, ut ap. Brunqu. d. l. p. 117. Holst. p. 135. Brig. p. 127.; sed Met. 1. p. 42. et Born. p. 217. seruarunt scripturam Barnesianam. Inscriptum est in Anthol., ἄλλο. Formulam σὴν χάριν illustrauit multis scriptorum veterum exemplis, nec hoc Anacreontis loco praetermisso, Koenius ad Gregorium de diall. p. 12. Hesychius: Ἀγλαά· λαμπρά, καλὰ. Echekratides autem quidam Larissaeus laudatur a Pausania 10, 16. p. 836. Kuhn. Suidas: Ἐχέκρατίδας, καὶ Ἐχέκρατίδης, ὁ τῷ Ἐχέκρατι παῖς.

ΙΗ' ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ *

Εὐχο, Τιμόνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
 Ἡπίον· ὃς μ' ἐρατοῖς ἀγλαίην προθύροισι,
 Ἑρμῇ τε κρείοντι, καθέσσατο τὸν δ' ἐθέλοντα
 Ἀσῶν, καὶ ξείνων, γυμνασίῃ δέχομαι.

* Extat in Anthol. Cephalae n. 432. Inscriptum est, ἄλλο· et v. 3. legitur κλείοντι, quod Reisquius vertit *Janitori*. Habent Met. 1. p. 42. Brunck. d. 1. p. 118. Holst. p. 135. Brig. p. 127. Born. p. 217.

1. Mercurius etiam ab Horatio 1. od. 10, 5. f. dicitur *magni Iovis, et decorum, nuncius*.

2. Hesychius; Ἡπίον· — πρῶτον — ἐπιεικῆ, ἡμερον· et; Ἀγλαΐαι· — καλλοναί, κόσμοι. Caeterum Met. 1. perperam legit, ὡς δ' ἐρατοῖς. nam statua Mercurii, a Timonaeite posita, loquens inducitur.

3. Κρείοντι *regi*, quod est nomen omnibus diis commune, vera lectio est: vid. Valquernarius ad Eurip. Hippol. 1168. p. 287.; et καθέσσατο idem est, quod ἐσήσατο, et ἰδρύσατο [epigr. 15.]: ut ap. Pindar. Pythionn. 5, 54. Κρῆτες δὲ ταξοφόροι τέλει Παρνασσίῃ καθέσσαντο. vid. Valquernar. ad Eurip. Hippol. 31. p. 166.

ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ *

Βωμὸς τέσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἰδρύσατο πρῶτος,
 "Ὅς πλείστον Μῦσης οἶδε κλέος Τραγικῆς.

* Habetur in Anthol. Cephalas n. 434. Pro ἰδρύσατο legitur ibi ἀνεθήκατο et pro οἶδε in cod. Lips. scriptum erat εἶδε, quod Reisquius mutavit in εἶχε, et hoc servavit Bruncqu. Analect. To. 3. p. 180. Sed ut ἰδρύσατο melius videtur, et accommodatius, τῷ βωμῷ ita εἶδε haud dubie vera lectio est, quam confirmet ipsa temporis ratio. Certe εἶχε est verbum frigidum, et ab hoc carminum genere alienum. Verba εἶχε, οἶδε, et εἶδε, a librariis inter se permutata sunt etiam ap. Colum. v. 256. Caeterum quum in cod. Palat. Anthol. index epigrammatis hic sit, Ἀνάθημα Σοφοκλείας, ποιητῆ τῶν τραγωδιῶν τῇ αὐτῇ, ita quidem, ut verba ποιητῆ — τῇ αὐτῇ recentiore manu scripta inveniuntur; quum Sophocles tum; quum Anacreon mortuus est, annos 25. natus fuerit: v. Barnesius V. Anacr. f. 40.: sed primam fabulam docuisse perhibeatur anno duodetricesimo aetatis suae: sunt, qui huius epigrammatis auctorem putent esse poetam alium quemvis, quam Anacreontem. vid. Observatt. miscell. To. 2. p. 4. f. Repetiere illud Met. 1. p. 42. Holst. p. 135. Born. p. 218.

Κ' ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ *

Τηϊ ἡμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
 Ἄντ' ἐρατῶν δάρων τῶνδε χάριν θέμενος·
 Δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
 Ναίειν, αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆς.

* Extat in Anthol. Cephalae n. 543.: in Met. i. p. 42.: apud Bruncqu. d. l. p. 118. To. i. Holst. p. 135. Brig. p. 128. Born. p. 218.

1. Τελαίαι erat in codd. MSS. Barn. et cod. Lips. Reilquius edidit Τελλία, ut Bruncqu. Brig. Barn. Τλαίαι conij. Metar. Τληίαι Holst. MS. Daru. habebat Τέλλιος. Πόρε est da. vid. Hom. Il. α, 72.: ubi schol. min. glossam πόρε explicavit verbis παρέσχεν, ἐδωρήσατο. Hesychius: Πορεῖν δέναι. Et Mercurius dicitur Μαιάδος υἱός etiam ab Orpheo hymn. 27, 1. et Hom. Odyl. ξ, 435.

3. Stephan. Byzant. in v. Εὐωνυμία· ἔστι καὶ δῆμος Ἀθηναίων, ἀπὸ Εὐωνύμου, τῆς Γῆς, καὶ Οὐρανῶ, ἢ Κηφισσοῦ· ὁ δὲ δῆμος Εὐωνυμεύς· — λέγεται καὶ ὁ δῆμος Εὐώνυμος. Harpocratio: Εὐώνυμος· — δῆμός ἐστι τῆς Ἐρεχθίδος, ὡς φησι Διόδωρος. vid. Meursius in de popp. Atticae h. v. p. 35.

4. ἀγαθὴν Anthol. Ceph. Bruncqu. Brig.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΑΛΑΙΩΝ

Α' ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ *

☐ ἄλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σε κισσός,
 Ἀβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.
 Πηγὰ δ' ἀργυρόεντος ἀποθλίβονται γάλακτος,
 Εὐῶδες τ' ἀπὸ γῆς ἠδὲ χέοιτο μέθυ.
 5 Ὅφρα κέ τοι σπουδὴ τέ, καὶ ὅτ' ἄρα, τέρψιν ἄρῃται.
 Εἰ δ' ἡ τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνη.
 ὦ τὸ φίλον σέρξας, φίλε, βάρβιτον· ὦ σὺν αἰοιδῇ
 Πάντα διαπλώσας, καὶ σὺν ἔρωτι, βίον.

* Extat in Anthol. 3, 25. 46, ap. Vrsin. p. 125. Met. 1. p. 66. Bruncqu. Analecte. p. 25. To. 2. Brig. prolegg. p. 21. Holst. p. 136. et Ioerdens. ante ind. verborum.

3. ἀναθλίβονται Anthol. Bruncqu. Brig. Ioerd.

4. εὐῶδες δ' Anthol. Met. Bruncqu. et caeteri.

6. εὐφροσύνη Bruncqu. et caeteri. Hesychius: Χρίμπτεται· προσγγίζει, καὶ τὰ ὅμοια. vid. Eurip. Phoen. 99.

7. 8. Hi duo versiculi ap. Vrsin. p. 125. omissi sunt, nam in Anthol. 3, 25. 47. leguntur, ut epigramma a superiore diuersum, praefixo titulo, Εἰς τὸν αὐτόν. Hinc etiam Vrsinus illud p. 127. posuit, praefixo titulo, Εἰς τὸν αὐτόν Ἀδελόν. Sed iam Galeus, vel potius Christianus, in marg. exemplaris Stephaniani, quod nos possidemus, adscripsit, Iungendum videtur cum superiore, ut unum sit epigramma. Suidas in v. βάρβιτον· ψαλτήριον. κιθάρα. εἶδος ὀργάνου μουσικῆς. ὦ τὸ φίλτρον σέρξας, φίλε, βάρβιτον· περὶ Ἀνακρέοντος ὁ λόγος. Anthol. Metar. Bruncqu. et caeteri habent αἰοιδῇ.

Β' ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ *

Ημερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε μήτερ ὀπώρας
 Οὔλης, ἣ σκολιὸν πλέγμα φύσεις ἔλικος,
 Τηῖς ἠβήσβιας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρη
 Στήλῃ, καὶ λεπτῷ χώματι τῷδε τάφῳ·
 5 Ὡς ὁ Φιλάκρητός τε, καὶ οἶνοβαρὴς, Φιλόκωμος,
 Παννύχιος κρῶσι τὴν Φιλόπαιδά χέλυν·
 Κλὴν χθονὶ πεπτηῶς κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
 Ἀγλαὸν ὠραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων·
 Καί μιν αἰεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἥς ὁ γεραίος
 10 Λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

* Extat in Anthol. 3, 25. 48. : ap. Vrsin. p. 123. et p. 165. Met. 1. p. 65. f. Brunqu. d. 1. p. 136. To. 1. Holst. p. 136. Brig. p. 23. f.

1. Heisychius: Ἡμερίς ἄμπελος, ἀπὸ τῆς ἐξημερῆς ἡμᾶς. Brunqu. Brig. ὀπώρας.

2. ἥ — φύεις Brunqu. Brig.

6. κρῶων Brunqu. Brig.

10. μαλακῶν Vrs. p. 123. male.

Γ' ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΤΤΟΝ *

Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μυσέων
 Ὑμνοπόλον, πατρὸς τύμβος ἔδεκτο Τέω·
 Ὅς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων,
 Τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἡμέρον ἡμέσασατο.
 5 Μῆνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται· ἔχ' ὅτι λείπων
 Ἥελιον, Ἀήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμῳ·
 Ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἡϊθέοισι Μεγιστέα,
 Καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον·
 Μολπῆς δ' ἔ' λήθη μελιτερπέος· ἀλλ' ἔτι κείνο
 10 Βάρεβιτον ἔδ' ἔθανὼν εὐνάσεν εἰν Ἀΐδῃ.

* Extat. in Anthol. 3, 25. 49. : ap. Vrsin. p. 123. et p. 164. Met. 1. p. 67. Bruncqu. d. 1. p. 136. To. 1. Brig. p. 23. Holst. p. 137. Born. prolegg. p. 22.

1. μυσῶν Anthol. Vrs. Met. Bruncqu. Brig.
6. δόμων Bruncqu. Brig.
9. λήθει Bruncqu. Brig. ἔτ' ἐκεῖνο Anthol. Vrsin. Met. Bruncqu. Brig.

Δ' ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ *

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λίτον Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
 Εἴτι τοὶ ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
 Σπῆσον ἐμῇ σποδῇ, σπῆσον γάνος· ὄφρα κεν οἶνῳ
 Ὅσέα γηθήσῃ τὰ μὰ τοτιζόμενα.
 5 Ὡς ὁ Διωνύσῃ μεμελημένος ἔασι κῶμος,
 Ὡς ὁ Φιλακρήτῃ σύντροφός ἀρμονίης,
 Μηδὲ καταφθίμενος, Βάκχῃ δίχα, τῆτον ὑποίσω
 Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

* Extat in Anthol. 3, 25. 50.: ap. Vrsin. p. 124. f. Met. 1. p. 66,
 Bruncqu, d, 1, p. 26. To. 2. Brig. p. 21. f. Holst. p. 137.
 5. Διωνύσοιο λελασμένός ἔποτε κῶμων Bruncqu, e cori. et Brig.

Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ *

Εἷς ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων,
 Μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης·
 Ὑγρὰ δὲ δευκομένοισιν ἐν ὄμμασιν ἄλλον αἰείδεις
 αἰθύσσον λιπαρῆς ἄνθος ὑπερθε κόμης·
 5 Ἡὲ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος, ἢ Μεγιστῆν,
 Ἡ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίεω πλόκαμον,
 Ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἴματα Βάκχῳ,
 Ἀκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ σαλίκων.
 Τρισσοῖς γὰρ, Μάσαισι, Διωνύσῳ, καὶ Ἐρωτι,
 10 Πρέσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ὁ τὸς βίотος.

* Extat in Anthol. 3, 25. 51. : ap. Vrsin. p. 124. Met. 1. p. 66. Bruncqu. d. 1. p. 26. To. 2. Brig. p. 22. Holst. p. 137. f.

1. 2. Hi versūs duo leguntur apud Suidan v. ἄνδιχα, h. e. χωρίς et v. 1. habet idem grammaticus v. Ἰῶνες.

4. αἰθύσσων Anthol. Vrs. Met. Bruncqu. Brig.

5. μεγιστῆν Anthol. μεγιστῆν Vrs. Μεγίστην Met. Μεγιστῆ Bruncqu. Brig.

6. Vid. ad fragm. 42. : vt de Eurypyla fragm. 27, 1.

7. λείβων, pro βλύζων, Vrsin. Laudat hunc versum Suidas v. ἀμφίβροχος· quam glossam interpretatus est verbis πανταχόθεν βεβρεγμένος, πᾶσι μεθύων.

8. Hic versus laudatur a Suida v. εὐλίον, sed legitur in libris eius ἀπὸ σαλίδων· vt edidit Bruncqu., et cum eo Brig. Certe cod. Vatic. habet σαλίδων. Sed κυλίκων coni. Brodaeus, et Orsopoeus: et Medenbachius amoenitt. litt. p. 52, cum Guiceto legi iubebat σαφυλῶν.

ΣΤ' ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ *

Ω ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων
 Σπείσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἶνοπότης.

* Extat apud Suidan v. οἶνοπότης· in Anthol. 3, 25. 52.: ap. Vrsin. p. 127. Met. 1. p. 66. Brunqu. d, 1. p. 262. To. 3. Brig. p. 25. Holst. p. 138.

Ζ' ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΤΤΟΝ *

Εὐδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνάκρεον, ἐσθλὰ πονήσας·
 Εὐδεις δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρη·
 Εὐδεις καὶ Σμέρδης, τὸ Πόθων ἔαρ· ὦ σὺ μελίζων
 Βάρβιτ' ἀνεκράξ νέκταρ ἐναρμόμιον.
 5 Ἡϊθέων γὰρ Ἐρωτος ἔφους σκοπός· εἰς σὲ δὲ μῦθον
 Τόξα τε, καὶ σκολιάς εἶχεν ἐκηβολίας.

* Extat in Anthol. 3, 25, 53.: ap. Vrsin. p. 125. Met. 1. p. 66. Bruncqu. d. l. p. 26. To. 1. Brig. p. 22. Holst. p. 138.

2. κιθάρα Bruncqu. Brig.

3. μελίσδων Anthol. Vrsin. Met. Bruncqu. et cacteri. bene. At etiam epigr. 8, 3. est μελίζεται· sed epigr. 12, 5. μελίσδεται.

4. Vid. ad fragm. 83.

5. ἔρωτος — εἰς σὲ Bruncqu. Brig.

 Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ *

Τύμβος Ἀνακρεόντος· ὁ Τήϊος ἐνθάδ' ἐκύνος
 Εὐδαι, χή παίδων ζωροτάτη μανίη·
 Ἀκμὴν ἱμερόεντι μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ
 Ἰμερα· καὶ κισσῷ λευκὸς ὁδῶδε λίθος·
 5 Οὐδ' Ἀΐδης σοὶ ἔρωτας ἀπέσβεσεν· ἐν δ' Ἀχέροντος
 ὦν ὅλος, ὠδίνεις Κύπριδι θερμότερῃ.

* Exrat in Anthol. 3, 25. 54. : ap. Vrsin. d. l. Met. t. p. 66.
 Bruncqu. d. l. p. 27. To. 2. Brig. p. 22. Hölst. p. 138.

3. ἀκμὴν ὁ λυρόεν Anthol. Vrsin. Met. λειρόεντι Bruncqu. e conl.
 Brodaeī, et cum eo Brig. λειρόεντα conl. Guet. ἱμερόεντι est e conl.
 Orfopoēi.

Θ' ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΤΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ *

Πολλάκι μὲν τόδ' ἄεῖσα, καὶ ἐκ τύμβοιο βοήσω,
Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλλησθε κόνιν.

* Extat in Anthol. 3, 25. 55.: ap. Vrsin. p. 127. Met. 1. p. 67.
Brunqu. d. 1. p. 507. To. 2. Brig. p. 23. Holst. p. 139.

1. ἐκ τύμβου δὲ Anthol. Vrsin. Met. bene. nam καὶ — δὲ
est et vero, atque adeo. Recepit Brunqu., et cum eo Holst. Brig.

Γ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ *

Πολλὰ πινὼν τέθνηκας, Ἀνάκρεον, ἡδὲ τρυφήσας.
Καὶ σὺ δὲ, μὴ πίνων, ἵξαι εἰς Αἶδην.

* Extat in Anthol. 3, 25. 56., praefixo titulo εἰς τὸν αὐτόν· et ap. Vrsin. p. 127., praemisso indice εἰς τὸν αὐτόν Ἀδελον. Habent Met. 1. p. 69. Brunscu. d. 1. p. 262. To. 3. Holst. p. 139.

1. ἀλλὰ τρυφήσας Anthol. Vrsin. Met. 1. Brunscu.

ΙΑ' ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ
ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ *

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνω
Θάξο, δινωτῆ σρεπτόν ὑπερθε λίθῃ.
Ὡς ὁ γέρον λίχνουσιν ἐν ὄμμασιν ὕγρὰ δεδορκώς,
Ἄχει καὶ ἀσραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν.
5 Δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ,
Ὡλεσεν· ἐν δ' ἑτέρα ρικνὸν ἄραρε πόδα.
Μέλπει δ' ἢ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἢ Μεγιστῶν,
Αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυν.
Ἀλλὰ, πάτερ Διόνυσε, Φύλασσέ μιν· ὃ γὰρ ἔοικεν
10 Ἐκ Βάνχῃ πίπτειν Βακχιακὸν Θέραπα.

* Extat in Anthol. 4, 27. 15.: ap. Vrsin. p. 125. f. Met. 1. p. 67. Brunqu. d. 1. p. 229. To. 1. Brig. p. 23. f. Holst. p. 139. Born. prolegg. p. 22.

1. χύδην Vrs. Hesychius: χύδην· κεχυμένον, ἀθρόως, — σωρηδόν, δαψιλῶς· et: Σεσαλαγμένον· σισαγμένον. Sensus est, in Andacreonem vino ita obrutum, atque impletum, ut etiam redunaret, et dissuaret. vid. Casaubonus ad Theophr. char. 11. p. 146. Goburg et Albertius ad Hesych. p. 1171. To. 2. Idem Leonidas apud Reisquium Anthol. n. 679. p. 125. vocat πρέσβυν Τήϊον, τὸν πρῶτον γόντα γελοιομελεῖν. Conf. Albertius ad Hesych. p. 1361. To. 2. Caeterum carmina Leonidae utriusque, Tarentini, et Alexandrini, coniunctim edidit Meinecquius, Lipsiae A. C. 1791. octonis: sed de Leonida Tarentino separatim scripserat iam antea Ilgenius, qui nunc scholam Numburgensem urbicam non sine laude regit.

3. ἐπ' ὄμμασιν Anthol. Vrsin. Met. Brunqu. Brig.

7. Μεγιστῶν Anthol. Met. μεγίστην Vrs. Μεγίστα Brunqu. Brig. bene. At supra tamen epigr. 5, 5. edidit Μεγιστῇ.

ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ *

Ιδ', ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων
 Ὑπεσκέλισται, καὶ τὸ λῶπος ἔλκεται
 Ἐσάχει γυίων· τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
 Ὅμως φυλάσσει, θάττερον δ' ἀπώλεσεν·
 5 Μελίσσεται δὲ τὴν χέλυν διακρέκων
 Ἦτοι Βάθυλλον, ἢ καλὸν Μεγιστέα·
 Φύλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ.

* Extat in Anthol. 4, 27. 16.: ap. Vrsin. p. 126. Met. 1. p. 67. Bruncqu. d. 1. p. 230. To. 1. Brig. p. 24. Holst. p. 139. Born. prolegg. p. 21. f.

1. μέθας Bruncqu. Brig.

2. Hesychius: Λῶπος· ἱμάτιον. vid. fragm. 79. et epigr. 13, 5. coll. epigr. 11, 4.

3. ἐς ἄχρι Metar. Hesychius, et ex eo Phavorinus: Βλαύρια [1. βλαύτια]· σανδάλια. vid. epigr. 13, 6. et ad Plat. Sympos. 2, 7.

5. τὰν χ. Anthol. Vrs. Met. Bruncqu. Brig.

6. Βάθυλον Anthol. Ald.

7. Βάκχε γέροντα Vrs.

ΙΓ' ΕΥΓΕΝΟΥΣ *

Εν τοῖς μελιχροῖς ἱμέροισι σύντροφον
 Λύαιος Ἀνακρέοντα, Τήϊον κύκνον.
 Ἔσφηλας ὑγρῇ νέκταρος μεληδόνῃ.
 Λοξὸν γὰρ αὐτῷ βλέμμα, καὶ περὶ σφυροῖς
 5 ῥιφθεῖσα λώπευς πέζα, καὶ μονοζυγὲς
 Μέθην ἐλέγχει σάνδαλόν· χέλυσ δ' ὁμῶς
 Τὸν εἰς Ἑρωτας ὕμνον ἀθροίζεται.
 Ἀπτῶτα τήρει τὸν γεραιὸν, Εὐΐε.

* Extat in Anthol. 4, 27. 17.: ap. Vrsin. p. 126. Met. 1. p. 67. Bruncqu. d. 1. p. 453. To. 2. Brig. p. 24. Holst. p. 140.

1. τὸν τοῖς Anthol. Vrs. Met. 1. Bruncqu. Brig.
2. Λυαῖος Anthol. Met. Λυαῖον Vrs. Λυαῖ Bruncqu. e cod. vet., et Brig.
3. μεληδόνι Anthol. Met. Bruncqu. Brig. μελιδόνι Vrs.
5. ῥιφθεῖσα Bruncqu. Brig.
8. Ἀπτως idem est, quod ἄπτωτος. Hesychius: Ἀπτωτον· τ μὴ πίπτον, ἀλλ' ἐσῶς. Conf. epigr. 13, 7.

ΙΑ' ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ *

Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρετον ἐρώτων
 Πρέσβυν, ἴσον κῆροις, ἴσον ἀδόντα κόραις·
 Ομμα δέ μευ Βρομίῳ βεβαρημένον· οἶσθ' ἀπὸ κώμων
 Τερπνὰ Φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων.

* Extat in Anthol. 4, 27. 18. ap. Vrsin. p. 117. Met. 1. p. 67.
 Brunqu. d. 1. p. 252. To. 3. Holst. p. 140.
 3. ἡδ' ἀπὸ κώμων Anthol. Vrs. Met. Brunqu.

ΙΕ' ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ *

Σμερδαίη ἐπὶ Θρηκὶ τακεῖς καὶ ἐς ἔσχατον ὄψευν,
 Κώμῃς, καὶ πάσης, Κοίρανε, παννυχίδος,
 Τερπνότατος Μῆσησιν, Ἀνάκρεον· ὦ πὶ Βαθύλλῳ
 Χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δακρυ χέων.

* Extat ap. Dan. Heinsium in poematt. e Graecc. versis p. 623. ex Anthol. MS. Edidit hoc epigramma denuo nuper a. 1778. Vinariae Suabius ex Anthol. Menag. Pro Διοσκουρίδῃ ibi legitur Διοσκουρίδῃ. Habent idem carmen Met. i. p. 67. Holst. p. 140.; sed Bruncqu. d. i. p. 499. To. i. illud cum sequenti epigrammate coniunxit, ut unum: quam eius auctoritatem sequutus est Brig. p. 24. f.

1. Σμερδαίῃ — ἐπ' ἔσχατον ὄσευ Anthol. Menag. Σμερδαίῃ — ἰδ' Bruncqu. Brig.

3. τερπνότατῃ Anthol. Menag. Met. i. Bruncqu. Brig.

4. δακρυχίας Anthol. Menag. δάκρυ χίας Bruncqu. Brig.

ΙΣΤ' ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ *

Αὐτόματοί σοι κῆναι ἀναβλύζουσιν ἄκρητον,
 Κῆκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίῃ·
 Αὐτόματοι δὲ φέροιεν ἴον, τὸ φιλέσπερον αἶθος,
 Κῆποι· καὶ μαλακῇ, μύρτα, τρέφοισθε δρόσῳ·
 5 Ὀφρα καὶ ἐν Δηῆς οἰνωμένος ἀβρὰ χορεύσης,
 Βεβληκῶς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλῃν.

* Extat ap. Dan. Heinsium d. I, Metar. p. 68. Holst. p. 141.

1. αὐτόματαί τοι Bruncqu. Brig.

2. κῆκ Bruncqu. Brig.

4. μαλακῇ μύρτα τρέφονται Bruncqu. Brig. Caeterum Meleagri Gadareni carminum reliquias separatim edidit, notis illustratas, primo Manso Palaeogr. A. C. 1788., deinde Meinelquius Lipsiae A. C. 1789., octonis.

ΙΖ' ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ *

Θ ἄσαι τὸν ἀνδριάντα τέτον, ὦ ξένε,
 Σπυδαῖ· καὶ λέγ', ἐπὰν εἰς οἶκον ἔνθης,
 Ἀνακρέοντος εἰκὸν εἶδον ἐν Τέφ,
 Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ὠδοποιῶν·
 5 Πρόσθεις δὲ, χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο,
 Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

* Extat in editt. Theocriti, ut Comel. n. 16. p. 243. Reisquian. n. 16. p. 292.: ap. Vrsin. p. 124. Met. 1. p. 68. Brunqu. d. l. p. 380. To. 1. Brig. p. 24. Holst. p. 141. Born. prolegg. p. 21. et Baxter. post praef. ad Anacr. edit. sec.

1. ξένε Vrs.

2. σπυδαῖ, et ἔλθης; Vrs. male.

4. εἴπε coni. Baxter. At vid. Casaub. lecte. Theocritt. c. 9. p. 94. Reisqu.

ΙΗ' ΚΡΙΤΙΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ *

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ὦδ' αἶς,
 Ἦδ' οὖν Ἀνακρέοντα, Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν,
 Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα,
 Αὐλῶν ἀντίπαλον φιλοβάρβιτον, αἰὲν ἄλυπον·
 5 Οὐ ποτέ σευ Φιλότης γηράσσεται, ἔδ' ἔθανεῖται,
 Ἐς τ' ἂν ὕδωρ οἴνω συμμιγνύμενον κυλίκεσσιν
 Παῖς διαπομπεύσῃ προπόσεις, ἐπιδέξια νωμῶν,
 Παννυχίδας θ' ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσι,
 Πλάσιγξ θ', ἡ Χαλκῆ θυγάτηρ, ἐπ' ἄκροισι, καθίζῃ
 10 Κοττάβῃ ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίῃ ψεκάδεσσιν.

* Extat ap. Athen. 13, 8. p. 600. D: Met. 1. p. 67. Holst. p. 141.

4. φιλοβ., ἡδ' οὖν, ἄλυπον Athen. Met.

5. σε — γηράσσεται Athen. Met.

6. κυλίκεσσιν Athen. Met.

7. ἐπὶ δεξιὸν ὤμον MSS. Athen. Met. Altera lectio est e conl. Casauboni.

8. ἀμφιέπωσιν Athen. Met.

9. καθίζοι Athen. Met. Casaub. conl. ἐπ' ἄκρασι καθίζει

10. ψεκάδεσσι Met.

ΙΘ' ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ ΕΙΣ ΒΙΒΛΟΝ ΛΥΡΙΚΗΝ
ΑΝΑΡΕΟΝΤΟΣ *

Βύβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε
Πεντὰς, ἀμιμήτων ἔργα Φέρει Χαρίτων·
Ἀνακρέωντος ἄς ὁ Τήϊος ἠδὺς πρέσβυς
Ἐγραψεν, ἢ παρ' οἶνον, ἢ σὺν Ἱμέροις.
5 Δῶρον δ' εἰς ἱερὴν Ἀντωνίη ἤκομεν ἡῶ·
Κάλλευσ, καὶ πρᾶπίδων, ἔξοχ' ἐνεγκαμένη.

* Ex cod. Anthologiae Constantini Ceph. Palatino, nunc Vaticano, edidit hoc epigramma Doruillius Van. crit. p. 185.: et v. 3. ostendit p. 187. in interpolato quodam libro sic legi, Ἀς Ἀνακρέων ἠδὺς πρέσβυς ὁ Τήϊος· sed addit, legi posse Ἀνακρέων ἄς πρέσβυς ἠδὺς ὁ Τήϊος, aut Ἀς πρέσβυς ἠδὺς Ἀνακρέων ὁ Τήϊος. Reliqua, quae attulit ad illustrandum hoc epigramma, possunt in Vanno critica ipsa legi a studiosis. Primum distichon ediderat ante eum Pauus in notis ad Anacr. p. 4, atque edidit nuper A. C. 1778. Vinariae Suabius ex Anthol. Vossiana. Post Doruillium vulgavit totum epigramma, primo Ioh. Iensius in Epigrammatis ineditis n. 19. p. 313.: sed legit v. 1. Βίβλων· v. 3. Ἀνακρέοντος· v. 5. Ἀντωνίη· v. 6. ἐνεγκαμένη· quod Doruillius d. l. p. 193. sponte mutarat in ἐνεγκαμένη· deinde Heringa Obseruatt. critt. c. 23. p. 193., qui Iensianas lectiones retinuit: sed v. 3. ita legi posse arbitratus est, Ἀς Ἀνακρέων ὁ πρέσβυς ἠδὺς Τήϊος· et nuper Ioh. Iac. Reisquius in Anthol. Constantini Cephalae n. 670.: qui v. 1. βίβλων legit: sed v. 3. s. eiecit, ut scholium noui Graeculi, vid. eius notae ad h. l. p. 193. Qui ipse Reisquius accurate disputauit de ipso auctore epigrammatis p. 221. ff.: cuius carminum reliquias omnes separatim edidit Manso Gothae A. C. 1790. quaternis. Nuper hoc epigrammate To. 2. Analectt. p. 143. auxit Bruncquius: qui scripsit v. 3. Ἀς πρέσβυς ἠδὺς Ἀνακρέων ὁ Τήϊος, e coni. Doruillii: et v. 5. Ἀντωνίη. Sequutus est cum ducem Brigerus p. 25. Repetiit idem hoc carmen Holst. p. 142.

AD ANACR. FRAGM. XXVII

E S A M. P E T I T I M I S C E L L

L I B. VII. C A P. VII

Non obscurum inter antiqui aevi molles τρυφητάς Artemo ille nomen habet; quem ex Anacreonte potissimum nobis describunt veteres: atque Anacreontis ipsius canticum transtulit Athenaeus in librum suum 12. pag. 533.: sed ita misere a librariis est acceptum, ut vix mentem agnoscas poetae. Ita vulgo editur: καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφήν ὁρμηῆσαι φησὶν ἐν τέτραις, Πρὶν μὲν ἔχων βερβερίνα καλύμματα Ἐσφηκωμένα, καὶ ξυλίνους ἀσφαγάλους ἐκ ὠσὶ, Καὶ ψιλὸν περὶ πλευρῇσι βοὸς νεόπλυτον Εἴλημα κακῆς ἀσπίδος, Ἀρτοπώλῃσιν καὶ ἐθελόπορνοισιν Ὀμιλέων ὁ ποιητὴς Ἀρτέμιων Κίβδηλον εὐερίσκων βίον, Πολλὰ μὲν ἐν δούρῳ τιθεὶς αὐχένα, Πολλὰ δὲ ἐν τροχῷ, Πολλὰ δὲ ἐν νώτῳ σκυτῖνα Μάσιγι θωμιχθεῖς, κόμην, Πάγωνά τ', ἐκτετιλμένος. Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατνέων, χρύσεια φορέων καθέρματα, παῖς Κύκῃς, καὶ σκιαδίσκην ἰλεφαντίνην φορεῖ γυναιξὶν αὐτῷ. Artemo scitus, et elegans, fuerat puer, atque corpore quæstum faciebat in pueritia, non tam inopia, quamquam et valde inops erat, quam animi impuritia, coactus. hunc amatorum plerique ob pulchritudinem rapiebant. unde περιφόρητος dictus est. Veteres ad Aristophanis Acharnenses magistri: ὥσει ἔλεγεν ὁ περιφόρητος Ἀρτέμιων ἀπὸ τῆς παροιμίας, ἧς μνησθῆναι καὶ Ἀνακρέων, ταχθείσης ἐπὶ καλῷ, καὶ ἀεπαζομένῃ πρὸς πάντων, παιδός· vel ipse potius Artemo ad amatores ventitabat suos: id palam est, liquet-
que,

que, ex hoc Anacreontis cantico, in quo describit Artemonis paupertatem, et artes impuras, quibus diuitias tandem ad luxum sibi comparauit. Primi versus ita nobis rescribendi videbantur, Πρὶν μὲν ἔχων βρεβρακά τ' αὐλήματ' ἑσφηκωμένα, καὶ ξυλίν' αἰσραγάλας ἐνώσει. Patiebatur hic puer muliebria, vt notum est omnibus, et ventitabat ad illos, qui habere vellent: cum autem boni illi viri, qui fratrem conducebant, etiam tibicines aduocare soliti essent, miser hic Artemo, quo maius perciperet lucrum, non tantum pro culcitella erat, sed etiam apud fratres suos tibias inflabat, quanquam nonnisi modos aliquos barbaricos doctus esset, vesparum susurro non absimiles. id significatur voce ἑσφηκωμένα. Est enim σφηκισμός, teste Hesychio, εἶδος αὐλήσεως, εἰρημένος ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τῶν βομβῶν. Prae paupertate igitur vtrumque munus, et pathici, et tibicinis, praestabat: addit et de talis, quos ministrabat suis amatoribus Artemo: talorum enim in his lubentiis vsus, cum plures vnus amatores conuenerant: amoribus enim fruebatur, cui fauisset talorum iactus. vnde dixit Anacreon — καὶ ξυλίν' αἰσραγάλας ἐνώσει. Habebat ille astragalos, quorum iactu amatores transigerent, quis illorum Artemone frueretur: is est sensus vocis ἐνώσει. est enim Hesychio ἔνωσις, μίξις. Tam pauper autem erat Artemo, vt talos non haberet, nisi ligneos, quibus utebantur pauperes, et de vulgo homines: atque hi forte sunt, quos σιφνίδας αἰσραγάλας vocabat Strabo libro 10. p. 484. Casaub. p. 742. Almelou. διὰ τὴν εὐτέλειαν. Addit Anacreon de Artemonis vestitu, eiusdemque cum impurissimis quibusuis congressu. Versus octauus, et nonus, difficultate non carent, Πολλὰ μὲν ἐν δαρι τιθεῖς αὐχένα, Πολλὰ δ' ἐν τροχῶ. Existimant viri maximi, Artemonem seruum fuisse, eundemque furciferum, et radiis rotarum districtum pependisse. Sed in libertatem asserendus est Artemo. Serui sui non sunt iuris, sed in potestate dominorum, ita, vt non possint ad illos, quos velint, se applicare, sed pro arbitrio domini: vt videre est in comoediis apud lenones fieri. Quare si Artemo seruus erat, ab eius domino prostitutum fuisse par est credere, cuius rei augendae cederet captura, quam ob prostitutum pudo-

pudorem ferebat Artemo. At contra Artemo pro suo iure, et arbitrio, ad illos, quos velit, se applicat, ἀρετοπώλῃσιν καὶ ἐθελοντέροισιν ὁμιλέων, et hinc sibi, non cuiquam alteri, diuitias comparauit. Praeterea scribit Athenaeus ex Anacreonte, Artemonem e paupere factum esse, et diuitem, et luxuriosum: καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίης εἰς τυφὴν ὁρμήσαι φησὶν. Quid autem mirum, si seruus pauper erat, et seruo vnde poterant tantae obuenire diuitiae? Non ignoramus, seruos potuisse peculium aliquod comparare, sed quantillum illud erat! atque id omne fere auferabant variis de causis heri: adde illud, quod pro capite numerabant, vt seruitutem exuerent. vnde saepissime nouis libertis opus erat, quod papparent. Verum, inquires, in illum facitur suppliciiis, quae seruorum erant peculiaria, et propria, Πολλὰ μὲν ἐν δεξι τιθαῖς αὐχένα, Πολλὰ δ' ἐν τροχῶ. Patibulum tulit ille furcifer, idque non semel, et in rotam saepius ascendit. Sed alia plane horum verborum mens est. Artemo namque, vt iam diximus, seruus non erat. quare ita torqueri pro seruorum more non potuit. praeterea quis credat, tam patientem iniuriarum fuisse Artemonem; demus seruum fuisse; vt toties torqueri sustinuerit? Graecorum apud quos solutiora multo seruorum iura, legibus concessa erat seruis aduersus dominos iniquos actio, qua poterant πρᾶσιν αἰτεῖν. Hoc suo iure vsus fuisset Artemo, dominumque iniquum adegisset, vt se venderet, non enim in mollem, et pathicum, cadit tam fortis animus, vt Spartana nobilitate tot tormenta concoquat. Adde, quod vix puto vsurpatum fuisse Graecis istud in seruos poenae genus, vt collo furcae inserto, et manibus ad patibulum districtis, per urbem circumducerentur. Sed sensus est, Artemonem non tantum muliebria esse passum, sed etiam, quod meritoriam illam eius artem forte gratiorem reddebat, certe non dedecēbat, flexu corporis schemata multa edidisse, et, vt vno absolvam verbo, petauristam fuisse. Quid autem significet Anacreon his verbis, Πολλὰ μὲν ἐν δεξι τιθαῖς αὐχένα, et quatenam lubentiae, siue iuius, fuerint, vnus optime explicabit Petronius, cuius verba describemus, si praemiserimus, ἐν δεξι idem esse, ac ἐν δοξίδι, δοξίδες autem sunt apud

apud Hesychium μάχαιράς μαγειρεῖναι, cuiusmodi cultro instructus Artemo, quemadmodum apud Arbitrum [Satyr. p. 344. f. Amstel.] Encolpii pullus, Gnytho, nouacula, fabulam ludit, et mortem imitatur. Verba Petronii, quae huc faciant, ista sunt: *Haec locutus, mercenario Eumolpi nouaculam rapit, et semel, iterumque, cervice percussa, ante pedes collabitur nostros. Exclamo ego attonitus, secutusque labentem, eodem ferramento ad mortem viam quaero. Sed neque Gnython ulla erat suspicione vulneris laesus, neque ego ullum sentiebam dolorem. Rudis enim nouacula, et in hoc retusa, ut pueris discentibus audaciam tonsoris daret, instruxerat thecam. Ideoque nec mercenarius ad raptum ferrum expauerat, nec Eumolpus interpellauerat mortem nimicam.* Aliquid huiusmodi faciebat pathicus Artemo. Quae sequuntur, Πολλὰ δ' ἐν τῷ χῶ, de petaurista dicuntur, qui cernulet, et in machina, vel rota, traiciat sese. Addit Anacreon de verberibus, quae Artemoni inflicta fuerint, non a domino; servus enim non erat; sed ab amantibus, qui cum nimium sint suspiciosi, atque iracundi, facile pulsan, et verberant, sua μελετήματα, ut Encolpius Gnythona verberibus excitat, et Ovidius Corinnam suam pulsat [Amorr. I, 7. 49. f.], *At nunc sustinui, raptis a fronte capillis, Ferreus ingenuas ungue notare genas.* cuiusmodi aliquid passum fuisse Artemonem, liceat suspicari e sequentibus verbis, κόμην, πώγωνά τ', ἐκτεταλμένος. Quamquam malim ad pathicorum mores referre. pathici enim vellebant corpori suo pilos, eamque ad rem resina utebantur. Versu decimo quarto optime vir incomparabilis ex Hesychio rescripsit, χεῦσαι φορέων καθίσματα.

EX EDIT. POETT. LYRICC

H. STEPHANI

A. C. CIOICLXXXVI P. CCLXXXIII. 6

*I*am vero ad Anacreontem quod attinet, cur meas in illum emendationes hic annotauerim, dicam. Quum poëtam illum in lucem primo edidi maiusculis characteribus, una etiam meam interpretationem edendam curavi, sed earum duntaxat odarum, quae ut venustiores, ita etiam ab omni labe erant puriores: simul vero meas de corruptis aliquot locis coniecturas adiunxi, quarum bonam in illa mea interpretatione partem sequutus eram. Quoniam autem Elias Andreas; qui suam versionem aliquot post meam mensibus edidit, sed omnium odarum; non eandem ubique lectionem sibi sequendam proposuit, atque hinc fit, ut interdum illius interpretatio cum mea non consentiat: meas illas, quas dixi, coniecturas hic annotare necesse habui, quibus mea versio adstipulatur. Dissentiunt tamen interpretationes nostrae aliquando etiam ubi aliqui in lectione consentimus; sed ea de re aliorum esto iudicium. Porro pleniores si quis annotationes desideret, Anacreontem maiusculis typis excusum sibi comparet. hic enim enchiridii forma libellus talem breuitatem postulabat. Valete, et his fruimini, dum parem, vel maiorem, a me expectabitis diligentiam in fragmentis, quaecunque ex aliis quibuslibet poëtis supersunt, colligendis: si vixero, et volueris Dominus.

Castigationes Henrici Stephani in Anacreontis Odas.

Ode III. v. 17. φέροντα τόξον] Lego φέρον δὲ τόξον.

Ibid. v. 25. ἐσὶ] Pro ἐσὶ malim εἶτι, sublato post πειρά-
σωμεν puncto, et hypodiasbole non post νῦν, sed post τεξῶν,
posita.

Ode VIII. v. 15. οἷας] Non οἷας in mea interpreta-
tione lego, sed ἐξᾶς, positum παρενθετικῶς.

Ibid. v. 31. καὶ δεσπότην] Aliquando suspicatus sum
legendum, Καὶ δεσπότην ἑμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω. Quid si
vero Πότην Ἀνακρέοντα legamus?

Ode XV. v. 15. σὲ μὴ δεῖ] Legendo μὴδὲ πίνειν, aut
μὴ τι πίνειν, staret versus: mihi tamen magis placeret μὴ
τι pro μὴ εἶτι, eo modo, quo dicitur ab eodem poëta ἢ πῖ
pro ἢ ἐπὶ. Vereor autem, ne hi quinque postremi versus
sint nothi.

Ode XVIII. v. 6. ποτόν] Staret versus, si legeretur
Τερπνὸν ποτόν ποίει μοι, vel Τερπνὸν ποίει ποτόν μοι.

Ode XXVIII. v. 3. Ῥοδῆς] Verti *Rhodiae*, legens
Ῥοδίης.

Ode XXVIII. v. 35. μηρῶν] Assentior reponenti-
bus μαλερόν.

Ode LI. v. 12. αὐτὰ] Lego in mea interpretatione
ἀκτᾶ pro αὐτᾶ.

Ibid. v. 14. ἀπαλοχρόες] Non dubito, quin ἀπαλοχρόες
scribendum sit.

Ibid. v. 25. δολερόν] Sic interpretatus sum: quasi le-
geretur δολεροί, et ad Ἔρω, et Ἴμερος, referretur. At de
μερόπων alii viderint.

Ode LII. v. 2. φέροντες] Melius φέρουσιν.

Ibid. v. 15. ἐλυσθεῖς] Pro ἐλυσθεῖς lego μεθυσθεῖς.

Ode LIII. v. 11. ποιῶντα] Lego γλυκὺ καὶ ποθῶντα
πειῖραι.

Ibid. v. 16. Ὀσσοφῶ] Si ὀσόφω legas, aliquis erit sen-
sus: at melior, si σεφάνω, sed paullo remotior est scriptura.

Ode LIV. v. 1. Ὅτ' ἐγὼ ν. ὁμίλῃ] Ita verti, quasi
legeretur Ὅτ' ἐγὼ νέων ὁμίλον Ἔσορῶ, πάρεσιν ἤβα.

Ibid. v. 5, περίμεινον] Lego περί μοι νέω συνήβα.

Ibid. v. 6. παράδος] Quin pro παράδος legi debeat ῥ'ό-
δα δός, mihi minime dubium est.

Ibid. v. 10. 'Ροιὰν ἀπ' ὀπώρης] Pro ῥ'οιὰν ἀπ' ὀπώρης, vide,
an male suspicer legendum esse ῥύακ' ὀπώρης.

*Supersunt et alii loci castigandi, sed qui maiore otio, nou-
nulli et qui acutiore ingenio, quidam etiam, qui melioris exem-
plaris auxilio, opus habeant. Sed non omittam Isaaci Casau-
boni coniecturam in Oden 22, 5., ut pro ἱερὶζῆι scribatur, re-
γερίζῆι.*

A E M I L I I P O R T I
A N N O T A T I O N E S
I N A N A C R E O N T I S C A R M I N A

EX EDIT. COMELINIANA A. C. CIΩIOΛXXXXVIII
P. CLXXXVIII. S

Ode XXII. v. 5. Ἐρεθίζεις] Isaacus Casaubonus legendum censet τερετίζεις. Quid autem τερετίζειν, et τερετίσματα, apud Suidam vide.

Ode XXXI. v. 1. Ἄφες με τὰς θεάς σοι] Nullus commodus sensus hinc elici potest. Quid si diceres, Ἄφες μὰ τὰς θεάς με, i. *per deos sine me largius bibere.* Quid sit ἀμυσίς, unde dictum, quid ἀμυσί, quid ἀμυσίζειν, apud Eustathium, et Suidam, fuse docetur. Plutarchus ἐν τοῖς Ἡθιακοῖς p. 819. Ἀμυσίζειν, inquit, τὸ ἄθραν, καὶ ἀναπνευσί, πλεῖν, ὅπερ οἱ ποιῶντες, ὡς φασιν οἱ παλαιοί, ἤκιστα μέθαις περιπίπτουσιν. Hoc a Gallis dicitur, *Boire à grands traits sans souffler, nē respirer.* Quod faciunt homines potationibus addicti, Bacchique fortes milites. Si nihil mutandum, particula ἢ, vel μὰ, iuriiurando, et obtestationi, nunc seruiens subaudietur, hoc modo, ἄφες με ἢ τὰς θεάς πλεῖν, πλεῖν ἀμυσί τίνι; σοί. τετέστιν ἄφες με ἢ τὰς θεάς, πρὸς τῶν θεῶν ἄφες με, προπίνειν σοι, προπίνειν λέγω ἀμυσί. Galli sic non infeliciter exprimerent, *Je vous prie par les dieux immortels, que me laissiez boire à vostre bonne grace à grands traits, et sans aucune interruption.* Quum autem Anacreon hac τῇ πλεῖν ἀναδιπλώσει utitur, suum potandi studium aperte prodit.

Ode XXXX. v. 1. Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοις] Idem fere carminis argumentum a Theocrito ἐν τῷ κηριοκλέπῃ, Εἰδυλλίῳ 19, tractatur.

Ibid. v. 13. Ἄ δ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον] Theocr. 156. X' αἰμάτῃ γελάσασα, Τὸ δ' ἔκ ἴσος ἰσὶ μελίσσαις; Χὼ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκᾳ ποιεῖς! Vbi mallet ἔης, pro ἧς, ἥγαν ὑπάρχεις, legere sine i subscripto, vt sit non subiunctiui modi, sed imperfecti poëtice formati.

Ode XXXXI. v. 18. Ὀδυρωμένῳ] Si codex mendo caret, hoc ἀντὶ τῷ ὀδυρωμένῳ positum, quod vsitatius. At fortasse scribendum ὀδυνωμένῳ, quod longe frequentius apud poëtas occurrit, παρὰ τὸ ὀδυνάομαι, ὦμαι, τὸ λυπᾶμαι, παρὰ τὴν ὀδύνην, τὴν λύπην. Nihil tamen temere mutandum.

Ode LIII. v. 16. Ὠσοφῶ τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν] Stephanus, vel ὀρόφῳ legendum censet, vel σεφάνῳ sed posteriorem coniecturam vel ipse Stephanus a vulgata scriptura fatetur esse remotiorem. Ex praecedentibus poëtae verbis vbi dicit, τόδε γὰρ θεῶν ἄημα, Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάριμα etc., non absurde quis coniiciat hic fortasse optimo sensu legi posse, Τῷ σοφῷ τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν, id est, *Sapienti viro eadem rosa est grata.* Perpende et sequentia, θαλίαις τε, καὶ τραπέζαις etc.: nostram coniecturam nec a vulgata scriptura, nec a veritatis scopo, remotam reperies. Erit autem τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. quod minime παράδοξον. Nam non raro carminis genera miscet Anacreon, vt lector passim obseruare potest. Consule oden, cuius initium est Πῶλε Θρηϊκίῃ, τί δὲ με etc.: rem exemplis illustratam, et confirmatam, videbis. Idem carminis genus habes et alibi, vt quum poëta dicit, Μέλπομαι ῥόδον Θερνόν· et Μέλπομαι βρύοντα μίτραις. Nam hoc vtrumque carmen est τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, nec syllaba μελ, sequente consonante, corripitur. Quod metricis legibus manifeste repugnat, licet quidam in suis notis hanc ἀτοπωτέραν, καὶ παραδοξοτέραν, sententiam sequi non dubitent, ac affirmant, syllabam μελ in hoc utroque versu correptam legi. Sed hic etiam grammatici reclamant, nec istam literarum combinationem,

vt

ut ipsi vocant, in suis praeceptis tradi demonstrant. Quare μηδὲν νεωτερίζειν, μηδὲν καινοποιεῖν, πρέπει. Liberum tamen iudicium lectori relinquo.

AD FRAGM. I

20. ἦε Φοῖβος] Si lectionem hanc retineas, hoc verba sonant, *At Phoebus, erat Phoebus.* At fortasse ἦε pro ἦτε scribendum, ab εἶω, εἶμι, τὸ πορεύομαι. Vel ἰωνικῶς, καὶ αἰτιατικῶς, sublatum. Interpres hanc posteriorem interpretationem est secutus.

29. ὥς θεὸς ἐνίκω] Fortasse scribendum ὦ, δηλονότι τέξω. *Quo arcu Venus deos vincebat.*

GVIL. CANTERVVS

NOVARR. LECTT. LIB. II. CAP. XIII

Multum debent Henrico Stephano, Roberti F., literarum elegantiorum studiosi, partim alias ob causas, partim quod Anacreontis odas, poëtae omnium lepidissimi, primus ille de tenebris erutas in lucem protulit: nec hoc tantum, sed et menda plurima, quae in hoc opusculum, tum vetustatis iniuria, tum aliorum incuria, irreperant, et suo, et doctorum virorum, adiutus ingenio, felicissime correxit. Quod quamvis diligenter, ut omnia solet, praestiterit: non potuit tamen, quin rei difficultate victus, aliis etiam post se quaerenda in hoc auctore, ac diligentius examinanda, quaedam relinqueret. Eius rei specimen dabit aliquod suauissima in Bathyllum oda[29.]: in qua quum Anacreon reliquas corporis partes graphice delineasset, ad inferiora demum progressus haec subiungit [v. 34. ff.], Ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μῆρῶν Μαλερὸν τὸ πῦρ ἰχόντων, Ἀφελῇ ποίησον αἰδῶ Παφίην θέλῃσαν ἤδη. Horum versuum postremus quamquam talis est, ut facile tolerari possit: tamen aptiorem fore, atque concinniores, existimo, si pro θέλῃσαν legatur πνέσσαν. Cuius rei coniecturam inde facio, quod idem Anacreon in alia oda, quam eis τὸ Ἑαῖ. [fragm. 3, 7. f.], verbo hoc lepide in eundem sensum sit usus, cum dixit, Ἀπαλὴν παῖδα κατέχεις Κύπριν ὅλην πνέσσαν. Quid autem significet Παφίην, seu Κύπριν, πνέειν, satis notum arbitror. Horatius quidem de Lyce dixit [4. od. 13, 19.], *Quae spirabat amores.*

LIB. V. CAP. VII

Anacreon in oda quadam [14.] εἰς Ἑρωτα, postquam suam cum Amore pugnam narravit, cuius is fuisset exitus, ut Amor, cum sagittas omnes consumsisset, sese denique pro telo in cor Anacreontis immitteret: addit tandem [v. 18. ff.], Μάτην δ' ἔχω βοεῖν. Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω, μάχης ἔσω μ' ἰχθύος; quos lepidissimos versus ita nos ex tempore vertebamus, *Frustra tenebo scutum. Cur muniamur extra, Intus vigente pugna?* Est autem hoc animaduertendum; βαλώμεθα non exponi petamur, aut feriamur, cum aliis, sed περιβαλώμεθα. siquidem ita saepe apud poëtas simplicia, quae vocant, verba pro compositis ponuntur. Et quoniam simile nunc ex Euripide occurrit exemplum: non grauabor apponere. In Medea enim inquit ad eam Iason sub discessum, Ὡς ἔκρινῃμαι τῶνδ' εἰ σοὶ τὰ πλείονα. Heic nimirum κρινῃμαι pro ἀποκρινῃμαι positum videmus. Iam Anacreon idem locum quendam Bathyllo volens commendare, postquam arborem frondosam laudavit, subiungit [odar. 22, 5. f.], Παρά δ' αὐτῷ ἐρεθίζει Πηγὴ ῥέουσα Πειθῆς. quibus in verbis corrupta vox ἐρεθίζει mutanda est in τερεθίζει. quod quamvis cicadarum sit, et cithararum, proprium, non inepte tamen ad murmur aquae perstreptentis transferri potest.

INDEX PRIMVS

INDEX PRIMVS

ODARIORVM FRAGMENTORVM ATQVE EPIGRAMMATVM ANACREONTIS

Sigla O. indicat Odaria, F. Fragmenta, E. Epigrammata.

A

A βδέρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην
Λαχάρωνα E. 2.
ἀγανὸς οἷά τε νεβρὸν F. 21.
ἄγε δὴ, Φέρ' ἡμιν, Ἰ παῖ, O. 57.
ἄγε, ζωγράφων ἄριστε, Γράφε O.
28.
ἄγε, ζωγράφων ἄριστε, Λυρικῆς O.
49.
ἀγχαῖ δαί τευ Θεσίος ἐστὶ λύρη F.
81.
Αἰθιοπαῖδα τὸν Διάνυσον F. 80.
αἱ Μῆσαι τὴν Ἑρωτα O. 30.
ἀλιπόρφυρον ῥέγας F. 74.
ἀλκίμων σ', ὧ ῥιποκλειδῇ, πρῶτον
οἰκτεῖρω Φίλων E. 13.
ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινὰς F. 26.
ἀλλ' ἰαίνει F. 60.
ἀλλ' ὧ τρισκεκορημένε F. 96.
ἄμιθα F. 101.
ἀνὰ βάρβιτον δονήσω F. 1.
Ἀνακρέων ἰδών με O. 65.
ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον F.
23.
ἀπέχειρας δ' ἀπαλῆς F. 42.
ἀπὸ δ' ἐξεύλετα θεσμόν μέγαν F.
105.
ἀπὸ μοι θακεῖν γένοιτο O. 63.
ἄρα τις τόρευσεν πάντοχ O. 51.

ἄρθεῖς δ' ἤντ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης
F. 58.
ἀσημίον ὑπὲρ ἐρμιάδων φορεῦμαι F.
38.
ἀσπίδα ῥίψ' ἐς ποταμὸν καλλιῤῥόον
προχούς F. 120.
ἄσπραγάλοι δ' Ἑρωτός εἰσι F. 135.
ἄστυ Νυμφίων F. 48.
αὐτὰγῆτοι F. 98.
ἄφες με, τὰς θεάς, σοὶ O. 31.

B

Βάρωμος, καὶ βάρβιτος, F. 130.
Βασιλεια τὰ οἰκήματα, ἢ ἐρωτικά,
F. 127.
Βοῖδιον, ἢ χοάνοις τετυπωμένον, B. 6.
Βακόλε, τὴν ἀγέλην πόρρω νέμε,
E. 5.
βέλγαι ἡπεροπὸς ἡμιν εἶναι; F. 66.
βωμὰς τὰςδε τοῖς θεοῖς Σοφοκλῆς
E. 19.

Γ

Γονύκρατοι F. 100.
γανῶμαί σ', Ἐλαφνυβόλε, O. 60.
γράφε μοι Βάθυλλον ἔτω O. 29.

Δ

Δακρυόισσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμήν
F. 22.

διὰ

ODARIORVM

δια δέυτε Καρικοργίος ὀχάνοιο F. 72.

δια νυκτός ἐγκαθειδών O. 8.
Διονύσῃ σαυλαί Βασσυρίδες F. 61.
διτόκον F. 104.
δοκίει κλύειν γὰρ ἦδε F. 30.
δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες, O. 21.
δότε μοι λύρην Ὀμήρῃ O. 48.

E

Ἐγὼ γέρον μὲν εἶμι O. 38.
ἐγὼ δ' ἔχων σκύφον F. 9.
ἐγὼ δ' ἔτ' ἂν Ἀμαλθείης F. 5.
ἐδόκεν ὄναρ τροχάζειν O. 44.
εἰ φύλλα πάντα δένδρων O. 32.
εἶδε λύρη καλὴ γενομένην F. 90.
εἰμι λαβὼν εἰσάρας F. 119.
ἐκ ποταμῷ πάνερχομαι F. 24.
ἐκδύσα χιτῶνα δωριάζει F. 73.
ἐμὲ γὰρ λόγων ἔκρητι F. 33.
ἐν βότρυσιν Κυθήρῃ F. 62.
ἐν ἰσχύοις μὲν ἵπποι O. 55.
ἐξαίρε, παῖ, θώρακα F. 49.
ἐξυνήκε F. 99.
ἐπειδὴ βροχὸς ἐτέχθη O. 24.
ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων F. 17.
ἐπὶ μυρσίναις τερτίλαις O. 4.
ἐραμαί γέ τοι συνηβᾶν F. 32.
ἐρασμὴ πέλεια O. 9.
ἐρῶ τε δῆτα, καὶ ἐρῶ, F. 31.
Ἐρως μὲν ἱσιδῶν μευ F. 107.
Ἐρως ποτ' ἐν ῥόδοισι O. 40.
Ἐρωτα κηρινὸν τις O. 10.
εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίνας F. 110.
εὐχέο, Τιμῶνακτι θεῶν κήρυκα γε-
γέσθαι E. 18.

H

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει O. 19.
ἢ τὸν θύρσον ἔχασ' Ἐλικωνιάς E. 4.
ἦδε F. 118.
ἦδυμελὴς Ἀνακρέων O. 66.
ἦδυμελές, χαρίεσσα, χελιδὼν F. 57.
ἦλπε καλλιλαμπέτη F. 70.
ἦρίσησα μὲν ἱτρίῃ F. 16.
ἦ Ταντάλῃ ποτ' ἔση O. 20.

Θ

Θάλαμον, ἐν ᾧ Κεῖνος F. 14.
Θαινῶν ἄνασσα, Κύπρι, O. 62.
θῆλω, θῆλω φιλεῖν O. 14.

θῆλω λέγειν Ἀπρεΐδας O. 1.
Θρηάκην σίοντα χαίτην F. 43.

I

Ἴδε, πῶς, ἑαυτὸς φανέντος, O. 37.
ἱλαροὶ πίνωμεν οἶνον O. 41.
ἰσχυροὶ ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι F. 78.

K

Καδδὲ λοιπὸς ἰσχύοι F. 79.
καθαρῇ δ' ἐν κελεύθῳ F. 122.
καὶ μ' ἐπιβώτην F. 13.
καὶ σε, Κλεινορίδῃ, πόθος ὤλισσε
E. 3.
καλὴ τέχνη, τέρψου O. 18.
καλλίκαμοι κῆραι Διὸς F. 10.
Καλλικρότη τῇ Κυανῆς F. 128.
καλὸν ἐστὶ τοῖς ἐρῶσι F. 34.
κάλυκας F. 111.
καρτερός ἐν πολέμοις Τιμόκριτος
E. 1.
καταπτύσης F. 103.
κλῆς F. 137.
Κλυβέλλῃ μὲν ἐγὼ γ' ἐρῶ F. 134.
κλυθὶ μευ γέροντος F. 54.
κνίξῃ τις ἦδη, καὶ πέπειρα, γίνεμαι
F. 45.
κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον F.
131.
κόκκυζ F. 109.
κωμάζει δέ, ὡς ἂν δεῖ, Διόνυσος
F. 136.
κωτίλῃ χελιδῶν F. 139.

Λ

Λέγασιν αἱ γυναῖκες O. 11.
Λυδοπαθῆς F. 94.

M

Μαγάδης F. 129.
μακαρίζομέν σε, τέπτιζ, O. 43.
μέγα φρονεῖ μάλλον, ἢ Πηλεὺς
ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ F. 145.
μεγάλῳ δ' εὐτε μ' Ἐρως F. 25.
Μεγιστῇ δ' ὁ Φιλόφρων F. 12.
μεῖς μὲν δὴ Ποσειδωνίων F. 6.
μελαμφύλλῳ δάφνῃ F. 46.
μεσονυκτίοις ποθ' ἔραις O. 3.
μὴ με φύγῃς ὀρῶσα O. 34.
μηδ', ὥς κῦμα πόντιον, F. 7.
μισέω δ' ἐγὼ γε πάντας F. 35.

INDEX PRIMVS

μισῶ δωρεάν F. 132.
 μνᾶται, δεῦτε, Φαλακρὸς Ἀλέξιος
 F. 123.
 μοκλὸς F. 140. |
 Μισσογανῆς, Μισσοπάτωρ, Ὀμηρος
 F. 85.
 μυθῆται δ' ἐνὶ νήσῳ F. 47.
 μύροποιός F. 113.
 μύρτοις στεφανόμενος F. 112.

N

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως F. 37.

Ξ

Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει F. 27.
 ξένοισιν ἐστὶ μελίχοις τοιχότις F.
 51.

O

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης O. 45.
 ὁ δραπετής ὁ Χρυσός F. 2.
 ὁ δ' ὑψηλὰ νεωμένος F. 68.
 οἱ μὲν κελὴν Κυβήβην O. 13.
 οἶνηρός θανάτων F. 117.
 οἶναπότης δὲ πεποιήμαι F. 93.
 οἶνοπάτις γυνή F. 116.
 οἶψ πνεύμονα τέγγει F. 138.
 ὁ πλάτος εἶγε χρυσῶ O. 23.
 ὄραν αἰετὸν F. 71.
 ὄρσολόπος γὰρ Ἀρης F. 55.
 ὅταν ὁ Βάκχος ἐσέλθῃ O. 26.
 ὅταν πίνω τὸν οἶνον O. 25.
 ὁ ταῦρος ἄτος, ὦ παῖ, O. 35.
 ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμιλῶ O. 54.
 ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον O. 39.
 ὁ τὸν ἐν πάτοις ὑπερῷ O. 50.
 οὐ μοι μέλει Γύγμο O. 15.
 οὐ φίλος, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέψ
 E. 7.
 οὐδ' ἀργυρέη κοτ' F. 63.
 οὐδέ τέ τοι πρὸς θυμὸν F. 56.
 οὐκ ἐστὶ Θρηϊκίης ἐπιστρέφομαι E. 44.
 οὔτε γὰρ ἡμετέρειον F. 65.
 οὗτος Φειδόλα ἵππος E. 8.
 οὗτοι ἡμῶν θιοί εἰσι F. 146.
 ὄχλος ἄκρον κακὸν ὅζει F. 84.

Π

Παιδὶ Φιλοστεφάνῃ Σεμέλης E. 16.
 παμφαλῶν F. 102.
 πανδοσίαν, λεωφόρον, F. 82.

παρὰ δ' ἧν τε πυθόμην σε F. 53.
 παρὰ τὴν σκίην, Βάθυλλε, O. 22.
 πλεκτάς δ' ὑποδυμιάδας F. 18.
 πλίζαντες μηροῖσι F. 76.
 ποθέω μὲν Διονύσε O. 42.
 πόθῳ σίλβων F. 126.
 πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη O. 56.
 πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον F. 64.
 Πρηξαγόρης τάδε δῶρα E. 10.
 Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν E. 14.
 πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδρύσατο
 E. 15.
 πρόφρων, ἀργυρότοξε, δίδε χάριν
 E. 9.
 πυκταλίζω F. 139.
 πῶλε Θρηϊκίῃ, τί δὴ με O. 61.

P

Ῥαδινὰς πῶλε F. 86.
 ῥυσαμένη Πύθωνα E. 11.

Σ

Σαλαΐζειν F. 125.
 σκυλὰ βαίνων F. 88.
 σὴν τε χάριν, Διόνυσε, E. 17.
 Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ F. 41.
 Σικελικὰν κοτταβὸν F. 40.
 Σίμαλον εἶδον ἐν χορῶ F. 121.
 σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί F.
 69.
 στεφανηφόρος μετ' ἧρος O. 53.
 στέφανον ῥοδιαῖον F. 115.
 στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἑκάστος ἄχαι
 F. 11.
 στεφάνους μὲν προτάφοισι O. 6.
 στεφανῶσθαι ἀνὴρ — σελίνοισι F.
 115.
 στέφος πλέκων ποθ' εὖρον O. 59.
 Στοίβε παῖ, τόδ' ἄγαλμα E. 12.
 σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης O. 16.
 σὺ μὲν, φίλη χειλιδῶν, O. 33.
 σὺν γέλωτι, σὺν δ' ἔρωτι F. 52.
 σὺν τῇδε τῇ στρατῇ F. 108.

T

Τακρὸς δ' Ἔρως F. 87.
 τὰ Ταντάλα τάλαντα F. 50.
 Τέω Ἀδαμαντίδα F. 75.
 τῇ χρυσοπέπλῳ, Μῆσα, F. 59.
 τί καλλεῖν ἐστὶ βαδίζειν F. 3.
 τίλλει τὰς κυάμους ἀσπιδιώτης F.
 67.

O D A R I O R V M

τί μακρὰ δὴ Φρονεῖς, τάλαν; F. 95.
 τί με τὰς νόμους διδάσχεις; O. 36.
 τί μὴν πέτεαι F. 15.
 τίς ἐρασμὴ σ', ὦ Θέραψ, F. 89.
 τί σοι, Θέλεις, ποιήσω O. 12.
 Τληΐη ἱμερόεντα βίον πόρε E. 20.
 τὸν ἄργυρον τορεύσας O. 17.
 τὸν Ἑρῶτα γὰρ τὸν ἄβρὸν O. 58.
 τὸν λυροποιὸν ἠρόμην F. 91.
 τὸν μελαιόχρωτα βότρυ O. 52.
 τὸ ρόδον τὸ τῶν Ἑρώτων O. 5.
 τῷ Διὶς ὁ παῖς ὁ Βάκχος O. 27.
 τραπέζαι τε κατηρεφίης F. 39.
 τρισκεκορημένον F. 96.
 τῶνικύκῃ F. 124.

Τ

Ταχιθίνῃ με ῥάβδῳ O. 7.
 ὑβρισταί, καὶ ἀτάσθαλοι, F. 144.
 ὕμνον F. 97.

Φ

Φέρ', αἶρε με πορφυρέῃ F. 36.
 Φέρ' ὕδαρ, Φέρ' οἶνον, ὦ παῖ, O. 64.

Φίλη γὰρ εἴ ξένοισ F. 8.
 Φιλῶ γέροντα τερπνόν O. 47.
 Φορτίον ἔρωτος F. 106.
 Φύγωμεν ἐκ προσώπων F. 28.
 Φύσει κέρατα ταύροις O. 2.

Χ

Χαλεπὸν τὸ μὴ Φιλήσαι O. 46.
 χέε μοι νέκταρ ἀνδρῶν F. 38.
 χεῖρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν F. 77.
 χηλινὸν δ' ἄγγος ἔχον F. 114.
 χθόνιον δ' ἐμαυτὸν ἦρεν F. 141.
 χρὴ γὰρ Θαρρηλίοις F. 92.

Ψ

Ψάλλω δ' εἴκοσι πάσαις F. 20.

Ω

Ὡνάξ, πανδαμάτωρ Ἑρως F. 29.
 ὦνοχόει δ' ἀμφίπαλος F. 19.
 ὦ παῖ, παρθένιον βλέπων, F. 4.
 ὦ Φάος F. 142.

INDEX SECVNDVS VERBORVM

QVAE IN ODARR. FRAGMM. EPIGRAMM
ANACREONTIS LEGVNTVR

Siglae O. F. E. indicant Odaria, Fragmenta, Epigrammata.

A

- τῶν Ἀβακισομένων F. 35, 5.
Ἀβδήρων πόλις E. 2, 1. f.
ἄβλαβός ἐστι κέρως [τόξω] O. 3, 31.
ἄβελον νόημα ἔχων O. 14, 3. f.:
ἄβελος O. 65, 14.
τὸν ἄβρὸν τὸν Ἑρωτα O. 58, 1.:
παιδί ἄβρῃ F. 16, 6.: ἄβρα γε-
λῶντες O. 5, 5. 6, 3.
ἄβροχαίτας κῆρος O. 6, 8.
ἀγαθός σύμβελος F. 29, 10. f.:
αἰῶνος μοῖραν ἀγαθῆς E. 20, 4.:
ἀγαθῶν παντοίων κατηρεφές τρα-
πεζαί F. 39.: ἀγαθῶν Ἄρης &
Φεΐδεται E. 1, 2.: ἀμείνω τὰ νῶ-
τα O. 29, 40.: πολὺν κρεῖσσον O.
26, 10.: ζωγράφων ἄρις O. 28,
1. 49, 1.: μανίην μανείς ἀρίστην
F. 1, 25.
Ἀγάθωνα τὸν αἰνοβίην E. 2, 1.
ἀγαλμα Χάρισιν O. 53, 6.: τὸδ'
ἀγαλμα ἀνέθηκας E. 12, 1.
ἄγγελος χηλινόν F. 114, 1.
ἐξ ἀγέλης O. 35, 8.: τὴν ἀγέλην
πὸρρω νέμι E. 5, 1.
ἀγέρωχον φυτὸν Λυαίη O. 53, 42.
ἀγνητῶν ῥάδων O. 53, 36.
ἀγκύλαις κέρην κατέχων O. 39,
18. f.
ἄγκυται Κρονίδῃ μνημα ποδῶν ἀρε-
τῆς E. 8, 2.
ἀγκύλη δαΐζων κότταβον F. 40.
ἀγλαίη E. 18, 2.
ἀγλαὸν κόσμον E. 17, 1.: ἀγλαὰ
δῶρα E. 7, 3.
ἐν Ἀγοσῷ E. 12, 3.
ἄγρα πέρδικος O. 62, 8.
ἄγριοσελίνων πυθμένας F. 114, 2.
ἄγριον τι φαγᾶσαν O. 9, 24.: ἀγρί-
ων δέσποινα θηρῶν O. 60, 2. f.:
ἄγριοι χειμῶνες F. 6, 3. f.
ἐν Ἀγροῖς O. 43, 6.: κατ' ἀγρὰς O.
9, 22.
ἀγρυπνεῖν F. 112.
ἄγχι Μυσῶν F. 2, 29.
ἄγχι τῷ Θεόδοις λύρη F. 81.
ἄγχι μὴ θέλῃσαν O. 52, 22.
ἄγω· ἀγάγωμεν ἑορτὴν Διονύσῳ F.
17, 4.: ἄγε O. 28, 1. 49, 1.
F. 1, 24.: ἄγε δὴ O. 57, 1.: ἄγε
δῶτε O. 57, 7.: ἄξον ἔλβον γῆρας
F. 52.
ἀδελφός O. 46, 10.
ἀδελος βροτοῖς ὁ βίος O. 41, 20.
ἀδοιᾶσως F. 56.
ἄδω· ἦδε F. 118.
Ἀδωνις· τὸ δ' Ἀδωνίδος O. 29, 28.
ἄεθλος & πρόκειται F. 1, 2.: ἄθλος
Ἡρακλῆος O. 1, 7.
αἰεὶ O. 20, 6. 8. 32, 18. 33, 6. F.
71.: αἰεὶ δ', αἰεὶ F. 2, 4.: αἰεὶ O.
33, 11.
αἰεῖω Κύπριν O. 39, 19.: ἐρωτικὰς
αἰοδαῖς F. 2, 11. f.: αἰεδαί, de
cicada, O. 43, 4.: ἄδει Ἑρωτας
ἢ λύρη O. 1, 12.: αἰεδεῖ ὕμνον,
Μῆσα, F. 59, 2.: αἰεδεῖν καλῶς
O.

V E R B O R V M   G R A E C O R V M

Ο. 26, 4.: ἄδειν Κιάδμον Ο. 1,
 2.: Πόθος αἰδεῖν F. 2, 22.: αἰεί-
 δων Ο. 58, 3.: μετὰ βαρβίτων
 αἰεῖδων Ο. 48, 7.: ἥδον ἄθλας
 Ἡρακλέους Ο. 1, 7. * Ἀοιδὴν λύ-
 ρης ἐκ ἂν λίποιμι F. 2, 33. f.:
 αἰοιδᾶς ἐρωτικᾶς αἰεῖδω F. 2, 11.
 f. * τὸν Ἀοιδίμον μελιστὴν μίμῃ
 F. 1, 31.
 αἰέρω· ἀερεῖς ἐς θεὸς νόος Ο. 51,
 7.
 ἄημα θεῶν Ο. 53, 4.
 αἴρ· ἐπ' ἡέρος θέσσα Ο. 9, 4.
 αἴητας ἐς ἀλκτύπας Ο. 39, 7.
 Ἀθαμαντίδα Τέω F. 7, 5.
 ἐξ Ἀθηνῶν Ο. 32, 7.
 Ἀθήνην πολεμόκλονον Ο. 53, 33.:
 Ἀθηναίης ἐν τεμένει E. 11, 2.
 ἄθρει κόμας Ο. 11, 1.
 αἰθύρων κατὰ πηκτίδων Ο. 6, 10.:
 μετὰ παρθένων αἰθύρων Ο. 8, 6.:
 μετὰ παρθένων αἰθύρειν Ο. 42, 7.:
 μοῖ ἂν μὴ Φοῖβος αἰθύρη Ο. 18,
 19. * Ἀθυρρία Ἀφροδίσιον Ο.
 53, 8.
 Αἴας ἐμαίνετο Ο. 31, 13.
 αἰγλήν λαμπυρίζοις F. 2, 37.
 αἰῆς πατρίδος πόθος E. 3, 1.
 Αἰδέω μυχὸς Ο. 6, 9.
 αἰδᾶς ἐρύθημα Ο. 29, 20.: αἰδῶ
 ἀφελῇ ποιήσον Ο. 29, 36.
 αἰετοῖς ὅμοιος F. 187, 4.
 Αἰδιόπαιδα F. 80.
 τὸν αἰνοβλήν Ἀγάθωνα E. 2, 1.
 αἰρέω· αἰρέει με χρυσὸς Ο. 15, 3.:
 λύρην ἐλὼν F. 2, 11.: ἐλὼν μιν
 F. 2, 17.
 αἶρω· αἶρέ με F. 36, 1.: ἄρον αὐτὸν
 Ο. 45, 16.: ἄρας τόξον Ο. 14, 5.:
 ἀρθεῖς F. 58, 1.: ἤρεν F. 141.
 Αἰσχύλα νύψ E. 9, 1.
 αἰχμὴν φιλέει Ἀρης F. 55.: δα-
 κρυόεσσαν ἐφίλησεν αἰχμὴν F.
 22.
 αἰῶ· σὺ δ' ἐκ αἰεῖς F. 4, 2.
 αἰῶνος ἀγαθῆς μοῖραν E. 20, 4.
 Ἀκαδημίην πολυγηθεά E. 12, 3.
 ἐξ Ἀκάνθης Ο. 53, 42. * ἐν Ἀκαν-
 θίναις ἀταρποῖς Ο. 53, 12.
 ἀκίδας ἐβαπτε Κύπρις Ο. 45, 5.
 ἀκινάκης· τῷκινάκη F. 124.
 ἀκμαῖον ἄνδρος ὥρας Ο. 34, 4.
 ἀκμὴν ὥον ἐσιν Ο. 33, 9.
 ἀκοντα Ο. 25, 5.

ἄκχε Μάσης Ο. 49, 2.: ταῦτ' ἀκχέ-
 σας Ο. 3, 14.
 ἄκροισι ταρσοῖς Ο. 8, 4.: ἄκρον κα-
 κὸν ὅζει F. 84.: εἰς ἄκρον ἡλιώ-
 σας Ο. 29, 5.
 ἀλαλημένη Ο. 51, 12.
 ἀλαλητῷ Ο. 57, 5.
 ἀλείφω σε Ο. 20, 12.
 Ἀλέξιος φαλακρὸς F. 123.
 ἀληθῶς ἀπὸ τῆς πυρὸς ποιήσον Ο.
 28, 18.
 ἐς Ἀλκτύπας αἴητας Ο. 39, 7.
 ἀλιπορφύροις τάπησι Ο. 8, 2.: ἀλο-
 πόρφυρον ῥέγος F. 74.
 ἀλκὴν γέροντος Ο. 54, 11. * Ἀλκί-
 μων φίλων E. 13, 1.
 Ἀλκμαίων ἐμαίνετο Ο. 31, 4.
 ἀλλ' ἐ θέλω Ο. 10, 10.: ἐκ εἶδεν,
 ἀλλ' ἐτρώθη Ο. 40, 3. add. E. 1, 1.
 ἄλλος καινὸς στρατὸς Ο. 16, 6.: πρὸς
 ἄλλον τινα χάσκει F. 36, 10.
 ἀλώσεις ἐμᾶς Ο. 16, 3.
 ἄμα Ο. 6, 8.: ἄμα — ἄμα Ο. 28,
 20. f.: ἄμα κέραις Ο. 42, 15.
 add. Ο. 63, 4.
 Ἀμαλθείης κέρας F. 5, 1.
 ἀμάξας Ο. 17, 8.
 ἀμας ἐς φρένας Ο. 27, 3.
 ἀμβροτον φυτὸν Λυαίης Ο. 53, 42.
 ἀμείβω· ἡμιψα νεῦρα Ο. 1, 5.:
 φύσεως δ' ἡμιψε μορφὴν F. 1,
 18.
 ἀμιδα F. 101.
 ἀμπαίνεται λύπα Ο. 41, 9.
 ἀμπέλα γόνον, τὸν οἶνον, Ο. 50, 7.:
 ἀμπελον εὐπέταλον, εὐβότρυον,
 κομῶσαν, Ο. 18, 16. f.: ἀμπέλας
 Ο. 17, 12.
 ἀμύνων πατρίδος δαλήτην E. 13, 2.:
 τόδε καὶ νεκρὸς ἀμύνει Ο. 53, 25.
 ἀμυσὶ πιεῖν Ο. 21, 2. 31, 2.
 ἀμυσιν προπίω Ο. 57, 2.
 ἀμφὶ νῶτοις φέρι Ο. 35, 3.: εἰσέ-
 φοιμι ἀμφὶ τέρματα δρόμου Ο.
 61, 8.
 ἀμφιπλέξας σιφανίσκας προτάφοισι
 Ο. 42, 6.
 ἀμφίπολος F. 19, 1.
 ἀμφοτέρων ξυνὴ φιλίη E. 14, 2.
 ἀμωμον ἄνδρος κόμης F. 42, 2.
 ἂν, ἐκ ἧν· ἐκ ἂν ἐπλευσε Ο. 35, 7.
 9.: ὥς ἂν δύνασαι Ο. 29, 20. f.:
 τίς ἂν παρέλθοι Ο. 22, 7.: τί γέ-
 νοιτ' ἂν Ο. 53, 19.: ἐ γὰρ ἂν γέ-
 νοιτο

INDEX SECVNDVS

νότο O. 63, 2. f. : ἐμὲ παῖδες ἂν
 φιλοῖεν F. 33, 2. : καὶ ἂν λείπομαι
 F. 2, 34. : καὶ ἂν βαλοίμην F. 5,
 1. : ἂν χορεύσω O. 9, 20. : ὡς ἂν
 εἶπω O. 28, 4. : ἥτις ἂν ἀναγκά-
 ζῃ F. 132. : ὡς ἂν δεῖ F. 136. *
 ἂν ἐκμάθῃς O. 10, 8. : ἂν ἐπέλ-
 θῃ O. 23, 4. : ἂν δύνῃται O. 28,
 8. : ἂν μὴ ἀθύρῃ O. 18, 19. : ἂν
 δύναίτο O. 49, 7. * ἦν ποτ' ἐλ-
 θῇς O. 15, 14. * Καὶ λύση τις O.
 30, 7. : καὶ ἀπέσβην O. 7, 8. : καὶ
 ἐκπιῶν O. 66, 8. : καὶ ἀφῇ με
 O. 9, 19.
 ἀνά — ἀλλεῖται O. 3, 29.
 ἀναβαίνω· κραδίη ρινὸς ἀχρεὶς ἀνέβαινε
 O. 7, 7. f. : ἔτοιμον καταβάντι
 μὴ ναβῆναι O. 56, 11. f.
 ἀνάγκας· ῥητόρων O. 36, 2. * ἥτις
 καὶ Ἀναγκάζῃ ἀγρυπνεῖν F. 132.
 ἀναδεύων O. 57, 6.
 ἀνά — δαήσω I. 1, 1.
 ἀναθάλλω· παλάμαισι χεῖρας αὐτῶν
 ἀνέθαλλον O. 3, 20. f.
 ἀναιμόσαρκε, de cicada, O. 43, 17.
 Ἀνακρέων O. 9, 7, 11, 2. 65, 1, 66, 1. :
 Ἀνακρέοντος O. 9, 27. 65, 13. :
 Ἀνακρέοντι O. 9, 13. : τὸν Ἀνα-
 κρέοντα F. 1, 30.
 ἀναμείλφομεν Βάκχον O. 41, 2. 27.
 ἀναμειρίζονται τρίχες λευκαὶ μελαί-
 ναις F. 110. : τὸ ῥόδον ἀναμείζωμεν
 Διονύσω O. 5, 2.
 ἀναξ· τῶ Σάρδιων ἄνακτος O. 15,
 2. : ὡς ἀναξ F. 29, 1. * θεαινῶν
 Ἀνασσα O. 62, 1. * ῥόδον ἀνθέων
 ἀνάσσει O. 61, 13.
 Ἀναξαγόρης E. 10, 2.
 ἀναπέτομαι πρὸς Ὀλύμπον F. 23, 1.
 ἀνάπλεως μύραν F. 127.
 ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὐρην F. 3, 4.
 ἀνάπτω· ἀνά δ' εὐδὺ λύχρον ἄψκας
 O. 3, 15.
 ἀνασταλάζω O. 56, 7.
 ἀνασυναίζω O. 21, 4. : ἀνασυναίξας
 O. 45, 15.
 ἀνατίλλω· ἀνέτειλεν ἀγέρωχον ἐξ
 ἀκάνθης φυτὸν O. 53, 41.
 ἀνατίθηναι· τὸ δ' ἄγαλμα ἀνέθηκας
 E. 12, 1. : ἀνέθηκε παιδὶ μνημῶς
 E. 16, 1. : μ' ἀνέθηκε E. 17, 2.
 διὰ Ἀναύρων ὀξέων O. 7, 4.
 ἀνέγγυος ὥρη E. 3, 3.
 ἀνέμω· σὺναυλον ἠχὴν E. 1, 10. *
 Ἀνιμῶλιον τὸν οἶνον F. 1, 15. *

Ἀνεμοτρόφῃ θυέλλῃ O. 41, 14.
 ἀνευ ῥόδα O. 53, 19. * Ἀνευθε φο-
 νίης χορδῆς O. 48, 2.
 ἀνέχευε κύμα δίσκῳ O. 51, 3. : ἀνα-
 χεῖσθω F. 122.
 ἀνημέρας πολιήτας O. 60, 7.
 ἀνὴρ ἕκαστος F. 11, 1. : Σικελὸς κομ-
 φὸς ἀνὴρ F. 41, 1. : ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς
 Κυθήρης O. 45, 1. : ἀνὴρ Μυρίλ-
 λης O. 62, 10. : ἄνδρες O. 52, 2. :
 ἀνδρῶν θρεσκαρδίῳ πόλιν O. 60,
 6. : τοῖς ἀνδράσι O. 2, 7. : Παρ-
 θίης ἄνδρας O. 55, 3.
 ἄνθος φέρισον O. 5, 6. : Ἐρωτος ἄν-
 θος ἀκμαῖον ὥρας O. 34, 4. : ἄν-
 θος κόμης ἁμῶμον F. 42, 2. : ἄν-
 θῶν σεφάνης O. 21, 5. : ἀνθεσι
 πλίζας σεφάνης O. 39, 13. * Ἀν-
 θεμεῦντας σεφάνης O. 64, 2. *
 Ἦνθισε καρπὸς O. 37, 14. : νέον
 ἔρνος ἦνθισε χθὺν O. 53, 37.
 ἄνθρωπε O. 9, 37.
 ἀνία εὐνάζεται O. 41, 10.
 ἀνοίγε O. 3, 10. : ἀνέφθα O. 3, 16.
 ἀνόπλως Ἐρωτας O. 18, 14.
 ἄνοσοι O. 50, 11. : ἄνοσοι δέμας O.
 50, 12. : ἄνοσοι θυμὸν O. 50, 13.
 ἀντέχων γῆρας F. 52.
 ἀντ' ἀσπίδων — ἀντ' ἐγχείων O. 2,
 10. f. : ἀντ' ἐρατῶν δώρων χάριν
 δέμενος E. 20, 2.
 ἀντιδίδε χάριν E. 15, 2.
 ἀντιφωνέω· ἀντιφώνει λύρη Ἐρωτας
 O. 1, 9.
 ἀνυβριεῖ O. 57, 5.
 ἀνυδρον νέκταρ F. 83.
 ἀπαθῆς, de cicada, O. 43, 17.
 ἀπαλός· ἀπαλῆς ἐνέρθε δειρῆς O.
 51, 18. : ἀπαλὸν δέμας O. 52,
 16. : ἐν ἀπαλαῖσι ποίταις O. 23,
 15. : κόμης ἀπαλῆς F. 42. : Κυ-
 πριν ἀπαλὴν O. 51, 6. : μέτωπον
 ἀπαλὸν O. 29, 9. : ἀπαλῶν ὑπερθε
 μηρῶν O. 29, 34. : ἀπαλὸν [χεῖ-
 λος] O. 29, 24. : ἀπαλὴν παῖδα
 F. 3, 7. : ἀπαλοὶ παῖδες O. 41,
 12. : παῖδες ἀπαλῶτεροι Λυαῖς
 O. 8, 8. : ἀπαλὸν πόμα Λυαῖς
 O. 36, 6. : ἀπαλοῖς πτεροῖσιν O.
 7, 10. : τρίχας ἀπαλὰς O. 28, 7. :
 ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον O. 50,
 5. : ἀπαλὰς χαίτας O. 22, 3. *
 ἀπαλύνεται κύμα θαλάσσης γα-
 λητῇ

VERBORUM GRAECORUM

λήνη O. 37, 4. * Ἀπαλοχρόε γα-
λήνας O. 51, 14.
ἄπασαν τὴν λύρην O. 1, 6.: ἀντ'
ἀσπίδων ἀπασῶν, ἀντ' ἐγχείων
ἀπῶντων O. 2, 10. f.: ἄπαντα
πατῶ θυμῷ O. 26, 6.: ἄπαντ'
ἔχεις O. 9, 35.: τὸν ἄρτι τῶν
ἀπάντων κρατῶντα O. 9, 9.
ἀπεῖσαν — τὴν ἐμὴν ἑταίρην O. 28,
4.
ἀπέρχομαι· ἀπελθε O. 9, 35. F.
2, 35.: ἀπελθεῖν ὑπὸ νεότερων
χορείας O. 4, 16.: ἀπῆλθον [αἰ
κόμαι] O. 11, 7.
ἀπέχει O. 28, 33.: φίλης ἀπέχε
Κυthereias F. 138.
ἀπιστε χρυσὸν F. 2, 19, 30.
ἀπλώσας ἀργύριον O. 18, 5.: ὑπὸ —
κυπέλλοις τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας
O. 39, 22.
ἀπ' οὐμάτων βαλὼν με O. 16, 7.:
ἀρθεῖς ἀπὸ Λευκάδος πέτρης F.
58.: ἀπὸ τῆ πυρὸς ποιήσον O. 28,
19.: ἀπ' ἐλπίδος κρεμάται O.
29, 17.: ἀπὸ μὲν πόλεως εἴφανος
ὄλωλε F. 37.
ἀπὸ — βλάπτων O. 43, 9.
ἀποθλίβω· ἐκ χαίτης ἀπέθλιβον
ὕδωρ O. 3, 22.
ἀποθνήσκω O. 40, 9.: ἀπὸ μοι θα-
νεῖν γένοιτο O. 63, 1.
ἀποίικας Μάσας ποιεῖς F. 2, 32.
ἀποκείρω· ἀπέκειρας πόμης ἄνδρος
F. 42.
ἀποκλαῖς μικρὸν F. 16, 2.
ἀπολειφθεῖς ὑπὸ ματρὸς F. 11, 4.
ἀπόλλυμαι· ἀπόλοιτο O. 46, 8.
τὸν Ἀπόλλωνα καθελὼν ποιεῖ Βάθυλ-
λον O. 29, 43.
ἀπορίπτονται μέριμναι O. 39, 5.
ἀποσβέννυμι· ἀπέσβην O. 7, 8.
ἀποτυγχάνειν φιλῶντα O. 46, 4.
ἀποφέρω· τὸδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω
O. 39, 26.
ἄπυρον χρυσίον F. 90, 3.
ἄρα τις O. 51, 1. 2. 5.
ἀράσσει θυμῷ O. 3, 8.
ἀργαλέη ἐς αὐτὸν κἀδοδος O. 56,
10.
τὸν Ἀργυρον τορεύσας O. 17, 1.: ἄρ-
γυρον μόνον βλέπῃσι. O. 46, 7.:
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας O. 46, 9.:
ὑπὲρ ἀργύρῳ ὀχῶνται O. 51, 23. *
Ἀργύριον ἀπλώσας O. 18, 5. * Ἀρ-

γυρήν Πειθῶ F. 63. * Ἀργυρότοξο
E. 9, 1.
ἀρίσκεις F. 2, 30.
ἀρετῆς πόδων μνημα E. 8, 2.
Ἄρης O. 45, 8, 13, 15. E. 1, 2.: *
Φιλαίματος Ἄρης E. 2, 3.: ὀρσο-
σολόπος Ἄρης F. 55.: τὸ μὲν ἐξ
Ἄρης ἔλκον O. 29, 14. * Ἀρηίφίλῃ
υἱὸς E. 16, 2.
ἀριθμῶ O. 3, 24.
ἀριστῶ· ἠρίσησα F. 6, 1.
ὦ ρισοκλείδῃ E. 13, 1.
ἀρκεῖ νοσῆσιν O. 53, 24.
ἄρκτος εἰσφεται O. 3, 2.
ἄρματος τροχὸς O. 4, 7.
ἀρμόσαντες προτάφοισι τὸ ῥόδον O.
5, 4.
ἄρσενες μόνον πατᾶσι σταφυλὴν O.
54, 5.
Ἄρτεμι, ἀγρίων δέσποινα θηρῶν, O.
60, 3.
Ἄρτίμων F. 27, 2.
τὸν Ἄρτι τῶν ἀπάντων κρατῶντα O.
9, 9.
ἄρτον ἐδῶ O. 9, 25.
ἄρτοπώλησιν ἐμιλίῃν F. 27, 16.
ἀρχὰν μακάρων φύσιος O. 51, 8.
ἀρχεται λιγαίνειν O. 39, 3.
ἀσέληνον κατὰ νύκτα O. 3, 12.
ἀσήμεν ὑπὲρ ἐρμάδων F. 38.
τὸν Ἀσκὸν ἔχω σκῆπτρον O. 38, 4.
ἀσπίς ῥυσσάμενη Πύθωνα F. 11, 2.:
μετ' ἀσπίδος O. 31, 14.: κακῆς
ἀσπίδος ἐλλημα F. 27, 9.: ἀντ'
ἀσπίδων ἀπασῶν O. 2, 10.: ἀσπί-
δα ῥίψε F. 120. * Ἀσπιδιώτης τίλ-
λει τὰς κυάμας F. 67.
ἄσῃρ· τί δ' ἀσράσιν Βωώτῃ O. 17, 11.
ἄσπονον ποτὸν O. 50, 6.
ἄσραγάλας ζυλίνης ἐν ποσὶ F. 27, 5. *
Ἄσραγάλας Ἐρωτος F. 135.
ἄσραπῃ F. 108.
ἄσρον φλογερὸν F. 1, 36.: ἄσρα O.
17, 8.
ἄστυ ἱερὸν F. 47, 3.: ἄστυ Νυμφῶν
F. 48.: ἀγλαὸν ἄστυ κόσμον E.
17, 1. * τὸν ἐθέλοντα Ἀστῶν, καὶ
ζείνων, E. 18, 4.
ἀσχαλλῶ· ἡσχαλλῆν O. 14, 14.
ἄτακτα συνθεῖς O. 29, 7.: ἄτακτα πᾶ-
ζει O. 52, 24.
ἄταρβῃ ἐν πότει O. 50, 2.
ἐν Ἀταρποῖς ἀκανθίναις O. 52, 12.
ἄτασθαλοὶ F. 144.

INDEX SECVNDVS

ἄτε τίς κύκνος F. 1, 8.
 ἄτειρῃ ἐν πότοις O. 50, 1.
 Ἀτρεΐδας λέγειν O. 1, 1.
 Ἀττιν τὸν ἡμίδηλον O. 13, 2.
 αὐ O. 16, 2. 32, 25.
 αὐλακος μίσσιν O. 51, 20.
 ἐπ' Αὐλῶν ἡμιόπων F. 89, 4.
 αὐξοί μέλπειν O. 53, 3.
 αὐρην λεπτήν ἀναπνεῖ Ζεφυρος F. 3,
 4. i πίνει θάλασσα αὐρας O. 19,
 3. i πολυανθέσιν ἐν αὐραῖς O. 39,
 10. i ἐμῶν φρενῶν αὐραῖς φέρειν
 ἔδωκα λύπας F. 2, 9.
 αὐριον· τὸ δ' αὐριον τίς οἶδεν; O. 15,
 10.
 αὐτᾶγητοι F. 98.
 ἐξ' Αὐτῆς O. 45, 8. i Φρυγῶν αὐταῖς
 O. 16, 2.
 αὐτὸς Φαῖβος O. 43, 13. i ὁ κηρὸς
 αὐτὸς O. 29, 25. i Ἀνακρέοντος
 αὐτᾶ O. 9, 27. i καὶ αὐτὸς Ἔρως
 O. 66, 8. i ἐπ' αὐτῷ τῷ βαρβίτῳ
 O. 9, 33. i ἀπόλοιτο πρῶτος αὐ-
 τὸς ὁ τὸν ἄργυρον Φιλῆσας O. 46,
 8. i τί μοι μάχισθ' — κ' αὐτῷ θεί-
 λοντι πίνειν; O. 19, 7. i αὐτὴν O.
 28, 30. i τὸδ' αὐτὸ O. 53, 16. i
 αὐτὸν O. 59, 5.
 αὐχένα τιθεῖς ἐν δερὶ F. 27, 14. i
 ὑπὲρ αὐχένος χιτῶνα δῆσας πακύν-
 ρω O. 4, 5.
 ἄφαντος εἰς O. 33, 4. i ἔρωτ' ἐθέσ
 ἄφαντον F. 2, 24.
 ἄφαρ λιασθεῖς τῇ δραπέτῳ χρυσῷ
 F. 2, 7.
 ἄφαρπάσασα ἄρτον χειρῶν O. 9,
 26. i ἀφῆρπασας Βάθυλλον ὀνει-
 ρων O. 12, 10.
 ἀφελῇ ποιήσον αἰδῶ O. 29, 36. *
 Ἀφελῶς ἔλαμψε Τιτάν O. 37, 7.
 ἀφῇ με O. 9, 19. i ἀφῆκεν ἑαυτὸν
 εἰς βέλεμνον O. 14, 15. i τὸ τό-
 ξον Ἀφροδίτης ἄφες F. 1, 29. i
 ἄφες κεῖσθαι O. 29, 8. i ἄφες πι-
 νειν με O. 31, 1.
 Ἀφροδίτα ῥοδόχρεος O. 53, 22. i με-
 τὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης O. 36, 8. i
 πορφυρεῇ Ἀφροδίτῃ F. 29, 3. i
 τὸ τόξον Ἀφροδίτης F. 1, 28. i
 Ἀφροδίτα τέρπει με O. 27, 9. i
 τὰν Ἀφροδίταν τελεῖν O. 23, 16. i
 Ἀφροδίτης δῶρα F. 7, 3. * Ἀφρο-
 δίσιον ἄδυρμα O. 53, 8.

ἄφρῳ πόντος ἐλόχουν Κυθήρην O.
 53, 32.
 Ἀχαΐης ἐσὶν O. 32, 12.
 ἄχανδίας F. 2, 36.
 Ἀχιλλεύς O. 14, 9.
 τὸ Ἀχος πέφυγε O. 41, 13.
 ἄχρει καὶ νῦν O. 65, 16. i ῥίπτα
 ἄχρει O. 7, 7.
 ἄωρα θείλων O. 52, 19.
 ἄωτον σοφίης F. 1, 4.

B

Βαδίζειν F. 3, 1. i Ἔρως βαδίζων O.
 7, 2.
 μετὰ κέρης Βαθυκόλπκ O. 5, 14.
 πρὸς Βάθυλλον O. 9, 8. i Βάθυλλον,
 τὸν ἑταῖρον, O. 29, 1. 44. 46.
 12, 10. 17, 16. i Βάθυλλε O.
 22, 1.
 βάθυνον O. 17, 6.
 βαίνειν ταυλὰ F. 88.
 τὰς τῶν Βακτρίων O. 32, 26.
 ὁ Βάκχος ὅταν ἐσέλθῃ O. 26, 1. i
 ὁ Βάκχος μεθύων O. 52, 23. i τῷ
 Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος O. 27, 1. i
 λυσιπαίγμων Βάκχος O. 39, 9. i
 νέον ἐς ζέοντα Βάκχον O. 52, 10. i
 ἀναμέλφομεν Βάκχον O. 41, 2.
 27. i Φιλοπαίγμονος Βάκχε O.
 49, 3. * κλῆμα τὸ Βάκχειον F.
 3, 5.
 βάλλω· ὅσας σὺ βάλλεις O. 40, 16. i
 σκοπὸν βαλὼν F. 1, 27. i στρατὸς
 — ἀπ' ὀμμάτων βαλὼν με O.
 16, 7. i ἔβαλλε O. 14, 12. i βάλ-
 ὀνον O. 36, 10. i ποιήσον βαλεῖν
 ἐρύθημα O. 29, 21. i κατὰ ληνὸν
 βαλόντες O. 52, 4. i χεῖρα ἐν ἡγά-
 νῳ βαλεῖν F. 77. i τί γὰρ βαλὼ-
 μεθ' ἑξω O. 14, 19.
 βαπτω· ἀκίδας ἐβαπτε Κύπρις O.
 45, 5. * Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον O.
 59, 4.
 ἄ βάρβιτος χορδαῖς Ἔρωτα ἤχει O.
 1, 3. i ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύει O. 6,
 4. 42, 16. i ἀνὰ βάρβιτον δονήσω
 F. 1, 1. i μετὰ βαρβίτων αἰεῖδων
 O. 48, 7. i ἐπ' αὐτῷ τῷ βαρβίτῳ
 O. 9, 34. i τὸν βάρβιτον F. 130.
 βαρὺ [βέλος] O. 45, 12. 16. * Βα-
 ρύνοντο νεφέλαι ἔδει F. 6, 3. *
 Βεβαρημένην ἐς ὕπνον O. 52, 18.

VERBORUM GRAECORUM

τὸν Βάρωμον F. 130.
 βασιλεὺς ὅπως O. 43, 4. * Βασιλεῦ-
 σαι Ταρτησσᾶ F. 5, 5.
 βαῤσαρήσω O. 57, 6. * Βασσαρίδες
 σουλαι Διονύσκ F. 61.
 βατηρίσ τυφας F. 28, 4.
 βέλος Ἐρωτος O. 45, 10.: τὰ βέλη
 τὰ τῶν Ἐρώτων O. 45, 3.: ἐφ' ἧς
 τὰ βέλη κυκλώσασθε F. 14, 4. *
 Βέλεμνον O. 45, 13.: Φιλολοιδο-
 ροιο γλώττης φεύγω βέλεμνα κᾶφα
 O. 42, 12.
 βερβέρια καλύμματα F. 27, 3:
 βιάται χρόνον [τὸ ρόδον] O. 53, 26.
 ὁ βίος ἀσθλος βροτοῖς O. 41, 20.:
 ἡσυχον βίον φέρωμεν O. 42, 17.:
 ἡμερόεντα βίον πόρε E. 20, 1.:
 τί δὲ τὸν βίον πλυνῶμαι; O. 25,
 6.: κίβδηλον εὗρισκεν βίον F. 27,
 12. * Βίος τρέχει O. 4, 8.: βιό-
 τε χρόνος O. 56, 6.: βιότα τρέ-
 βον ὁδεύειν O. 24, 2.: βιότοιο
 φύλαξ, Γάμε, O. 62, 3.: βιότα
 μέλπω γαλήνην O. 39, 15.
 βλάβεται βραχεῖσα νευρή O. 3, 26.
 βλέπω αἴτην O. 28, 33.: ὁπῶσα
 βλέπεις ἐν ἀγροῖς O. 43, 6.: ὅπως
 αἰὲ βλέπης με O. 20, 6.: μόνον
 ἄργυρον βλέπεις O. 46, 7.: λο-
 ζὺν ὕμμαι βλέπασα O. 61, 2.:
 παρθέτιον βλέπων F. 4, 1. * Βλέμ-
 μα γλαυκόν, ὑγρὸν, O. 28, 18.
 βλεφάρων ἵτυν κελαίνην O. 28, 17.
 βοάω * τὸ παροίνιον βοήσω O. 48, 8.:
 Φρυγίῳ ρύθμῳ βοήσω F. 1, 7.:
 Κυβήβην βοῶντα τὸν Ἀττιν O.
 13, 3.: μεμνηότες βοῶσιν O. 13,
 8.: τὸν Ἀγάθωνα πᾶσ' ἐβόησε πό-
 λεις E. 2, 2. * Βοή κεχρηνότην
 νεοτῶν O. 33, 11.
 βόσκει λειμῶνας O. 61, 9.
 βότρυς ὅταν τάμωσι O. 50, 10.:
 τὸν μελανόχρωτᾶ βότρυς O. 52,
 1.: βότρυας O. 17, 13.: ἐν βό-
 τρυσιν Κυθήρη F. 62.
 βελεύω * ἐβελεύσεν Δύσηρις εἴμαι
 τόδε E. 14, 1.
 βέλομαι * ἐγὼ δ' ἔτε ἂν Ἀμαλθείης
 βελομένην κέρας, ἔτ' — Ταρτησσᾶ
 βασιλεῦσαι F. 5, 2. * Βελαί πο-
 λυφροντίδες O. 39, 6.
 βῆς * βοὸς νεόπλυτον εἴλημα F. 27,
 7.: βεσί E. 5, 2. * τὸ βοῖδιον
 Μύρωνος E. 5, 2, 6, 1. * Βεκόλε

E. 5, 1. * Βοείην O. 14, 10, 18.
 * κατὰ χεῖρα τὴν Βοῶτα σρέφεται
 Ἄρκτος O. 3, 3.: τί δ' ἀσράσιν
 Βοῶτω; O. 17, 11.
 βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις O. 36,
 12.
 βρέφος εἰμὶ O. 3, 11.: βρέφος φέ-
 ροντα τρέξον O. 3, 16.
 βρέχομαι O. 3, 12.: βραχεῖσα νευ-
 ρή O. 3, 26.
 βρομῖς πιῖν O. 21, 2.: Βρομῖς νᾶ-
 μα O. 37, 12.
 βροτὸς ἐτέχθη O. 24, 1.: τὰ βρο-
 τῶν ἔργα O. 37, 9.: βροτῶν
 χάσμα O. 53, 5.: βροτοῖς ἀσθ-
 λος ὁ βίος O. 41, 20.: τίμιος
 βροτοῖσι O. 43, 10.: ἀπαλὸν βρο-
 τοῖσι φίλτρον O. 50, 5.: βροτῆς
 δαμάζει [ὁ Ἐρως] O. 58, 5.
 βρόν ὑπερθε λευκόν O. 51, 13.
 βρύσαι Χάριτες ρόδα O. 37, 2.:
 βρύοντα μίτραις πολυανθέμοις
 τὸν Ἐρωτα O. 58, 2.
 βυμᾶς ἰδρύσατο E. 19, 1.

Γ

γὰς ἐκτὸς Γαδείρων O. 32, 25.
 γῶ Γάλακτι μίξας ρόδα O. 23, 23:
 * Γαλαθινὸν νεβρὸν F. 21, 2.
 γαλήνη ἀπαλύνεται κύμα θαλάσσης
 O. 37, 4.: γαλήνας ἀπαλοχρόα
 O. 51, 14.: διαφαίνεται γαλήνας
 [Κύπρις] O. 51, 22.: βιότα μέλ-
 πω γαλήνην O. 39, 15.: κεκερασ-
 μένον γαλήνη [ὁμαία] O. 29, 13.:
 δᾶδ' ἔχων γαλήνην F. 60, 3.
 γάμον O. 62, 6.: Γάμε, βιότοιο
 φύλαξ, O. 62, 3.: γάμων προδο-
 τιν γενέσθαι O. 52, 20. * ἐν ᾧ κῆ-
 ρος μὲν ἐκ Ἐγημῆν, ἀλλ' ἐγῆμα-
 το, F. 14, 2.
 γανῶσας μέθη O. 39, 11.: γεγανῶ-
 μένος [Ἐρως] F. 126. * γεγανυμέ-
 νος Λυαίῳ O. 8, 3. * Γανύφρων
 O. 65, 7.
 γάρ O. 1, 11. 4, 7. 7, 11. 56, 11.
 F. 30, 1. 32, 2. etc.
 γαργαλίζει πτεροῖσι O. 59, 7.: τὰ μὲν
 Ἐρως ὁ γαργαλίζων σπλάγχνα F.
 60, 2.
 σὺν Γαστροδωρῇ F. 7, 3.
 γέ O. 23, 1. 35, 10. F. 16, 6. 26,
 32, 1. F. 56.
 κατὰ Γείτονας F. 13, 2.
 LI

INDEX SECVNDVS

γελάσω O. 24, 8.: Ἔρος, Ἰμερος,
 γελῶντες O. 51, 26.: ἄβρα γε-
 λῶντες O. 5, 5. 6. 3.: γελῶσα
 [Παφίη] O. 51, 30.: Χάριτας
 γελῶσας O. 18, 15.: γράφε τὰς
 πόλεις γελῶσας O. 49, 6. * σὺν
 Γέλωτι F. 52.
 γέμον Πειθᾶς [χεῖλος] O. 29, 24.
 γένειον ὑποπόλιον F. 107, 2.: τρυ-
 φερᾶ ἔσω γενεῖα O. 28, 26.
 γέρανος ὁδεύει O. 37, 6.
 γέρων εἰμὶ O. 38, 1. 11.: ὁ γέρων
 ἐγὼ O. 54, 4.: γέρων εἴ O. 11, 2.:
 γέρων ἦν O. 65, 6.: κλιθεῖ μιν
 γέροντος F. 54.: γέροντος ἀλκὴν
 O. 54, 11.: γέροντι πρέπει τὰ
 τερπνα παίζειν O. 11, 9.: γέρον-
 τα τερπνόν O. 47, 1.: γέρων
 ὅταν χορεύῃ, Τρίχας γέρων μὲν
 ἐστὶ O. 47, 3. f. * Γεραιός O. 52,
 11.: τὸν ἐπήφατον γεραιούς κῶμον
 O. 6, 15.
 οἱ Γεωργοὶ O. 40, 12.: γεωργῶν Φι-
 λία O. 43, 8.
 ἡ Γῆ μέλαινα πίνει O. 19, 1. * Γη-
 γενής, de cicada, O. 43, 16.
 γῆρας πολὺν O. 54, 7.: τὸ γῆρας ἔ-
 σσι τεῖρει O. 43, 15.: γῆρας ῥόδων
 χαρίεν O. 53, 27.: γῆρας ὄλβον
 ἄξον F. 52.: ὑπὸ γῆρας χαλκω-
 θέν βοίδιον E. 6, 1. * Γηραλῆος
 ὁδόντες O. 56, 4.
 γίνομαι κνίξῃ τις F. 45, 1.: βοὴ γί-
 νεται O. 33, 11.: ἐγὼ χιτῶν, μύ-
 ρον, ταινίη, μάργαρον, σάνδαλον,
 γενοίμην O. 20, 7. 11. 15.: εἴθε
 γενοίμην F. 50, 1. 3.: γίνομι F.
 2, 18.: * γὰρ ἂν ἄλλη γένοιτο
 λύσις ἐκ πόνων O. 63, 3.: τί δ'
 ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἂν; O. 53, 19.:
 ῥόδον ὡς γένοιτο O. 53, 40.: ἔμοι
 γένοιτο πίνειν O. 23, 12.: ἀπὸ
 μοι θανεῖν γένοιτο O. 53, 40.:
 τί μῆχος ἐν γένηται; O. 33, 17.:
 γένε συμβελος F. 29, 10.: προ-
 δότιν γάμων γενέσθαι O. 52, 26.:
 γενέσθαι ἥπιον E. 18, 1. * Γένος
 εἰδέν εἰς ἔρωτα O. 46, 7. * Γονὴν
 Διὸς Εὐτίον O. 18, 11. * Γόνον ἀμ-
 πέλα τὸν οἶνον O. 50, 7.
 γινώσκω χρόνον ἔγνω ὅν παρῆλθον
 O. 24, 3.
 Γλαύκη E. 4, 2.

γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης, O. 28, 20.
 γλυκὺς προφήτης θέρους O. 43, 11.:
 μέλι τὸ γλυκὺ O. 45, 6.: γλυ-
 κὺν θυμὸν O. 50, 13. * Γλυκερᾶ
 βιότης χρόνος O. 56, 5.
 τὴν Γλῶσσαν ἐκθερίζω O. 12, 6.:
 Φιλολοιδόροιο γλῶττης βέλεμνα
 O. 42, 11.
 γνωρίζω Παρθένος ἄνδρας ἐγνωρίσεν
 τίκραις O. 55, 4.
 γονύκροτοι F. 100.
 γόγξ προπέμπω O. 23, 9.
 γοργὸν ὄμμα ἔσω O. 29, 12.
 γυνᾶμαι σε O. 60, 1. F. 29, 7.
 γράφει O. 28, 2. 5. 6. 9. 10. 22. 24.
 29, 1. 46. 49, 5. 8.
 Γύγας τᾶ Σάρδεων ἀνακτος ἔμοι μέ-
 λει O. 15, 1.
 γυμνασίῳ δέχομαι E. 18, 4.
 γυμνὰν ἔδειξε O. 51, 9.
 γυνὴ καλὴ F. 90, 4.: γυνὴ οἰνοπό-
 τις F. 116.: ἴδε τὴν φίλην γυ-
 ναῖκα O. 62, 11.: Σιδωνίην γυ-
 ναῖκα O. 35, 4.: γύναι O. 20, 11.:
 αἱ γυναῖκες O. 11, 1.: ὦ γυναῖκες
 O. 21, 1.: ὅπερ καλαὶ γυναῖκες
 O. 32, 13.: γυναιξὶν ἐκ ἐτ' εἶχεν
 O. 2, 8.: σκιαδίσκην φορεῖ γυναι-
 ξὶν αὐτῶς F. 27, 22.

Δ

Δαίω f. δαῖμι· δεδαηκότος εἰπεῖν —
 πίνειν — μνηῖναι, O. 54, 12. f.
 δαί F. 81.
 δαΐζων ἀγκύλη κότταβον F. 40. *
 Δαίκτον φθόνον O. 42, 10.
 δαΐτας κατὰ πολυχώμας O. 42, 14.
 δᾶδ' ἔχων γαλήνην F. 60, 3.
 δάκνω δαχθεῖς τὸν δάκτυλον O. 40,
 4. * Δακέθυμά μοι λέγοντες O.
 8, 9.
 δακρύνοντα πόλεμον E. 7, 2.: δα-
 κρύνεσσαν τ' ἐφίλησεν αἰχμὴν F. 22.
 τὸν Δάκτυλον τὰς χειρὸς δαχθεῖς
 O. 40, 4.
 δαμάζει βροτᾶς O. 58, 5. * δαμέν-
 τα κόπῳ O. 3, 5.
 δάφνη F. 1, 13.: μελαμφύλλῳ δάφ-
 νῃ F. 46. * δάφνηφόροιο Φοίβῃ
 O. 13, 6.
 δέ· θέλω δέ — ἃ βάρβιτος δέ
 — λύρη δέ O. 1, 2. 3. 8.:
 ὁπλᾶς δέ O. 2, 2.: νικᾶ δέ
 O.

VERBORUM GRAECORUM

Ο. 2; 12.: ὁ δὲ Ο. 3, 23. etc.:
 φθοιερὴν ἔχεις δὲ τέχνην Ο. 29,
 38.: χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
 F. 1, 22. add. ibid. v. 19. Ο. 22,
 3.: χαλεπὸν τὸ μὴ φιλησαι, χα-
 λεπὸν δὲ καὶ φιλησαι, χαλεπώ-
 τερον δὲ πάντων Ο. 46, 1. 2. 3.
 δεῖ· τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν; Ο. 4,
 11.: τί γὰρ με δεῖ πέτασθαι Ο.
 9, 21.: τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
 Ο. 9, 41.: ὡς ἂν δεῖ F. 136.:
 θανεῖν μὲ δεῖ Ο. 25, 5.: μὴ δεῖ
 σε πίνειν Ο. 15, 15.: καὶ δεῖσθαι
 με χορεύειν Ο. 33, 3.
 δεῖδωμαι· Τάρταρον δεδοικώς Ο.
 56, 8.
 δείκνυμι· ὁ δὲ νιν εἰδείξε γυμναίον Ο.
 51, 9.: τὰ νῶτα δεῖξαι Ο. 29, 39.:
 Ἀθήνην κορυφῆς εἰδείκνυε Ζεὺς Ο.
 53, 14.
 δεινός· Αἰδεώ εἰσι μυχός Ο. 56, 9.:
 δεινὴν Φαρέτρην Ο. 31, 11.
 δειρῆς ἐνερθεν ὑπαλῆς Ο. 51, 18.
 δέκα μῆνες F. 11, 2.: δέκ' ἔγχει
 ὕδατος κυάθας Ο. 57, 3.
 ἐπὶ Δελφίσι χορευταῖς Ο. 51, 24.
 δέμας μύρω τέχνας Ο. 39, 18.: δέ-
 μας εἰς πλόον φέρουσα Ο. 51, 15.:
 ἄνοσοι δέμας θητόν Ο. 50, 12.
 τὰ Δέρμια Ο. 62, 15.
 τὸ Δένδρον καλὸν Ο. 22, 2.: φύλλα
 δένδρων Ο. 32, 1.: πίνει δένδρεα
 Ο. 19, 2.: δένδρεων ἐπ' ἄκρων Ο.
 43, 2.: δένδρεσιν καθίζειν Ο. 9,
 23.
 δεξιὸν ἐπεμβύτην Ο. 61, 12.
 δέρκεο τὴν νεανίαν, δέρκεο, Ο. 62, 7.
 δεσπότην Ο. 9, 31. * Δέσποινα Ἀρτε-
 μι θηρῶν Ο. 60, 3.
 Δεύνυσον ἐρίβρομον F. 64.
 δεῦτε F. 72. 123.
 δέχεσθαι σε F. 29, 12.: τὸν θέλον-
 τα γυμνασίῳ δέχομαι F. 18, 4.
 δέω· χιτῶνα δῆσαις πεπύρω Ο. 4, 4.:
 δῆσαις σεφάνοισιν Ο. 30, 2.: ἐδη-
 σάμην μετώπῳ Ο. 65, 15.
 δῆ· τότε δῆ Ο. 54, 3.: ἄγε δῆ Ο.
 57, 1.: τί δῆ Ο. 61, 1. F. 95.:
 φέρε δῆ Ο. 53, 29.: μεῖς μὲν δῆ
 F. 6, 1.: δέκα δῆ μῆνες F. 12, 2.:
 ἀναπέτομαι δῆ F. 21, 1. * καὶ
 Δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν Ο. 65, 16. *
 ἐρῶ τε Δῆτα F. 31, 1.
 δῆμος· Εὐωνυμίαν ἐνὶ δῆμῳ ναίειν
 E. 20, 3.

δηρὸν F. 2, 18.
 δια νυκτός Ο. 8, 1.: διὰ ἀναύρων
 Ο. 7, 4.: διὰ ὀχάνοιο F. 72.: σὴν
 διὰ μεργοσύνην F. 45, 2.: διὰ τὸν
 ἔρωτα F. 23, 3.: διὰ τὰς καλὰς
 ἐκείνας Ο. 8, 10.: εἰ ὄν Ο. 41,
 7. 8. 9. 10.: διὰ τᾶτον Ο. 46, 10.
 11. 14.: διὰ τὸν ἔρωτα F. 23, 3.
 διακονῶ Ἀνακρέοντι τοσαῦτα Ο. 9,
 14.: μέθυ μοι διακονεῖται Ο. 4,
 6.
 διακόπτω· μὴ μοι διάκοπτε τὸ με-
 σόφρον Ο. 28, 14.
 διαφαίνεται σαρκῶν ὀλίγον Ο. 28, 31.:
 διαφαίνεται γαλήνας Ο. 51, 22.
 διδάσκω Ο. 29, 2.: τί με δεῖ πόδας
 διδάσκειν; Ο. 29, 41.: τί με τὰς
 νόμας διδάσκεις Ο. 36, 1.: διδάσκει
 πίνειν Ο. 36, 5.: διδάσκει παίζειν
 Ο. 36, 7.: διδάσκει με χορεύειν Ο.
 27, 5.: ἔταν μὲ θυαὸς ὑπερφρε-
 νεῖν διδάξῃ F. 2, 14.: δαλεύειν δε-
 δίδακται Ο. 30, 9.
 διδύμας χεῖρας Ἑρμῆ Ο. 29, 31.
 δίδωσί μοι τὸν οἶνον πιεῖν Ο. 9, 28.:
 τί ἐν δίδωσι; Ο. 2, 9.: ἐμοὶ σέ-
 φος δίδωσι Ο. 65, 12.: χαρίεντα
 δίδωμι F. 33, 3.: κύραις φέρειν
 ἔδωκα λύκας F. 2, 10.: φύσις
 ὀπλὰς ἔδωκεν ἵπποις Ο. 2, 2.:
 λιγυρὴν ἔδωκεν οἶκον Ο. 43, 14.:
 δὸς ὕδωρ Ο. 36, 10.: δότε μοι
 δότ' — Βρομὶς πιεῖν Ο. 21, 1.:
 δότε σεφάνας Ο. 21, 5.: δότε μοι
 λύρην Ο. 48, 1.: ἄγε δώτε Ο. 57,
 7.: δὸς αὐτὸν ἡμῖν δραχμῆς Ο.
 10, 12.: δός μιν ναίειν E. 20, 3.:
 δίδω χάριν Ναυκράτει E. 9, 1.
 διεῖδω· Κλεύβελλον δὲ διεῖδεν ἐπι-
 ποθῶ F. 134.
 διέκασιν ἱερὸν ἄστυ F. 47, 2.
 διζημαί σε F. 4, 2.
 διηνέμοις ταρσοῖς F. 2, 3.
 τὰ Δίκαια συμπαρασχεῖν F. 34, 2.
 ἐπὶ Δίησι Ληθαίς Ο. 60, 5.
 διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις Ο. 44, 9.
 Διόνυσος κωμάζει F. 136.: Διόνυσος
 εἰσελθὼν Ο. 66, 6.: Διονύσῳ
 ἀγάγωμεν ἑορτὴν F. 17, 4.:
 τὸ ῥόδον ἀναμίζωμεν Διονύσῳ Ο.
 5, 2.: Διονύσῳ φιλοπαίγμονος χο-
 ρεῖας ποθέω Ο. 42, 1.: Αἰθιόπαι-
 δα τὸν Διόνυσον F. 80.: Διόνυσος
 Ο. 5, 13. E. 17, 1.: Διονύσῳ Βασ-
 L1 2

INDEX SECVNDVS

σαρίδες F. 61.: Διωνύσῳ φέρει
κισσόν E. 4, 3. * Διονυσίαις ἐορ-
ταῖς O. 53, 18.: Διονυσίης ὀπώ-
ρης ῥοιάν O. 54, 9.: Διονυσίην
νηδύν O. 29, 33.: Διονύσιον ἐς
χορὸν F. 90, 2.
δίσκῳ ἀνέχευε κῦμα O. 51, 3. *
Δισκείν ἐμμελῶς F. 92.
δισχιλίαις Ἐρωτας O. 32, 17.
διτόκον F. 104.
διψῶντά με ἕσπον πίνειν F. 8, 2.
δίω· ἔ μιν δίοιμι F. 2, 5.
διώκω· ἐδίωκε O. 44, 5.: μὴδ' —
τάμα φίλτρα διώξης O. 34, 5.
δοκέω ἔγωγε — διολισθανεῖν O. 44,
7.: δοκεῖ εἶναι O. 35, 2.: ἐδόκην
δρόμον ἐκτανύειν O. 8, 4.: ἐδόκην
ὄναρ τροχάζειν O. 44, 1.: δοκῶν
ἔχειν τὰ Κροίσκ O. 26, 3.: ἐδό-
κει τελεῖν Κυθήρην F. 1, 23.: δο-
κέει κλύειν F. 30, 1.: πότον, δο-
κέει, πογᾶσιν O. 40, 15.: δοκέει
δὲ, μ' εἰδέναι σοφόν O. 61,
3.: μοὶ δοκεῖ O. 66, 5.
δόλω F. 2, 23.: ἐς τ' ἂν δόλοις με
θέλγῃς; F. 2, 20. * Δολίοις ζέ-
γοισι F. 2, 30. * Δολιερὸν νόον μ'
ἐρώντων γελῶντες O. 51, 25.
δονεῖ μ' ἐν αὐραῖς O. 39, 11.: νε-
φελῶν σκιαὶ δονᾶνται O. 37, 8.:
ἀνὰ βάρβιτον δονήσω F. 1, 1.
δόρυ σιβαρόν O. 45, 9.: ἐκ δαυρὶ τι-
θεῖς αὐχένα F. 27, 13.: δᾶρα O.
14, 10.
δᾶλη μενῶ παρ' αὐτῷ O. 9, 20. *
Δαλείειν δεδίδυκται O. 30, 9. *
Δαληῖν ἀμύνων πατρίδος E. 13,
2.
δρακόντων κυανώτερη ὄφρυς O. 29,
11.
ὁ Δραπέτης F. 2, 15.: ὁ δραπέτας
ὁ χρυσός F. 2, 1.: τᾶ δραπέτα
χρυσᾶ F. 2, 8.
δραχμῆς δὸς αὐτὸν ἡμῖν O. 10, 13.
δρέπων φύλλον F. 1, 22.
δρόμον ὡκὶν ἐκτανύειν O. 8, 5.:
ἀμφὶ τέρματα δρόμου O. 61, 8.
δρόσον ὀλίγην πεφωκως O. 43, 3. *
Δροσῶδες μέτωπον O. 29, 9. *
Δεδροσωμένην Κυθήρην O. 53, 31.
δυναμαι· ὡς ἂν δύνασαι O. 29, 21.:
δεῖξαι δύνασαι 29, 40.: ὅσον δύνη
O. 17, 6.: ὁ κηρὸς ἂν δύναιτο O.
49, 7.: ὁ κηρὸς ἂν δύνεται O. 28,
8. * Δυναίσης θεῶν O. 58, 4.

δύνω· μέσος καρδίας μεν ἔδυνε O.
14, 17.: ὑπὸ τὰ πέταλα δύναι F.
3, 6.
δύσηρις E. 14, 1.
δύσηχέος ἐκ πολέμοιο E. 11, 1.
Δωριάζων εἶπε O. 10, 6.: Δωριάζει
ἐκδύτα χιτῶνα F. 73, 2.
Δῶρα τὰδε ἀνέθηκε θεοῖς E. 10, 1.:
ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε E. 20, 2.:
ἀγλαὰ δῶρα E. 7, 3. * Δωρεῖν μι-
σῶ F. 132.

E

Ἔαρος φανέντος O. 37, 1.: ῥόδον
Εἴαρος μέλημα O. 5, 7.: Ἔαρος
κύπελλον O. 18, 2.: σεφανηφόρα
μετ' Ἡρος O. 53, 1.
ἕσπον με πίνειν F. 8, 1.
ἑαυτὸν ἀφῆκεν O. 14, 14.
ἐγκαθεύδων τάπητι O. 8, 1.
ἐγκαθόρου πόλιν χαίροισα O. 60, 6.
ἐγκεράσας οἶνον O. 38, 10.
ἔγρεο O. 62, 8.
ἐγχει δὲκ' ὕδατος κυάθους O. 57, 3.:
Πινδαρικὸν μοι μέλος συγκεράσας
τις Ἐγχείοι O. 66, 4.
ἐγχείων ἀντ' ἀπάντων O. 2, 11.
ἐγὼ O. 9, 13. 19. 38, 1. 11.: σὺ
μὲν — ὁ δ' — ἐγὼ δ' O. 16, 1.
2. 3.: ἔγωγε O. 44, 7. F. 35, 1.
cc 134.: καὶ γὰρ O. 1, 7. 11, 8.:
μὲν O. 59, 6.: μεῦ O. 3, 6. 9.
12, 8. F. 54. 107, 1.: ἐμοὶ O. 38,
8.: μοὶ O. 3, 25. 4, 6. 9, 28.
66, 3. 5. F. 83, 1.: ἐμὲ O. 4, 13.
24, 7. F. 33, 1.: με O. 4, 16. 9,
21. 14, 7. 20. F. 90, 2. 4.: ἡμῶν
F. 146.: ἡμῖν O. 1, 10. 10, 12.
18, 3. 56, 1. 57, 1.: ἡμᾶς O.
25, 9. * ἑμαυτὸν F. 141.
ἔδω ἄρτον O. 9, 25.
ἔθειραν τὰν πολιάν O. 34, 2.
ἐθέλω· ἠθέλον καθεύδειν O. 8, 14.:
ἐθέλοντα φιλεῖν O. 8, 11.: τὸν
ἐθέλοντα E. 18, 3. * Ἐθελοπάρ-
γοισι F. 27, 10.
εἰ ἐπίσασαι O. 32, 1. 3.: εἰ τὰ κέν-
τρον ποιεῖ O. 40, 13.: θανεῖν εἰ
πέπρωται O. 23, 10.: εἴγε παρῆγε
O. 21, 1.: εἰ δ' — εἴεσι O. 23, 6.:
λαλείει τις εἰ θελήσοι F. 30, 2.:
ἤρο-

V E R B O R V M G R A E C O R V M

ἡρώμην εἰ κομίσσει F. 91. * εἰ μὴ
 μόνος γ' ἐκεῖνος O. 35, 10.: εἰ δὲ
 μὴ O. 10, 15. * εἴτ' εἰσὶν, εἴτ'
 ἀπῆλθον, O. 11, 7. * εἴτε γυνοί-
 μην F. 90, 1. 3.
 εἴπω, εἰ εἰδῶ· κκ εἶδεν O. 40, 3.:
 ἔν τῳ γέροντος ἀλκίῳ O. 54, 11.:
 εἰδῶν F. 3, 5.: εἰδὼν O. 55, 6. 65,
 1.: εἶδε O. 37, 1. 3. 5. 6. 62, 11.:
 εἰδέναι οὐδὲν σοφόν O. 61, 4.: κκ
 εἰδώς F. 4, 3.: κκ οἶδα, τῷτο δ'
 οἶδα O. 11, 8.: κκ οἶδα φθόνον
 O. 42, 10.: φθόνον κκ οἶδ' ἐμὸν
 ἦτορ O. 42, 9.: ὃν δ' ἔχω δραμεῖν,
 κκ οἶδα O. 22, 4.: κκ εἴτ' οἶδα
 O. 29, 22.: οἶδ', εὖ νῦν σε δέχεσ-
 θαι F. 29, 12.: χαρίεντα οἶδα
 λέξαι F. 33, 4.: τὸ δ' αὖριον τίς
 οἶδεν; O. 15, 10.: πόθεν οἶδαμεν
 τὸ μέλλον; O. 41, 19.: ὅς πλεῖ-
 στον Μάσης οἶδε κλέος Τραγικῆς
 E. 19, 2.: κκ εἰδότες F. 144.
 εἴκοσιν Ἑρωτας O. 32, 8.: εἴκοσι πᾶ-
 σαις χορδαῖσιν F. 20.
 εἰκότες ἐσὲ ξένοισιν F. 51.
 εἴλημα ἀσπίδος F. 27, 8.
 εἶμα E. 14, 2.
 εἰμὶ βρέφος O. 3, 11.: ἐγὼ γέρων
 εἰμὶ O. 38, 1. 11.: κκ εἰμὶ κη-
 ροτέχνης O. 10, 9.: γέρων εἴ O.
 11, 2.: εἴ θεοῖς ὅμοιος O. 43, 18.:
 φίλῃ εἴ ξένοισι F. 8.: κέρας ἀβλα-
 βές ἐστὶ O. 3, 31.: τί γὰρ ἐστὶ σοι
 τὸ κέρδος O. 41, 17.: ὡς ἂν εἴτ'
 εὐδὲ ἐστὶ O. 15, 11.: ὁ δ' ὦν
 ἐσιν ἀκμήν O. 33, 9.: ὁ νάρθηξ
 ἀδὲν ἐστὶν O. 38, 5.: ὅσον ἐστὶν ἐν
 μερίμναις O. 41, 25.: σὰ ἐστὶ καὶ-
 να πάντα O. 43, 5.: καλὸν ἐστὶ
 F. 34.: ἐστὶν ἀπ' εὐκτίτη Λέσβου
 F. 36, 7.: Ἀχαιῆς ἐστὶν O. 32,
 12.: ἐσὲ F. 51.: εἰσὶ F. 135.:
 εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον, O. 11,
 7. add, F. 146.: ἔσω O. 29, 12,
 27.: μηδὲν μοι, καὶ ὑμῖν, ἔσω
 O. 24, 6.: τὰ δ' ἦν ἀμείνω O.
 29, 40.: ἦσαν F. 68.: ἐγὼ ἔσοπ-
 τρον εἶην O. 20, 5.: εἶναι O. 35,
 2.: τίθεται ὄναρ τόδ' εἶναι; O.
 44, 6.: καλὴ τις ἔσται O. 2, 13.:
 κόμας ἀκέρ' ἔσται O. 11, 4.
 εἶμι· εἶς O. 33, 4.: ἦε F. 1, 20.
 εἰσαράς F. 119.
 εἶς· ἐνὶ τῷδε συνεδρῆσαι O. 44, 10,

εἰς βέλεμνον ἀφῆκεν ἑαυτὸν O. 14,
 15.: ὅταν φρένας ἐς ἀμάς ἐσέλθῃ
 O. 27, 3.: γένος ἀδὲν εἰς Ἑρωτα
 O. 46, 5.: ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον
 O. 59, 4.: δέμας εἰς πλῆθον φέρκ-
 σα O. 51, 15.: ἦν ἐς Σάμον ἐλ-
 θῆς O. 29, 25.: εἰς ἀκρον ἡλιώτας
 O. 29, 5.: ἐς αἴτους ἀπορίπτονται
 μέριμναι O. 39, 7.: νόος ἐς θεὰς
 αἰετρεῖς O. 51, 7.: βεβαρημένην
 ἐς ὕπνον O. 52, 18.: ἐς χορείην
 πτερυγίαι O. 54, 3.: ἐς αὐτὸν καί-
 θεδος O. 56, 10.: ἀρτεῖς ἀπὸ πέ-
 τρης ἐς πολὺν κύμα F. 58, 2.: ἐς
 τί O. 3, 25.: ἐς ἕτας φαίνοντας ἄλ-
 λα O. 50, 14.: ἐς ποταμῶν προ-
 χούς F. 120.: Διονύσιον ἐς χορὰν
 F. 9, 02.
 εἰσβαίνω· τίς σ' — μανίῃ θυμὸν εἰσέβη
 F. 89, 2.
 εἰσιδῶ· εἰσιδὼν μεν γένειον F. 97,
 1.
 εἰσέρχομαι· ὅταν ὁ Βάκχος ἐσέλθῃ
 O. 26, 1.: ὁ Βάκχος ὅταν φρένας
 ἐς ἀμάς ἐσέλθῃ μεθυδῶτας O. 27,
 4.: Διόνυσος εἰσελθὼν O. 66, 6.
 εἴτα O. 14, 14.
 ἐκ Βαθύλλης γράφε Φοῖβον O. 29,
 46.: ἐκ θαλάττης Κυθήρην ἐλό-
 χευε O. 53, 10.: ἐκ Κορίνθου θές
 ὄρμαθός Ἑρωτῶν O. 32, 10.: ἐκ
 πόνων λύσις ἂν γένοιτο O. 63, 3.:
 ῥυσάμενη ἐκ πολέμοιο ἀσπίς E.
 11, 1.: ἐκ ποταμῶν πανέρχομαι
 F. 24, 1.: Οὐγῶμεν ἐκ προσώπων
 F. 28, 1.: ἐκ χαίτης ἀπέθλιβον
 ὕδωρ O. 3, 21.: ἐξ Ἀθηνῶν Ἑρω-
 τας εἴκοσιν θές O. 32, 7.: ἐξ ἀγέ-
 λης ἐλασθεῖς O. 35, 8.: ἐξ αὐτῆς
 δόρυ κρηδαίωνων O. 45, 8.: ἐξ
 ὄρειας χωρεῖσι E. 4, 3.: ἐξ ὅλης
 παρειῆς O. 28, 10.: φύγον· ἐξ
 ὕπνου με πάντες O. 8, 12.
 ἑκάστος ἀνὴρ F. 11, 1.
 ἑκατὸν F. 5, 3.
 ἐκβοῆσαι τοσαύτης Ἑρωτῆς O. 33, 19.
 ἐκγονοὶ ἐκείνου E. 15, 2.
 ἐκδύσαι χιτῶνα F. 73.
 ἐκεῖνος ὁ Τηρεὺς O. 12, 7.: μόνος
 γ' ἐκεῖνος O. 35, 10.: ὅπως ἐκείνη
 O. 28, 15.: ἐκείνη ἐπιστολὰς O. 9,
 15. add. O. 21, 5. E. 51, 1.: διὰ τὰς
 καλὰς ἐκείνας O. 8, 10.: κεῖνος F.
 14, 2.: κεῖνα πάντα O. 43, 5.
 L1 3

INDEX SECVNDVS

ἔκρητι λόγων F. 33, 11.

ἐκτερίζω τὴν γλῶσσαν O. 12, 7.

ἐκμαγῆναι τὸν Ἄττιν O. 13, 4.

ἐκμανθάνω· ἂν ἐκμάθῃς πᾶν O. 10, 8.

ἐκπίνω· σκύφον μετὸν ἐξέπινον Ἐρξίῳνι F. 9, 2.: οἶνα ἐξέπινον κάδον F. 16, 3.: τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ καὶ ἐκπιεῖν O. 66, 8.

ἐκπρίωμαι O. 10, 5.

ἐκταγῆναι δρόμον O. 8, 5.

ἐκτετιλμένος κόμην, πώγωνά τ', F. 2, 7, 17.

τὰς Ἐκτὸς Γαδείρων O. 32, 15.

τὴν Ἐκτορος μάχαιραν O. 31, 15.

ἐκφεύγω· τὸ μὲν ἐκπέφυγε κέντρον F. 1, 17.

ἐλαίας καρπὸς O. 37, 11.: χλωρᾷ ἐλαίᾳ F. 46, 2.

ἐλασθεῖς ἐξ ἀγέλης ταῦρος O. 35, 8.

ἐλαφτρόλε, de Diana, O. 60, 1.

ἐλαφρῶς ὠρχήσαντο F. 10, 2.

ἐλέγχον τὸ σῶμα O. 28, 32.

ἐλέησα O. 3, 14.

ἐλευθέρην με ποιήσιν O. 9, 18.: ἔλικας ἐλευθέρους πλοκάμων O. 29, 6.

ἐλεφάντινος τράχηλος O. 29, 29.: ἐλεφάντινον μέτωπον O. 28, 12.: ἐλεφαντίνῳ πλήκτρῳ F. 1, 5.: ἐλεφαντίνη λύρη F. 90, 1.: ἐλεφαντίνην σκιαδίσκην F. 27, 21.

Ἐλικωνίης E. 4, 1.

ἐλίσσω· κρίνον ὡς ἴοις ἐλιχθὲν O. 51, 21. Ἐλικας πλοκάμων ἐλευθέρους O. 29, 6.

ἐλκει ῥόδιον πάροιθεν O. 51, 16.: ἐλκαν τὸ μὲν ἐξ Ἀρης, τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης O. 29, 14.

ἐλπὶς· τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμάται O. 29, 17.

ἐλυσθεῖς νέος O. 52, 15.

ἐμβάλοίμι· τοι τὸν χαλινὸν O. 61, 6.: ἐνιβάλλων ἐν νεφέλῃ F. 36, 2.: ἐν ἡγάνῃ βαλεῖν F. 77.

ἐμμελῶς δισκεῖν F. 93.

ἐμὸν ἦτορ O. 42, 9.: τῶν ἐμῶν Ἐρώτων O. 32, 5.: ἐμῶν Φρενῶν F. 2, 9: Φρένας ἐς αἵμας O. 27, 3.: τῆς ἐμῆς ἐταίρης O. 13, 11.: ἐμοῖς φίλοις O. 23, 14.: ἐμὰς αἰώσεις O. 16, 3.: τὰμα φίλτρα O. 34, 5.

ἐμπεσὼν F. 28, 2.

ὥς Ἐμπνεον, βοίδιον, E. 5, 2.

ἐν καρδίῃ μευ πλέκει καλὴν O. 33, 7.: μ' ἐν αὐραῖς δονεῖ O. 39, 10.: ἐν ῥόδοις κοιμωμένην O. 40, 1.: ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις O. 41, 25.: ἐν πότοις ἀτειρῇ, ἐν πότοις ἀταρβῇ, ἐν πότοις χορευτῇ, O. 50, 1. 2. 3.: ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις O. 57, 8.: εὐρον ἐν τοῖς ῥόδοις Ἐρωτα O. 59, 2.: ἐν θαρῇ τιθεῖς αὐχένα F. 27, 13.: καρτερός ἐν πολέμοις E. 1, 1.: ἐν ἔρεσι O. 13, 3.: Φρυγῶν ἐν ὄχθαις O. 20, 2.: ἐν ἀπαλαῖσι κοίταις O. 23, 15.: ἐν μέσοις O. 38, 12.: ἐν ἀγροῖς O. 43, 6.: ἐν ὥραις Ἐρώτων O. 53, 6.: ἐν ἀταρποῖς O. 53, 12.: ἐν ἰσχύοις O. 55, 1.: ἐν κόραις O. 62, 14.: ἐν νώτῳ F. 27, 15.: ἐν ποσὶ F. 27, 6.: ἐν ὕλῃ F. 21, 3.: ἐν χαράδρῃ F. 25, 4.: ἐν ᾧ [θαλάμῳ] F. 14, 1.: ἐν τεμένει E. 11, 2.: ἐν βότρυσι F. 62.: ἐν ἀγοσῷ E. 12, 3.: καὶ σεφάνοις O. 34, 6.: ἐνὶ δήμῳ E. 20, 3.: ἐνὶ νύσῳ E. 47, 1.: ἐνὶ τροχῷ F. 27, 12. add. F. 36, 3.

ἐναρίζω· ἠνάρισι E. 2, 4.

ἐναύλας ἑτεροπνόας O. 49, 4.

ἐνδοθεν O. 12, 5.: τὰ μὲν ἐνδοθεν O. 29, 4.

ἐνερθε διερῆς O. 51, 18.

ἐνεσι βροτοῖς τὸ πρίασθαι O. 13, 7.

ἐξαιρέω· ἐξελὼν καρήνην σέφος O. 65, 11.

ἐξαιρε θώρακα F. 49.

οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ, O. 30, 8.

ἐξω O. 14, 19.

ἐορτὴν θαλειαν F. 17, 3.: Διονυσίαις ἐορταῖς O. 53, 18.

ἐπακυσσον εὐχολῆς F. 29, 9.

ἐπανέρχομαι ἐκ ποταμῷ F. 24, 1.

ἐπέδυσεν E. 3, 3.

ἐπεὶ μεθῆκε κρύος O. 3, 23. ἔπειδ' ἐτέχθη O. 24, 1.: ἐπειδὴ σεφάνεται F. 12, 2.

ἐπειμι· ἐπεσι μελέτη παντὶ F. 1, 3.

ἐπειτα O. 32, 10.

ἐπεκερτόμαν O. 8, 7.

ἐπεμβάτην δεξιὴν ἱπποπείρην O. 61, 12.

VERBORUM GRAECORUM

ἐπέρχομαι· ἂν θανεῖν· ἐπίλθῃ O. 23, 4.
 τὸν Ἐπήρατον γεραιοῖς κῶμον O. 6, 15.
 ἐπήχει φυτὸν F. 1, 19.
 ἐπὶ κλημάτων φυλάττων O. 50, 9.: ἐπ' ἥeros θέσσα O. 9, 4.: ἐπ' ὤμων λαβῶν O. 14, 8.: φέρων ἐπ' ὤμων O. 44, 2. 52, 3.: ἐπὶ κυμάτων κυβισῶν O. 51, 28.: ἐπὶ πυρκαϊῆς E. 2, 2.: ἐπὶ μυρσίναις, ἐπὶ λωτίναις ποίαις, φορέσας O. 4, 1. 1.: ἐπ' αὐτῷ τῷ βαρβίτῳ καθεύδω O. 9, 33.: ἐπὶ δελφίσι O. 51, 24.: ἐπὶ Ληθαίᾳ δίνησιν ἴκκ O. 59, 4.: ἐπὶ ὀφρύσι θήμενοι σεφανίσκας F. 17, 1.: ἀλαλημένη ἐπ' ἀκτῶ O. 51, 12.: ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης O. 51, 4.: ἢ Νεῖλον, ἢ πὶ Μέμφιν, εἰς O. 33, 5.: ἐφ' ἧς τὰ βέλη κυκλώσασθαι F. 144.
 ἐπιβαίνει σατινίων F. 27, 18.
 ἐπιβωτὸν με ποιήσεις F. 13, 1.
 ἐπιθυμέω· ὁ θανὼν ἔκ ἐπιθυμεί O. 36, 13.
 ἐπικαίω· τὰ μέτωπά μκ πικαίει O. 21, 7.
 ἐπικλύζω· κύματα τὴν σὴν ἐφ' ἡμερτὴν ἐκλυσεν ἡλικίην E. 3, 4.
 ἐπιληνίοισιν ὕμνοισι O. 52, 8.
 ἐπιμαίνομαι Κλεύβαλῳ F. 134.
 ἐπιποθῶ διιδεῖν Κλεύβαλον F. 134.
 ἐπίσαμ' εὐδύς O. 55, 6.: ἐπίσασαι κατεπιεῖν O. 32, 2.
 τὴν Ἐπίσιον πίνασα F. 7, 4.
 ἐπισολαῖς ἐκείνῃ κομίζω O. 9, 16.
 ἐπιστρέφαι κορυφὰς ὀρέων F. 29, 5.: ἔκ ἐτι Ὀρηκίης ἐπιστρέφομαι F. 44.
 ἐπιτέγξας νέκταρ O. 53, 41.
 ἐπιτίθῃμι· ἐπιθαῖς τῷ καρήνῳ [σεφάνης] O. 39, 14.
 ποργιάζει· Ἐρως πόλεσσι O. 32, 23.
 ἔπω· εἶπε O. 3, 30. 7, 10. 10, 6. 40, 8. 13, 45, 11.: ὡς ἂν εἶπω O. 28, 4.: ὅσον εἶπης O. 29, 42.: δεδαηκότος εἰπεῖν O. 54, 12.
 ἔραμαί τοι συνεβῆν F. 32, 1. * Ἐρῶ, καὶ ἔρῳ, F. 31, 1.: Κλεύβαλῃ μὲν ἔρωγ' ἔρῳ F. 134.: τὰς ἔρωντας ἰδὼν O. 55, 5.: τοῖς ἔρῳσι F. 34, 1.: δολερὸν νόον μ' ἔρωντων O. 51, 25.: τὸν ἔρώμενον Κυθήρης O. 41, 6. * ὁ τὰς μέθας

Ἐραστάς O. 27, 7. * Ἐρανήν Φιάλην λόγων F. 1, 33. * Ἐρασμὴ πέλεια O. 9, 1.: ἔρασμὴ μανίη F. 89, 1. * Ἐρατὸς νέος O. 52, 15.: ἔρατὸν πίδασι Βάκχον O. 52, 9.: ἔρατῆς εὐφροσύνης E. 7, 4.: ἔρατοῖς προθύροις E. 18, 2.: ἔρατῶν δώρων E. 20, 2. * Ἐρως βρέφος O. 3, 6. 10, 4, 4. 7, 2. 9, 10, 14. 14, 2. 32, 23. 33, 6. 40, 1. 44, 3. 45, 7. 11, 17. 52, 19. 65, 10. F. 107, 1.: χρυσοκόμης Ἐρως F. 36, 3.: ὁ Ἐρως ὁ χρυσοχαίτας O. 6, 12.: αὐτὸς Ἐρως O. 66, 8.: Ἐρως, ὥς χαλκεύς, F. 25, 1.: τακερὸς Ἐρως F. 87.: Ἐρως ὁ γαργαλίζων σπλάγχνα, δᾷδ' ἔχων F. 60, 2.: Ἐρως πόθῳ εἰλβων F. 126.: Ἐρωτος φορτίον F. 106.: ἀσραγκάλαι Ἐρωτος F. 135.: βέλος Ἐρωτος O. 45, 10.: τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων O. 45, 3.: Ἐρωτος ἄνθος O. 53, 15.: τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων O. 5, 1.: ἔρωτος ἔπέπαυμαι O. 65, 17.: τὸν ὁμότροπον Ἐρωτι [Βάκχον] O. 41, 5.: μεθύων ἔρωτι F. 56, 2.: Ἐρωτι παντορέκτα O. 10, 11.: Ἐρωτα μᾶλλον ἢ χεῖ O. 1, 4.: λύρη Ἐρωτος ἀντεφώνει O. 1, 9.: ἡ λύρη μόνος Ἐρωτας ᾄδει O. 1, 12.: τὸν Ἐρωτα δῆσασαι αἱ Μῆσαι O. 30, 1. 6.: ἔρωτα O. 17, 16. 59, 2.: τὸν Ἐρωτα τὸν ἄβρον O. 58, 1.: πανδαμάτωρ Ἐρως F. 29, 1.: ὡς μὴ πρὸς Ἐρωτα πυκταλεύω O. 64, 4.: ἔρωτα φεύγων F. 53, 2.: εὐρον Ἐρωτα O. 59, 2.: λαλέω ἔρωτα Φοῖβῃ F. 1, 14.: ἔρωτ' ἔθης ἄφαντον F. 2, 24.: γένις ἔδεν εἰς ἔρωτα O. 46, 5.: διὰ τὸν ἔρωτα F. 23, 3.: τὸν ἑμὸν ἔρον δέχεσθαι F. 29, 11.: Ἐρωτα κηρινὸν O. 10, 1.: τὸ καῦμα τῶν Ἐρώτων O. 21, 8.: τῶν ἑμῶν Ἐρώτων λογισην O. 32, 5.: Ἐρωτας εἴκοσιν θῆς ἐξ Ἀθηνῶν O. 32, 8.: ὄρμιθας Ἐρώτων O. 32, 11.: δισχιλίας Ἐρωτας O. 32, 17.: ψυχῆς ἑμῆς Ἐρωτας O. 32, 27.: ἐν Ἐρωσί με πλακέντα O. 44, 8.: Ἐρωτας ἀνόπλος O. 18, 14. * Ἐρωτιδεῖς μικρὰς οἱ μέζοντες τρέφουσιν O. 114

INDEX SECVNDVS

- Ο 31, 13. * Ἑρωτικὰς αἰοῦσας
 αἰδῶ F. 2, 12.
 τὰ Ἔργα τῶν βροτῶν O. 37, 9.:
 ἐποίησεν ἔργον Ἀναξαγόρου E. 10, 2.
 ἐρεθίζει πηγή ῥέουσα Πειθῆς O. 22, 5.
 ἐρίβρομον Διόνυσον F. 64.
 ἑρμῶν ὑπὲρ ἀσήμεν F. 38.
 Ἑρμῇ ἀνέστηκας E. 12, 2.: Ἑρμῇ
 κρείοντι E. 18, 3.: μεταμαρξίον,
 — διδύμας τε χεῖρας, Ἑρμῇ C.
 29, 31.
 ἔρνος νέον ῥόδων O. 53, 36.
 Ἑρξίωσι τῷ λευκολύφῳ F. 9, 1.
 ἐρούσασα ψάλλω πηκτίδα F. 16, 4.
 ἐρομαι ἠρόμην τὸν λυροποιόν F.
 91.
 ἐρυθρόν οἶνον O. 31, 8. * Ἑρύθημα
 αἰδῶ O. 29, 20.
 ἐρχομαι ἂν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλ-
 θης O. 29, 45.: σὺ δ' εὐμενὴς
 ἔλθ' ἡμῖν F. 29, 8.: μὴ νᾶσος ἦν
 τις ἔλθῃ O. 15, 14.: ἡ σχαδὸν
 ἐρχομένη E. 4, 2.
 ἐς τ' ἂν δόλοισ με θείλῃς; F. 2, 20.
 ἔσοπτρον O. 11, 3. 20, 5.
 ἔσορῶ βρέφος O. 3, 17.: ἔσορων O.
 54, 2.
 ἔσω μ' ἐχέσης μάχης O. 14, 20.:
 ἔσω γενέσῃ O. 28, 26.: ψυχῆς
 ἔσω O. 55, 8.: ἔσω μελῶν μὲ O.
 59, 6.
 ἑταῖροι O. 19, 6.: Βάθυλλον τὸν
 ἑταῖρον O. 29, 2.: ἑταῖρην O. 4,
 15.: τὴν ἐμὴν ἑταῖρην O. 28, 51.:
 τῆς ἐμῆς ἑταῖρης κορεσθεῖς O. 13,
 11.
 ἔτεα πεντήκοντα F. 5, 2.: ἔτας O. 50, 14.
 ἑτεροπνόας ἐναύλας O. 49, 4.
 ἑτησίη μόλῃσα [χελιδῶν] O. 32, 2.
 ἔτ' εὐδί' ἐσὶ O. 15, 11.: ὡς ἔτι ζῶ
 O. 4, 13.: ἂν ἔτ' εἶχεν O. 2, 8.:
 ἂν ἔτ' ἔσας O. 11, 4.: ἂν ἔθ'
 Ἡβη πάρα O. 56, 3.
 ἔτοιμον καταβάντι μὴ ἵναβῆναι O.
 56, 11.
 εὐδέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἔρον F. 29,
 12.
 εὐβότρυδον ἄμπελον O. 18, 17.
 εὐδί' ἐσὶ O. 15, 11.
 εὐδακύν αἰ μέριμναι O. 25, 2. 10,
 26, 2.
 εὐέθειρα κέρη F. 54.
 εὐεργεσίην σὴν E. 12, 4.
 εὐθαλὲς φυτὸν F. 1, 19.
 εὐθὺς O. 33, 15. 55, 6. 65, 14.:
 εὐθὺ O. 3, 15. 14, 5.: κατ' εὐθὺ
 F. 28, 3. * Εὐθείως O. 9, 17. 10,
 14. * Εὐδυδίκων Εὐωνυμέων E. 20,
 3.
 Εὐίον O. 18, 11.
 εὐκτίτα ἀπὸ Λέσβου F. 36, 7.
 εὐμενὴς ἔλθ' ἡμῖν F. 29, 7.
 εὐνάζετ' Ἀσία O. 41, 10.
 εὐπέταλον ἄμπελον O. 18, 16.
 εὐπρεπεῖς κέρως O. 18, 18.
 εὐρίσκειν βίον F. 27, 12.: ἡμαθῶδες
 εὐρεῖν τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης O.
 32, 3.: εὐρον Ἑράτα O. 59, 1.
 εὐρὺν σόντον O. 53, 5.
 Εὐρυπύλη ἔκισθῃ F. 27, 1.
 ἄπ' Εὐρυχόροιο Κερύνθου E. 8, 1.
 εὐτε F. 25, 1. E. 12, 1.: ἥτε F.
 53, 1. 58, 1.
 εὐτελίζω ἥτελίζει βέλους Ἑρωτος
 O. 45, 10.
 εὐφροσύνης ἐρατῆς μνήσεται E. 7,
 4.
 εὐχεθ, θεῶν κήρυκα γενέσθαι ἥπιον
 E. 18, 1. * Εὐχολῆς κεχωρισμένης
 ἐπάκασον F. 29, 9.: εὐχολάστας δ'
 ὑποδεξάμενος E. 9, 2.
 εὐωδεῖ μύρῳ O. 39, 17.
 Εὐωνυμέων εὐδυδίκων ἐνὶ δήμῳ E.
 20, 3.
 τὸν Ἐφευρετᾶν χορείας O. 41, 1.
 ἐφῆθα μετὰ συμποτῶν O. 42, 3.
 ἐφίσταμαι ἐπιστάθεις Ἑρως O. 3, 6.
 Ἐχεκράτιδος ἀρχὸς Θεσσαλίας E.
 17, 2.
 ἔχω βοεῖν μάτην O. 14, 18.: σκῆπ-
 τρον ἔχω τὸν ἀσπὲν O. 38, 14.:
 ἔχω καὶ τι τερπνόν O. 27, 6.: ὃν
 [χρόνον] ἔχω δραμῆν, ἂν οἶδα
 O. 24, 3.: ἔχεις ἅπαντα O. 9,
 35.: χαρίεν ἔσχεις ἦθος F. 32, 2.:
 φθονερὴν ἔχεις τέχνην O. 29, 38.:
 δεξιὸν ἂν ἔχεις ἐπεμβάτην O. 61,
 12.: πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι O. 55,
 2.: ἔχουσι τι λεπτὸν ψυχῆς ἔτα
 χάραγμα O. 55, 7.: οἱ χθονίαι
 ἔχουσι ῥυθμὸς F. 35, 2.: ἔχ-
 αὐτὸ [βέλεμνον] O. 45, 17.: ἔχ-
 τω τὸ λεληθότως σὺν ὀφρυν O.
 28, 16.: ὁ κηρὸς ἔχεται λαλῶν
 σιωπῇ O. 29, 26.: δοκῶν ἔχειν
 τὰ Κροίσου O. 26, 2.: γυναιξὶν ἂν
 ἔτ' εἶχεν O. 2, 8.: ὡς δ' ἂν ἔτ'
 εἶχ' οἷσας O. 14, 13.: σιφάνας
 εἶχε

VERBORVM GRAECORVM

ἔχει F. 11, 1.: νεότητος ἔσχεν
ὁδμήν O. 53, 28.: ἔχων βερβέρια
καλύμματα F. 27, 3.: δ᾽ ἔχων
F. 60, 3.: τὴν κελίβην ἔχασα
χερσὶν F. 19, 2.: μαγάδην ἔχων
F. 10, 2.: ἡνίας ἔχων O. 61, 7.:
ἔχων κύπελλον, καὶ σέμμα τᾶτο
χαίταις, O. 31, 16.: ἔχων μό-
λυβδον περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
O. 44, 3.: ἔχων νόημα ἄβαλον
O. 14, 3.: ἔχων σκύφον F. 9, 1.:
ἄγγος ἔχον πυθμένας F. 114, 1.:
ἢ τὸν θυρσον ἔχασα E. 4, 1.: τῆς
ἅπαντ' ἔχασης Κρήτης O. 32, 21.:
αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆς E.
20, 4.: μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων
O. 29, 35.: μάχης ἔσω μ' ἔχασ-
σης O. 14, 20.

Z

Ζάω· μὴ ζῶντα O. 36, 12.: εἶγες
ὁ πλεῖστος τὸ ζῆν παρήγε θνητοῖς
O. 23, 2.
Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι O. 35, 2.:
Ἀθήνην κορυφῆς ἰδείκνυε Ζεὺς O.
53, 34.: Διὸς γονὴν Εὐρίον O. 18,
10.: τᾷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος O.
27, 1.: ξανθὴ παῖ Διὸς O. 60, 2.:
καλλίκομοι κᾶραι Διὸς F. 10.
Ζέφυρος ἀναπνεῖ αὐρην F. 3, 4.
ζέοντα ἐς νέον Βάκχον O. 52, 10.
ζητεῖ λύσασθαι τὸν Ἑρωτα O. 30,
5.
ζωγράφων ἄριστοι O. 28, 1. 2. 49, 1.

H

ἥ O. 12, 5.: ἥ — ἥ O. 33, 5.:
κρεῖσσον, ἥ θανόντα O. 26, 10.
Ἥβη χαρίεσσα ἔκ ἔτι πάρα O. 56,
3.: πάρεσιν Ἥβη O. 54, 2.: ὤλεσας
Ἥβην E. 13, 2.
ἡβᾶς σὺ F. 20, 3.
ἐκ Ἠγάνῃ χειρὰ βαλεῖν F. 77.
ἦδη O. 3, 2. 21, 3. 29, 37. 33, 10.
56, 1. 65, 9. F. 45, 1.
ἦδυν αἶνον O. 23, 13. 28, 9.: σομά-
των ἀδὺ πνεόντων O. 6, 9.: ἦδυ-
τάτην αὐρην F. 3, 3. * Ἠδυμελὲς
χελιδόη F. 57.: ἡδυμελὲς Ἀνα-
κρίων, ἡδυμελὲς δὲ Σαπφῶ, O.
66, 1. 2. * Ἀδύφωνον Σαπφῶ F.
119.

ἦθος ἔσχεις χαρίεν F. 32, 2.
ἠλικίην ἱμερτήν E. 3, 4.
ὁ Ἥλιος [πίνει] θάλασσαν, τὸν δ'
ἥλιον σελήνην O. 19, 4. 5.: ἥλιος
φαῖνοι O. 62, 15.: ἥλιος καλλι-
λαμπέτη F. 70.
ἠλιώσας εἰς ἄκρον κόμας O. 29, 5.
ἠμαθῶδες τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης O.
32, 3.
ἠμετέρεيون F. 65.
τὸν Ἠμίθηλυν Ἄττιν O. 13, 2.
ἠμίλεπτος O. 33, 10.
ἠμιόπων ὑπ' αὐλῶν F. 89, 3.
ἠνίας ἔχων O. 61, 7. * Ἠνιοχέειν
τῆς ἐμῆς ψυχῆς F. 4, 4.
ἦπαρ μέσον τύπτει με O. 3, 28.
ἠπεροπὸς F. 66.
ἠπιον γενέσθαι Τιμῶνακτι E. 18,
2.

Ἡρακλῆες ἄθλας O. 1, 8.: ἱμαίνεσθαι
Ἡρακλῆς O. 31, 10.
ἦμεις, χαίροιτε O. 1, 11.
ἦσυχον βίον φέρωμεν O. 42, 17.
ἦτορ μὲν ἱανθὲν λιγαίνειν ἄρχεται
Μέσας O. 39, 2.
Ἡφαιστε, μοὶ ποιήσον O. 17, 2.
ἦχεῖ χορδαῖς ἅ βάρβιτος μᾶλλον Ἑρω-
τα O. 1, 4. * ἦχὴν ἀνέμω σὺναν-
λον μέλπων F. 1, 10.
Ἡὼς ῥοδοδάκτυλος O. 53, 20.

Θ

Θάλαμον F. 14, 1.
θάλασσα πίνει αὔρας, ὁ δ' ἥλιος θά-
λασσαν O. 19, 3. 4.: ἠμαθῶδες
τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης O. 32, 4.:
κῦμα θαλάσσης O. 37, 3.: ἐπὶ
νῶτα τῆς θαλάσσης O. 51, 4. f.
χαροπῆς ἐκ θαλάττης O. 53, 30.:
ἐπλευσε τὴν θάλασσαν O. 35, 9.
θάλλω· τεθῆλε O. 62, 12. * Θα-
λαῖς τε, καὶ τραπέζαις, O. 53,
17.: θάλειαν ἑορτὴν ἀγαγόμεν F.
17, 3.
θάλλειν χερσὶ O. 53, 13.
θαμὰ O. 56, 8.
Θαργηλίοις F. 92.
θαρησάπαντα Νότκ λαίλαπι E. 3, 2.
θετὸν δέμας O. 50, 12.
θέλγης με δόλοις F. 2, 20.: ἄωρα
θέλγων O. 52, 19.
θέλω λέγειν, ἄδειν, O. 1, 1. 2. 26,
4.: θέλω προπίνειν, ἐκιδάσαι με-
ρίμ-

INDEX SECVNDVS :

- ρίμνας, O. 4, 3. 18. : & θέλω συ-
νοικεῖν O. 10, 10. : θέλοντι πίνειν
O. 19, 7. : ὕδωρ θέλω γενέσθαι
O. 20, 9. : ὁ μὲν θέλων μάχεσ-
θαι O. 38, 6. : θέλω χορεύειν O.
41, 21. : θέλω σέφεισθαι O. 54,
6. : θέλει μοι συνηβᾶν F. 23, 4. :
θέλει θηρᾶν F. 2, 6. : εἰ λαλέειν
τις θελήσοι F. 30, 2. : τί σοι θέ-
λεις ἄριθμῶ O. 32, 24. : τί θέλει
ὄναρ τοῦ εἶναι; O. 44, 6. : τί σοι
θέλεις ποιήσω O. 12, 1. : θέλεις
ψαλίξω O. 12, 4. : πόσας θέλεις
ἐκπρίωμαι; O. 10, 4. : ὡς θέλα-
σι O. 29, 8. : ὅταν θέλεις F. 2,
28. : μὴ θέλασαν O. 52, 22. : αἰ-
δῶ ἤδη θέλασαν Παφίην O. 29,
37. : τοῖς θέλασι O. 41, 24. : θέ-
λω, θέλω μανῆναι O. 13, 12. 31,
3. 9. 19. : θέλω, θέλω φιλησάι
O. 14, 1.
θέμις ὅσα μὴ θέμις ὀρᾶσθαι O. 51,
10.
θεὸς κατήλθεν O. 50, 4. : τὸν θεὸν
κροτᾶντες O. 52, 7. : θεῶν μακά-
ρων ὁμιλος O. 53, 39. : ἡμῶν θεοὶ
F. 146. : θεῶν δυναστος O. 58, 4. :
θεῶν κήρυκα E. 18, 1. : θεοῖς εἴ
σχεδὸν ὅμοιος O. 43, 18. : θεοῖς
αἰνέθηκε δῶρα E. 10, 1. : βωμὰς
θεοῖς ἰδρύσατο E. 19, 1. : θεοῖσι
τερπνὰ ρόδα O. 5, 8. : ᾧ θεὸς ἐνί-
κα F. 1, 29. : τοὺς ἐς θεὸς ἀερθεῖς
O. 51, 7. : τὰς θεὰς σοι O. 31, 1.
* Θεαινῶν ἀνασσα, Κύπρι, O. 62,
1.
θεράπων οἰνηρός F. 117. * ὦ θεράψ
F. 89, 1.
θέρεος προφήτης O. 43, 11. : θέρει
: πλίκεις καλήν O. 33, 3. * Θερι-
νὸν ρόδον O. 33, 2.
θεσμῶν κύπελλα O. 48, 3.
θεσσαλίας ἀρχὸς E. 17, 2.
θῆω ἐπ' ἡέρος θέσσα O. 9, 4.
τὰ θήβης O. 16, 1.
θηρῶν ἀγρίων δέσποινα O. 60, 3. *
θηρᾶν θέλει F. 2, 6.
τιῦ θησέος ἀγχᾶ ἐστὶ λίρη F. 81.
θιώσῳ τέρπομαι κέρων O. 39, 23.
θνήσκω θανεῖν με δεῖ O. 25, 5. :
τὸ θανεῖν μετὰ πάντα O. 39, 27. :
θανεῖν πέπρωται O. 23, 10. : ἀν-
θανεῖν ἐπέλθῃ O. 23, 4. : ὁ θανὼν
ἐκ ἐπιθυμεί O. 36, 13. : θανόντα
κεῖσθαι O. 26, 10. * Θνητοῖς O.
23, 7.
θρεοκαρδίῳ ἀνδρῶν O. 60, 5.
θρηϊκίης ἐπιστρέφομαι F. 44. :
θρηϊκίην χαίτην F. 43. : πῶλε
θρηϊκίῃ O. 61, 1.
θρίξ τρίχες λευκαὶ μελαίνας ἀνα-
μεμίζονται F. 110. : τρίχας ἀπα-
λὰς τε, καὶ μελαίνας, μύρκα
πνεύσας, O. 28, 6. 7. 9. : τρίχας
πολλὰς τινάσσων O. 52, 13. : τρί-
χας γέρων μὲν ἐστὶ O. 47, 4.
θύελλῃ ἀνεμοτρόπῳ O. 41, 14.
θυμὸς ὅταν με διδάξῃ ὑπερφρονεῖν
F. 2, 13. : θυμῷ ἅπαντα πατῶ O.
26, 6. : θυμοι γλυκύν ἄνοσοι O.
50, 13. : τίς ἐρασμὴ μανίῃ θυμὸν
εἰσέβῃ F. 89, 2. : πρὶς θυμὸν F.
56. : ἄγε, θυμέ, πῇ μέμνησας F.
1, 24.
θυρέων ὀχῆας ἐκοπτε O. 3, 7. : τίς
θύρας ἀράσσει; O. 3, 8. * Θυρω-
ροὶ σινάμωροι F. 69.
θύρσος ἢ τὸν θύρσον ἔχουσα E. 4, 1. :
πλοκάμοις φέρουσα θύρσος O. 6,
6.
θωμαιθεῖς πολλὰ μάλιστα F. 27,
16.
θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς, λαβὰν
ἐπ' ὤμων O. 14, 9. : ἔξαιρε θώ-
ρακα F. 49.
- I
- Ἰαίνει Ἔρως F. 60. : ἰανθὲν ἦτορ O.
39, 2.
ἰδρύσατο βωμὰς τὰςδε θεοῖς E. 19,
1. : μ' ἰδρύσατο E. 15, 1.
ἱερὸν ἄστυ F. 47, 3. : ἱερὸν ἐστὶ Φοῖβη
: κιθάρη F. 1, 12.
ἱκκὰ ἐπὶ Ληδαίᾳ δίνησι O. 60, 4.
ἱλαροὶ πίνωμεν οἶνον O. 41, 1. 26. :
γράφει τὰς πόλεις ἱλαρὰς O. 49,
6.
Ἰμερος, Ἔρος, γελῶντες O. 51, 26. :
Ἰμερὲς, κράτος χθονίων, O. 62,
2. : Ἰμερόν, Γάμον, Παφίην O.
62, 6. * Ἰμερόεντα βίον E. 20, 1. *
Ἰμερτὴν ἡλακίην E. 3, 4.
ἴνα, cum Coniunctiuo, O. 23, 4.
29, 16. 50, 10. 54, 11. : cum In-
dicatiuo, O. 51, 30.
Ἰνδῶν O. 32, 26.
ἰβὲς κρίνον ὡς ἐλιχθὲν O. 51, 21.
ἰάλοις καλοῖς σέφεται ρόδα O. 5, 10.
ἰπποῖς

VERBORUM GRAECORUM

ἵπποις ἔδωκεν ὅπλας O. 2, 2. : Φειδό-
λα ἵππος E. 8, 1. : ἵπποι ἔχουσι
πυρὸς χάραγμα ἐν ἰσχύοις O. 95,
1. : ἵππος equitatus O. 16, 4. *
ἵπποπείρην ἐπεμβάτην O. 61, 11.
ἵπτημι, ἕπτη ὄρνις O. 20, 3.
ἵσημι, ἴσθι τοι O. 61, 5.
ἵσημι, ἔση λίθος ἢ Ταντάλῃ O. 20,
1. : μεῖς μὲν δὲ Ποσειδηϊὸν ἔσηκεν
F. 6, 2. : τάνδε δ' αὐτᾶ ἔκγονοι ἔση-
σαντο E. 15, 2.
ἰσίη, παρὰ δ' ἰσίην καθίζας O. 3,
19.
ἰσάρημα φευκτὸν ξένον O. 18, 9.
ἐν ἰσχύοις O. 55, 1.
ἰσχυροὶ Μιλήσιοι F. 78.
ἰτέας καρπὸς O. 37, 10.
ἰτρίκ λεπτᾶ F. 16, 1.
ἴτυν βλεφάρων κελεύνην O. 28, 17.
τοῖς ἰχθύσι τὸ νηκτὸν O. 2, 5. :
ἰχθύων χορὸς κυρτὸς O. 51, 27.
ἰστίειον τόξον O. 31, 12.
μέχρι τῶν ἰώνων O. 32, 15.

K

Καδδῆ, h. e. κατὰ δδ, F. 79.
Κάδμου ἔδειν O. 1, 2.
κάδην οἶνῃ ἐξέπιον F. 16, 3,
καθαίρειν, καθελὼν τὸν τᾶτον Ἀπόλ-
λωνά ποιεῖ Βάθυλλον O. 29, 44. :
καθελὼν καρπὸς O. 17, 14.
καθαρή ἐν κελίβῃ F. 122. : καθαρὸν
νόον F. 90, 4.
καθέζομαι, Ἐρμῇ καθέσσετό με E.
18, 3.
καθέρματα φορέων χρύσεια F. 27,
19.
καθεύδω O. 9, 34.
καθίζεῖν δένδρεσιν O. 9, 23. : κάθι-
σον παρὰ τὴν σκιὴν O. 22, 2. : κα-
θίζας παρὰ ἰσίην O. 3, 19.
κάθοδος ἐς αὐτὸν ἀργαλήν O. 56, 11.
καὶ O. 1, 6. 20, 3. 27, 10. 32, 26.
40, 6. 59, 3. 6. F. 13. 31, 1. :
καὶ σιδήρον, καὶ πῦρ, O. 2, 12.
13. : καὶ τᾶ μύρα κορεσθεῖς, καὶ
τῆς ἐμῆς ἐταίρης, O. 13, 10. 11. :
καὶ πῖνε, καὶ κύβευε, καὶ σπένδε
τῷ Λυαίῳ, O. 15, 12. 13. : καὶ
ταινίη δὲ μασῶν, καὶ μάργαρον
τραχήλῳ, καὶ σάνδαλον, O. 20,
13. 14. 15. : τέ, καὶ O. 3, 18. 9,
22. 28, 7. 31, 4. 5. 57, 8. : καὶ
— καὶ — τέ O. 32, 15. 16. : καὶ

γάρ O. 56, 11. : καὶ etiam O. 5,
8. 27, 6. 9. 28, 34. E. 3, 1. : τί
μάχαισι κάμοι; O. 17, 4. : τί
Πλειάδεσσι κάμοι; O. 17, 40. :
μηδέν μοι, καὶ ὑμῖν, ἔσω O. 24, 6. :
κάκοντα O. 25, 5. : χ' ἡκατὸν F. 5,
3. : καὶ O. 7, 8. 30, 7. : κῆν O. 9,
19. : καὶ pto καὶ ἐν O. 34, 6. :
κάποθνήσκω O. 40, 9. : κασέλη-
νον O. 3, 12. : καλαλητῷ O. 57,
8. : κ' αὐτῷ O. 19, 7. : κ' Ἀφρο-
δίτα O. 27, 9. : καγὼ O. 1, 7.
65, 4. : κάμοι F. 49. : κῆτελοπαρ-
τοισιν F. 27, 10. : κ' Ἰνδῶν O. 32,
26. : τε — κακ, καὶ — κα F.
31, 1. 2. : χ' ὁ λευκόπτερος O. 31,
5. : χ' ὅσα O. 51, 10. : χ' ὅποσα
O. 43, 7. : χ' ὑπὸ F. 3, 6.

καινὸς στρατὸς O. 16, 6.

κακὸν ἄκραν ὄζει ὄχλος F. 84. : κα-
κῆς ἀσπίδος εἶλημα F. 27, 9. :
κακῶν Φεῖδεται Ἄρης E. 1, 2. :
τὸ δὲ χειρὸν O. 46, 13.

κάλει ἐταίρην O. 4, 15. : ὄφεις πτε-
ρωτὸς μικρὸς, ὃν καλᾷσι μέλιτ-
ταν οἱ γεωργοί, O. 40, 11. : κα-
λεῖται παρὰ τῶν σοφῶν O. 53, 23.

καλιὴν πλέκει O. 23, 3. 7.

καλὸς O. 65, 6. 7. : καλὴ τις ἔσσα
O. 2, 13. : λύρη καλὴ F. 90, 1. :
καλὴ γυνή F. 90, 4. : καλὸν τῷ
δένδρῳ O. 22, 2. : καλὸν χρυ-
σίον F. 90, 3. : καλὸν ἐστὶ F. 34. :
μετὰ τᾶ καλᾶ Λυαίῃ O. 6, 13. 24,
9. : τὸν οἶνον, τὸν τᾶ καλᾶ Λυαίῃ
O. 25, 8. : ὁμᾶ καλῷ Λυαίῳ O.
17, 15. : μετὰ τῆς καλῆς Κυθή-
ρης O. 6, 14. : τὸ δὲ τῆς καλῆς
Κυθήρης O. 29, 15. : πρὸς τὴν
καλὴν Κυθήρην O. 40, 7. : καλὸν
σύνευνον O. 10, 13. : καλὸν χο-
ρευτὴν O. 50, 3. : καλὴν Κυβή-
βην O. 13, 1. : πηκτίδα κα-
λὴν F. 121. : καλοὶ παῖδες F. 90,
2. : καλαὶ γυναῖκες O. 32, 13. :
μετὰ τῶν καλῶν γυναικῶν O. 41,
23. : καλῶν ἀνείρων O. 12, 8. :
καλοῖς ἐσίοις O. 5, 10. : περὶ τοῖς
καλοῖς ποδίσκοις O. 44, 4. : καλοῖς
ἐν ὕμνοις O. 57, 10. : διατάς κα-
λὰς ἐκείνας O. 8, 10. : τί κάλ-
λιόν ἐστι βαδίζειν F. 3, 1. * Καλῶς
αἰεῖται O. 26, 4. : καλῶς μὲν ἄν
τοί

INDEX SECVNDVS

- τοι τὸν χαλινὸν ἐμβαλοῖμι O. 61, 5.
 * Κάλλας [δίδωσι φύσις γυναιξίν]
 O. 2, 9.: τῷ Κάλλει παρέδωκαν
 αἱ Μῆσαι τὸν Ἑρωτα O. 10, 3. *
 Καλλίκομοι κῆραι Διὸς F. 10.:
 καλλικόμους Χαρίτας E. 12, 2. *
 Καλλιλυμπέτη ἦλιε F. 70. * τὸ
 Καλλίφυλλον τὸ ῥόδον O. 5, 3. *
 ἐς Καλλιρόα ποταμῷ προχάσας F.
 120. * Καλλιτέλης E. 15, 1. *
 τὴν Καλλικρήτην F. 128.
 κάλυκας F. 111.
 καλύπτεις μὴ ζῶντα O. 36, 12.: βα-
 τηρία καλύψη F. 28, 4. * Καλύμ-
 ματ' ἐσφηκωμένα F. 27, 4.
 παρὰ Καμένοισι Λημνίαις O. 45, 2.
 Κανὼβη Πάθας O. 32, 20.
 καρδίας μου μέσος ἔδυνε O. 14, 16.:
 ἐν καρδίῃ μου καλὴν πλέκει O.
 33, 7.: καρδίην πενήσεις O. 3,
 32.: καρδίη ῥινὸς ἄχρι ἀνέβαινε
 O. 7, 7.: τὸ καῦμα τῶν Ἑρώτων
 καρδίῃ τίνι σκεπάζω; O. 21, 9.
 τῷ Καρήνῳ ἐπιθεῖς [στεφάνους] O.
 39, 14.: ἐξελὼν καρήνῃ σέφος O.
 65, 11.: κάρηνα κατασέφειν ῥόδοι-
 σι O. 15, 8. * Κάρα λευκὸν O.
 56, 2.: κάραν πολιαὶ σέφουσι O.
 36, 9.
 Καρήνης, Ῥόδα τε, O. 32, 16. * Κα-
 ρικοεργέτος ὀχάνοιο F. 72.
 καρώω· κάρωσον τὴν ψυχὴν μου O.
 36, 11.:
 καρπὸς ἰτέας, ἑλαίας O. 37, 10. 11.:
 καρτελὼν ἠνθίσας καρπὸς O. 37,
 14.
 καρτερός ἐν πολέμοις E. 1, 1. * Ἐκαρ-
 τέραν φυλάττων O. 23, 3.
 κατὰ πηκτίδων ἀθύρων O. 6, 10.:
 κατὰ φλογὸς τακῆσθαι O. 10, 16.:
 ὅρη τε καὶ κατ' ἀγρὰς πέτασθαι
 O. 9, 22.: κατ' αὐτὸ ποιεῖ O. 17,
 7. 13.: κατὰ γείτονας πόησεις με
 ἐπίβωτον F. 13.: συγέω μάχας
 κατὰ δαῖτας O. 42, 14.: κατ'
 εὐθύ F. 28, 3.: κατὰ ληνὸν βα-
 λόντες O. 52, 4.: κατὰ νύκτα πε-
 πλάνημαι O. 3, 13.: κατὰ φύλ-
 λον, κατὰ κλῶνα, O. 37, 13.: κα-
 τὰ χεῖρα τρέφεται O. 3, 3.
 καταβάντι μὴ ναβῆναι ἔτοιμος O.
 56, 12.
 καταβρέμειν· κατὰ κισσοῖσι βρέμον-
 τας θύρας O. 6, 5.

- καταβρέχειν ὑπὸν μύροις O. 15,
 6.
 καταγώνιον τοιοῦτο O. 22, 8.
 καταδύω· κατέδυν ἔρωτα Φεύγων F.
 53, 2.
 καταμέμφεται τὴν ἐμὴν κόμην F.
 36, 9.
 καταπτύσης F. 103.
 κατατέφειν κάρηνα ῥίδοις O. 15,
 8.
 κατασχίζειν· κατὰ μεῦ σχίσαις
 ὀνείρας; O. 3, 9.: καδδὲ, h. e.
 κατὰ δὲ, λοπὸς ἐσχίσθη F. 79.
 καταχύδην· κακχύδην πένεσσα F. 7, 3.
 κατεπιεῖν φύλλα πάντα δένδρων O.
 32, 2.
 κατέρχομαι· κατῆλθε θεὸς O. 50,
 4.
 κατέχω· τῶν πτερῶν κατασχών
 Ἑρωτα O. 59, 3.
 κατηρεφέας παντοίων ἀγαθῶν τράπι-
 ζαι F. 39.
 τὸ Καῦμα τῶν Ἑρώτων O. 21, 8.:
 ὑπὸ καύματος προκοθεῖς ἀνασινά-
 ζω O. 21, 3.
 Καύτρα κύκνος τις F. 1, 8.
 καχαζών O. 3, 29.
 κεδνῶν φιλημάτων F. 2, 26.
 κεῖμαι κισσοσεφῆς O. 26, 5.: μα-
 θυντά με κεῖσθαι πολὺ κρεῖσσον,
 ἢ θανόντα, O. 26, 9.: κεισόμεσθα
 κόνις O. 4, 9.: κεῖσθαι ἄφες, ὡς
 θέλουσιν, ἑλίκας πλοκάμων O.
 29, 8.: κέεται φύλλα μερόπων
 κοπῶ δαμέντα O. 3, 5.
 κελαινὴν ἵτυν βλεφαρων O. 28, 17.
 κελέβην φέρ' ἡμιν O. 57, 2.: τὴν
 κελέβην τρισκύνθον F. 19, 2.: κε-
 λέβη ἐν καθαρῇ F. 122.
 κελεύω· ἐκέλευσέ με συντροχάζειν
 O. 7, 3.
 τὸ Κέντρον τὸ τᾶς μελίττας ποιεῖ
 O. 40, 13.: κέντρον ἐκπέφυγε
 F. 1, 17.
 κεράννυμι· τὸ πόμα κερασθῆναι O.
 41, 11.: νόμους κεράσσω O. 48, 4.:
 κεκερασμένον γαλήνη ὄμμα γορ-
 γὸν O. 29, 13.
 κέρας Ἀμαλθείης F. 5, 2.: κέρας
 ἀβλαβὲς μὲν ἐστὶ O. 3, 31.: κέ-
 ρατα ταύροις φύσις ἔδωκεν O. 2,
 1. * Κεροέσης ἀπολειφθεῖς ὑπὸ
 μητρὸς F. 21, 3.

κέρδος

VERBORVM GRAECORVM

κέρδος τόδε μοι μόνον O. 39, 25.:
 τί ἐστί σοι τὸ κέρδος O. 41, 17.
 κῆπος· κυκάριττος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ
 κήπῳ O. 62, 16.
 ὁ Κηρὸς ἂν δύνῃται O. 28, 8.: ὁ κη-
 ρὸς ἂν δύναίτο O. 49, 7.: ὁ κηρὸς
 αὐτὸς ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ O. 29,
 25.: τάχα, κηρὲ, καὶ λαλήσεις
 O. 28, 34.: αἰεὶ κηρῷ θῆς O. 32,
 18. * Κηρινὸν Ἑρωτά O. 10, 1. *
 Κηροτέχνης O. 10, 9.
 κήρυκα θεῶν F. 18, 1.
 κίβδηλον βίον εὗρισκεν F. 27, 12.
 κιθάρη ἱερὸν ἐστὶ Φοῖβῃ F. 1, 13.
 κίρνης κύπελλα F. 2, 27.
 κισσὸν φέρει Διωνύσῳ E. 4, 4.: κα-
 τὰ κισσοῖσι βρέμοντας θύρας O.
 6, 5. * Κισσοσεφῆς O. 26, 5.
 κίχανε O. 44, 5.
 κλαδίσκῳ μαλακωτάτῳ O. 22, 4.
 Κλαίει παρ' ὀχθαίς O. 13, 5.
 κλαῖς F. 137.
 Κληρορίδη E. 3, 1.
 κλέος πλεῖστον Μάχης Τραγικῆς οἶδε
 E. 19, 2.
 Κλευβέλῳ F. 29, 10. et 134.: Κλεο-
 βέλῃ F. 23, 3.: Κλευβέλῃ:
 Κλεῖβελον F. 134.
 κλῆμα τὸ Βάκχειον F. 3, 5.: ἐπὶ
 κλημάτων οἶνον φυλάττων O. 50,
 9.
 κλονῶν Φαρέτρην, καὶ τόξον, O.
 31, 11.
 κλύω, εἰ κλύμι· δοκέει κλύειν ἦδε
 F. 30, 1.: κλύθι μεν γέροντος
 F. 54.
 κατὰ Κλῶνα O. 37, 14.
 κνίξῃ τις γίνομαι F. 45.
 κοῖλον ποτήριον O. 17, 5.: συρίγγων
 κοιλότερα σήθεα F. 15, 2.
 κοιμωμένη ἐπ' αὐτῷ τῷ βαρβίτῳ O.
 9, 33.: κοιμωμένην ἐν ῥόδοισι
 μέλιτταν O. 40, 2. * Κοίμισον σό-
 λαιον Φθόγγον F. 131.
 κοίρανε Ῥοδῆς τέχνης O. 28, 3.
 ἐν Κοίταις ἀπαλαῖσι O. 23, 15.
 κόκκυξ F. 109.
 κολυμβῶ F. 58, 2.: κολυμβᾷ νῆσ-
 σα O. 37, 5.
 κόμης ἀπαλῆς ἄνθος F. 42, 2.: τὴν
 ἐμὴν κόμην, λευκὴ γὰρ, καταμέμ-
 φεται F. 36, 8.: κόμην ἐκτετιλμέ-
 νος F. 27, 16.: ἄθρει κόμας ἀκέτ'
 ἄσας O. 11, 4.: ἐγὼ δὲ ταῖς κό-

μας μὲν, εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 ἔκ οἷδά O. 11, 6.: λιπαραῖς κό-
 μας ποίησον O. 29, 3.: τὰ μὲν
 ἐνδοθεν μελαίνας, τὰ δ' εἰς ἄκρον
 ἡλιώσας, O. 29, 4. 5. * Κομάει
 [ἡ γυνή] O. 62, 12.: λειμῶνες
 κομῶσιν F. 3, 2.: κομῶσαν [ἄμ-
 πελον] O. 18, 17.
 κομίζω ἐπιστολὰς O. 9, 16.: ποτὸν
 ἄσποντον κομίζων O. 50, 6. * τὴν
 Στραττίην εἰ κομίσσει F. 91.
 κομψὸς ἀνὴρ Σικελὸς F. 41, 1.
 κόνις ὀλίγη κεισόμεσθα O. 4, 10.
 κόπῳ δαμέντα φῦλα πάντα μερόπων
 O. 3, 5.
 κόπτω· ἐμεῦ θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας
 O. 3, 7.: μεγάλῳ μ' Ἑρῳς ἔκο-
 ψεν, ὥςτε χαλκεὺς, πελέκει F.
 25, 2.
 κορεσθεῖς τῇ Λυαίᾳ, τῇ μύρᾳ, τῆς
 ἐμῆς ἐταίρης, O. 13, 10.
 κορικνοῖς σέφανόμενος F. 112.
 ἐκ Κορίνθῃ O. 32, 10.: ἀπ' εὐρυ-
 χόροιο Κορίνθῃ E. 8, 1.
 κόρες· κῆρος ἀβροχαίτας O. 6, 8.:
 κῆρε O. 62, 7.: κῆρων θιάσῳ O.
 39, 23.: κῆρας εὐπρεπεῖς O. 18,
 18. * Κόρην κρατεῖν F. 1, 21.:
 ῥόδον ἐν κῆραις Μυρίλλα O. 62,
 14.: κῆρη εὐέθειρα F. 54.: τῇ
 χρυσοπέπλῳ κῆρη F. 59.: κῆρα
 χλιδανόσφυρος χορεύει O. 6, 4.:
 σαόφρων ἐστὶ κῆρη F. 1, 16.: κῆ-
 ρα πλοκάμοις φέρουσα θύρας O.
 6, 4.: μετὰ κῆρης βαθυκόλπῃ
 O. 5, 14.: ἀγκάλαις κῆρην κατέ-
 χων O. 39, 18.: κῆραι καλλίκο-
 μοι Διὸς F. 10.: νεοθηλέσ' ἄμας
 κῆραις O. 42, 15.
 κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς Ἀθῆνην O.
 53, 34.: κορυφαῖς ὑψηλῶν ὀρέων
 ἐπιστρέφει F. 29, 6.
 τῆς Κορώνης λαλίστραν O. 9, 37.
 κόσμον ἀγλαὸν ἄσπερ μ' ἀνέθηκε E.
 17, 1.
 κοτέ, προ ποτέ, F. 63.
 κότταβον Σικελικὸν ἀγκύλῃ δαΐζων
 F. 40.
 κῆφα σκιρτῶσα O. 61, 10.: κῆφα
 βέλεμνα O. 42, 12.: τὰ τὰρ-
 σά σευ τὰ κῆφα O. 12, 3.:
 πτερύγεσσι κῆφαις F. 23, 2. *
 Κῆφος προσάγοντ' Ἑρωτος ἄνθος
 O. 53, 14.

κρη-

INDEX SECVNDVS

κραιδαινῶν δόρυ Ο. 45, 9.: κραιδαινῶν
τὴν Ἑκτορος μάχαιραν Ο. 31, 14.
κραιπνοῖς ταρσοῖς F. 2, 2.
κρῶτα ῥόδοις πύκατον Ο. 4, 14.
κρατῆρι παρὰ πλέψ οἰνοποτάζων E.
7, 1.
κράτος χθονίων, Ἰμερι, Ο. 62, 2.
* Κρατέειν κόρην F. 1, 21.: τὸν
ἄρτι τῶν ἀπάντων κρατῶντα Ο.
9, 10. * τὸ βέλος φέρε Κρατύνων
F. 1, 26.
κρείοντι Ἑρμῇ E. 18, 1.
κρέμαται ἀσπίς ἐν τεμένει Ἀθηναίης
E. 11, 2.: τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρε-
μᾶται Ο. 29, 17.
τῆς Κρήτης ἅπαντ' ἐχάσης Ο. 32,
22.
κρίνον ὡς ἴοις ἐλιχθὲν Ο. 51, 21.:
τὰ λευκὰ ῥόδοις κρίνα πλακέντα
Ο. 34, 8.
κροαίνων μέλος πλήκτρῳ F. 1, 6.
τὰ Κροίσκ' ἔχειν Ο. 26, 3.
Κρονίδῃ ἄγκειται E. 8, 2.
κροτάφοι πολιοὶ Ο. 56, 2.: κροτά-
φοισιν ἀρμόσαντες τὸ ῥόδον Ο. 5,
4.: σεφάνκ' κροτάφοισι συναρμό-
σαντες Ο. 6, 1.: σεφανίσκ' κρο-
τάφοισιν ἀμφιπλίζας Ο. 42, 6.
κρότος· μετὰ κρότων Ο. 27, 8. *
Κροτᾶσαν Ἰμεναίοις Ο. 18, 13.:
μέγα τὸν θεὸν κροτᾶντες ὕμνοις
Ο. 52, 7.
κρύος μεθῆκε Ο. 3, 23.
κταζόντες τὰς μητέρας, ἐγὼ δὲ μη-
δίνα κτᾶς Ο. 31, 6. 7.
κυάθας ἔγχει Ο. 57, 5.
κυάμ'κς τίλλει ἀσπιδιώτης F. 67.
κυανατέρῃ δρακόντων ὄφρ'ος Ο. 29,
11.
κυανώπιδες Νύμφαι F. 29, 2.
κύβευε Ο. 15, 12.
Κυβήβην καλὴν βοῶντα τὸν Ἄττιν
Ο. 13, 1.: Κυβήβα Ο. 54, 5.
κυβισῶν ἐπὶ κυμάτων Ο. 51, 28.
κυδαίνω ὑμέας εἰχοῖς Ο. 62, 5.
κύδοιμοι F. 135.
ὃ Κυθέρεια Ο. 30, 4.: ἡ Κυθήρη
Ο. 9, 11.: ἐν βοτρυαῖν Κυθήρη
F. 62.: μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης
Ο. 6, 14.: τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυ-
θήρης Ο. 29, 15.: πρὸς τὴν κα-
λὴν Κυθήρην Ο. 40, 7.: ὁ ἀνὴρ
ὁ τῆς Κυθήρης Ο. 45, 1.: ἅμα δ'
ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης, Ο. 28, 21.:
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης Ο. 41, 6.:
παῖς ὁ τῆς Κυθήρης Ο. 5, 9.:
Στρατόνλεις, φίλος Κυθήρης, Ο.
62, 9.: Κυθήρην δεδρυσμένην ἐκ
θαλάττης ἐλόχευε πόντος ἄφρ'ος
Ο. 53, 31.: τελεῖν Κυθήρην F. 1,
23.: φίλης ἀπέχε' Κυθέρειας F.
138.
Κύκης παῖς F. 27, 20.
κυκλώω· ἀκ' εἰδότες, ἐφ' ἃς τὰ βέ-
λη κυκλώσασθαι F. 144.
κύκνος τις Καύσρε F. 1, 8.
κυλισθεῖς βίβτος τρέχει τροχὰς ἄρ-
ματος οἷα Ο. 4, 8.
κῦμα μέγα τέμνει Ο. 51, 19.: τέμ-
νει κῦμα χηλαῖς Ο. 35, 6.: ἐς
πολιὸν κῦμα F. 58, 2.: κῦμα
πόντιον F. 7, 1.: κῦμα θαλάσσης
ἀπαλύνεται γαλήνῃ Ο. 37, 3.:
κῦμα δίσκῳ ἀνέχεται Ο. 51, 3.:
κῦμα συγκαλύπτει Ο. 51, 11.:
ἐπὶ κυμάτων κυβισῶν Ο. 51, 28.:
ὑγρὰ κύματα E. 3, 4.
κύπαριττος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ
Ο. 62, 16.
κύπελλον ἔχων Ο. 31, 16.: Ἑαρος
κύπελλον ἡδύ Ο. 18, 2.: φέρε
μοι κύπελλον Ο. 26, 8.: ἐμοὶ
κύπελλον φόρησον Ο. 38, 8.: κύ-
πελλα θεσμών Ο. 48, 3.: Πόθων
κύπελλα κίρης F. 2, 27.: ἐπὶ
κυρτοῖς κυπέλλοις Ο. 39, 21.
Κύπρις ἔβαπτεν ἀκίδας Ο. 45, 5.:
ὑπεμειδίασε Κύπρις Ο. 45, 14.:
Κύπριν Ἰμεναίοις κροτᾶσαν Ο.
18, 12.: Κύπρις διαφαίνεται γα-
λήνας Ο. 51, 20.: ἀπαλὴν χά-
ραξε Κύπριν Ο. 51, 6.: Κύπριν
αἰίδω Ο. 39, 19.: παῖδα Κύπριν
ὄλην πνέκσαν F. 3, 8.: Κύπρι,
ἀνασσα θειαινῶν, Ο. 62, 1.
κυρτός ἐχθρῶν χορὸς Ο. 51, 27.:
ὑπὸ κυρτοῖς κυπέλλοις Ο. 39, 21.
κῶμον ἐπήρματον γεραίοις Ο. 6, 16.
* Κωμάζων παιδὶ F. 16, 6.: κω-
μάζει Διόνυσος F. 136.
κωτίλη χειλιδῶν F. 139.

Λ

Λαγχάνω· σοφίης λαχόντ' ἄωτον
F. 1, 4.
λαγωεῖς προδωκίην [φύσας, ἔδωκε] Ο.
2, 3.

λαί-

V E R B O R V M G R A E C O R V M

λαίλαπι Νότα χειμερίη Ε. 3, 2.
 λαλέω ἔρωτα Φοῖβη Ε. 1, 14.: λα-
 λέω τις εἰ θελήσῃ Ε. 30, 2.:
 .. τάχα, κηρέ, καὶ λαλήσεις Ο. 28, 34.: ὁ κηρὸς αὐτὸς ἐχέτω λα-
 λῶν σιωπῇ Ο. 29, 24.: Δάλη χει-
 λιδῶν Ο. 12, 2.: Φοῖβη λαλὸν
 πιόντες ὕδωρ Ο. 13, 7.: λαλίσέ-
 ρων τῆς παρώσης Ο. 9, 36.: * Λά-
 λυζε Ε. 7, 2.
 λαμβάνω· ἐλάβεν βέλεμενον Ἀρης
 Ο. 45, 13.: λάβε μισθόν Ο. 29,
 42.: λαβ' αὐτὸν Ο. 10, 7.: ἵνα
 λάβῃ τι Ο. 23, 5.: τὸ μὲν ἔν
 πόμα λάβωμεν Ο. 41, 15.: λα-
 βῶν ἔσοπτρον ἄδρει Ο. 11, 3.:
 λαβῶν δ' ἐπιον αὐτὸν Ο. 59, 5.:
 θέλεις λαβῶν φαλίξω; Ο. 12, 4.:
 λαβῶν ἐπ' ὤμων θώρηκα Ο. 14, 8.:
 τὸδ ἐγὼ λαβῶν ἀποίσω Ο. 39, 26.:
 λαβῶν σιδήρον Ο. 45, 4.: μέλι τὸ
 γλυκὺ λαβῆσα Ο. 45, 6.: λαβῆ-
 σα μικρὸν ὕμνον Ο. 9, 12.: λα-
 βόντι θάλλειν Ο. 53, 13.: νέκτα-
 ρος ποτεῖο παραμύδιον λαβόντες
 Ε. 1, 35.
 λάμπει [γυνή] Ο. 62, 12.: ἀφελῶς
 ἔλαμψε Τιτάν Ο. 37, 7.: τὰ βρο-
 τῶν ἔλαμψεν ἔργα Ο. 37, 9.: καὶ
 ἀργυρῇ ἔλαμψε Πειθῶ Ε. 63.: *
 Λαμπρά φέρουσα πάντα Ε. 24, 2.
 * Λαμπυρίζοις αἶγλην Ε. 2, 37.
 λανθάνω· καὶ ἐλαθε Χάριτας Ε.
 12, 2.: * τὸ Λεληθότως σύνοφρον
 Ο. 28, 16.
 λῶ· ὁππόσκι λῆς Ο. 10, 7.
 λέγω σὴν εὐεργεσίην Ε. 12, 4.: λέ-
 γειν Ἀτρείδας Ο. 1, 1.: χαρίεντα
 οἶδα λέξαι Ε. 33, 4.: ἐακίδυμά
 μοι λέγοντες Ο. 8, 9.: ἄπω Σύ-
 ρας ἔλεξα Ο. 32, 19.: λέγασιν ἐκ-
 μανῆσαι τὸν Ἀττιν Ο. 13, 4.: λέγα-
 σιν αἱ γυναῖκες, γέρων εἰ Ο. 11, 1.:
 μὴ νῆσος λέγη Ο. 15, 15.: νεῖκεα,
 καὶ πόλεμον, λέγει Ε. 7, 2.: * τί
 μοι Λόγων τοσάτων Ο. 36, 3.: λό-
 γων ἔκητι Ε. 33, 1.: λόγων φειάλην
 Ε. 1, 33.: λόγοις ὑμέας λιγαίνω
 Ο. 62, 4.: λόγοισι μὴ πείθων Ο.
 52, 21.: * Λογισην τῶν ἐμῶν Ἑρώ-
 των ποιῶ Ο. 32, 6.
 λειμῶνες κομῶσιν Ε. 3, 2.: λειμῶ-
 νας βόσκει Ο. 61, 9.
 λείπω· καὶ ἐτι πολλὸς βίωτα χρόνος

λείπεται Ο. 56, 6.: ἐκ ἂν λί-
 ποιμι τυτθὸν Ε. 2, 34.: * Λοιπὸν
 χαίροιτε ἡμῖν Ο. 1, 10.: τὸ λοι-
 πόν Ο. 28, 29.
 λεπτόν τι χάραγμα Ο. 55, 7.:
 λεπτὴ ἱστία Ε. 16, 2.: λεπτήν
 αὔρην Ε. 3, 3.
 Λέσβη ἀπ' εὐκτίτης Ε. 36, 8.: * τίθει
 Λεσβίης μοι [Ἑρωτας] Ο. 32, 14.
 λευκή [κόμη] Ε. 36, 9.: λευκὰν
 Κύπριν Ο. 51, 5.: λευκαὶ τρίχες
 Ε. 110, 1.: λευκὸν βρύον Ο. 51,
 13.: λευκὸν κῆρα Ο. 56, 2.: τὰ
 λευκὰ κρίνα Ο. 34, 7.: * ἀπὸ Λευ-
 κάδος πέτρης Ε. 58, 1.: * ὦ Λευ-
 κᾶσπι Ε. 20, 3.: * τῷ Λευκολόφῳ
 Ἑρξίῳ Ε. 9, 1.: * ὁ Λευκόπας
 Ὀρέσης Ο. 31, 5.
 Λεώκратες, Στοίβα παῖ, Ε. 12, 1.
 Λέων· λέγει χάσμι' ὀδόντων [φύσει
 ἔδωκεν] Ο. 2, 4.
 λεωφόρον ἐταίρην Ε. 82.
 ἐπὶ Ληθαία δίνῃσι ἴκx Ο. 60, 4.
 παρὰ Λημνίαις καμίνους Ο. 45, 2.
 κατὰ Ληνὸν βαλόντες Ο. 52, 4.
 λισσθεῖς Ε. 2, 7.
 λιγαίνω ὑμέας λόγοις Ο. 62, 4.: λι-
 γαίνειν Μῆσας Ο. 39, 3.: * Λίγειαν
 ὁμφὴν Ο. 6, 11.: * Λιγυρὸν μέλος
 Ε. 1, 6.: λιγυρὴν αἶμην Ο. 43,
 14.
 λίθος ἔσθ' ἡ Ταντάλα Ο. 20, 2.: τί σε
 δεῖ λίθον μυρίζεσθαι Ο. 4, 11.
 λιπαρὰς κόμας Ο. 29, 3.: * Παφίη
 λιπαρόχροος Ο. 66, 7.
 λοξὸν ὄμμασι βλέπασα Ο. 61, 2.
 λοπὸς Ε. 79.
 λῶσω σε χρῶτα Ο. 20, 10.: μ' ἔλα-
 σεν ἐν χειμερίῃ χαρᾷδρῃ Ε. 25,
 4.
 λοχάω· λοχήσας παρθένον Ο. 52,
 14.
 λοχεύω· ἐλόχευε πόντος Κυθήρην
 Ο. 53, 32.: * Λόχευμα πολυδαίδα-
 λον Ο. 53, 37.
 ὁ Λυαῖος Ο. 27, 2.: τὰ Λυαῖα κο-
 ρεσθεῖς Ο. 13, 9.: μετὰ τῷ καλῷ
 Λυαῖς Ο. 6, 13.: τὸν οἶνον τὸν τῷ
 καλῷ Λυαῖς Ο. 25, 8.: ἀπαλὸν
 πόμα τῷ Λυαῖς Ο. 36, 6.: φυτὸν
 ἄμβροτον Λυαῖς Ο. 53, 42.: παῖ-
 δες ἀπαλῶτεροι Λυαῖς Ο. 8, 8.:
 ὁμῶ καλῷ Λυαίῳ Ο. 17, 15.: γε-
 γυμμένος Λυαίῳ Ο. 8, 3.: σπέν-
 δε

INDEX SECVNDVS

δε τῷ Λυαίῳ O. 15, 13. * Πρηξα-
γόρης, Λυαίᾱ υἱός, E. 10, 1.
περὶ Λυγδίῳ τραχήλῳ O. 28, 27.
λύγος· τῇ λύγῳ σεφυνέται F. 12,
3.
Λυδοπαθῆς F. 94.
λύπα ἀμπαύεται O. 41, 9.: ἐμῶν
Φρενῶν αὐραῖς φέρειν ἔδωκα λύπας
F. 2, 10.
λύρη Ἐρωτας ἀντιφώνει — ἄδει O.
1, 8. 10.: λύρη καλὴ ἐλεφαντίνη
F. 90, 1.: τὴν λύρην ἄπασαν ἤμει-
φα O. 1, 6.: λύρης ἐμῆς αἰοιδὴν
F. 2, 33.: λύρην ἑλῶν F. 2, 11.:
μεθήμεων λύρης F. 2, 18.: λύρην
χρυσόπασον F. 2, 25.: δότε μοι
λύρην Ὀμήρου O. 48, 1. * Λύρη
ἀγχᾶ τεῦ Θησέος ἐστὶ F. 81. * Λυ-
ρικῆς ἄκας Μῆσης O. 49, 2. *
Λυρίζω O. 5, 12. 42, 4. * τὸν
Λυροποιὸν ἠρόμην F. 91, * τῷ Λυ-
ρωδῷ F. 2, 31.
ὑπὸ Λύσσης σῶφρονος O. 48, 6.
λύχνος· ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄφας
O. 3, 15.
λύω· ἔλυσε με O. 14, 17.: ὅσῃν
λυθέντων O. 4, 10.: ζητεῖ λύ-
σασθαι τὸν Ἐρωτα, καὶ λύση· δι-
τις αὐτὸν, ἐκ ἔξεισι O. 30, 6. 7.:
λύοντες οἶνον O. 52, 6. * Λύτρα
φέρουσα O. 30, 5. * Λύσις ἐκ πό-
νων ἄλλη ἐκ αὐτῶν γένοιτο O. 63, 3.
* Λύσιπαίγμων Βακχος O. 39, 9.
* ὁ Λυσιφρων Λυαῖος O. 27, 2.
ἐπὶ Λωτίταις ποταῖς O. 4, 2.: πλεχ-
ταῖς ὑποδυμιάδας λωτίνας F. 18,
2.

M

Μαγάδην ἔχων F. 20, 2. * Μάγαδις
ὄργανον ψαλτικόν F. 129.
μαζῶν ὑπερθε ροδέων O. 51, 17.
Μαιάδος υἱὲ E. 20, 1.
μαίνομαι, καὶ μαίνομαι, F. 31, 2.:
πῇ μέμνηται, μανίην μανίης ἀρί-
στην F. 1, 24. 25.: χαριέντως μα-
νῆναι O. 54, 14.: θέλω, θέλω
μανῆναι O. 13, 12. 31, 3. 9. 19.:
μεμνηνότες βοῶσιν O. 1, 8.: ἐμαί-
νεται Ἀλκμαίων τε, καὶ Ὀρέτης
O. 31, 4.: ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς O.
31, 10.: ἐμαίνετο πρὶν Αἴας O.
13.: μαγεῖσά τις τέχνη O. 51, 2.

* Μανιόκητον ἑταῖρον F. 82. *
Μανίαί F. 135.
μακάρων θεῶν ὄμιλος O. 53, 39.:
μακάρων φύσιος ἀρχαὶν O. 51, 8.
* Μακαρίζομέν σε O. 43, 1.
τί Μακρὰ δὴ φρονεῖς; τάλαν; F.
95.
μαλακαῖσι χερσὶ θάλλπειν O. 53,
14.: μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ O.
22, 4.
μᾶλλον ἐμὲ μύρισον O. 4, 13.:
μᾶλλον ποιεῖ Διὸς γονὴν O. 18,
10.: μᾶλλον δίδασκε πίνειν —
παίζειν O. 36, 5. 7.: τὰ ταῦτά
σευ θέλεις ψαλίξω, ἢ μᾶλλον
τὴν γλῶσσαν σευ ἐκθερίζω; O.
12, 5.: τῷ γέροντι μᾶλλον πρέ-
πει, ὅσω πέλας τὰ μοίρης O. 11,
9.: μετὰ παρθένων ἀθύρειν φι-
λέω μάλιστα πάντων O. 42, 8.
μανθάνω· ὁ χαλεπῶς μεμαθήκασι
F. 35, 3.
μάργαρον τραχήλῳ γενοίμην O. 20,
14.
διὰ Μαργοσύνην σὴν F. 45, 2.
μαρναμαι· ἐμαρνάμην Ἐρωτι O.
14, 11.
μάστιγι σκυτίνῃ ἐν νώτῳ θωμιχθεῖς
F. 17, 16.
μασῶν ταινίῃ γενοίμην O. 20, 13.
μάτην ἔχω βοσὴν O. 14, 18.: τί
καὶ μάτην σενάζω; O. 23, 8. *
Μάταια χεῖν γῇ O. 4, 12.
μάχαιραν τὴν Ἐκτορος κραδαίνων
O. 31, 15.: ἔχων μάχαιραν O. 31,
18.
τί Μάχεσθέ μοι O. 19, 6.: ὁ θεί-
λων μάχεσθαι, μάχεσθω O. 38,
6, 7. * Μάχης ἔσω μ' ἐχέσης O.
14, 20.: μάχη με προκαλεῖτο
O. 14, 7.: συγερῆς ἐν εὐροφάλιγγι
μάχης E. 2, 4.: τί μάχαισι, κα-
μοί; O. 17, 4.: συγέω μάχης
παροίνες O. 42, 13.
μέγα κύμα O. 51, 19.: μέγα δὲ
πρόσωπον ἔσω O. 29, 27.: μέγα
χρυσίον F. 90, 3.: μεγάλῳ μ'
ἔρως ἔκοψε πελέκει F. 25, 1.:
μέγα τὸν θεὸν προτῆντες O. 52, 7.:
Ἐρωτιδεῖς μικρὰς οἱ μαίζοντες τρέ-
φουσι O. 33, 14.: ἐνὶ νήσῳ F. 47,
2.: ὡς [Ἀφείλεια] μεγίστη F. 35,
4.

Μεγί-

VERBORVM GRAECORVM

Μεγιστῆς ὁ Φιλόφρων F. 12, 1.
 μέτετέ με αἱ Φροντίδες O. 24, 5.
 τὰς δὲ Φροντίδας μεθῶμεν O. 41,
 16.: ἐπεὶ κρύος μεθῆκε O. 3, 23.
 * Μεθῆμων λύρης F. 2, 17.
 μέθυ μοι διακονεῖτω O. 4, 6. * Με-
 θυόμεν O. 6, 3.: μεθύων O. 41,
 21. 48, 5.: μεθύοντά με χεῖσθαι
 O. 26, 9.: ὁ Βάκχος μεθύων
 O. 52, 24.: μεθύων ἔρωτι F. 58,
 2. * Μεθυδάτας O. 27, 4. * δι-
 ὄν ἡ Μέθη λοχεύθη O. 41, 7.:
 ὁ τὰς μέθας ἔραται O. 27, 7.:
 Βάκχος με δονέη μέθη γυνώσας
 O. 39, 11.: Φέρων μέθην ἄφρον-
 τιν F. 2, 16.
 μειδιῶν χαρίεντι προσώπῳ F. 142.
 μειλίχοις ξένοισιν ἔσε ἰοικότες F.
 51.
 μεῖς μὲν δὲ Ποσειδηῶν ἔσηκεν F. 6,
 1.
 Μέλανθας, υἱὸς Ἀρηιφίλκ, E. 16,
 1.
 μέλας· ἡ γῆ μέλαινα O. 19, 1.:
 κόμας τα μὲν ἔνδοθεν μελαίνας
 O. 29, 4.: μέλαν ὄμμα γοργόν
 ἔσω O. 29, 12.: τρίχας μελαίνας
 O. 28, 7.: λευκαὶ μελαίनाς ἀνα-
 μιμίζονται τρίχες F. 110, 1. *
 Μελαμφύλλῳ δάφνῃ F. 46, 1. *
 τὸν Μελανόχρωτα βότρυν O. 52,
 1.
 μέλει Εὐρυπύλῃ ὁ περιφόρητος Ἀρ-
 τέμων F. 27, 1.: ἐμοὶ μέλει μν-
 ροῖσι καταβρέχειν ὑπὴν — ῥό-
 δοῖσι κατασέφειν κάρηνα O. 15, 5.
 7.: τὸ σήμερον μέλει μοι O. 15,
 9.: μελέτω δὲ τοῖς θέλαισιν O.
 41, 24.: ἄ μοι μέλει Γύγας O.
 15, 1.: τί μοι πόνων, τί μοι μέ-
 λει μεριμνῶν; O. 25, 3. 4.: πολ-
 λοῖς γὰρ μέλεις F. 71. * Μελέτη
 ἔπεσε παντὶ F. 1, 3. * Μελετῶμεν
 πύσιν Σκυδικήν O. 57, 10. * Μέ-
 λημα ἔαρος, ῥόδον, O. 5, 7.: τό-
 δε καὶ μέλημα μύθοις O. 53, 9.
 * τίς ἐσὶ σοι Μεληδών; O. 9, 6.
 μέλι· τὸ γλυκὺ λαβᾶσα O. 45, 6.
 * Μεληδέα τρύγα πίνει F. 12, 4.
 * Μελεχρὸν οἶνον φνοχόει F. 19,
 1.: μελιχρον οἶνον, ἡδὺν, ἐγκι-
 ράσας O. 38, 9.
 μέλιτταν καίμωμένην ἐν ῥόδοις O.
 40, 2.: ὄφει μικρὰς πτερωτὰς, ὅν
 καλεῖσι μέλιτταν οἱ γεωργοί O.

40, 12.: εἰ τὰ κήτρον ποιεῖ τὸ
 τὰς μελίττας O. 40, 14.
 τὸ Μίλλον ποδενλοῖσθαι; O. 41, 19.
 μέλος λιγυρὸν πληκτρῶν προαίνων F.
 1, 6.: Πινδαρικὸν μέλος O. 66,
 3. * Μελικὸν νέκταρ χεῖ μοι F.
 83, 2. * τὸν αἰοῖδιμον Μελισσὴν F. 1,
 31. * ὁ Τῆτος Μελωδός O. 65, 2.
 * ἔσω Μελῶν μετ O. 59, 6.
 μέλπειν αὐτοὶ O. 53, 3.: βιάτῃ μέλ-
 πω γαλήνην O. 39, 15.: τίς κύκ-
 νος Καύσρε πολλοῖς πτεροῖσι μέλ-
 πων ἀνέμῳ συναυλὸν ἡχὴν F. 1,
 9.: μέλομαι ῥόδον O. 53, 2.:
 τὸν Ἔρωτα μέλομαι O. 58, 2.
 * τὸν ὅλας ποδέντα Μελπᾶς O.
 41, 4.
 ἐπὶ Μέρμυιν O. 33, 5.
 μὲν· καὶ γὰρ μὲν — λύρη δὲ O. 1, 7.
 8.: σὺ μὲν — ὁ δὲ — ἐγὼ δὲ O.
 16, 1. 2. 3.: μεῖς μὲν δὲ — νε-
 φίλῃ δὲ F. 6, 1.
 μενῶ δάλη παρ' αὐτῷ O. 9, 20.: ἄκ
 ἔξεισι, μενεῖ δὲ O. 30, 8.: ἀνρσοὶ
 μένωσι πάντες O. 50, 11.
 κί Μέρμινας εὐδασιν O. 25, 2. 10.
 26, 2.: ἀπορίπτονται μερίμνας
 O. 39, 5.: τί μοι μέλει μεριμ-
 νῶν; O. 25, 4.: ὅσον ἐστὶν ἐν με-
 ρίμναις O. 41, 25.: ὀδυρμένῃ
 μερίμνας O. 41, 18.: σκεδάσαι
 θάλλω μερίμνας O. 4, 18.
 μερόπων Φύλα πάντα O. 3, 4.
 μέσον ἤπαρ O. 3, 18.: ἐν μέσοισι
 χορεύσω O. 38, 12.: μέσον αὐλα-
 κος O. 51, 20.: μέσος καρδίας
 μεν ἔδυνε O. 14, 16. * Μεσονυχ-
 τίοις ὥραις O. 3, 1. * τὸ Μεσο-
 φρον μὴ μοι διακοπτε, μήτε
 μέσγε, O. 28, 13.
 μετὸν σκύφαν ἐξέπιπρον F. 9, 2.
 μετ' ἀσπίδος O. 31, 14.: μετὰ χρυ-
 σῆς Ἀφροδίτης O. 36, 8.: μετὰ
 βαρβίτων κείδων O. 48, 7.: παί-
 ζειν μετὰ τῶν καλῶν γυναικῶν
 O. 41, 23.: μετ' Ἡρῆς O. 53, 1.:
 μετὰ κέρης O. 5, 14.: μετὰ κρό-
 των, μετ' ὠδᾶς O. 27, 8.: μετὰ
 τῇ καλῇ Λυαίᾳ, μετὰ τῆς καλῆς
 Κυθήρης O. 6, 13. 14. 24, 9.:
 μετὰ παρθένων O. 8, 6. 42, 7.
 52, 3.: μετὰ νέων O. 52, 23.:
 μετὰ συμκότῃ O. 42, 4.: μετὰ
 πάντα O. 39, 27.

Μη

μετκ

INDEX SECVNDVS

μεταμάζιον Ἑρμῆ O. 29, 30.
 μέτεισι πῶμον χαίρων O. 6, 16.
 μέτωπον ἑλεφάντινον O. 28, 12.:
 μέτωπον ψιλόν O. 11, 5.: ἀπαλόν,
 καὶ δροσῶδες, μέτωπον O. 29, 10.:
 ἑδυσμένην μετώπῳ [εἰς] O. 65,
 15.: τὰ μέτωπα καὶ πικαίει O.
 21, 7.: ὁ Ἑρῶτα μέτωπα σείων
 O. 7, 9.
 μέχρι τῶν Ἰώνων O. 32, 25.
 μὴ θέμις O. 51, 10.: μὴ δέῃ σε πί-
 νειν O. 15, 15.: ὅτι μὴ τὰ νῶτα
 δείξαι δύνασαι O. 29, 39.: μὴ
 νύβῃναι O. 56, 12.: μὴ ζῶντα
 O. 36, 12.: ὁ δὲ μὴ λόγισι πεί-
 θων, τότε μὴ θέλῃσαν ἄγχει O.
 52, 21. 22. * Μὴ τορεύσης, μὴ O.
 18, 8. 9.: μὴ με φύγῃ O. 34, 1.:
 μὴ φύβῃσαι O. 3, 11.: μὴ λέγῃ
 O. 15, 14.: μὴ σε φύγῃ O. 62,
 8.: μὴ συνεζεύξης E. 5, 1.: ὡς
 μὴ πυκταλεύω O. 64, 3. * Μηδὲ
 λάλαζε F. 7, 1.: μὴ — μὴδ' —
 διώξης O. 34, 3. * Μητε — μῆ-
 τε — μῆ O. 17, 8. 9.: μῆ —
 μῆτε O. 28, 13, 14. * Εἰ δὲ μῆ
 O. 10, 15. * Μηδὲν μοι, καὶ ὑμῖν,
 ἔγω O. 24, 6.: τί δὲ μοι λόγων
 τῶν μηδὲν ὠφελάντων O. 36, 4.:
 ἀπὸ μηδενός τε βλάπτων O. 43,
 9.: μηδὲνα κτὰς O. 31, 7. * Μη-
 χίτι O. 57, 7.
 μῆλον παρείην χυδαίην, ὅποια μῆ-
 λον, ποίει O. 29, 18.
 τί Μῆν πέτεται F. 15, 1.
 μῆνες δέκα F. 12, 2.
 μῆρας Πολυδεύκτος O. 29, 32.: ἀπα-
 λῶν ὑπερθε μῆρων, μῆρων τὸ πῦρ
 ἔχοντων O. 29, 34. 35.: μῆροισι
 πυρὰ μῆρας πλίσσαντες F. 76.:
 μῆρας ῥαδιῶδες πρόπιον F. 26, 2.
 τὰς Μητῆρας κραδόντες O. 31, 6.:
 ὀλωλα, μάτερ, O. 40, 8.: κερσεύ-
 σης ἀπὸ λειψθεῖς ὑπὸ μητρός F.
 21, 4.: προτὶ τὴν μητέρα ἔφη F.
 41, 2.
 τί Μῆχος ἐν γέσῃται; O. 33, 17.
 μικρὸς ὄφεις O. 40, 10.: μικρὸν ἔμ-
 νον O. 9, 12.: ἑτρία μικρόν F. 16,
 2.: Ἑρωτιδεῖς μικρὰς οἱ μέζοντες
 τρέφουσιν O. 33, 13.
 οἱ Μιλήσιοι ποτ' ἦσαν ἰσχυροὶ F.
 78.
 μιμῶμενος Σειληνόν O. 38, 13.: μι-
 μῶ τὸν Ἀνακρίοντα F. 1530

μιν, -h. e. αὐτόν, E. 2, 5, 17.
 μίσγω· χαλὴν ἔμισγεν O. 45, 7.:
 μίξας ῥόδα τῷ γαλακτι O. 28,
 23.: μὴ μίσγε τὸ μεσόφρυον O.
 28, 14.: τὸ ἄχος πέφυγε μιχθεὶς
 ἀνεμοτρόπῳ συνέλλῃ O. 41, 13.
 μισέω ἔγωγε πάντας F. 35, 1.: τίς
 γὰρ μισᾷ θέλει τι θῆρ' F. 2,
 6.: μισῶ δωρεάν F. 132.
 μισθὸν λάβε O. 29, 42.
 μίτραις πολυανθέμεσις βρίοντα O.
 58, 2.
 μῦαται F. 123.
 μῦθσεται ἐρατῆς εὐφροσύνης E. 7,
 4. * Μῦθμα ποδῶν ἀρετῆς E. 8,
 2.: μῦθμα χορᾶ νίκης E. 16, 2.
 μῦθσύν O. 18, 12.
 μῦθραν αἰῶνες ἔχοντ' ἀγαθῆς E. 20,
 4.: τὰ μοίρης O. 11, 11.
 μολῶς F. 140.
 μολᾷσα ἐκασίη [χελιδῶν] O. 33, 2.
 μόλυβδον ἔχων περὶ τοῖς καλῆς πο-
 δίσκοις O. 41, 3.
 μόνον ἀργύρον βλέπασιν O. 46, 7.:
 σὲ τῶν ἐμῶν Ἑρώτων μόνον ποιεῖ
 λογιστὴν O. 32, 6.: Ἑρῶτα με-
 νον ἤχει O. 1, 4.: μόνους Ἑρωτας
 ἄδει O. 1, 12.: τότε με μόνον
 κέρδος O. 39, 25.: ὅσα μὴ θέμις
 ὀρᾶσθαι, μόνα κῦμα συγκαλύπτει
 O. 51, 11.: μόνα ποσσὶν πατεῖν
 με O. 20, 16.: μόνον ἄρσεις πατῆ-
 ρσι O. 52, 5. * Μορονωμένος O. 8, 13.
 μορφὴν φύσεως ἔμιμνε F. 1, 18.
 Μῶσα, ὕμνον αἰεῖ F. 59, 1.: σὺ
 δὲ, Μῶσα, συγχόρευε F. 1, 11.:
 λυρικῆς ἔσκε Μῶσης O. 49, 2.:
 ὅς πλείστον Μῶσης οἶδε Τραγικῆς
 E. 19, 2.: αἱ Μῶσαι τὸν Ἑρῶτα
 τῷ Κάλλει παρέδωκαν O. 30, 1.:
 φιλέει σε Μῶσαι O. 43, 12.:
 Μῶσων φύτον O. 53, 10.: Μῶσέων
 δῶρα E. 7, 3.: ἐμὸι Μῶσας ποιῆς
 ἀποίκας F. 2, 32. * Μωσογενής,
 Μωσοπάτωρ, Ὀμηρος F. 85.
 μῦθους τότε [τὸ ῥόδον] καὶ μέλημα
 O. 53, 9. * Μυθῆται F. 47.
 Μυρίλλα O. 62, 14.: Μυρίλλα
 O. 62, 10.
 μῦρον γνοίμην O. 20, 11.: τῷ μύρῳ
 κορεσθεῖς O. 13, 10.: μῦρον περ-
 σης [τρίχας] O. 28, 9.: μύρων
 ἀνάπλεως F. 126.: μύρων τοσά-
 των πᾶσις τε, καὶ ψικάζης, O.
 90

VERBORUM GRAECORUM

9, 3.: μύρω εὐωδίῃ τέγξαι O. 39, 17.: εἰθεὶς χρισσάμενος μύρω F. 15, 3.: μύροισι καταβρέχειν ὑπὲρ νην O. 15, 5. * Μυρίζειν λίθον O. 4, 11.: ἐμὲ μύρισον O. 4, 14.: μεμυρισμένος O. 41, 22. * Μυροποιός F. 113.
ἐπὶ Μυρσίαισι τερψίαισι O. 4, 1. * Μύρτοις σεφακόμενος F. 112.
Μύρων σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ βοῖδιον E. 16, 2.: τὸ Μύρωνος βοῖδιον E. 5, 1.
Μυσῶν ἀγχι F. 2, 29.
μυχὸς Αἰδεῶ ἐστὶ δεινὰς O. 56, 19.

N

Ναίειν ἐνὶ δῆμῳ Εὐωνυμέω O. 20, 3.
γῆμα Βρομίᾳ O. 37, 12.
ὁ Νάρθηξ ἔδεν ἱσιν O. 38, 5.
Ναυκρατεῖ, Αἰσχύλῃ υἱῷ, E. 9, 2.
Ναυκρατίτην [σεφάγον] F. 11, 2.
νῆες O. 16, 5.
γεβρὸν νεοθηλεία γαλαθηνὸν F. 21, νεῖκα, καὶ πόλεμον, λέγει E. 7, 2.
Νεῖλον [ἐπὶ] O. 33, 5.
νεκροῖς ἀμύνει [τὸ ῥόδον] O. 53, 25.
νεκτὰρ ἐπιτέγξας O. 53, 39.: νεκτὰρ ἀνυδρὸν F. 83.
νέμε πόρρω τὴν ἀγέλην E. 5, 1. * τὰς Νομάς τί με διδάσκεις; O. 36, 1.: νόμας Φιλέσας O. 49, 8.: νόμας κεράσσω O. 48, 4. * Νομάζων κόρην κρατεῖν F. 1, 21.
νέος ὅτ' ἐγὼ νέρις ἁμιλῶ O. 54, 1.: νέος ἐν νέρις χορεύσω O. 54, 8.: Φιλῶ νέον χαρευτὰν O. 47, 2.: τὸν ἐν πότοις αἰετὶν νέον O. 50, 2.: νέον πλέον πίνω O. 38, 2.: μετὰ νέων ὁ Βάκχος μεθύων ἀτακτὰ παίζει O. 52, 23.: ὀρώντες νέον εἰς ζεῖοντα Βάκχον O. 52, 10.: νέον ἔργος ῥόδω O. 53, 37.: ἔ τινα τοιοῦτον νέων E. 2, 3. * Νεηνίης τις O. 10, 2. * Νεάζει τὰς Φρένας O. 62, 7. * Νεόστητος ἔσχευ ὁδὸν ῥόδων γῆρας O. 53, 28. * Νεοθηλεία γεβρὸν F. 21, 2.: νεοθηλεία κῆραις O. 42, 15. * Νεοπλυτὴν εἰλῆμα ἀσπίδος F. 27, 8. *

Νεοτῶν κεχηνότων βοή O. 33, 12.
ὑπὸ Νεοτέρων χορείας O. 4, 17.
νευρὴ βραχεῖσα O. 3, 26. * Νεῦρα ἡμῖψα O. 1, 5.: πλεον τὰ νεῦρα χερσῶ F. 2, 21.
νεφίλαι ὕδρι βαρύνοντο F. 6, 2. * νεφελῶν σικαὶ δονῶνται O. 37, 8.
νηδὺν Διονυσίην O. 29, 33.
νηλεῶς Φεύγεις O. 61, 3.
ἐνὶ Νήσῳ μεγίστη F. 47, 1.
νήσσα καλυμβᾷ O. 37, 5.
ἵνα Νήχεται γελῶσα O. 51, 30. * τὸ Νηκτόν O. 2, 5.
νεκᾶ, καὶ σίδηρον, καὶ πῦρ, καλῆ τις ἔσα O. 2, 13.: ᾤ [τόξῳ] ἰνέκα θεῶς F. 1, 29. * Νίκης χορᾶ μνημα E. 16, 2.
νῖν, h. e. αὐτήν, O. 51, 9.
νόος ἀερθεῖς ἐκ θεῶς O. 51, 7.: δαλερὸν νόον O. 51, 25.: τὸν ἑμὸν νόον ἀπλώσας O. 39, 22.: καθάρων νόον F. 90, 4. * Νοήσεις πεπρωσας O. 45, 12.: ὁ ὑψηλὰ νενομένος F. 68. * Νόημα ἄβελον ἔχων O. 14, 3.
Νότα λαίλαπι χειμερίῃ E. 3, 2.
νόσος ἦν τις ἔλθῃ O. 15, 14. * Νοσᾶσιν ἀρκεῖ [τὸ ῥάδον] O. 53, 24.
Νύμφαι κυανωπίδες F. 29, 2.: Νύμφαι ῥοδοπήχεις O. 53, 21.: ἄστυ Νυμφέων F. 48.
νῦν O. 3, 25. 9, 15, 28, 18. 30, 4. 59, 6. F. 16, 4. 17, 2. 29, 12. 37, 1.: τὰ νῦν O. 9, 25. ἄχρι καὶ νῦν O. 65, 16.
νύξ· διὰ νυκτὸς O. 8, 1.: κατὰ νύκτα ἀσέλγῃ O. 3, 12.
νῶτας, εἰ νῶτον· πολλὰ ἐν νῶτῳ μάστιγι θωμιχθεῖς F. 27, 15.: ἀμφὶ νῶτοις φέρεται O. 35, 3.: ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης O. 51, 4.

Ξ

Ξανθὴ καὶ Διὸς O. 60, 2.: Ξανθὴ Εὐρυπύλη F. 27, 1.
Ξανδίπη E. 4, 2.
ξέγον ἰσόρημα O. 18, 8.: ξένος, συγχάρηθι O. 3, 30.: φίλη εἰ ξένοισ F. 8, 1.: ξένοισι μελέχοις F. 51. τὸν ἰθέλοντα ξένων δέχομαι B. Mm 2 18.

INDEX SECVNDVS

ὅσων εἴκῃς O. 29, 42.: ὅσῳ πί-
 λας τὰ μόλῃς O. 11, 11.
 ὅσων λυθίντων O. 4, 10.
 ὅταν πίνω O. 25, 1.: ὅταν λυρίζω
 O. 42, 3.: ὅταν ὁ Βάκχος ἐσέλθῃ
 O. 26, 1. add. O. 27, 3.: γέρων
 ὅταν χορεύῃ O. 47, 3.: ὅταν τὰ
 μῶσι βότρυν O. 50, 10.: ὅν ὅταν
 πῆν γεραιός O. 52, 11.: ὅταν Φύ-
 γῃ με F. 2, 2.: ὅταν με θυμός
 διδάξῃ F. 2, 13.: ὅταν θέλεις δε
 F. 2, 28.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον O. 39, 1. 4, 8.
 12. 16. 20. 24.: ἐρέφεται ὅτ'
 Ἄρκτος ἦδη O. 3, 2.: ὅτ' ἐγὼ
 νύκτις ὁμιλῶ O. 54, 1.
 ὅτι μὴ δύνασαι δεῖξαι O. 29, 39.:
 ὅτι σοι πάρεστιν ἄνθος ὥρας O.
 34, 3.: ὅτι δένδριον ἐπ' ἀκρὸν αἰ-
 δίς O. 43, 2.
 οὐ δύνη O. 7, 11.: εἰ θέλω O. 10,
 10.: εἰ μοι μέλει O. 15, 1.: εἰ
 σθένω O. 33, 18.: εἰ — τόξον,
 εἰ μάχαιραν O. 31, 18.: εἰ —
 εἰλλὰ E. 1, 2. 6, 1. 7, 1. 3. O.
 40, 3.: εἰ — δε O. 11, 8.: εἰ
 αἰδότες F. 144, 3.: εἰ — εἰδ' E. 12,
 2. 3.: εἰ εἰμι O. 10, 9.: εἰ ἐπείσ-
 θην O. 14, 4.: εἰ ἐξείσι O. 30,
 8.: εἰ οἶδα O. 11, 8. 24, 4.:
 εἰ ἐπιθυμῶ O. 36, 13.: εἰ ἀδελ-
 φός, εἰ τὸν ἦς O. 46, 10. 11.:
 εἰ — ἀν. ἐπλευσε O. 37, 7.: καὶ
 ἐρῶ — καὶ μαίνομαι F. 31, 1. 2.:
 καὶ ἐπὶ, καὶ περὶ, καὶ περὶ, καὶ ἐν ἡμέ-
 ρῃ O. 16, 4. 5.: πανοπλίαν μὲν καὶ O.
 17, 3.: καὶ ἡμέρα O. 63, 4. * Οὐ-
 κω — ἐκω — καὶ O. 32, 19. 20.
 21. * Οὐδέ O. 23, 6.: καὶ — καὶ
 O. 15, 3. 4. * Οὐκ εἶτι, vel καὶ
 τι, O. 2, 8. 11, 4. 14, 3. 29, 22.
 56, 3. 5. * Οὐδὲν εἶναι ὁ νόμος
 O. 38, 5.: γένος καὶ εἰς ἐρώτα
 O. 46, 5.: καὶ εἰδέναι σοφόν O.
 61, 4.
 οὐλῇ βυτηρία F. 28, 3.
 οὐν τί ἐν δίδωσι O. 2, 9.: σίψον
 ἐν με O. 5, 12.: ὅς ἐν O. 10,
 12.: ὡς ἐν ἐτ' εὐδ' ἐστὶ O. 15, 11.:
 τίς ἂν ἐν ὁρῶν παρέλθοι O. 22,
 7.: πῖωμεν ἐν τὸν οἶνον O. 25, 7.:
 τὸ μὲν ἐν πόμα O. 41, 11. 15.
 ῥυτίς Φειδόλα ἵππος E. 8, 1.: ὁ ταῦ-
 ρος ἄτρα O. 35, 1.: τὸν Ἀπόλ-

λωνα δὲ τῶτον O. 29, 43.: διὰ
 τῶτον O. 46, 10. 11. 14.: σέμμα
 τῶτον O. 31, 17.: τῶτον δ' οἶδα
 O. 11, 8.: ἔτοι F. 146.: τὰ τρία
 ταῦτα O. 66, 5.: ταῦτ' ἀκρὸς
 O. 3, 14.: διὰ ταῦτα O. 56, 7. *
 Οὕτω O. 57, 7.: ἔτω γράφει, ὡς
 διδάσκω, O. 29, 1.
 ὄφεις μικρὸς πτερυγὸς O. 40, 10.
 ὄφρ' ἐπὶ μέτωπον O. 29, 10.:
 ἐπὶ ὄφρ' ἐπὶ φανίσκας θέμεται F.
 17, 1.
 διὰ Ὀχάνοιο Καρικουργὸς χεῖρα
 τιθέμεται F. 72, 1.
 ὀχέμαι ὀχέται ὑπὲρ ἀργύρῳ O.
 51, 23.
 ὀχέως ὀχέας θυρίων ἔκοπτε O. 3,
 7.
 παρ' Ὀχθαίς Κλάρα O. 13, 5.:
 Φρυγῶν ἐν Ὀχθαίς O. 20, 2.
 ὀχλος ἄκρον κυκλὸν ὄζει F. 84.

Π

ὁ Παις τῷ Διὶ O. 27, 1.: παιδὶ Φε-
 λοσιφάνη Σεμέλης E. 16, 4.: παῖς
 ὁ τῆς Κυθήρης O. 5, 9.: παῖς Κυ-
 κῆς F. 27, 20.: παῖς Στοίβης E.
 12, 1.: παῖς Πανδίωνος O. 20, 3.:
 παῖς Διὸς ξανθῆς O. 60, 2.: πρὸς
 παῖδα, πρὸς Βαθύλλαν O. 9, 8.:
 ὡς παῖς O. 26, 8. 36, 10. 38, 8.
 57, 1. 64, 1. F. 4, 1.: παῖς F. 49.:
 καλοὶ παῖδες F. 90, 2.: παῖδες
 ἀπαλοὶ O. 41, 12.: παῖδες ἀπα-
 λώτεροι Λυαία O. 8, 7.: ἐμὲ παῖ-
 δες ἂν φιλοῦν F. 33, 2.: Φιλήν
 πρὸς παῖδα F. 1, 32.: ἀπαλὴν
 παῖδα κατέχειν F. 3, 7.: τῇ Φί-
 λῃ κωμῶντων παιδὶ ἄβρῃ F. 16,
 6. * Παίσεις O. 61, 10.: παίζειν
 μετὰ χουστῆς Ἀφροδίτης O. 36,
 7.: παίζειν μετὰ τῶν καλῶν γυ-
 ναικῶν O. 41, 22.: παίζω O. 24,
 8.: τὰ τερπνὰ παίζειν O. 11, 10.:
 ἄτακτα παίζει O. 52, 24.: παίζει
 τὸ σῶμα Παφίης O. 51, 29.
 παλάμαιαι χεῖρας αὐτῆς ἀνέβαλλον
 O. 3, 20.
 πάλιν O. 8, 14, 27, 10. 33, 16. F.
 2, 13.
 παμφαλῶν F. 102.
 πανδαμάτωρ Ἔρως F. 29, 1.
 Πανδίωνος παῖς O. 20, 4.

πανδοσίαν ἑταίρην F. 82. . .
 παπύρῳ δῆσας χιτῶνα O. 4, 5.
 παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται O. 53.
 23. : παρ' αὐτῷ μινῶ O. 9, 20. :
 παρὰ αὐτῷ O. 122, 5. : παρ' αὐτῷ
 O. 57, 9. : παρὰ σοῖς, Διόνυσε,
 σηκοῖς O. 5, 13. : παρὰ Λημνίαις
 καμίνοις O. 45, 2. : παρ' αὐτῇ
 E. 4, 1. : παρὰ ἱεῖν καθίζας O.
 3, 19. : παρὰ τὴν σκηνὴν O. 22, 1. :
 πλίζαντες μηροῖσι παρὰ μηρῶς F.
 76. : κρατῆρι παρὰ πλέω οἶνοπο-
 τάζων E. 7, 1. * Πάρα, ῥιό πά-
 ρεσι, O. 56, 4.
 παράγω· εἶγε ὁ πλῆτος παρήγε τὸ
 ζῆν θνητοῖς O. 23, 2.
 παραδος, δέλω σέφισθαι O. 54, 6. :
 αἱ Μῆσαι τὸν Ἑρωτὰ τῷ Κάλλει
 παρέδωκαν O. 30, 3.
 παραινῶ O. 18, 7.
 παραμύδιον νέκταρος ποτοῖο λαβόν-
 τες F. 1, 35.
 παρὰ — πυθόμην σε F. 53. . .
 παρειαὶ γράφε O. 28, 22. : ἐξ ὅλης
 παρειῆς O. 28, 10. : χροῖν ποιεί
 παρειήν O. 29, 19.
 παρῆμι· παρῆσιν ἦβα O. 54, 2. :
 παρέσω O. 38, 7. : ὅτι σοι παρῆ-
 σιν ἄνθος ὥρας O. 34, 3.
 παρέρχομαι· χρόνον ἔγγων ὃν πα-
 ρῆλθον O. 24, 3. : τίς ἄν — παρῆλ-
 θοι καταγωγίον τοιαῦτα O. 22,
 7. : ἴν', ἄν θανεῖν ἐπέλθῃ, κάβῃ
 τι, καὶ παρῆλθῃ, O. 23, 5. : τὸ
 δ' Ἀδωνίδος παρῆλθον O. 29, 28.
 παρθένος· μετὰ παρθένῳ O. 52, 3. :
 ὁ δὲ παρθένον λοχῆσας O. 52, 14. :
 μετὰ παρθένων ἀδύρων 8, 6. 42,
 7. : παρθένον ἀδύφωνον Σαπφῶ
 F. 119. * Παρθέμιον βλέπων F.
 4, 1.
 Παρθίος ἄνδρας O. 55, 3.
 παρίσημι· ἐγὼ δὲ οἱ παρασῆς O.
 10, 3.
 παροίδεν ἔλκει ῥόδιον O. 51, 16.
 παροίνας μάχας στυγέω O. 42, 13.
 * τὸ Παροίνιον βοήσω O. 48, 3.
 παρπέταται F. 107, 5.
 παῖσα πόλις ἐβόησε E. 2, 2. : Χάρι-
 τες παῖσαι O. 28, 28. : μερόπων
 φύλα πάντα O. 3, 4. : φύλλα
 πάντα δένδρων O. 32, 1. : ἄν ἐκ-
 μάθῃς πᾶν O. 10, 8. : τὸ δὲ πᾶν
 O. 29, 25. * Παντοίων ἀγαθῶν

F. 39, 2. * Πανοπλίαν O. 17,
 3. * Παντορέκτα Ἑρωτι O. 10,
 11.
 πατάγῳ O. 57, 8. * Παταγᾶσι χι-
 μῶνις ἄγριοι F. 6, 4.
 πατεῖν με πασὶν O. 20, 16. : πατᾶσι
 σαφύλην O. 52, 5. : πατᾶντας
 [βότρυναι] O. 17, 14. : πατῶ ἀπαν-
 τε θυμῷ O. 26, 6. : σοφίῃ, τρῶ-
 πος, πατεῖται O. 46, 6.
 πατρίδος αἰῆς πόθος E. 3, 1.
 παύομαι· ἀπέπαυμαι ἔρωτος O. 65,
 17.
 Παφίη λιπαρόχροος O. 66, 7. : Πα-
 φίης τὸ σῶμα παίζει O. 51, 29. :
 αἰδῶ Παφίην δέλασαν ἤδη O. 29,
 37. : Ἰμερον, Γάμον, Παφίην
 O. 62, 6.
 πεδάω· ὥρῃ σ' ἐπέδῃσιν ἀνέγγυος E.
 3, 3. : τὸν οἶνον πεπεδημένον ἐπώ-
 ραις O. 50, 8.
 πεζός O. 16, 5.
 πεῖθω· ἐπειθ' Ἑρῶς φιλεῖν με, ἐγὼ
 δ' ἀκ' ἐπαίεσθην O. 14, 2. 4. : ὁ δὲ
 μὴ λόγοις πεῖθων O. 52, 21. *
 Πειθῶ ἀργυρῇ ἔλαμψε F. 63. :
 πηγὴ ῥέεσσι Πειθᾶς O. 22, 6. :
 χεῖλος οἶα Πειθᾶς O. 28, 24. :
 γέμον Πειθᾶς O. 29, 24.
 πείραν· ποιεῖν O. 53, 11. * Πειράσω-
 μεν τόδε τόξον O. 3, 24. : πειρά-
 σαι νοήσεις O. 45, 12.
 πείρω· τροχάοντα πείρειν ὕδρος O. 7,
 6.
 πέλας· ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης O. 11,
 11.
 πέλεια ἐρασμία O. 9, 1.
 πελέκει μεγάλῳ μ' ἔκοψεν, ὥςτε χαλ-
 κεύς, F. 25, 3.
 πέμπω· Ἀνακρέων μ' ἐπέμψε πρὸς
 καῖδα O. 9, 7.
 πέντε κυάδας O. 57, 4. : πέντε καὶ
 πρῆς ἀναχέισθω F. 122. : πεντε-
 καιδέκ' ἄλλας O. 32, 9. * Πεντή-
 κοντά τε, χ' ἡκατὸν, ἔτη F. 5,
 3.
 πέπειρα γίνομαι F. 45, 1.
 πέπλοις ὑποπορφύροισι γόλισσιν αὐ-
 τήν O. 28, 30.
 πέπρωται θανεῖν O. 23, 10.
 περὶ πόντον O. 35, 5.
 πέριδος ἄγρα O. 62, 8.
 περὶ τραχήλῳ O. 28, 27. : περὶ
 πλευρῇσι F. 27, 7. : περὶ τοῖς κα-
 λῶσι

INDEX SECVNDVS

λοῖς ποδίσκοις Ο. 44, 4. : κατὰ τή-
 θεσι F. 18, 2.
 περίμεινόν με Ο. 54, 5.
 περιπλάκην Φιλήσας Ο. 65, 5.
 ὁ Περιφόρητος Ἀρτέμιον F. 27, 2.
 πέταλον ὑπὸ τὰ πέταλα δύναι F.
 3, 6.
 πέταμαι, εἰ πέτομαι τοῖς ὀρνέοις
 πέτασθαι Ο. 2, 6. : τί γάρ με δεῖ
 πέτασθαι Ο. 9, 21. : πέλεια, πύ-
 θεν, πόθεν, πέτασαι Ο. 9, 2. :
 πετασθεῖς Ο. 40, 6. : τί μὴν πέ-
 τεαι F. 15, 1. : περί τραχήλῳ Χά-
 ριτες πέτοιοντο πάσαι Ο. 28, 28.
 ἀπὸ Πέτρης Λευκάδος F. 58, 1.
 πῆ μέμνηται F. 1, 24.
 πηγὴ ῥέουσα Πειθῆς Ο. 22, 6.
 πηκτίδα ἐρύσσαν ψάλλω F. 16, 5. :
 κατὰ πηκτίδων ἀθύρων Ο. 6, 10. :
 πηκτίδα κελὴν ἔχοντα F. 121.
 Πηλεὺς F. 145.
 πίθοις Ο. 52, 9.
 Πινδαρικὸν μέλος Ο. 66, 3.
 πίνω Ο. 26, 7. 38, 2. : πῖνε Ο. 15,
 12. : πίνωμεν Ο. 5, 5. : πίνειν Ο.
 15, 15. 19, 7. 23, 12. 25, 9. 54,
 13. F. 8, 2. : ἢ γῆ πίνει, πίνει δὲ
 δένδρε' αὐτήν, πίνει θάλασσα δ'
 αἶρας Ο. 19, 1. 2. 3. : πίνειν πό-
 μα Λυαία Ο. 36, 5. : πίνειν τρί-
 γα F. 12, 4. : λαβὼν δ' ἐπιον αὐ-
 τὸν Ο. 59, 5. : ὅταν πίνω τὸν οἶ-
 νον Ο. 21, 1. : ὅν [Βάκχον] ὅταν
 πῖν γεραιὸς Ο. 51, 11. : ὅτ' ἐγὼ
 πῖω τὸν οἶνον Ο. 39, 1. 4. 8. 12.
 16. 20. 24. : πῖωμεν τὸν οἶνον Ο.
 25, 7. 41, 1. : πῖν τὸν οἶνον Ο.
 9, 28. : πῖν, πῖν ἀμυσί Ο. 31,
 2. : Βρομῖα πῖν ἀμυσί Ο. 21, 2. :
 πῖων οἶνον Ο. 31, 8. : πῖοντι οἶνον
 Ο. 23, 13. : πῖοντες ὕδωρ Ο. 13,
 7. : πίνωσα κικχύδην F. 7, 4. :
 πῖσσα Ο. 9, 20. : πεπωκὺς ολίγην
 δροσὸν Ο. 43, 3. * Πόμα Λυαία
 Ο. 36, 6. : τὸ πόμα κερασθῆν Ο.
 41, 11. : τὸ πόμα λαβωμὴν Ο. 41,
 15. * Πόσιν Σκυθικὴν μελιτώμεν
 Ο. 57, 9. * Πάτον ποίει μοι τερπ-
 νὸν Ο. 18, 6. : ἐν πότοις Ο. 50, 1.
 2. 3. * Ποτὸν ἄστρον Ο. 50, 6. *
 Ποτήριον κοῖλον Ο. 17, 5.
 πιπράσκω πῖπρακέ με Ο. 9, 11.
 πῖων πῖοντα χίμαρον F. 4, 4.
 πλανάμαι τὸν βίον Ο. 25, 6. : πᾶσι

ληνον κατὰ νύκτα πεπλάνημαι Ο.
 3, 12.
 Πλειάδεσσιν Ο. 17, 10.
 πλέκει καλὴν Ο. 33, 3. 6. : σέφος
 πλέκων Ο. 59, 1. : πλέξας σεφά-
 νας ἀνθεσι Ο. 39, 13. : πλακέντα
 κρίνα ῥόδοις Ο. 34, 8. : ἐν Ἐρωσί
 με πλακέντα Ο. 44, 8. * Πλεκτὰς
 ὑποδυμιάδας λωτίνας F. 18, 1. *
 Πλοκάμοις φέρσας θύρας Ο. 6,
 6. : πλοκάμων ἔλικας Ο. 29, 7.
 πλέος κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἶνοπο-
 τάζων E. 7, 1.
 περί Πλευρῆσι F. 27, 7.
 πλέω ἐπλευσε τὴν θάλασσαν Ο.
 35, 9. * δέμας εἰς Πλόον φέρσας
 Ο. 51, 15.
 πλίσσω πλίζαντες μηροῖσι παρὰ
 μηρῶν F. 76.
 ὁ Πλάτος χρυσῶ Ο. 23, 1.
 πνέεις μύρων Ο. 9, 5. : πνεύσας μύ-
 ρα [τρίχας] Ο. 28, 9. : παῖδα
 Κύπριν ἔλην πνέσσαν F. 3, 3. : σπ-
 μαίων ἀδύ πνεόντων Ο. 6, 9. *
 Πνεύμονα οἶνον τέγγε F. 138.
 πόθεν Ο. 9, 1. 3. 41, 19.
 πόδις πατρίδος αἵης E. 3, 1. : πόδι
 εἴλβων F. 116. * Πόθος ὁ μὲν
 πτερόται, ὁ δ' ὡόν ἐστιν, ὁ δ' ἡμί-
 λεπτος, Ο. 33, 8. : Πόθος Κη-
 νώβα Ο. 32, 20. : Πόθος αἰεδεῖν
 F. 2, 22. : Πόθων κύπελλα F. 2,
 27. * Πόθειο χορείας Ο. 42, 1. :
 τὸν ὅλας ποθῶντα μολπᾶς Ο. 41,
 4.
 ἐπὶ Ποίαις λωτίναις σορέσας Ο. 4, 2.
 ποιῶ ποιῶντι πεῖραν Ο. 53, 11. :
 ποιῶ σε λογιστὴν Ο. 32, 6. : ποιῶ-
 σιν με ἐλευθέρην Ο. 9, 18. : ποιῶ-
 σιν με ἐπίβωτον F. 13, 1. : πε-
 ποιῆμαι οἶνοπότης F. 93. : τί σοι
 ποιήσω; Ο. 12, 1. : ἐποίησεν ἔρ-
 γον Ἀναξαγόρης E. 10, 2. : ἐποίησε
 τὰ βέλη Ο. 45, 4. : ποιήσαν μοι
 Ο. 17, 2. 12. : ποίει μοι Ο. 17,
 7. 18, 6. 10. : ποιήσαν τὸ βλέμμα
 Ο. 28, 19. : λιπαρὰς κόμης ποιῶ-
 σον Ο. 29, 3. : ποιήσον Ο. 29, 21. :
 χνοῖην ποίει παρειήν Ο. 29, 19. :
 τὸ χεῖλος τί μοι τρόπῳ ποιήσεις
 Ο. 29, 23. : μεταμύκειον ποίει Od.
 29, 30. : ἀφελῇ ποιήσον αἰδῶ
 Ο. 29, 36. : ποίει Βάθυλλον Ο.
 29, 44.

ποικίλῃσι λαμβάνων πτερύγεσσι
Ἐρως F. 36, 4.

ποιμαίνεις πολιήτας O. 60, 8.

ἐκ Πολέμοιο· δυνήχους E. 11, 1.

πόλεμον δακρυόεντα E. 7, 2.

πόλεμοι δὲ αὐτὸν O. 46, 12.

καρτερὸς ἐν πολέμοις E. 1, 1.

* Πολεμίζουσι θυρωροὶ F. 69.

* Πολεμοπλοῦνον Ἀθήνην O. 53, 33.

πολιὸν γῆρας O. 54, 7.

πολιὸν κρόταφοι O. 56, 1.

τὰν πολιῶν ἔθειραν O. 31, 2.

πολιῶς τρήχας O. 52, 13.

πολιῶσι πτεροῖσι F. 1, 9.

ἐς πόλιόν κῦμα F. 58, 2.

πολιαὶ σέφουσι κάρην O. 36, 9.

πόλις Ἀβδήρων F. 2, 2.

ἀπὸ πόλεως ὅλῳλε σέφανος F. 37, 1.

θρεοκαρδίῳ ἀνδρῶν πόλιν O. 60, 6.

πόλειςσι O. 32, 22.

ταῖς πόλεις ἱλαράς τε, καὶ γελώσας, O. 59, 5.

* Πολιήτας ἰάνημέρας O. 60, 8.

Πολυδυνήεις μηρῆς O. 29, 32.

πολύς· πολὺ κρείττον O. 26, 10.

πλέον νέων πίνω O. 38, 2.

πλέον τὰ νεῦρα χρυσῶ, Πόδας πλέον τ'

αἰδεῖν F. 21, 21.

πλεῖστον κλέος E. 19, 2.

πολλὸς βίος χρόνος O. 56, 5.

πολλοῖς ἐν Ἐρωσὶ με πλακέντα O. 44, 7.

πολλοῖς μέλεις F. 71.

πολλά adverb. F. 27, 13.

πολλά ἐρίβρομον F. 64.

* Πολυανθέων Ἐρώτων O. 53, 7.

πολυανθέσις ἐν αὔραις O. 39, 10.

* Πολυανθέμοις μέτραις βρύνοντα O. 58, 3.

* Πολυγηθέα Ἀκαδημίην E. 12, 3.

* Πολυδαίδαλον λόχευμα O. 53, 38.

* τῇ Πολυκρότῳ σὺν Γαστροδῶρῃ F. 7, 2.

* Πολυκώμας κατὰ δαῖτας O. 42, 14.

* Πολυῦμον ἑταίρην F. 82, 1.

* Πολυφροντίδες βελαιὶ O. 39, 6.

πόνων τί μοι μέλει; O. 25, 3.

ἐκ πόνων λύσις O. 63, 3.

* Πονήσεις καρδίην O. 3, 32.

πόσον πονῶσιν O. 40, 15.

τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς μελίττας O. 40, 14.

* ὁ Παμπόνηρος Ἀρτέμων O. 27, 11.

Πόντος ἐλόχευε Κυθήρην ἀφρῶ O. 53, 32.

πάντον εὐρὺν περῶ O. 35, 5.

ἄρα τις τόρευσεν πάντον O. 51, 1.

* Πόντιον κῦμα F. 7, 1.

πόρρω νέμε τὴν ἀγέλην E. 5, 1.

ὑπὸ Πορφυραῖσι χαίταις O. 28, 11.

πορφυρῇ Ἀφροδίτῃ F. 29, 3.

πορφυρῇ ἐν νεφέλῃ F. 36, 1.

πόρῳ πόρε βίην Γλήτῃ E. 20, 1.

Ποσιδηίων μεῖς F. 6, 1.

πόσον πονῶσιν O. 40, 15.

πόσας, 34.

λεις, ἐκπρίωμαι O. 10, 4.

ποταμός· ἐκ ποταμῶ πανέρομαι F. 24, 1.

ἐς ποταμῶ καλλιέρβος προχοῆς F. 120.

πῶτε O. 3, 1.

20, 1. 3. 29, 45. 40, 1. 59, 1.

πῶς ποδῶν ἀρετῆς E. 8, 2.

ποσὶν πατεῖν O. 20, 16.

ποσὶν τρομεροῖς χορεύει O. 52, 12.

ἐν ποσὶ ἀσραγάλας F. 27, 6.

τί με δεῖ πόδας διδάσκειν; O. 29, 41.

* περὶ Ποδίσκοις καλοῖς O. 44, 4.

* Ποδωκίην λαγωῖς O. 2, 3.

πρέπει γέροντι παίζειν O. 11, 10.

πῶς πρέπει τὰ λευκὰ ῥόδοις κρίνα

πλακέντα O. 34, 7.

ὁ Πρέσβυς F. 28, 2.

Πρηξαγόρης, Λυκαῖος υἱός, E. 10, 1.

Πρηξιδίκη E. 14, 1.

τὸ Πρίασθαι τὸ ζῆν O. 23, 6.

πρὶν O. 31, 10.

13. F. 27, 3. E. 15, 1.

πρὶν φθάσῃ O. 24, 7.

πρὶν δεῖ μ' ἀπελθεῖν O. 4, 16.

προδότην γάμων γενέσθαι O. 52, 20.

προθανόντα E. 2, 1.

προθύροις ἐρατοῖς E. 18, 2.

προκαλεῖται συμπαίζειν F. 36, 6.

χειλος προκαλέμενον φίλημα O. 28, 25.

μάχη με προκαλεῖτο O. 14, 7.

πρόκειται αἰθλος F. 1, 2.

προκύπτει καρπὸς ἑτίας, καρπὸς ἐλαίας, O. 37, 10, 11.

προπέμπω γόας O. 23, 9.

προπίνειν O. 4, 3.

οἶνον, ὃν προπίνειν, O. 9, 29.

προπία ἄμυσιν O. 57, 3.

πρόπινε παισὶν Φιάλην λόγων F. 1, 32.

πρόπινε μηρῆς F. 26, 1.

προποθεῖς ὑπὸ καύματος ἀναστενάσσω O. 21, 4.

πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον, μ' ἐπέμψε O. 9, 8.

πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην πετασθεῖς O. 40, 7.

πρὸς Ἐρωτα πυκταλεύω O. 64, 4.

πρὸς Ὀλυμπον ἀναπέτομαι O. 23, 1.

ἐδέ τε τοι πρὸς θυμὸν F. 56, 1.

INDEX SECVNDVS

56.: πρὸς αὐτὸν δραμὼν O. 65,
4.: πρὸς ἄλλον τινὰ χάσκει F.
36, 10.: πρὸς τὴν μητέρα ἔφη F.
41, 2.
προάγοντ' Ἔρωτος ἄνδρος κέφως O.
53, 15.
προσεῖφ' ὁ δραπετὴς με F. 2, 15.
τῷ Προσίοντι λέγω σὴν εὐεργεσίην
E. 12, 4.
προσκαλεῖν· πρὸς οἱ κάλεσαι O.
65, 3.
πρόσωπον μέγα ἔσω O. 29, 27.:
φύγωμεν ἐκ προσώπου F. 28, 1.:
χαρίεντι μειδιῶν προσώπῳ F. 142.
προφῆτης γλυκὺς θέρους O. 43, 11.
πρόφρων E. 9, 1.
προχέειν ὁμφάν O. 6, 11.
πρῶην ἡμεῖς νεῦρα O. 1, 5.
πρῶτος Σοφοκλῆς ἰδρύσατο βωμὸς
τῆσδε E. 19, 1.: ἀκόλοιο πρῶτος
αὐτὸς O. 46, 8.: ἀπ' αὐτοῦ οἰκτιρῶ
Φίλων E. 13, 1.: πρῶτα O. 51,
19.: τὰ πρῶτα O. 18, 3.: πρῶτον
O. 32, 7.: τὸ πρῶτον O. 28, 6.
49, 5.
πτεροῖσιν ἀκαλοῖς O. 7, 10.: παλαιοῖς
πτεροῖς F. 1, 9.: διαπότνη ἐμοῖσι
πτεροῖσι συγκαλύψω O. 9, 32.:
πτεροῖσι γαργαλίζει O. 59, 7.:
Πτερῶμαι O. 54, 4.: τῶν πτερῶν
κατασχῶν Ἔρωτα O. 59, 3.:
Πτερωτὸς ὄφιν μικρὸς O. 40, 1.:
* Πτερύγεσσι κέφαίς F. 23, 2.:
πτέρυγας φέροντα O. 3, 18.: πτέρ-
ρυγας φέραν ἐπ' ὤμων O. 44, 2.:
πτερύγων χρυσοφαινεῶν ῥιπή F.
107, 3.
πτοῖσθαι· ἐπτεήθη F. 21, 5.
πυθμένας ἀγροσελίνων ἔχον ἄγρος
F. 114, 2.
Πύθωνα ῥυσαμένη ἀσπίς ἐκ πολέμοιο
F. 11, 1.
πυκάζω [τεφάνης] O. 21, 6.: τεφα-
νίσκοις πεπυκασμένος O. 5, 16.:
πύκασον ῥόδοις κράτα O. 4, 15.
πυκταλεύω πρὸς Ἔρωτα O. 64, 4.:
Πυκταλίζω F. 139.
πῦρ νικᾷ καλὴ τις ἦσα O. 2, 13.:
πυρὰς χάρυγμα O. 55, 2.: τὸ
βλέμμα ἀπὸ τῆς πυρὸς ποίητον O.
28, 19.: πυρῶν τὸ πῦρ ἔχόντων
O. 29, 35.: Πύρρῳ με, Ἔρωτα,
O. 10, 15.: * ἐπὶ Πυρκαϊῆς E. 2, 2.

πῶγωνα ἐκτετιλμένος F. 27, 17.
πωλέω· Ἔρωτα κηρὶνόν τις τεχνίης
ἐπώλει O. 10, 2.
πῶλας ῥαδινὰς F. 86.: πῶλας Θρη-
κίη O. 61, 1.
ἴδε, Πῶς ῥόδα βρύκσι χάριτες O.
37, 1, 3, 5, 6.

P

Ράβδῳ ὑακινθίνῳ O. 7, 1.
ῥαδινὰς μηρὰς F. 26, 2.: ῥαδινὰς πῶ-
λας F. 86.
ῥέγος ἀλιπόρφυρον F. 74.
ῥέζω· ἔρεξεν εἶμα τότε Πηξιδίχη E.
14, 1.
ῥέκσα Πειθᾶς πηγὴ O. 22, 6.
ῥητέρων ἀνάγκας O. 36, 2.
ῥίνα γράφε O. 28, 22,
ῥίψ' ἀσπίδα F. 120.
Ῥόδα Ἔρωτα O. 32, 16.: * Ῥοδίης
τέχνης κοίρανε O. 28, 3.
ῥόδον O. 53, 40.: τὸ ῥόδον τὸ τῶν
Ἑρώτων — τὸ ῥόδον τὸ καλλιφύλ-
λον — ῥέδον, ὡς φέρισον ἄνδρος,
ῥόδον Εἰάρος μέλημα· ῥόδα καὶ
θεοῖς τερπνὰ, ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυ-
θύρης εἴφεται O. 5, 1, 3, 6, 7,
8, 9.: ῥόδον θερνόν — θεῶν ἄη-
μα — βροτῶν τὸ χάριμα, Χάρι-
σιν τ' ἄγαλμα — Ἀφροδίσιον τ'
ἄδυρμα — μέλημα μύθοις, χα-
ρίεν φυτὸν τε Μελῶν — Ἔρωτος
ἄνδρος, τῷ σοφῷ τερπνόν, θαλίαις
τε, καὶ τραπέζαις, Διονυσίαις θ'
ἐορταῖς — νοσῶσις ἀρκεῖ — νε-
κροῖς ἀμύνει — χρόνον βιάται,
χαρίεν ῥόδων ἰδέ γῆρας — ῥό-
δων νέον ἔργον — πολυδαίδα-
λον λόχευμα — φυτὸν Λυ-
αίης O. 53, 2, 4, 5, 6, 8, 9, 10,
15, 16, 17, 18, 24, 25, 26, 27,
36, 37, 38, 43.: τί δ' ἄνευ ῥόδου
γένεαιτ' ἄν O. 53, 12.: τὸ ῥόδον
ἀναμίζωμεν, Διονυσῶν O. 5, 1.:
ῥόδα βρύκσι Χάριτες O. 37, 2.:
ῥόδα φέραντα Ἔρην O. 18, 4.:
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας O. 28,
23.: ῥόδοις κράτα πύκασον O. 4,
14.: ῥόδοις κατασέφειν κάρηνα
O. 15, 8.: ῥόδοις πλακύντα κρίνα
O. 34, 8.: ἐν ῥόδοις κοιμωμένην
μέλιτταν O. 40, 1.: ἐν τοῖς ῥόδοις
Ἔρωτα εὔρον O. 59, 2.: ῥόδον ἀν-
θέων ἀνάσαι, ῥόδον ἐν κόραις
Μη

VERBORUM GRAECORUM

Μυρίλλα, Ο. 62, 13. 14. * Ροδί-
νης σεφάνης Ο. 6, 2. F. 11, 2.:
ροδίνοισι σεφανίσκοις Ο. 5, 15.:
ροδίνην παρείην Ο. 29, 18. * Ρο-
δίων ὑπερθε μαζών Ο. 51, 17. *
Ροδιαῖον σεφανον F. 115, * Ροδο-
δάκτυλος Ἡώς Ο. 53, 20. * Ρο-
δοπήχεις Νύμφαι Ο. 53, 21. *
Ροδόχρους Ἀφροδίτα Ο. 53, 22.
ρόδιον παροιδεῖν ἔλκει Ο. 51, 16.
ροϊὴν ὁπώρας Διονυσίης Ο. 54, 10.
ρύθμῳ Φρυγίῳ βοήσω F. 1, 7.: οἱ
χθονίαις ἔχουσι ρύθμους F. 35, 2.
ρύσαμένη ἀσπίς Πύθωνα ἐκ πολέμοιο
Ε. 11, 1.

Σ

Σαλαΐζειν F. 125.
τὴν Σάμον ἄστυ Νυμφέων F. 48.: ἦν
ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης Ο. 29, 45.
σάνδαλον γενοίμην Ο. 20, 15.
σαόφρων ἐστὶ κέρη F. 1, 16.: ὑπὸ
σώφρονος λύτσης Ο. 48, 6.
Σαπφῷ ἠδυμελὴς Ο. 66, 2.: Σαπφῷ
παρθένον ἀδύφωνον F. 119.
τῷ Σάρδεων ἀνακτος Γύγαις ἔμοι
μέλει Ο. 15, 2.
σαρκῶν ὀλίγον διαφαινέτω Ο. 28,
32.
σατιρέων ἐπιβαίνει F. 27, 18.
σαυλὰ βαίνειν F. 89.: σαυλαὶ Βασ-
σαρίδες F. 61.
Σειληνὸν μιμᾶμενος χορεύσω Ο. 38,
12.
σείων μέτωπα πτεροῖσιν ὁ Ἔρως Ο.
7, 9.: σεῖει χαίτας Ο. 22, 3.:
σίοντα χαίτην F. 43.
σελήνη τὸν ἥλιον [πίνει] Ο. 19, 5.
σελίνων σεφανίσκους F. 17, 1.
Σεμέλης παιδί Ε. 16, 1.
παρὰ Σηκοῖς σοῖς, Διόνυσε, Ο. 5,
13.
σῆμα Ε. 1, 1.
τὸ Σήμερον μέλει μοι Ο. 15, 9.
ἔσθην ἐκβοῆσαι τοσάτους Ἐρωτας
Ο. 33, 18.
σίδηρον νικᾷ καλὴ πειραστα Ο. 2, 12.:
σίδηρον λαβὼν Ο. 43, 4.
Σιδωνίην γυναῖκα Ο. 35, 4.
Σικελὸς ἀνὴρ κομψός F. 41, 1. *
Σικελίδην κότταβον F. 40, 1.
Σίμαλον F. 121.
σινάμυροι θυρωροὶ F. 69.

σιωπῇ λαλῶν ἔχέτω ὁ κηρὸς Ο. 29, 26.
σκειάσαι θέλω μερίμνας Ο. 4, 18.
σκεπάζω κραιδίη τίνι τὸ καῦμα τῶν
Ἐρωτῶν; Ο. 21, 9.
σκηπτρον ἔχω τὸν ἀσκὸν Ο. 38, 4.
σκιά· παρὰ τὴν σκίην κάθιστον Ο.
22, 1.: σκιαὶ νεφελῶν δονεῖται
Ο. 37, 8. * Σκιερῶν ὑπερθε φύλ-
λων Ο. 52, 17. * Σκιαοίσκην ἐλε-
φαντινὴν F. 27, 21.
σκιρτῶσα κῆφα Ο. 61, 10.
σκοπὸν βάλων F. 1, 27.
Σκυθικὴν πόσιν Ο. 57, 9.
σκύπφον ἔχων F. 9, 1.
σκυτίνα μασίγι F. 27, 15.
σάλοικον Φογγον F. 131.
Σοφοκλῆς, ὃς πλείστον Μῆσης οἶδε
κλέος Γραγικῆς Ε. 19, 1.
σοφὸν ἄδεν εἰδέναι Ο. 61, 4.: σοφῶ
[τέττιξ] Ο. 43, 16.: τῷ σοφῷ
τερπνον Ο. 53, 16.: παρὰ τῶν σο-
φῶν καλεῖται Ο. 53, 23. * Σοφίη
πατεῖται Ο. 46, 6.: σοφίης ἄωτον
F. 1, 4.
σπένδε τῷ Λυαίῳ Ο. 15, 13.
σπλαγχνά ταμ' Ἔρως ὁ γὰρ γαλίζων
ἰαίνει F. 60, 3.
σταφυλὴν φέρουσι Διωνύσω Ε. 4, 4.:
σταφυλὴν πατῆσι Ο. 52, 6.
στενάζω τί καὶ μάτην; Ο. 23, 8.
στέφουσι κάραν πολιαὶ Ο. 36, 9.:
σεφέτω μέτωπον ὄφρυς Ο. 29,
10.: σέφον ἔν με Ο. 33, 12.: ρόδα
παῖς ὁ τῆς Κυθῆρης σέφεται κα-
λοῖς ἔχουσι Ο. 5, 10.: θέλω σέ-
φεσθαι Ο. 54, 6. * Στέφος πλέ-
κων Ο. 59, 1.: σέφος ἐμοὶ δίδωσι
Ο. 65, 12. * Στέμμα χαίταις
ἔχων Ο. 31, 17. * Στεφανοῖσι δῆ-
σασαι τὸν Ἔρωτα αἱ Μῆσαι Ο.
30, 2.: σέφανος ὄλωλεν ἀπὸ πό-
λεως F. 37, 2.: δότε ἀνδρῶν ἐκεί-
νη σταφάνης, οἷος πυκάζω, Ο. 21,
6.: σεφάνης ἀνδρῶσι πλέξας Ο. 39,
13.: ἀνδρεμύοντας σεφάνης Ο. 64,
2.: σεφανὸς ροδίτης; Ο. 6, 1.:
σέφανον ροδιαῖον F. 115.: ἐν σε-
φανοῖσι ὅπως πρέπει τὰ λευ-
κὰ ῥόδοις κρῖνα πλάκέντα Ο.
34, 6.: σεφανὸς ἀνὴρ τρεῖς ἑκα-
τος εἶχε, ροδίτης τὰς μὲν, τὸν δὲ
Ναυκρατίτην F. 11. * Στεφα-
νίσκοις ροδίνοισι πεποικασμένους Ο.
5, 15.: σεφανίδης στέφανος F. 17,
2.:

INDEX SECVNDVS

- 2.: σεφανίσκας ἐκείνων O. 42, 5. * Στεφανῆται τῇ λύγῳ F. 12, 3.: σεφανῆσθαι τῇ λύγῳ F. 12, 3.: σεφανῆσθαι μύθοις, ἢ πορικνοῖς, F. 112. * Στεφανηφόρος μετ' Ἡρώς O. 53, 1.
στήθεα κοιλότερα συρίγγων F. 15, 2.: περὶ στήθεσι ὑποθυμιάδας ἔθεντο F. 18, 2.
στιβαρὸν δόρυ O. 45, 9.
στίλβων πόθῳ Ἑρώς F. 126.
στίχοις ὑμέας κυδαίνω O. 61, 5.
Στοίβη παῖ, Λεώκρατες, E. 12, 1.
στόλιτον αὐτὴν πέπλοις O. 28, 29.
στομάτων ἀδὺ πνεόντων O. 6, 9.
στερέσας ἐπὶ ποίαις λωτίταις O. 4, 3.
τὴν Στράτιν F. 91.
Στρατόκλεις O. 62, 9. 10.
σρατὸς καινὸς ἄλλος O. 16, 6.
στρέφοιμι ἀμφὶ τέρματι δρόμου O. 61, 7.: σρέφεται ὅτ' Ἄρκτος O. 3, 2.: Βρομὶα σρέφεται νῆμα O. 37, 12. * ἐν Στροφάλιγγι μάχης E. 2, 4.
στυγέω μάχας παρόιντας O. 42, 13. * Στυγιῆς μάχης E. 3, 4. * Στυγνὸν Ὀρίωνα O. 17, 9.
σύ μὲν O. 16, 1. 33, 1.: σύ δέ O. 3, 32. 10, 14. 43, 8. 10. F. 1, 11.: ὅσας σύ βάλλεις O. 40, 16.: σύ κατὰ φλογὶς τυκῆσθαι O. 10, 15. add. F. 2, 23. 35.: σιῦ O. 11, 5. 12, 3. 5. 62, 16.: σέθεν O. 62, 15.: σοὶ O. 10, 4. 12, 1. 2.: τοὶ O. 61, 5. F. 32, 1.: σέ O. 4, 11. 43, 12. 15. 62, 8. F. 89, 1.: ὑμέας O. 61, 4. 5. * Σὴν διὰ μαργασίνην F. 45, 2.: σά ἔσι κείνα πάντα O. 43, 5.: παρὰ σοῖς σηκοῖς O. 5, 13.
συγκαλύπτει κῆμα μόνον, ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι, O. 51, 11.: δεσποτην ἐμοῖσι πτεροῖσι συγκαλύψω O. 9, 32.
συγκιρῆσας τις Πενδαρικὴν μέλος ἐγχείρει O. 66, 4.
συγχάρηθαι O. 3, 30.
συγχόρευε F. 1, 11.: Χαρίτεσσι συγχορεύων O. 5, 11.
σύμβολος ἀγαθὰς F. 29, 11.
συμμίσγων δῶρα E. 7, 4.
συμπαίξαι προκαλεῖται F. 36, 6.
συμπαρασχεῖν F. 34, 2.
μετὰ Συμπότῃ ἐφ' ἑβᾶ O. 42, 4.
σὺν γέλωτι, σὺν δ' ἔρωτι, F. 52, 2.: σὺν Γαστριώρῃ F. 7, 3.: σὺν τῇ δὲ πίνειν ἡμᾶς O. 25, 9.
συναρμόσαστες σεφαῖνας προτάφουσι O. 6, 2.
συναυλον ἀνέμῃ ἤχῃν μέλπων F. 1, 10.
συνδεῖσθαι ἐν τῷδε O. 44, 10.
συνεῖναι ἑαυτὲς φίλοις O. 23, 14.
μὴ Συνεξελάσῃς τὸ Μίρωτος βοῖδιον βεσὶ E. 5, 2.
συνέταιροι O. 51, 1.
συνηβᾶν ἑαυτὶ δ' εἴλει F. 23, 4.: ἔραμχί τει συνηβᾶν F. 32, 1.
συνθεῖς ἄτακτα O. 29, 7.
συνήμι· ἐξυῆκε F. 99.
συνοικεῖν Ἑρώτι O. 10, 10.
σύνσφρον O. 28, 16.
συντροχάζειν O. 7, 3.
συρίγγων κοιλότερα στήθεα F. 15, 1.
Σύας O. 31, 19.
σφετέρῃ χειρὶ E. 6, 2.
σφηκῶ· ἐσφηνωμένα καλύμματα F. 27, 4.
σχεδὸν ὅμοιος θεοῖς εἴ O. 43, 18.: ἢ σχεδὸν ἐρχομένη E. 4, 2.
τὸ Σῶμα Παφίης παίζει O. 51, 29.: διαφαινέτω ὀλίγον σαρκῶν, τὸ σῶμ' ἐλέγχον

T

- Ταινὴ ματῶν O. 20, 13.
τάλαν F. 95.
τὰ Τάλαντα Ταντάλη E. 50.
τάλαροις φέροντες τὸν μελανόχρωτον βότρυον O. 52, 2.
ἡ Ταντάλη O. 20, 1.: τὰ Ταντάλη τάλαντα F. 50. * Τανταλίζει δάφνη, ἑλαία, F. 46, 1.: τὰ Ταντάλη τάλαντα τανταλίζεται F. 50.
τανυεῖ O. 1, 27.
τύπησι ἀλιπορφύροις ἐγκαθεύδων O. 8, 2.
τὰ Ταρσά σεν τὰ κῆφα θέλεις ὑαλίξαι; O. 12, 3.: ἄκροισι ταρσοῖς O. 8, 4.: κραιπνοῖς, διηνέμοις τε, ταρσοῖς F. 2, 3.
Τάρταρον δεδοικώς O. 56, 8.
Ταρτησᾶ βασιλεῦσαι F. 5, 5.
ταῦρος O. 35, 1, 7.: Φύαις κέρατα ταῦροις ἔδωκε O. 2, 1.

τάχα,

VERBORUM GRAECORUM

τάχα, κηρέ, καὶ λαλήσεις. O. 28, 34.
 τέ· τόξον πτέρυγας τε, καὶ Φαρέ-
 τρην, O. 3, 18. add. E. 17, 1. F.
 135.: θαλίαις τε, καὶ τραπέζαις,
 Διονυσίαις δ' ἑορταῖς, O. 53, 17.
 18.: κιθάρη, δάφνη, τρίπας τε
 F. 1, 13.: δόλω, φθόνω τε F. 2,
 23. add. O. 29, 24.: καὶ — τέ —
 τέ O. 53, 5. 6. 8.
 τέγγας μύρω δέμας O. 39, 17.:
 οἶνω πνεύμονα τέγγε F. 138.
 ἔ· σε Τείρει τὸ γῆρας O. 43, 15.
 τὸ Τέλος πρὶν ἐμὲ φθάσῃ O. 24,
 7.
 ἄ· Τελείων τὸν ἐν πότοις ἀτειρῇ νῖον
 θεός O. 50, 4.: τελεῖν τὰν Ἀφρο-
 δίταν. O. 23, 16.: τελεῖν Κυθή-
 ρην F. 1, 23. * τῶν Τελστῶν ἰσό-
 ρημα. O. 18, 7.
 ἐν Τεμένει Ἀθηναίης E. 11, 2.
 τέμνω· ὅταν τάμνωσι βότρυν O. 50,
 10.: τέμνει κύμα χηλαῖς O. 35,
 6.
 τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν F. 89,
 3.: ἐπὶ μυρσίναις τερείνχαις O. 4,
 1.
 ἀμφὶ Τέρματα δρόμου O. 61, 8.
 τέρπει με κ' Ἀφροδίτα O. 27, 9.:
 διασφ τέρπομαι κέρω O. 39, 23.:
 * Τερπνὸν τι ἔχω O. 27, 6.: τῇ
 σοφῇ τὸδ' αὐτὸ τερπνόν O. 53,
 16.: πότον ποίει μοι τερπνόν O.
 18, 6.: φιλῷ γέροντα τερπνόν O.
 47, 1.: ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά
 O. 5, 8.: τερπνά ἡμῖν ῥόδα O.
 18, 3.: τὰ τερπνά παίζειν O. 11,
 10.
 τέττιξ O. 43, 1.
 τὸ Τευχθέν σοι O. 10, 5.
 τέχνα καλῇ O. 18, 1.: τίς μανεῖσα
 τέχνα O. 51, 2.: Ῥοδῆς κοίρανα
 τέχνης O. 28, 3.: φθονερὴν ἔχεις
 τέχνην O. 29, 38.
 Τέω Ἀθαμαντίδα F. 75. * ὁ Τηῖος
 μελωδός O. 65, 2.
 πήκω· τακῆση κατὰ Φλογός O. 10,
 16. * Τακερός Ἔρως F. 87.
 Τηρεὺς ὡς ἐκείνος O. 12, 6.
 τιάραις ἐγνώρισέ τις Παρθίας ἀνδρὸς
 O. 55, 4.
 τίθημι· ἱθιῆκας με λαλίσεραν τῆς
 κορώνης O. 9, 36.: τίθει Λισβίης
 μοι O. 32, 14.: θεῖς ὄρμαθας Ἐρώ-

των O. 32, 11.: Ἐρωτας εἴκασι
 θεῖς ἐξ Ἀθηνῶν O. 32, 8.: κηρῷ
 θεῖς O. 32, 18. πολλά ἐν δακρύ τε-
 θεῖς αὐχένα F. 29, 13.: διὰ ὀχά-
 νοιο χεῖρα τιθέμεναι F. 72, 2.:
 ὑποθυμιάδας περὶ σῆθεσιν ἔθεντο
 F. 18, 2.: ἐπὶ ὀφρύσιν σελίνων σε-
 φανίσκας θέμενοι F. 17, 2.: ἀντ'
 ἑρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμε-
 νος E. 20, 2.: καθαρὸν θεμένη
 νῶν F. 90, 4.
 τίκτω· ἐτέχθη βροτός O. 24, 1.:
 δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη O. 41, 8. *
 διὰ τῆτον κ' Τοκῆς O. 46, 11.
 τίλλει τὰς κυμάς ἀσπιδιώτης F.
 67.
 τίμιος βροτοῖσι O. 43, 10.
 Τιμόκριτος E. 1, 1.
 Τιμώνακτι E. 18, 1.
 τινύσσων πολιὰς τρίχας O. 52, 13.
 τίς θύρας ἀρύσσει; O. 3, 8.: τίς
 ἐσὶ σοι μεληδών; Od. 9, 6.: τὰ
 δ' αὖριον τίς οἶδεν O. 15, 10.: τίς
 ἂν παρέλθοι O. 22, 7.: τίτι σκε-
 πάζω; O. 21, 9.: τί γὰρ ἐστὶ
 σοι τὸ κέρδος; O. 41, 17.: τί φῆς;
 O. 32, 18.: τί θέλει ὄναρ τὸδ'
 εἶναι; O. 44, 6.: τί γὰρ με δεῖ
 πέτασθαι; O. 9, 21.: τί σοι θέ-
 λεις ποιήσω, τί σοι, O. 12, 1. 2.:
 τί μεν καλῶν ὀνείρων ἀφῆρπασας
 Βάθυλλον; O. 12, 8.: τί γὰρ βα-
 λώμεθ' ἔξω O. 14, 19.: τί γὰρ
 μάχαισι, κάμοι; O. 17, 4. add.
 ibid. v. 10. 11.: τί καὶ μάτην
 σενάζω; τί καὶ γὰρ πρεπέμπω;
 Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με; O. 23, 8.
 9. 11.: τί μοι πόνων, τί μόχθων
 Τί μοι μέλει μεριμνῶν; Τί δὲ
 τὸν βίον πλανῶμαι; O. 25, 3. 14.
 6.: τί σοι θέλεις ἀριθμῶ O. 32,
 24.: τί με τὰς νόμους διδάσκεις —
 τί δέ μοι λόγων τοσάτων O. 36,
 1. 3.: τί κάλλιόν ἐστι βαδίζειν F.
 3, 1.: τὸ δὲ χεῖλος κκ' ἐτ' οἶδα,
 τίτι μοι τρόπῳ ποιήσεις O. 29, 23.:
 * ὁ ταῦρος Ζεὺς μοι δοκεῖ τίς εἶ-
 ναι O. 35, 2.: Ἐρωτα κηρινόν τις
 νηνίης ἐπώλει O. 10, 1. add. O.
 29, 16. 30, 7. 51, 1. 2. 5. 54, 9.
 66, 4. E. 1, 8.: ἔ· τινα τοιοῦδε
 νέων E. 2, 3. καλῇ τις ἄσπ O.
 2, 13. add. O. 15, 14.: ἴν' — λά-
 βη τι O. 23, 5.: ἀπὸ μηδενός τι
 βλά-

INDEX SECVNDVS

βλάπτων O. 43, 9.: φαγᾶσαν
 ἄγριόν τι O. 9, 24.
 Τιτάν ἔλαμψεν ἀφελῶς O. 37, 7.
 τετρώσσω· ἐτρώθη O. 40, 3.
 Τλητή E. 20, 1.
 ὁ Τλημίων O. 8, 13.
 ἔσθι Τει O. 61, 5.
 ταῖονδε νέων E. 2, 3.
 ταῖετο καταγώγιον O. 22, 8.
 τόξον τίδε πειράσω μεν O. 3, 25.:
 φέροντα τόξον O. 3, 17.: τόξον
 ἄρας O. 14, 5.: κλονῶν — τόξον
 Ἰφίτειον O. 31, 12. ἔχων τόξον O.
 31, 18.: τὸ τόξον Ἀφροδίτης F.
 1, 28.
 τορεύσας τὸν ἄργαρον, Ἡφαιστε, ποιή-
 σον ποτήριον O. 17, 1.: τόρευσον
 Ἑαρος κύπελλον O. 18, 1.: τῶν Τε-
 λαιῶν μὴ μοι τορεύσης ἰσόρημα
 O. 18, 8.: ἄρα τις τόρευσε πόντον
 O. 51, 1.
 τρύατων μύρων πόθεν πνέεις; O. 9,
 3.: τί δέ μοι λόγων τρυάτων; O.
 36, 3.: ἔ γάρ σθένω τρυάτας
 Ἐρωτας ἐκβοῶσαι O. 33, 18.: το-
 σαῦτα διακονῶ Ἀνακρέοντι O. 9,
 14.
 τότε O. 3, 6. 39, 2. 9.: ὁ δὲ μὴ λό-
 γοισι· πείθων, τότε μὴ θέλῃσαν
 ἄγχι O. 52, 22.: τότε δὴ, τότε
 πτερᾶμαι O. 54, 3.
 Τραγικῆς Μάσης κλέος οἶδεν E. 19,
 2.
 τραπέζαις O. 53, 17.: τραπέζαι κα-
 τηριφέες ἀγαθῶν παρτοίων F. 39,
 1.
 τράχηλος ἐλεφάντινος O. 29, 29.:
 περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ O. 28.
 27.: τραχήλῳ μάργαρον γενοίμην
 O. 20, 14.
 τρεῖς σιφάνες εἶχε F. 11, 1.: τὰ τρία
 ταῦτα O. 66, 5.
 τρέμονται αὐτὸν ἤδη Ἐριὸς ἐχειραγώ-
 γει O. 65, 9. * Τρομεροῖς ποσὶν
 χορεύει O. 52, 12.
 τρέφασι μικρὰς ἐρωτιδιῖς οἱ· μείζοντες,
 οἱ δὲ τραφέντες κύμασιν ἄλλας O.
 33, 14. 15.
 τρέχει βίος O. 4, 8.: χρόνον, ὃν
 ἔχω δραμεῖν, ἐκ οἶδα O. 24, 4.:
 καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς αὐτὸν O. 65,
 4.: δραμῶν δέ, καὶ πετασθεῖς O.
 40, 6. * Τροχὸς ἄρματος O. 4,
 7.: ἐνὶ τροχῷ τιθῆς κύχινά F.

27, 14. * Τροχάοντα O. 7, 6. *
 Τροχάζειν O. 44, 1.
 τρίβον βίος οἰεῖται O. 24, 2.
 τρίπας F. 1, 13.
 τρισκεκορημένον F. 96.
 τρισκύαθον τὴν κελεύβην ἔχασα χερ-
 σὶν F. 19, 2.
 τρόπος πατεῖται O. 46, 6.: τὸ δὲ
 χεῖλος ἐκ ἔτ' οἶδα τί μοι τρόπῳ
 ποιήσεις O. 29, 23.
 τρύγα μελιηδέα πίνει F. 12, 4.
 τρυφερᾶ ἔσω γενεῖα O. 28, 26.
 τύπτει με μέσον ἥπαρ, ὥσπερ οἶ-
 σρος, O. 3, 27.: ὄφει μικρὸς πτε-
 ρωτὸς μὲ ἔτυψε O. 40, 10.
 τυπῶ· βοίδιον ἔχοντοίς τετυπωμέ-
 νον E. 6, 1.
 τύραννος· ἐδὲ φθονῶ τυράννοις O.
 15, 4.: πρὸς Βάβυλλον, τὸν ἄρτι
 τῶν ἀπάντων κρατᾶντα, καὶ τύ-
 ραννον, O. 9, 10. * Τυραννικά F.
 128.
 τυτθὸν ἐκ ἂν λείποιμι αἰοδὴν F. 2,
 34.

T

Τακίνθων σιφανίσκας O. 42, 5. *
 Τακινθίνῳ ῥάβδῳ O. 7, 1.
 ὑβριταί E. 144.
 ὑγρὸν ὕδωρ O. 3, 22.: ὑγρὰ κύματα
 E. 3, 3.: τὸ βλέμμα ὑγρὸν, ὡς
 Κυθήρης, O. 28, 21.
 ὕδωρ ὑγρὸν O. 3, 22.: ὕδωρ λάλον
 Φοῖβας πίνοντες O. 13, 7.: ὕδωρ
 θέλω γενέσθαι O. 20, 9.: φέρ
 ὕδωρ O. 64, 1.: δὲκ' ἐγχεί ὕδατος
 κυάδας O. 57, 4.: νεφέλαι ὕδαι
 βαρύνοντο F. 6, 2. * Τόρος· τρο-
 χάοντα πείρειν O. 7, 6.
 υἱὸς Ἀρηιφίλας, Μέλανθος, E. 16,
 2.: υἱὸς Λυκαίης, πρηξυγόρης, E.
 10, 1.: υἱὸς Αἰσχύλας, Ναυκράτει,
 E. 9, 1.: υἱὸς Μαιάδος E. 20, 1.
 Τμεναίοις κροτᾶσαν Κύπριν O. 18,
 13.
 ὕμνον μικρὸν λαβῆσα O. 9, 12.:
 χρύσειον ὕμνον αἰεὶ κέρη F. 59,
 2.: ὕμνοισ· ἐπιληνίοισιν τὸν θεόν
 κροτᾶντες O. 53, 8.: καλοῖς δὲ
 ὕμνοισ· ὑποπίνοντες O. 57, 11.:
 ὕμνον F. 97.
 ὑπὲρ ἀνέρος O. 4, 5.: ὑπὲρ ἑρμα-
 φῶν F. 38, 2.: ὑπὲρ ἀργύρῳ ὀχᾶν-
 ται

ται. Ο. 51, 23. * Ὑπερθε Ο. 51, 5. 13.: ὕπερθε μαζῶν Ο. 51, 17.: ὕπερθε μηρῶν Ο. 29, 31.: ὕπερθε φύλλων Ο. 52, 17.
ὕπερφρονεῖν F. 2, 14.
ὕπηνην καταβρίχειν μύροις Ο. 15, 6.
ἄξ' Ὑπνε Φύγον με πάντες Ο. 8, 12.
ὕπὸ γήρως χαλκωθέν βοίδιον F. 6, 1.: ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι F. 89, 4.: ὑπὸ καύματος ἀναστεινάζω Ο. 21, 3.: ὑπὸ σώφρονος λύσεως τὸ παροίνιον βοήσω Ο. 48, 6.: ὅς ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς F. 21, 4.: ὑπὸ κυπέλλοις τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας Ο. 39, 21.: ὑπὸ χαίταις γράφε μέτωπον Ο. 28, 11.: ὑπὸ τὰ πέταλα δύναι F. 3, 6.: ὑπὸ κερτέρων χορείας ἀπελθεῖν Ο. 4, 17.
ἀποδεξάμενος εὐχολαίς τάσδε F. 9, 2.
ὕκαδυμιάδας πλεκτάς λωτίνας F. 18, 1.
ὕπομειδιάω· ὑπεμειδιάσει Κύπρις Ο. 45, 14.
ὕποπίνοντες καλοῖς ἐν ὕμνοις Ο. 57, 11.
ὕποπόλιον γένειον F. 107, 2.
ὕποπορφύροις πέπλοις Ο. 28, 30.
ὕπορθρῖαισι Φωναῖς Ο. 12, 9.
ὕψηλῶν ὀρέων κορυφαῖς F. 29, 6.: ὁ ὕψηλ' ἀνιωνμένος F. 68.

Φ

Φαγῶσαν ἄγριόν τι Ο. 9, 24.
Φαῖνοι ἥελιος τὰ σέθεν, δέμνια Ο. 62, 15.: Φανέντος ἱεροῦ Ο. 37, 1.: ἐς ἔτρε Φανέντος ἄλλα Ο. 50, 14.
* Φάος Φίλον F. 142.
Φαλακρὸς Ἀλέξις F. 123.
διὰ Φαράγγων Ο. 7, 5.
Φαρέτρην φέροντα Ο. 3, 18.: χρυσήν Φαρέτρην ἄρας Ο. 14, 6.: δεινὴν κλονῶν Φαρέτρην Ο. 31, 11.
Φεῖδεται, ἐκ ἀγαθῶν, ἀλλὰ κακῶν Ἄρης F. 1, 2.
Φειδόλα ἵππος F. 8, 1.
Φέρει γυναῖκα ἀμφὶ νῶτοις ὁ ταῦρος ἔτος Ο. 35, 3.: τὸ πόμα περαθέν φέρει παῖδες Ο. 41, 12.: ἀπόσα φέρειν ὤραι Ο. 43, 7.: Διωνίσω φέρει κισσὸν F. 4, 3.: φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖρ Ο. 26, 8.: φέρε μοι κύπελλα θιαμῶν, φέρε μοι Ο. 48, 3. 4.: τὸ βέλος φέρε κρατύων F. 1, 26.: φέρε ἡμῖν, ὦ παῖ, τὴν καλέβην Ο. 57, 1.: φέρε ὕδωρ, φέρε οἶνον, ὦ παῖ, φέρε δ' ἡμῖν σεφάνης· ἐνεικον Ο. 64, 1. 2. 3.: Φερίτω μοί τις ροιάν ὀπώρης Ο. 51, 10.: με καλοὶ παῖδες φέρουσιν Διονύσιον ἐς χορὸν F. 90, 2.: βίον ἥσυχον φέρωμεν Ο. 42, 17.: ἐμῶν φρενῶν μὲν αὖραις φέρειν ἔδωκα λύπας F. 2, 10.: φέρων μέθην ἀφροσύνη F. 2, 16.: πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων Ο. 44, 2.: φέροντα τόξον, πτέρυγας τε, καὶ Φαρέτρην, Ο. 3, 17.: δέμας εἰς πλοὸν φέρουσα Ο. 51, 15.: ῥῖθα φέρουσαν Ὀρην Ο. 18, 4.: τὸν μελανόχρωτα βότρυς ταλαίροις φέροντες ἄνδρες Ο. 52, 2.: κέρα πλοκάμοις φέρουσα θυρσος Ο. 6, 6.: πάντα φέρουσα λαμπρὰ F. 24, 2.: ἡ Κυβερνεία λύτρα φέρουσα Ο. 30, 5.: φέρε, πείρασώμεν τὸδε τόξον Ο. 3, 24.: φέρε δὴ, λέγωμεν Ο. 53, 29. * ὦ Φέριτον ἄνθρωπος Ο. 5, 6. * Φορεῖ σκιαδίσκην F. 27, 22.: Φορέων κατέρματα F. 2, 19.: Φόρησον ἐμοὶ κύπελλον Ο. 38, 10.: εἰδὲ με καλὴν γυνὴν Φοροίη F. 90, 4.: ὅπως αἰεὶ Φορῆς με Ο. 20, 8.: Φορεῖμας ὑπὲρ ἐρμαῖδων F. 38, 2. * Φορτίον Ἐρωτος F. 106.
Φεύγω βέλεμνα Ο. 42, 12.: τί δὴ με νηλεῶς Φεύγεις Ο. 61, 3.: ἔρωτα Φεύγων F. 53, 2.: ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἐφευγον Ο. 14, 12.: Φύγον ἐξ ὕπνε με πάντες Ο. 8, 12.: μὴ με Φύγης Ο. 34, 1.: μὴ σε Φύγη πέρδικας ἄγρα Ο. 62, 8.: ὁ χρυσὸς ὅταν Φύγη με — αἰεὶ δ', αἰεὶ με Φεύγει F. 2, 2. 4.: Φεύγεις F. 2, 28.: Φύγωμεν ἐκ προσώπου F. 28, 1.: Φυγόντες ἄστρον φλογερὸν F. 1, 36.: τὸ δ' ἄχος πέφευγα Ο. 41, 13. * Φευκτὸν ἰσόρημα Ο. 18, 9.
τί Φῆς; Ο. 32, 18.: Φησὶ Ο. 3, 10. 24. 45, 16. 17.: ἔφη Ο. 3, 8. 10, 4.: Φησὶν, εὐθέως με ἐλευθέρην ποιήσιν Ο. 5, 17.: προτὶ τὴν μητέρα ἔφη F. 41, 2.

φθά-

INDEX SECVNDVS

Φιδάγω· πρὶν ἐμὲ Φιδάσῃ τὸ τέλος
O. 24, 7.

Φιδόγγον σόλοικον F. 131.

Φιδόνον ἐκ οἷο ἐμὸν ἦτορ O. 42, 9.:

Φιδόνον ἐκ οἷο δαίκτον O. 42,
10. : Φιδόνω F. 2, 23. * ἔδδ Φιδό-

νῶ τυράννοισ O. 15, 4. * Φιδονερὴν
ἔχεις δὲ τέχνην O. 29, 38.

Φιδάλην πρόπινε παισὶν, Φιδάλην λό-
γων ἔρανην, F. 1, 32, 33.

* Φίλος E. 7, 1. : ὦ φίλε F. 26, 2. :

πρῶτον οἰκτεῖρω Φίλων E. 13, 1. :

Φίλοις ἐμοῖς συνεῖναι O. 23, 14. :

Φίλην χειλιδῶν O. 33, 1. : τῇ Φί-
λῃ παιδὶ ἄβρῃ F. 16, 5. : ἴδε τὴν

Φίλην γυναῖκα O. 62, 11. : Φίλην
εἰ ξένοισ F. 8, 1. : Φίλος Κυθήρης

O. 62, 9. : Φίλης ἀπέχῃ Κυθε-
ρείης F. 138. : Φίλον Φάος F. 142.

* Φιλίῃ ἀμφοτέρω ζυνῇ E. 14,
2. : σὺ δὲ Φιλία γεωργῶν O. 43,

8. * Φιλέω O. 42, 3. : Φιλεῖν O.
14, 2. : θέλω Φιλησάι O. 14, 1. :

Φιλέσαι μὲν σε Μῆσαι, Φιλέει δὲ
Φοῖβος αὐτὸς O. 43, 12, 13. : Ἄρης

Φιλέει μὲν αἰχμὴν F. 55. : δα-
κρυάσσαν ἐΦίλησεν αἰχμὴν F. 22. :

Φιλῶ γέροντα τερπνόν· Φιλῶ νέον
χορευτὰν O. 47, 1, 2. : αἱ παῖδες

ἂν φιλοῖεν F. 33, 2. : νόμος Φι-
λᾶσας O. 45, 8. : τὸ μὴ Φιλησάι·

Φιλησάι· αποτυγχάνειν Φιλεῖντα·
τὸν ἄργυρον Φιλήσας· οἱ Φιλεῖν-
τες O. 46, 1, 2, 4, 9, 14. : μετὰ

παρθένων ἀθύρειν Φιλέω O. 42,
8. : ἐθέλοντα δὲ Φιλησάι φύγον

ἐξ ὕπνου με πάντες O. 8, 11. : πε-
ριπλῦκην Φιλήσας O. 65, 5. *

χεῖλος προκαλέμενον Φιλημα O.
28, 25. : Φιλημάτων κεδνῶν F. 2,

26. * Φίλτρον ἑπάλον βροτῶσι
O. 50, 5. : Φίλτρα τὰμα διώξης

O. 34, 5. * ὁ Φιλαίματος Ἄρης
E. 2, 3. * Φιλολαιδόροιο γλώττης

Φεύγω βέλεμα O. 42, 11. * Φι-
λοπαίγμονος Διονύσου O. 42, 2. :

Φιλοπαίγμονος Βάκχας O. 49, 3.
* παιδὶ Φιλοσεφάνῃ Σεμίλης F.

16, 1. * ὁ Φιλόφρων Μεγιστῆς F.
12, 1. * Φίλυμνε O. 43, 16.

Φλίξ· κατὰ Φλογὸς τακῆσθαι O. 10,
16. * Φλογερον Φυγόντες ἄστρον

F. 1, 36.

Φοβέομαι· μὴ Φόβησαι O. 31, 11. :

ἵνα τις τὸ μὲν Φοβῇται O. 29,
16.

Φοῖβος ἂν μὴ μοι ἀθύρῃ O. 18, 19. :

Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς O. 43, 13. :

δαφνηφόροιο Φοῖβας λάλῶν πτόντες
ὑδῶρ O. 13, 6. : ἱερὸν ἐστὶ Φοῖβας

κιδάρη, δαφνη, τρίπας τε F. 1,
12. : λαλέω ἔρωτα Φοῖβας F. 1,

14. : ὁ δὲ Φοῖβος ἦε Φοῖβος F. 1,
20. : Φοῖβον ἐκ Βαθύλλας γραφε

O. 29, 46.

Φόνοι δὲ αὐτὸν O. 46, 12. * Φονίης
ἀνευθε Χορδῆς O. 48, 2.

Φρενῶν ἐμῶν λύπας F. 2, 9. : ὅταν
Φρένας ἐς ἀμὰς ἐσέλθῃ μεθυδά-

τας O. 27, 3. : τὰς Φρένας νεάζει
O. 47, 5. * Φρονεῖς μακρὰ F. 95.

* Φρόνημα τοῖς ἀνδράσι Φύσις
ἔδωκε O. 2, 7. * τὰς Φροντίδας

μεθῶμεν O. 41, 16. : μέδεται με
αἱ Φροντίδες O. 24, 5. * Ἀφρον-

τιν μέθην Φέρων F. 2, 16.

Φρυγῶν αὐτὰς O. 16, 2. : Φρυγῶν ἐν
ὄχθαι O. 16, 3. * Φρυγίῳ ῥυθ-

μῷ βήσω F. 1, 7.

Φυλάττων ἐκαρτέρων O. 23, 3. : τὴν
οἶον ἐπὶ πλημάτων Φυλάττων O.

50, 9. * Φύλαξ βίοτοιο, γάμε,
O. 62, 3.

κατὰ Φύλλον O. 37, 13. : χλοερὸν
δρέπων δὲ Φύλλον F. 1, 22. : Φύλ-

λα πάντα δένδρων O. 32, 1. : σκίε-
ρῶν ὑπερθε Φύλλων O. 52, 17.

Φύλον· φύλα πάντα μερόπων O. 3,
4.

Φύω· πεφύκοι κυπάριστος σεῦ ἐνὶ
κῆπῳ O. 62, 16. * Φυὴν λέγωμεν

O. 53, 29. * Φυτὸν ἀμειβομένον O.
53, 43. : χαρίεν φυτὸν Μελῶν

O. 53, 10. : φυτὸν εὐδαλὲς ἐπή-
χει F. 1, 19. * Φύσις κέρατα ταύ-

ροις ἔδωκε O. 2, 1. : Φύσεως ἄμει-
ψε μορφήν F. 1, 18. : μακάρων

Φύσιος ἀρχάν O. 51, 8.

Φωναῖς ὑπορδρίασι O. 12, 9.

X

Χαίνω· πεχηνότων νεοττῶν O. 33,
12. * Χάσκει πρὸς ἄλλόν τινα F.

36, 10. * Χάσμι· ὀδόντων O. 2,
4.

Χαίρων 6, 16. : χαίρεται O. 30, 7. :

χαίρετε ἡμῖν, Ἡρώες, O. 1, 10. :
χαῖρε

χαῖρι F. 142. * Χάριν δίδω. Ναυ-
κράτει E. 9, 1. οἷς χάριν ἀντιδί-
δω E. 15, 2. σὴν χάριν μ' ἀνέθη-
κε E. 17, 1. ἀντ' ἐρατῶν δώρων
τῶνδε χάριν δέμενος E. 20, 2. *
δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη O. 41,
8. Χάριτες ῥίθα βρύκσιν O.
37, 2. περὶ τραχήλῳ Χάριτες
πίτουντο πῦσαι O. 28, 28. Χά-
ρισιν τ' ἀγαλμα O. 53, 6. Χα-
ρίτεσσι συγχορεύων O. 5, 11. *
Χάριτας γελώσας O. 11, 15. Χά-
ριτας καλλιόμας E. 12, 2. * Χα-
ριέντως μανῆναι O. 54, 14. * Χα-
ρίεσσα ἦβη O. 56, 3. χαρίεσσα
χελιδῶ F. 57. χαρίεν Φυτόν Μῆ-
σῶν O. 53, 10. χαρίεν ῥόδων
γῆρας O. 53, 27. χαρίεν ἔσχα-
ς ἦθος F. 32, 2. χαρίεντα δίδωμι,
χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι F. 33, 3.
4. χαρίεντι μειδίον προσώπῳ F.
142. * Χαριέντως μανῆναι O. 54,
14. * Κεχαρισμένης εὐχολῆς ἐπα-
κασον F. 29, 8. * τὸδε καὶ βροτῶν
τὸ Χάρμα O. 53, 5. * Χαροπῆς ἐκ
θαλάττης O. 53, 30.
ἐκ Χαίτης O. 3, 21. Θρηϊκίην σίον-
τα χαίτην F. 43. ὑπὸ πορφύραισα
χαίταις O. 28, 11. ἔχων τέμμα
τῆτο χαίταις O. 31, 17. τὸ δέν-
δρον ἀπαλὰς σείει δὲ χαίτας O.
22, 3.
χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι, χαλεπὸν δὲ
καὶ φιλῆσαι, O. 46, 1. 2. χα-
λεπώτερον πάντων ἀποτυγχάνειν
φιλῶντα O. 46, 4. * Χαλεπῶς
ἔρως βαδίζων ἐκέλευσε συντρο-
χάζειν O. 7, 2. χαλεπῶς μεμα-
θήκασι F. 35, 3.
τὸν Χάλινον ἐμβάλοιμί τοι O. 61,
6.
ὥς Χαλκεύς F. 25, 2.
χαλκωδὲν ὑπὸ γῆρας βοίδιον E. 6,
2.
ἐν Χαράδρῃ χειμερίῃ μ' ἔλασεν F.
25, 4.
χαράζει Κύπριν O. 51, 6. * Χάραγ-
μα πυρὸς ἔχασιν ἵπποι ἐν ἰσχίοις
O. 55, 2. ἔχασί τι λεπτὸν ψυ-
χῆς ἔσω χάραγμα O. 55, 8.
χεῖλος, οἶα Πειθᾶς, προκαλέμενον
φίλημα O. 28, 24. χεῖλος ἀπα-
λὸν, γέμον τε Πειθᾶς O. 29, 22,
24. τὸ χεῖλος ὥς οἶα O. 65, 8.

χειμῶνι εἰς ἄφαντος O. 33, 4. * χει-
μῶνες ἕγρηι παταγᾶσι F. 6, 4. *
Χειμερίῃ ἐν χαράδρῃ F. 25, 3. *
λαίλαπι Νότῃ χειμερίῃ E. 3, 2.
τῆς Χειρὸς τὸν δάκτυλον δαχθεῖς
O. 40, 5. σφετέρῃ φεύσαςτο χειρὶ
Μύρων E. 6, 2. χεῖρα τιθέμενος
διὰ ὀχάνειο F. 72, 2. κατὰ χεῖ-
ρα τὴν Βούτῃ O. 31, 3. χεῖρα ἐν
ἠγάνῳ βαλεῖν F. 77. χειρῶν Ἀνα-
κρέντους ἀφαιρπάσας ἀρτον O.
9, 26. θάλλπειν μαλακαῖσι χερσὶ
O. 53, 14. χεῖρας διδύμας Ἑρμῆ
O. 29, 31. Χεῖρας αὐτῆ παλά-
μαισιν ἀνέθαλλον O. 3, 20. *
Ἐχειραγωγίᾳ Ἑρως τρέμοντα αὐ-
τὸν ἦδη O. 65, 10.
χελιδῶν, παῖς Πανδίωνος, ὄρνις ἔπη
O. 20, 4. φίλη χελιδῶν O. 33,
1. λαλή χελιδῶν O. 12, 2. ἡ-
δυμελὲς, χαρίεσσα, χελιδῶ F.
57. κωτίλῃ χελιδῶν F. 139.
χεῖ μοι νέκταρ F. 83, 1. χεῖν μά-
ταια γῆ O. 4, 12. ἀπαλὸν ἔμας
χυθεῖσαν σκιερῶν ὑπερθε φύλλων
O. 52, 16.
χηλαῖς πῦμα τέμνει [ὁ Ταῦρος ἔτος]
O. 35, 6.
χηλινὸν ἄγγος F. 114, 1.
χθῶν ἠνθισε νέον ἔρνος ῥόδων O. 53,
36. * Χθονίων κράτος, Ἴμερι, O.
62, 2. οἱ χθονίαις ἔχασι ῥυθμῆς
F. 35, 2. χθόνιον δ' ἑμαυτὸν
ἦρεν F. 141.
χίμαρον σίονα Διωνύσῳ φέρσας E.
4, 4.
χιτῶν γενοίμην ἐγὼ O. 20, 7. χι-
τῶνα δῆσας παπύρῳ O. 4, 4. ἐκ-
δύσα χιτῶνα F. 63.
χλιδανόσφυρος κέρα O. 6, 7.
χλοερὸν δρέπων φύλλον F. 1, 22. *
χλωρῆ ἐλαία O. 46, 2.
χνοῖην ποιεῖ παρειήν, ὑποῖα μῆλον,
O. 29, 19.
χροαῖς τετυπωμένον βοίδιον E. 6,
1.
χοεύς τὸν χοῦ F. 49.
χολὴν ἐμίσγεν ὁ Ἑρως O. 45, 7.
χορδῆς ἀνενθε Φονίης O. 48, 2. *
βαρβίτος χορδαῖς Ἑρωτα μένον
ἠχεῖ O. 1, 3. ψάλλω εἴκοσι πά-
σαις χορδαῖσιν Μαγάδην ἔχων F.
20, 2.

INDEX SECVNDVS

χορῶ νίκης μνήμα E. 16, 2.: Σίμα-
λον εἶδον ἐν χορῶ F. 121.: χορὸς
ἰχθύων κυρτός O. 51, 27.: Διο-
νύσιον ἐς χορὸν F. 90, 2. * Χορεύει
κέρα O. 6, 7.: τρομερεῖς ποσὶν
χορεύει O. 52, 12.: γέρων ὅταν
χορεύῃ O. 47, 3.: διδάσκει με
χορεύειν O. 27, 5.: καὶ πάλιν
θέλω χορεύειν O. 27, 10. 41, 21.:
κἄν διήση με χορεύειν O. 38, 3.: ὑπὸ
βαρβίτῳ χορεύων O. 42, 16.: σεφα-
νίσκοις πεπυκασμένος χορεύσω O.
5, 16.: χορεύσω μετὰ τῷ καλῷ
Λυαίῳ O. 24, 8.: ἐν μέσοις χο-
ρεύσω O. 38, 13.: πιῶσα δ' ἂν
χορεύσω O. 9, 30.: μεθύων ὅπως
χορεύσω O. 48, 5. * Χορείας τὸν
ἐφευρετὰν O. 41, 3.: Διονύσῃ χο-
ρείας O. 42, 2.: ἐς χορείαν ὁ γέ-
ρων ἐγὼ πτερᾶμαι O. 54, 3.: ἀπελ-
θεῖν ὑπὸ νετέρων χορείας O. 4,
17. * Χορευτὴν ἐν πότις καλὸν
O. 50, 3.: Φιλῶ νέον χορευτὰν
O. 47, 2.: ἐπὶ δελφίσιν χορευ-
ταῖς O. 51, 24.

Χορὴ δισκαῖν F. 92.

Χρῆσάμενος σήδεα μύρῳ F. 15, 3.
Χρόνος βιώτα ἐκ ἐτι πολλὸς λείλειπ-
ται O. 56, 6.: Χρόνον ἔγνω ὃν
παρῆλθον O. 24, 3.: τότε [ρό-
δον] καὶ χρόνον βιάται O. 53, 26.
Χρυσός O. 15, 3.: τί χρυσὸς ὠφελεῖ
με; O. 23, 11.: ὁ πλεῖστος χρυσῶ
O. 23, 1.: ὁ δραπέτης δ' χρυσὸς
F. 2, 1.: τῷ δραπέτῳ χρυσῶ F.
2, 8.: ἄτις χρυσὸς F. 2, 19. *
ἄπυρον καλὸν μίγχα Χρυσίου F.
90, 3. * Χρύσειον ὕμνον αἶδε κέ-
ρη F. 59, 2.: χρυσεὺς πατῆντας
O. 17, 14.: μετὰ χρυσῆς Ἀφρο-
δίτης O. 36, 8.: χρυσέην φάρε-
πρην O. 14, 6.: χρύσεια φορέων
καθέρματα I. 27, 19. * Χρυσόκο-
μης Ἔρως F. 36, 2. * Χρυσόπασυν
λύρην F. 2, 25. * τῇ Χρυσόπε-
πλῳ κέρη F. 59, 1.: χρυσόπεπλε
κέρη F. 54. * Χρυσοφαενῶν πτε-
ρύγων ῥιπή F. 107, 3. * ὁ Χρυσο-
χαίτας Ἔρως O. 6, 12.

Χρῶτά σε ὅπως λάσω O. 20, 10.

Χωρεῖσι ἐξ ὅρου E. 4, 3.

Ψ

Ψαλίξω θέλεις τὰ τάρσα σευ τὰ
κῆφα; O. 12, 4.

ψάλλω F. 20, 1.: ψάλλω πηκτίδα
F. 16, 5.

ψεκάζεις O. 9, 5.

ψεύσατο χειρὶ σφετέρῃ Μύρων βεβί-
διον E. 6, 2.

ψιλὸν εἶλημα βροῦς νεόπλυτον F. 27,
6.: ψιλὸν μέτωπον O. 11, 5.

τῆς Ψυχῆς ἐμῆς ἡνιοχεύεις F. 4, 4.:
ἔχασί τι λεπτὸν ψυχῆς ἐσω χάραγ-
μα O. 18, 8.: τὴν ψυχὴν με κά-
ρωτον O. 36, 11.

Ω

* Ω παῖ O. 26, 8. 35, 1. 36, 10. 38,
8. 57, 1. 64, 1. F. 4, 1.: ὦ φίλε
F. 26, 2.: ὦ γυναῖκες O. 21, 1.:
ὦ ναῖ F. 29, 1.: ὦ φέριτον ἄν-
θρος O. 5, 6.: ὦ ρισοκλείδη E. 13, 1.
μετ' Ωιδῆος O. 27, 8.

ὠκύν δρόμον ἐκτανύνειν O. 8, 5.

ὦμος λαβὼν ἐπ' ὤμων θώρηκα O.
14, 8.: πτέρυγας φέρον ἐπ' ὤμων
O. 44, 2.: ταλάροις φέροντες ἄν-
δρες μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων O.
52, 3.

ὦν ἐσιν ἀκμήν O. 33, 9.

ὦρη σ' ἐπέδησεν ἀνέγγυος E. 3, 3.:
ὦρην ῥόδα φέρεσαν O. 18, 4.:
ὅποσα φέρουσιν ὠραι O. 43, 7.: ἐν
ὠραις πολυκινθίων Ἐρώτων O. 53,
6.: μεσονυκτίοις ὠραις O. 3, 1.:
ἄνθος ἀκμαῖον ὠρας O. 34, 4.

ὦρώνα συγγόν O. 17, 9.

ὥς βρίον O. 51, 13.: ὥς κρίνον O.
51, 21.: ὥς ὁ Τησεὺς ἐκεῖνος O.
12, 6.: ὥς Ἀθήνης — ὥς Κυθήρης
O. 28, 20. 21.: ὥς ἔμπνευ E. 5,
2.: ὥς διδάσκω O. 29, 2.: ὥς θέ-
λασι O. 29, 8.: σκοπὸν ὥς βαλὼν
ἀπέλθης F. 1, 27.: ὥς δ' ἐκ ἐτ'
εἶχ' οἷσας O. 14, 13.: ὥς ἐτι ζῶ
O. 4, 12.: ὥς ἂν ἐτ' εὐδί, ἐστὶ O.
15, 11.: ὥς ἂν δεῖ F. 136.: τᾶτο
δ' οἶδα, ὥς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὰ τερπνὰ παίξειν O. 11,
9.: ὥς μὴ πυκταλεύω O. 64, 4.:
ὥς ἂν εἶπω O. 28, 4.: ὥς ἂν δύνα-
σθαι O. 29, 20. * Ὡσπερ οἶσρος
O. 3, 28. * Ὡσε κῦμα πόντιον F.
7, 1.: ὥσε χαλκεὺς F. 25, 2.

ὠφελεῖ τί με χρυσός; O. 23, 11.:
λόγων τοσάτων τῶν μηδὲν ὠφελέν-
των O. 36, 3, 4.

INDEX

INDEX TERTIVS VERBORVM GRAECORVM

QVAE IN NOTIS EDITORIS EXPLICATA SVNT
ATQVE SCRIPTORVM VETERVM
QVORVM LOCI IBIDEM VEL ILLUSTRATI SVNT
VEL EMENDATI

Sigla O. indicat Odaria, F. Fragmenta, E. Epigrammata.

Α

Ἄβροσ Ἐρως O. 58, 1.
ἄβροχαίτας κῆρος O. 6, 9.
ἀγυδά F. 39.
ἀγαθοὶ fortes E. 1, 2.
ἀγαλμα O. 53, 6.
ἀγέρωχον φυτόν O. 53, 43.
ἀγητὰ ῥόδα O. 53, 37.
ἀγχειν O. 52, 22.

adiectiva ponuntur loco pronominum personalium O. 8, 13.: adiectiva pluralia neutrius generis, pro adverbis posita, articulum fere sibi iunctum habent O. 11, 10.

ἄημα θεῶν O. 53, 4.
ἀῆται ἀλέκτυποι O. 39, 7.
Athenaeus F. 9, 1.
ἄθλοι O. 1, 7.
ἄθυρμα O. 53, 8.
ἄδειν O. 1, 1, 3.
αἰνοβίης E. 2° l.

Aeschines Socraticus O. 32, 15.

ἄκμη O. 34, 4.

ἄκρασι παρσοῖς O. 8, 4.

Aquila, interpres Graecus V. T., F. 21, 1.

ἀλαλητός O. 57, 8.

ἀλλὰ vim copulandi habet O. 40, 3.

ἄμβροτον φυτόν Λυαίη O. 53, 43.

ἄμμον μετρεῖν O. 32, 3.

Ἀμύνειν O. 53, 25.

ἄμυσις O. 21, 2.

ἄμυσι πίνειν O. 21, 2.

ἀναβρουσι βρασσεῖν O. 57, 5.

ἀναγκάζειν O. 36, 2.

ἀνάγκαι O. 36, 2.

ἀναδεύων O. 57, 5.

Anacreontis odaria descripta fuerunt in libros quinque. I. OO.

ἀνταλύζω O. 56, 7.

ἀναυροί O. 7, 4. 12, 3.

N n 2

ἀνκα

INDEX TERTIVS

ἀναχεύειν O. 51, 3.
 ἀνεμότροφος θύελλα O. 41, 14.
 ἀνδίων O. 62, 12.
Anthologia Latina O. 28, 32.
 ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας O. 34, 4.
 ἄνθρωπε vox blandientis O. 9, 36.
 ἄνοιγε O. 3, 10.
 ἄνοπλοι O. 18, 10.
 αἰδοῖ καὶ carmina O. 1, 1.
 αἰδοῖ ποῦται O. 1, 1.
 ἀπαθής O. 43, 16.
 ἀπαλή δειρή O. 51, 18.
 ἀπαλὸς πρὸ μαλακός O. 22, 4.
 ἀπίσβην O. 7, 9.
 ἀπέχει O. 28, 33.
 ἀποβλάπτειν O. 43, 9.
Apollonius Sorbista F. 105.
Aprostolius O. 21, 2, 37, 6.
 ἀποτυγχάνειν φιλῶντα O. 46, 4.
 ἀράσσειν O. 3, 7.
 ἀράσσειν θυρέων ὀχῆας O. 3, 7.
Arganthonius, Tartessus rex,
 F. 5, 4.
 arguere O. 28, 32.
 ἀργυρότοξος E. 9, 1.
Aristophanes F. 27, 10.; eiusque
 scholiastes O. 32, 13.
Aristoteles O. 12, 6.
 ἄρκτος O. 3, 2.
 ἀρμάμαζαι F. 27, 18.
 Ἀρτέμιων ὁ περιφόρητος F. 27, 1.
 ἀρτοπώλιδες F. 27, 10.
 ἀρχὴ μακάρων φύσιος O. 51, 8.
 ἀσκός O. 38, 4.
 ἄστρον O. 17, 8. F. 5, 4.
 ἄτακτα συντιθέναι O. 29, 7.; ἄτακ-
 τα παίζειν O. 52, 24.
 ἀταρποί O. 53, 10.
 Ἀτρεΐδαι O. 1, 1.
 αὐλαξ O. 51, 20.
 κυρα O. 19, 3.
 αὐραι πολυανθεῖς O. 39, 10.
 αὐτὴ O. 16, 3, 45, 8.
 αὐταὶ Φρυγῶν O. 16, 3.
 ἄφαντος, et ἀφανής, O. 33, 4.
 ἀχανεῖς F. 2, 36.
 ἄχως O. 41, 13.
 ἄωρ, et ἄωρα, O. 52, 19.
 ἄωτος F. 1, 4.

B

Βαθύκολπος κέρη O. 5, 14.
 Βάθυλλος O. 9, 8.

βαρβίτος O. 1, 3.
 βασιλεύς O. 28, 3.
 βασιλεύων O. 28, 3.
 βασσαρεῖν O. 57, 5.
 βίλεμνα γλώττης O. 42, 12.
 βερβέρια καλύμματα F. 27, 3.
 bibere de terra O. 19, 1.
 βλέπειν O. 46, 6, 61, 2.
 βοεῖν O. 14, 10.
 bona res F. 39.
 βυλαὶ πολυφρόντιδες O. 39, 7.
 Βούτης O. 3, 2.
 βεῖφος φέροντα O. 3, 11, 17.
 Βρόμιος O. 21, 2, 37, 12.
 βρύειν O. 37, 2, 58, 2.
 βρύον O. 51, 13.

F

Γαλήνη O. 37, 3, 51, 14.
 γαλήνη βιότα O. 39, 15.
 γανῶν O. 39, 10.
 γαργαλίζειν O. 59, 7.
 γεγανυμένος, et γεγανωμένος, O.
 8, 3.
 γλαυκὸν βλέμμα O. 28, 20.
Glossarium Coslinianum O. 28, 21.
 59, 7, 60, 2.
Glossaria vetera Graecolatina O.
 11, 4, 12, 4, 35, 6, 41, 14, 64, 1.
 F. 9, 4, 27, 4.
 γόνος, et γονή, filius O. 18, 10.
 γόνος, et γόνος ἀμπέλκ, O. 50, 7.
 γόνος προπέμπειν O. 23, 9.
 γοργός O. 29, 12.
Gregorius Cyprius F. 50.
 γύναι vox observantiae, et amoris
 O. 20, 11.

Δ

Δαΐζειν O. 42, 10.
 δαίκτης φθόνος O. 42, 10.
 δακέθυμα O. 8, 9.
 δαφνηφόρος Φοῖβος O. 13, 5.
 δε πρὸ καὶ, vel τε, O. 1, 1.
 δεδρωσμένη O. 53, 31.
 δέμας O. 51, 29.
 δέρκεσθαι O. 62, 7.
 διακονεῖν O. 4, 6.
 διαφαίνειν O. 28, 30.
 δίσημαι F. 3, 2.
 δῖναι Ληδαίη O. 60, 4.
 διολισθαίνειν O. 44, 10.

VERBB. IN NOTIS EXPLICATT

διώκειν O. 24, 5.
doctus, doctae frontes, O. 53, 23.
δονέειν, δονέσθαι, O. 37, 8, 39, 10.
δροσώδης, δροσερός, O. 29, 9.
δυναΐσης O. 58, 4.
δυσηχῆς E. 11, 1.
Δωριάζειν F. 73. : προ Δωρίζειν O.
10, 6.

E

Eburneus O. 28, 12.
ἐθιφα O. 14, 1.
εἶδε, et οἶδε, et εἶχε, E. 19, 2.
εἶμα ῥέζειν, βελεύειν, E. 14, 1.
ἐκβοῆσαι O. 33, 19.
ἐκδερρίζειν O. 12, 4.
ἐκλέπειν O. 33, 9.
ἐκπένειν F. 9, 2.
ἐκτανύειν δρόμον O. 8, 5.
ἐλαφρολόος O. 60, 1.
ἐλαφος περιέσσα F. 21, 3.
ἐλαιοφάντιον μέτωπον O. 28, 12, 29,
29.
ἐλέγχειν O. 28, 32.
ἐλικίς O. 29, 7.
ἐλίειν, ἐλίσσειν, O. 52, 15.
ἐν omittitur O. 9, 22.
ἐκτανύειν δρόμον O. 8, 5.
ἐνδοιασῶς F. 56.
ἐγκαθορῶν O. 60, 4.
ἐν καλοῖς ὕμνοις O. 57, 11.
ἐνκαυστῆς O. 28, 8.
ἐγκερᾶσαι O. 38, 10.
ἐπῆμις O. 24, 5.
ἐγχείειν μέλος O. 66, 4.
ἐγχει O. 57, 3.
ἐξ αὐτῆς κραδαίνω O. 45, 8.
ἐπέρχασθαι O. 23, 4.
ἐπήρατος O. 52, 9.
ἐπιλήνιος ὕμνος O. 52, 9.
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης O. 51, 3.
ἐπισκυθίζειν O. 57, 8.
ἐπισαθεῖς O. 3, 6.
ἢ Ἐπίσιος F. 7, 4.
ἐπιτέγγειν νέκταρ O. 53, 40.
ἐρατὸς O. 6, 16, 52, 15.
τὰ Ἔργα βροτῶν O. 37, 9.
ἐρεθίζειν de fonte garrulo O. 22, 5.
Ἔρωτες O. 32, 5.
ἐσορῶ O. 3, 17.
ἐταιρίδες αἱ Ἀθήνησιν, qui de iis
scripserint, O. 32, 7.
Etymologicum Magnum O. 38, 2.
64, 4. F. 16, 1, 47, 1, 72, 108.

εὐθαλῆς F. 1, 19.
Εὖσιος O. 18, 10.
εὐνάζειν, εὐνάζεσθαι, O. 41, 8.
εὐπέταλος ἄμπελος O. 18, 16.
Euriptides O. 36, 2.
Eustathius O. 56, 1, 57, 8.
εὐτελίζειν βέλος O. 45, 10.
εὐχολῆ E. 9, 2.
ἐχεις πάντα O. 9, 35.
ἐχέτω καλῶν O. 29, 26.

Z

Ζωγράφος O. 28, 3.

H

Ἡβῶν F. 20, 3.
ἥγανον F. 77.
ἠδυμελής O. 66, 1. F. 57.
ἦε, et ἦε, F. 1, 20.
ἠλιῶσαι κόμας O. 27, 4.
ἠμαθῶδες, et κοματῶδες, O. 32,
3.
ἠμίδηλος O. 13, 3.
ἠμίλεπτος O. 33, 9.
Herodianus grammaticus F. 131.
131.
ἥρωες O. 1, 12.
Hesychius O. 2, 3, 3, 5, 29, 8, 7,
10, 10, 13, 2, 14, 13, 14, 28, 33,
45, 8, 50, 6, 51, 3, 52, 19, 55, 1,
3, 56, 7. F. 2, 2, 18, 34, 7, 2,
18, 1, 23, 4, 27, 16, 67, 100,
114. E. 6, 1, 12, 3.
ἦτόρ μου ego O. 39, 3, 42, 9.

Θ

Θάλεια ἑορτὴ F. 17, 3.
Theocritus O. 56, 1, 61, 5.
τὰς Θεὰς σοι O. 31, 1.
Theophrastus O. 45, 8.
Theophylactus Simocata O. 43, 4.
θεσμοί, et θυμοί, F. 105.
θεσμοί O. 48, 3.
θίασος O. 39, 23.
θύρσος O. 6, 6.
θώμινξ, θωμιχθεῖς F. 27, 16.
θώραξ O. 14, 8. F. 49.

I

Ἰαίνεσθαι O. 39, 3.
Himerius O. 60, 4.
Nn 3

Ἰμερος

INDEX TERTIVS

Ἰμερος O. 51, 25.
 ἵνα omittitur post verbum θέλω O.
 10, 5.
 infinitivi etiam omisso articulo ita
 ponuntur, ut habeant vim no-
 minum, O. 2, 6. 23, 4. 53, 3.
 Ioniacae mulierculae O. 32, 15.
 ἰσλοί O. 5, 10.
 hirundo veris praenuncia O. 33, 2.
 hirundinis cantus iuramentini O. 12,
 10.
 ἰσρίον F. 16, 1.
 ἴτυς O. 28, 16.

K

Καθαίρειν O. 29, 43.
 καθέρματα F. 27, 19.
 καθίζειν O. 22, 2.
 καὶ adeo O. 23, 9. 41, 23. 53, 10.
 κακὴ ἀσπίς F. 27, 8.
 κακοὶ ἰγναυὶ E. 1, 2.
 αἱ Καλαὶ O. 8, 10.
 καλὴ O. 33, 3.
 καλοὶ ὕμνοι O. 57, 11.
 καλὸν δένδρον O. 22, 2.
 καλύπτειν O. 36, 12.
 κάμινος O. 45, 1.
 Κανώβος O. 32, 20.
 καρδίη anima, animus, O. 7, 9.
 καρπὸς ἀκέρυς, ἀμπέλα, ἀμπέλι-
 νος, O. 50, 7.
 καρτερεῖν aliis verbis ita iungitur,
 ut perseverantiam, et constan-
 tiam, declaret, O. 23, 3.
 κατὰ omittitur O. 61, 9.
 κατὰ in O. 52, 4.
 καταγραφή O. 28, 10.
 καταγώγιον O. 22, 8.
 κατάκισσος O. 6, 6.
 κατασχίζειν ὄνειδος O. 3, 2.
 καχάζειν O. 3, 29.
 κεῖσθαι O. 4, 9.
 κελέβη O. 57, 2.
 κελεύειν ferire O. 7, 2.
 κερᾶσαι νόμους O. 48, 3.
 κῆπος O. 62, 16.
 κίβδηλος βίος F. 27, 12.
 Cicero O. 9, 3. 22, 2.
 κισσοὶ πλόκαμοι O. 6, 6.
 κισσοσεφής O. 26, 5.
 κιχάνειν O. 44, 5.
 Κλάρεσσι ἔχθαι O. 13, 5.
 Clemens Alexandrinus O. 45, 14.
 58, 5.

κοίρωνος O. 28, 3.
 κόμη O. 11, 4.
 κόνης O. 4, 9.
 κόπτειν O. 3, 7.
 Corinthiacae meretriculae O. 32,
 13.
 κότταβος F. 40.
 • κῆφα pro κῆφως O. 61, 10.
 κῆφα βέλεμνα O. 41, 12.
 κῆφος, et κωφός O. 42, 12.
 κραδαίνειν O. 45, 8.
 κρείοντι, et κλείοντι, E. 18, 3.
 κρεμᾶσθαι ἀπ' ἐλπίδας O. 29, 16.
 Creta O. 12, 23.
 κροαίνειν F. 1, 6.
 κροτεῖν O. 52, 2.
 κρέειν O. 3, 7.
 κύαθος O. 57, 3.
 κυάνιος O. 29, 10.
 κυπάριστος O. 62, 16.
 κύπελλα O. 18, 2.
 κύπελλα θυσμάτων O. 48, 3.
 Κύπρις O. 62, 1.
 κῶμος O. 42, 14.
 κωτιλάδες hirundines O. 12, 2.
 κωτίλη, et λάλη, O. 12, 2.

Λ

Λαλεῖν τινα O. 33, 19.
 λάλη, et κωτίλη, O. 12, 2.
 λάλον ὕδωρ O. 13, 7.
 λάλος O. 9, 36.
 λαμβάνειν dicuntur ii, qui aliquid
 emunt, O. 10, 7.
 λάμπειν O. 37, 9.
 λέγειν canere O. 1, 1. 53, 29. F.
 33, 3.: numerare O. 32, 19.
 Lesbicae meretriculae O. 32, 14.
 λευκὰ κρίνα O. 34, 7.
 λευκόπας O. 31, 5.
 λευκόν O. 56, 1. 2.
 ληνός O. 52, 4.
 λιγαινειν O. 39, 3.
 λίθος O. 4, 1.
 λιπαρόχρους O. 66, 6.
 λογιστής O. 32, 5.
 λόγοι carmina O. 1, 1. 62, 4.
 λόγος F. 12, 3.
 λοιπόν, τὸ λοιπόν, O. 1, 10. 28,
 29.
 Longus O. 52, 2.
 Lucas O. 52, 11. 22.
 Lucretius O. 51, 8.

λάφος

VERBB. IN NOTIS EXPLICATTT

λόφος F. 9, 2.

Λυαῖος O. 6, 13.

Λύγδινος τράχηλος O. 28, 27.

λύειν, λύεσθαι, O. 30, 5.: λύνειν
οἶνον O. 50, 8.

λυσιπαιγμων O. 39, 9.

λύσσα σωφρων O. 48, 6.

λύτρα O. 30, 5.

λωτίαι F. 18, 2.

M

Μάκκαρις O. 51, 8.

Macedonius consul O. 41, 16.

μαλακός pro απαλός O. 22, 4.

μᾶλλον omittitur post ὅσω O. 11,
10.: ἰμμο O. 18, 10. 36, 4.

μακρῆναι O. 13, 12. 54, 14.

μανιόκηπας F. 82.

μάργαρον O. 20, 14.

Marcus O. 28, 33. 45, 8.

μασοί, μαζοί, O. 20, 13. 51, 17.

Matthaeus O. 23, 5. 50, 7.

με, et μοι, O. 8, 12.

μεθύειν O. 6, 3. F. 58.

μίλημα O. 5, 7.

μέλος, μελοποιός, 1. OO.

μίλομαι O. 58, 2.

μέροπις O. 3, 4.

μεσονυκτίαις ὥραις O. 3, 1.

μέσος καρδίας O. 14, 16.

μεσόφρον O. 28, 15.

μετά, et μέγα, O. 29, 28.

μεταμάζιον O. 29, 30.

μῆλον O. 29, 18.

μῆχος O. 33, 19.

μῆτροι πολυάνθεμοι O. 58, 2.

modimperator O. 48, 3.

Μῆσα λυρικῇ O. 49, 3.

μυθῆται F. 47.

Myronis bucula E. 5, 2.

μυχός Ἀίδεω O. 56, 9.

N

Nāmi Βακχεῖον O. 18, 12. 37, 12.

νάσθηξ O. 38, 5.

natura hominis, mundi, O. 51, 8.

νεβρός F. 21, 1.

νεοθηλεῖς κἄραι O. 42, 15.

νεῦρα O. 1, 3.

τὸ Νηκτιόν O. 2, 5.

νόμοι O. 48, 3.

νώμα F. 68.

νώτα O. 29, 36.

νώτα θαλάσσης O. 51, 3.

Ξ

Ξανθαί κόμαι O. 29, 4.

ξανθή O. 60, 2.

Χενορόση O. 29, 28.

ξύλον F. 27, 12.

ξύλοχος O. 7, 5.

O

Ὀδύειν O. 37, 6.

ὀδυνωμένῃ, et ὀδυρομένῃ, O. 41,
18.

οἶα O. 4, 7.

οἶνοποτάζων E. 7, 1.

οἶνοχοεῖν F. 19, 1.

οἶσός O. 14, 13.

ὄλη παρειή O. 28, 10.: ὄλαι μολ-
καὶ O. 41, 4.

Homerus O. 52, 2.

ὄμιλος μακάρων θεῶν O. 53, 35.

ὁμότροπος Ἐρωτι O. 4, 5.

ὄνειροι O. 3, 9.

ὄναρ, κατ' ὄναρ, O. 44, 1.

ὄζυ O. 7, 4.

ὄπλα O. 18, 14.

ὄπλη, ὄπλαι, O. 2, 2. 2. 35, 6.

ὄπῳραι O. 50, 8.

Ornatius O. 25, 2. 33, 8. 53, 23.
62, 2. F. 27, 20.

ὄρμαθος, ὄρμαθοί, O. 32, 11.

ορσολόπος F. 55.

hortus O. 62, 16.

ὀρχεῖσθαι F. 10.

verba diuersi ingenii duo coniun-
guntur O. 9, 3.

verba euentus rei ponuntur pro
verbis ipsius rei O. 20, 1.

verba forinarum ponuntur pro ver-
bis generis O. 12, 4.

verba orationis transferuntur ad
res, et facta, O. 7, 2.

verbum vnum iungitur nominibus
pluribus, quorum vni, vel alte-
ri, proprie accommodatum sit,
O. 13, 11.

vita comparatur cum via O. 24, 2.

ὄχανον F. 71.

ὄχῃες θυρέων O. 3, 7.

ὄχθαι, ὄχθοι, O. 13, 5. 20, 2.

Π

Παλαίρας, et γαλήρας, O. 51, 14.

Nu 4

Pal-

INDEX TERTIVS

Palladas, epigrammatista, O. 11,

1.
πανδαμάτωρ Ἔρως O. 58, 5.
πανοπλία O. 17, 3.
παντορέκτης O. 10, 11.
πάρα O. 56, 4.
παράγειν *producere* O. 23, 2.
περιέρχεται O. 23, 5.
τὸ Παροίνιον O. 48, 6.
παροίνοι μάχαι O. 42, 13.
participia ponuntur pro temporibus finitis O. 52, 2.

πάταγος O. 57, 8.
πατάσσειν τὴν χεῖρα O. 40, 4.
πατεῖν, πατεῖσθαι, O. 17, 14. 46, 6. 52, 4.

Παφίη O. 29. 36. 62, 6.
Πειθῶ tribuitur aquae fontis O. 22, 6.: omninoque iis, quae habent vim alliciendi, O. 28, 24.

πεῖραν ποιεῖν O. 53, 10.
πεῖρεν, et τεῖρεν, O. 7, 6.
πέλεια O. 9, 1.

πεπιδημένος ὀπώρας οἶνος O. 50, 8.
πέπλοι O. 28, 30.
πέριζ O. 62, 8.
πέταλον O. 18, 16.

πηκτὶς O. 6, 9.
Pindarus O. 32, 13. 51, 23.: eiusque scholastes F. 21, 3.

πίνειν de terra O. 19, 1.
Plato O. 51, 8.

πλέκειν O. 39, 13. F. 76.
πλίσσιν F. 76.

πλόκαμοι O. 29, 7.
Plutarchus O. 21, 3.

πλάτος κορία O. 23, 1.
παιῖν O. 32, 5.

ποθεῖν *amare* O. 32, 20.
Πόθνη sunt Ἔρωτες O. 32, 20. 33, 8. 50, 1.

πολιαί, πολιοὶ πρόταφοι, O. 36, 9. 56, 1.

Pollux F. 11, 2. 12, 1. 112.
πολυάνθεμος O. 58, 2.

πολυδαίδαλον λόχευμα O. 53, 37.
πολύκωμοι δαῖτες O. 42, 14.

πονεῖν O. 40, 14.
πορφυρῆν O. 28, 11. 29, 28.

πότον, et ποτὸν, O. 50, 6.
ποτὸν ἄσπονον, ἀπράδον, O. 50, 6.

praepositiones iunguntur duobus nominibus ita, ut adhaereant

nomini posteriori, O. 9, 22. 33,

5.
Priscianus F. 70.

Proclus, Hesiodi interpres Graecus,
O. 12, 2.

προκύπτειν O. 37, 10.
πρόσωπον O. 29, 28.

πτερυμαί O. 54, 4.
πυκταλίζω O. 61, 4.

πυρκαῖα E. 2, 2.
πῶλος, πῶλος Θρηάκη O. 61, 1.

P

Ῥαδινὸς F. 86.
regnum O. 28, 3.

rex O. 28, 3.: rex, rex mensae,
O. 48, 3.

ῤα ὀπώρας Διογυσίης O. 54, 10.
Ῥοδῆς, et ῤοδῆς, O. 28, 3.

ῤοδὴ τέχνη O. 28, 3.
ῤοδῖνος, et ῤοδῖος, O. 20, 18. 51,

17.
ῤοδόδακτυλος, ῤοδόπηχυσ, O. 53,

20.
ῤοδῖον O. 51, 16.

Σ

Sapientia O. 46, 6. 53, 23. F. 1, 4.
σατῖναι F. 27, 18.

σαυλὰ βλίνειν F. 88.
σηκοὶ O. 5, 14.

σκήπτρον O. 38, 4.
σκιαὶ νεφελῶν O. 37, 8.

Σκολιᾶ, eorumque genera varia,
I. OO.

Suidas O. 12, 3. 14, 12. 28, 21.
32, 29. 28, 33. 11, 42. 14, 46.

13, 53. 10, 59. 7, F. 38. E. 12,

3.
σοφία O. 46, 6. 53, 23. F. 1, 4.

σοφοὶ ποῖται O. 53, 16. 23.
Sophocles O. 56, 9.

στεφανίσκοι ὑακίνθων O. 42, 5.
στίφεται ῥόδα ἐκλοῖς O. 5, 10.

Stobaeus O. 58, 5. F. 42.
Strabo O. 32, 13. F. 72.

σρέφεται de vria O. 3, 2.
στροφῶλιγξ μάχης E. 2, 4.

συμποσίαρχος, συμποσία ἄρχων, O.
48, 3.

σύνανλος ἡχῇ F. 1, 10.
σύνενος, συνενῖος, O. 10, 10.

VERBB. IN NOTIS EXPLICATT

συνηβῶν F. 23, 4.
 σχεδόν O. 13, 18. E. 4, 2.
 σῶμα O. 51, 29.

T

Τὰ Γύγει O. 15, 1.
 τὰ Θήβης O. 16, 3.
 τὰ Κροίσου O. 26, 3.
 τὰ μὲν — τὰ δὲ O. 29, 4. 57, 3.
 τὰ μοίρης O. 11, 10.
 ταινία O. 20, 13.
 τακερός F. 87.
 τάλαντον F. 50.
 ταλαντίζεται, et τανταλίζεται, F.
 50.
 τάλαντοι O. 52, 2.
 ταράσσει, et χαράσσει, O. 58, 5.
 ταρσοί O. 12, 3.
 τεῖρε σε γῆρας O. 43, 15.
 τεῖρεν, et πεῖρεν, O. 7, 6.
 τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν, Κυθήρην, O.
 23, 16.
 τελεῖται O. 18, 7.
 τέμνειν βότρυν O. 50, 10.
 τέμνειν κύμα O. 51, 19.
 τερετίζειν O. 43, 4.
Tzetzes, Hesiodi interpres Graecus,
 O. 12, 2.
 τιῦρα O. 55, 3.
 τιθέναι pro ποιῖν O. 9, 35.: *nume-*
rare O. 32, 8.
 τίλλειν F. 67.
Timaei Glossarium Platonicum O.
 20, 2.
Timocreon Rhodius O. 46, 13.
Timocritus E. 1, 1.
 τὸ μὲν — τὸ δὲ O. 29, 16.
 τόσῳ, vel τοσάτῳ, omittitur ante
 μᾶλλον O. 11, 10.
 τότε, aliaeque huiusmodi particu-
 lae, ponuntur post participia O.
 52, 22.
 τρίβος βίος O. 24, 2.
 τρύξ F. 12, 4.
 τρυφερόν γένειον O. 28, 26.
 τύραννος O. 28, 3.

T

Ἵγρὸν O. 3, 22. 28, 21.

Ἵγρὸν βλέμμα O. 28, 21.
 Ἵδρος O. 7, 5.
 Ἵδρος, et ἰδρῶς, O. 7, 5.
 ὕμνος O. 9, 11.
 ὑπὴν O. 15, 6.
 ὑπὸ αἶ O. 6, 4.
 ὑποθυμιάδες F. 18, 1.
 ὑποπίνειν O. 57, 1.

Φ

Rhaugorini Lexicon O. 12, 2. 29, 30.
 30, 5. 36, 11. 40, 9. 50, 6. 51, 3.
 52, 19. 22. 53, 10. 56, 7. 58, 2.
 F. 1, 15. 7, 2. 13, 1. 38. 47. 49.
 64. 65. 67. 69. 72. 76. 80. 86.
 87. 101. 102. 108. 111. 112. 114.
 125.
 φέρε O. 64, 1.
 φέρειν πτέρυγας O. 3, 17.
 φέριον O. 5, 6.
 φεύγοντι, et φεύγοντα, O. 8, 12.
 φιάλην λόγων προπίνειν F. 1, 32.
 φιλή, et σοφίη, E. 14, 2.
Philo O. 14, 13. 43, 3.
Φιλοπαίμων O. 42, 1.
Philostatus O. 32, 23.
 φίλτρα O. 34, 5.
 φίλυμνος O. 43, 16.
 φορεῖν O. 20, 8.
 φρόνημα O. 2, 7.
φροντίδες sollicitudines O. 24, 5.
 41, 16.
 φύλα μερόπων O. 3, 4.
 φύσις μακάρων O. 51, 8.

X

Χαίνειν O. 33, 11.
 χαίροιτε O. 1, 10.
 χαίρεσθαι O. 67, 4.
 χαίτη O. 3, 21. 22, 4. 28, 11.
 χάραγμα πυρός O. 55, 1.
 χαράδρα F. 25, 4.
 χαρίεν O. 53, 10.
 χάριν σὴν E. 17, 1.
 χαροπή θάλαττα O. 53, 30.
 χάσκειν πρὸς τινα F. 36, 10.
 χάσμα ὀδόντων O. 2, 4.
 χέειν O. 4, 11.
 χηλὴ, χηλαί, O. 2, 2. 35, 6.

INDEX TERTIVS

χθόνιοι ῥυθμοὶ F. 35, 2.

Ω.

χιτών O. 20, 7.

χλιδαγήσφυρος κῆρα O. 6, 7.

χινᾶς, χινόϊος, O. 29, 18.

χορδαὶ O. 1, 3.

χρυσᾶν O. 14, 5, 36, 8. F. 59.

ᾠρα O. 34, 4.

ᾠραι Ἐρώτων O. 53, 6.

αι, et ᾠσε, omittuntur ante infinitivos O. 20, 15. 24, 2.

Ψ

Ψαλίζεν O. 12, 4.

ᾠσε velut F. 7, 1.

17886743

